

Vol. 11 (1861 – 1862) Complete
" 12 (1862 – 1863) Lack Pages 177, 178)

Mangler det første Blad i No 12
i 12te Aargang

J h anders son

född år 1836 den 28 i 10

Wilhelmina Berher dina

Wes Lund

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Ellevte Aargang.

Fra 1ste Octbr. 1861.

„Herren skal brøle af Zion og udgive sin Røst af Jerusalem, og Himmelen og Jorden skulle bæve; men Herren skal være en Tilflugt for sit Folk og en Befæstning for Israels Børn."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

1862.

Indhold af 11te Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Amasa Lyman,

afholdt i Liverpool den 28de Juli 1861.

(Fra „Millennial Star.“)

Jeg haaber, Forsamlingen vil skjenke mig sin udeelte Opmærksomhed i Aften, saa at, om jeg berører Noget, som maatte synes forunderligt for Eder, I kunne omhyggeligt sammenligne det med Skriften, og ved en fordomsfri Bedømmelse komme til et fornuftigt Resultat. I vore Bestræbelser for at erhverve os Kundskab og Forstand benytte vi os ofte af en saadan Fremgangsmaade, som, istedetfor at bringe os Lys i Sjælen, fører os ind i et forvildende Mørke, indtil vi ere indviklede i et Net af menneskelige Meninger og Gisninger og ikke vide med Vished, hvad et Lærdomspunkt betyder, naar det synes at komme i Modstrid med andre Ting, vi have annammet som Sandhed. Vi have Beviser herpaa i hele Christendommens Historie, og herfra stamme alle Troesbekjenderes forskjellige Meninger, som alle ere udledede af visse Steder i Skriften, hvilket har avlet de mangfoldige Slags Tro og uendelige Spaltninger, som nu findes i Verden.

Til min egen Opbyggelse og til Veiledning for alle mine Handlinger for at blive frelst ønsker jeg at vide, hvad Evangeliet er, hvad det fordrer af mig, og hvilken Fremtid det aabner for mig. I denne min Undersøgelse underretter en af mine Venner mig om, at Alt, hvad der udkræves til Salighed, er bleven udført ved Jesum Christum; men desuagtet siger han, at der endnu er Noget for mig at gjøre. En Anden underretter mig om, at han er Forkynder af Evangeliet og siger, at Alt, hvad jeg har at gjøre, er, at troe paa den Herre Jesum Christum, og denne Tro alene vil sikkre mig evig Salighed. Han er neppe bleven færdig, før en anden af mine Venner (jeg har mange af dem) kommer og fortæller mig, at jeg ikke behøver at besvære mig med Troen, thi, siger han, idet han anfører et Stykke af Skriften: „hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket; og hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort,“ og er ikke dette det bedste Beviis for, at enten jeg troer eller ikke troer,

enten jeg bestræber mig for at vandre i Retfærdighed, eller jeg tilfredsstiller mine kjødelige Lyster, som føre til Synd, føier det hverken Noget til eller tager Noget fra min Salighed — herovenfra er Befalingen udgaaet, som udkaarer mig til evig Lyksalighed eller fordømmer mig til uendelig Pine og Qval! Jeg kan derfor ikke troe den ene af mine Venner, uden at mistroe de andre to, hvilket uvilkaarligt føder den Tanke, at maaskee alle tre ere vildfarende, og at de ikke vide mere end jeg, følgelig kan jeg ikke have Tillid til Nogen af dem. Jeg vil derfor paa egen Haand granske Skrifterne; men før jeg gaaer videre, vil jeg tage et Skriftsted, som findes i Rom. 8, 29. 30. — det samme, som man har anført som Beviis for, at dersom jeg blot er en af de Udvalgte, maa og skal jeg blive frelst. Stedet lyder saa: „Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort."

Jeg ønsker, I nøie ville lægge Mærke til Sproget i dette Skriftsted. Der staaer: „at han (Sønnen) skulde være den Førstefødte af mange Brødre." Han var altsaa ikke den Eneste, men den Førstefødte blandt Mange.

Tænk Eder nu tilbage til den Tid, da vor himmelske Fader først undfangede den Tanke, at ville plante en Green af sin Afkom paa denne lille Klode — en Coloni fra hans Herligheds Bolig for at befolke denne Planet, hvorpaa vi leve. Men før vi gaae saa langt tilbage i Aanden og forlade Bibelen for en Tid, ville vi mærke os et andet Skriftsted: „Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, ham, som vilde føre de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjørelses Stifter." (Heb. 2, 10.) Heraf lære vi, at det, som vi see i Menneskehedens Fremadskriden og Skjebne, er Udviklingen af Jehovahs skjulte Hensigter, som han fattede i Himlenes Raad. Dengang toges der visse Forholdsregler til Gavn og Velsignelse for Menneskenes Børn baade for Tid og Evighed. Hensigten med Menneskenes Skabelse var, at mange Børn kunde blive bragte til Herlighed — idet det første Par stod som Repræsentanter for hele Slægten. Hvad der gjordes for dem, eller enhver anden Deel af Menneskeslægten, maa altsaa ansees som anvendeligt paa Alle. Men om Nogle siges, at han forud kjendte dem, og heraf uddrage Nogle den Slutning, at Andre kjendte han ikke. Der staaer ingensteds skrevet, at der var Noget, som han ikke var bekjendt med; tvertimod, han kjender Alting fra Begyndelsen til Enden — „han kjender fra Evighed alle sine Gjerninger." (Ap. Gj. 15, 18.) Han vidste godt, hvilke Væsener der skulde kjæmpe mod Tidens urolige Bølger, og i sin Viisdom anlagde han en god og beqvem Havn for dem, nemlig en evig Herlighed, som de kunde nyde i Fællesskab med ham. Han saae de Sorgens Scener og bestandige Omskiftelser, som vilde formørke Menneskets korte Tilværelse i denne forkrænkelige Verden. Han saae den lange Række af Generationer saavel som deres Bekymringer, Trængsler og Lidelser. Han vidste, at saaledes vilde alle Menneskers Lod blive, thi han havde skabt dem Alle efter samme Mønster — „han havde gjort, at al Menneskens Slægt af eet Blod boer paa den ganske Jordens Kreds." Kjendte han Een forud? Ja. Da kjendte han ogsaa alle Menneskenes Børn, ligesom en dygtig Architekt kjender den mindste Deel af sit Værk. Han kjendte dem og lagde

en Plan til Frelse for dem, som var fuldkommen istand til at ophøie alle hans Børn til hans Standpunkt, og dog laa der Intet i denne Plan, som kunde gjøre Mennesket til et uselvstændigt Væsen. Han gav ham Evne til at spise og drikke, og gav ham Evne til at lade være; han gav ham Evne til at gaae, og ligeledes til at afstaae fra al Gaaen; han gav ham Evne til at gjøre Godt, og han gav ham Evne til at gjøre Ondt; han gav ham Evne til at uddele Velsignelser, og Evne til at uddele det Modsatte; han gav ham Evne til at hjælpe sine Medmennesker, og dog kunde den samme Haand, som til sine Tider uddeelte Gaver til Livets Ophold, til andre Tider gribe Snigmorderens Dolk og udbrede Død og Fordærvelse.

Saaledes see vi, at Mennesket baade kan gjøre det Onde og det Gode, vandre i Sandheden eller elske Løgnen, være helligt i Tanke og Handling eller søle sig i Synd og Last. Hvis han altsaa forud vidste, at jeg vilde faae en Plads paa Jorden, og at jeg, der var dannet liig alle andre Mennesker, var underkastet de Omstiftelser, som i lige Grad indvirke paa Alle, hvad forudbestemte han mig da til? At blive, hvad hele Menneskeslægten kan blive. Han kjendte mig, fordi han dannede mig, og bestemte mig til Opnaaelsen af al den Ophøielse, han havde givet mig Evne til at nyde. Skriften siger: „dem, han forud kjendte, haver han og forud beskikket" — til hvad? — „til at vorde dannede efter hans Søns Billede," ham, som var „den Førstefødte af mange Brødre," for at de kunde blive Modtagere af Guds Naade og Velsignelser, thi hans Kjærlighed og beskyttende Varetægt viser, at han altid ihukommer alle sine Børn.

Nogle ere af den Formening, at jeg blev forud bestemt til at tage Bolig i Helvedes Afgrunde, hvor jeg skulde vride mig i evig Qval og Pine, og at Gud — den Langmodige, den Barmhjertige, en Fader, hvis kjærlige Arme altid ere udstrakte mod hans Børn — har udstedt et Lovbud, hvorved jeg redningsløs hjemfalder til denne evige Elendighed. Det er kun en Feiltagelse; jeg er bestemt til netop det Modsatte. Jeg blev forudbeskikket til at høre, til at blive kaldet paa, og hvad der er Tilfælde med mig er Tilfælde med Alle. Gud har forordnet, at Mennesket skal ophøies til Udødelighed og evigt Liv.

Altsaa, „hvilke han forud kjendte, dem haver han ogsaa forud beskikket; hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort." Naar man har fundet Beviis for, at Een af Menneskeslægten er forud kaldet og retfærdiggjort, da er det samme Beviis gjeldende for mig og Enhver. Dersom Een blev forud beskikket til Udødelighed og evigt Liv, da vare Alle indbefattede i denne Forudbestemmelse, thi vi ere Alle organiserede eens og underkastede de samme Vilkaar i Livet. Der siges i vor Text, at „hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet," og dersom vi kunde opdage, at denne Kaldelse angik hele Menneskeslægten, da ere Alle forud bestemte til denne herlige Fremtid. Naar vi undersøge, hvad Skriften siger om denne Gjenstand, erholde vi lidt Lys i Sagen. Hvorledes bar Gud sig ad med at kalde Nogen? Han kaldte Johannes og sendte ham ud for at prædike om Frelserens nær forestaaende Komme; og da Johannes paa Grund af Folkets Forfølgelse blev fængslet, fremtraadte Jesus og forkyndte Himmeriges Rige, men prædikede ikke for Enhver selv; han udsendte sine Apostler paa Jorden med de Ord: „Gaaer bort i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen." Var dette en Kaldelse? Peter sagde paa Pintsefestens Dag: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes For-

ladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Hvem angaaer altsaa denne Kaldelse? Naturligviis ethvert Menneske; thi Evangeliet skulde forkyndes for al Skabningen. Vi have allerede bemærket, at Gud kaldte dem, han forud kjendte, følgelig kjendte han hele Verden, og kaldte Alle til at annamme Evangeliet.

Gud, som havde givet alle Mennesker Evne til at nyde den samme Herlighed og Lyksalighed som han selv, sørgede for, at Alle kunde blive bragte ind paa den Vei, som fører til dette høie Maal. Han bestemte for Mennesket en saa herlig Fremtid, som Himlene vare istand til at afsløre, og vil udvikle enhver Guddomsspire, som er nedlagt i en Dødeligs Bryst, indtil hans vaagnende Sjæl kan hæve sig til Lysets Boliger, hvor den kan blande sig med beslægtede Væsener, og hvor den kan naae den høieste Grad af Fuldkommenhed, Magt og evig Udvikling. Han besluttede at gjøre de faldne Mennesker skikkede til at nyde Omgang med Guderne, iførte skinnende hvide Klæder og kronede med Udødelighed og evigt Liv. Mennesket anseer sig ikke længer for et Kryb, naar han lader Tanken dvæle ved den Ophøielse, der venter ham i Fremtiden, naar han er løst fra den tunge Leerhytte, som fængsler hans frie Aand. Dette Maal er det, som er bestemt for os. Gud har sendt denne Opfordring, denne Kaldelse til Alle, dette herlige Budskab, at vi skulle vandre paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti og blive, ikke Væsener, indhyllede i Mørke og Vankundighed, blottede for alt Lys, men for at blive herlige, udviklede Væsener, som have uddannet sine Evner for denne store Ophøielse, der var bestemt for dem før Skabelsens Morgen. Gud sendte Mennesket her for at udføre den Gjerning, som vilde berede ham for denne ophøiede Stilling, og Frelserens Opmærksomhed var ligeledes henvendt paa samme Gjenstand, idet han skildrede en syndig Verdens Elendighed — en Verden, hjemfalden til Vankundighed og Død, og udsendte sine Tjenere for at lære Menneskene, at de vare skabte til Udødelighed og evigt Liv. Istedetfor altsaa at komme til den Slutning, at Skjebnen er eengang for alle ufravigelig bestemt for Enhver, saa at een Deel af Menneskeslægten er fordømt til evig Elendighed, og den anden Deel udkaaret til usigelig Salighed, opdage vi, at Gud har givet Enhver Evne til at troe, og derefter sendt dem sine aabenbarede Sandheder, som de frit kunne annamme eller forkaste, og kaldte paa dem, at de maatte troe og arbeide sig op til den ophøiede Stilling, som var bestemt for dem.

Vi have nu seet ham kalde paa alle Folk, men retfærdiggjorde han dem? Ja. Hvorledes? Frelseren sagde: „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig," følgelig retfærdiggjort. Men troe Alle? Nei; dog det forandrer ikke i mindste Maade det guddommelige Lovbud eller svækker dets Kraft. Dersom alle Mennesker troede, da vilde de alle blive frelste, thi Betingelserne ere eens for Enhver og Ophøielsen bestemt for alle Guds Børn, overeensstemmende med Himmelens Anordninger.

Dette er et universalt Lærdomspunkt, det angaaer Alle — det lærer os, at vor himmelske Fader drog Omsorg for vor Frelse og Ophøielse, for vi kom til denne Verden. Af hvad Beskaffenhed er denne Omsorg? Simpelthen, at Gud bestemte en fremtidig Ophøielse for os i sin Nærhed; han sørgede for vort evige Vel, overeensstemmende med vort Væsens eiendommelige Natur. Saameget om Forudbestemmelse og Udvælgelse. Hvem ere de Udvalgte? I og jeg og hele Menneskeslægten

— Alle bleve udvalgte; men paa hvilken Betingelse bleve vi udvalgte til Frelse? Paa den samme Betingelse, som Enhver Dødelig kan blive frelst, paa den samme Maade, hvorpaa Frelseren — den Førstefødte blandt mange Brødre — sikkrede sig sin Ophøielse i de evige Verdener; og Herren sørgede for, at Alle kunde faae tilstrækkelig Kundskab om Maaden, hvorpaa de kunde gjøre deres Kaldelse og Udvælgelse sikker. Christi Lærdomme stemte nøie overeens med denne Plan, hele hans Liv var offret til Forfremmelsen af samme, og ved sin Opstandelse bidrog han end mere til dens Udbredelse.

Nogle lære, at Udvælgelsen fastsætter en uforanderlig Skjebne for Menneskene, hvorved eet Væsen, trods alle Bestræbelser og de varmeste Ønsker for at blive frelst, er hjemfalden til evig Pine, medens et andet bliver frelst, enten det vil eller ei. Hvad er Følgen af en saadan Tro, uden den, at Mennesket gjøres ligegyldigt for det nærværende Liv og ubekymret for Evigheden. Paulus underretter sine Samtidige om, at dersom de vilde troe paa den Herre Jesum Christum, skulde de blive salige, og forkyndte med Iver og Nidkjærhed, at de skulde vandre paa Pligtens Sti, hvilket Troen paa Frelseren udkrævede. Men nu lære Menneskene, for at gjøre sig det saa let og mageligt som mulig, at naar man blot troer, hvilket kun er en Bagatel, at den fattige, forfulgte og forhaanede Nazaræer var Guds Søn og kom til Jorden for at døe for Menneskenes Synder, vil den store Salighed opnaaes, som Frelsens Plan tilsikkrer Christi sande Efterfølgere. Denne Guds Søn lærte Menneskene Sandhedens Grundsætninger, for at deres Aand kunde blive hævet over den herskende Uvidenhed, og i samme Øiemed gav han sine Apostler Fuldmagt til at forkynde de Principer, han havde lært dem, nemlig, at Menneskene skulde troe, omvende sig fra al Synd, blive døbte til Syndsforladelse og annamme den Helligaands Gave, som skulde oplade deres Forstand, bringe Himmelens Lys ind i deres Hjerter, lære dem at øve Retfærdighed og elske Gudsfrygt. Alt dette indbefattedes i Troen paa Jesum Christum, og det var dette, Apostlerne prædikede for Folket. Men nu udslette følesløse Mænd de ædleste Principer af Evangeliet og frembære den øvrige lemlæstede Deel for Christenheden, hvilket kun har havt et udstrakt Hykleri tilfølge. Tro paa Jesum! Ja, og tro paa Gud, tro paa ethvert Væsen og enhver Ting, som er hellig og reen, og som kan opreise Menneskene og gjøre dem skikkede til at omgaaes med himmelske Væsener — tro, at Jesus er den „Førstefødte af Mange," at han elskede Retfærdighed og hadede Synd — derfor salvede Gud ham „fremfor hans Medbrødre" — og følg hans Exempel i alle Ting og hold Guds Befalinger. Dette er at troe paa Jesum — at føle og forstaae, at den samme himmelske Fader, som ophøiede ham, den „Førstefødte blandt mange Brødre," til en Herlighed og Magt, som hans uendelige Kjærlighed har beredt, aabner Veien for os svage, jordiske Børn, at vi kunne træde i hans Fodspor og nyde med ham Evighedens Velsignelser.

Saliggjørelsens Evangelium kommer til den vildfarende Menneskehed fra en kjærlig og øm Fader, for at rense Sjælen fra den Vankundighed og Sandselighed, som har taget Besiddelse af den under Mørkets Herredømme. Væsener, som saaledes ere blevne rensede, øve en tilsvarende Grad af Tro og retfærdig Vandel, der er forædlende for dem selv og til Forherligelse af Guds Navn. Det kommer som en hjælpsom Ven, der oplyser vort Indre, og opvarmer og opliver vore ædlere Følelser, hvorved en usigelig Fred udbreder sig over os og husvaler den beængstede

Sjæl. Det forjager den mørke, usikkre Fremtid og aabner en lys og herlig Udsigt for den arme Dødelige formedelst det Haab, som Troen paa Frelseren har fremkaldt.

Naar jeg siger „tro paa den Herre Jesum Christum, og Du skal blive salig," mener jeg en større Virksomhed i Sjælen end denne kolde, uvirksomme Følelse, som ingen frelsende Kraft har. Mange troe paa Frelseren paa denne Maade, og deres Vei fører dem derfor Trin for Trin til Død og Fordærvelse, thi de forvente, at Gud skal gjøre det for dem, som det tilkommer dem selv at gjøre. Maaskee de have læst vor Text og troe, at deres Lod er evig Fordømmelse; Mange have saadanne Anskuelser og sige: „Vi kunne Intet gjøre." De ere næsten bange for at gjøre et Forsøg paa at adlyde Guds Bud, som Følge af deres Mangel paa Tillid til deres egen Kraft til at gjøre Godt, og deres besynderlige Begreber om Saliggjørelsens Plan. Dersom vi ere fordømte til Helvedes Pine, hvorfor da bestræbe os for at blive frelste? kunde de spørge. Naar Gud opfordrer os til at troe paa sin Søn, troe I da, han vil blive fortørnet paa os, fordi vi efterkomme dette hans Ønske? Nei, hans Retfærdighed, Kjærlighed og Naade forbyder en saadan Tanke. Lad os derfor troe paa ham, ikke med en sløv, men med en livsaliggjørende Tro, som kan bringe os til at efterleve de Grundsætninger, han lærte, i det daglige Liv, med de herlige Boliger for Øie, som staae aabne for alle sande Troende i hans himmelske Rige. Hvad lærte Jesus os, da han vandrede her paa Jorden? Han viste os Veien, som fører til Seir over Synd og Død. „Han elskede Retfærdighed og hadede Synd." Skulde vi ikke gjøre ligesaa? Skulde vi ikke, som Evangeliet fordrer, omvende os og blive døbte for at blive adopterede som Lemmer paa hans Legeme og blive Jesum Christum lige, saa at Gud kunde bringe „mange Børn" til det samme høie Maal, han selv har naaet?

En anden Eiendommelighed ved Evangeliet er, at det indbefatter al Sandhed. Der findes ikke een Sandhed i alle de menneskelige Troesbekjendelser, uden den tilhører Evangeliet, og dette Factum skjenker Mennesket en Kraft, som han er organiseret til at udøve. Da Intet er ham berøvet, staaer han som et frit, selvstændigt Væsen, der kan troe eller ikke troe efter Behag. Der er ingen stridende Principer i Evangeliet, men alle staae i smuk Harmoni med hverandre, og de ere alle givne i eet og samme Øiemed, nemlig Fornuftvæsenernes Frelse og Ophøielse. Vi kunne ikke slaae et enkelt Skriftsted op og prædike Evangeliet deraf; dersom vi indlade os derpaa, indvikles vi i Vildfarelse. Saaledes gaaer det f. Ex. med dem, som holde sig til dette Sted: „Hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket; hvilke han forud beskikkede, haver han og kaldet; hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort," som om Herren har givet Nogle Tro til at vorde frelste i hans Nærhed, og fordømt mig til at lide evig Qval og Smerte, idet de søge at sammentrænge Evangeliet i et eneste Princip og at udfolde Saliggjørelsens Plan fra et løsrevet Vers. Han organiserede os Alle saaledes, at vi kunne troe og frelses, og han afpassede Evangeliet efter enhver af Menneskets Omstændigheder; derfor udfolder det Sandheden i al dens Skjønhed, fordi den svarer fuldkommen til den Organisation, Himmelen har skjenket os. Istedetfor at fortolke Evangeliet med et isoleret Skriftsted, maae vi betragte Sandhedens Aabenbaringer med

et mere omfattende Blik, saa vi tilfulde kunne indsee, at den er afpasset efter ethvert Fornuftvæsens Tarv.

Naar jeg kaster Blikket rundt om mig og seer Skaberens uendelige Viisdom i Tilblivelsen af og i Omsorgen for den mindste af hans Gjerninger — naar jeg seer den lille Blomst aabne sit Bæger for at indsuge Lys og Liv fra den varmende Sol, og hvorledes den lukker sig for Nattens kolde Berøring — naar jeg betragter Dyreverdenen og Planteriget, saavel i den varme Zone som i Polaregnene, hvorledes enhver Arts Organisation er afpasset efter den Temperatur, den lever i, samt hvorledes Forsynet viseligen har anordnet Alting efter Menneskets jordiske Fornødenheder, og da tænker paa, at een Deel af denne skjønne Skabning, som Øiet dvæler ved med saamegen Fryd — Mennesket, der er organiseret ligesom mig selv — skulde være udseet til at henslæbe en Tilværelse fuld af Sorg og Møie, og som er saameget mere bedrøvelig paa Grund af de mørke Udsigter for Evigheden, berøvet alt Haab og al Trøst — det er mere end jeg kan troe, fordi der er ingen fornuftig Grund for en saadan Tro. Jeg har reist endeel omkring i Verden og har overalt fundet, at „Gud haver gjort al Menneskens Slægt af eet Blod" — at alle Mennesker ere udrustede med eens Evner til at forstaae Frelsens Plan.

Aarsagen, hvorfor Menneskene ikke troe Sandheden, er, at den ikke bliver forkyndt dem, thi Sandheden vil vinde Plads i Enhvers Hjerte, men de holdes i Uvidenhed af Lærere, som selv Ingenting vide om de Principer, de sige sig at prædike, og dog tor man ikke ligefrem sige til Menneskenes Børn, at de vandre i Mørket. Om Du vilde gaae hen til en Mand, som er ubekjendt med Sandheden, og uden videre fortælle ham det, vilde det blive vanskeligt nok at faae ham til at troe Dig; thi han seer ikke, hvad Du seer. Om Du har mere Lys end Andre, da gaa ikke hen og siig dem, de ere nogle Taaber, thi deres Æresfølelse vil reise sig mod Dig, og de ville ikke troe; men gaa til deres Hjem og sæt Lyset lidt efter lidt frem for dem, og blend ikke deres Øine ved at lade alt skinne dem i Ansigtet paa eengang. Siig ikke, at Du har saa og saa meget Kundskab og de have ingen, men lær dem Sandheden. Lad os være forsigtige med den formørkede Slægt og nærme os det Mønster, Gud har sat os ved at bære over med vore Svagheder. „Men disse stakkels Mennesker ville ikke troe mig," siger Du. Velan, din Salighed afhænger ikke af deres Annammelse eller Forkastelse af Sandhedens Principer. Underviis dem i al Sagtmodighed om, hvad Du troer; lær dem, at de ere forudbestemte til en herlig Fremtid, hvis de kun ville troe og træde i Frelserens Fodspor. Hvem var Jesus? Han var en Gud. „Og dog taler De om ham, som var han et Menneske?" Jeg taler om ham paa samme Maade som Skriften. Den omtaler ham som En, der kom nøgen og svag til Verden, et Armodens Barn, foragtet af sine Venner, forkastet af sin Nation. Han var forladt og forhadt af Menneskene; de Riges og Fornemmes Paladser vare lukkede for ham, og Templerne formeente ham Adgang; men han forkyndte Himmelens rene Sandhed i Himmelens store Tempel, med den grønne Jord til Gulvtæppe og den blaae Himmel til Tag. Der, paa Bjergene, paa Høiene eller ved Vandkanten, forkyndte han Livsens Ord, for at de Fattige blandt Menneskene kunde have Leilighed til at fryde sig over den lykkelige Fremtid, som er forudbestemt for dem af deres himmelske Fader.

Dette er det Evangelium, jeg ønsker at prædike for Eder, at I ved den Kundskab, det meddeler, kunne gjøre Eder vær-

dige til dets herlige Forjættelser. Vor Aands Øie maa berøres af Evighedens Finger, for at vi kunne blive bekjendte med den Fremtid, det aabenbarer — en Fremtid, i hvilken alle vore udviklede og fuldkommengjorte Evner ville have en passende Virkekreds. „Vorder fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen." Ja, vorder fuldkomne som ham, der lader regne over Retfærdige og Uretfærdige; værer hellige, ligesom han er hellig, hvis rene Øie afskyer al Synd. En af Oldtidens Apostler sagde: „Føi til Eders Tro Dyd, men til Dyden Kundskab, men til Kundskaben Afholdenhed, men til Afholdenheden Taalmodighed, men til Taalmodigheden Gudfrygtighed, men til Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men til Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle; thi naar dette findes hos Eder og i Overflødighed, lader det Eder ikke blive ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse." (2 Petr. 1, 5-8.) Han siger ikke, at Gud vil føie til vor Tro Dyd, til vor Dyd Kundskab osv., men opmuntrer Alle til med Flid at komme i Besiddelse af disse Egenskaber. Hvem? Eder, mine Sødskende, mig og Alle, som troe — Enhver opfordres til at vandre paa Fremadskridningens Bane, at føie Princip til Princip: til Troen Dyd, til Dyden Kundskab, til Kundskaben Afholdenhed, at vi ikke skulde være ørkesløse eller ufrugtbare i Erkjendelsen af eller Kundskaben om Christi Mission og de Sandheder, han lærte. Nogle Individer, som ere bange for at nedsætte Saliggjørelsens Plan ved selv at foretage Noget til sin Frelse, sige: „Jeg kan Intet udrette, som er antageligt for Guds Aasyn; jeg kan ikke bidrage Noget til min Frelse; jeg er en ussel Orm i Støvet." Ligemeget om I ere Orme i Støvet; det var fordi I vare arme og usle, at Jesus kom og forkyndte Sandheden, paa det I kunde blive rige. Han arbeidede med Kjærlighed blandt den laveste Klasse af Menneskene, for at de maatte blive ophøiede og stærke. Han sagde til den ulykkelige Qvinde, da hendes Anklagere havde lusket sig bort, overbeviste om deres egen Skyldighed: „Gak hen, og synd ikke mere." Herved betegnede han Maaden, hvorpaa hun kunde faae Fred. Jesus kom og sagde til os Alle: „Gaaer hen, og synder ikke mere," og han hengav sit Liv, for at Himmelens Institutioner maatte blive bragte til vor Kundskab. Hvem skal ophøre at synde, uden jeg, Synderen? Jeg kan naturligviis ikke bede Gud at forhindre Synden, da han derved vilde berøve os vor Handlefrihed. Hvem skal ophøre med at lyve, uden Løgneren? Og hvem skal afstaae fra alt andet Ondt, uden de, der udøve det? Det er en Velsignelse for Menneskene, at Jesus døde; men endnu større Velsignelse er det for os, at han levede, og medens han levede, lærte os Principer, der kunne frelse os. Lad os afkaste vor Indskrænkethed og Kortsynethed, lad os søge at forstaae noget om Forudbestemmelsen, hvorved Menneskene ere kaldte til evig Lyksalighed ved Lydighed mod Sandhedens Principer, og lad os afkaste al Vildfarelse og dens uadskillelige Onder. Jeg ønsker at see Folk tænke ret, saa de kunne forstaae Guds Hensigter med Skabningen. Jeg ønsker at see Folk leve saaledes, at Guds Kraft og Kundskab kan mangfoldig forøges hos dem, hvilket er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Vi indrykke i nærværende Nr. et Brev fra Br. N. Wilhelmsen, hvilket vistnok vil blive læst med Interesse af de Hellige og vore Venner, da det indeholder en kortfattet Beretning om vore Søskendes videre Reise til Ephraims Bjergdale. Fort Laramie er beliggende omtrent midtveis paa Sletterne og omtrent 500 engl. Mile fra Florence.

Fort Laramie den 19de August 1861.

Præsident John Van Cott.

Kjære Broder!

De havde formodentlig ventet Brev fra mig fra Florence, men det var mig ikke muligt at skrive, da min Tid var aldeles optaget med de Hellige. Jeg vil aldrig glemme Florence Bakke, men Herren være takket, Alt er vel, og nu ere vi komne hertil — Alle lykkelige ved at fortsætte vor Reise videre til Zion. Da vi kom til Florence, var Kirkens Vogne der, omtrent 200, for at modtage de Fattige, og jeg har den Glæde at sige Dem, at ikke en Sjæl af de Danske blev ladt tilbage, men de, som ikke havde Midler selv, kom med Kirkens Vogne. Af Dødsfald have vi havt adskillige, hvoriblandt Søster Olsen fra Nørrebro, hun blev begravet i St. Joseph; en Pige, 18 Aar gammel, fra Vensyssel, og en Enke, 70 Aar gammel, fra Aalborg Conference, ere begravne paa Sletterne; ellers er her almindelig Sundhed i Compagniet, med Undtagelse af den sædvanlige Klimatfeber. To Par ere gifte paa Sletterne. Vi have ikke seet een Bøffel og kun enkelte Indianere, hvilke viste sig meget venlige; nogle Mile fra Loup Fork laae 1,800 Indianere, som skulde i Krig med Sour Indianerne, og de fleste Stammer ere gaaede denne Vei. Regnskaberne fra Dem ere alle rigtige, og jeg har ikke hørt andet end fuldkommen Tilfredshed med Dem og Deres Opgjørelse; de Hellige mindes Dem med Kjærlighed og Deres Arbeide for dem. Jeg skal hilse saameget fra vore kjære Brødre Erastus Snow og Pratt; jeg hilste fra Dem, de vare glade ved Deres Velbefindende; vi nyde deres Besøg af og til; for Nærværende ere de ved Dyrkrik. I Begyndelsen vare vi 60 Vogne i vort Compagni, med A. C. Bolly som Capitain, men nu ere vi delte i to Compagnier og Capitainen for det andet er Ældste Porter; Olin Hansen er Vagtcapitain for første Compagni og Phister for det andet, og jeg er Capellan, Raadgiver etc. Alt gaaer vel, og Ingen ønsker at vende tilbage. Alle vore Oxer og Vogne ere i Almindelighed gode; jeg har 6 Oxer og 2 Køer, min Kone kjerner Smør og laver god Kaffe, og har det bedre end nogensinde før; vi ere Alle, Gud være takket, ved Helsen. Jeg havde mange Ting at skrive, men Brevet maa afsted; naar jeg kan, skal De høre fra mig; et Par Linier fra Dem, kjære Broder, skulde glæde mig meget.

Nu beder jeg Dem at hilse de Hellige og vore kjære Brødre, som arbeide med Dem, Liljenqvist, Smith, Cluff, Lund, Thomassen med Familie og Carl Larsen. Til Slutning beder jeg Herren velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling, takker Dem

for svundne Dage og ønsker, vi maae have mange flere tilsammen. Modtag min og min Families kjærlige Hilsen, og jeg undertegner mig som Deres ydmyge

Broder i Evangeliet,
N. Wilhelmsen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Præstedømmet, dets Beskaffenhed, Magt, Tjeneste og Myndighed.

(Fortsat fra Pag. 360.)

Det aaroniske Præstedømme.

Bibelen. Heb. 5, 4. „Og Ingen tager sig denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var."

2 Moseb. 28, 1-3. 41. „Og Du skal lade din Broder Aaron komme frem til Dig, og hans Sønner med ham, midt ud af Israels Børn, til at gjøre Præstetjeneste for mig; Aaron, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar, Aarons Sønner. Og Du skal gjøre Aaron, din Broder, hellige Klæder, til Ære og Pryd. Og Du skal tale med Alle, som ere vise i Hjertet, hvilke jeg haver opfyldt med Viisdomsaand; og de skulle gjøre Aaron Klæder til at hellige ham, til at han maa gjøre Præstetjeneste for mig. Og Du skal føre Aaron, din Broder, i dem, og hans Sønner med ham, og Du skal salve dem og fylde deres Hænder og hellige dem, og de skulle gjøre Præstetjeneste for mig."

Heb. 7, 5. „Nu have vel de af Levi Børn, som annammede Præstedømmet, Befaling at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, alligevel disse ere udkomne af Abrahams Lænd."

4 Moseb. 25, 10-13. „Og Herren talede til Moses og sagde: Pinehas, Eleasars Søn, Aarons, Præstens Søn, haver vendt min Grumhed fra Israels Børn, idet han var nidkjær med min Nidkjærhed midt iblandt dem, at jeg haver ikke gjort Ende paa Israels Børn i min Nidkjærhed. Derfor siig: See, jeg giver ham min Pagt, ja Fred, og han og hans Sæd efter ham skal have et evigt Præstedømmes Pagt, derfor at han var nidkjær for sin Gud, og gjorde Forligelse for Israels Børn."

2 Moseb. 29, 44. „Og jeg vil helliggjøre Aaron og hans Sønner til at gjøre Præstetjeneste for mig."

2 Moseb. 40, 15. „Og Du skal salve Aarons Sønner, ligesom Du salvede deres Fader, og de skulle gjøre Tjeneste for mig."

4 Moseb. 3, 12. „See, jeg haver taget Leviterne midt af Israels Børn, for hver Førstefødte; og Leviterne skulle høre mig til."

2 Krøn. 31, 5-10. Tienden indsamles af det aaroniske Præstedømme.

Ez. 44, 15. Præsterne, Leviterne, skulle gjøre Tjeneste for Herren.

Mal. 2, 4-7. Herrens Pagt med Levi.

Mormons Bog. Mosias 11, 12. (Side 200.) „Og det skete, at Kong Mosias tillod Alma, at han maatte oprette Menigheder overalt i hele Zarahemlas Land, og han gav ham Magt til at be-

stikke Præster og Lærere over hver Menighed. Og dette blev gjort, fordi der vare saa mange Folk, at de kunde ikke alle blive bestyrede ved een Lærer, ei heller kunde de alle høre Guds Ord i een Forsamling; derfor forsamlede de sig tilsammen i forskjellige Hobe, kaldte Menigheder; og hver Menighed havde sine Præster og Lærere, og hver Præst prædikede Ordet, eftersom det var givet ham af Almas Mund; og saaledes, uagtet der vare mange Menigheder, vare de alle een Kirke."

2 Nephi 4, 5. (Side 66.) „Og det begav sig, at jeg, Nephi, indviede Jacob og Joseph til at være Præster og Lærere over mit Folks Land."

Pagtens Bog. (Side 13, 8.) „Det andet Præstedømme kaldes Aarons Præstedømme, fordi det blev skjenket Aaron og hans Sæd igjennem alle deres Slægter. Grunden, hvorfor det kaldes det mindre Præstedømme, er fordi det er føiet til det større eller melchisedekske Præstedømme, og har Magt til at tjene ved de ydre Ordinantser. Bispedømmet er Præsidentskabet for dette Præstedømme, og har sammes Nøgler eller Myndighed. Ingen har lovlig Ret til dette Embede, til at have Nøglerne til dette Præstedømme, medmindre han er en virkelig Efterkommer af Aaron. Men da en Overpræst af Melchisedeks Præstedømme har Myndighed til at forvalte alle de mindre Bestillinger, kan han forvalte en Bispops Embede, naar der ikke kan findes nogen virkelig Efterkommer af Aaron, forudsat, at han er kaldet og afsondret og ordineret til denne Magt ved det Præsidentskabs Hænder, der hører til Melchisedeks Præstedømme."

(Side 14, 10.) „Det mindre eller det aaroniske Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til Engles Betjening og at tjene ved ydre Anordninger — Evangeliets Bogstav — og Omvendelsens Daab til Syndsforladelse, i Overeensstemmelse med Pagterne og Befalingerne."

(Side 23, 3.) „Og Herren bekræftede ogsaa et Præstedømme paa Aaron og hans Sæd, igjennem alle deres Slægter, hvilket Præstedømme ogsaa vedvarer og bestaaer for stedse med det Præstedømme, hvilket er efter Guds helligste Orden. Og dette større Præstedømme forvalter Evangeliet og holder Nøglen til Rigets Hemmeligheder, ja Nøglen til Guds Kundskab."

(Side 8, 10.) „Præsternes Pligt er at prædike, lære, formane, forklare og døbe, velsigne og uddele den hellige Nadvere og besøge Medlemmerne i deres Huse." Lærernes og Diaconernes Pligt er at vaage over Menigheden bestandig og paasee, at ingen Uorden forøves eller Udestaaelser finde Sted.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Febr. 1839. (Fortsat fra Side 379.)

Fredagen den 15de. Min Familie ankom til Mississippi lige overfor Quincy efter en næsten uudholdelig Reise, og Ældste Markham vendte strax tilbage til Far West.

Mandagen den 18de.

„Executiv Departementet i Jefferson City, 18de Febr. 1839.

Til

Oberst Wiley C. Williams,
Adjutant hos den Overstcommanderende.

Sir! De vil behage at sørge for, at de Vaaben, som fratoges Mormonerne, snarest muligt blive dem tilbagegivne, naar Eierne skaffe tilstrækkeligt Beviis for deres Krav paa samme. Hvor De imidlertid maatte befrygte Misbrug af Vaabnene, kan De holde dem tilbage, i ethvert Tilfælde handlende efter Fornuftens Bydende. De maa begive Dem til Capitain Pollard eller Enhver, der har Vaaben i Forvaring, og tage Varetægten over samme. Dette vil tjene som Fuldmagt for Dem i saa Henseende.

Med Agtelse,
Lilburn W. Boggs."

Vi havde ikke faaet meget Gavn af ovenstaaende Ordre, selv om den var bleven nøiagtig udført, thi Mange af Brødrene, som eiede Geværerne, havde forladt Staten, og det vilde være meget vanskeligt at afgjøre, hvad der var „tilstrækkelige Beviser" for Eiendomsretten.

Tirsdagen den 19de. Committeen beskikkede Charles Bird til at besøge de forskjellige Egne af Countiet og William Huntington Byen Far West, for at skaffe sig Underretning om Antallet paa de Familier, som maatte behøve Hjælp til deres Udvandring, samt for at indsamle Midler hos dem, som havde Evne til at yde Noget til Understøttelse for de Trængende, hvorover de snarest muligt skulde indsende Rapport.

Torsdagen den 21de ankom Ældste Markham til Far West og om Aftenen var Committeen samlet til Raad. Ældsterne Bingham, Turley og Shearer bleve beskikkede til at sælge Joseph Smith den Ældres Huus til en Herre fra Clay County.

Charles Bird sendtes til Liberty angaaende en Fuldmagt.

Vedtaget, at Stephen Markham sendes til Brødrene i Illinois for at faae en Fuldmagt af dem, der havde forladt deres Eiendomme uden at faae dem solgt. En Rapport fremlagdes af dem, som havde faaet det Hverv at undersøge, hvormange Familier, der fandtes, som ikke havde de fornødne Kjøretøier til deres Reise. William Huntington anmeldte 32 Familier og Charles Bird 7, saavidt de for Nærværende havde kunnet erfare.

Vedtaget, at Erastus Bingham sendes til den nordvestlige Deel af Countiet i samme Ærende, hvorpaa Mødet hævedes til førstkommende Mandag.

Løverdagen den 23de. I et Møde af det demokratiske Selskab, som afholdtes i Aften i Quincy, Adams County, Illinois, fremlagde Mr. Lindsay en Beretning om, at Mange af de saakaldte „Sidste-Dages Hellige" ere i en saadan Tilstand, at de behøve Hjælp af Borgerne i Quincy, og anbefalede, at der gjøres Noget til deres Understøttelse, hvilket Forslag vandt Bifald. En Committee, bestaaende af otte Medlemmer, valgtes af Ordføreren, og som Formand for samme beskikkedes J. W. Whitney. Forsamlingen hævedes til næste Onsdag Aften, efterat det var bleven Committeen paalagt at faae Congregationalisternes Forsamlingslocale til Mødested, samt at indbyde saamange af det Folk, til hvis Fordeel Mødet afholdtes, som maatte ønske at overvære samme, og ligeledes alle andre Byens Borgere. Da Committeen ikke kunde erholde nævnte Locale, havde den faaet Raadhuset i samme Øiemed.

Siden vor Fængsling hørte vi aldrig Andet end Trusler af ethvert Slags, hvilket

bestemte os til at flygte saasnart som muligt, paa hvad Maade vi bedst kunde. Efter at have siddet i Fængsel en lang Tid, forlangte vi en Habeas Corpus af Dommer Turnham, en af County Dommerne, hvilket efter endeel Indvendinger blev bevilget. Pøbelen truede os meget paa denne Tid med, at dersom Nogen af os bleve løsladte, skulde vi ikke komme levende ud af Countiet.

Efter Forhøret blev Sidney Rigdon løsladt af Fængslet, ifølge Dommerens Kjendelse; de Øvrige sendtes tilbage til Arresten. Ogsaa Rigdon gik tilbage med os, indtil en gunstig Leilighed gaves for ham at komme uhindret bort. Ved Godhed af Sheriffen, Mr. Samuel Hadley, og Slutteren, Mr. Samuel Tillery, blev han i al Stilhed sluppet ud om Natten, efter at have erklæret, at Jesu Christi Lidelser havde intet at betyde mod hans. De raadede ham til at komme ud af Staten saa hurtig som mulig; men han blev forfulgt af en Hob Bevæbnede, og det kan kun tilskrives Forsynets Styrelse, at han lykkelig ankom til Quincy i Illinois.

Omtrent paa denne Tid opholdt Ældsterne Kimball og Ripley sig i Liberty, hvor de næsten ugentlig havde bønfaldt for Dommernes Fødder, og medens de ved en vis Leilighed gjentoge deres ydmyge Bøn, saae Dommer Hughes dem stivt ind i Ansigtet og sagde til en af sine Colleger, at „man kan læse i disse Mænds Øine, at de ere slagne, men ikke beseirede; lad os tage os i Agt for, hvordan vi behandle disse Mænd, thi deres freidige Blik vidner om Uskyldighed.“ Ved samme Leilighed foreslog han sine Embedsbrødre at løslade alle Fangerne mod Caution; men deres Hjerters Haardhed vilde ikke gaae ind paa dette menneskelige Forslag. Brødrene fortsatte deres Tryglen for Domstolen og besøgte tillige Fangerne. Ingen af Communens ledende Mænd betvivlede Arrestanternes Uskyldighed, men sagde, at som Følge af Pøbelens Raseri kunde man ikke lade dem blive upartisk Retfærdighed tildeel; de maatte derfor opgive deres Forsøg paa at bevæge Dommerne, og maatte overlade Fangerne i Guds Haand.

Commerce i Illinois,
den 26de Febr. 1839.

Mr. D. W. Rogers.

„Kjære Herre! Deres ærede Brev af 11te dennes modtoges igaar. Jeg kan see, det blev skrevet, før Deres Brødre besøgte mig; jeg havde skrevet til Mr. Barlow, før jeg modtog Deres Brev. Jeg skal her bemærke, at en ti til femten Huse eller Hytter kunne erholdes her i Nærheden og flere Avlsgaarde kunne faaes tilleie her. Over 50 Familier, tænker jeg, kunne blive forsynede med Beboelsesleiligheder, men ikke med meget opdyrket Jord, eftersom Anlæggene i hiin Egn i Almindelighed ere nye, dog kan man ogsaa der faae nogle Avlsgaarde tilleie.

„Siden jeg skrev til Mr. Barlow, har jeg talt med en af mine Venner, som ogsaa har talt med Gouverneur Lucas i Iowa Territorium angaaende Eders Kirke og Folk. Gouverneur Lucas siger, at „Mormonerne“ vare et godt Folk i Staten Ohio, samt at han endnu anseer dem for gode og moralske Borgere og vil behandle dem som saadanne. Jeg ønsker ved Dem tillige at sige Deres Troesbrødre, at Isaac Van Allen, Esq., Generalfiscal for Iowa Territorium, er en fortrolig og prøvet Ven af mig, og jeg kan med Bestemthed sige, som Følge af en Samtale, jeg havde med ham om denne Sag, at han til det Yderste vil bestræbe sig for at beskytte Eder mod Fornærmelse og Vold.

„Jeg vil her gjentage, hvad jeg skrev til Mr. Barlow, at det er min fuldkomne Overbeviisning, at Eders Menighed vil være langt sikkrere mod den offentlige Menings Lunefuldhed under en territorial

Regjeringsform, der staaer directe under de Forenede Staters Hovedregjering, end under en Statsregjering, hvor Mord, Vold og Rov ere en Folkeleders Særkjende, og hvor ofte de største Kjeltringer indtage de høieste Embeder. Jeg har strevet til General Lucas om denne Sag, og naar jeg modtager hans Svar, skal jeg ikke undlade at meddele Eders Menighed samme.

„Jeg længes meget efter at erfare, hvorledes Deres fangne Brødre i Missouri have det. Det skulde glæde mig at vide, om Joseph Smith, jun. er sat paa fri Fod, og hvilke Udsigter han har. I Begyndelsen af næste Uge skal jeg være i Carthage, County-Rettens Sæde, og strax efter, maaskee den paafølgende Uge, venter jeg at reise til Burlington, Iowa Territorium, hvor jeg haaber at træffe Gouverneuren og faae en Samtale med ham om denne Gjenstand. Jeg er rimeligviis hjemme mellem den 6te og 12te Marts. Det skal være mig en Glæde at see Dem eller en Anden af Eders Folk hos mig, naarsomhelst det er Dem beleiligt. Det er nu nødvendigt, at der tages en afgjørende Beslutning med Hensyn til Avlsgaardes Leie, da Tiden for Vaararbeidet hurtig nærmer sig. Mr. Whitney, en Kjøbmand i Quincy, er Eier af flere Avlsgaarde her i Omegnen, og det vilde maaskee være godt at tale med ham.

„Det skal være mig kjært at tjene Eder i hvadsomhelst Forsynet vil give mig Leilighed til, hvorfor jeg ønsker, at De uden Forbehold vil gjøre mig bekjendt med Deres Ønsker til hvilkensomhelst Tid og i hvilketsomhelst Anliggende. Jeg vilde meget ønske, at Mr. Rigdon eller en anden eller flere af Eders Kirkes Ledere kunde tilbringe en Tid hos mig med at bereise de nævnte Egne og lære den offentlige Mening at kjende med Hensyn til Kirkens Nedsættelse sammesteds.

„Jeg føler, at jeg paatager mig et meget stort Ansvar ved denne min Handlemaade, og ønsker derfor at blive veiledt af Viisdommens og Fornuftens Stemme, medens jeg paa samme Tid godt veed, at man ofte er langt tilbøieligere til at see Tingene som man ønsker dem at være, end som de virkelig ere, og vor store Iver for at opnaae et Øiemed gjør, at vi ofte tillægge en Hindring mindre Betydning end den fortjener.

„Det Lidet, jeg endnu kjender til Eders Lære, Organisation og Skikke, nøder mig til at optræde i alle disse Sager som en Fremmed, men dog som en Ven, haaber jeg, thi jeg kan forsikkre Dem, at jeg nærer en Vens Følelser for Eder, baade som et samlet Folk som og for hver enkelt Lidende. Om det ikke er gjørligt for Nogen at komme til mig omtrent den 7de eller 8de Marts, da hav den Godhed at underrette mig derom pr. Post. Siig til Mr. Rigdon, at jeg beklager meget, jeg var fraværende, da han besøgte mit Hjem. Jeg kan ikke komme til Quincy før efter min Tilbagekomst fra Burlington, men da haaber jeg at kunne det, hvis det er nødvendigt.

„Modtag, min Herre, for Dem selv og paa Kirkens Vegne Forsikkringen om min oprigtige Sympathi med Eders Gjenvordigheder og Lidelser, samt mit inderlige Ønske for Eders snarlige Forløsning af Eders nuværende Nød og fremtidige Seir over enhver Fjende.

Venskabeligst
Isaac Galland."

Da Ældste Israel Barlow forlod Missouri i Efteraaret 1838, kom han, som Følge af at have forfeilet Veien eller af andre Grunde til Des Moines Floden kort ovenfor dennes Munding blottet for Alt; men ved at fortælle Nogle om sin nødlidende Tilstand, fandt han Venner, som hjalp ham og gav ham Anbefalingsbreve til flere Herrer, blandt hvilke var

Doctor Galland, hvem han gjorde bekjendt med de Helliges sørgelige Skjebne. Denne Beretning vakte Doctorens Medfølelse eller Interesse, eller maaskee begge Dele, og var den første Anledning til Kirkens Introduction for Commerce og dens Omegn, thi Br. Barlow begav sig ufortøvet til Quincy, hans Bestemmelsessted, og bekjendtgjorde sin Samtale med Dr. Galland for Menigheden.

Onsdagen den 27de Februar 1839 Kl. 6 Eftermiddag samledes det demokratiske Selskab og Quincys Borgere i Raadhuset, for at tage under Overveielse de Sidste-Dages Helliges Forfatning. Mødet organiseredes ved at beskikke General Leach til Ordfører og James D. Morgan til Skriver. Mr. Whitney, Medlem af den i et tidligere Møde nedsatte Committee, fremlagde følgende Rapport:

„Committeen, til hvem det Hverv var overdraget at undersøge de Personers Stilling, som fornylig ere ankomne hertil fra Missouri, om de virkelig trænge til Hjælp af denne Stads og dens Omegns Beboere, og om de ere værdige til disses Velgjørenhed, har besluttet at afgive nedenstaaende

Beretning.

„Committeens første Bestræbelse var at skaffe sig nøiagtige Oplysninger om den foreliggende Sag, thi uden disse kunde Committeen ikke komme til noget bestemt Resultat om, hvad den burde foretage sig. Uden disse kunde vi ikke foreslaae denne Forsamling, hvad der burde gjøres eller hvilke Forholdsregler vi burde følge. Strax efter Committeens Dannelse indbøde vi Mr. Rigdon og nogle Andre at komme til os for at give os en sanddru Beretning om det Forefaldne samt aabent at fortælle os deres Tilstand. Disse Herrer indfandt sig hos os og meddeelte os uforbeholdent deres Omstændigheder, og efter nogen Tids Forløb besluttede Committeen at hæve Sammenkomsten og at indgive en Indberetning til denne Forsamling, efter først at have anmodet de Indbudne om at affatte en skriftlig kortfattet Rapport over de stedfundne Kjendsgjerninger, vedrørende Committeens Hverv, hvilket Ønske de have efterkommet, og vi tillade os at fremlægge samme som en Deel af vor Beretning. Deres Rapport er betegnet med Bogstavet A.

„Committeen troer, at Alt, hvad som bør gjøres for dem for Nærværende, er at udrække en gavmild Haand, veiledt af den Kjærlighed, som aldrig uddøer.

„Som Følge af den Erfaring, vi have gjort, uafhængigt af den os tilstillede Rapport, ansee vi det som vor Pligt at anbefale til denne Forsamlings Vedtagelse følgende Forslag:

1) „At de Fremmede, som fornylig ere ankomne fra Missouri og almindelig kjendes under Navnet „Sidste-Dages Hellige," have Krav paa vor Medfølelse og Velvillie, hvorfor vi anbefale dem til al den Hjælpsomhed og Omhu, som det staaer i Quincys Borgeres Magt at yde disse Ulykkelige.

2) „At en talrig Committee vælges, bestaaende af Medlemmer fra alle Stadens Qvarterer og dens Omegn, hvis Opgave det skal være at gjøre vore Medborgere, der maatte være indtagne mod de Fremmede paa Grund af Fordomme eller falske Fremstillinger, bekjendte med Sagens sande Sammenhæng, og især at oplyse dem om, at disse Folk ikke i mindste Maade have til Hensigt at nedsætte Daglønnen for Arbeidsklassen, men kun søge at fortjene Noget til Livets Ophold.

3) „At en Committee vælges, som strax skal underrette Mr. Rigdon og Andre om dens Tilværelse, samt at den bemyndiges til at indhente Oplysninger fra

Tid til anden, og om Nogen af dens Medlemmer skulde erfare, at En eller Anden er syg, lider Nød eller mangler Huusly, skal Committeen ufortøvet henvende sig directe til Byens Borgere om Bistand til at afhjælpe alle Savn.

4) „At det paalægges sidstnævnte Committee af yderste Evne at skaffe alle disse Folk, som kunne og ville arbeide, en passende Beskjæftigelse, samt paa bedste Maade at opmuntre og trøste dem.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 20de Septbr. 1861.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.		
		Rdl.	Mk.	Sk.
Aalborg.	L. Larsen	152	5	8
Aarhuus.	P. C. Geertsen . . .	191	4	4
Bornholm.	M. Andersen	243	4	14
Brevig.	C. Dorius	794	„	8
Fredericia.	N. Johansen	2	„	„
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	734	5	8
Götheborg.	N. Berndtson	361	4	„
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	60	4	11
Lolland.	J. Hansen	287	4	3
Norrkøping.	O. Nilsson	849	„	8
Skaane.	N. Rosengreen	„	„	„
Skive.	H. C. Hansen	315	3	4
Stockholm.	Nils Flygare	647	1	12
Sundsvall.	A. Svedlund	189	4	7
Vensyssel.	A. Weibye	„	„	„
	Diverse Debitorer . . .	231	„	14
	Summa	5065	2	5

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den celestiale Familieorden.

(Fra „the Prophet.“)

Mennesket er et evigt Væsen baade med Hensyn til sin materielle Organisme og hans aandelige Egenskaber.

Opstandelsen fra de Døde gjengiver ham, hvis han opstaaer til celestial Herlighed, alle hans legemlige og aandelige Evner og Egenskaber, og forener ham følgelig atter med hans Familie, Slægtninge og Venner som et af de uundværlige Led i den Kjæde, der sammenbinde Himmelens og Jordens Kongehuus med udødelig Kjærlighed.

Guds Regjeringsorden baade i Tid og Evighed er den patriarchalske, det er: enhver Fader, der opstaaer og bliver deelagtig i den celestiale Herligheds Fylde, vil have retmæssigt Præsidium over alle sine Børn og alle de Familier, som udgaae fra dem, Slægt efter Slægt, i al Evighed.

Man taler i denne formørkede Tidsalder om Børns Myndighed, og naar de have naaet den i Loven fastsatte Alder, troe de sig løste fra den faderlige Myndighed; men alt Saadant er ukjendt i den himmelske Organisation saavel nu som i Fremtiden. Ifølge den celestiale Lov er Sønnen sin Fader undergiven evindeligen.

Atter, man har en Lov her i Verden, ifølge hvilken en Qvinde bliver en Mands Hustru, og hun er bunden til ham, indtil Døden løser hende. Ikke saa efter den celestiale Orden, af den Grund, at denne er evig. I den celestiale Verden findes ingen Død, og derfor ere alle Pagter og Forbindelser af evig Varighed og sammenbinde de forskjellige Medlemmer af en Familie i en bestandig Eenhed. For at tydeliggjøre dette, maae vi lade Døden aldeles ude af Tanken og betragte Menneskene og Familierne som om der ingen Død findes. Dette kunne vi uden Risico gjøre, fordi vi vide, der var en Tid da Døden ikke existerede, og der vil atter komme en Tid, da dens ødelæggende Virkninger ville ophøre.

Vor ærværdige Fader Adam tog vor Moder Eva til Hustru paa en Tid, da Mennesket og hele Verden, hvori vi leve, var ligesaa fri for Dødens klamme Greb, som Gud og hans Throne er det.

Lader os nu spørge, af hvad Beskaffenhed var Forbindelsen mellem dem, og af hvor lang Varighed var den? Var den af evig Gyldighed, eller gjaldt den kun for

Dieblikket, indtil Døden løste dem? Svaret er indlysende. Deres Ægteskabsforbindelse maa have været evig, ellers maatte de have lidt under den grusomme Overbeviisning, hvilket tillige vilde have været en Synd, at de engang i Livet skulde skilles ad, thi man maa have i stadig Erindring, at Døden existerede ikke dengang, og at de ingen Anelse havde om dens adskillende Magt, da deres Forbindelse blev indgaaet.

Paulus aabenbarede den Hemmelighed, at ikke Alle skulle hensove, men at Nogle af dem, som leve paa en vis Tid, skulle forandres i en Hast, i et Dieblik, og skulle i denne Tilstand rykkes tilligemed de Opstandne hen i Skyerne, til at møde Herren; og saaledes skulle de altid være hos Herren. (1 Cor. 15, 51; 1 Thess. 4, 17.) Da der nu blandt disse udentvivl vil findes Ægtefolk, maa man spørge, naar skal deres Ægteskab ophæves? De forpligtede sig til at være hinanden tro indtil Døden, det vil sige, hvis de bleve viede efter de nu brugelige Ritualer; men nu blive de ikke adskilte af nogen Død, thi deres Forandring fra Dødelighed til Udødelighed foregik i et Dieblik. Christus kom „for at befrie dem, som formedelst Dødens Frygt vare under Trældom al deres Livs Tid.“ (Heb. 2, 15.) Af denne Grund lever Mennesket efter sin Opstandelse evindelig, som om der ingen Død havde været. I Betragtning heraf kaldte Herren sig Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud, uagtet disse Mænd forlængst vare døde, og dog siger han, „jeg er ikke de Dødes, men de Levendes Gud.“

Paa et andet Sted siger Apostelen Paulus, at „hver Mand skal elske sin Hustru, ligesom Christus elskede Menigheden.“ Her opstaaer det Spørgsmaal, om Christi Kjærlighed til Menigheden og hans Forbindelse med samme ophører ved Døden, og om en evig Adskillelse vil indtræde i den tilkommende Verden? eller om Forbindelsen er fuldkomnere og inderligere i det næste Liv end i dette? Alle indrømme, at Christi og Kirkens Kjærlighed til hinanden er evig, og at den ikke alene fortsættes, men fuldkommes der. Dette leder os til den uomstødelige Slutning, at Kjærligheden og Forbindelsen mellem Mand og Hustru skal strække sig ind i Evigheden og, hvad mere er, netop der forædles og fuldkommes, ellers har Paulus gjort sig skyldig i en stor Daarskab ved at sige, at hver Mand skal elske sin Hustru, ligesom Christus Menigheden.

Da vi nu have seet, at der findes en evig Forbindelse mellem en Mand og hans Hustru, ville vi undersøge, hvilken Myndighed Forældrene skulle udøve over Børnene, og hvilket Forhold disse ville staae i til hine. Vi have et skjønt Forbillede herpaa i Frelseren og hans Fader. Jesus Christus vedblev efter sin Opstandelse at være Eet med sin Fader, og vedbliver fremdeles at vise Lydighed mod hans Befalinger, og han har aabenbaret, at han vil gjøre det, selv naar han har overvundet Døden og gjort sig alle Magter og Fyrstendømmer underdanige. „Da skal og Sønnen underlægge sig Faderen.“ (1 Cor. 15, 28.) Vi see ingensteds i den hellige Skrift, at Christus nogensinde har naaet den Myndighedsalder, der løser ham fra den Forpligtelse at adlyde sin Fader mere; tvertimod, det sees af det aabenbarede Ord, at han evig og altid skal være ham underdanig. Denne samme Jesus bad til sin Fader, at hans Disciple og de, der troede deres Ord, maatte vorde Eet med ham, ligesom han og Faderen vare Eet, ikke blot Eet med Gud og Christus, men ogsaa Eet med hverandre.

Sæt nu, at en Mand og hans Børn vare hans Disciple, og at de i den tilkommende Verden skulde blive Eet med hverandre paa den selvsamme Maade, som Christus og hans Fader ere Eet, vilde de da ikke

staae i samme Afhængighedsforhold til deres Fader, som Christus staaer i til sin? Tilvisse jo.

Vi have ogsaa et smukt Exempel paa Børns Underdanighed i dette Liv i Jacobs Familie. Flere af hans Sønner havde allerede naaet den Alder, at de stode som Hoved for deres egne Familier dengang de droge ned til Ægypten efter Korn, og dog vare de deres Fader saa lydige, at de ikke vilde tage Benjamin med sig uden hans Samtykke, selv om de skulde blive et Bytte for Hungersdøden.

Man seer ligeledes af Skriften, at Abraham besørgede Alt, vedkommende sin Søns Ægteskab, endskjøndt Jacob var 40 gammel, da han ægtede Rebekka.

Da vi nu have seet, at den celestiale Orden ikke alene er beregnet paa at give evigt Liv, men ogsaa tjener som Mønster for al Familiebestyrelse, grundet paa den reneste Kjærlighed og den helligste Eenhed, ville vi betragte den celestiale Menneskeslægt, som den vil være efter Gjenoprettelsen af alle Ting, omtalt af Propheterne.

Hans ærværdige Majestæt Kong Adam vil, tilligemed sin ædle Dronning Eva, staae som Hoved for hele den store Skare af forløste Væsener, og vil blive kronet i deres Midte som Konge og Ypperstepræst efter Guds Søns Orden evindeligen, medens Tusinder staae for ham og en uendelig Mængde tjener ham, og dersom I ville annamme det: dette er den Gamle af Dages Orden — det Rige, som er beredt og organiseret for Jesu anden Komme. Denne ærværdige Patriarch vil have Præsidium over Abel, Enoch, Noah, Abraham, Isaak, Jacob, Joseph, Moses, Propheterne, Apostlerne og de Hellige af alle Tidsaldere og Huusholdninger, og disse vilde med al Ærefrygt adlyde og anerkjende ham som deres Fader og retmæssige Konge. De ville da præsidere hver over sit Regjerings-Departement ifølge deres Fødselsret og Embede — over Familier, Slægter og Nationer. Enhver vil adlyde og blive adlydt overeensstemmende med det Forhold, de indtage til hverandre. Saaledes vil Præsidiet gradviis sænke sig fra den Gamle af Dages Throne ned igjennem alle Slægter af hans talrige Undersaatter til den mindste og sidste af de Hellige, der maatte ansees værdig en Throne og et Scepter, endskjøndt hans Rige maaskee blot vil bestaae af en Hustru og et eneste Barn.

Saadan er den celestiale Familieorden, og saadan er Beskaffenheden af de Throner, Fyrstendømmer og Magter, som ere beredte for de Trofaste. Dette Rige, som nu er organiseret paa Jorden efter det himmelske Mønster, vil blive beredt for Menneskens Søn, og naar det er skeet, kommer han i Himmelens Skyer for selv at overtage Regjeringen over samme, medens Adam, og alle de øvrige Patriarcher, Konger og Propheter fremdeles ere Messias undergivne, fordi han i de evige Verdener var den Førstefødte af al Skabningen, og han har saaledes ifølge sin Fødselsret Præsidium over det Hele.

„Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde Eder de himmelske?" (Joh. 3, 12.) Jeg kunde storligen udvide dette Emne ved at forene Adams Familie med andre Grene af Christi Rige og med de celestiale Slægter paa andre Kloder, af hvilke mange ere baade ældre og langt større end vor Jord, men som ere befolkede med Væsener af samme Slags som vi, nemlig Guds Sønner og Døttre, Medlemmer af den samme celestiale Familie; jeg kunde ligeledes omtale Skaberkraftens fortsatte Virksomhed, hvorved Millioner af nye Verdener ville rulle ind i Tilværelsen og blive befolkede af Fader Adam og hans Afkom i Jesu Christi Navn og ved det hellige Præstedømmes Myndighed, hvilket er evigt, uden Dages Begyndelse

eller Aars Ende, indtil Abrahams Sæd ifølge Herrens Forjættelse bliver saa talrig som Havets Sand, og indtil enhver Hellig af de sidste Dage har erholdt Riger, der langt overgaae, hvad Adam vil være i Besiddelse af, naar alle Tings Gjenoprettelse, med Hensyn til denne Jord, have fundet Sted; men I kunne ikke fatte de himmelske Ting endnu, derfor lad det være nok med de jordiske Ting, idetmindste for Nærværende, indtil de Hellige blive værdige til at erholde sine Begavelser samt til at indgaae i Herrens Helligdomme; thi der skulle større og høiere Ting aabenbares for dem, som seire i alle Prøvelser og Fristelser.

Jeg vil nu sige nogle Ord om Ægteskabet og Maaden, hvorpaa Børn skulde opdrages.

Hvo, som har seet et Glimt af den celestiale Familieorden og de evige Forbindelser, som skulde indgaaes her, for at nydes i Evigheden; hvo, som har følt sig gjennemtrængt af det evige Livs Kraft og den Kjærlighed, som udstrømmer fra Aabenbaringens guddommelige Aand, kan nogensinde lade sig tilfredsstille af Øieblikkets syndige Glæder, som have deres Udspring fra Ukydskhed og sandselig Begjerlighed? Eller hvilken Hellig, som har en Smule Tro paa Opstandelsens Kraft og det evige Liv, kan være lykkelig ved at indgaae ægteskabelige Forbindelser med Secterere eller verdsligsindede Mennesker, som ere saa blinde, at de ikke kunne sikkre sig en evig Pagt, bekræftet ved det hellige Præstedømme, der har Myndighed til at binde paa Jorden, hvad som skal bindes i Himmelen? Ved saadanne ukydske, sandselige og ulovlige Forbindelser og syndige Lyster forspilde de ikke alene deres egen celestiale Krone, men styrte tillige deres Børn i Fordærvelse og Mørke, som maaskee vil have tilfølge, at disse glemme saa stor en Salighed for Verdens Sands og Menneskenes Traditioner.

O, mine Brødre og Søstre, og især Ungdommen! jeg besværger Eder at frygte og elske Gud og formaner Eder, med det evige Liv og Ophøielse i dette Rige for Øie, at fornegte Eder selv og enhver af Verdens og Kjødets Vederstyggeligheder og syndige Lyster, samt til at stræbe efter Reenhed og Dyd i alle Eders Tanker og Handlinger, og ikke dette alene, men afstaaer fra alle Ægteskabsforbindelser eller Løfter, indtil I have raadført Eder med Guds Aand i ydmyg Bøn, indtil I forstaae nok af de evige Livsprinciper til at kunne handle med den Viisdom og det Overlæg, som vil sikkre Eder, Eders Ægtefælle og Eders Børn en Plads i Evighedens store Familiekreds. Lad mig her bemærke, at Forældres egen Saliggjørelse, saavel som Børnenes, afhænger i en vis Grad af Maaden, hvorpaa de opdrage deres Børn; derfor bør de være meget omhyggelige for at indprente de Smaa rigtige Begreber og Lærdomme. Ingen Forældre, som forsømme dette, efterat de ere komne til Kundskab om Sandheden, kunne blive frelste i det celestiale Rige, og jeg vil paa det Indstændigste tilraade de Hellige, at de fjerne fra deres Hjem alle secteriske Bøger, Skrifter, Billeder, osv., som ikke ere overeensstemmende med Sandheden, og ikke at lade Børnene læse eller see dem, førend idetmindste det Sande har fæstet saa dyb Rod i deres Hjerte, at de kunne bedømme dem ved Guds Aand. Secteriske Prædikener, Ceremonier og Lærdomme ere til stor Skade for Børnene, da de ere vel skikkede til at bibringe det letbevægelige Barnesind usikkre, dunkle og vildfarende Begreber, hvilket kan gjøre dem aldeles uimodtagelige for Sandheden i Fremtiden. Og selv om de senere skulde annamme Sandheden, vil deres Opfattelsesevne være

saa sløvet ved de i Barndommen modtagne Indtryk og Traditioner, at det i lang Tid vil virke hemmende paa deres Udvikling i Sandheden, saa at selv de simpleste og tydeligste Principer enten slet ikke kunne forstaaes eller saa at sige blot sees gjennem et mørkt Glas, hvorved de tabe deres Skjønhed og Kraft.

Lad et Barn f. Ex. læse i en Billedbibel, saa vil det strax opfatte Billederne som en Deel af Originalen og ansee dem som en troværdig Fremstilling af de Scener, der i Virkeligheden fandt Sted, og det vil lettelig være udsat for at tage Kunstnerens Phantasi til Rettesnor for sin Bedømmelse af Ordinantserne og Stikkene. Saaledes ogsaa med Forklaringerne, ja endog Overskrifterne over Capitlerne, som uinspirerede Mænd have givet.

Saadan er Beskaffenheden af den første Lærdoms Magt og Indflydelse, og saaledes have dens Følger været for Menneskene Slægt efter Slægt, indtil de tilsidst en masse styrte fremad til Fordærvelse, ligesom den Blinde i Grøften, og om der er Nogle, som ønske at undflye, have de en haard Kamp at bestaae baade med deres egne Traditioner og deres Medmenneskers Opposition, om og Sandheden bliver fremsat for dem saa tydeligt, simpelt og smukt, at uhildede Fornuftvæsener maae forbauses over, at de ikke øieblikkelig annammes.

Fædre og Mødre, kunne I forstaae disse Kjendsgjerninger uden at føle et stort Ansvar paahvile Eder med Hensyn til Eders Børn? Kunne I forstaae Verdens sande Tilstand uden at føle en stærk Trang til at flye med Eders Familie fra Babels Forvirring og opslaae Eders Bolig paa Steder, hvor I kunne omgaaes med Lysets Børn? Søger derfor ved Underviisning og Exempel at opdrage Børnene i Sandhedens Lys og haver intet mere at bestille med Troesartikler, Postiller, Bibelfortolkninger, Prædikener, Almanakker, Romaner, osv., hvilke kun tjene til at formørke Barnets fremspirende Forstand og hilde det i Vildfarelsens Garn.

Hvad Ægteskab angaaer, formoder jeg, at En eller Anden vil indvende, at i Opstandelsen hverken bortgiftes eller tages tilægte. Dette er virkelig ogsaa Tilfælde af den gode Grund, at alt Saadant udføres her, og saaledes bliver bundet paa Jorden, hvad som skal være bundet i Himmelen, og det ved Guds egen Myndighed; thi denne Verden er en Forberedelsesskole for Evigheden, følgelig er der ingen Nødvendighed for at gjøre det i den tilkommende Verden.

De, som ikke forstaae eller iagttage Ordinantserne her i dette Liv, enten i egen Person eller ved Stedfortrædere, ansees som uværdige til Nydelsen af den celestiale Herlighed; derfor maae de forblive som de ere og aldrig blive deelagtige i den Ophøielse, som er beredt for den Allerhøiestes Hellige, thi Enhver bliver dømt efter sine Gjerninger i Kjødet, og hvad man saaer, vil man høste.

Dersom Menneskene foretrække at vandre efter sine kjødelige Lyster og nyde Dieblikkets ukydske Glæder; eller om de ønske at indgaae Ægteskabsforbindelser paa Verdens Viis ved at udkaare sig en Ægtefælle, som ikke er værdig en evig Pagt og den levende Guds Besegling, saa kan Ingen hindre dem deri; de nyde da denne Verdens Glæder og omtumles af Lidenskaberne; men Døden danner Slutningsscenen af det Hele, og Evighedens Morgendæmring finder dem som nogle omflakkende, forstødte Væsener, der ere udelukte fra den celestiale Familiekreds, og som Fremmede for Forjættelsens Pagt. Deres jordiske Pagter ere opløste ved Døden, og i den Verden de træde ind i, kunne de hverken tage tilægte eller give tilægte, men maae vanke om som eenlige Væsener, og

kunne følgelig hverken faae Familier eller Riger at regjere over, eller paa nogensomhelst Maade forøge sin Herlighed. Da vil der blive Graad, Jammer og Tænders Gnidsel, thi hvo kan udholde evig Skuffelse? Hvo kan udholde at være evig adskilt fra Fader og Moder, Hustru og Børn, og undvære Slægtninges og Venners Kjærlighed? thi ingen af vore Slægtninge ville blive anerkjendte af den tilkommende Verdens Authoriteter, medmindre vi have sikkret os dem her ved en evig Pagt, som ikke kan brydes, og de ere blevne beseglede til os af Herrens bemyndigede Tjenere. Derfor lovede Gud ved Malachiæ Mund, at han vilde sende Propheten Elias før den store og forfærdelige Dag, at han kunde vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrenes, og besegle og sammenknytte dem til hverandre, før at ikke hele Jorden skulde blive slaaet med Forbandelse.

Og dersom I ville annamme det: Elias, Propheten, er bleven sendt til Forden i disse sidste Dage og har overdraget den beseglende Magts Nøgler til Herrens Udvalgte, saa at Mænd nu atter gaae frem med hans Præstedømme, Aand og Kraft og besegle baade paa Jorden og i Himmelen. Men Menneskene have modtaget dem med Haan og Forfølgelse, og Mange af dem ville endnu lide under de Vantroes Grusomhed og Blodtørst. Dog, Nøglerne ere paa Jorden og skulle aldrig borttages, før Beseglingen er fuldendt.

Derfor, o I Hellige, opfører Templer og Helligdomme for Eders Gud og samler Eder dertil; thi der, siger Herren, vil jeg aabenbare Fylden af mine Ordinantser, vedkommende det hellige Præstedømme og Forberedelsen, hvorved de Levende og Døde kunne vorde forløste og blive deelagtige i det evige Livs Herlighed.

Brev fra Præsident Brigham Young.

Store Saltsø Stad den 19de August 1861.

Præsident John Van Cott.

Kjære Broder! Deres ærede Skrivelse af 3die Juli er rigtig modtaget og blev læst med megen Interesse. Medens det er opmuntrende for de Hellige i Adspredelsen at høre om vor Udvikling i Utah, er det ligesaa glædeligt for os at erfare, at de stræbe efter den Aand, som fører til Liv og Frelse, og virke for deres Udfrielse fra Babylon.

Eldsterne N. V. Jones, Jacob Gates og C. V. Spencer ankom hertil den 15de dennes og beretter om vore Emigranters gode Fremgang paa Sletterne; de havde Alle passeret Wood River før den 1ste August, deres Kreaturer vare i god Stand og de Hellige oprømte og lykkelige. Capt. David H. Cannon med Compagni ankom hertil den 16de dennes og afhentedes strax fra Leirpladsen af deres Venner og Bekjendte, og spredtes hurtig til alle Kanter; alle Compagnierne ventes at være her før October Conference (den 6te).

De circa 200 Vogne, som sendtes herfra i Foraaret, ere nu paa Hjemveien

med omtrent — foruden det Gods, de skulde hente — en 1900 Hellige, som ei havde Raad til at kjøbe Oxer og Vogne selv, og derved er Florence, ifølge Joseph W. Youngs Brev, bleven rømmet af alle dem, der ønskede at komme hid.

Vi have erfaret gjennem Aviserne, at Oprivning af Skinnerne og Opbrænding af Jernbanebroerne begyndte tæt ved Hanibal, Dagen efter de sidste af vore Emigranter havde passeret Linien, og af Alt, hvad vi have hørt, sees tydeligt, at vore Søskende have været særdeles velsignede af Forsynet, lige siden de brøde op fra deres Hjemstavn, indtil sidst vi hørte fra dem.

Camp Floyd er nu bleven solgt ved offentlig Auction og alle Tropperne have rettet deres Fjed mod Østen. Regjeringsgodset ved Bridger er, med Undtagelse af det, de toge med sig eller ødelagde, ligeledes bleven solgt ved Auction, og Soldaterne ere ogsaa dragne bort derfra; kun en Patrouille er ladt tilbage. Godset blev paa begge Steder solgt til overordentlig lave Priser, fornemmelig til Brødrene. Efter Ordre fra Regjeringen i Washington bleve alle Kanonerne, Krudtet og andre Krigsfornødenheder, som ikke kunde føres med, brændt eller paa andre Maader ødelagt af Soldaterne; saaledes lode de Granaterne springe, kastede to Mortere, som de ikke kunde faae ødelagt, i en Brønd, osv., hvorved tydelig nok aabenbares, hvordan Stemningen fremdeles er mod os i Hovedstaden.

Siden min Tilbagekomst fra vore sydlige Settlementer har jeg blandt andre Forretninger i Forening med Præsident Kimball, Broder George A. Smith og flere Brødre afholdt Forsamlinger i Springville, Lehi, Centerville, Farmington og Tooele, og den 7de og 8de September agter jeg at afholde Forsamlinger i Ogdon City. Alle Steder har Befolkningen modtaget os med Varme og opmærksomt lyttet til vore Instructioner, og jeg nærer det Haab, at vore Besøg og Raad ville bidrage til Guds Riges Fremme.

De seneste Efterretninger fra Staterne bringe Intet af Vigtighed siden Slaget ved Bull Run, naar undtages Beretningen om en Træfning, der skal have staaet ved Charthage i det sydvestlige Missouri. Baade Norden og Syden synes at hvile sig for at samle nye Kræfter.

I Utah gaaer Alt sin gamle, rolige Gang; Hvede- og Høhøsten er baade riig og udmærket, og Maissen, Frugttræerne og andre Producter love et godt Udbytte.

Telegraph-Bureauerne Øst og Vest for os ere travlt beskjæftigede med at faae Telegraphen færdig til denne Stad inden 1ste December, og vi kunne da, hvis ingen Uheld indtræffe, faae langt hurtigere Efterretninger fra den ydre Verden end nu er Tilfælde, selv med Afbenyttelse af Telegraphen til Fort Kearney og Pony-Expres derfra hertil.

Den nye Bygning paa Cahoon Pladsen tæt ved Selskabshallen nærmer sig stærkt sin Fuldendelse; den er 144 Fod lang og 80 Fod bred og er bestemt til Forelæsninger, Aftenunderholdninger og deslige og vil forhaabentlig være under Tag inden den ublide Aarstid indfinder sig. Mange andre Anlæg til Nytte og Beqvemmelighed, saavel som til Forskjønnelse af vort trygge Bjerghjem, nyde god Fremgang, og der er saa stor Mangel paa Arbeidskraft, at vi kunne love vore indvandrende Brødre, som ønske at gjøre Noget for Zions Opbyggelse, fuldt op af Arbeide.

Deres saavel som de øvrige Ældsters Familier befinde sig vel, saavidt jeg veed, hvilket er Tilfælde med hele Folket.

Bedende for Deres, Deres Medarbeideres, de Helliges og de Oprigtiges Vel, saavel i Deres Arbeidsmark som i den ganske Verden, undertegner jeg mig Deres Broder i Evangeliet **Brigham Young.**

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Nogle Vink til Præstedømmet.

Der er Intet af større Interesse for de sande Hellige end Guds Riges Anliggender og dets Fremgang paa Jorden, og de ere derfor i Almindelighed rede til aldeles at offre sig til Herrens Tjeneste med alle de Evner, hvormed deres himmelske Fader har begavet dem. Nogle ansee intet Arbeide for svært, ingen Modstand for haard, ingen Møie for stor til med Glæde at ville underkaste sig det Alt, for at kunne bringe det evige Evangelium til Menneskenes Kundskab, paa det at de maae komme til Bevidsthed om Nødvendigheden af at annamme og efterleve det, for at kunne deelagtiggjøres i dets Velsignelser.

Siden Jesu Christi Kirkes Oprettelse paa Jorden i denne Uddeling ere mange Ældster udgaaede med Saliggjørelsens Budskab til Menneskene med en Iver og Udholdenhed, som er i Sandhed et Særkjende paa Herrens Tjenere, og deres Arbeide har baaret rigelig Frugt. Dette Værk er begrundet i Guds Kjærlighed til den dybt sunkne Menneskeslægt og hans Tjenere have været inspirerede med de samme varme Følelser for deres Brødres evige Vel, og deres stadige Bestræbelser have været, at bibringe dem det himmelske Lys, hvorved de kunne skue deres Veies Vildfarelse og blive meddeelagtige i Saliggjørelsens Plan.

Det er et ophøiet saavel som et ansvarsfuldt Kald at være en Herrens Tjener. For at ære sit Kald udfordres en sagtmodig og mild Aand i Forening med den Viisdom, der udstrømmer fra den Almægtige, og dersom I, mine Medarbeidere i Præstedømmet, lytte til dens Indskydelser, ville I ei udsættes for at fare vild, ved — som nogle Ældster have gjort sig skyldige i — at prædike formeget om Secternes Vildfarelse, Babylons Fordærvelse, de Geistliges Vindesyge, osv. Ved en saadan Fremgangsmaade kunne I ikke vinde Eders Omgivelsers Kjærlighed, men hellere drive dem bort fra Sandheden og maaskee paadrage Eder og de Hellige Forfølgelse. I ere udsendte for at forkynde Jesu Christi Evangelium og administrere dets Ordinantser for Enhver, der adlyder. Naar I iagttage dette, da først opfylde I Hensigten med Eders Udsendelse. Dersom I ere besjælede af Guds Aand og dens Indflydelse ledsager Eders Ord, da vil Eders Prædiken først have sin tilsigtede Virkning og bringe Eders Tilhørere til Sandheds Erkjendelse, hvorved de selv kunne see deres Vildfarelser. I ere Vidner om Sandheden, og Forkastelsen af Eders Vidnesbyrd er, hvad som vil bringe Fordømmelse over Jorden. Hvor stort et Ansvar paahviler derfor ikke dem, paa hvem Præstedømmet er lagt! De samme Egenskaber, som vor himmelske Fader besidder til Fuldkommenhed, skulde de søge at tilegne sig den størst mulige Deel af, saa de kunde optræde som Fædre for Folket og vinde deres Medmenneskers Tillid og Kjærlighed. Værer overbærende med deres Feil, og haver Medynk med dem i den sunkne Tilstand, hvori de befinde sig. Ihukommer Guds daglige Langmodighed med Nationerne, uagtet de ere langt afvegne fra ham, tillukke deres

Øren for hans aabenbarede Ord og bespotte hans hellige Navn. Seer til, hvorledes han lader sin Sol opgaae over Gode og Onde, lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige og velsigner deres Arbeide, saa de bestandig faae det Nødvendige til Livets Ophold. Var det ikke for hans Barmhjertighed og Naade, vilde han vistnok for længe siden have bortfeiet de Ugudelige af Jordens Overflade. Glemmer derfor ikke, at Eders Mission er at bringe Liv og Frelse til Adams faldne Slægt, og stræber af al Magt at opløfte Menneskene af det dybe, mørke Svælg, hvori Synden har styrtet dem, og bringer dem tilbage til deres og Eders Fader, som med aabne Arme vil modtage enhver angrende og omvendt Synder.

Vi ville til Slutning gjøre Brødrene i Præstedømmet opmærksomme paa, at det er høist nødvendigt, naar de forrette Evangeliets Ordinantser, at de ere forsigtige i deres Udtryk, saa at, naar I f. Ex. lægge Hænder paa Nogen for at bekræfte ham som Medlem af Kirken, eller ordinerer Nogen til Præstedømmet, eller velsigner en Syg, I da virkelig udføre, hvad I tilsigte. Saaledes er Udtrykket: vi lægge vore Hænder paa dit Hoved, „for at“ ordinere Dig, eller „for at“ bekræfte Dig, ikke eensbetydende med: „vi ordinere“ Dig til Ældste, eller „vi bekræfte“ Dig som Medlem af Kirken. Væler derfor omhyggelige i Valget af Edes Ord i Forvaltningen af Ordinantserne, at de kunne være anerkjendte af vor Fader i Himlene og til Velsignelse for de Paagjeldende.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Præstedømmet, dets Beskaffenhed, Magt, Tjeneste og Myndighed.

Om begge Præstedømmer.

(Fortsat fra Pag. 11.)

Pearl of great Price. (Side 2.) „Denne (den Hellig-Aand) bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen fra nu af og for evig, og Du (Adam) er efter hans Orden, som er uden Dages Begyndelse og Aars Ende evindeligen. See, Du er Eet i mig, en Søn af Gud, og paa denne Maade kunne Alle blive mine Sønner.“

(Side 19.) „I Chaldæernes Land, i min Faders Hjem, indsaae jeg, Abraham, at det var nødvendigt for mig at erholde et andet Hjem, og da jeg fandt, at der var større Lyksalighed, Fred og Hvile for mig, søgte jeg om mine Forfædres Velsignelser, samt den Myndighed, hvortil jeg skulde ordineres, for at kunne forvalte samme; thi da jeg altid havde vandret i Retfærdighed og tillige ønskede at komme i Besiddelse af større Kundskab og større Retfærdighed, og at blive en Fader til mange Nationer, en Fredsfyrste; og da jeg ønskede at erholde Lærdom, og at holde Guds Bud, blev jeg en retmæssig Arving, en Overpræst, med mine Forfædres Myndighed. Den blev bekræftet paa mig af Fædrene, thi den kom ned fra Fædrene ligefra Tidens Begyndelse eller før denne

Jords Dannelse og til nærværende Tid, og denne Myndighed, den Førstefødtes Myndighed, besegledes paa det første Menneske, Adam, vor første Fader, og kom gjenem Fædrene til mig."

(Side 20.) „See, jeg vil føre Dig ved min Haand, og jeg vil lægge mit Navn paa Dig, nemlig din Faders Præstedømme; og min Kraft skal hvile over Dig, og som det var med Noah, saa skal det være med Dig, at formedelst din Tjeneste skal mit Navn blive kjendt paa Jorden evindeligen, thi jeg er din Gud."

(Side 22.) „Mit Navn er Jehovah, og jeg kjender Enden fra Begyndelsen; derfor skal min Haand være over Dig, og jeg vil gjøre Dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne Dig over al Maade og gjøre dit Navn stort blandt alle Nationer; Du skal være en Velsignelse for din Sæd efter Dig, og i sine Hænder skulle de frembære dette Embede og Præstedømme til alle Nationer, og jeg vil velsigne dem i dit Navn, thi saa Mange, som ville annamme dette Evangelium, skulle kaldes efter dit Navn (Abrahams Børn), og skulle regnes som din Sæd, og skulle opstaae og velsigne Dig som deres Fader; og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, som forbande Dig, og i Dig, det er: i dit Præstedømme, og i din Sæd, som er dit Præstedømme (thi jeg giver Dig den Forjættelse, at denne Rettighed skal vedblive i Dig og din Sæd efter Dig, det vil sige din virkelige Sæd eller din legemlige Sæd), skulle alle Jordens Slægter velsignes; ja med Evangeliets Velsignelser, hvilke ere Saliggjørelsens Velsignelser, ja det evige Livs."

(Side 24.) „Herren havde viist mig (Abraham) alle Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og blandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saae disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Disse vil jeg gjøre til Fyrster;" thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saae de vare gode; og han sagde til mig: „Abraham, Du er een af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født." (Abrahams Bog.)

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 5te October 1840.) „Præstedømmet existerede før Jordens Dannelse, før Morgenstjernerne sang tilsammen og Guds Børn jublede af Glæde, og er det høieste og helligste Præstedømme og er efter Guds Søns Orden. Alle andre Præstedømmer ere kun Dele og Forgreninger af dette, og de styres, ledes og ordnes af samme. Det er den Kanal, hvorigjennem den Almægtige begyndte at aabenbare sin Herlighed i Begyndelsen af denne Jords Skabelse, og ved det har han vedblevet at aabenbare sig til Menneskenes Børn i vore Dage, og ved det vil han kundgjøre sine Hensigter til Tidens Ende. — — — Dette er altsaa Beskaffenheden af Præstedømmet: Enhver har Præsidium over sin Uddeling, og Een holder Præsidiet over alle, nemlig Adam, som modtog sin Magt og Myndighed fra Herren. — — — Forvandlingen eller Overgangen fra Dødelighed til Udødelighed er en Kraft, som tilhører Præstedømmet. Der gives mange Ting, henhørende til Præstedømmets Nøgler og Kræfter, som have været skjulte fra Verdens Grundlæggelse. — — — Offringerne, saavel som alle andre Ordinantser, henhørende til Præstedømmet, skulle, naar Herrens Tempel bliver opført og Levi Sønner rensede, fuldstændig gjenoprettes og blive forvaltede med alle til samme hørende Kræfter og Velsignelser. Dette var, og dette vil blive Tilfælde, naar det melchisedekske Præstedømmes Kræfter tilstrækkeligt blive aabenbarede, thi hvorledes kan alle Tings Gjenoprettelse, omtalt af Propheterne, ellers finde Sted? Men det maa ei forstaaes saaledes, at

Moseloven atter skal træde i Kraft med alle dens Skikke og Ceremonier, thi dette have Propheterne aldrig omtalt; men det, som existerede før Mose Dage, nemlig Offringer, vil blive fortsat." (See „Skand. Stjerne" 4de Aarg. Side 193).

Før Loven kaldtes Præsterne undertiden Guds Sønner. See 1 Moseb. 6, 2. Job 1, 6; 2, 1. Ps. 82, 6. Joh. 10, 35.

Før Gud gav det mindre Præstedømme til Levi Stamme, vare de Førstefødte af Israels Huus helligede til denne Tjeneste. See 4 Moseb. 12, 41. 45; 8, 16; 18, 15; 2 Moseb. 13, 2. 12; 34, 19.

Seere omtales. 1 Sam. 9, 9. 11. 18. 19. „Kommer og lader os gaae til Seeren; thi den, som nu kaldes Prophet, kaldtes fordum Seer. — — — Kjære, kundgjør mig, hvor er Seerens Huus? Da sagde Samuel: Jeg er Seeren."

1 Krøn. 21, 9: Gad var Davids Seer. 25, 5: Heman, Kongens Seer. 2 Krøn. 9, 29: Jeddo den Seer. 16, 7: Hanani den Seer. 29, 30: Asaph den Seer. Es. 29, 10: „Han haver skjult Propheterne og Seerne."

Det har undertiden hændt, at Nogle have benegtet, at Andre end Aarons Huus havde Præstedømmet. Vi ville derfor her anføre Navnene paa nogle Faa, som havde denne Myndighed, men som hverken vare af Aarons Huus eller Levi Stamme.

1 Moseb. 4, 4: Abel offrede til Herren. 2 Petr. 2, 5: Noah var en Retfærdigheds Prædiker. 1 Moseb. 20, 7: Abraham var en Prophet. Heb. 7, 14: Jesus var af Judæ Stamme; ligeledes hans Fader David. 1 Kong. 17, 1: Elias var en Thisbiter. 1 Moseb. 5, 22: Enoch vandrede med Gud. Rom. 11, 1: Paulus var af Benjamins Stamme. Dan. 1, 6: Daniel var af Judæ Stamme. 2 Moseb. 28, 1: Jethro var Præst i Midian. Dan. 1, 6: Asaria var af Judæ Stamme. 1 Sam. 1 Cap.: Elkana og Samuel vare Ephraimiter. 4 Moseb. 13, 8. 16: Josva var Ephraimit. Dan. 6, 15: Gideon var af Manasse Stamme.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Febr. 1839. (Fortsat fra Side 16.)

5) „At det anbefales alle Quincys Borgere, at de i deres Omgang med de Fremmede til enhver Tid iagttage en anstændig og sømmelig Opførsel og fornemmelig ere forsigtige i al deres Tale, at de ikke udlade sig med Noget, der kan saare deres Følelser eller paa nogen Maade krænke dem, som ifølge alle Menneskelighedens Love ere berettigede til vor Sympathi og Beklagelse.

Hvilke Forslag ere vedtagne af samtlige Committeens Medlemmer.

J. W. Whitney,
Ordfører.

„Quincy, den 27de Febr. 1839."

A.

„Dette, mine Herrer, er en kort Beretning om de Gjenvordigheder og Lidelser, vi have været hjemfaldne til, som Følge

af de Forfølgelser, vi gjentagende have maattet udstaae; og da Gouverneurens Udryddelsesordre ikke blev tilbagekaldt, vare vi som et Folk nødte til at forlade Staten og følgelig vore Eiendomme, vort Korn, vor Mais, osv., som vi havde høstet og henlagt for vore Familier, og ligeledes vort Foder, som vi havde samlet til Hestene og Qvæget, det vil sige, saamange af dem, som blev levnet os efter Ødelæggelsesværket i Davies og Caldwell. Da vore Sødskende nødtes til at forlade Staten, og da Quincys Borgere have lagt en saa menneskekjærlig og hjælpsom Aand for Dagen, have mange af vore Brødre med Glæde søgt et Tilflugtssted her, for at undgaae sine Forfølgere.

„Vi kunne ei Andet end udtrykke vor Taknemmelighed mod denne Stads Beboere for den Venlighed, hvormed de have modtoget os, og for den hjælpsomme, gavmilde Haand, de have rakt et fattigt, undertrykt, berøvet og forfulgt Folk, og da I, mine Herrer af det demokratiske Selskab, have interesseret Eder for vort Vel, og have ønsket Oplysning om vor sande Forfatning og hvad der for Nærværende vilde være til størst Gavn for os, samt hvad der foranledigede de stedfundne Udestaaelser, have vi troet, at vedlagte Documenter (vor Memorial, Gouverneurens Udryddelsesordre og General Clarks Tale) ville give Eder den sikkreste Oplysning om Aarsagen til vore Gjenvordigheder, som vi ere i Besiddelse af.

„Om vi skulde sige, hvad vi for Nærværende trænge meest til, vilde det være os aldeles umuligt, thi man har frarøvet os vor Hvede, vor Mais, vort Qvæg, vore Heste, Sviin, Klæder, Huse, Hjem, kort sagt Alt, hvad som kunde gjøre Livet behageligt. Vi kunne aldeles ikke vente at blive satte i den Stilling, hvori vi engang befandt os, ei heller ere vi selv istand til at afhjælpe de mange Savn, som vore stakkels Sødskende, der daglig ankomme hertil, lide under, som Følge af at saavel deres som vor Formue befinder sig i en ubarmhjertig Pøbels Hænder.

„Det er os umuligt at opgive Tallet paa Enkerne og dem, der ere aldeles blottede, da der daglig strømme saamange hertil; dog troe vi efter Forespørgsel at kunne opgive tyve; desuden have vi mange arbeidsdygtige Mænd, som baade kunne og ville tage fat paa hvadsomhelst, men som paa Grund af Omstændighederne ere ude af Stand til at afhjælpe deres og deres Familiers Fornødenheder.

„Vi ville ikke foreslaae Eder, Gentlemen, hvad I bør gjøre, men overlade det til Eders Indsigt og Ædelmodighed. Hvad vi imidlertid selv ansee for bedst skikket til at befordre vort Vel er, om I kunde skaffe os Arbeide, leie os Avlsgaarde og forunde os den samme Rettighed og Beskyttelse som andre Borgere, hvorved vi kunde løses fra vort Afhængighedsforhold, befries fra Armodens Jernhaand, hæves til Selvstændighed og forvinde Forfølgelsens, Despotismens og Tyranniets sørgelige Virkninger.

„Skrevet paa en af de Sidste-Dages Hellige nedsat Committees Vegne.

E. Higbee,
Ordfører.
J. P. Green,
Skriver.

„Til Quincys demokratiske Selskab."

Mr. Rigdon talte derpaa om de Gjenvordigheder, Mormonerne havde lidt, som Følge af Intolerence hos endeel af Missouris Befolkning, og om deres nuværende sørgelige Forfatning.

Paa Forslag af Mr. Bushnell blev Rapporten og Resolutionerne lagte tilside, indtil i Morgen Aften, hvorpaa Forsamlingen hævedes til næste Dags Aften Kl. 7 paa samme Sted, ligeledes ifølge Forslag af Mr. Bushnell.

Stephen Markham forlod Far West paa sin Reise til Illinois, for at udføre det ham den 21de dennes paalagte Hverv.

Torsdag Aften den 28de fortsattes Mødet efter Bestemmelse og kaldtes til Orden af Ordføreren.

Ifølge Forslag af Mr. Morris valgtes en Committee, bestaaende af tre Medlemmer, til at foranstalte en Indsamling. DHrr. J. T. Holmes, Whitney og Morris bleve valgte, hvilke i Alt indsamlede 48 Dollars og 25 Cents. Paa Forslag blev denne Sum overleveret til Mormon-Committeen. Ifølge Forslag af Mr. Holmes blev en Committee, bestaaende af dHrr. S. Holmes, Bushnell og Morris bestikket til at udfærdige Subscriptionslister og sætte samme i Circulation, blandt Befolkningen, for at faae en Indsamling af Klæder og Fødemidler bragt istand. Senere blev Committeens Tal forøget til ni.

Ifølge Forslag af J. T. Holmes blev J. D. Morgan bestikket til at optage en Indsamling hos „Quincys Graae" (Soldaterne), hvorved der indkom tyve Dollars.

Følgende Resolutioner bleve derefter fremlagte af J. T. Holmes:

1) At vi respectere Samvittighedsfriheden som naturlig og ukrænkelig og paa det helligste tilsikkret Enhver af vort frie Lands Constitution.

2) At vi betragte enhver Pøbels Handlinger som aabenbare Brud paa Loven, og Enhver, der deeltager i en Pøbels Excesser, er ansvarlig for Guds og Menneskenes Love for enhver Voldshandling, udøvet mod en Borgers Liv, Gods, eller Rettigheder.

3) At Beboerne af de vestlige Strøg af Staten Missouri have ved deres seneste Forfølgelser mod Mormonerne krænket Samvittighedens hellige Rettigheder og enhver af Retfærdighedens og Menneskelighedens Love.

4) At Gouverneuren i Missouri ved at negte nævnte Folk Beskyttelse, da de trængtes af Pøbelen, og derimod udsendt en Afdeling principløse Soldater med Ordre til at udrydde dem, har sat en uudslettelig Plet paa den Stat, han præsiderer over.

Disse Resolutioner bleve understøttede med Begeistring af dHrr. Holmes, Morris og Whitney.

Paa Forslag bleve Resolutionerne vedtagne, hvorefter Mødet hævedes.

Samuel Leach,
Ordfører.
J. D. Morgan,
Skriver.

„Quincy, Illinois, den 5te Marts 1839.

„Til Joseph Smith, jun., og de øvrige Fanger i Liberty Fængsel i Missouri.

„Elskelige Brødre! Da jeg har Leilighed til at sende nogle Ord directe til Eder ved Br. Rogers, vil jeg ikke lade den ubenyttet.

„Præsident Rigdon, Dommer Higbee, Israel Barlow og jeg besøgte Dr. Galland for en otte Dages Tid siden. Brødrene Rigdon, Higbee og jeg ere af den Mening, at det ikke er raadeligt at afslutte nogen Handel med Doctoren for Nærværende; senere vil det maaskee være gavnligt.

„Befolkningen her har modtaget os meget gjestfrit, og ved de foranstaltede Sammenskud er der indkommen henved 100 Dollars, foruden andre Nødvendighedsartikler, til Lindring af vort Folks Lidelser. Broder Josephs Hustru boer hos Dommer Cleveland's; jeg har ikke seet hende, men jeg sendte Underretning til hende om denne Leilighed at tilskrive ham. Broder Hyrums Hustru boer ikke langt fra mig; jeg har besøgt hende flere Gange; hendes Helbred var meget daarlig, da hun kom hertil, men hun er nu i stadig Bedring; hun er ligeledes bleven underrettet

om denne Leilighed. Jeg saae Søster Wright kort efter hendes Ankomst hertil; Alt er vel; jeg erfarer, hun er flyttet et Par Mile bort med sin Fader og John Higbee, som drive Fiskeri i dette Foraar. Søster McRae er her; hun boer hos Br. Henderson og er rask; jeg troer, at ogsaa hun er vidende om denne Leilighed. Br Baldwins Familie har jeg ikke seet og veed ikke, om den er kommen hertil endnu eller ikke; den er maaskee paa den anden Side af Floden, som i de sidste Dage har været fuld af Driviis, saa der har ingen Overfart fundet Sted. Veiret er nu roligere, og Overfarten vil snart atter begynde.

„Denne By er næsten fuld af vore Folk, uagtet de sprede sig saa hurtig som mulig. I Morgen agter jeg at reise til Pittsfield i Pike Conuty, Illinois, omtrent fyrretyve (engl.) Mile Sydost for dette Sted. Br. George W. Robinson fortalte i Morges, at han og hans Svigerfader, Dommer Higbee, havde isinde at begive sig til en Farm (Avlsgaard), omtrent tyve Mile Nordost herfra. Nogle af Formændene for vor Modtagelse have tilbudt vore Folk at nedsætte sig her og i Omegnen, og Mange ville udentvivl modtage Tilbudet.

„Jeg haaber, Brødre, at I taalmodigt bære Eders Prøvelse; Herren vil befrie Eder i sin beleilige Tid.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Dampskibet „Colonist," som forlod Kjøbenhavn den 13de September, forliste totalt i Nordsøen den 16de s. M. Endeel af Passagererne bleve reddede af en forbiseilende Brig; men 6 Passagerer og de fleste af Mandskabet omkom.

Den 27de Septbr. skete et Sammenstød i Nordsøen af det engelske Dampskib „Neva" og det danske „L. N. Hvidt," hvorved førstnævnte Fartøi strax sank, medens Besætningen blev reddet ombord paa „L. N. Hvidt," der efter at have kastet circa 500 Tdr. Korn overbord, kom paa ret Kjøl igjen, uagtet det var sunket med hele Forenden, og retournerede til Kjøbenhavn.

Vi have atter, hedder det under 4de October fra Frederikshavn i Byens Avis, at meddele den sørgelige Efterretning, at et Dampskib er gaaet under. Dampskibet „St. Olaf," der farer mellem Hamborg og Christiania, er nemlig den 1ste dennes forliist under Norges Kyst. Besætningen blev heldigviis reddet, men Ladningen, der var værdifuld og bestod af Stykgods, som efter Sigende ikke var forsikkret, er formodentlig tabt.

Kjæmpedampskibet „Great Eastern" har ligeledes været i Havsnød. Det afseilede fra Liverpool den 10de September med omtrent 400 Passagerer, deriblandt usædvanlig mange Damer og Børn; med Mandskabet udgjorde de ombordværende Menneskers Antal omtrent 800. En Orkan sprang op, der hævede Bølgerne til en forfærdelig Høide, hvilke slyngede den uhyre Kolos som en Bold. Begge Hjulene sønderbrødes med et skrækkeligt Brag, Roerhovedet blev brukket af, hvorved Roret svingede rundt om sine Løkker og begyndte at hugge mod Skruen, saa ogsaa denne

blev ubrugelig. Skibet var nu aldeles ude af Stand til at manoeuvreres og fuldkommen priisgiven til Bølgernes og Stormens Magt; Alting søndersloges i Kahytterne og svømmede om mellem hverandre i de prægtige Salonner, og Forvirringen naaede sit Høidepunkt, da Kostalden med to Køer løsreves og styrtede midt ned i Damekahytten. Nødsignal heistes, og endelig kom en lille Brig tilsyne, som man bønfaldt om at holde sig i Nærheden, indtil Stormen havde lagt sig. Ved et midlertidigt Styreapparat fik man Skibet vendt og kom tilbage til Queenstown i Irland.

Den engelske Marine er bleven forøget med et nyt Krigsskib af ny Construction, nemlig Pantserfregatten „Warrior." Vi ville gjøre et kort Uddrag af „Times's" Anmeldelse af samme: „The Warrior" er af Navn en 36 Kanons Fregat. Under vor sidste Krig vilde et saadant Skib have været af mindre end 1000 Tons Drægtighed og vilde fra sin Bredside maaskee have udslynget mellem 300 og 400 Pund Jern. Efter det almindelige Overslag vilde den have kostet omtrent 36,000 Lst. og vilde da være bleven anseet som et kraftigt og dygtigt Skib. „The Warrior" er af 6,000 Tons Drægtighed; den vil fra sin Bredside udslynge omtrent 1,400 Pund Jern, og vi frygte for, at den idetmindste har kostet 360,000 Lst. Den er en halv Gang større end det største Skib i Flaaden, og den vilde skyde det største Skib i Flaaden sønder og sammen. Om dens Dampkraft ville vi ikke tale, da vi i vor gamle Flaade ikke have noget saadant Moment at sammenligne den med, ei heller om dens Pantserplader, thi dette er en Fremtoning af endnu større Nyhed. Ei heller ville vi udbrede os over den ødelæggende Magt, som den besidder i Armstrongkanoner og antændende Projectiler. Alt, hvad vi ønske at vise, er, at vor nye 36 Kanons Fregat er over en halv Gang større end „Hertugen af Wellington," og at enhver af dens Kanoner er af over fem Gange saa stort Caliber som de, hvormed Tredækkerne kjæmpede i gamle Dage. Alt dette er imidlertid ikke det meest Forbausende ved Sagen. Dersom „the Warrior" blot var et flydende Batteri, bestemt til at beskytte en Havn, da kunde vi uden synderlig Forbauselse beundre dens uhyre Soliditet og dens ugjennemtrængelige Sider. Men det Beundringsværdige ved Sagen er, at et Skib med Spanter saa tykke som Murene i et gammelt Fangetaarn, og som er beklædt med tunge Pantserplader af massivt Jern, viser sig saa livligt og let svømmende som den letteste Yacht, der nogensinde flød paa Vandet. Det synes i Sandhed, som om ikke engang den hurtigste af vore Avisodampere, skjøndt disse dog udtrykkelig ere byggede til Hurtigseilads, vil overtræffe denne ugjennemtrængelige Fregat i Hurtighed. Den kan kløve Bølgerne med en Fart af 16 engl. Mile i Timen, og den kan manoeuvreres med ligesaa stor Lethed som en Themsedampbaad. Den har allerede en Staldbroder i „the black Prince," som vil blive efterfulgt af „Defence" og „Resistance." Fem Linieskibe, som staae i Spanter, ere ifærd med at blive forlængede og forstørrede, for at sætte dem istand til at blive af den nyere Slags Fregatter, og de skulle derefter bepantsres med Jernplader. Med disse ville vi altsaa have ni Jernpantserfartøier af forskjellige Klasser, og der er givet Ordre til at bygge fire andre efter „the Warriors" Model med nogle faa Forandringer."

Det franske Blad „Constitutionel" betegner Tilstanden i Genf som slet. Det siger, at Politiet ikke mere er istand til at gjøre Modstand mod de onde Lidenskaber. Den personlige Sikkerhed er truet. For 5 Francs kan man skaffe en politisk Modstander afveien. Flere Personer, blandt Andre en fransk Ingenieur, ere fundne

druknede i Rhonefloden og Genfersøen. Alle Interesser ere truede; 7,000 Arbeidere ere uden Beskjæftigelse.

Stor Nød og Arbeidsløshed hersker i de franske Fabrikdistricter. Alene i Lyon, en Stad paa 260,000 Indb., gaae 40,000 Arbeidere uden Beskjæftigelse.

En stor Jernbaneulykke er den 26de September hændet i Frankrig paa det Sted, hvor Banen fra Paris til Soissons skjærer Nordbanen. Toget fra Amiens foer ind i det Tog, der gik fra Paris til Damartin, rev det midt over og knuste fem Vogne, hvoraf den ene var fuld af Passagerer. Fem af disse dræbtes paa Stedet, tre bleve dødelig saarede, fire fik Contusioner.

Medens Nød og Elendighed hersker i Europa paa alle Kanter, medens Silkevævene i Lyon og Uhrmagerværkstederne i Genf staae stille, medens Folket sulter ihjel i det velsignede Italien, medens Brødmangelen i Paris indgyder selve Keiserens Regjering alvorlige Bekymringer, medens Liverpools Bomuldslager formindskes Dag for Dag, og de engelske Fabriker tvinges til at indskrænke deres Virksomhed til en Tredie-deel af den tidligere — under al denne Ulykke er det noget bittert Tilfredsstillende at see, at ogsaa andre Punkter af Kloden har deres Andeel at bære. I de Nordamerikanske Fristater hersker Krigen, paa hvilken det ikke er muligt at øine nogen Udgang, i Mexico hersker en fuldstændig Lovløshed, for hvilken forhaabentlig de tre europæiske Vestmagters Indskriden snart vil sætte en Grændse, Afghanistan i Asien hærges af Cholera, og Ostindien maa foruden den rædsomme Hungersnød, der endnu ikke er ophørt, trækkes med ødelæggende Haglveir og med Jordskjælv, som først i September have tilintetgjort en Deel af den hellige Stad Benares og begravet flere Hundrede Mennesker under Ruinerne.

Amerika: New York den 25de Septbr. De sydlige Tropper marschere mod St. Joseph i Missouri. Det hedder, at der forberedes en Søexpedition mod Galveston og New Orleans. Der har atter staaet et stort Slag, nemlig ved Lexington i Missouri, hvor de Sydlige mistede 1000 Mand, de Nordlige 800.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Opstandelsen.

Tale af Ældste Parley P. Pratt.

(Fra „Millennial Star.")

„I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader Eders Grave, og naar jeg opfører Eder af Eders Grave, mit Folk! Og jeg vil give min Aand i Eder, og I skulle leve, og jeg vil nedsætte Eder i Eders Land; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren." Ez. 37, 13.

Dette Skriftsted omhandler to forskjellige Emner, nemlig de Helliges Opstandelse og deres Herliggjørelse, og de skulle engang erkjende, at deres Opstandelse og deres Gjenindsættelse i deres Fædres Land var forjættet af Gud ved Ezechiels Mund, og ville maaskee udbryde: „Her ere vi i vore Fædres Land, aldeles som Ezechiel har forudsagt; hvor besynderligt at vi ikke have forstaaet Propheten, da han dog saa tydeligt har sagt os, hvor vi skulle boe."

Hvis denne Opstandelse ene og alene angaaer Israels Huus, da vee Hedningerne og dem, som forkaste Evangeliet, thi disse kunne følgelig ikke faae Deel i Opstandelsen.

De Christne sige vel, at de troe paa en tilkommende Opstandelse, men de opfatte ikke dette store Princip saaledes, at det skaffer dem Trøst og Haab, og medens der hersker endeel Strid iblandt dem om Maaden, hvorpaa opstandne Væsener kunne existere, ere de dog Alle enige om at negte Tilstedeværelsen af en Kraft i samme, som kan vække et varigt Haab eller tjene til Kirkens Opbyggelse; ja Mange ere endog saa bange for en bogstavelig Udtydning af Forjættelserne angaaende denne Gjenstand, at de ligefrem negte, at Tilstanden efter Opstandelsen er en Virkelighed, men at den derimod bestaaer i en Forvandling af Legeme til Aand, som er uden Navn eller Opholdssted, og som de ikke engang selv formaae at beskrive.

Dette Begreb om Udødelighed er ganske modsat de Helliges i gamle Dage. Hos dem udgjorde Legemets Opstandelse og Forherligelse et Hovedprincip i deres Tro og dannede Grundvolden for alle deres Forhaabninger — et Princip, som var ligesaa

kraftigt og oplivende som Tro og Omvendelse.

Men, siger En, det er Sjælens Udødelighed, og ikke dens Maade at leve paa, som aabenbares i Bibelen. Hvad behøve vi at afhøre en Aabenbarers Vidnesbyrd om Sjælens Udødelighed, naar selv Hedningerne lærte om samme uden Aabenbaring? Socrates tænkte sig Gud, og Confucius og Plato havde hver sin Guddom, hvem de tilbade som Forberedelse for en ukjendt Fremtid, der var bestemt for dem. Dersom de Christne altsaa ikke troe paa Andet end Sjælens Udødelighed, hvad Fortrin have de saa for Hedningerne i denne Henseende?

Vi maae forstaae, at ikke Udødelighed alene, men „Liv og Udødelighed bragtes for Lyset ved Evangeliet." Christus kom ikke blot for at tilveiebringe Udødelighed, men for at Menneskene „kunde have Liv, og det desto overflødigere," det vil sige baade vor Sjæl og vort Legeme — en evig Vedvaren af alle deres Evner og Egenskaber. Christus afgav et uomstødeligt Beviis herpaa i sin egen Person, idet han opstod fra de Døde med det samme Legeme, som han havde før sin Korsfæstelse, og spiste og drak med sine Disciple som saa ofte før sin Død. Job opfattede Legemets Opstandelse paa samme Maade, hvilket sees af hans 19de Cap., hvor han siger: „i mit Kjød skal jeg see Gud." Alle de Hellige fordum havde annammet Evangeliet; thi vi læse, at det blev forkyndt fra Begyndelsen af, og de bleve underviste ved det om Opstandelsen og den Herligheds Tilstand, som venter de Retfærdige i deres virkelige Legemer. Et saa ophøiet Lærepunkt som Opstandelsen og alle de skjønne Forhaabninger, som den føder hos de Troende, blev os aldrig forkyndt ved den hedenske Philosophi, men fortjente at blive aabenbaret fra Gud, som anordnede den fra Evighed af, samt at blive bekræftet ved Sønnen, der ikke alene underviste om samme under sit Ophold her, men som virkeliggjorde dette store Princip ved at sønderbryde Gravens Lænker og opstaae fra de Døde.

Men Menneskene i Christi Dage vare saa vante til at aandeliggjøre enhver Ting, at ikke engang Disciplene troede, han var opstanden, uagtet de saae ham, men antog ham for en Aand, og vilde slet ikke lade sig overbevise, før han bad om Noget at spise og bød dem at røre ved sig og sagde: „En Aand haver ikke Kjød og Been, som I see jeg haver."

Vi troe paa en materiel Tilværelse, der er ligesaa fast og uopløselig som Guds Throne — en evig Tilværelse og Virksomhed af vore Øine, Hænder, Fødder og vort hele Legeme saavel som alle vore Sjæleevner, — et Liv, hvori alle vore aandelige og legemlige Egenskaber skulle udvikles til den høieste Fuldkommenhed og virke i den Retning, hvortil de fra Begyndelsen af bleve bestemte, nemlig til Skaberens Forherligelse og Menneskets evige Lyksalighed.

Troe I, at Apostlerne vare saa uvidende eller usikkre i deres Begreber om Opstandelsen, naar de omhandlede dette Emne, at de ikke kunde oplyse de Hellige om, hvad Slags Tilværelse, der ventede dem i det næste Liv? Troe I, at de, ligesom Theologerne i vore Dage, behøvede at prædike en 50 Aar paa eet Sted, og derpaa forlode Folket ligesaa uvidende som da de kom? Apostelen Johannes siger, at „det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt, det, vi have seet med vore Øine, det, vi have beskuet og vore Hænder følt paa, nemlig om det Livsens Ord, forkynde vi Eder." (1 Joh. 1, 1.) Det var dette, som stak Menneskene i Hjertet, da Peter prædikede. Det var ikke saa underligt, at Folk bleve bevægede ved at høre saa ophøiet og herlig en Sandhed som

denne, og endnu mindre besynderligt er det, naar man erindrer, at det netop var dem, hvilke for kort siden havde korsfæstet ham som en Misdæder, der nu blev fremstillet for dem som Guds Søn. Hvem vilde ikke føle sig stukket i Hjertet under lignende Omstændigheder? Forestil Dig, at Du havde slaaet en Mand ihjel i den Tro, at han var en Bedrager, en Nidding, og Du bagefter erfarede, at han havde sagt Dig Sandheden, ved hvis Efterlevelse Du kunde have undgaaet den største timelige Ulykke, og at han var kommen til Dig gjennem mange Lidelser og havde gjort store Offre for at advare Dig i din farlige Stilling, hvor vilde Du ikke fortryde din Ubesindighed og grusomme Adfærd baade for hans og dit eget Velkommende? Hvad Under da, at Jøderne følte sig trufne i Hjertet ved Peters Tale? Hvad er det, som bringer hele Menneskeslægten til at sukke i Smerte og Elendighed? Er det ikke Døden, den glubende Død med hele dens talrige Familie af Sygdomme og Lidelser? Hverken Rang eller Guld kan sikkre Nogen mod den fælles Skjebne. Alle fra Kongen til Betleren grue for Dødens Komme, Alle ere lige magtesløse mod Dødsengelen.

Er det da Deres Mening, spørger En, at de Hellige skulle opstaae med et i bogstavelig Forstand udødeligt Legeme? Jeg svarer Ja. Men har De da ganske forbiseet, hvad Paulus siger i sit første Brev til Corinthierne 15de Cap., at vi opstaae med aandelige Legemer, og hvorledes kan det forenes med Deres Paastand, at Legemerne skulle beholde deres materielle Substants? Ved denne Indvending opstaaer det Spørgsmaal, hvad er et aandeligt Legeme? Dersom alt Blodet, som nu circulerer i mit Legeme, blev udtappet, og alle andre Substantser, som bidrage til dets Dødelighed, bleve mig berøvede, og det istedet derfor blev fyldt med hvad Moses kalder „Livsens Aand," saa vilde jeg være et udødeligt Væsen, uden at have tabt det Ringeste af min Organisme eller undergaaet nogensomhelst Forandring uden den, at jeg er bleven herliggjort. Hele Forskjellen mellem mit naturlige og herliggjorte Legeme bestaaer i Maaden hvorpaa, og Kraften hvorved det oplives.

Men dette, siger min Opponent, er kun Theori, og den staaer i Strid med Christi Opstandelse, eftersom Christus havde et naturligt Legeme før sin Død, men et aandeligt eller forklaret efter sin Opstandelse.

Det Vildfarende i denne Indvending bestaaer deri, at man kalder Legemet en Aand, naar det næres og opholdes af den uforfalskede Livsaand, hvilket aldeles ikke altid er Tilfælde. De to Legemer, som Christi Aand boede i, vare ikke forskjellige i deres Organisme, men kun i Maaden, hvorpaa de opholdtes; dog nei, det er et feilagtigt Udtryk, naar jeg siger to Legemer, thi der var kun eet; men det blev oplivet eller næret af forskjellige Livskræfter. Man kunde med samme Ret sige, at en Mand har havt to Legemer, naar han som Følge af daarlig Føde, usund Luft og uordentligt Levnet var bleven udtæret og svækket, men som ved regelmæssig Levemaade, sund Luft og gavnlig Beskjæftigelse har gjenvundet sin Helbred, hvilken Forandring tydelig kunde spores paa hans friske Couleur, fyldige Ansigt og i det Hele taget kraftige Udseende.

Dette er ikke Theori alene, men en uomstødelig Kjendsgjerning, hvorpaa vor Saliggjørelse afhænger, medmindre vi kunne forkaste Ezechiels Vidnesbyrd. Hans Udtalelse om dette Emne er saa tydelig, at selv et Barn ikke kan misforstaae det, og Ingen vilde være vildfarende i dette Punkt, var det ikke for de forvendte Fordomme, som vore Opdragere og Veiledere have indprentet os.

Men hvor skulle de være — nævn os disse herliggjorte Væseners Opholdssted. Er det Deres Mening, at Menneskene skulle boe paa denne Jord efter deres Opstandelse? Ja, det er min fulde Overbeviisning, medmindre man berøver Ezechiels Ord, som jeg har taget til Text, deres sande og virkelige Betydning.

Men hvorfor have ikke de andre Propheter omtalt en saadan Opstandelse og Tilværelse, hvis det virkelig forholder sig saa? De have ganske rigtig ogsaa vidnet derom, men dersom I ikke kunne forstaae, at dette er Betydningen af vor Text hos Ezechiel, hvilken er et af de tydeligste Skriftsteder, hvorledes kan man saa vente, at I skulde komme til det rette Resultat ved Læsningen af andre Skriftsteder, som, hvor klare de end ere, dog ikke ere tydeligere end dette?

Men, vedbliver Opponenten, jeg troede, at Jorden skulde opbrændes, og da denne Opbrændelse er forudsagt i Bibelen, vil den ganske vist omstøde Deres Theori. Hertil svarer jeg, at al Opbrændelse omtalt i Bibelen vil kun tjene til at rense og luttre Jorden, ikke ødelægge den, og den vil derved netop blive gjort skikket til Opholdssted for de Opstandne. Da Jorden blev skabt, var den god, var den et Paradiis, et ligesaa saligt Sted som Himmelen; men da Mennesket faldt, blev Jorden forbandet for hans Skyld — den blev fordærvet, da den saaledes vilde være meest skikket til Opholdssted for en fordærvet Befolkning. Naar nu Mennesket bliver forløst og herliggjort, vil Jorden ligeledes blive fornyet; den vil blive indretter efter Menneskets Behov, hvis evige Bolig den skal være, naar han har faaet sit opstandne, forherligede Legeme. Det er den selvsamme Jord, men frigjort fra Faldets Virkninger. Saa gjennemgribende vil Forandringen være, at endog Rovdyrene ville ernære sig af Planteriget, giftige Reptilier blive uskadeligt Legetøi for Børnene, Dyr, som nu ere Dødsfjender, skulle da roligt omgaaes hverandre, og en almindelig Fred vil udbredes over al Skabningen. (Es. 11te Cap.)

Det er denne skjønne Udsigt, Evangeliet aabner for de Troende; saaledes er Gjenopreisningen, som Gud har tilveiebragt for den faldne Menneskeslægt; saaledes bliver Enden paa alle vore Trængsler og Prøvelser her; saaledes føres Mennesket tilbage til sin oprindelige Uskyldighed og Reenhed; saadan er Beskaffenheden af den Ophøielse og Belønning, som venter Guds forfulgte og foragtede Sønner og Døttre, som nu ere „Fremmede og Udlændinge paa Jorden, søgende et bedre Land, en evig Hvile i Himlene.“ Og gives der vel noget andet Middel mod Synden, som fuldkommen kan hæve dens ulykkelige Følger? Gud kjender udentvivl intet andet, og da han ikke vilde overlade sine Børn til den dræbende Gifts Virkninger, uden at give dem en Modgift, foreskrev han dette Lægemiddel og meddeelte det til Menneskene.

Dog erholdes denne Herlighed ikke ubetinget. Skriften lærer os, at Enhver skal dømmes efter sine Gjerninger, gjorte i Kjødet, og Gud har tillige erklæret, at Arven kun er for hans Hellige, eller dem, som elske ham og holde hans Befalinger.

Efter denne Forklaring ville Nogle rimeligviis spørge, hvad og hvor den Himmel er, som Bibelen omtaler, naar alle Retfærdige skulle arve og beboe denne Jord. Dette er et meget naturligt Spørgsmaal for En, som har været vant til at betragte Himmelen som et Sted i Rummet (eller om muligt langt udenfor dets yderste Grændse), hvor en lille Flok Hellige skal samles i en Gruppe, syngende Lovsange for Gud og Lammet og af og til glæde sig ved et naadigt Smiil fra Guds Throne; men mine Begreber om Himmelen ere

langt mere omfattende end dette. Naar jeg tænker mig Himmelen, forestiller jeg mig alle Kloder, henhørende til dette Solsystem, hvoraf vor Jord kun er en af de mindste, rensede og luttrede fra al Besmittelse, der muligen kunde klæbe ved dem, medens Befolkningen paa enhver af dem er i fuld Nydelse af Udødelighed og evig Lyksalighed. Disse Væsener tænker jeg mig samlede hver i sin Sphære, med Evne til at bevæge sig frit omkring paa deres Klode, sammensmeltede i indbyrdes Kjærlighed, bestandig virkende i deres Guds Tjeneste.

Men i en saadan Himmel, indvendes der, maa man altsaa kunne skilles ad, medens vi hidindtil altid have forestillet os en uafbrudt Samværen af dens Beboere. Adskillelser kunne tilvisse finde Sted, men ikke af den Beskaffenhed som her paa Jorden; thi der vil Intet være i hele vort Væsen, som kan hindre os i at vende tilbage til de Omgivelser, vi forlode, naar Øiemedet med vor Fraværelse er opfyldt. Desuden vil vor Kjærlighed luttres i samme Forhold som vor physiske Organisme, og vil ei behøve at næres ved den stadige Tilstedeværelse af de elskede Gjenstande; ei heller vil Adskillelsen fra samme forvolde os Smerte, hvilket er Tilfælde i Jordelivet. Guds Søn forlod sin Fader, da han skulde udrette sin Mission paa Jorden, og Englene forlode deres Hjem for at melde hans forestaaende Komme hertil. I Udførelsen af deres Kald som tjenstgjørende Aander for dem, der skulle arve Salighed, maae Englene ofte forandre Opholdssted; men troe I, de derved opoffre noget af deres Lyksalighed?

Jeg troer, der er en Tid for Alting, og at denne Orden ikke i mindste Maade vil forstyrres ved Forvandlingen (den øieblikkelige Overgang fra Dødelighed til Udødelighed), og der kan ingen Tvivl være om, at i en saadan herlig Tilværelse, ville alle Evner være i bestandig Virksomhed ligesom her, men udviklede til den høieste Grad af Fuldkommenhed.

Det er en Vildfarelse, at Noget af det, Gud har organiseret, nogensinde vil ophøre at existere; thi Materien er ligesaa evig som Gud selv, og Livskraften ligeledes. Ingen af dem kan ødelægges, thi om de end kunne existere paa forskjellige Maader, kunne de ingensinde tilintetgjøres, men ville altid være i Virksomhed ifølge deres Bestemmelse. Gud har Elementer nok til at skaffe sit Folk en Bolig og Beskjæftigelse i al Evighed, og vil benytte dem dertil. Guds Rige lignes ved en Konge, der udsendte sine Tjenere i forskjellige Ærender og gav dem som Belønning Herredømme over flere eller færre Stæder, i Forhold til deres Troskab; men dersom disse Stæder ikke ere materielle, da har Christus beredt sine Sødskende en qvalfuld Skuffelse ved at betjene sig af denne Parabel.

Da jeg nu har fremstillet Himmelen for Eder, skal jeg ogsaa underrette mine Tilhørere om, hvorledes man kan sikkre sig en Plads i samme. Da den er de Trofastes Arv, er det nødvendigt for os at vide, naar vi skulle tage den i Besiddelse. Dette er en meget naturlig og tillige roesværdig Videbegjerlighed, som er uadskillelig fra vor Organisation. Dersom Nogen af os blev underrettet om, at han havde en Arv ivente, vilde han udentvivl længes efter at vide, hvor naar han kunde tiltræde den. Tiden, naar denne Arv kan tages i Besiddelse, er de Retfærdiges Opstandelse og vil begynde ved Millenniets Indtrædelse; men uagtet de Hellige ikke kunne faae Jorden til Eie før Opstandelsen, ville de dog have et Paradiis, et saligt Opholdssted, strax efter deres Død. Der opholde foriiden Job og alle det Nye Testamentes Hellige sig. Ogsaa de fleste Religionsbekjendere indbromme, at en

Slags Beredelse er nødvendig for dem, hvorved de kunne blive skikkede for Opstandelsen. Det er en Hemmelighed, som kun meget faa Geistlige kunne gjennemtrænge, hvorledes man skal faae Kundskab om denne Forberedelse.

Gud omvender Ingen; hvis et Menneske ønsker at omvende sig, maa han gjøre det selv. Vi læse, at tre Tusinde bleve omvendte paa een Dag ved Peters Prædiken, og medens dette Tilfælde tilfulde viser det Taabelige i at sørge over sine Synder Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, viser det tillige, at endskjøndt Gud giver Menneskene en Deel af sin Aand, som vækker Anger og Ruelse over Synden, giver han dem den kun som et Middel, et Redskab, hvormed de kunne forarbeide deres Saliggjørelse. Nogle paastaae, at Gud kan „gribe" Menneskene og tvinge dem til Omvendelse tiltrods for deres Handlefrihed. Dette er vore Theologers Maade at fortolke „Udvælgelsen og Forkastelsen" paa; men Skriften taler ikke om nogen Udvælgelse af denne Slags. Andre ere af den Formening, at Gud udfører hele Omvendelsesværket ved at sætte Menneskets Handlefrihed i Virksomhed, hvorved Guds Ord, som skulde være en Veileder, taber det meste eller alt af sin Kraft; men i disse stridende Systemer overseer man ganske, at „Lydighed er bedre end Offer."

Pauli Omvendelse afgiver vel saa klart et Beviis, som kan tænkes, paa Guds Indgriben i Menneskets Handlefrihed, og dog kunde Paulus ikke blive frelst, før han var gaaet til Ananias og af ham bleven døbt til Syndernes Forladelse. Paa Veien til Damascus overbeviste Herren ham om en Sandhed, som han ikke tidligere havde troet, nemlig at Jesus, hvis Tilhængere han saa ivrigt forfulgte, var Guds Søn, og at han, ved at forfølge selv den Mindste af hans Tjenere, forfulgte Jesus, forfulgte Gud. Men denne Overbeviisning om Sandheden var ikke nok til at skaffe ham Salighed. Det var kun Begyndelsen til hans Kundskab om Livets Vei. Han følte strax Nødvendigheden af at gjøre Noget til Afbigt for sit tidligere Liv og for at faae sin Sjæl og sin Samvittighed renset fra Syndens Besmittelse. Han spurgte derfor Herren, hvad han vilde, han skulde gjøre, og da han fik Underviisning derom, adlød han øieblikkelig, og ved sin Lydighed mod Sandheden erholdt han Saliggjørelsens Velsignelser.

Hvad mere kan Gud gjøre for Menneskene? Hvad har han ikke allerede gjort? Han sendte sin elskelige Søn til Verden, som paatog sig et Tabernakel af Kjød for at lide og døe. Den korsfæstede Frelser har sprængt Gravens Baand og er bleven ophøiet ved Guds høire Haand, som Midler for sit Folk, som Konge for Menneskeslægten. Men dette er ikke Alt. Gud har sendt sin Aand til at overbevise Verden om Synd, han har aabenbaret Evangeliet og sendt sine Tjenere med samme til Menneskene — han har „ved Christus forligt Verden med sig." (2 Cor. 5, 19.)

Det vilde være formasteligt at forlange Mere. Hvad meer kunde han gjøre, uden at forvandle Menneskene til Dyr eller Lededukker? Alt, hvad som fordres af os, er at troe, omvende os og adlyde Evangeliet, og tør Nogen fortørne Gud ved at bede om Frelse paa billigere Vilkaar?

Alt dette er klart og letfatteligt; men hvor simple Betingelserne end ere, kunne vi dog ikke blive frelste uden dem. Det er ligemeget, hvor ringe Midlerne ere, saalænge Gud ikke har bestemt andre, er det vor Skyldighed at benytte dem med Taknemmelighed. Han har foreskrevet disse Vilkaar, for at sætte vor Lydighed paa Prøve.

Hvor egenraadige mange Mennesker ere, ja i den Grad, at de ikke engang ville

lade sig frelse uden ved at skræmmes ved Præsternes Straffeprædikener; Evangeliets Plan synes dem altfor simpel, og den fornemste Maade, hvorpaa de forskjellige Religionssamfund vinde Tilhængere, bestaaer i at skildre Evighedens Rædsler og Qvaler for alle Syndere.

Secterne i vort Land (Amerika) prædike saameget om Fornyelse — Fornyelse af hvad? Visselig ikke af den rene, ubesmittede Religion, thi deres eget eenstemmige Vidnesbyrd er, at de ere kjødelige og under Synden; ei heller en Fornyelse af Aabenbaring fra Himmelen, eller af de Gaver og Velsignelser, som de forrige Dages Hellige glædede sig ved, thi hvo, som maatte vove at betegne disse Goder som Kirkens Privilegium, vilde blive anseet som en Kjætter og forspilde sin Samfundsret. Men der er virkelig en Fornyelse, nemlig af Blendværket, hvori Satan saalænge har holdt dem, en Fornyelse af Hykleriet og Mammonsdyrkelsen, en Fornyelse af Kirkestolenes Udleining til de Hoistbydende, en Fornyelse af deres „Prædiken for Vinding." Men Paulus prædikede aldrig om nogen saadan Fornyelse, eller benyttede sig af saadanne Midler til Evangeliets Fremme; han talte til Fornuften, ikke til Lidenskaberne. Han vandt Tilhængere for den sande Christendom ved at vise dem deres rette Forhold til Gud og Christus og prædikede om Retfærdighed, Maadehold og et i enhver Henseende dydigt Levnet, samt om de forestaaende Straffedomme. Menneskene kunne gjerne bede Gud hele deres Levetid om, at han vil frelse dem, men dersom de ikke adlyde Evangeliet, da hverken kan eller vil han. Opfat det ikke som om jeg tilsidesætter Bønnen i mindste Maade; det er tværtimod en Pligt, som Gud har paalagt Enhver, og Apostelen formanede de Hellige fordum til at bede uden Afladelse; men Bøn uden Lydighed vil kun være Læbetjeneste, hvilket Gud har sagt er ham en Vederstyggelighed.

Lad mig til Slutning paaminde Eder om, at Saliggjørelsens Vilkaar ere saa simple og lette, at de som Følge deraf ere tilgjængelige for Alle; men paa den anden Side ville de bringe Fordømmelse over Enhver, som forkaster saa kjærligt et Tilbud, saa stor en Salighed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Hvad er Mormonismen?

Dette Spørgsmaal er ofte bleven besvaret baade mundtlig og skriftlig, men da det bestandig gjentages, ville vi her i Korthed fremsætte nogle af Hovedpunkterne i samme.

Der kan ikke være mere end eet sandt Lærdomssystem og een sand Gudsdyrkelsesmaade aabenbaret fra Himlene til Menneskenes Børn, hvorved de kunne veiledes, regjeres og frelses, og dette ene System blev aabenbaret i Verdens Begyndelse af vor Skaber derved, at han samtalede med sine Børn paa Jorden og sendte dem Engle, gav dem Syner, Prophetiens Aand og Aabenbaringer. Men dette System er saa ofte bleven forvendt af Menneskene, at det eneste Sande og Rette tilsidst gik

aldeles tabt for Jordens Beboere, saa at vor himmelske Fader blev nødt til atter at aabenbare det paa samme Maade som i Begyndelsen. Dette er Aarsagen til de mange Huusholdninger eller Uddelinger til forskjellige Tider og i forskjellige Lande.

Efter sin Opstandelse forvaltede Jesus Christus Evangeliet i egen Person for Jøderne i Palæstina, for Levningen af Joseph i Amerika, for de ti tabte Stammer af Israel i Nordenland og for Aanderne i Fængslet eller dem, der vare døde uden Kundskab om Evangeliet. Paa denne Maade blev hans Kirke og Rige oprettet flere Steder paa Jorden.

Ogsaa Hedningerne nøde Godt af dette himmelske System efter Christus, ikke ved hans personlige Betjening, men ved hans Apostlers og ved den Hellig-Aand, som bar Vidnesbyrd i deres Hjerte om, at han var opstanden fra de Døde som en Frelser og Fyrste for Menneskeslægten. Men baade Jøderne, Israeliterne og Hedningerne have ombannet dette System efter eget Tykke, saa at dets rene Principer og Kræfter have været tabte i mange Aarhundreder, og Ingen forstod eller nød Godt af dets Fylde. Dette gav Anledning til al den Splid og Strid, som endnu hersker i Verden, og som har indhyllet Mennesket i et tykt Mørke, som det hverken har kunnet eller vil kunne rede sig ud af ved sin egen Kraft. Menneskene kunde altsaa ikke blive frelste, medmindre det af Herren anordnede System atter blev gjengivet til dem, og det er dette „Mormonismen" lærer er skeet i denne Generation ved Guds egen Røst, ved Engles Betjening og ved himmelske Syner og Aabenbaringer. Herren har nu foranstaltet en ny Uddeling, som skal fremskynde de sidste Dages herlige Værk, indsamle Hedningernes Fylde, gjenopreise Jøderne og andre Stammer af Israels Huus og fuldkomme Alt, hvad Propheterne have talt om fra Verdens Begyndelse af, hvorved Veien for Messiæ anden Komme og hans tusindaarige Fredsrige bliver beredt.

Hovedtrækkene i Evangeliet i gamle Dage saavel som nu ere: Ethvert Menneske opfordres til at troe paa Jesus Christus som en korsfæstet og gjenopstanden Messias; ethvert Menneske opfordres til at forsage al Synd og at leve et nyt Liv i Retfærdighed og Sandhed, og derefter at lade sig døbe med Begravelsens Daab i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, da skal han erholde den Hellig-Aand ved Hænders Paalæggelse af de Ældste i denne sidste Uddeling. Endvidere paaligger det Enhver at søge efter den Hellig-Aands Gaver, hvoriblandt nævnes Samqvem med Engle og gode Aander, Syner, Propheti, Aabenbaringer, Kraften til at helbrede Syge, kort sagt alle de Gaver, Jesus Christus forjættede de sande Troende i fordums Dage. Enhver, som annammer disse Principer, maa føre et helligt, dydigt og retskaffent Levnet, og for at det kan skee, har Herren befalet sine Hellige at gaae ud fra Hedningerne hjem til det Sted, han har beskikket paa det store vestlige Continent, hvor han vil undervise og berede dem for Fredsriget, og de skulle blive Eet med Jøderne og Levningerne af Israel, naar de blive gjenindsatte i deres eget Land.

Derfor er det vor indstændigste Formaning til Alle at undersøge Evangeliet og, naar de ere komne til Overbeviisning om dets Guddommelighed, ikke at tøve med at adlyde det, saa de kunne vorde beredte for Menneskens Søns Komme, thi see, han kommer snart, for at udøve Dom over Verden og indtage sin Plads paa den rensede Jord som Fredsfyrste.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 27.)

Mormons Bog. — Prophetier om Ephraims Sæd.

Bibelen. Hoseas 8, 11. „Fordi Ephraim gjorde mange Altere til at synde med, derfor skal han have Altere til at synde. Endskjøndt jeg haver skrevet til ham mangfoldige Ting af min Lov, bleve de dog agtede som noget Fremmed."

Ap. Gj. 17, 26. 27. „Han haver gjort, at al Menneskens Slægt af eet Blod boer paa den ganske Jordens Kreds, og haver bestemt dem forud beskikkede Tider og visse Grændser for deres Bolig, at de skulde søge Herren, om de maaskee kunde føle og finde ham, endskjøndt han er sandelig ikke langt fra Enhver af os."

Ez. 37, 15. „Og Herrens Ord skete til mig, sigende:

16 V. Du Menneskes Søn, tag Dig et Træ og skriv derpaa: for Juda og hans Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træ og skriv derpaa: for Joseph, Ephraims Træ, og alt Israels Huus, hans Medbrødre.

17 V. Og føer det ene nær til det andet, at de blive til eet Træ, og de skulle være forenede i din Haand.

18 V. Og naar dit Folks Børn spørge Dig, sigende: Vil Du ikke tilkjendegive os, hvad Du mener med disse Ting?

19 V. siig da til dem, saa sagde den Herre, Herre: See, jeg vil tage Josephs Træ, som haver været i Ephraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge det til det, som er Judæ Træ, og gjøre dem til eet Træ, og de skulle være Eet i min Haand.

20 V. Og de Træer, som Du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Øine.

21 V. Derefter siig til dem, saa sagde den Herre, Herre: See, jeg tager Israels Børn ud fra Hedningerne, hvor de fore hen, og jeg vil samle dem trindt omkring fra og lade dem komme til deres eget Land.

22 V. Og jeg vil gjøre dem til eet Folk i Landet paa Israels Bjerge; og een Konge skal være Konge over dem Alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk, og ei ydermere være deelte i to Riger fremdeles."

Ps. 85, 11. „Miskundhed og Sandhed skulle møde hverandre, Retfærd og Fred skulle kysse hverandre. Sandhed skal opvoxe af Jorden, og Retfærdighed skal see ned af Himmelen."

Hab. 2, 2. 3. „Herren svarede mig og sagde: Skriv et Syn og gjør det klart paa Tavlerne, at han kan læse deri, som løber forbi; thi Synet er endnu til den bestemte Tid, og det skal udsige, hvad der hører til Enden og ikke lyve; om han tøver, bi efter ham, thi han skal visseligen komme, han skal ikke blive tilbage."

Es. 29, 1. „Vee Ariel, Ariel, Du Stad, i hvilken David slog Leir; lægger Aar til Aar, slagter Høitiders Offer.

2 V. „Dog vil jeg trænge Ariel; og der skal være Drøvelse og Bedrøvelse, og den skal være mig som Ariel.

3 V. „Thi jeg vil slaae Leir rundt omkring Dig, jeg vil beleire Dig med Bolværk og opkaste Volde imod Dig.

4 V. „Da skal Du blive fornedret, Du skal tale af Jorden, og din Tale skal mumle af Støvet, og din Røst skal være

ligesom en Spaadoms Aands af Jorden, og din Tale qviddre af Støvet.

5 V. „Og de Fremmedes Mangfoldighed imod Dig skal vorde som tyndt Støv, og de Forfærdeliges Mangfoldighed som Avn, der henfarer, og det skal skee i et Dieblik, hasteligen.

6 V. „Den skal hjemsøges fra den Herre Zebaoth med Torden og med Jordskjælv og stor Lyd, med Hvirvelvind og Storm og en fortærende Ildslue.

7 V. „Og alle Hedningernes Mangfoldighed, som stride imod Ariel, skal være som en Drøm og som et Nattesyn, ja alle de, som skulle stride imod den og dens Befæstning, og de, som trænge den.

11 V. „Og alt deres Syn skal være Eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaaer sig paa Skrift og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er beseglet.

12 V. „Eller Bogen gives Nogen, som ikke forstaaer sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette; og han maa sige: jeg forstaaer mig ikke paa Skrift.

13 V. „Thi Herren sagde: Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskers Bud, om de have lært:

14 V. „Derfor, see, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja paa det Underligste; thi deres Vises Viisdom skal forgaae, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig.

18 V. „Og paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord og de Blindes Øine see af Dumhed og Mørke.

19 V. „Og de Sagtmodige skulle faae mere Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige."

1 Moseb. 48, 5-20. Ephraims og Manasses Velsignelser.

5 Moseb. 33, 13-17. Josephs Velsignelse, given ved Moses.

1 Krøn. 5, 1. Rubens Førstefødselsret blev givet til Joseph.

Jer. 48, 32. „Dine Qviste ere farne over Havet."

Joh. 10, 16. „Jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bør det mig og at føre hid, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord og een Hyrde."

Følgende Skriftsteder indeholde mange Forudsigelser angaaende Ephraims Stamme: Ps. 80, 1-11; 108, 8; Es. 28, 1-21; Jer. 31, 9. 18-20; Hoseas 7, 8; 11, 1-12; 8, 11. 12; Zeph. 3, 10. 11.

Bøger, omtalte i Bibelen, men som ikke findes i den:

Herrens Stridsbog: 4 Moseb. 21, 14.

Den Oprigtiges Bog: Josva 10, 13. 2 Sam. 1, 17. 18.

Salomo Handelers Bog: 1 Kong. 11, 41.

Samuel den Seers, og Nathans, Prophetens, og Gad den Seers Handeler: 1 Krøn. 29, 29.

Rigets Ret: 1 Sam. 10, 25.

Ahiæ, den Siloniters, Propheti, og Jeddo den Seers Syner: 2 Krøn. 9, 29.

Semajæ, Prophetens, Bog: 2 Krøn. 12, 15.

Iddo, Prophetens, Historie: 2 Krøn. 13, 22.

Jehu, Hanani Søns, Handeler: 2 Krøn. 20, 34.

Kongernes Bogs Historie: 2 Krøn. 24, 27.

Usiæ Handeler: 2 Krøn. 26, 22.

Manasse Handeler, skrevne blandt de Seeres Handeler: 2 Krøn. 33, 18. 19.

Israels klagelige Sange: 2 Krøn. 35, 25.

Urias, Semajæ Søns, Propheti: Jer. 26, 20.

Judæ Kongers daglige Handelers Bog: 1 Kong. 15, 7.

En Bog, som Herren befalede Jeremias at skrive: Jer. 36, 2. 32.

En Bog, som skulde være forseglet indtil Endens Tid: Dan. 12, 4.

Aabenbaringer givne til Ephraim: Hoseas 8, 12.

Bøger og Pergamenter: 2 Tim. 4, 13.

Flere Breve af Paulus: 1 Cor. 5, 9. Eph. 3, 3. Col. 4, 16.

Brevet angaaende den fælles Frelse: Judæ 3 V.

Enochs Bog: Judæ 14 V.

Mange Evangelier: Luc. 1, 1. 2.

(Fortsættes.)

Forkast ikke det Gamle Testamente.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er en fremherskende Tro i vore Dage, at siden Christi første Komme have vi kun Lidet eller Intet med det Gamle Testamente at skaffe. Denne Tro har sin Grund i den Anskuelse, at Christus kom for at opfylde det Gamle Testamente; dette er skeet, siger man, og følgelig have vi ikke mere med den Ting at bestille. Dette er en af vor Tids største Vildfarelser, og dersom Menneskene ikke hurtig komme til Kundskab og Forstand om denne Gjenstand, vil det styrte dem i uopreiselig Elendighed, da det berøver dem Bevidstheden om deres Besøgelsesdag og hvad der tjener til deres Fred.

Christus kom unegtelig for at opfylde Loven og en Deel af Prophetierne; men den største Deel af det Gamle Testamentes Prophetier staaer endnu tilbage at opfyldes, og mange af dem kunne aldeles ikke blive opfyldte før Christus anden Gang kommer til Jorden. Derfor siger Peter i Ap. Gj. 3die Cap., at „han (Gud) skal sende Eder den Eder forudforkyndte Jesum Christum, hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Ting blive gjenoprettede, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage.“ Christi første Komme opfyldte nogle af Prophetierne, men hans anden vil opfylde langt flere end hans første.

Han skal komme med blodbestænkte Klæder fra Bozra, efter at have traadt Persekarret alene og udryddet alle sine Fjender i sin Vrede. (Es. 63de Cap.)

Han skal dømme alt Kjød ved Ilden og ved sit Sværd, og de Ihjelslagne af Herren skulle være mange. (Es. 66, 16.)

Han skal pludselig komme til sit Tempel, medens der for de Ugudelige og alle Hovmodige skal komme en Dag, paa hvilken de skulle brændes som Halm og Straa. (Mal. 3die og 4de Cap.)

Han skal slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe de Ugudelige med sine Læbers Aande. (Es. 11, 4.)

Han skal komme og staae paa Oliebjerget, befrie sit Folk, Jøderne, og ødelægge alle deres Fjender; medens Bjerget selv skal revne midtad fra Øst til Vest, hvorved en stor Dal skal dannes. (Sach. 14de Cap.

Han skal regjere som Konge over hele Jorden. (Sach, 14, 9.)

Han skal komme i Himmelens Skyer. (Dan. 7, 13.)

Nu ville vi spørge dem, der troe, at alle Prophetierne opfyldtes ved Christi første Komme, hvad der menes med de her anførte og mangfoldige andre, som ere ligesaa vigtige, og som aldrig havde mindste Spor af Opfyldelse ved hans første Komme?

Vi ere meget tilbøielige til at fordømme Jøderne, fordi de vare blinde for Propheternes Forudsigelser om hans første Komme; men ere ikke Mange i vore Dage ligesaa blinde med Hensyn til de endnu uopfyldte Prophetier, hvilke Nutidens Jøder forstaae langt bedre end de fleste saakaldte Christne?

Vil ikke denne Hedningernes Blindhed have samme skadelige Indflydelse paa dem som paa Jøderne fordum, og hindre dem i at see, hvad der tjener til deres Fred?

Jesus Christus og hans Apostler opmuntrede ofte Folket til at ransage Skrifterne — hvilke Skrifter? Naturligviis det Gamle Testamente, eftersom det Nye Testamente ikke blev skrevet førend efterat Christus var gaaet til sin Fader, ja det blev endog ikke samlet før i det andet eller tredie Aarhundrede. Det maa ikke forstaaes, som om vi ville fraraade Grandskningen af det Nye Testamente, thi de ere begge lige nødvendige nu, da vi have dem. Det Nye Testamente indeholder ligesaa mange Prophetier som det Gamle, og i mange Tilfælde forudsige de Eet og det Samme.

Vi maae derfor give Agt paa Propheternes og Apostlernes Ord „som et Lys, der skinner i Mørket indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen oprinder i vore Hjerter;" (2 Petr. 1, 19.) thi „hvadsomhelst tilforn er skrevet, det er skrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab ved Taalmodighed og Skrifternes Trøst." (Rom. 15, 4.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 30.)

„Eders Brev angaaende Handelen med Dr. Galland fik vi ikke, før efter vor Hjemkomst fra ham. Hvis Broder Rigdon ikke havde været her, vilde vi, efter Modtagelsen af Eders Brev, lettelig være komne til forskjellige Meninger med Hensyn til nævnte Handel, thi der er Nogle her, som tillidsfuldt ville indlade sig paa samme med Doctoren. Biskopperne Whitney og Knight ere ikke her, og have ikke været her, saavidt jeg veed. Brødrene Morley og Billings have nedsat sig en 20—25 Mile Nord for dette Sted. En Broder Lee, som tidligere boede i Nærheden af Hawns Møller, døde paa den anden Floodbred for nogle Dage siden. Broder Rigdon holdt Gravtalen over ham i Raadhuset. Vi nyde i Almindelighed god Helbred her.

„Vi længes meget efter at see Eder, og at I atter maae komme i Frihed. Borgerne her ere villige til at lade os nyde alle de Privilegier, som ere garanterede ethvert civiliseret Folk.

„Jeg forbliver fremdeles Deres Broder i Herren,

E. Partridge."

„Quincy, Illinois,
den 6te Marts 1839.

„Kjære Brødre Joseph og Hyrum! Da Leilighed tilbydes mig at sende nogle Linier til Eder, vil jeg ikke lade den ubenyttet. Faders Familie er lykkelig ankommen til denne Stat paa Eder To nær, og kunde jeg see Eder velbeholdne paa denne Side af Mississippi Floden med den glade Overbeviisning, at I vare undslupne Eders Fjender, vilde det i Sandhed kaste en ny Gnist af Haab i vore Hjerter; Intet vilde være ønskeligere, Intet vilde give os større Glæde.

„Emma og Børnene befinde sig vel; de boe tre Mile herfra og have en ret god Leilighed. Hyrums Børn og gamle Søster Grenold boe fortiden hos Fader; de ere Alle raske. Marie (Hyrums Hustru) er ikke rask endnu, men jeg troer, hun kommer sig langsomt; hun boer i Huset hos gamle Fader Dixon, hvilket ligeledes er Tilfældet med Br. Thompson og Familie; de ere en halv Miils Vei fra Fader, antager jeg. Vi stræbe at faae et Huus anskaffet, hvor hele vor Familie kunde samles; vi ville gjøre vort Bedste for dem, og hvad vi ansee for meest overeensstemmende med Hyrums Ønsker.

„Saavel Fader som Moder have befundet sig særdeles vel baade paa og efter Reisen. Samuels Hustru har været syg lige siden de kom hertil. William boer 40 Mile herfra, men er fortiden her; han længes ligeledes meget efter at see Eder paa fri Fod. Min Familie er vel, men jeg har ikke været rask i en fjorten Dages Tid, og de sidste to, tre Dage har jeg lidt meget af Tandpine, hvilket Alt stammer fra en stærk Forkjølelse.

„Kjære Brødre, vi have netop hørt, at Gouverneuren har isinde at sætte Eder alle i Frihed; jeg haaber det er sandt. Andre Breve, som I vistnok ville faae, ville underrette Eder om Befolkningens Velvillie mod os.

„Jeg har skrevet disse Linier i Hast, og slutter med at ønske Guds Velsignelse over Eder, samt beder for Eders Sundhed og snarlige Frihed.

„Eders hengivne Broder og Ven

Don C. Smith."

„Til Hyrum og Joseph Smith!

„Kjære Brødre! Jeg skulde have besøgt Eder i Liberty, hvis jeg ikke havde havt saa overordentlig travlt, og paa den anden Side tænkte jeg, at Befolkningen maaskee kunde troe, at „Mormonerne" vilde befrie Eder med Magt, og at de mange Besøg af Brødrene vilde gjøre det værre for Eder; men vi længes Alle meget efter at see Eder, og at Eders Befrielsestime snart maa slaae. Jeg haaber, det ikke vil vare længe, før I kunne samles med Eders Familier. Værer ikke bekymrede for dem, thi der vil blive draget Omsorg for dem. Alt, hvad vi kunne gjøre, vil blive gjort; foruden dette kunne vi blot ønske, haabe og bede for Eders Losladelse.

William Smith."

Fredagen den 8de samledes Committeen hos Th. Turley. W. Huntington præsiderede.

Alanson Ripley berettede om sin Tour til Liberty og sagde, at Præsident Joseph Smith raadede til at sælge alle vore Eiendomme i Jackson saavel som i hele Staten.

Vedtaget, at de Brødre, som have undertegnet Pagten, og som Intet have udrettet, blive opsøgte og noterede, for at kunne haves i Erindring.

Ligeledes vedtaget, at en extra Opfordring for de Fattige stilles til dem, som have Midler, samt at Committeens Behov med Hensyn til de Fattiges Forflytning fremlægges for dem, saa Commit-

teen kan faae Penge nok til at udføre sit Hverv.

Vedtaget, at Skriveren skriver et Brev til Biskop Partridge og gjør ham bekjendt med Præsident Joseph Smiths Raad med Hensyn til Salget af Eiendommene i Missouri, samt anmoder ham om en Fuldmagt til at sælge dem.

Løverdagen den 9de. I en Forsamling, der afholdtes i Committeens Locale i Quincy, Illinois, Kl. 2 Eftermiddag, ifølge tidligere Bestemmelse, foreslog Præsident Rigdon, at Dommer Higbee bliver udnævnt til Ordfører, hvilket eenstemmig vedtoges. James Sloan valgtes eenstemmig til Skriver.

Præsident Rigdon foreslog, da Medlemmerne af Committen, som havde sammenkaldt Mødet, vare fraværende, at man imidlertid optager andre Forretninger, hvortil Ordføreren gav sit Samtykke. Han bad derpaa Br. Ephraim Owen om et Document, som var udfærdiget og undertegnet af flere af Quincys Borgere, og som omhandlede vor Forfatning som et Folk, og hvori de opfordrede ædle Medmennesker i St. Louis og paa andre Steder til i Forening med dem at komme os tilhjælp. Da dette Document var skaffet tilveie, lod han det oplæse, hvorefter han i en temmelig lang Tale omhandlede denne Sag, og foreslog, at en Committee af to Brødre beskikkes med Forsamlingens Votum til at reise til St. Louis og omliggende Steder i nævnte Anledning. Paa Forslag valgtes Brødrene E. Mace og Ephraim Owen i dette Diemed. Der blev ligeledes foreslaaet, at Br. Orson Pratt, som fortiden er i St. Louis, bliver beskikket til at være deres Medhjælper.

Efterat Forslaget var fremsat, men før det assisteredes, paaviste Præsident Rigdon det Upractiske ved samme og sagde, at det vilde være bedre, naar alle de Hellige i St. Louis eller saamange af dem, som Committeen maatte ansee skikkede dertil, bleve opfordrede til at understøtte dem. Forslaget toges derfor tilbage og denne Sag lagdes tilside.

Da nogle af Committeens Medlemmer nu havde indfundet sig, talte Præsident Rigdon om to Breve, som Brødrene her havde modtaget fra Iowa Territorium, hvilke indeholdt Tilbud af Land samt Forsikringer om Sympathi med os i vor ulykkelige Tilstand, osv. Det ene af Brevene var bleven forlagt, det andet (fra Isaac Galland til Br. Roggers) blev oplæst. Derefter blev der talt om Hensigtsmæssigheden af, at en Committee vælges til at besigtige Landet samt underhandle med Brevskriverne, som saaledes havde tilkjendegivet deres Interesse for vort Vel.

Ældste Green foreslog, at en Committee beskikkes i nævnte Diemed, hvilket eenstemmig vedtoges. Præsident Rigdon foreslog, at Committeen skal vælge Land, hvis man kan faae det paa et beqvemt Sted. Ældste Green foreslog, at Committeen bestaaer af følgende fem Brødre: Præsident Rigdon, Ældste Green, Dommer Higbee, Broder Benson og Broder Israel Barlow.

Der blev ligeledes foreslaaet og vedtaget, at dersom Nogen af Committeens Medlemmer er forhindret i at gaae, skal der strax vælges en Anden i hans Sted.

(Fortsættes.)

Notits.

Præsidenterne A. Lyman og C. C. Rich forlode Kjøbenhavn den 25de paa deres Hjemreise til England, efter at have glædet de Hellige i flere Conferencer med deres Nærværelse, hvorom vi i vort næste Nr. skulle give et kort Referat.

Blandinger.

Fra Alexandria i Ægypten meldes under 6te Octbr., at Nilen er steget over 24 Fod, hvilket er betydelig mere end sædvanligt, hvisaarsag endeel Skade allerede er anrettet, og hvis Floden ikke snart falder, som der endnu ikke var nogen Udsigt til, imodeseer man frætkelige Ødelæggelser paa begge Bredder. Tre Mile af Jernbanen og Telegraphledningen ere allerede bortskyllede, et af Paschaens Paladser staae under Vand, og flere Sukkerplantager ere ødelagte.

I de sydlige Provindser af Indien raser Cholera med stor Heftighed. I et af de derværende Regimenter var een af hver femte Mand bortrevet, og i et andet een af hver fjerde.

I den befæstede Stad Bona paa Nordkysten af Afrika har en voldsom Ildebrand raset den 1ste Septbr., hvorved Halvdelen af Byen, der har en 11,000 Indb., lagdes i Aske.

I Departementet Gard i Frankrig har en skrækkelig Ulykke tildraget sig, om hvilken Bladet „Messager du Midi" af 13de October giver følgende nærmere Efterretninger: Et Uveir, der i det Hele fulgte Retningen Nordost til Sydvest, har iforgaars Aftes hjemsøgt denne Egn og foraarsaget en forfærdelig Ulykke i Steenkulsgruberne ved Bessèges. En af Minerne ved Lalle er bleven fyldt med Vand; et Jordskred har derpaa fundet Sted, og Gruben har lukket sig over omtrent hundrede Arbeidere, som ere druknede eller omkomne af Mangel paa Luft. Intet blev forsømt for at redde dem, men Ulykken var uopprettelig. Der savnedes ikke færre end 117 Arbeidere, som ikke svarede paa Navneopraabet, og Actionairerne i Minen lide et umaadeligt Tab. Gruben er opfyldt af 11,400,000 Kubikfod Vand, og Ingenieurerne antage, at der vil udfordres over et Fjerdingaar for at tømme den. — Katastrophen foraarsagedes af en Skypumpe, der brast over de Høider, som omgive Gruberne ved Lalle; der dannede sig nu en Strøm, som, efter at have gjennemløbet en Deel af Minernes Territorium, bragte en Gang til at styrte sammen og derpaa i kortere Tid, end der behøves til at nedskrive det, fyldte alle de Gange med Vand, i hvilke Arbeiderne vare beskjæftigede. Tilbageveien var afskaaren dem, og for at gjøre Ulykken fuldkommen, fandt der en Række Sammenstyrtninger Sted, saa at ikke engang Opsynsmændene kunde redde sig. Ved samme Leilighed skete der ogsaa en Gasexplosion, og en Strækning af Minen er sprængt.

Fra Montenegro meldes, at Montenegrinere og Oprørere, 3,000 i Tallet, have gjort et Indfald paa det tyrkiske Gebeet, men med stort Tab ere blevne slaaede tilbage.

Tilstanden i Polen maa efter Militairherredømmets Proclamation være saa forfærdelig, at der er god Grund til Forundring, hvis den ikke ender i et almindeligt Oprør, en Kamp paa Liv og Død mellem Polakkerne og deres Undertrykkere. Alle civile Øvrigheder, alle civile Domstole have tabt deres Myndighed, Borgerne ere uden Værn priisgivne Soldatesken, der ikke skal være ansvarlig for den Skade, dens Indskriden kan anrette; næsten enhver Forbrydelse paadømmes ved Krigsretterne og efter den barbariske militaire Criminallov. For at give et Begreb om, hvad der ansees for Forbrydelse, skulle vi anføre nogle Nummere af den lange Liste i General-Krigsprocureurens Kundgjørelse. Strengt forbudt er saaledes alle Forsamlinger paa Gader og Torve af mere end tre Personer, og alle politiske Demonstrationer, Processioner o. desl., samt kirkelige Mindefester til Erindring om „politiske Forbrydere" (saasom Frihedskjæmperen Kosciuszko) eller om hvilkensomhelst „historisk Begivenhed." Enhver Dør eller Port skal være lukket Kl. 9 om Aftenen. Ved Allarm eller Roligheds-forstyrrelse paa Gaden maa Ingen gaae ud, og Enhver, som er paa Gaden, maa gaae ind i det første, det bedste Huus, uanseet om han skal kravle ind ad Vinduet; thi alle Huse skulle naturligviis i slige forefaldende Tilfælde hermetisk tillukkes. I Ildebrandstilfælde maa man ikke samle sig, heller ikke maa man blive staaende for at see det forbidragende Militair. Ingen fra „den sædvanlige Dragt" afvigende Klædning eller Hovedbedækning kan taales. Efter Kl. 9 om Aftenen maa Ingen gaae paa Gaden uden tændt Lygte. Børn maae under Straf ikke drive om paa Gaderne; Ansvaret falder paa deres Forældre eller Formyndere. Studenter og andre unge Mennesker maae nødig vise sig paa offentlige Steder — og saa videre i det Uendelige.

Amerika: New York, den 12te Octbr. Den oftere omtalte Søexpedition fra Fort Monroe, bestaaende af 20 Skibe, er afgaaet til Syden. Dens Bestemmelse er ubekjendt. — De Sydlige have med sex Skibe og 3,000 Mand Tropper gjort et uheldigt Forsøg paa at gjenerobre Forterne Hatteras; 3 Skibe med 700 Mand bleve skudte i Sænk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Mennesket er et evigt Væsen.

Tale af Eldste John Taylor.

(Fra „Times and Seasons.")

Elskelige Søskende! Da jeg er bleven anmodet om at afbenytte Tiden i Eftermiddag, er det mig en Fornøielse at efterkomme Brødrenes Ønske; thi jeg føler mig som hjemme blandt de Hellige og glæder mig ved at tale til dem om Guds Rige og udfolde den evige Sandheds Grundsætninger for dem.

Brødrene have i Dag berørt flere Punkter, som ei synes klare for de Hellige, og da Sandhed og Lys er hvad vi Alle søge efter, og da Erhvervelsen af rigtige Principer er af høieste Vigtighed for os, skal jeg bestræbe mig for at belyse en Gjenstand, som for Mange synes at være indhyllet i Dunkelhed.

Det er ofte bleven sagt, at vi ere i Evigheden, og at vi nu først have begyndt at leve for den. Mange kunne ikke rigtig fatte Beskaffenheden af dette evige Liv, og hvad Forhold vi staae i til Evigheden. For at komme til Klarhed om denne Gjenstand, maae vi først forstaae Betydningen af Ordet Evighed. Ved Behandlingen af dette Emne nødes jeg til at gjentage nogle Bemærkninger, som jeg forrige Sabbath gjorde om Evangeliets evige, uforanderlige Principer; men da ethvert Princip i Jesu Christi Evangelium er evigt, ere de alle af Vigtighed for det Emne, v nu skulle drøfte. De samme Principer, som nu findes i Evangeliet, fandtes i det i de forskjellige Uddelinger i Verden; de fandtes i Mose Dage, i Enochs Dage og i Adams Dage, og de existerede i Evigheden hos Gud, før denne Jord rullede ind i Tilværelsen, da Morgenstjernerne sang tilsammen og alle Guds Børn jublede af Glæde. Naar jeg berører disse Ting, tager jeg ikke saameget Hensyn til vor timelige Stilling her paa Jorden, som til Hensigten med vor Komme hertil og vort Ophold her disse faa Aar, thi vi have været til Aartusinder før vi fødtes til denne Verden. Vi kom her i vor nuværende Prøvestand for at udvirke vor Ophøielse, for at beredes for det celestiale Riges evige Herlighed. Tiden er kun et ubetydeligt Affnit af Evigheden. Evigheden var til før Tiden, og vil være til efter dens

Ophør; det samme var og er Tilfælde med os. Der udfordres baade Legeme og Aand for at gjøre Mennesket til en „levende Sjæl." Jesus var til Aartusinder, før han kom her, og det samme vare vi; et Legeme af Kjød og Been blev beredt for ham, og det samme var Tilfælde med os, og om end Legemet kan døe, kan Aanden dog ikke. Ligesom Christus levede før han fik sit Legeme, saaledes levede han ogsaa efterat det var ihjelslaaet. Han havde Magt til at nedlægge sit Legeme og Magt til at tage det tilbage. Vor Frelser sagde ved en vis Leilighed: „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen." Men hvor blev der af dem, som dengang levede, og som hørte og troede disse Frelserens Ord? Leve de endnu paa Jorden? eller ere de ikke for længe siden gaaet til deres Fædre, og deres Legemer hensmuldrede i Graven, medens Aanden venter paa Opstandelsen fra de Døde? Det Sidste er netop Tilfælde med dem, Jesus talte med, og dog betjente han sig af de samme Ord, da han omtalte Evigheden eller deres evige Tilværelse. Han sagde: „Hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen."

Der hører en Tro og en Kraft til Evangeliet, hvorved de slumrende Døde kunne sprænge Gravens Baand, ligesom Jesus gjorde. „Hvo, som lever og troer paa mig, skal aldrig døe." De have begyndt at leve et evigt Liv, de have annammet evige Principer, de have faaet Andeel i det evige Præstedømme, som hverken har Dages Begyndelse eller Aars Ende, de ere blevne bekjendte med Evighedens Anliggender, de forstaae det, som hører deres Fremtids Skjebne til, og have naaet en vis Grad af Ophøielse. De ere blevne fortrolige med disse Ting, og følgelig „er deres Liv skjult med Christo i Gud." Christus lever — han lever i dem, og de i ham, og uagtet han er død, lever han dog altid og fremtræder som Midler for dem (Col 3, 3. Heb. 7, 25.), og hver den, som er deelagtig i den samme Aand, lever til ham og for ham, til og for evig Herlighed; og dersom Menneskene døe i fuld Nydelse af Evangeliets Principer, ligesom han gjorde, ville de komme did, hvor Abraham, Isaak og Jacob opholde sig, indtil de faae deres opstandne Legemer, „thi Gud er ikke de Dødes, men de Levendes Gud," og „døe vi med ham, skulle vi og leve med ham."

Der er noget Eiendommeligt ved disse Ting, som gjør det vanskeligt at bibringe Menneskene klare Begreber om samme. Det er ikke saa let at definere eller afsløre vort Forhold til Gud, og hvorledes man skal forstaae, at „vort Liv er skjult med Christo i Gud."

Naar vore Legemer hensmuldre i Graven, er det kun en kort Søvn. Skriften kalder Døden en Søvn. Legemet synes at være træt, dets Virksomhed standser og det vender tilbage til Jordens Skjød; men Aanden er ligesaa fuld af Liv og Kraft som altid, og blander sig med Fornuftvæsenerne i den evige Verden — Væsener eller Individer, som havde det hellige Præstedømme her, og som fremdeles vedblive at virke for Guds Hensigters Fuldbyrdelse. Abraham døde, og dog lever han, thi længe efter hans Legeme var hensmuldret til Støv, blev Lazarus seet i hans Skjød.

Vi læse om Adam, eller Michael, om I saa synes; ligeledes om Gabriel og mange Andre. Hvem var Michael? hvem var Gabriel? Det var Mænd, som tidligere havde været her paa Jorden, iførte det hellige Præstedømmes Myndighed, og som nu opholde sig i den evige Verden,

hvor de virke i Evangeliets Tjeneste til Gavn for dem, der boe paa Jorden.

Hvem var det, som kom og administrerede til Frelseren, Peter, Jacob og Johannes, da de vare samlede paa Forklarelsens Bjerg? Skriften siger, det var Moses og Elias. Hvorledes kunde de være der, hvis de vare døde for mange hundrede Aar siden? De havde hele Tiden været til i den evige Verden. Hvem var hos Johannes paa Øen Patmos? Han saae i Aanden Herrens Dag, Himlene oplodes for ham, og Evighedens Herlighed afsløredes for hans forbausede Blik. Han saae Guds fremtidige Handlemaade med denne Jord og dens Beboere, og inspireret af Herrens Aand nedskrev han, hvad Jehovah vilde lade skee, endog i de fjerneste Tider. I dette Syn saae han et herligt Væsen staae foran sig, som aabenbarede ham mange store Fremtidsbegivenheder. Johannes faldt ned for hans Fødder og vilde tilbede ham, men han sagde: „Gjør det ikke; jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbeed Gud.“ (Aab. 19, 10.) Johannes kunde have svaret ham: Du er jo død for længe siden. Nei, Jesus siger, at han er Opstandelsen og Livet, og hvo, som troer paa ham, skal leve, om han og døer. Michael, Gabriel, Moses, Elias og Tusinder af Mænd, som havde det evige Præstedømme og forvaltede samme, medens de vare paa Jorden, leve endnu og virke for det samme Værk, som de paabegyndte her. Præstedømmet var bleven beseglet paa dem her i denne Verden, og de forvaltede dets Embeder i Overeensstemmelse med Guds evige Hensigter og de Love, hvorefter Evigheden styres; og da deres jordiske Mission var endt, fortsatte de deres Virksomhed i en anden Sphære. De bleve ikke udryddede af Tilværelsen; thi de vare besjælede med det hellige Præstedømme, som virker uafladeligt i Tid og Evighed.

Der findes et besynderligt Udraab hos en af Apostlerne, nemlig: „Vaagn op, Du, som sover, og staa op fra de Døde, og Christus skal lyse for Dig!“ (Eph. 5, 14.) Tingen er, at hele Verden ligger i Syndens Arme; hele Verden er, trods al dens Religion, Ære, Hovmod og Philosophi, aldeles uvidende om Gud og hans Hensigter. Menneskene kjende hverken Gud eller de Love, ved hvilke hans Rige styres; de vide hverken hvordan de skulle frelse sig eller deres Venner; Saliggjørelsens evige Plan er aldeles ukjendt for dem, thi „Mørket skjuler Jorden, og Dumhed Folket.“ Men hvorlænge ville de, der ere vankundige om Himmelens evige Principer, Evighedens Love og Jehovahs mægtige Rige, hindre Guds Aand i at oplyse deres Sind? Hvorlænge ville de ved deres Gjenstridighed forbyde Himmelens Lys at optøe deres Hjerter, og negte Sandhedens livgivende Kraft at udvikle deres Aandsevner? Naar ville de vaagne af deres Syndesøvn, udbrydende med Forfærdelse: Hvor have vi været hele vort Liv? Vi have tragtet efter Kundskab, Ære og Anseelse; vi have søgt efter Sandheden, men indsee nu, at vi ikke vide Noget, hverken om Gud, Engle, Aander, Himmelen, Helvede eller det evige Liv. Vi have ligget i en Søvn, som er langt værre end Dødens! Gid dog alle Saadanne engang vilde vaagne og lytte til Herrens Aand, der gives Enhver, som begynder at søge efter Guds Rige, da vilde Lyset opvarme deres stivnede Hjerter med sin milde Indflydelse, og Liv og Salighed vilde fremspire hos dem; de vilde blive fødte paa ny, ikke af Kjøds Villie, ei heller af Mands Villie, men af Gud. De vilde blive fødte paa ny af Aanden og blive nye Mennesker i

Herren, hvorved en usigelig Glæde og Lyksalighed vilde vorde dem tildeel.

Det er ikke vor Mening, at vore Legemer skulle leve evindeligen, thi vi vide jo, at „alle Mennesker maae døe." Men et andet Skriftsted siger, at „den, som troer paa mig, skal aldrig døe." Er dette da en Modsigelse? eller hvordan skal det forstaaes? Den Mand og Qvinde, som troer paa Frelseren, har annammet det evige Livs Principer; derfor siger Jesus: „Om Nogen tørster, han komme til mig og drikke;" og atter: „Hvo, som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde af levende Vand, som opvælder til et evigt Liv." (Joh. 7, 37; 4, 14.) Troe I dette? Saa sagde imidlertid Jesus, og de Principer, han lærte, vare Himmelens evige Sandheder; de vare sande, før han udtalte dem — de vare til i Evighed; de vare sande, efterat han havde udtalt dem, og de ere sande nu. Det evige Livs Principer indeholdes deri, og det er en uomstødelig Sandhed, at alle de, som annamme Evangeliets Fylde, ville faae evigt Liv, eller med andre Ord, skulle have i sig „en Kilde af levende Vand, som opvælder til evigt Liv." Deraf kommer det, at Evangeliet omfatter evige Pagter, evige Principer og evige Love, som sammenføier det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende til Eet.

Præstedømmets Handlinger ere af evig Gyldighed, og de staae i nøie Forbindelse med Præstedømmets Foretagender i andre Verdener; saaledes siger Jesus, at hvad det binder paa Jorden, er bundet i Himmelen, og hvad det løser paa Jorden, er løst i Himmelen. De, som have annammet Præstedømmet her, ere Himmelens retmæssige Repræsentanter og anerkjendes som saadanne af Herren. Hvis nu Døden var eensbetydende med evig Udslettelse af Tilværelsen, vilde deres Død efterlade en tom Plads i Skabningen og kuldkaste Jehovahs Planer. Dette er imidlertid ikke saa, men ligesom Jesus leed Døden efter Kjødet og levendegjordes efter Aanden, og derefter fortsatte sin Mission ved at prædike Evangeliet for Aanderne i Fængslet, saaledes vil Enhver gjøre, der er beseglet med Præstedømmet, hvilket var og er Tilfælde med Moses, Elias og den Engel, der betjente Johannes paa Øen Patmos.

Vi have begyndt at sætte os i Forbindelse med Evigheden og hvad dertil hører. Medens vi stode i den christne Verden, havde vi ingen Kundskab om dette. Hvis en Mand i Verden indgik en Forpligtelse i hvilkensomhelst Henseende, var han ved Døden løst fra samme. Hvis vi havde en Ven, og han skulde døe, før han blev omvendt, var hans Dom evig afgjort: han maatte kastes i den frygtelige Sø, der brænder med Ild og Svovl, og ud af dette Flammehav var der aldrig Tanke om at redde ham. De Christne paastaae, at de have annammet Saliggjørelsens store Principer, endskjøndt de hverken kjende Gud eller Frelsens Plan. Men vi have annammet Principer, som ere aabenbarede herovenfra — et Evangelium, som kan frelse Menneskene, og dersom de ikke ville lade sig frelse, blive de kastede — ikke i Ildsøen — men i Helvede, det er Aandernes Forvaringssted, hvor de maae forblive, indtil Fængslets Døre engang aabnes og Fangerne sættes i Frihed. Vor Frelser døde i Kjødet, men blev levendegjort i Aanden, og i denne Aand gik han hen og prædikede for de Aander, som vare gjenstridige i Noæ Dage, og som havde været i Fængsel lige siden den Tid. Han prædikede, for at de kunde blive befriede, for at de kunde løsrive sig fra Satans Magt, og da de havde lidt

nok for den begaaede Brøde, kom han og aabnede Fængslets Døre og prædikede Naade og Forsoning for dem.

Ligesom han døde i Kjødet og blev levendegjort i Aanden, saaledes vil det gaae enhver Troende, og han vil komme i Besiddelse af den samme Magt, som Jesus havde; thi dersom den samme Aand boer i os som i ham, da vil den ogsaa levendegjøre vore jordiske Legemer, saa at ikke blot vor Aand skal leve, men ogsaa vore Legemer, ifølge det samme Princip. Hvor forskjelligt er ikke dette fra Verdens Religion! Den er fuld af Mørke, Vankundighed og Død, — vor af Liv og Udødelighed. Al den Viisdom, den religieuse Verden og Nationerne lægge for Dagen med Hensyn til Fremtiden, beløber sig kun til at de berede sig for Døden. Da jeg engang besøgte en Methodistforsamling, blev følgende Spørgsmaal rettet til mig: Nu, Broder, er De beredt for Døden? Jeg bryder mig ikke stort om Døden; jeg troer ikke, jeg skal møde Frelseren, naar jeg døer. Jeg troer, at Christus er vort Liv nu, og at vi, naar han, som er vort Liv, skal aabenbares, da skulle sees med ham i hans Herlighed. Han er vort Liv, vort Overhoved, og ved den Kraft, som boer i ham, skulle vi opstaae til Uforkrænkelighed og evigt Liv. Hvad er Evighed? Det er uophørlig Vedvaren. Den havde aldrig nogen Begyndelse og vil aldrig have nogen Ende. Præstedømmet er ogsaa evigt, det er uden Dages Begyndelse og Aars Ende. Elementerne ere ligeledes evige, Aanden ligesaa. Gud har ikke skabt denne Jord af Intet; det vilde være umuligt. Men de Christne sige, Intet er umuligt for Gud. Han organiserede Verden af Elementerne, som existerede fra Evighed af. Han talte, Chaos hørte, og Jorden rullede ind i Tilværelsen. Der er ingen Ende paa Guds Gjerninger, ei heller paa Jesu Christi Gjerninger, til hvem vi bestandig kunne see op. Vi skulle gjøre de samme Gjerninger som han, ja endog større, sagde han, medens han var her, „thi jeg gaaer til min Fader." Skriften lærer os, at alle Ting skabtes ved ham og til ham, være sig synlige eller usynlige, Throner, Herredømmer, Fyrstendømmer eller Magter (Col. 1, 16.), og om vi nogensinde skulle blive ham lige, maae vi kunne gjøre de samme Gjerninger som han. Men vi kunne ikke gjøre Noget af Intet, ligesaa lidt som en Haandværker kan danne de forskjellige Brugsgjenstande af Intet; han maa skaffe sig Materialier, og det er ofte vanskeligt nok at faae det Fornødne i saa Henseende. Det samme troer jeg vil blive Tilfælde med os, og vi ville altid behøve En til at veilede os, indtil vi naae Maalet. Vi maae nødvendigviis lære først at styre vort eget Jeg, dernæst vor Familie, og tilsidst maae vi lære at underkaste os vore Foresatte, hvilket vistnok er den vanskeligste Opgave for os — ja langt værre end at styre Andre. Jesus var ikke skikket til at regjere, før han havde været i en saadan Stilling, der kunde give ham Erfaring. Skriften siger, det var nødvendigt, at vor „Saliggjørelses Stifter" skulde fuldkommes ved Lidelser, for at føre Mange til Herlighed; altsaa var han ikke fuldkommen før, men maatte komme herned paa Jorden for at blive det. Han maatte gjennemgaae en Række Lidelser og maatte fristes og prøves i alle Ting ligesom vi, fordi det var nødvendigt. Havde det ikke været nødvendigt, vilde han ikke være bleven sat i saa kummerlig en Stilling, og det er Grunden til at vi blive hadede og forhaanede, trængte og forfulgte af Verden. Aarsagen, hvorfor vi ikke tillades at leve i Fred, er den, at vi ikke ere beredte dertil. Vi blive fristede og prøvede, jagede og røvede, Apostater opstaae blandt os, hvilke pine og plage vor Aand, og

alt dette tjener til at holde vor Stolthed i Ave, lærer os at ære Jacobs Gud i alle Ting og viser os, hvilket Standpunkt vi i Virkeligheden indtage. Evangeliet oplader vort Indre og aabenbarer ethvert Onde og ethvert Gode, som boer i os. Medens vi stode i Verdens Kirkesamfund, kunde vi maaskee sige: Er ikke den og den Broder en god Mand? hvor hellig han er; han er i Sandhed et Mønster paa Fromhed. Men naar Evangeliet kommer iblandt dem, falder den gudfrygtige Maske, og alle deres Svagheder og Daarskaber blive aabenbare, endskjøndt de tidligere gave sig Skin af at være helligere end Englene, der omringe Guds Throne. De Prøvelser, de blive udsatte for, naar de annamme Evangeliet, drage alle deres Skrøbeligheder frem for Dagens Lys og sønderrive det falske Slør, hvori de vare indhyllede, og vise dem i deres sande Skikkelse. Det er netop i en saadan Stilling, vi befinde os, og derfor er det nødvendigt, at vi lide alt dette, for at vi kunne lære Lydighed af vore Prøvelser. I vilde vist aldrig lægge Haand paa Eders Børn, dersom I kunde gjøre dem til gode Mennesker uden Tugtelse. Jeg skal sige Eder, hvad jeg vilde gjøre, hvis jeg havde syndet mod Gud. Jeg vilde bekjende min Feil for ham og bede ham om Tilgivelse. Hvis jeg havde syndet mod mine Brødre, vilde jeg gaae til dem og bede dem tilgive mig. Jeg ønsker ikke at blive anklaget af Nogen, thi da vilde jeg udentvivl faae en Revselse; jeg vilde derfor heller selv komme frem og ydmygt bede om Tilgivelse, medens det var Tid. Men, siger En, det er haardt at stille sig saaledes frem. Dersom Du har overtraadt, er det dog bedre at taale denne Ydmygelse, end noget Værre, thi husk, det er Herrens Hensigt at prøve Dig i alle Ting. Nogle af Brødrene tale saameget om deres Trængsler og Prøvelser og sige, de ere næsten ikke til at udholde. Jeg bedrøves aldeles ikke ved Eders Prøvelser; jeg er tværtimod glad derfor; og nogle af Søstrene har jeg seet sætte det ynkeligste Ansigt op, saa man skulde næsten troe, de vare lige ved at opgive Aanden. Det glæder mig at see Folk i en saadan Stilling, da jeg er overbeviist om, at det netop er Prøvelserne, som ville bringe dem til Salighed. Jeg er af samme Anskuelse som Methodisterne sige i en af deres Psalmer: „En bedre Dag oprinder, priser Gud.“ Jeg troer, hvad Skriften siger: „Om Natten er der Sorg, men om Morgenen skeer Frydeskrig.“ Jeg er villig til at taale Trængslerne og vil trodse alle Modgangens Bølger; raser kun, thi Herren er min Gud, og jeg skal seire over alle Ting. Jeg vil bede til ham, at han vil bevare mig fra at bevæges fra Høire til Venstre, eller at gjøre Noget, som er mishageligt for ham, og at jeg aldrig maa glemme, at enhver af mine Handlinger vil have Indflydelse paa min evige Tilværelse. Jeg skal sige Eder, mine Sødskende, hvad jeg veed er en himmelsk Sandhed, at dersom vi kun vare beredte til at annamme større Velsignelser, vilde de strømme til os i saadan Overflod, at vi ikke havde Plads til at modtage dem — Velsignelser af ethvert Slags, baade timelige, aandelige og evige; og da vi nu have begyndt at leve for Evigheden, da Gud er vor evige Fader, og han har lært os evige Principer, og da vi ere ifærd med at forhverve os en evig Plads hos ham og hos vore Sødskende, skulle vi, naar Templet bliver færdig, efterhaanden faae Kundskab om Alt, hvad der finder Sted.

Hvad have vi at frygte? Vi frygte hverken Pøbelforfølgelser, vilde Dyr eller Nogetsomhelst. Vi frygte Intet uden Gud. Vi ere i hans Haand; vi kjende hans Villie og handle i enhver Henseende med Evigheden for Øie, og vi gjøre her i

Livet Skridt til Frelse for vore Døde og for vore Efterkommere. „Vi kunne slet ikke forstaae dette," sige Nogle. Mit Svar er, at I nok ville faae Kundskab derom, og hvad I ikke forstaae nu, ville I forstaae senere, thi der staae Mænd paa Jorden i vore Dage, som fuldkommen forstaae, hvorledes de skulle frelse sig selv og deres afdøde Slægtninge og Venner; de vide, hvilke Forholdsregler, der maae tages, hvilke Ordinantser, der maae udføres, og kunne stille Eder i det rette Forhold til Gud, til Englene og til hverandre indbyrdes. Naar I have fulgt disse Mænds Raad, da kunne I forstaae mere om Evigheden og himmelske Ting, end I nu gjøre.

Saadanne ere mine Anskuelser om denne Gjenstand, og naar jeg taler om at leve evindeligen, skal jeg sige Eder, hvordan jeg føler: Jeg føler mig omgivet af evige Principer; jeg føler, som om jeg var forenet med min Gud og mine Venner ved en evig Pagt, hvilket I efterhaanden ville erfare; og da vi have annammet evige Principer, indsee vi Nødvendigheden af en evig Pagt, og af at staae i Forbindelse med de Hedengangne, thi uden dem „kunne vi ikke blive fuldkomne." Hvad have vi saa at frygte? Alle Ting tilhøre os; Riget er vort, vi ere Christi, og Christus er Guds; og naar han, som er vort Liv, skal aabenbares, skulle vi sees med ham i hans Herlighed.

Forfølgelser ere til vort Gavn, og om der paalægges os tunge Prøvelser, da lad os bære dem i Jesu Navn uden Knur. Vi have et følgeværdigt Exempel i Nogle af de forrige Dages Hellige. Dengang Jobs Sønner bleve ihjelslagne ved Husets Sammenstyrtning, og da han mistede sine Oxer, Faar og Kameler og var aldeles blottet for Alt, og hans Legeme ovenikjøbet var fuldt af Saar og Bylder, og hans Venner forsagede ham, vrededes han da over dem, som havde stjaalet hans Oxer, Faar og Kameler? Nei, han beklagede sig ikke over Sabæerne og Chaldæerne for deres uretfærdige Handlinger; han ansaae ikke dem som Ophav til sine Ulykker, men kun som Redskaber i Guds Haand. Han vidste, at den Almægtige benyttede dem til at udføre sine Hensigter, og ønskede af den Grund ingen Forbandelse over dem, men sagde: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet." Beklag Eder ikke over, at I have nogle Apostater iblandt Eder, thi endskjøndt de ere lave, usle Charakterer, bidrage de dog Sit til at ophøie os, og de maae opfylde deres Bestemmelse. Hvor slette, foragtelige og skjændige de end ere, kunne de ikke opfylde deres Skabelses Maal, hvis de ikke handle, som de gjøre. Forarges derfor ikke over dem, men lad dem skjøtte sig selv. Det er nødvendigt, at vi bekjæmpe og overvinde enhver ond Aand, for at vi kunne blive fuldkomne her og beredes for Evigheden; og vi ville maaskee faae mægtigere og værre Aander at kjæmpe mod end hidindtil, som f. Ex. Michael eller Adam, da han stred med Satan om Mose Legeme.

Jeg veed ikke, om jeg har udtrykt mig saa tydeligt om det evige Livs Principer, at Alle kunne forstaae mig. Jeg skal derfor tilføie nogle faa Bemærkninger, som maaskee kunne kaste et endnu klarere Lys paa denne Gjenstand. Før vi lærte Evangeliet at kjende, havde vi intet Begreb om det evige Livs Principer, thi før vi adlød det himmelske Budskab, kunde vi ikke annamme disse Principer. Forhen havde vi intet Kjendskab hverken til Gud, Engle, Aander, Himmel eller Helvede; men da vi annammede Evangeliet, annammede vi den evige Pagt, som giver os Arveret til Jehovahs Throne, thi saa „Mange, som troe, giver han Magt til at vorde sine Sønner." Det er nødvendigt, at Menneskene blive bekjendte med de evige Prin-

ciper, at Sæden kan fæste Rod i deres Hjerter, spire frem, knoppes og bære Frugt, og Hensigten med Udsæden opfyldes. Det evige Evangelium var ikke kjendt, før Herren aabenbarede det fra Himlene ved sin Engels Røst, og naar vi annamme dets Principer og bestandig skjærme om dem, ville vi erholde evig Liv. Dette Værk var kun lille, da det først begyndte, men I see, at Guds Aand har fremskyndet dets Væxt, saa det er bleven et mægtigt Træ, hvis Grene strække sig over hele Jorden. Uden Evangeliet blev gjengivet, kunde Menneskeslægten aldrig erholde den evige Kundskab; men da Døren først oplodes og Sæden engang var saaet, begyndte Sandheden at voxe, og Communication blev aabnet mellem Himmelen og Jorden, hvorved Menneskene sattes istand til at omgaaes og samtale med de Væsener, der omgive Jehovahs Throne.

Det melchisedekske Præstedømme har Magt til at udfolde Guds Planer og til at aabenbare hans skjulte Hensigter — Guddommens Hemmeligheder saavel som de Ugudeliges lønligste Vederstyggeligheder. Ja „Liv og Uforkrænkelighed er bragt for Lyset ved Evangeliet." Dersom vi kunne skue Lyset, da lad os indhylle os deri som i en Kappe, indsuge det i vor Aand og bestandig vandre i det, thi da kunne vi leve evindeligen. Det føder evigt Liv og evig Herlighed, og Enhver, der er i Besiddelse af det, vil være i Besiddelse af evig Salighed; det udstrømmer fra Gud, ja det er Gud. Troe I dette? Hvad siger Christus? „Vide I ikke, at Christus boer i Eder, medmindre I ere udygtige?" (2 Cor. 13, 5.) Men Christus er Livet, og det Liv er Menneskets Lys, som skinner i Mørket, uden at Mørket kan fatte det; men naar Nogen kan fatte det, bringer det Liv, Saliggjørelse og evig Herlighed. De Baand, som knytte os til vore Hustruer og Børn, ere evige; vi ere bundne til hverandre med en evig Pagt (det vil sige, hvis vi have sluttet nogen evig Pagt), og vi have faaet Kundskab om, hvorledes vi skulle frelse dem. Døden kan ikke tilintetgjøre vor Pagt, thi vi skulle nyde hverandres Selskab evindeligen.

Er ikke dette et ophøiet Emne at dvæle ved? Er det ikke herligt at have annammet det evige Livs Principer, at vide, at vi ere i Gud og han i os, at han styrer, leder og opholder os? Ja i Sandhed, og det er Emner, som Englene og de herliggjorte Væsener om Guds Throne dvæle ved med Lyst. Vi ville Tid efter anden faae mere Kundskab herom, naar vi blive beredte dertil, thi Alting meddeles i himmelsk Orden. Lad os imidlertid være fornøiede med, at vi forstaae Lidt om det evige Liv. Gud er i alle Ting, — han er det Lys, som oplyser alle Ting. Han er i Solen, og er Solens Lys og den Kraft, ved hviken den blev skabt; ligesom han og er i Maanen, og er Maanens Lys og den Kraft, ved hvilken den blev skabt. Det er det samme Lys, som oplivder vor Forstand, som er i alle Ting, omkring alle Ting og ved alle Ting. For Nogle er Gud en fortærende Ild, for de Hellige derimod evigt Liv og Herlighed.

Lad os være taalmodige i Prøven og underkaste os Guds Præstedømme i enhver Henseende, da skulle vi faae Forstand paa Alt, hvad der henhører til vor Frelse. Stol paa Gud og Kirkens Authoriteter; vær ikke frygtsomme og vantroe, thi Saadannes Lod er udenfor den hellige Stad. Vær ikke bekymrede for Noget; tal aldrig om Eders Prøvelser; jeg vilde i Sandhed skamme mig ved at omtale mine. Tal hellere om Gud, Englene, Evighedens Principer, osv., som kan bringe forøget Lys og Kundskab. Det forundrer mig at høre Folk beklage sig over sine Gjenvordigheder; det røbet Forsagthed og

Mistillid til Herren; men betragt dem som Trin paa den Stige, der fører til Ophøielse, da ville I altid føle Eder lykkelige og have Guds Aand hos Eder i rigeligt Maal. Maa Herren velsigne os Alle. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

I forrige Nr. lovede vi at give en kort Beretning om Brødrene Lyman og Richs Ophold i denne Mission. De ankom, som tidligere meldt, til Kjøbenhavn den 21de August og afgik næste Dag til Aalborg, hvor de ankom den 23de. Den paafølgende Dag fortsattes Reisen til

Hjørring, hvor vi den 25de bivaanede Conferencemødet for Vensyssel. En stor Mængde Hellige var strømmet sammen tilligemed en heel Deel Fremmede, som med spændt Opmærksomhed lyttede til de givne Lærdomme. Den følgende Uge tilbragtes med at besøge de Hellige i nævnte Conference, og den 1ste Septbr. overværede vi Conferencemødet i

Aalborg, hvor ligeledes Mange, baade Hellige og Fremmede, vare komne tilsammen i Anledning af Dagens Festlighed. Vi ville her bemærke, at ovennævnte to Conferencer udgjøre eet District, som bestyres af Ældste C. A. Madsen, hvis utrættelige Iver og indsigtsfulde Ledelse tilligemed Brødrenes Flid Herrens Værk i dette District skylder sin blomstrende Forfatning. Hundreder glæde sig paa den Egn i Evangeliets Lys, hvilke tidligere famlede om i Mørket, kraftige Forberedelser gjøres til de Helliges Emigration, og Udsigten for Fremtiden er særdeles lovende.

Den 4de Septbr. reiste vi tilbage til Kbhvn., hvor vi opholdt os indtil den 7de, paa hvilken Dag vi toge over til Malmø, hvor de skaanske Hellige skulde samles til Conference næste Dag. Localet var aldeles overfyldt af lykkelige Væsener, som paa den meest ufremtede Maade lagde deres Glæde over at have Herrens Apostler iblandt sig for Dagen. Ogsaa der var Værket i en trivlig, fremadstridende Stand, og Frihedens Aand har fundet langt villigere Modtagelse blandt Befolkningen nu end for nogle Aar siden.

Den 9de begave vi os atter til Kjøbenhavn, hvor der afholdtes Conference den 14de og 15de. En talrig Mængde Hellige og Fremmede havde indfundet sig i et rummelige Locale paa „Enighedsværn," hvor mange fortræffelige Raad og Lærdomme gaves, som med Begjerlighed modtoges af de opmærksomme Tilhørere. De Rapporter, som aflagdes af Præstedømmet, godtgjorde tilfulde, at Værkets Fremgang i denne Conference ikke staaer tilbage for nogen anden Deel af Missionen, og man kan med bedste Grund nære de skjønneste Forhaabninger om Fremtiden. Den Nidkjærhed, hvormed de Fleste af Præstedømmet arbeide for Evangeliets Udbredelse, er i Sandhed meget roesværdig.

Søndagen den 22de bivaanede vi Conferencemødet i Odense, hvor de fynske Hellige modtoge os paa det Kjærligste. Paafølgende Mandag Aften samledes vi med Præstedømmet og Tirsdag Aften med de Hellige i Odense Green. I alle disse

Forsamlinger holdtes mange belærende og opmuntrende Taler, som fulgtes med levende Interesse af alle Tilstedeværende. Vi forlode Odense den 26de og besøgte efter Indbydelse flere Familier paa vor Vei til

Veile, hvor vi den 28de samledes med de Hellige af Fredericia Conference, og fortsatte Forsamlingen næste Dag. Ogsaa der havde mange Hellige og Fremmede indfundet sig. Efter de afgivne Rapporter at dømme, er Værket der i stadig Fremgang og Udsigterne for Fremtiden meget haabefulde.

Vort næste Besøg gjaldt Aarhuus, hvor Conferencen tog sin Begyndelse den 5te October om Aftenen og fortsattes næste Dag. Livlige Beretninger gaves om Værkets Udvikling i hiin Egn, og Mødet var godt besøgt af Sødskende og Fremmede, som øiensynligt fulgte alle Forhandlinger med den største Opmærksomhed. Vi begave os den 7de atter tilbage til Kjøbenhavn, som vi forlode den 9de paa vor Reise til

Christiania, hvor Brevigs Conference begyndte Fredagen den 11te. Det store Locale var overfyldt af Hellige og Fremmde, og de afgivne Rapporter hørtes med megen Interesse. Uagtet al den Modstand, der møder de omreisende Ældster paa de fleste Steder, nyder Herrens Gjerning dog god Fremgang i hiint Land. Conferencen fortsattes om Søndagen, og mange Lærdomme, passende for Omstændighederne, bleve givne. Vi tilbragte otte Dage blandt de Hellige i Norge, og modtoge i den Tid de uomstødeligste Beviser for de Helliges Gjestfrihed og Broderkjærlighed. Vi reiste fra Christiania den 19de, og den 25de forlode vore Brødre, som tidligere meldt, Kjøbenhavn paa deres Hjemreise til England.

Vi besøgte i det Hele otte Conferencer, og det skulde have været os kjært, om vi kunde besøgt alle. Vi haabe, at gode Frugter ville høstes af Præsidenterne Lyman og Richs Besøg i denne Mission, thi vi troe at have benyttet Tiden paa den hensigtsmæssigste Maade, og de Lærdomme, som ere givne saavel offentligt som privat, ville udentvivl have den forønskede Virkning, dersom de efterleves af os i vort daglige Liv. Det er i Sandhed en Ære for de Hellige, og ansees vistnok som saadan af dem, at have havt Besøg af disse vore Brødre, som have tilbragt mange Aar i Kirken og ere rige paa Erfaring. De udtalte sin Glæde over den Leilighed, de havde havt til at besøge denne Mission, og fremsende herved sin hjerteligste Tak for alt Godt, som blev dem tildeel under deres Ophold blandt de Hellige, og ville bestandig nedbede Himmelens kosteligste Velsignelser over Eder.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Mormons Bog. — Prophetier om Ephraims Sæd.

(Fortsat fra Pag. 43.)

Mormons Bog. 1 Nephi 1, 1. (Side 1.) „Jeg gjør en Beskrivelse over mine Gjerninger i mine Dage; ja, jeg gjør en Beskrivelse i min Faders Sprog,

hvilket er Jødernes Lærdom og Ægypternes Sprog. Og jeg veed, at Beskrivelsen, som jeg gjør, er rigtig; og jeg skriver den med min egen Haand; og jeg skriver den i Overeensstemmelse med min Kundskab."

2 Nephi 11, 13. (Side 100.) „Efterat min Sæd og mine Brødres Sæd er nedsunken i Vantro og er slagen af Hedningerne, ja, efterat den Herre Gud har slaaet Leir imod dem rundt omkring, og beleiret dem med Bolværk, og opkastet Volde imod dem, og efterat de ere blevne fornedrede dybt i Støvet, saa at de end ikke ere til, skal dog den Retfærdiges Ord vorde skrevne, og den Trofastes Bønner blive hørte; og alle de, som ere sunkne i Vantro, skulle ikke blive forglemte; thi de, som blive udryddede, skulle tale til dem ud af Jorden, og deres Tale skal være nede ud af Støvet, og deres Røst skal være som Ens, der har en Spaadomsaand; thi den Herre Gud vil give ham Magt, at han skal ligesom mumle om dem ud af Jorden; og deres Tale skal mumle ud af Støvet. Thi saa siger den Herre Gud: De skulle skrive de Ting, som skee iblandt dem; og de skulle blive skrevne og forseglede i en Bog, og de, som ere sunkne i Vantro, skulle ei have dem; thi de søge at tilintetgjøre de Ting, som ere af Gud; derfor ere de, som ere blevne ødelagte, ødelagte hasteligen; og deres Vældiges Mangfoldighed skal være som Avner, der fare bort. Ja, saa siger den Herre Gud: Det skal skee i et Oieblik, hasteligen."

Mormon 3, 2. (Side 512.) „Og det skete, at da vi havde indsamlet alt vort Folk i een Masse i Cumorah Land, see, da begyndte jeg, Mormon, at blive gammel; og jeg vidste, at det var mit Folks sidste Kamp, og jeg var bleven befalet af Herren, ikke at tilstede de Optegnelser, hvilke vare nedarvede fra vore Fædre, og vare hellige, at falde i Lamaniternes Hænder; thi Lamaniterne vilde tilintetgjøre dem; derfor skrev jeg denne korte Optegnelse ud af Nephis Tavler, og gjemte alle de Optegnelser, som vare mig anbetroede af Herren, i den Høi Cumorah; undtagen disse faa Tavler, hvilke jeg gav til min Søn Moroni."

1 Nephi 5, 47. (Side 43.) Tavlerne overleveredes fra Slægt til Slægt, fra Prophet til Prophet.

2 Nephi 2, 2. (Side 59.) „Men en Seer vil jeg opreise af dine Lænders Frugt (Josephs); og ham vil jeg give Magt til at frembringe mit Ord til dine Lænders Sæd; og ikke alene til at frembringe mit Ord, siger Herren, men og til at overbevise dem om mit Ord, hvilket allerede skal være gaaet om iblandt dem. Thi dine Lænders Frugt skal skrive, og Judæ Lænders Frugt skal skrive; og det, der skal skrives ved dine Lænders Frugt, og ligesaa det, der skal skrives ved Judæ Lænders Frugt, skal groe tilsammen til at beskjæmme falske Lærdomme, og afskaffe Splid og oprette Fred imellem dine Lænders Frugt og bringe dem til Kundskab om deres Fædre i de sidste Dage, og ligeledes til Kundskab om mine Pagter, siger Herren. Og i Strøbelighed skal han blive gjort stærk paa den Dag, da mit Værk skal begynde blandt alt mit Folk, til at gjenopreise Dig, o Israels Huus, siger Herren."

Enos 1, 4. (Side 137.) „Hvorfor jeg, vidende, at den Herre Gud var mægtig til at bevare vore Optegnelser, raabte til ham uafladeligen; thi han havde sagt til mig: Hvadsomhelst, Du monne begjere i Christi Navn i Tro, troende, at Du skal faae, det skal Du faae. Og jeg havde Tro, og jeg raabte til Gud, at han vilde bevare Optegnelserne; og han gjorde Pagt med mig, at han vilde bringe dem frem til Lamaniterne i sin egen bestikkede Tid."

Alma 17, 6. 7. (Side 316.) Optegnelserne bleve bevarede i en viis Hensigt.

Mormon 4, 2. 3. (Side 516.) Optegnelserne „skulle komme frem ud af Jorden ved Herrens Haand, og Ingen kan forhindre det; og de skulle komme paa en Dag, da der skal siges, at Mirakler ere afskaffede; og de skulle komme, ligesom om En talede fra de Døde; ja paa en Dag, da de Helliges Blod skal raabe til Herren, formedelst hemmelige Forbund og Mørkheds Gjerninger; ja, de skulle komme paa en Dag, da Guds Kraft skal fornegtes og Kirker være fordærvede, og være ophøiede i deres Hjerters Stolthed; ja, paa en Dag, da Menighedernes Styrere og Lærere vandre i deres Hjerters Stolthed, ja, endog misunde dem, som høre til deres Samfund; ja, de skulle komme paa en Dag, da der skulle høres om Ildebrande og Uveir og Røgskyer i fremmede Lande; og der skal ogsaa høres om Krige, og Rygter om Krige og Jordskjælv paa forskjellige Steder; ja, de skulle komme paa en Dag, da der skal være store Besmittelser paa Jorden. Der skal være Mord og Røveri og Løgn og Bedrageri og Horeri og allehaande Vederstyggeligheder, og Mange skulle sige: Gjør dette og gjør det, og det skader ikke; thi Herren vil opholde Saadanne paa den yderste Dag. Men vee Saadanne, thi de ere betagne af Bitterheds Galde og ere besnærede af Uretfærdighed. Ja, de skulle komme paa en Dag, da der skal være oprettet Kirker, som skulle sige: Kommer til mig, og for Eders Penge skulle I faae Forladelse for Eders Synder. O, I onde og forvendte og haardnakkede Folk, hvi have I opbygget Kirker for Eder selv for at vinde Fordeel? Hvi have I fordreiet Guds hellige Ord og bragt Fordømmelse over Eders Sjæle? See, betragter Guds Aabenbaringer. Thi see, Tiden kommer paa den Dag, da alle disse Ting skulle blive opfyldte."

Pagtens Bog. (Side 162). „Den Tid skal komme, da jeg vil drikke af Viintræets Frugt med Eder paa Jorden, og med Moroni, hvem jeg har sendt Eder, for at aabenbare Mormons Bog, der indeholder mit evige Evangeliums Fylde, og hvem jeg har anbetroet Nøglerne til Optegnelsen paa Ephraims Træ. Og ligeledes med Elias, hvem jeg har anbetroet Nøglerne til at tilveiebringe alle Tings Gjenoprettelse, eller Gjenbringeren af Alt, hvad der er talet ved de hellige Propheters Mund siden Verdens Begyndelse."

(Side 127.) „Dog skal mit Værk have Fremgang; thi ligesom Kundskab om Frelseren er kommen til Verden ved Jødernes Vidnesbyrd, saaledes skal Kundskaben om Frelseren komme til mit Folk, og til Nephiterne, og til Jacobiterne, og Josephiterne, og Zoramiterne ved deres Fædres Vidnesbyrd — og dette Vidnesbyrd skal komme til Lamaniternes og Lemueliternes og Ismaeliternes Kundskab, som ere hensunkne i Vantro formedelst deres Fædres Ugudelighed, hvem Herren har tilstedt at ødelægge deres Brødre Nephiterne, paa Grund af deres Ugudeligheder og Vederstyggeligheder. Og netop til denne Hensigt ere disse Plader bevarede, hvilke indeholde disse Optegnelser, at Herrens Forjættelser maatte vorde opfyldte, som han gav sit Folk, og for at Lamaniterne maatte komme til Kundskab om deres Fædre og kjende Herrens Forjættelser, og troe Evangeliet og forlade sig paa Jesu Christi Fortjeneste og vorde helliggjorte formedelst Tro paa hans Navn, og at de formedelst Omvendelse maatte vorde frelste."

(Side 140, 10.) „Og see, alt det Øvrige af dette Værk (den forseglede Deel af Mormons Bog) indeholder alle de Dele af mit Evangelium, som mine hellige Propheter, og ligesaa mine Disciple, begjerede i deres Bønner skulde fremkomme

for dette Folk. Og jeg sagde til dem, at det skulde gives dem efter deres Tro i deres Bønner. Og dette var deres Tro, at mit Evangelium, hvilket jeg gav dem at prædike i deres Dage, maatte komme til deres Brødre, Lamaniterne, som og til alle dem, der vare blevne til Lamaniter formedelst deres Frafald."

(Side 3, 5). Mormons Bog er oversat ved Guds Naade og Kraft.

(Side 7, 2.) Mormons Bog indeholder et faldent Folks Historie, og Jesu Christi Evangeliums Fylde til Hedningerne og siden til Jøderne.

(Side 54, 12.) Der findes flere Optegnelser, som indeholde meget af Evangeliet, men som holdes tilbage paa Grund af Folkets Ugudelighed.

Pearl of great Price. (Side 7.) „Og der skal være stor Trængsel blandt Menneskenes Børn, men mit Folk vil jeg bevare; og Retfærdighed vil jeg sende ned fra Himmelen, og Sandhed vil jeg bringe frem af Jorden, for at bære Vidnesbyrd om min Eenbaarne, om hans Opstandelse fra de Døde, ja om alle Menneskers Opstandelse. Og jeg vil lade Retfærdighed og Sandhed rense Jorden som med en Oversvømmelse, for at indsamle mine Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk kan omgjorde sine Lænder og see hen til den Tid, da jeg kommer; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 46.)

Ordføreren fremlagde derpaa en Fuldmagt, som var sendt hertil fra Committeen i Far West, for at den kunde blive undertegnet af de Brødre, som havde Eiendomme i Caldwell County, og som ønskede at sælge dem i den Hensigt, at de Fattige derstedš kunde faae Midler til deres Udfrielse; deres Antal anslaaes til circa hundrede Familier.

Fuldmagten oplæstes. Derefter foresloges og vedtoges, at Skriveren i dette Møde udfærdiger en Copi af Forhandlingerne og affender samme til Committeen i Far West.

James Sloan,
Skriver.

Medens Forfølgelsen rasede mod os i Missouri, var al Retfærdigheds Fjende ikke mindre virksom mod de Hellige i England, siden Evangeliet var bleven forkyndt der. Fristelse fulgte paa Fristelse, og da de Hellige vare unge og uerfarne, lode de sig forlede af Modstanderen. Siden Ældste Willard Richards blev kaldet til Apostelskabet i Juli 1838, synes Lucifer at have faaet meget imod ham og søgte at opvække Folkets Vrede mod ham. Ældste Richards leed meget af Sygdom og var ofte ved Gravens Rand, og Mange troede, han var i Overtrædelse, thi ellers, meente de, kunde han ikke lide saameget. Nogle vare fristede, fordi Ældste Richards giftede sig; de troede nemlig, at han aldeles burde offre sig til Evangeliets Tjeneste og følge Pauli Raad bogstaveligt. Nogle vare fristede over, at hans Kone brugte

Slør; Andre fordi hun brugte Muffe, naar hun gik ud i Kulden, og selv Missions-Præsidenten dersteds troede, at „hun gjorde bedst i at stille sig ved den.“ Menigheden havde aldrig nogensinde kjøbt Noget til hende, og for at berolige Søskendes Følelser gik hun med de daarligste Klæder, hun havde, hvilke endda vare altfor gode! Saa vanskeligt var det at stille den Storm af Misfornøielse og Misundelse, som opstod af saa taabelige Grunde. Søster Richards var tillige syg en Stund, og Nogle vare utilfredse, fordi hendes Mand ikke aldeles overlod hende til sig selv, og derved forsømte at prædike Evangeliet; og Andre, fordi hun ikke kom til Forsamlingerne, uagtet hun ikke kunde gaae saa langt.

Af disse Bagateller opstod en Mængde Misforstaaelse, Bagtalelse, Sladder, Mistillid og Opsætsighed, som trængte sig gjennem næsten til alle Kirkens Medlemmer, og i Aften optraadte Ældste Halsal offentlig mod Ældste Richards i Raadet med flere haarde Beskyldninger mod ham, af hvilke han dog ikke var istand til at bevise en eneste. De fleste Ældster i Preston havde imod Br. Richards en Tid, undtagen James Whitehead, som tilfulde viste sin Trofasthed i Prøvens Stund.

Søndagen den 10de. Ældste Richards bekjendtgjorde i Forsamlingen i Dag, at dersom Nogen havde Noget imod ham eller hans Hustru Jennetta, ønskede han, de vilde henvende sig til ham personlig med deres Besværinger, og om han havde forseet sig i Noget, vilde han erkjende sin Feil. Kun een Broder traadte frem, og det var for at erkjende sin egen Forseelse mod Ældste Richards, nemlig, at han havde næret onde Følelser mod ham uden Aarsag. Broder Richards' Hustru bar alle disse Prøvelser og Gjenvordigheder med Taalmodighed. Hvad ham selv angik, vidste han Grunden til al denne Forvirring, thi hans Kald var bleven ham kundgjort ved Aabenbaring, men han talte ikke til Nogen derom. Værket vedblev at nyde god Fremgang i Manchester og Omegn, i Staffordshire og andre Dele af England.

Fredagen den 15de skrev jeg følgende Petition

„Til Hr. Dommer Tompkins eller en af de andre ærede Dommere i Staten Missouris Høiesteret!

„Undertegnede Alanson Ripley, Heber C. Kimball, Joseph B. Nobel, William Huntington og Joseph Smith, junior tillader sig herved underdanigst at underrette Dem om, at Joseph Smith er bleven arresteret imod al Lov og Ret i Liberty Fængsel, Clay County, Missouri, hvor han har hensiddet henved fem Maaneder. Undertegnede bevidne tillige, at alle Bestræbelser for at faae ham fængslet ere ulovlige fra Først til Sidst. Han blev ved Undersundighed lokket fra sit Hjem af en Mand ved Navn George M. Hinkle og een eller to Andre, og vi bevidne, at han mod sin Villie og uden at kjende Grunden dertil blev bortført til den Leir, som stod under Commando af General Lucas fra Jackson, og derfra til Ray County; han maatte sove paa Marken, og taale mange Fornærmelser, Lidelser og Savn, som vare af den Beskaffenhed, at selv den Stærkestes og meest Uforfærdedes Legeme og Aand maatte nedbrydes.

„Han blev ved sin Ankomst til Richmond strax lagt i Lænker og maatte der nndergaae et langt og trættende Forhør.

„Undertegnede erklære herved, at Joseph Smith, jun. formeentes de Privilegier, som Loven hjemler enhver Anklaget; at Vidnerne paa Statens Side toges uden foregaaende Indkaldelse med Vaabenmagt, og truedes med øieblikkelig Død, dersom de ikke beedigede Et eller Andet imod ham, som kunde være Pøbelen eller hans Forfølgere til Behag. Disse Vidner bleve

tvungne med Bajonetten til at sværge, og Nogle af dem have siden tilstaaet, hvilket Undertegnede kunne bevise, at de aflagde falsk Eed for at frelse deres Liv.

„Vi erklære endvidere, at Alt, hvad der er anført imod nævnte Joseph Smith, er falsk. Vi ere personlig bekjendte med alle Omstændighederne og vare med ham næsten hele Tiden, og vare tilstede ved ovennævnte Leiligheder, derfor vide vi, at det aflagte Vidnesbyrd var falsk, og dersom han var bleven lovligt og upartisk forhørt, og havde faaet Tilladelse til at fremføre sine Vidner, kunde han have modbeviist det Hele; men Retten saae tværtimod rolig til, at man indjog dem Frygt, og det endog i selve Retssalen, samt at de bleve jagede som Dyr, ja Nogle endog ud af Staten.

(Fortsættes.)

Blandinger.

En chinesisk Beleiring. „The Overland China Trade Report" af 11te September indeholder Følgende: Vi have modtaget Efterretninger fra Nghanking om denne Stads Overgivelse til de keiserlige Tropper, som nu have tilbageerobret samme, efterat den i flere Maaneder har været besat og haardnakket forsvaret af Oprørerne. Som det synes, var ethvert Forsøg fra Beleirernes Side paa at erobre Staden med Magt frugtesløst, og de besluttede derfor at tvinge Oprørerne ved at udhungre dem. De indesluttede altsaa Staden fra alle Sider og afskare enhver Tilførsel; men Oprørerne vare bestemte paa ikke at overgive sig, og Følgen deraf var, at den forfærdeligste Hungersnød rasede i den beleirede Stad og tilsidst naaede en Høide, der overgaaer enhver Beskrivelse. Efterat alle Fødemidler af enhver tænkelig Slags lige indtil de væmmeligste Dyr vare fortærede, tog man sin Tilflugt til Menneskekjød, som solgtes til en Priis af omtrent 14 Stilling dansk pr. Pund, og først efterat denne rædsomme Tilstand havde varet i nogen Tid, skete Overgivelsen. Beretningen meddeler endvidere, at tre Regimenter eller særstilte Bander af Oprørernes Styrke, som ved denne Leilighed overgave sig paa Naade og Unaade, i det Haab at Erobrerne vilde skjenke dem Livet, bleve myrdede til sidste Mand, og deres Liig kastede i Floden, hvor Passagererne paa Dampskibene „Governor General" og „Carthage" berette, at de have seet dem flyde om i Hundredeviis.

„Morning Post" af 19de Octbr. meddeler, at Conventionen om Interventionen i Mexico vil i Løbet af faa Dage blive afsluttet. England, Frankrig og Spanien affende tre Escadrer, Spanien 5,000 og Frankrig 1,000 Soldater til Mexico, for at beskytte de derværende Udlændinger.

Amerika: Fra Buenos Ayres i Sydamerika meldes, at General Urquiza er slaaet og har mistet sit Artilleri, sin Bagage og 600 Fanger.

New York, den 17de October. Et Circulaire fra Minister Seward udtaler, at de Sydlige Stater bestræbe sig for af de fremmede Magter at opnaae en Anerkjendelse af deres Uafhængighed, for derved at hidføre en Conflict mellem Unionsregjeringen og de nævnte Magter. Uagtet en saadan Conflict er „usandsynlig," ere

Forsigtighedsregler dog nødvendige. Han opfordrer derfor Gouverneurerne i de loyale Stater til at sørge for, at Havne og Kyster blive befæstede, og at andrage hos de lovgivende Forsamlinger om Bevilgelse af de dertil fornødne Udgifter.

New York, den 26de October. Ved Leesburg i Virginien har det staaet et Slag. Forbundstropperne under Commando af Stone blevne tvungne til at trække sig tilbage over Potomacfloden og mistede 600 Mand, deriblandt en General. — Søexpeditionen, bestaaende af 80 Skibe, 500 Kanoner og 35,000 Mand, var i Begreb med at afgaae fra Hampton Rhed.

Unionisterne have slaaet 5,000 Sydtropper ved Fredericstown i Missouri.

Det er med megen Interesse, vi i Dag melde vore Læsere Fuldendelsen af Telegraphlinien fra Staterne til Store Saltsøstad. Den blev færdig den 18de Octbr., og samme Dag affendte Præsident Young til Cleveland i Staten Ohio den første Depesche, som vi her ville gjengive. Liniens Fortsættelse til San Francisco i Californien vilde blive færdig om nogle Dage.

„Store Saltsøstad, den 18de Octbr. 1861.

Velbaarne Hr. J. H. Wade, Bestyrer af Pacific Telegraphen!

Tillad mig at lykønske Dem i Anledning af Telegraph-Anlæggets Fuldendelse til dette Sted og at udtrykke min Tilfredshed med den Energi, hvormed De og Deres Medarbeidere have fremskyndet og heldig fuldendt et saa gavnligt Foretagende, samt at udtale Ønsket om, at det altid maa blive benyttet til at forfremme Borgernes sande Vel saavel i de atlantiske Stater som ved det Stille Oceans Bredder. Utah er ikke udtraadt af Unionen, men agter at forsvare vort engang saa lykkelige Lands Constitution og Love til det Yderste, og interesserer sig levende for alle saadanne nyttige Foretagender, som det nu tilendebragte.

Brigham Young."

Ovenstaaende Depesche ankom hertil i det korte Tidsrum af 20 Dage.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Apostelen Orson Hydes Mission til Jerusalem i Aaret 1840.

Ældste Orson Hydes Sendelse til Jerusalem for at indvie Landet som Forberedelse til Jødernes Indsamling i de sidste Dage, er et Emne, hvormed de fleste Hellige ei ere ubekjendte; men da „Stjernen" saavidt vides ikke tidligere har indeholdt nogen nærmere Efterretning om dette hans Hverv, troe vi det vil interessere vore Læsere, at vi i dette Nr. indrykke følgende Beretning, som fornemmelig er uddraget fra „Times and Seasons."

I en Conference, som afholdtes i Nauvoo den 6te April 1840, anførte Ældste Orson Hyde i et temmelig langt Foredrag, at der var propheteret for nogle Aar siden, at han havde en stor Gjerning at udføre blandt Jøderne. I den senere Tid havde han følt sig tilskyndet af Herrens Aand til at besøge nævnte Nation, samt at indhente al den Underretning om deres Foretagender, Forhaabninger, osv., som kunde erholdes, og at meddele Kirken og alle Nationer Resultatet af sine Forskninger. Han agtede at besøge Jøderne i New York, London og Amsterdam, og derefter i Constantinopel og det hellige Land.

Paa Forslag vedtoges, at Ældste Orson Hyde snarest mulig begiver sig paa sin Mission til Jøderne, og at Anbefalingsbreve udfærdiges til ham af Præsident Joseph Smith og Conferencens Skriver.

Derefter talte Ældste John E. Page med megen Varme om Br. Hydes Mission, Jødernes Indsamling og Israels Gjenopreisning, og beviste med megen Kraft og Klarhed af Mormons Bog, Pagtens Bog og Bibelen, at disse store Begivenheder skulde finde Sted, og at Tiden for deres Opfyldelse snart var omme.

Under Conferencens Fortsættelse en af de paafølgende Dage, fremstod Præsident Joseph Smith og sagde, at han, siden Broder Hydes Beskikkelse, havde følt sig tilskyndet til at sende Ældste John E. Page med ham, hvilket eenstemmig vedtoges.

Vi ville her bemærke, at Ældste John E. Page, paa Grund af indtrufne Omstændigheder, som i sin Tid ville blive meddeelte i Joseph Smiths Levnetsløb, ikke udførte den ham beskikkede Mission.

Nedenstaaende er Br. Orson Hydes Beskikkelse:

„Til Alle, til hvem dette Document monne komme, Hilsen!

„Det være herved vitterligt for Alle, at Authoriteterne i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samlede i Conference i Nauvoo, Hancock County, Staten Illinois, den sjette April i Herrens Aar atten hundrede og fyrretyve, føle sig overbeviste om, at en vigtig Begivenhed forestaaer, en Begivenhed, som vedrører Hedningenationernes Interesser og Velfærd i den ganske Verden. Af Tidernes Tegn og Udtalelserne i Guds aabenbarede Ord ere vi komne til denne Overbeviisning. Jøderne have længe været adspredte blandt alle Nationer, og det er vor fuldkomne Tro, at Tiden for deres Tilbagevandring til det hellige Land allerede er kommen.

„Da dette adspredte og forfulgte Folk er sat blandt Hedningerne som et Tegn for disse paa Messiæ anden Tilkommelse, og ligeledes som Tegn paa de nuværende jordiske Rigers og Magters Undergang, derved at den Almægtige skal udsprede Hunger og Pestilentse blandt dem som Frost og Snee om Vinteren, samt ved at sende Sværdet blandt dem, saa at Folk skal opstaae mod Folk og vade i hverandres Blod, er det efter vor Mening af høieste Vigtighed, at man indhenter Oplysninger om Jødefolkets nuværende Anskuelser og Foretagender og fremlægger samme til Overveielse for den amerikanske Nation til Gavn og Belærelse for den; og da vi ansee det som var Pligt at sætte de kraftigste Midler i Virksomhed for at frelse Menneskenes Børn fra „den Vederstyggelighed, som ødelægger," have vi, tilskyndede af den Hellig-Aand, valgt Ældste Orson Hyde, Ihændehaveren af denne Beskikkelse, en trofast og værdig Jesu Christi Tjener, til at være vor Agent og Repræsentant i Udlandet paa hans Besøg i London, Amsterdam og Constantinopel, saavel som paa andre Steder, han maatte ansee passende; og det paalægges ham at henvende sig til Jødernes Præster, Forstandere og Ældster for hos dem at erholde al den Oplysning som mulig, samt at tilsende nogle af Hovedaviserne Artikler til Offentliggjørelse, at de indhentede Oplysninger kunne blive bragte til almindelig Kundskab i hele den amerikanske Union.

„Da Mr. O. Hyde med Glæde og Beredvillighed har paataget sig det ham beskikkede Hverv at være vor og Publicums Tjener i fjerne og fremmede Lande for Christi Skyld, anbefale vi ham tillidsfuldt til alle religieuse og christlige Folk, saavel som til de ærede Herrer og Damer, der ei tilhøre noget bestemt Kirkesamfund, som et værdigt Medlem af Samfundet, der besjæles af den helligste Iver for Menneskenes Lyksalighed, hvilket vi gjøre i den faste Tro, at de ville yde ham al den pecuniaire Hjælp, han maatte behøve, for at kunne løse sin vanskelige og besværlige Opgave til vor Generations fælles Gavn. Religionsforkyndere af enhver Bekjendelse, til hvem Mr. Hyde maatte komme, anmodes om at styrke ham i hans Mission og at staae ham bi med deres Indflydelse, og alle Saadanne skulle have et lidende og haardt prøvet Folks Velsignelse og Forbøn — et Folk, hvis Blod har flydt som Vidnesbyrd om dets Oprigtighed — hvis Martyrblod har besudlet Frihedens hellige Jordbund!

„Det paalægges Mr. Hyde endvidere af denne Conference, ikke at sende til dette Land andet end ligefremme Kjendsgjerninger til Offentliggjørelse, afseet fra alslags Theologi, idet vi overlade til Enhver at gjøre sine egne Slutninger.

„Given under vore Hænder paa ovennævnte Tid og Sted,

Joseph Smith, jun., Præs.
Robert B. Thompson, Skriver."

For at vise, hvorledes Herrens Aand ogsaa arbeidede paa Jøderne samtidig med dens Virksomhed blandt Herrens Tjenere i denne Huusholdning, ville vi ikke undlade at indrykke følgende Circulaire fra Jøderne i Jerusalem til alle Abrahams Efterkommere overalt paa Jorden. Den var skrevet paa Hebraisk og ledsagedes af en engelsk Oversættelse, som blev optaget i „Morning Herald," hvorfra vi have oversat den.

„Til vore Brødre Israeliterne i Europa og Amerika, til Enhver, som liberalt og gavmildt yder sin Andeel til ethvert helligt og fromt Øiemed, og som altid er rede til at bevise sin Godhed for Forjættelsens Land, til Enhver, som ønsker Godt over Jerusalem, og til alle Venner af Zion (som er os dyrebarere end vort Liv), hvilke udrække deres velgjørende Haand til denne hellige Stad, og som med Kjærlighed og Hengivenhed hellige sine Midler som Tegn paa, at de have „Behagelighed til dens Stene og forbarme sig over dens Støv," — til de nidkjære og fortræffelige Rabbinere, til deres værdige og udmærkede Medhjælpere, til de ædle Overhoveder og trofaste Ledere for Israel, til alle Forsamlinger, der ere indviede til Herren, og til ethvert af deres Medlemmer. Maa Herren udstrække sin Beskyttelse til dem og skjenke dem Helbred, Liv og Lykke. Maa Glæde og Fryd vorde dem tildeel, og maae de med deres egne Øine see Herren gjenbringe Zion. Maa dette være hans naadige Villie. Amen.

„Det er et velbekjendt Factum i hele Juda og Israel, at „Zions Datter mistede al sin Prydelse" for henved hundrede Aar siden, da de tydske Jøder i denne hellige Stad med Magt bleve berøvede deres Hjem og Eiendom. Frygteligt og tungt var det Aag, som dette Lands Despoter paalagde dem. Tyranni og grusom Misbrug af Magten traadte dem i Støvet og tvang dem til at forlade deres Boliger og alle deres Eiendomme og at søge Frelse ved Flugten. Saaledes stod den hellige Stad, som de havde arvet fra deres Forfædre, øde og forladt, indtil den blev indtaget og besat af de Fremmede. De hellige Bygninger, som fandtes i den, nemlig Synagogen og Midrash, bleve nedrevne, vort Land aldeles ødelagt og vort retmæssige Gods tilintetgjort lige for vore Øine. Da kunde vor Sjæl ikke trøstes; thi hvordan kunde vi udholde at være Vidne til den Hjemsøgelse, som ramte vort Folk!

„Men ligesom Lyset glimter frem af en Gnist, saaledes tog vore Brødre Mod til sig og vendte tilbage for atter at nedsætte sig og for at tage Fodfæste paa det hellige Bjerg; men vi kunde ingen Hvile faae for vor trætte Fod, intet Sted finde, som kunde indvies til Bøn og Andagt. Vore smertende Øine saae, hvorledes alle Tungemaal og Folk, selv fra Havets fjerneste Øer, havde opført Bygninger, der forsvaredes af Mure, Porte og Faldgittre, medens Herrens Folk, som med Magt udbreves af sit Eiendomsland af rovgjerrige Barbarer, blev overøst med Bebreidelse, Haan og Vanære.

„Folkets Smertensraab opstege til Herren, som boer i Zion. Han skuede med Kjærlighed og Medynk ned paa vore Lidelser og Trængsler, og da Ægyptens Hersker først fik Magt over det hellige Land — en Hersker, som øvede Retfærdighed i alle sine Stater — udstedte han et Edict, som tillod Jøderne at gjøre hvadsomhelst de ansaae for ret og gavnligt med Hensyn til Gjenopførelsen af deres ødelagte Synagoger og Collegier. Herren ihukom os i sin Barmhjertighed og bevirkede vor Gjenindsættelse i vore Fædres Arvelod, den hellige Stad, som kaldes Rabbi Jehuda den Frommes Ruin.

„Lovet være Herren vor Gud, vore

Fædres Gud, som inspirerede Egyptens Behersker til at gjengive os vore Fædres Besiddelser. Vi forsømte ikke den tilbudte Leilighed, men gjorde alt Muligt for at opbygge Jerusalem.

„Vi befæstede den og opsankede dens Stene, og det hellige Foretagende lykkedes under vor Haand, saa at vi have fuldført Midrash, og „stor er Husets Herlighed." Vi ere ligeledes færdige med Boligerne for Lovens Forkyndere, hvor tillige de Fremmede kunne nyde en gjestfri Modtagelse og Beværtning, hvilket var aldeles nødvendigt til Beqvemmelighed for de mange fromme Israeliter, som besøge den hellige Stad til Høitiderne; og paa den sidste Rosh Hodesh Shebath nedlagde vi i Midrash en Sepher Jorah, som vi helligede ved Navnet Menahem Zion, thi Herren har lovet at trøste sit Folk.

„Men uagtet vi ved Forsynets Naade have gjenerholdt en Deel af de Besiddelser, vore fromme Fædre havde testamenteret os, ere vore Hjerter dog bedrøvede og vore Dine fulde af Taarer, naar vi beskue Herrens Helligdom, Synagogen, som endnu ligger i Ruiner, og det staaer ikke i vor, de tydske Jøders Magt at gjenopbygge den, thi desværre, stort er vore Fattiges Tal, som mangle det daglige Brød, og Gjelden, vi maatte sætte os i for at faae Midrash gjenopført, er stor og trykker os haardt.

„Aarsagen til vor Sorg er saaledes altid for vore Dine — Synagogens Ruiner ligge ophobede midt i Staden, og Ukrud og Slyngplanter snoe sig om den hellige Dynge. Vi ansee det derfor som vor skyldige Pligt at affende et sikkert Bud til vore Brødre af Israels Huus, som ere adspredte over Jorden i Landflygtighed, for at gjøre dem bekjendte med „Herrens Frelse i Landet," saa de kunne reise sig og forbarme sig over Zion, thi det er Tid at være den naadig.

„Dette vanskelige Hverv har vor høit elskede Ven, den lærde og berømte Rabbiner, den nidkjære og agtværdige Aaron Selig Ashkenazi frivilligt tilbudt sig at udføre. Han er en Mand fuld af Herrens Frygt, og af en fast Charakteer, til hvem vi have den meest uindskrænkede Tillid; ham have vi overdraget den Mission at forkynde i de forskjellige jødiske Forsamlinger, hvilket Syn der frembød sig for hans Blik paa det hellige Bjerg, og ham have vi givet en skriftlig Fuldmagt, som omhandler Enkelthederne ved hans hellige Mission og giver al nødvendig Oplysning om samme.

„Lad derfor de Retfærdige glæde sig; lad de Gudfrygtige juble af Fryd; thi Dagen, I saalænge have ventet, er kommen, og I see den. Herlighedens Krone vil atter smykke sit tidligere Sted. Staaer derfor op og yder endeel af Eders Formue, ifølge denne vor Opfordring, som en hellig Tribut til Opførelsen af „et Tempel for den høieste Konge paa Herrens Bjerg," at I maae faae en Lod og et retfærdigt Navn i Jerusalem.

„Ingen af Eder bør holde sin Haand tilbage, men den Fattige bør med Redebonhed yde sin Skjærv for sig og Familie, ligesom den Rige gavmildt giver af den Overflod, hvormed Herren har velsignet ham. Lad Forældre og Børn, Gamle og Unge med lige Iver forbarme sig over Zion paa denne Naadens Dag.

„Lad hver Mand opmuntre sin Broder, sigende: Vi ville være nidkjære og udholdende for vort Folk og vor Guds Stad, og af Kjærlighed til Zion og for Jerusalems Skyld ville vi ikke hvile eller give os tilfreds før Jerusalem bliver priset over hele Jorden og er den fornemste Aarsag til vor Glæde, saaledes som vi høitideligt have lovet: „Dersom jeg forglemmer Dig, Jerusalem, da forglemme jeg min høire Haand. Min Tunge hænge ved min Gane,

om jeg ikke kommer Dig ihu, om jeg ikke ophøier Jerusalem over min høieste Glæde!"

„Saaledes lyder Eders Brødres Ord, som henvende sig til Eder for Guds, hans Lands, hans Folks og hans Arvs Æres Skyld, og vi bede bestandig for vore landflygtige Brødre, idet vi opsende vore Bønner paa hellige Steder, fornemmelig i Nærheden af den vestlige Muur, at det evindeligen maa være vel med Eder i Overeensstemmelse med Eders og vore oprigtige Ønsker.

„Undertegnet i Jerusalem den 18de Dag i Aaret 5597 af Forstanderskabet for Midrash og Medlemmerne af Bygningscommitteen paa de tydske Jøders Vegne i den hellige Stad.

Hirsh Joseph,
David Reuben,
Nathan Saddis,
Abraham S. Salmons,
Mordecai Avigdor,
Uriah S. Hyam.

„Efter Ordre af Hs. Høiærværdighed Overrabbineren bevidner undertegnede Communalbestyrelse, at Hs. Høiærværdighed Aaron Selig Ashenazi virkelig er afreist i det i ovenstaaende Circulaire anførte Øiemed.

„London, den 7de Tebath (24de December) 5599.

Israel Levy,
Aaron Levy,
A. L. Barnett."

Følgende er et Uddrag af et Brev, som Ældste Hyde tilskrev Præsident Joseph Smith, dateret London den 15de Juni 1841.

„— — — Jeg har netop i dette Øieblik modtaget en Skrivelse fra Dr. S. Hirschell, Overrabbiner for den hebraiske Menighed i dette Land, som Svar paa et Brev, i hvilket jeg høfligt anmodede ham om en personlig Sammenkomst. Dette kunde imidlertid ikke skee, da et Ulykkestilfælde, som har ramt ham (han har nemlig brækket sit Been), nøder ham til at holde sig inde nogen Tid.

„Jeg tilskrev ham i Anledning af min Mission, og da det vistnok vil være af Interesse for de Hellige og mine Venner i Amerika, tillader jeg mig herved at sende Dem en Copi af mit Brev til ham.

„Deres Høiærværdighed!

„Jeg beklager af mit ganske Hjerte den sørgelige Tilstand, hvori De befinder Dem paa Grund af den ulykkelige Hændelse, der hindrer Dem i at forlade deres Værelse. Modtag, min Herre, en Fremmeds oprigtige Ønske om Deres hurtige Helbredelse, at De atter snart kan optage de Forretninger, som Deres høie og ansvarsfulde Kald paalægger Dem.

„Da jeg frygter, det ei vil blive mig forundt den Glæde at faae en personlig Sammenkomst med Dem, haaber jeg, De tilgiver den Frihed, jeg nu tager mig, at jeg tilskriver Dem om Noget, som jeg havde haabet skulde give Anledning til en interessant Samtale mellem os. Men da Forsynet har negtet mig dette Privilegium, maa jeg for Nærværende opgive Haabet om en mundtlig Underholdning om hvad der vedrører Deres Nation, som er mig af saa særdeles Interesse.

„Siden jeg naaede den modnere Alder og fik Sands for Religionen, have de jødiske Propheters Skrifter tiltalt mig i høi Grad, og Herrens Folks adspredte og undertrykte Tilstand har vakt de varmeste Sympathier i mit Bryst. Haabende derfor, at Propheten Hoseas' Ord i hans 2det Cap. 23de Vers i Forening med Deres Høimodighed vil bortrydde ethvert Spor af Fordom mod Forfatteren af dette Brev, som Følge af at han ei er istand til ved noget anerkjendt Document at bevise sin Identitet med Deres Nation, tillader jeg mig at meddele Følgende.

„Omtrent for ni Aar siden lagde en

ung Mand, med hvem jeg kun havde havt et kort Bekjendtskab, en Mand, som var i Besiddelse af megen Viisdom og Kundskab, til hvem den Almægtige havde betroet mange Hemmeligheder, sine Hænder paa mit Hoved og udtalte disse mærkværdige Ord: „I Herrens bestemte Tid skal Du gaae til Jerusalem, dine Fædres Land, og være en Vægter for Israels Huus, og ved din Haand skal den Allerhøieste udføre en stor Gjerning, som skal forberede og storligen lette Indsamlingen af nævnte Folk.“ Mange andre Enkeltheder blev mig ved samme Leilighed sagt af ham, hvilke jeg ikke vil omtale i dette Brev; men Nok er allerede sagt for at vise, at guddommelig Beskikkelse er Hovedgrunden til, at jeg har forladt en hengiven Families og dyrebare Venners Skjød, saavel som det Land, der skjenkede mig Tilværelse.

„Mine Evner og Kræfter have siden det Dieblik været offrede paa Hedningerne i forskjellige Lande paa begge Sider af Atlanterhavet indtil i Begyndelsen af Marts Maaned 1840. Da jeg en Aften paa nævnte Tid var gaaet tilsengs som sædvanlig og i Aanden betragtede min fremtidige Arbeidsmark, aabnede et himmelsk Syn sig for mine Dine, ligesom Skyer af Lys. (See Joel 3, 1.) Stæderne London, Amsterdam, Constantinopel og Jerusalem viste sig i en Følgerække for mit Blik, og Aanden sagde til mig: „Her ere mange af Abrahams Børn, som jeg vil samle til det Land, jeg gav deres Fædre, og her er ogsaa din Arbeidsmark. Forsyn Dig derfor med de fornødne Anbefalingsbreve fra mit Folk, dine Brødre, og ligeledes fra Gouverneuren i din Stat, med Lovens Segl vedføiet, og gaa hen til de Stæder, som ere blevne Dig viist, og forkynd dette for Juda og siig: Blæs Basunen i Landet og raab: samler Eder tilsammen og gaa ind i de befæstede Stæder. Opløft Banneret mod Zion, tøv ikke, men skynd Eder, thi jeg vil bringe Ulykke og stor Ødelæggelse fra Norden. Løven er kommet ud af Tykningen og Ødelæggeren blandt Hedningerne er rede — han er gaaet ud fra sit skjulte Sted for at lægge deres Land øde, deres Stæder skulle nedbrydes og miste sine Indbyggere. Tal Du Trøstens Ord til Jerusalem og raab til hende, at hendes Trængsler ere endte, at hendes Synder ere tilgivne, thi hun har modtaget dobbelt af Herrens Haand for alle sine Overtrædelser. Lad din advarende Røst høres blandt Hedningerne, eftersom Du farer frem, og opfordre dem i mit Navn til at yde Dig Hjælp og Bistand. For dit Vedkommende er det ligemeget, enten det er Meget eller Lidt, men mig tilkommer det at velsigne dem, som begunstige Dig.“ Dette Syn varede henved sex Timer, i hvilken Tid mine Dine ikke lukkedes til Søvn. I dette Syn aabenbaredes mig mange Ting, som jeg aldrig har optegnet; ei heller skal jeg nedskrive dem, før de opfyldes i Jerusalem.

„Det synes af Propheterne, som om Jerusalem ikke har Nogen til at veilede sig — Ingen til at tage sig ved Haanden af alle de Sønner, hun har frembragt; men disse to Sønner*) ere komne til Dig! De Fremmedes Sønner skulle opbygge dine Mure.

„Tillad mig nu, Deres Høiærværdighed, at bebyrde Dem med nogle Betragtninger af En, hvis Sind er aldeles frit for alle Parti-Interesser og uhildet af al secterisk Indflydelse.

„Naar jeg beskuer Eders Forfædres Tilstand i Davids og Salomons Dage og sammenligner den med deres Efterkommere i Nutiden, maa jeg uvilkaarlig udbryde: Hvor dybt er den mægtige Nation

*) Forfatteren sigter hermed til sig selv og Ældste John E. Page.

falden! Dengang havde de et Rige, et Land, som flød med Mælk og Honning; dengang tvang Jehovahs stærke Arm de omboende Folkeslag til at betale Tribut til dem og skjenke dem Hyldest; dengang var deres Standart høit ophøiet; deres Banner bølgede for enhver Luftning, og under dets Skygge hvilede Israels Sønner og Døttre i fuldkommen Tryghed, medens Lys og Kundskab udstraalede fra dets gyldne Tag. Men nu? — intet Rige, intet Land, ingen Tribut, ingen Hyldest, ingen Standart, ingen Sikkerhed — deres Scepter er brudt! Istedetfor Lyset og Kundskaben, som engang hævede dem høit over alle andre Nationer, er deres høieste Tragten nu (paa nogle hæderlige Undtagelser nær) at erhverve sig det usle Guld ved Kjøb og Salg af gammelt Skrab, hvormed deres Fædre aldrig vilde have besmittet sine Hænder.

„Hvad har bevirket denne besynderlige Forandring? Er Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud en retfærdig Gud? Ja, vısselìgen. Hvis han er en retfærdig Gud, vil han altsaa afpasse Straffen eller Tugtelsen efter den begaaede Brødes Størrelse. Lad os indrømme, at Mose Lov er Maalestokken, hvorefter enhver Forseelse bedømmes: vare ikke Afgudsdyrkelse og Udgydelse af uskyldigt Blod de største Synder, Eders Fædre begik? Og var ikke Straffen for denne Overtrædelse 70 Aars Trældom i Babylon? Have de nogensinde gjort sig skyldige i Afguderi siden deres Befrielse fra Babylon? Nei. Have de gjort sig skyldige i Udgydelsen af uskyldigt Blod i den Grad efter deres Tilbagevenden fra Babylon, som før Nebucadnezar tog dem tilfange? Jøderne sige Nei. Godt; men der er Ingen, som vil negte, uden derfor i mindste Maade at drage Eders Oprigtighed i Tvivl, at den Ulykke, der ramte den jødiske Nation under Vespasian, i enhver Henseende overgik dens Hjemsøgelse i Nebucadnezars Dage.

„Hvis Gud altsaa er retfærdig og uddeler Straffen i Forhold til Forbrydelsens Størrelse, følger deraf, at Eders Forfædre maae have gjort sig skyldige i en langt større Brøde efter deres Udfrielse fra Babylon, end før deres Fangenskab. Denne Brøde maa være, hvad den være vil; men viid forvist, at som Følge af samme, tillodes det Romerne at føre deres Seir lige til Eders hellige Stads Hjerte, at afbrænde Eders Tempel, at myrde Eders Mænd, Qvinder og Børn og at adsprede de Tiloversblevne til Jordens fire Hjørner.

„Den heftige Storm, som dengang sønderrev Eders Folk, og de blodige Fodspor, som Jøderne siden altid have efterladt sig i deres Landflygtighed, tilligemed de seneste Grusomheder, der udøvedes mod dem i Damascus og paa Rhodus, vise kun altfor tydeligt, at den frygtelige Forbandelse, som de ved en vis Leilighed ønskede over sig selv, er bogstavelig opfyldt. „Lad hans Blod komme over os og vore Børn." Hvis Jesu af Nazareths Forkastelse og Korsfæstelse ikke var Aarsagen til dette store Onde, hvad var saa Aarsag dertil?

„Endskjøndt jeg har strevet om disse Punkter uden Omsvøb, haaber jeg, min Herre, De vil troe mig, naar jeg forsikkrer Dem, at min Pen er skaaret med Venskab og dyppet i en Kilde af Kjærlighed og Velvillie mod Eders Nation. De Følelser, som den har overført paa dette Papiir, udstrømme fra et Hjerte, der er fuldt af Taknemmelighed mod den Almægtige, at Tiden er kommen, da Eders Friheds Morgenstjerne allerede har begyndt at adsprede de mørke og truende Skyer, som have adskilt Eder fra Guds Naade. Det vil ei vare længe, før der skal siges: „Gjør Dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er

mmet, og Herrens Herlighed er opgangen over Dig."

See, Morgnen dæmrer, Mørket flyer,
Høit Zions Banner vaier —
Mens Tusindaarets Morgen gryer —
Til Frihed, Liv og Seier.

See, nu er Tidens Fyldes Stund,
Og Israels Haab opfyldes,
Messias snart paa Canaans Grund
Af Judæ Levning hyldes.

„Forsag derfor alle dine Synder, Du Pagtens Folk, og vend Dig til Herren din Gud som i fordums Dage. Staa op, staa op! og gaa ud fra Hedningerne, thi Ødelæggelsen vil snarlig komme fra Norden og lægge deres Stæder i Ruiner. Jerusalem er dit Hjem; der vil Abrahams Gud befrie Dig. (Joel 3, 4. 5.) Der skal din længe ventede Messias aabenbares i Himmelens Skyer med Magt og Herlighed for at øve Hevn over dine Fjender, og for at føre Dig og dine Brødre af de ti Stammer til sikker Seir og Triumph. Da skulle Throner omstyrtes, og denne Verdens Riger blive vor Guds Riger. Da skulle de komme fra Østen og Vesten, fra Norden og Syden og sidde tilbords med Abraham, Isaak og Jacob i Guds Rige; men Rigets Børn (Hedningerne) skulle kastes ud og Riget gjengives til Israel.

„Med Høiagtelse har jeg den Ære at undertegne mig

„Deres ærbødigste Tjener
Orson Hyde.

„Til Hs. Høiærværdighed Dr. Solomon Hirschell, Overrabbiner for den hebraiske Menighed i England."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Evangeliet er et Emne, som Secterne i alle Tidsaldere have havt meget travlt med. Hverken Tid, Evner eller Midler har man sparet for at uddrage Lys og Kundskab af samme, og Nogle af dets Forlyndere idetmindste have havt det ædle Formaal for Øie, at være deres Medmennesker til Gavn og Nytte. Forsaavidt dette har været Tilfælde, ville vi gjerne indrømme, at deres Hensigter have været oprigtige, deres Bevæggrunde rene og deres Virksomhed uirættelig, men deres roesværdige Flid vilde i Sandhed have bevirket langt mere Godt, hvis den kun havde været ledet af det himmelske Præstedømme.

Tusinder have levet paa Jorden siden Apostlernes Bortgang, hvilke have kaldt sig selv Jesu Christi Tjenere og foregivet at forkynde hans Principer. De have udbredt sig vidtløftigt over hans Undergjerninger og de Velsignelser, som de Hellige i hans Dage nøde formedelst Lydighed mod Evangeliet, og da Folket, som syntes at føle Trang til Religionens Trøst, laante et villigt Øre til det foregivne Evangelium, aabnede der sig for mange rænkefulde Mænds Blik Udsigt til en indbringende Næringsvei i denne Retning, og denne skammelige Indtægtskilde har man i Aarhundredernes Løb — ikke tilstoppet, men udvidet i høieste Grad, saa at Forældre selv i vore „oplyste" Dage uden mindste Samvittighedstvivl, men med den Koldblodighed, som Vanen og Exemplet giver, lade deres Børn opdrage og uddanne til denne

„Professtion" saavel som til saameget Andet, der kan sikkre dem en saa behagelig og riig Fremtid som mulig. Regjeringerne have værnet om dette Uvæsen ved at udstede Love til Beskyttelse og Ordning af Religionsunderviisningen, og have bevilget store Summer til Uddannelsen af „Sjælehyrder," der kunde tage sig af Folkets aandelige Tarv, og have heri fundet en Støtte hos Befolkningen selv, ved at denne ikke blot yder Bidrag til Kirkernes Ophold, men tillige ved mere eller mindre at underkaste sig de forskjellige Systemer, som Menneskene have dannet og givet Navn af Christendom.

Som Følge af de vildfarende Traditioner, der ere nedarvede fra Generation til Generation, synes den større Deel af vore Medmennesker at være fornøiet med den bestaaende Tingenes Orden, idet de overlade deres Sjæles Frelse til „Sjælesørgerne," og ere fuldkommen tilfredse med Aar efter Aar at høre om de Gaver og Velsignelser, som de Hellige for 1800 Aar siden glædede sig ved, uden i mindste Maade at forvente selv at kunne nyde dem. Hvilken uhyre Ligegyldighed for sit evige Vel, at lade sig lulle i Søvn ved den samme gamle Sang, som er bleven gjentaget fra Slægt til Slægt, som lovpriser Apostlerne og Propheterne, og som skildrer den Glæde og Lyksalighed, de Hellige fordum nøde! Hvorfor falder det ikke Menneskene ind i vore Dage, at Evangeliet er det samme nu som dengang? Dengang kunde det frelse Enhver, som nøiagtig vilde efterleve dets Forskrifter, det fyldte hans Bryst med Glæde og Tilfredshed, og gav ham en Visshed om, at Herrens Velbehag smilede ned paa ham, hvilket skjenkede ham Kraft til at taale alle de Trængsler og Prøvelser, som et alviist Forsyn vilde paalægge ham.

Dersom det var nødvendigt i Apostlernes Dage at adlyde ethvert af Evangeliets Principer for at erholde Frelse i Guds Rige, er det da ikke ligesaa nødvendigt i vore Dage? Og dersom det var nødvendigt for dem, som dengang forvaltede Evangeliets Ordinantser, at være iførte Myndighed fra Herren selv, for at deres hellige Handlinger kunde have Gyldighed, er det da ikke ligesaa nødvendigt nu? Hvordan kan noget fornuftigt Væsen vente at erholde Frelse uden at adlyde det samme uforfalskede Evangelium, som Apostlerne forkyndte, og uden dets Ordinantser blive udførte af Mænd, der have den samme Myndighed, som de havde? Herren er uforanderlig og hans Plan til sine Børns Frelse ligesaa, og de, der ønske en Arvelod i hans Rige, maae først opfylde de af ham stillede Betingelser. Hvor viseligen de menneskelige Systemer end ere ordnede, hvor berømte og ærværdige de end ere paa Grund af deres høie Alder, eller hvor glimrende de end monne være, have de dog ikke Kraft til at frelse et eneste Individ, thi hvad Himmelens Drot ikke har indstiftet, skal med Rod oprykkes. Hvorfor da ikke vaagne op af den forfærdelige Sløvheds og Ligegyldigheds Tilstand, hvori Menneskene befinde sig? Hvorfor lade de sig tankeløst lede af en Flok vindesyge Leiesvende, som med lærd Veltalenhed berolige dem med, at ingen Fare er forhaanden? Hvorfor overgiver Du dit evige Vel i saadanne Folks Hænder, som Du maaskee med megen Betænkelighed vilde betroe dit timelige Gods? Vaagn derfor op og tænk for Dig selv, thi Evangeliet fordrer grundig Overveielse og selvstændig Handling af Enhver. Sønderbryd Traditionens og Vantroens centnertunge Lænker og lyt til Fornuftens Stemme, saa vil Mørket, som hidindtil har indhyllet din Forstand, snart begynde at vige, medens Sandhedens himmelske Lys efterhaanden vil opklare dit Sind og aabne dit Øie for det Ophøiede i Saliggjørelsens Plan, som er lagt for Menneskenes Vel. Vend ikke et døvt Øre til Herrens Tjeneres Vidnes-

byrd, som nu arbeide blandt Nationerne; thi paa dem har den Almægtige beseglet sit hellige Præstedømme paany, ligesom fordum. Forkastelsen af disse Mænds Vidnesbyrd vil bringe lignende ulykkelige Følger over Menneskeslægten som i enhver tidligere Tidsalder, medens Agtpaagivenhed og Efterlevelse af deres advarende Røst vil frie Jorden og dens Befolkning fra al Synd, al Vederstyggelighed og alt det Onde, som Faldet har bragt over denne Klode.

Gid derfor Enhver vilde overveie sin Stilling, medens det er Tid, og gjøre sig bekjendt med Guds Handlemaade mod Individer og Nationer, som have levet siden Verdens Tilblivelse, og som have forkastet hans frelsende Budskab, hvorved den Almægtiges Mishag optændtes mod dem; thi vi have en fuldkommen Vished om, at Herren, efter sine Tjeneres Vidnesbyrd i denne Huusholdning, vil hjemsøge Nationerne med Jordskjælv, Uveir, Oversvømmelse, Lynild, Sygdom og Hunger, hvilket vil indjage de Ugudelige Frygt for den Almægtiges retfærdige Domme og bringe det mægtige Babylons Stolthed i Støvet, thi Herren vil ikke altid trætte med Menneskenes Børn.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 61.)

Den celestiale Ægteskabslov.

Bibelen. 1 Moseb. 4, 19. „Lamech tog sig to Hustruer, den enes Navn var Ada, og den andens Navn Zilla."

1 Moseb. 16, 1-3. „Og Sarai, Abrams Hustru, fødte ham ikke Børn; men hun havde en ægyptisk Pige, og hendes Navn var Hagar. Og Sarai sagde til Abram: See nu, Herren haver tillukt mig, at jeg ikke kan føde; Kjære, gaa til min Pige, maaskee jeg kunde opbygges ved hende. Og Abram lød Sarai Røst. Saa tog Sarai, Abrams Hustru, Hagar, sin den ægyptiske Pige, der de ti Aar vare ude, som Abram havde boet i Canaans Land, og hun gav Abram, sin Mand, hende til at være hans Hustru."

1 Moseb. 20, 17. 18. „Saa bad Abraham til Gud; og Gud helbredte Abimelech og hans Hustru og hans Tjenestequinder, og de fødte; thi Herren havde aldeles tillukt for hvert Liv i Abimelechs Huus for Saras, Abrahams Hustrues Skyld."

1 Moseb. 25, 1. 6. „Og Abraham tog atter en Hustru, og hendes Navn var Ketura. — Men de Medhustruers Børn, som Abraham havde, gav han Skjenk."

2 Sam. 12, 7. „Da sagde Nathan til David: Du er Manden! Saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg, jeg salvede Dig til Konge over Israel, og jeg udfriede Dig af Sauls Haand,

8 V. „og jeg gav Dig din Herres Huus og din Herres Hustruer i dit Skjød og gav Dig Israels og Judæ Huus, og dersom det er lidet (var for lidt), da vilde jeg lagt Dig saadant og saadant til.

9 V. „Hvorfor haver Du for-

agtet Herrens Ord, at Du gjorde det, som er ondt for hans Øine? Urias den Hethiter har Du slaget ihjel med Sværdet, og hans Hustru haver Du taget Dig til Hustru; men ham haver Du slaget ihjel med Ammons Børns Sværd.

10 V. „Saa skal nu Sværdet ikke vige fra dit Huus evindeligen, fordi Du foragtede mig og tog Urias den Hethiters Hustru, at hun skulde være Dig til en Hustru.

11 V. „Saa sagde Herren: See, jeg vil opreise Ulykke over Dig og dit Huus og tage dine Hustruer for dine Øine og give din Næste dem, at han skal ligge hos dine Hustruer for denne klare Sol.

12 V. „Thi Du, Du haver gjort det i Løndom; men jeg, jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israel og for Solen.

13 V. „Da sagde David til Nathan: Jeg haver syndet imod Herren. Og Nathan sagde til David: Herren haver borttaget din Synd, Du skal ikke døe.

14 V. „Dog, efterdi Du haver jo kommet Herrens Fjender til at spotte ved denne Gjerning, skal ogsaa den Søn, som Dig er født, visseligen døe."

1 Moseb. 29de og 30te Cap. Jacob tjente i syv Aar for Rachel, men fik istedetfor hende Lea til Hustru; han maatte derfor tjene andre syv Aar for at erholde Rachel, som fødte ham Joseph og Benjamin. Lea fødte sex Sønner, nemlig Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isaschar og Sebulon, samt en Datter ved Navn Dina. Foruden disse to Hustruer gav Rachel ham sin Tjenestepige Bilha til Hustru, som fødte ham to Sønner, Dan og Naphthali. Ogsaa Lea gav ham sin Tjenestepige, Silpa, tilægte, og hun fødte Jacob ligeledes to Sønner, Gad og Aser. Efter disse fire Hustruers Sønner opkaldtes de tolv Israels Stammer, for hvilke de stode som Patriarcher.

Esau tog sine Hustruer af Canaans Døttre, hvoriblandt nævnes Ada, Machalat, Judith, Oholibama og Basmat. (26, 34; 36, 2.)

Mose havde en Hustru ved Navn Zippora, og senere ægtede han en morlandsk Qvinde. (2 Moseb. 2, 21; 4 Moseb. 12, 1.)

Gideon havde 70 Sønner og mange Hustruer. (Dan. 8, 30.)

Abdon, en Dommer i Israel, havde 40 Sønner og 30 Sønnesønner. (Dom. 12, 14.)

Elkana havde to Hustruer, Hanna og Peninna. (1 Sam. 1, 2.)

David tog Abigail og Ahinoam til Hustruer (1 Sam. 25, 42. 43.), samt flere Hustruer og Medhustruer af Jerusalem, hvilke fødte ham Sønner og Døttre. (2 Sam. 5, 13.)

Da David sørgede og beklagede sig over sin Søn Absalons Død, gik Joab ind til ham og irettesatte ham, sigende: „Du haver i Dag beskjæmmet alle dine Tjeneres Ansigt, som i Dag reddede dit Liv, og dine Sønners og dine Døttres Liv, og dine Hustruers og dine Medhustruers Liv." (2 Sam. 19, 5.) See det Følgende.

Salomon havde 700 Hustruer og 300 Medhustruer, men paadrog sig Guds Mishag ved at vælge Hustruer blandt Hedningerne, hvilket Herren strengeligen havde forbudt. (1 Kong. 11, 3.)

Rhoboam, Konge i Israel, havde 18 Hustruer, 60 Medhustruer, 28 Sønner og 60 Døttre. (2 Krøn. 11, 21.)

Kong Abia havde 14 Hustruer, 22 Sønner og 16 Døttre. (2 Krøn. 13, 21.)

En Aabenbaring om denne vigtige Gjenstand blev givet til Propheten Joseph Smith den 12te Juli 1843, hvilken vi anbefale de Hellige til opmærksom Gjennemlæsning. Den er offentliggjort i „Stjernen" Nr. 1, 3die Aarg. samt i

Orson Pratts fortræffelige Værk „Det celestiale Ægteskab.“ Paa Grund af dens Længde og det Vanskelige ved at gjøre et passende Uddrag af den, da hver Paragraph er saa vigtig og indholdsrig, kunne vi ikke indrykke den her.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 63.)

„Dette kan umulig kaldes en retfærdig Domstol, og den tyranniske Aand, som aabenbarede sig i Retten under hele Forhøret, overbeviste os tilstrækkelig om, at det var religieus Intolerance, som her gjorde sig gjeldende, hvilken havde til Hensigt at lægge Baand paa Samvittighedsfriheden, der er tilsikkret Enhver, saavel i de Forenede Staters som i Staten Missouris Constitution, og den lange Fortegnelse over udsøgte Beskyldninger, som fremlagdes i Retten under Foregivende af at være Joseph Smiths religieuse Grundsætninger, baade kunne og ville vi bevise er falsk; thi Vidnerne forsikkrede, at disse Grundsætninger bleve benyttede paa visse Dage i Overværelse af talrige Forsamlinger, medens Undertegnede kunne bevise ved de Tilstedeværende i de tilsigtede Forsamlinger, at Joseph Smith aldrig har fremført saa latterlige og absurde Grunde for sin Religion, som dem, der bleve anførte for Dommer Austin A. King. Desuden havde disse Ting Intet at bestille med den Sag, som nævnte Joseph Smith var anklaget for. Efter Forhørets Slutning blev Fangen sat i Arrest for „Høiforræderi mod Staten Missouri,“ uagtet Joseph Smith ingensinde har erklæret Staten Krig eller gjort sig skyldig i nogen Sammensværgelse, ei heller hjulpet eller understøttet Staten Missouris Fjender, som han beskyldes for. Desuden ønske Undertegnede at vide, om Staten har nogen Fjende?

„Efter Vidneforklaringerne paa Statens Side i dette Skinforhør, er intet Beviis eller grundet Formodning fremkommet for, at Anklagede har begaaet det mindste Forræderi eller gjort sig skyldig i nogetsomhelst Brud paa Staten Missouris Love, og dog er den Anklagede bleven kastet i Fængsel for Høiforræderi. Han har flere Gange tilbudt at stille hvilkensomhelst Sum, der maatte ønskes, i Caution, uagtet Undertegnede paastaae, at han burde være bleven frikjendt.

„Vi paastaae endvidere, at Arrestationen var lovstridig, thi Loven bestemmer, at en Udskrift af Forhøret skal overleveres til Slutteren, hvilket ikke skete.

„Ligeledes paastaae vi, at Fangen er af dette Countys Dommere bleven negtet det Privilegium, som Loven tilsikkrer ham ved Habeas Corpus-Acten.*) Enten de

*) Det er en Lov, som giver Enhver, der er fængslet, Ret til at henvende sig til hvilkensomhelst Dommer, som da udsteder en Befaling, den saakaldte Writ of Habeas Corpus, til vedkommende Øvrighed om strax at stille Arrestanten for den af denne valgte Dommer, for at han kan undersøge Fængslingens Lovlighed og efter Om-

forud havde afsagt Dom i Fangens Sag, eller de ikke havde Lyst til at øve Ret og Retfærdighed mod ham, eller de ere ængstelige for den høitstaaende Dommer King, der kun optraadte i Sagen som en Ordens Overholder, eller for en lovløs Pøbels Trusler, ere Undertegnede ikke istand til at sige; men det er en Kjendsgjerning, at de ikke frimodigt forvalte Loven, som de burde.

„Vi tillade os endvidere at berette, at strax efter den Anklagedes Fængsling blev hans Familie udjaget af sit Hjem og plyndret, og det endog af Vidnerne paa Statens Side; fremdeles, at der blev frataget Anklagede en meget smuk Hest med Sadel og Bidsel, samt andre Sager til ikke ringe Værdi; og det lykkedes Vidnerne i Forening med Pøbelen at drive hans Familie med vilde Trusler og skammelige Fornærmelser ud af Staten med Lidet eller Intet at leve af, uden nogen Beskytter, og deres Ophold beroer aldeles paa Fangens Frigivelse. Han er ei skyldig i nogensomhelst Forbrydelse, for hvilken man kan berøve ham Friheden, thi vi have personlig Kundskab derom; vi have været stadig med ham og ere tillige bekjendte med alle Udestaaelserne mellem „Mormonerne" og deres Forfølgere, og vi bevidne, at han aldrig har optraadt mod Nogen uden i Selvforsvar, og det paa sin egen Grund, sin egen Eiendom; at han aldrig har anført nogen Militairstyrke eller havt nogen Officeersrang eller andet Embede, virkeligt eller foregivet, i Staten Missouri, uden som Religionslærer; at han aldrig har ført Vaaben som Militair, men derimod i enhver Henseende handlet som Privatmand.

„Dr. Avards Vidnesbyrd om et Raad, der skulde være afholdt hos James Sloan, er falsk. Undertegnede erklære herved høit og helligt, at et saadant Raad aldrig er afholdt; vi vare med den Anklagede og bevidne, at en saadan Votering og Samtale som den, Dr. Avard sværger paa, aldrig har fundet Sted, samt at Doctoren ligeledes aflagde falsk Eed paa sin Forklaring om en Lov, som han sagde var indført blandt Daniterne. Vi bevidne, at den Anklagede Intet havde at bestille med Slagsmaalene i Davies County; at han offentlig udtalte sin Misbilligelse af alt Saadant, og at han modsatte sig Dr. Avards og George M. Hinkles skjændige Samvirken med Pøbelen, men de overøste ham med Trusler, hvis han ikke vilde lade dem være i Fred. Anklagede havde Intet at gjøre med hvad man kalder Bogarts Træfning; han var aldeles uvidende om samme, indtil Alt var forbi; thi han var hjemme hos sin Familie, dengang Fegtningen fandt Sted.

„Vi gjentage til Slutning, at han er fængslet uden Grund, som Følge af en ulovlig, tyrannisk Undertrykkelseslyst, og hans Helbred og Liv afhænger af hans Løsladelse.

„Undertegnede forsikkre, at de kunne modbevise hvert Punkt i Fangens Anklage, thi de vide det med Bestemthed selv, og de kunne ligeledes fremføre mange Andre, der kunne modbevise det samme.

„Vi bønfalde derfor Deres Velbaarenhed at udstede en Writ of Habeas Corpus for ham og sende samme til Slutteren i Clay County, Missouri, med Ordre til at han ufortøvet bringer Fangens Person til Dem, at hans Sag kan blive undersøgt af Deres Velbaarenhed og Fangen blive behandlet efter Lov og Ret.

„Vi bevidne ligeledes, at oftnævnte Joseph Smith, jun. holdt en offentlig Tale i Far West til Gunst for Staten Missouris Militaire og dens Love, samt for de

---

stændighederne stadfæste den, eller frigive Paagjeldende mod eller uden Caution.

Forenede Staters Constitution; at han altid har været en ivrig Patriot og bestandig virket for Freden, og at han er en stille og rolig Borger, der hverken fortjener Død, Pidsk, Lænker eller Fængsel.

„Ovennævnte Tale holdtes Dagen før Far West's Overgivelse.

Alanson Ripley,
Heber C. Kimball.
William Huntington,
Joseph B. Noble,
Joseph Smith, jun."

„Clay County, Staten Missouri.

„I Dag indfandt sig for mig, Abraham Shafer, Fredsdommer i og for ovennævnte County, Alanson Ripley, Heber C. Kimball, William Huntington, Joseph B. Noble og Joseph Smith, jun., hvilke, efter at være tagne i Eed, forklarede og sagde, at hvad der er anført i foregaaende Petition er sandt, ifølge deres Kundskab, og hvad de have anført efter Andres Vidnesbyrd, troe de er sandt.

„Beediget og undertegnet hos mig i Dag den 15de Marts 1839.

Abraham Shafer,
Fredsdommer."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Der har atter været en Træfning mellem Montenegrinerne og Tyrkerne, som endte med, at Sidstnævnte efter to Timers heftig Kamp maatte trække sig tilbage til Gasko, efterladende sig 970 Mand paa Valpladsen, nogle Kanoner, Telte og andet Krigsmateriel. Oprørernes Tab angives forskjelligt.

Et frygteligt Uveir har raset i Rom den 30te Octbr. Henimod Aftenen trak en mægtig Skypumpe henover Staden lige mod Vaticanet (Pavens Palads), hvis 89 Lynafledere modtoge den første Udladning af dette frygtelige electriske Batteri. Derpaa søgte Spidsen af Skykeglen til San Damasco-Gaarden, hvortil Raphaels Loger stode, og bortrev og sønderknuste Gallerierners Glasdøre og Vinduer. Alle Lys slukkedes, og Vaticanets talrige Beboere troede, at Verdens Ende var kommen. Den rædsomme Larm og de voldsomme Tordenslag, som rystede Paladset i dets Grundvold, fremkaldte i første Øieblik Tanken om en Krudtexplosion under Pavens Gemakker. Pius den Niende var under Elementernes Oprør hensunken i Bøn og sagde til de Indtrædende: „Jeg er som Job; den onde Aand angriber mig fra alle Sider." I den store Constantinsal bleve alle Vinduer ødelagte og bortslyngede. Svære Stykker af Glaskuplerne paa Glascandelabrene i Vaticanets store Sal bleve med en Kraft, som om det kunde være Bombestykker, slyngede mod Muren i en tilstødende Gaard, og de store genuesiske Skifersteen, der bedækkede Belvedere, hvirvlede som Fjær om i Luften. Tiberen er gaaet over sine Bredder og har oversvømmet det flade Land; Træstammer, Tømmerværk af Bygninger og døde Kreaturer drive omkring paa Strømmens Overflade. Flere store Broer og Kunstværker ere revne bort, deriblandt den prægtige Bro ved Castellana, omtrent 10 danske Mile fra Rom. Den førte over en rivende Strøm i en Høide af 120 Fod og hvilede paa fire uhyre Bropiller.

Den heftige Storm, der rasede i Midten af forrige Maaned, har anrettet megen Skade ved Altona og Hamborg, og da der nogle Dage før afseilede endeel Skibe fra Elben med østlig Vind, frygter man for deres Skjebne. I Ottensen styrtede et stort under Bygning værende Huus sammen, og en Mængde Tage og Skorstene beskadigedes saavel i Altona som i Hamborg. Ved Altona skal der være gaaet sex og ved Hamborg syv Pramme tilgrunde, desuden savnedes tre større Varepramme fra Elbøerne.

Ogsaa ved de danske Kyster har Stormen anrettet betydelige Ødelæggelser ved en ualmindelig høi Vandstand, medens der som Modvægt hertil paa andre Steder har været et hidtil ukjendt Lavvande, saa at Skibene endog have staaet paa tør Grund. I Randers steg Vandet ind i et Kalkbrænderi og satte Kalken i Brand. Al Tanke om Redning var unyttig, da man kun kunde naae ud til Brandstedet i Baade. En stor Mængde Skibbrud have fundet Sted og mange Havarister ere indkomne i de forskjellige Havne.

Amerika: Det franske Linieskib „Infernal“ er den 1ste October paa Valparaisos Rhed i Sydamerika blevet et Offer for Flammerne. Ilden brød ud om Middagen med en saadan Voldsomhed, at det var umuligt at blive Herre over den. Man overlod derfor Skibet til sin Skjebne og affyrede over 100 Kanonkugler paa det, for at bore det isænk. Alle traf, uden at det gik under, indtil det tilsidst lykkedes at sprænge Krudtkammeret og med det Skibet i Luften. Rystelsen ved Explosionen var saa voldsom, at alle Vinduesruder sprang i de nærliggende Gader. Den materielle Skade anslaaes til circa 1 Million Rigsdaler.

New York, den 8de Novbr. Unionsflaaden har bombarderet Port Royal, som svarede med Energi. I Missouri har en alvorlig Fegtning fundet Sted, og begge Parter have lidt et betydeligt Tab. Separatisterne sendte Forstærkninger fra Potomac til Syden.

Længsel efter Zion.

Mel. Tag det sorte Kors fra Graven.

Tidt saa veemodsfuld jeg vanker,
Søger hen til Eensomhed,
Medens længselsfulde Tanker
Vugge sig i salig Fred;
Jorden tidt da synes mørk,
Livet kun en øde Ørk,
Da min stolte Fædrebolig
Hør mig sukke saa urolig.

Hvorfor kan min Sjæl ei glædes
Her, hvor dog min Vugge stod?
Hvorfor mon mit Øie vædes?
Er min Fædrejord ei god?
Seer jeg ikke Himlens Blaa?
Dynger Guld paa Marken staae?
Slaae ei sødt de Nattergale
I de dunkle Bøgesale?

Mon der findes andre Zoner,
Hvor en Luftning mere blid
Vifter over Skovens Kroner
I en yndig Foraarstid?
Mon vel Bølgen mere blaa
Kan mod andre Kyster slaae?
Hvorfor vil jeg da saa gjerne
Til det Fremmede og Fjerne?

Kan min Hjemstavns Eng og Dale,
Kornrig Mark og Bakker smaa
Ei til Sjælen længer tale?
Har jeg glemt dem at forstaae?
Har mit Hjerte sig tillukt
For hvad her er godt og smukt?
Nei, mit Fædreland, jeg mindes
Skal alt Skjønt, som hos Dig findes.

Hvorfor drages da min Længsel
Til et Sted, jeg aldrig saae?
Hvorfor tykkes mig et Fængsel
Danas Lund med Bølgen blaa?
Hvorfor fyldes da mit Bryst
Med saa længselsfuld en Lyst?
Hvorfor mon i Vestens Dale
Jeg min Veemod vil husvale?

Det er der, hvor Mørket viger
Bort for Aabenbaringsord,
Der hvorhen mit Hjerte higer,
Hvor at Guds Apostle boer,
Hvor Propheters Torden-Røst
Blotter Fremtids skjulte Kyst,
Hvor Guds Zion staaer opbygget,
Af hans Herlighed omskygget.

Derfor længes jeg saa saare,
Hist i Vest staaer al min Hu;
Veemodsfulde Længselstaare,
Du kan ikke standses nu.
Havde jeg kun Vinger, da
Henrykt svang jeg mig herfra,
Rask som Luftens lette Svale
Fløi jeg bort til Zions Dale.

Stille, stille, arme Hjerte,
Eengang skal Du mættes dog;
Stands, min Taare, ti, min Smerte,
Lyt til Aandens Sjælesprog:
Eengang skal Du Maalet naae,
Arvelod i Zion faae;
Der, hvor Guds Paulun sig hæver
Skal Du staae, naar Jorden bæver!

Derfor, Sjæl, syng høit i Glæde,
Aldrig skal Du sørge meer,
Ikke sukke, ikke græde,
Himlen saligt til Dig leer.
Babel har ei meer mit Hjem,
Jeg mod Zion iler frem;
Der skal jeg min Frelser skue
I hans Glands og Guddomslue.

J.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Bowery i Store Saltsøstad, begyndende Søndagen den 6te Octbr. 1861, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.")

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, senior, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, senior, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates.

Af Overpræsterne: Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Smith og Isaac Morley.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsidenten, hvorefter en Psalme blev afsunget af Choret.

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Choret sang: „I'll praise my Maker while I've breath."

Præsident Brigham Young fremstod og sagde, at naar de Sidste-Dages Hellige samledes til Conference, ønske de i Almindelighed nogle Lærdomme, som de ikke tidligere have faaet; men han vilde indprente den Grundsætning i de Tilstedeværendes Sind, at de ingen Ret have til at fordre mere Kundskab og Lys af Herren, af en Prophet, af en Apostel eller enhver anden

Guds Tjener, førend de have retteligen anvendt, hvad de allerede have annammet. Hvis vi kunde naae dette Maal, vilde vi være fulde af Retfærdighed, og hele vor Vandel vilde røbe, at Guds Rige og dets Opbyggelse var vort Hjertes høieste Attraa; da vilde Herren velsigne os med en Overflod af Kundskab, Kraft og jordiske Goder. Naar vi først have søgt Guds Rige og dets Retfærdighed af al vor Magt, da kunde vi tænke paa det Øvrige og bidrage til Rigets timelige Opbyggelse; da kunde vi anvende vore Kræfter paa Templet. Vi tillade os at paaminde Conferencen om Nødvendigheden af, at de Hellige erlægge deres Arbeids-Tiende, og at de styrke Riget, istedetfor at tømme Kirkens Lomme. Da vor første Conferencedag falder paa den første Dag i Ugen, som er helliget til Gudsdyrkelse, ville vi benytte den til Underviisning i aandelige Ting, og i Morgen tage fat paa Forretningssagerne.

Ældste John Taylor talte om det Mulm og Mørke, hvori vi befandt os, før Evangeliet kom, samt om det Lys og den Kundskab, det har meddeelt vor Aand; derefter ledede han Talen hen paa Principerne Tro og Lydighed, og Nødvendigheden af at uddanne os derved og bemærkede, at Intet kunde sikkre os Evangeliets større Velsignelser uden fuldkommen at underkaste os Himmelens Love.

Præsident Heber C. Kimball gjorde nogle fortræffelige Bemærkninger om Lydighed; gjorde ligeledes nogle Henthydninger til Tiende og Helligelse, og henpegede til den apostoliske Helligelse og den Skjebne, der ramte Ananias og Saphira, som Følge af deres Løgn for Apostlerne. Omtalte dernæst de aandelige Gaver, der skjenkes de Trofaste; sagde, at vi vare enige om Evangeliets første Principer og spurgte, om vi ogsaa vare enige i timelige Sager, thi dersom vi ikke blive Eet i timelige Ting, kunne vi ikke længe blive Eet i aandelige.

Choret sang: „Come all ye Saints who dwell on earth."

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste Orson Hyde.

Choret sang: „How happy every child of grace."

Nadveren administreredes af Biskopperne Edward Hunter, Lorenzo D. Young, Abraham O. Smoot og Jonathan Pugmire.

Derefter talte Ældste Orson Hyde noget om Hostudsigterne og Folkets Blomstring i Sanpete County, hvor han havde opslaaet sin Bopæl.

Præsident Brigham Young gjorde opmærksom paa, at de Ældste bør rette paa sig selv og ikke altid formane de Hellige til at udføre Pligter, som de selv forsømme; forklarede Betydningen af at være Eet i alle Ting, og berørte korteligen Krigen i Staterne.

Ældste Orson Hyde gav nogle udmærkede og interessante Vink angaaende Huusholdningssager.

Præsident Daniel H. Wells paamindede om Sabbathens Helligholdelse; sagde, at dersom vi adlyde Herren i vore Medgangs Dage, kunne vi med større Frimodighed paakalde ham i Modgangens Stund; det er de Helliges Pligt at søge at udfinde Bevæggrunden til de Raad, Herrens Tjenere give; udtalte sin Tilfredshed med hvad han saae paa den fornylig sluttede Landbo-Udstilling og sagde, at vi burde bestræbe os for at uddanne os i alt Nyttigt; at vi burde fremme Huusfliden og opmuntre dem, som ere beskjæftigede med Tilvirkningen af Læder, Søm, Sæbe, Hatte, osv., samt at vi burde betale hjemmevir-

kede Sager ligesaa godt som i Boutikkerne, og raadede Biskopperne at gjøre Sit til dette Formaals Opnaaelse. Vi arbeide paa at gjøre Folket til Eet og forene vore Kræfter og Midler til Forfremmelsen af den Almægtiges Planer. Lad os derfor frygte Gud af vort ganske Hjerte, holde alle hans Befalinger, elske og tjene ham af al vor Styrke og have Ærefrygt for alle hans Institutioner. Raadede Brødrene at bringe deres Tiende til Herrens Forraadshuus, saasom Korn, Meel, Vegetabilier o. a. d.; gav Biskopperne Underviisning om, hvorledes de skulde danne forskjellige Hold af Mænd og Trækdyr til i Vinterens Løb at hente Steen fra Lille Cottonwood River til Templet. Præsidentskabet ønskede at emploiere alle de Murere, som maatte ønske Arbeide, til at tilhugge og berede Stenene, at de kunde tages i Brug til Foraaret. Herren har bevaret disse Dale for de Hellige, ikke for Verden; det er de Helliges Pligt ene og alene at virke for Guds Riges Opbyggelse.

Choret sang: „O happy souls who pray."

Taksigelse af Ældste W. W. Phelps.

Aftentjeneste i Tabernaklet.

Choret sang: „Praise ye the Lord, 'tis good to praise."

Da dette var den første Forsamling, som afholdtes i Tabernaklet, efterat det var undergaaet sin Reparation, var udvidet og beqvemt indrettet for Gudstjenesten, opsendte Præsident Young følgende Indvielsesbøn:

„Vor Fader og vor Gud! Vi fremkomme for Dig ved denne Leilighed i din Søns Jesu Christi Navn, det Navn, ved hvilket vi have helliget os til Dig og din Tjeneste for at opbygge dit Rige paa Jorden, fremme al Retfærdighed, indsamle Israels Huus og grundfæste dit Zion, indtil Zions Love skulle blive alle Nationers Love. Vi hellige til Dig ogsaa vore Familier, vore Venner og vore Brødre, samt deres Familier og Venner, tilligemed vore Hjorder og Alt, hvad vi eie som dit Folk. Vi hellige til Dig dit Rige blandt alle Nationer og alle Folk, hvor Evangeliet er bleven forkyndt og dit Rige oprettet. Vi indvie dette Huus saavel som Grunden, hvorpaa det staaer, til Dig; ja, ligesom det tidligere er bleven helliget til Dig, saa hellige vi det atter med de Forøgelser og Forandringer, som ere foretagne. Vi hellige og indvie Grundmurene, hvorpaa denne Bygning hviler, samt Murene over Jorden, Bindingsværket, Muurværket, Gulvene, Vinduerne, Loftet og Dørene, og ønske, at de altid maae aabnes og lukkes af dine Hellige; vi hellige og indvie Talerstolen, Orgelet og hver enkelt Deel af dette Huus, som Du har tilladt os at opreise til din Tjeneste. Vi bede Dig, o Fader, i Jesu Christi din Søns Navn, at lade din Aand og din Kraft boe her, og tillad aldrig dine Fjender at trænge herind.

„Du kjender vor Tro, vort Haab, vor Kidkjærhed og Alt, hvad vi eie, thi Intet er skjult for Dig. Lad Retfærdighed og Fred være her, saa dine hellige Engle kunne tage Ophold her og boe hos os. Lad stor Fred, ja din Fred, som overgaaer al Forstand, hvile over dine Børn, der gaae ind ad disse Døre. Maa den Hellig-Aand og dens Kraft tildeles enhver Mand og Qvinde, ung eller gammel, som maatte komme herind for at dyrke Dig i Aand og Sandhed, og lad dine Tjenere, der skulle tale til dit Folk i dette Huus, være inspirerede med din Viisdom og med din Kraft og være fyldte med Aabenbaringens Lys; lad dem være saaledes velsignede nu og altid.

„Velsign dine Hellige i ethvert Land og ethvert Klimat, og Alt hvad som til-

hører dem. Vi bede Dig at velsigne alle dine Tjenere af Præstedømmet i deres Hjem og deres Arbeidskredse. Udøs din Aand over de Trofaste og bevar dem, som arbeide i Adspredelsen, som reise fra Nation til Nation, fra Folk til Folk, fra Land til Land for at indsamle og frelse de Oprigtige af Hjertet. Maa stor Fred og stor Kraft omgive dem ved Dag og Nat, og lad Intet have Magt til at skade dem. Udrust dem med enhver Evne, der er fornøden i deres forskjellige Kald og Stillinger for Dig og Folket, blandt hvilket de arbeide. Forskaf dem Midler, Føde og Klæder og Folkets Kjærlighed, og giv dem Tilstrækkeligt til at hjemsamle de Fattige til Zion for.

„Velsign dette Territoriums Beboere. Vi takke Dig for disse Bjerge, for Kløfterne, for Sandørknerne og Saltstrækningerne, som omgive og skjule dette de Fattiges og Sagtmodiges Tilflugtssted. Vi takke Dig for de krystalklare Bjergstrømme, som udvælde fra vore sneeklædte Fjelde, og som forfriske os med deres kjølige Vand. Vi takke Dig for den kraftige og blomstrende Vegetation i disse Ephraims bugnende Dale, for vort Brød, vort Kjød, vore Boliger og Klæderne, som Du har skjenket os, vore Familier og Venner; vi takke Dig for Samfundet med dit Folk, for vore Huusdyr og alle de Beqvemmeligheder og Goder, vi nyde, hvilket vi Alt hellige til Dig, vor Fader og Gud.

„Vi bede Dig at velsigne de forskjellige Qvorumer af dine Tjenere, som have samlet sig her i Aften med Overpræsternes Qvorum; maae vi Alle være Eet i Christus, og maa din Viisdoms Aand tildeles dine Ældster bestandigen, at Ingen i deres Hjerte maae sige: vi ere Hebers, vi ere Willards, vi ere Jedidiahs, Daniels, Josephs, Brighams, Johannes', Pauli eller Christi. Velsign os med Forstand, at vore Evner maae naae indtil Himlene og vor Sjæl oplades til at beskue baade det, der er i Himmelen og det, som er paa Jorden og under Jorden, saa vi kunne fatte den Kraft, ved hvilken dine Gjerninger ere organiserede og opholdes. Naar vi samles som Overpræster, Apostler, de Halvfjerds, Biskopper, Ældster, Præster, Lærere og Diaconer og som Medlemmer af dit store Sidste-Dages Rige, der nu ruller frem over Jorden, som propheteret af dine Tjenere fordum, maae vi da være som Lemmer paa det samme Legeme, og i al vor Vandel have Forstand til at annamme saavel som til at give, at Alle kunne høste Gavn deraf.

„Vi hellige og indvie Alt til Dig og nedbede din Velsignelse over alle dine Børn i vor Herres Jesu Christi Navn. Amen."

Choret sang en Psalme.

Biskop E. D. Woolley traadte derpaa frem og sagde, at han var kommen i Overpræsternes Qvorums Navn; men da dette Qvorum ikke havde nogen særlig Forretning at afgjøre, vilde Tiden fornemmelig blive benyttet til Prædiken. Han beklagede, at Br. John Young, sen., Qvorumets Præsident, ikke kunde bivaane Forsamlingen som Følge af, at han fornylig havde forvredet sin Fod, men det var ham en Glæde at kunne bringe Onkel Johns Velsignelse til Brødrene af Qvorumet og hele Israel.

Ældste Phineas H. Young bemærkede, at han aldrig havde følt varmere for Guds Riges Interesse end netop nu. Talte om det melchisedekske Præstedømmes Magt og Myndighed til at bestyre og ordne alle aandelige Ting, samt om det aaroniske Præstedømmes Pligt at bestyre de timelige Anliggender under det melchisedekskes Tilsyn. Fremsatte sine Begreber om Helligelse.

Ældste Samuel W. Richards sagde, at han mange Gange var kommen sammen med Overpræsternes Qvorum, og Brø-

drene kjendte hans Følelser om Alt, hvad som vedkommer Guds Riges Opbyggelse og Sandhedens Udbredelse paa Jorden. Paapegede det Fornuftige i at lære af Andres Erfaring saavel som af vor egen, og bad Herren styrke os til Udførelsen af enhver Pligt, som maatte blive os paalagt af Guds Tjenere.

Ældste George D. Watt talte om vor legemlige og aandelige Tilværelses Uadskillelighed; ligeledes om Nødvendigheden af, at de Sidste-Dages Hellige overholde Helligelsesloven og sagde, at de med Redebonhed burde offre alle deres Midler, vidende, at det vilde tjene til deres evige Gavn; henpegede til Guldets Magt og Indflydelse.

Præsident Young gjorde nogle Bemærkninger over Lydens Vibration og fremhævede, hvilke Fordele Tabernaklet havde vundet ved sin Ombygning. Sagde, at det jordiske Legeme maa nedlægges i Graven for at renses og beredes til Opstandelsen; ønskede at see Folket blive af eet Hjerte og eet Sind og sagde, at det glædede ham at see, hvorledes de Ældste efterhaanden lærte at anvende deres Evner paa rette Maade. Omhandlede atter det gamle Emne, hvorledes nogle Ældster komme hjem fra deres Mission med Rigdom, nogle som Kjøbmænd, nogle som Vognmænd og nogle med Haandkarrerne. Gjorde til Slutning nogle passende Bemærkninger om de Fattiges Hjemsamling fra Nationerne.

Choret sang: „All hail the glorious day."

Taksigelse af Ældste F. D. Richards.

(Fortsættes.)

Apostelen Orson Hydes Mission til Jerusalem i Aaret 1840.

(Fortsat fra Pag. 72.)

„Regensburg ved Donau,
den 17de Juli 1841.

„Kjære Broder Joseph og Alle, hvem dette monne vedkomme.

„Med Fornøielse skriver jeg Dem til i denne Stund, haabende, at dette Brev maa finde Dem, som det forlader mig, i Nydelsen af god Helbred og en passende Deel af den Hellig-Aand.

„Den 20de Juni forlod jeg London paa min Reise til Rotterdam i Holland, efter at have sendt en lang Epistel til Dem tilligemed Copien af et Brev til Hs. Høiærværdighed Dr. S. Hirschel, Overrabbiner for Jøderne i London, hvilket De forhaabentlig allerede har modtaget. Herrens Værk gaaer stadig fremad i London under vor værdige Broder Ældste Lorenzo Snows dygtige og rastløse Ledelse.

„Den prægtige Damper „Batavier" bragte mig velbeholden over et frygtelig oprørt Havs Bølger i omtrent 30 Timer. Aldrig har jeg lidt saameget af Søsyge som paa denne korte Tour; men det var snart overstaaet, og vi ankom lykkelig til Rotterdam. Jeg tog ind i Hotel London, hvor jeg boede for to Gylden eller omtrent 74 Cents pr. Dag. Her gjorde jeg Overrabbineren min Opvartning og fremsatte visse Spørgsmaal til ham; men da

han ikke forstod et Ord Engelsk, var det vanskeligt for mig at føre en fortrolig Samtale med ham. Jeg spurgte ham imidlertid om han ventede, at Messias skulde komme directe fra Himmelen, eller om han skulde fødes af en Qvinde paa Jorden, hvortil han svarede, at han ventede, han skulde fødes af en Qvinde af Davids Slægt. Naar venter De, dette vil skee? „Vi have længe imødeseet denne Begivenhed, og leve nu i bestandigt Haab om hans Komme." Troer De paa Eders Nations Gjenindsættelse i Eders Fædres Land, det saakaldte Forjættelsens Land?" „Vi haabe det," var Svaret. Derpaa tilføiede han: „Vi troe, at mange Jøder ville samles til Jerusalem og gjenopføre Staden, reise et Tempel til den Allerhøiestes Navn og gjenoptage vor gamle Gudsdyrkelsesmaade. Jerusalem skal være vor Nations Hovedstad, vort Foreningspunkt og et Banner for vor nationale Tilværelse; men vi troe ikke, at alle Jøder skulle drage derhen, thi Stedet kan ikke rumme alle. Nu samles de der næsten stadig," vedblev han. Jeg fortalte ham, at jeg havde skrevet en Adresse til Jøderne og var ifærd med at besørge den offentliggjort i hans eget Modersmaal (Hollandsk), og naar jeg fik den færdig, vilde jeg forære ham et Exemplar. Han takkede for dette Beviis paa Høiagtelse, og jeg sagde ham Farvel. Kort efter lod jeg trykke 500 Exemplarer af Adressen og afleverede eet i Overrabbinerens Hjem; da han ei selv var tilstede, fik jeg ikke Leilighed til at tale med ham.

„Efter en Uges Ophold i nævnte By, tog jeg med Diligencen til Amsterdam, en Tour paa omtrent syv Timer. Rotterdam er en smuk Stad med over 80,000 Indbyggere. Gadernes Reenlighed, den antike Bygningsmaade, Husenes overordentlige Høide, de talrige Træer, hvormed den er prydet, og den store Mængde Kanaler, hvoraf næsten enhver Deel af Staden gjennemskjæres, og som befærdes af Fartøier fra de forskjelligste Zoner, alt dette, tilligemed meget Andet, som jeg ikke omtaler, giver denne Stad et eiendommeligt Udseende, der ei kan sammenlignes med noget andet Sted, hvor jeg har været, naar undtages Amsterdam. De fleste Forretningsmænd her tale en Smule Engelsk, nogle endog flydende.

„Da jeg seilede op ad Rhinen til Rotterdam, bragtes jeg, ved at see de utallige Veirmøller, som vare i uophørlig Gang, næsten til at troe, at hele Europa lod sit Korn male her; men senere erfarede jeg, at de destillerede Korn til Brænderierne, hvor den umaadelige Mængde Genever tilvirkes, som ikke alene oversvømmer vort elskede Fædreland med sine sørgelige Virkninger, men ogsaa mange andre. Genever er en af de fornemste Udførselsartikler i dette Land.

„Paa Reisen til Amsterdam passerede vi en meget net By ved Navn Haag, Kongen af Hollands Residentsstad. Jeg saae Paladset, der var bevogtet af Militaire baade tilhest og tilfods. I Pragt stod det langt tilbage for Buckingham Paladset i London; men Stadens smukke Parkanlæg og maleriske Omgivelser har jeg ingensteds seet Mage til.

„I Amsterdam opholdt jeg mig kun halvandet Døgn. Jeg besøgte Overrabbineren, men han var bortreist, og efter at have afleveret en heel Deel af mine Adresser i hans Bolig til ham og hans Menighed, tog jeg med Diligencen til Arnheim ved Rhinen og fortsatte Reisen samme Aften pr. Dampskib til Mainz. Befordringen med Dampbaad og Diligence er næsten billigere her end i de Forenede Stater. Vi vare tre Dage om at gaae op ad Floden til Mainz.

„Holland og den tilgrændsende Deel af Preussen ere meget lave og flade Land-

strækninger. Fransk og Tydsk tales hele Veien langs Rhinen, men kun lidt Engelsk. Rhinen er i Størrelse omtrent som Ohio nær dennes Munding, hvor den forener sig med Missisippi Floden. Dens Vand derimod har mere Lighed med Missouris — det er sort og muddret. Denne Flods Bredder ere udstyrede med Naturens og Kunstens herligste Frembringelser.

„Jeg er i Amerika bleven gjort bekjendt med Europa i en vis Grad ved Bøger; men nu kan jeg see med egne Øine. Det er en Umulighed, at en Fremmeds Beskrivelse skulde kunne gjøre det samme Indtryk paa Sindet, som Beskuelsen af den elskede Gjenstand. Dette er Forskjellen mellem at see og at læse om de europæiske Lande. Fra Mainz kom jeg efter syv Timers Kjørsel pr. Jernbane til Frankfurt am Main, og derfra til dette Sted (Regensburg) efter 30 Timers Reise. Her vandt Napoleon sin glimrende Seir over Østerrigerne 1809, som almindelig kaldes Slaget ved Eckmühl. Marken, hvorpaa jeg nu skriver, var efter Kampen bedækket med omtrent 60,000 Døde.

Det var min Bestemmelse at seile ned ad Donau lige til Constantinopel; men da jeg havde forsømt at faae mit Pas paategnet af den østerrigske Gesandt i Frankfurt, maatte jeg sende det til den østerrigske Gesandt i München for at faae hans Tilladelse, Navn og Segl, inden jeg kunde betræde Østerrigs Grund. Dette nødte mig til et Ophold af fem Dage, i hvilken Tid jeg undfangede den Idee at lære det tydske Sprog grammatikalsk. Jeg blev bekjendt med en Dame her, som taler Fransk og Tydsk beundringsværdigt, og som ligeledes havde stor Lyst til at lære det engelske Sprog. Denne Dame foreslog at ville underviise mig i Tydsk, mod at jeg lærte hende Engelsk, hvilket Forslag jeg villigt antog. Med denne Beskjæftigelse har jeg været sysselsat en otte Dages Tid, og har allerede læst een Bog igjennem og en Deel af en anden, samt skrevet og oversat ikke saa lidt. Jeg kan allerede skrive og tale det Tydske temmelig godt, og min Lærerinde smigrer mig med, at jeg gjør forbausende Fremskridt. Af tidligere Erfaring veed jeg, at et hvilketsomhelst Værk, der oversættes af en Fremmed, hvis Hjerte ikke gjennemtrænges af Originalens Aand, taber sit skarpe, eiendommelige Præg — dets Aand og Kraft forvandles til kold, slap Efterligning, ja bliver næsten noget heelt Andet. Dette Skridt har jeg gjort efter det bedste Lys, jeg havde, og haaber, at det er overeensstemmende med Guds Villie. Folket vil neppe troe mig, naar jeg siger, jeg ikke har lært Tydsk før. Dette Sprog tales i Preussen, Baiern og alle det tydske Forbunds Stater, Østerrig, Sydrusland og overhovedet mere eller mindre i hele Europa. Det forekommer mig derfor, at en vis Person, som har erhvervet sig en Smule Erfaring, burde kunne saa meget af dette Sprog, som udfordres til at udtrykke sig selv uden at være afhængig af Fremmedes Oversættelse. Hvis jeg tager feil heri, da beed, at Herrens Aand maa lede mig til det Rette; er det derimod rigtig, da beed, at Himmelen maa forunde mig hurtig Tilegnelse af dette Sprog.

„Der hersker fortiden megen Sygdom i Constantinopel, Syrien og Alexandrien; jeg vil derfor hellere vente til det kjøligere Veir indfinder sig, inden jeg reiser derhen. Jeg kunde have skrevet Størsteparten af dette Brev til Dem paa Tydsk, men da De bedre forstaaer Engelsk, har jeg foretrukket dette.

„Med Glæde forlader jeg nu den historiske Deel af mit Brev for at gaae over til en blødere og behageligere Tonart og udøse mit Hjertes Følelser. Jeg haaber, at det Værk, som De med saamegen Frimodighed kjæmper for, gaaer frem i Amerika

med den faste og sikkre Gang, som er saa eiendommelig for Jehovahs Gjerning. Fjenderne, vi have at bekjæmpe, ere talrige, mægtige, forslagne og rænkefulde. Deres Leder indblæser dem sin egen Aand og forener dem med stærke Baand med de talrige Hærskarer af udødelige Fornuftvæsener, som tidligere toges tilfange af denne grumme Tyran, der offrede dem paa Overtrædelsens, Syndens og Lastens Alter. Maa vor himmelske Fader holde sin beskyttende Arm udrakt over Dem, forlene Dem sin almægtige Kraft og altid holde Deres Hoved over Trængslernes fraadende Bølger, gjennem hvilke Skjebnen synes at have lagt Deres Vei. Jeg er lykkelig i Nydelsen af det ophøiede Privilegium, som Himmelens Naade alene har skjenket mig, at kunne i Forening med Dem udføre en ringe Deel ved Grundlæggelsen af Messiæ herlige Rige, som i sin stadige Vext er bestemt til at knuse og ødelægge alle andre Riger og selv bestaae evindeligen. Den Omhed og Velvillie, som aander gjennem alle Deres Breve, er mig et Pant paa den Kjærlighed, som store Aander og høimodige Hjerter altid føle for deres Medskabninger. Den jevner den haarde og knudrede Sti, som Himmelen har kaldet mig til at vandre paa; den er en Trøst i Trængslen, en Fryd i Sorgen, og naar det svigtende Haabs mørke Skyer samle sig truende paa min Aands Horizont, adspreder den, ligesom en venlig Engel fra Naadens Egne, det sorte Mulm, aftørrer Sorgens Taarer og gyder Medfølelsens lægende Balsam i mit bekymrede og ængstede Hjerte. Vær derfor forsikkret om, Broder Joseph, at mine Bønner daglig opstige til Himmelen fra det taknemmelige Hjertes Alter for Deres Vel, og ikke alene for Deres, men for alle Zions lidende Sønner og Døttre, hvis Ædelmodighed altid vil opklare og pryde Gjenstanden for Deres Velvillies Pande. Endskjøndt jeg nu er langt fjernet fra Eder og ligeledes fra hende, som med mig har trodset Forfølgelsens bidende Storme, næres dog endnu Haabet i dette Bryst — et Haab, som næsten er bleven til Vished ved den urokkelige Tillid til den Aanelse, som Guds Aand midt under Midnattens Mørke indblæste i mit ængstlig spørgende Hjerte, at mine Fødder atter skulle betræde Amerikas Grund, og at jeg under dets bølgende Banner atter skal omfavne mine dyrebare Venner.

„Jeg har aldrig vidst, at jeg i Virkeligheden var en Amerikaner, førend jeg en smuk Morgen spadserede langs Værftet i Rotterdam, hvor mange Skibe svomme i Rhinens Vande. Pludselig fik jeg Øie paa en bred Vimpel, som vaiede paa halv Stang over Agterstavnen, og da jeg saae Ørnen med udspredte Vinger prange paa Banneret, under hvis Striber og Stjerner vore Fædre førtes til Triumph og Seir, følte jeg i min Hals Hjertets Banken, en Taarestrøm brød frem af mine Øine, og inden Fornuften fik Tid til at modne en Sætning, udtalte min Mund uvilkaarlig følgende Ord: „Jeg er en Amerikaner!" At see sit Flag i et fremmed Land, svævende over fremmede Vande, fremkalder Følelser, som Ingen, uden de, der have erfaret det, kan fatte. Nu kan jeg sige, jeg er en Amerikaner. Naar jeg er hjemme, slumrer den amerikanske Aands Ild i Brystet, men fremmede Klimaters Luftning har pustet den ulmende Gnist i Flamme.

„Jeg har paa min Reise seet nogle af de skjønneste Prøver paa Maler- og Billedhuggerkunst baade fra ældre og nyere Tider. Den store Mængde Mærkværdigheder fra alle Lande paa Kloden tilligemed enhver Nyhed, som Geniet har kunnet opfinde eller Phantasien forestille sig, vilde det være altfor trættende for mig at skrive om og for Dem at læse. Jeg har beskuet mange af Stædernes Rigdom og Glands i Europa, har med Forundring

seet dets vidtstrakte Sletter, dets skyhøie Fjelde, dets smuldrende Berge og dets uhyre Viinbjerge, thi paa denne Tid er Naturen klædt i sin fulde Pragt og smiler under sin Skabers milde Scepter. Jeg har ogsaa været Vidne til en Verdens Emigrerier, Hovmod og Flitter, som er bleven gammel i Luxus og Overdaadighed; jeg har beskuet Kongers og Dronningers, Fyrsters og Magthaveres Pomp, og er nu paa et Sted, hvor militair Ære og fyrstelig Værdighed maa bøie sig for det geistlige Overherredømmes Alter; ja mit Sind er saa overmættet af Verdens Glimmer, Bram og Stads, at jeg med Væmmelse vender mig bort fra Nutidens straalende Ydre for at underholde mig selv med stille Betragtninger.

„Var det Guds Villie og overeensstemmende med min egen Samvittighed, vilde jeg med Glæde unddrage mig Verdens trykkende Atmosphære og søge Hvile i Hjemmets kjølige, forfriskende Skygger og husvales ved Kjærligheds-beviisninger i min egen lille Familiekreds. Men Guds Villie skee! Kan Messiæ Rige kun fremmes ved mine Anstrengelser, mine Savn, mit utrætteligste Arbeide, og jeg tilsidst skulde kaldes til at hellige min Gjerning med mit Blod, da o Herre, bøier jeg mig for din retfærdige Villie. Send mig Hjælp i Prøvens Stund og styrk mig i min Svaghed til at være trofast, indtil min udødelige Aand forlader sin jordiske Hytte for at søge Tilflugt i din Favn.

„Om mine Venner i Amerika skulde føle sig opbygget ved at læse dette Brev fra Broder Hyde, haaber jeg de ville erindre Eet, og det er, at han har en Hustru og to Børn boende der, men Afstanden er for stor til at han skulde kunne afhjælpe deres Fornødenheder. Jeg har sagt nok herom. Maa Herren velsigne min Hustru og mine Børn og Enhver, som gjør dem Godt, er min Bøn i Jesu Christi Navn, Amen. Farvel for denne Gang.

„Herrens Naade være alle de Hellige tildeel i den ganske Verden.

Orson Hyde."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Efterretninger fra Utah.

Vi have været saa heldige at modtage et Exemplar af „Deseret News," som i Sandhed var en reen Forfriskelse for os, efter i længere Tid hverken at have faaet dette Blad eller „Mountaineer." Det modtagne Nr. af „Deseret News" var saa meget mere kjærkomment som det netop indeholder et Uddrag af Halvaars-Conferencens Forhandlinger, af hvilke den første Halvdeel er indrykket i dette Nr. af „Stjernen." Af de øvrige Nyheder ville vi her nævne de vigtigste.

I vort Nr. 4 vil man mellem Blandingerne have fundet en Depesche, som Præsident Brigham Young sendte til Telegraphbestyreren i Ohio; denne Depesche havde vi taget fra „New York Herald." I ovennævnte Nr. af „Deseret News"

have vi nu faaet Bestyrerens Svar tilligemed Gouverneurens første Depesche til Regjeringen og dennes Svar, hvilke vi her ville gjengive for vore Læsere.

„Cleveland, den 19de Octbr. 1861.

„Præsident Brigham Young,
Store Saltsøstad.

„Sir! Jeg har den Ære at anerkjende Modtagelsen af Deres ærede Budskab igaar Aftes, som i enhver Henseende var tilfredsstillende, ikke alene med Hensyn til Meldelsen om Pacific Telegraphens Fuldendelse til Eders industrielle og opblomstrende By, men tillige fordi Deres Depesche — den første, som befordredes paa Linien — saa umiskjendeligt udtale Deres og Folkets Patriotisme og Hengivenhed for Unionen.

„Jeg forenes med Dem i Haabet om, at det nu fuldendte Anlæg maa bidrage til at forfremme alle Vedkommendes Vel og Lykke, og at Tidsbesparelsen i vore Communicationsmidler tillige maa bidrage til at tilintetgjøre Fordomme, fremme Broderkjærligheden, lette Handelen og styrke vor engang saa lykkelige Union, hvilket den atter vil blive.

„Med Ærbødighed for Deres ophøiede Stilling og Høiagtelse for Deres Person forbliver jeg

„Deres lydige Tjener
J. H. Wade,
Præsident
for Pacific Telegraph-Compagniet."

„Til de Forenede Staters Præsident.

„Utah, hvis Borgere ivrigt bekjæmpe enhver Spire af Troløshed, lykønsker Præsidenten ved Fuldendelsen af et Foretagende, som omspænder et Continent, forener to Oceaner og forbinder med en Jernnerve Yderdelene af det store politiske Legeme, hvis Hjerte Regjeringen er. Maa hele Systemet snart gjennemtrænges af nævnte Hjertes oplivende Pulsslag, naar Brodermorderens Haand er lammet, Landsforræderiet straffet og alle Søsterstaterne række hinanden Haanden i glad Gjenforening ved den nationale Arne.

Frank Fuller,
constitueret Gouverneur
for Utah."

„Washington, den 20de Octbr. 1861.

„Velbaarne Hr. Frank Fuller,
const. Gouverneur af Utah.

„Sir! Fuldendelsen af Telegraphlinien til Store Saltsøstad varsler om Republikens Eenhed. Regjeringen gjengjelder Deres Lykønskning.

Abraham Lincoln."

Samme Dag, Telegraphen blev færdig, var det overordentlig livligt i Store Saltsøstad, idet talrige Gratulationer og Hilsener affendtes og modtoges til og fra fjerne Venner, som en Indvielse af Linien, hvis Fuldendelse Utahs Indbyggere saa længselsfuldt havde imødeseet, og hvortil saa mange af deres Forhaabninger ere knyttede, og nu, da dette første Ønske er opfyldt, have de strax et andet paa rede Haand — at „Jernhestens" Prusten snart maa gjenlyde i deres Territorium og sætte dem i en endnu nærmere Forbindelse med den ydre Verden. Som bekjendt har

Regjeringen ladet foretage mange Opmaalinger for at finde den bedste Route for en eller flere Jernbaner til Californien, og en af disse projecterede Jernbaner er foreløbig bestemt at skulle gjennemskjære Utah Territorium ved Saltsøstaden.

Gouverneur Cumming er reist tilbage til Staterne og en ny Gouverneur er bleven udnævnt i hans Sted; inden denne ankommer, fungerer ovennævnte Frank Fuller som midlertidig Gouverneur. Mr. Cumming har under sit Ophold i vort Bjerghjem vidst at erhverve sig Befolkningens Velvillie og Agtelse, og de bedste Ønsker ledsage ham paa hans Reise.

Præsident Brigham Young har besluttet at anlægge nye Settlementer i den sydlige Deel af Territoriet, navnlig i Washington County, hvis Opdyrkning længe har været anseet af stor Vigtighed for Indbyggerne, især da Manglen paa Bomuld og andre Producter, der tilhøre et varmere Klima end Store Saltsøstads, vil blive følelig i Tilfælde af, at Borgerkrigen i Staterne skulde vedvare flere Aar. I den Hensigt er et Compagni paa over tre hundrede Mænd med deres Familier, hvilke deels ere udvalgte deels frivilligt have meldt sig, gaaet sydpaa i afvigte Efteraar, da Vinteren er den bedst skikkede Tid af Aaret til at bygge, hegne og berede Farms til Dyrkning det kommende Foraar. Af dette Compagni vare omtrent 200 fra Store Saltsøstad; de øvrige fra andre Settlementer.

I Summit County er opdaget et rigt Kulleie, omtrent et Par danske Mile fra en Kulmine, som aabnedes forrige Efteraar. De til Saltsøstaden bragte Prøver ere af Smedene sammesteds erklærede at være af en bedre Qvalitet end hvad de nogensinde tilforn havde seet i Utah. Weber County er udentvivl et fuldkommen Kulland, og hvis Miner bleve aabnede og drevne med tilbørlig Indsigt, vilde de kunne forsyne hele Territoriet med al den Kul, vi behøve. Man antager, at Kullagene i Weber ere uudtømmelige.

Alle Emigranterne vare lykkelig ankomne til Staden i rette Tid, før Sneestormene indfandt sig, og de to sidste Godstog ankom den 17de Octbr.; ogsaa disse havde udmærket godt Veir, med Undtagelse af en mindre betydende Sneestorm ved det sydlige Pas.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 78.)

„Vi Undertegnede, af hvilke Mange ere personlig bekjendte med Joseph Smith, jun. og Enkelthederne ved hans Arrestation, slutte os til ovennævnte Herrers Petition og Vidnesbyrd, da vi af personlig Erfaring vide, at de fleste af de i Petitionen berørte Punkter ere correct fremstillede, og troe, ifølge Oplysning

af Andre, at det Øvrige ligeledes er sandt.

Amasa Lyman,
H. G. Sherwood,
James Newberry,
Cyrus Daniels,
Erastus Snow,
Elias Smith."

Samme Dag indsendte mine Medfanger Caleb Baldwin, Lyman Wight, Alexander McRae og Hyrum Smith en lignende Petition.

Søndagen den 17de. Uddrag af Conferenceforhandlingerne i Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige i Quincy den 17de Marts 1839. Brigham Young valgtes eenstemmig til Ordfører og Robert B. Thompson til Skriver.

Ældste Brigham Young skildrede Kirkens Forfatning i Far West og udtalte sine Anskuelser om Brødrenes adspredte Tilstand og troede, det vilde være fornuftigst, at vi saameget som muligt ere enige om at hjælpe de Fattige, som sukke under Forfølgelsens Jernhaand i Missouri, samt at vi burde tage saadanne Forholdsregler, som vilde være gavnlige for hele Kirken, der lider for Evangeliets Skyld, og raadede de Hellige til saavidt det var gjørligt at nedsætte sig compagniviis eller paa en saadan Maade, at de kunde blive organiserede i Menigheder, for at de kunde blive pleiede og opammede af Hyrderne, thi uden dette vilde Faarene adsplittes. Paalagde ligeledes de Hellige at give nøie Agt paa Guds Aabenbaringer; i Særdeleshed skulde de Ældste omhyggeligt skye al Synd og erindre de Raad, der gives af dem, Gud har sat som Raadgivere i sin Kirke, for at de kunde blive vise Huusholdere i Herrens Viingaard, og for at Enhver skulde kunne handle i sin egen Plads; thi der er en Orden i Guds Rige, som vi maae respectere, hvis vi ønske at blive velsignede.

Han gjorde ligeledes opmærksom paa, at Ældste Jonathan Dunham havde faaet Ordre til ikke at afholde nogen Conference i denne Stat eller andetsteds, men blot at prædike Omvendelse, hvori hans Kald bestod. Trods disse Instructioner havde han afholdt Conference i Springfield, Illinois, over hvilken han tog Præsidium, og forhandlede der hvad han havde at fremlægge. Denne hans egenmægtige Færd havde i Conferencens Løb i flere Henseender været imod Ældste Woodruffs og andre tilstedeværende Ældsters Følelser, hvilke ansaae hans Handlemaade for stridende mod Guds Villie og Orden.

Derefter voterede Conferencen, at Ældste J. Dunham bliver revset for sin uberettigede Optræden, og at der paalægges ham at følge de ham givne Raad.

Efterat nogle Forretninger vare afgjorte, gjorde Ældste George W. Harris nogle Bemærkninger med Hensyn til dem, som have forsaget os i Trængslens, Forfølgelsens og Farens Stund og optraadt mod Kirkens Interesser, og sagde, at Kirken ikke længere kunde have Samfund med dem, før de omvendte sig og kom tilbage til Gud.

Efterat Conferencen tilfulde havde udtrykt sin Mening om denne Gjenstand, blev der eenstemmig vedtaget, at følgende Personer blive udelukte af Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige, nemlig George M. Hinkle, Sampson Avard, John Corrill, Reed Peck, William W. Phelps, Frederick G. Williams, Thomas B. Marsh, Burr Riggs og flere Andre.

Derefter sluttedes Conferencen med Bøn.

Brigham Young,
Præsident.
Robert B. Thompson,
Skriver.

Parley P. Pratts Hustru forlod i Dag Fængslet, hvor hun af eget Valg havde været hos sin Mand Størstedelen

af Vinteren, og vendte tilbage til Far West for at reise med nogle af Brødrene til Illinois.

Committeen samledes i Daniel Shearers Bolig i Far West under William Huntingtons Præsidium.

Broder D. W. Rogers fra Quincy, Illinois, var tilstede. Han talte om hvilke Forholdsregler Brødrene i Quincy havde taget med Hensyn til deres Nedsættelse i Iowa Territorium og oplæste et privat Brev fra Dr. Galland, som denne havde tilskrevet ham i samme Anledning. Han præsenterede tillige en Fuldmagt fra Biskop Partridge, som bemyndigede ham til at afhænde Kirkens Eirndomme i Jackson County saavel som nogle Lodder i Far West. Derefter fremlagde han en Copi af en Raadsforsamlings Forhandlinger i Quincy af 9de dennes, som oplæstes, hvorefter Br. Rogers forklarede adskillige Ting betræffende nævnte Raad og dets Virksomhed.

En Opskrift paa forskjellige Sager, som Brødrene i Liberty Fængsel behøvede, fremlagdes af Ældste Kimball, og Forsamlingen vedtog at skaffe dem det Forønskede. Charles Bird blev beskikket til at ledsage Br. Rogers til Jackson County, for at være ham behjælpelig i Salget af Jorderne, osv.

Ifølge Forslag vedtoges, at vi ville unddrage Br. Lamb vor Søgning, saalænge han holder sine Varer i saa ublu en Priis; ligeledes enhver Anden af samme Slags hersteds.

En Ansøgning fra A. Ripley og Andre til Hr. Dommer Tompkins i Staten Missouris Hoiesteret, hvori han anmodes om at udstede en Writ of Habeas Corpus for Joseph Smith, oplæstes af A. Ripley.

Mandagen den 18de. Committeen samledes i Dag og beskikkede Theodore Turley til at ledsage Ældste Kimball til Jefferson City med Ansøgningerne fra Fangerne i Clay og Richmonds Arresthuse.

„Liberty Fængsel i Clay County, Missouri, den 20de Marts 1839.

„Til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Quincy, Illinois, samt de øvrige Hellige i Adspredelsen og til Biskop Partridge i Særdeleshed!

„Eders ydmyge Tjener Joseph Smith, jun., Arrestant for Jesu Christi Evangeliums og de Helliges Skyld, og som holdes fængslet af Pøbelvældet under Hs. Excellence Gouverneur Lilburn W. Boggs tyranniske Regjering, fremsender tilligemed sine Medfanger og elskede Brødre Caleb Baldwin, Lyman Wight, Hyrum Smith og Alexander McRae sin Hilsen til Eder alle. Maa Gud vor Faders og vor Herres og Frelsers Jesu Christi Naade hvile over Eder fra nu af og bestandigen. Maa Kundskaben forøges hos Eder formedelst Guds Velsignelse, og maa Tro og Dyd, Forstand og Afholdenhed, Taalmodighed og Gudsfrygt, Broderkjærlighed og Gavmildhed altid være hos Eder i Overflødighed, paa det I ikke maae være ørkesløse eller ufrugtbare i Noget.

„Da vi vide, at de fleste af Eder ere bekjendte med de Forurettelser, den himmelraabende Uretfærdighed og umenneskelige Grusomhed, som forøves mod os, og da vi, falskeligen anklagede for enhver Forbrydelse, ere blevne indespærrede bag ugjennemtrængelige Fængselsmure og omringede af en stærk Vagt, som Dag og Nat bevogter os med ligesaa stor Utrættelighed som Djævelen søger at lægge Snarer for Guds Folk, trænge vi, inderlig elskede Brødre, mere end nogensinde til Eders Kjærlighed og Medfølelse.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ragusa, den 23de November. Ifølge tyrkiske Beretninger har Derwisch Pascha iforgaars slaaet 8,000 Insurgenter paa Flugten. Insurgenterne havde 300 Døde, Tyrkerne 15 Døde og 86 Saarede. Endeel Insurgenter, som havde gjort Indfald i Koloschin, bleve ligeledes drevne tilbage, ved hvilken Leilighed Insurgenterne havde 128 og Tyrkerne 80 Døde.

Staden Antwerpen i Belgien er den 2den December bleven hjemsøgt af en frygtelig Ildebrand. Det er det saakaldte „belgiske Sukkerraffinaderi" og Varemagasinet Saint-Felix, to af Belgiens meest storartede Etablissementer, som ere blevne et Rov for Luerne. Om Aftenen Kl. 6½ udbrod Ilden i Raffinaderiet, der laa ved Sydsiden af det store Bassin. Neppe tre Qvarteer efter havde Flammerne grebet saaledes om sig, at hele Bygningen lignede et Ildhav, og Heden i 500 Skridts Afstand var utaalelig. Snart efter blev det uhyre Pakhuus, som grændsede op til Raffinaderiet, angrebet af Flammerne. Façaden, der heelt var bygget af Jern og Muursteen, styrtede ind, og nu saae man, hvorledes de i Bygningens sex Stokværk opdyngede Varemasser fortæredes af Luerne. Disse Forraad bestode af Korn, Uld, Essentser, Harpix, osv. Ti Mennesker omkom, flere qvæstedes og den anrettede Skade udgjør mindst 6 Millioner Rigsdaler.

En forfærdelig Ulykke har den 23de November tildraget sig i en Landsby ved Bremen. Man var der i Begreb med at opbygge en Kirke og var allerede kommet saa vidt, at man feirede Reisegildet. Men netop i samme Dieblik, som Præsten stod i Begreb med at begynde sin Indvielsestale, styrtede en høi Tribune, hvorpaa der havde forsamlet sig en stor Mængde Mennesker, sammen. Tre af de Ulykkelige fandt Døden paa Stedet, medens en Snees Andre bleve mere eller mindre qvæstede.

Et Ulykkestilfælde har den 24de Novbr. fundet Sted i Edinburgh, idet et syv Etager høit Sted, der var beboet af endeel Familier, for Størstedelen af Arbeidsklassen, om Natten Kl. 1 styrtede sammen og begrov de fleste af Beboerne under Ruinerne. Bygningen var flere hundrede Aar gammel, og dens Tømmerværk forraadnet; kun endeel af Gavlen blev staaende; 22 Liig ere dragne frem af Ruinerne, og man venter at finde endnu flere. Omtrent 12 Personer ere blevne mere eller mindre stærkt beskadigede. Nogle af Husets Beboere slap som ved et Vidunder uskadte derfra.

Nedstyrtet Kirketaarn. Efter den stærke Storm, som rasede forrige Nat, nedstyrtede, hedder det under 21de November fra Aarhuus i B. A., igaar Formiddag endeel af Harlev Kirketaarn, og anrettede betydelig Skade paa Langkirken og Vaabenhuset. Nedstyrtningen skete under Gudstjenesten og strax efterat Communicanterne vare gaaede op til Alteret. Mærkværdigt nok kom Ingen tilskade.

Bomuldsspørgsmaalet, der rimeligviis i denne Strid vil komme til at spille en stor Rolle, undersøges af „Economist" i en længere Artikel. Herefter seer det langt værre ud med Bomuldsmangelen, end man troede; selv med betydelig indskrænket Fabrikation vil det tilstedeværende Forraad ikke kunne strække længere end til 1ste Juni næste Aar, og nogen synderlig Tilførsel er i en længere Fremtid ikke at vente. Planterne i Georgien have besluttet, hvis de ikke faae deres Bomuldshøst for indeværende Aar solgt, til næste Aar slet ikke at dyrke Bomuld.

Amerika: En ny Begivenhed har fundet Sted i den politiske Verden, som truer med at drage alvorlige Følger efter sig. Det nordamerikanske Krigsskib „San Jacinto" har nemlig i Søen antastet det engelske Postdampskib „Trent," som havde to Commissairer fra Sydstaterne, dHrr. Mason og Slidell, ombord, hvilke skulde til England og Frankrig. Efter først at have standset „Trent" med et skarpt Skud og en Bombe, sendte „San Jacinto" 2 Officerer og 10 Mand ombord og forlangte at faae Sydcommissairerne udleverede. Da dette paa det Bestemteste negtedes, og man tillige gjorde Officeren opmærksom paa, at denne Fremfærd var et grovt Brud paa al Sømandsskik, vinkede denne til sin Chef, der strax sendte ham en Forstærkning af 30 Marinesoldater og 50 Matroser, som med Magt bortførte de nævnte Herrer og senere bragte dem til Fort Monroe. Da Efterretningen herom kom til England, opstod der en uhørt Forbittrelse fra den ene Ende af Landet til den anden, og Kronjuristerne have efter moden Overveielse, ifølge „Morning Post" af 29de Novbr., erklæret Sydcommissairernes Arrestation ombord i „Trent" for en Krænkelse af Folkeretten og en Fornærmelse mod England; England maa derfor fordre Opreisning, bestaaende i Desavouering af vedkommende amerikanske Officerer, Frigivelse af de Arresterede, Afbigt og Skadeserstatning. England, som meget nødig vil gribe til Sværdet, trøstede sig i Begyndelsen med, at Capitan Wilkes, Chefen paa „San Jacinto," havde gjort dette uhørte Skridt paa eget Ansvar; men ifølge de amerikanske Aviser ansees Capt. Wilkes' Handling aldeles ikke som noget Misgreb, ja de anbefale ham endog til Befordring for sin energiske Optræden, og der er endog aabnet en almindelig Subscription for ham, som allerede har indbragt 5,000 Dollars. Men hvad der end meer forøger Forbittrelsen i England og Frankrig er, at Lincoln selv billiger det Skete og har erklæret, at han ikke vil udlevere Commissairerne, selv om der skulde opstaae en Krig med England deraf. At England strax vilde være istand til at tage en alvorlig Hevn, paaviser „Morn. Post" ved at anføre, at den engelske Escadre paa Kysten af Nordamerika og i de vestindiske Farvande for Øieblikket bestaaer af 28 Skibe med 506 Kanoner og 6,192 Mands Besætning, og at 6 Skibe ere underveis til Forstærkning (hvoriblandt Linieskibene „Conqueror," „Donegal" og „Sanspareil") med 331 Kanoner og 2,317 Mands Besætning, og Dampskibet „Australasian" er fragtet af Regjeringen til Troppetransport til Canada. Den amerikanske Udenrigsminister Seward har haabet at kunne vinde Frankrig for Norden, i Tilfælde af en Krig med England; men heri bliver han vistnok skuffet, da den franske Presse afgjort tager Parti med England, og Frankrig selv har en Fornærmelse at hevne. Det samme „San Jacinto," som anfaldt „Trent" og som synes at være en rigtig Ulykkesfugl, har nemlig lidt tidligere været i Collision med en fransk Brig, som den anholdt for at visitere. Herved ragede Skibene uklar, og „San Jacinto" tilføiede Briggen et betydeligt Havari. Først ved gjentagne, alvorlige Forestillinger fra den franske Captains Side lod Dampskibet sig bevæge til at tage Briggen paa Slæbetoug ind til Havana; men i nogle Miles Afstand fra denne Havn slap Amerikaneren pludselig Bugseertouget og overlod det franske Skib til dets Skjebne. Strømmen førte det lige ind imod Skjærene paa Kysten, og det var kun en pludselig opstaaet gunstig Vind, som det skyldte sin Redning. Sagen bliver endnu mere graverende derved, at den amerikanske Capitan bestemt afslog at sige Franskmanden Navnet paa sit Skib, som denne kun opdagede ved et reent Tilfælde.

Ifølge forskjellige sydlige Journaler vaier den sorte Fane i Charleston og Savannah som et Tegn paa, at Separatisterne hverken give eller modtage Pardon. I Richmond er der af Fangerne udtaget 18 Forbundsofficerer, der ville blive hængte, hvis Forbundsregjeringen dømmer de ombord paa Sydkaperne trufne Mandskaber til Døden. — Forbundstropperne have rømmet Springfield og trukket sig tilbage til St. Louis.

Jefferson Davis er valgt til Sydstaternes Præsident for sex Aar.

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1861.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	L. Larsen	149	Rdl.	1	Mk.	2	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen . . .	228	—	3	—	9	—
Bornholm.	M. Andersen	223	—	1	—	2	—
Brevig.	C. Dorius	921	—	2	—	1	—
Fredericia.	R. Johansen	„	—	„	—	„	—
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	753	—	5	—	4	—
Götheborg.	A. P. Søderborg . . .	397	—	„	—	9	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	66	—	5	—	12	—
Lolland.	J. Hansen	276	—	2	—	14	—
Norrkøping.	O. Nilsson	924	—	3	—	10	—
Skaane.	N. Rosengreen	270	—	3	—	„	—
Skive.	H. C. Hansen	335	—	5	—	14	—
Stockholm.	Nils Flygare	627	—	3	—	„	—
Sundsvall.	A. Svedlund	220	—	„	—	7	—
Vensyssel.	A. Weibye	„	—	„	—	„	—
	P. O. Petersen, Hamborg	9	—	5	—	4	—
	Diverse Debitorer . . .	231	—	„	—	14	—
	Summa	5636	—	2	—	6	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Bowery i Store Saltsostad, begyndende Søndagen den 6te Octbr. 1861, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Pag. 85.)

Mandagen den 7de Octbr. Kl. 10.

Choret sang: „Come, ye that love the Lord.“

Bøn af Ældste Ezra T. Benson.

Choret sang: „Araise, o glorious Zion.“

Præsident Brigham Young sagde, at han nu vilde forhandle om Templets Opførelse, Udsendingen af Oxer og Vogne til Staterne næste Foraar og mange andre Smaaforretninger, som ere nødvendige at tage under Overveielse. Sagde, at han agtede at opfordre endeel Schweitzere og andre af Brødrene — sandsynligviis et Par hundrede Familier — at drage ned til den sydlige Deel af Territoriet for der at dyrke Bomuld, Indigo, Viindruer, Figener og andre Producter, som ei kunne trives i de nordlige Egne. Hør, Hamp, Uld og Silke, sagde han, kan avles her ligesaa godt som paa noget andet Sted af Kloden. Han ønskede tillige, at Noget maatte blive gjort for Missionairerne og det Vedvarende Emigrationsfond. Den første Forretning vilde være at foreslaae Kirkens Autoriteter til Opholdelse.

Ifølge Opfordring fremsatte Ældste John Taylor følgende Forslag:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og

George Q. Cannon, som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, James A. Little, John V. Long, John L. Blythe, George Nebecker, John T. Caine, Joseph W. Young, Gilbert Clements, Brigham Young, jun., Franklin B. Woolley, Orson Pratt, jun. og Howard Spencer som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates som Medlemmer af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerdsindstyve.

John Nebecker, Præsident for de Ældstes Qvorum, og Elnathan Eldredge og Joseph Felt hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Lewis Wight, Præsident for Præsternes Qvorum, og William Whiting og Samuel Moore hans Raadgivere.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, og Adam Speirs og David Bowman hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og William F. Cook og Warren Hardy hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

William H. Folsom, Kirkens Architekt. Ældste Truman O. Angell maatte fratræde sin Function som Architekt paa Grund af sin svagelige Helbred og anbefalede Broder Folsom til at være sin Efterfølger.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ovenstaaende Qvorumer og Authoriteter bleve hver for sig voterede for og eenstemmig opholdte af Conferencen.

Præsident Heber C. Kimball begyndte sin Tale med følgende Spørgsmaal: „Skulle vi begynde at bygge paa Templet? hvilket Forsamlingen besvarede med et eenstemmigt Ja. Er det de Helliges Følelser her i Dag? (Ja!) Ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er ogsaa vor Tro død uden Gjerninger. Spurgte, om de Hellige vilde betale deres Tiende, hvortil Forsamlingen svarede Ja. Sagde, at der var ingen Mangel paa Midler; Alt, hvad som behøvedes, var Villie, og hvis vi ville gjøre Vort, vil Gud hjælpe os. Talte om Nødvendigheden af, at de Sidste-Dages Hellige forene deres Midler og Kræfter til Opførelsen af et Tempel for Herren vor Gud.

Præsident Brigham Young gjorde nogle passende Bemærkninger om Pengetiende. Raadede de Hellige til at gjøre deres Indskud i Guds Rige, og da skulde de see, hvad Gavn de vilde have deraf.

Præsident Daniel H. Wells ønskede at faae 50 Vogne med de tilhørende Trækdyr for at hente Steen fra Lille Cottonwood til Templet; og ønskede at have nævnte Antal Vogne i stadigt Arbeide, indtil Templet var færdigt. Ønskede tillige,

at Steentransporten maatte ydes som Arbeidstiende; forventede, at hvert Settlement vilde yde sin Andeel af Folk, Oxer og Vogne, forsynede med de nødvendige Leirsager, saa Arbeidet kunde fortsættes hele Vinteren.

Ældste George A. Smith talte om vor stadige Udvikling, og sammenlignede alle de Sidste-Dages Hellige med een stor Bygning og vor Præsident med den store Hoved-Architekt. Sagde, det var vor Pligt at forene vore Kræfter til Templets Opbyggelse. Hvis vi gjøre hvad Ret er, vilde vi altid følge hans Vink, og om han siger: Broder, gaa til Syden og dyrk Bomuld, eller gaa hen paa Sletten og lav Adobies, eller gaa op i Bjergene og hug Tømmer, skulde vi gjøre det med glade Hjerter. Vi ere komne hid for at opbygge Zion, og bør derfor være villige til at gjøre, hvad vi formaae, naar og hvorsomhelst han ønsker det. Berørte i Forbigaaende Erlæggelsen af Pengetiende og dadlede Nogles Adfærd; fremhævede, at det er hver Mands Pligt at gjøre sin Deel for Guds Rige paa Jorden. Han stemte for at sende to eller tre hundrede Familier til Bomuldsegnene i Efteraaret.

Choret sang en Psalme, hvorefter Ældste Fr. D. Richards sluttede med Bøn.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af Biskop Edwin D. Woolley.

Choret sang: „Come, let us anew our journey pursue."

Præsident Brigham Young gjorde nogle fortræffelige Bemærkninger om den harmoniske Musik. Omtalte sin sidste Tour til Territoriets nordligste og sydligste Settlementer og sagde, at Alt, hvad som er fornødent til Menneskets Ophold, kunde avles der.

Paa Forlangende oplæste Ældste Albert Carrington et Circulaire, som var udsendt til alle Biskopperne i Territoriet, hvori de opfordres til at huusholde paa det Fornuftigste med den Tiende, de nu have under Hænder, for at saameget som muligt kan blive benyttet til Arbeidet paa Templet næste Foraar.

Ældste Ezra T. Benson var taknemmelig for Leiligheden, der gaves ham at tale til sine Brødre og Søstre i Store Saltsøstad; sagde, at han altid bestræbte sig for at udføre, hvad der blev ham paalagt; talte om de Pligter og Ansvar, som paahvile de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed; dvælede ved Lærdomspunkterne Tiende og Helligelse, samt Nødvendigheden af at være liberale i Anvendelsen af deres Midler til Guds Riges Opbyggelse; gjorde opmærksom paa, at Templet vilde koste to Millioner Rigsdaler, af hvilken Sum man behøvede Halvparten til Arbeidets Fremme i den nærmeste Fremtid. Han formanede til Trofasthed, og sagde meget andet Godt.

Ældste Mark A. Coombs opfordredes derefter til at fremstille sig; han talte om den Erfaring, han havde havt i Kirken, og berettede hvorledes han annammede Evangeliet i Jackson County, Missouri; fortalte ligeledes om et Syn, Herren havde skjenket ham, for at berede ham til Annammelsen af „Viisdomsordet," som blev givet ved Joseph Smith.

Præsident Brigham Young opfordrede dem af Brødrene, som maatte have Lyst dertil, at flytte til Washington County og dyrke Bomuld, Indigo, Figener, Viindruer, Sukkerrøret, Oliventræet, o. d. fl.

Patriarch Isaac Morley bar et kraftigt Vidnesbyrd om det Sidste-Dages Værk, som nu opbygges af Guds Hellige. Gav fortrinlig Belærelse om Selvbeherskelse og det Gavnlige i at være Præstedømmet underdanig. Sagde til Slutning: „Lad os stræbe at lære vort gjensidige Forhold til

hverandre at kjende og aldrig glemme at lytte til de Raad, der gives. Jeg føler til at skjenke dette Folk min Velsignelse, da det er min Rettighed ifølge min patriarchalske Myndighed. Jeg velsigner Eder, Brødre og Søstre, med Himmelens og Jordens Velsignelser, og ligeledes med det evige Livs Velsignelser og Ophøielse i vor himmelske Faders Rige i Jesu Christi Navn, Amen."

Broder Daniel Bonelli oplæste derefter Navnene paa de schweitzerske Brødre, som vare udsete til at drage til den sydlige Deel af Territoriet.

Præsident B. Young bemærkede, at dersom Brødrene ikke frivilligt vilde udføre denne Mission, vilde Præsidentskabet og de Tolv gjøre et Udvalg og ventede, at de saaledes beskikkede Brødre vilde reise derned og blive der, indtil de blive løste.

Choret sang: „The Spirit of God like a fire is burning."

Taksigelse af Ældste George A. Smith.

Om Aftenen Kl. 6½

samledes Biskopperne i Tabernaklet for at afgjøre nogle Forretninger. Biskop Hunter præsiderede. Næsten alle Districter og Settlementer i Territoriet vare repræsenterede, Localet var aldeles fuldt og en god Aand herskede. Den præsiderende Biskop holdt en kort Tale, i hvilken han berørte de vigtigste Forretningssager, som han ønskede de Tilstedeværende vilde udtale sig om.

Præsident Daniel H. Wells holdt et udmærket Foredrag om Tempelbygningen, de Fattiges Indsamling og Nødvendigheden af at underholde Missionairernes Familier, medens deres Forsørgere ere ude i Verden og prædike Evangeliet for dem, som sidde i Mørke.

Flere oplivende Sange bleve foredragne af Brødrene William Willis, George Godard, Andrew Sprowl og Charles W. Penrose, hvorefter Forsamlingen hævedes med Bøn af Præsident B. Young.

Tirsdagen den 8de Kl. 10 i Bowery.

Choret sang: „The morning breaks, the shadows flee."

Bøn af Ældste Jacob Gates.

Paa Grund af den pludselige ubehagelige Forandring i Veiret, flyttede man ind i Tabernaklet, hvor Conferencen fortsattes Kl. 10½

Choret sang: „I'll praise my Maker while I've breath."

Ældste William W. Phelps oplæste og gjorde Bemærkninger over flere Punkter og Aabenbaringer i „Evening and Morning Star," et Blad, som blev udgivet i Kirkens tidligste Dage. Bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenbringelse ved Joseph Smith, anførte Matthæi og Marci Forjættelse om „hundrede Fold" til dem, som forsage Fader og Moder, Hustru og Børn, Ager og Eng, osv. for Evangeliets Skyld; gjorde ligeledes Bemærkninger over mange andre Skriftsteder paa sin sædvanlige begeistrede Maneer.

Ældste William H. Miles blev dernæst anmodet om at fremstille sig. Han omtalte sin Erfaring i Kirken de sidste 21 Aar; glædede sig over at være sammen med Brødrene her, samt over denne Leilighed til at bære Vidnesbyrd om Sandheden, han havde annammet.

Ældste William Willes sang: „The city I love so well."

Præsident Brigham Young holdt en særdeles interessant og belærende Tale om Ægteskab for Tid og Evighed.

Choret sang: „Praise to the man who commune with Jehovah."

Bøn af Ældste George D. Watt.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Forsamlingen aabnedes med Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Choret sang: „O, say what is truth."

Præsident Brigham Young paamindede Bisfopperne og de Hellige om at samle alle Slags Klude og Pjalter til Fabrikationen af Papiir; sagde, at Papiirmøllen havde kostet 50,000 Rigsdaler, men at det ogsaa var et godt Maskineri vi havde faaet; det Eneste, som nu mangler, er Noget at lave Papiir af, og ønskede derfor, at hele Utahs Befolkning vilde forvare Alt, hvad der egner sig til Papiirfabrikationen; sagde, at vi nu burde kunne trykke vore egne Skolebøger, Videnskabsbøger, osv. og dersom vi blot kunne faae nok Klude, vilde Papiir og Bøger snart følge bagefter.

Dernæst talte Ældste Lorenzo Snow med Aand og Kraft om Tiende og Helligelse og Nødvendigheden af altid at have enhver Ting parat til at offre paa Herrens Alter; raadede de Hellige til at være troe og flittige i Udøvelsen af de Pligter, der paahvile os som Guds Børn.

William C. Dunbar sang paa Forlangende Yndlingssangen: „O Zion, dear Zion."

Ældste Orson Pratt talte om Missionairernes Fond og sagde, at man havde besluttet, at Missionairerne skulde udrustes her i Territoriet og deres Familier opholdes i deres Fraværelse, paa det at Brødrene kunde gaae ud med Aanden af deres Kald, istedetfor med Bekymring sørge for at faae Noget til deres Families Underholdning. Omtalte sine tidligere Missioner, samt Maaden hvorpaa han havde publiceret Smaaskrifter om Evangeliets første Principer. Ogsaa han talte om Helligelse; gjorde nogle Bemærkninger om Templet, hvori Ordinantser for Levende og Døde skulle forrettes, og udtalte sin Beredvillighed til at gjøre hvadsomhelst han kunde for dets Fuldendelse; omhandlede de Fattiges Indsamling, og sluttede med den Bemærkning, at ingen Guds Tjener havde Ret til at undskylde sig med Uvidenhed angaaende sine Pligter, men burde lægge Vind paa at lære dem at kjende, og dernæst udøve dem.

Præsident Heber C. Kimball kastede et Tilbageblik paa Kirkens tidligste Historie; anførte, hvilken Stilling han indtog til Zions Leir og den Almægtiges Forjættelser til de Ældste dengang, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, for hvilket han arbeider.

Choret sang: „Now let us rejoice in the day of salvation," hvorefter Conferencen hævedes til 6te April 1862 Kl. 10 Formiddag.

Præsident Daniel H. Wells opsendte følgende Slutningsbøn.

„O Gud, Du evige Fader! Ved Slutningen af denne vor Conference bringe vi Dig vor inderligste Tak for de Velsignelser, Du har udgydt over os, og de Lærdomme, Du har givet os i Løbet af denne Conference. Vi takke fordi vi leve i denne Tid og Slægt, da Du atter har aabenbaret dit hellige Evangelium, og fordi vi ere blandt de Lykkelige, som have annammet dets Velsignelser. Dygtiggjør os til at udrette med et reent Hjerte og villigt Sind alle de Pligter, som paahvile os, og hjælp og at vandre oprigtigt og retskaffent for Dig alle vore Dage. Leed vore Fjed Dag for Dag, udviid vore Evner og styrk os til alt Godt, saa vi kunne være antagelige for Dig, og hjælp os til at være nyttige Medlemmer af dit Rige b standigen, at vi maae kunne fremme dine Hensigter efter din velbehagelige Villie. Antag os nu, da vi hellige og indvie os til Dig og dit Riges Opbyggelse. Dette ønske vi at gjøre i vore Velmagts Dage, medens din milde og beskjærmende Haand

er udrakt over os, saa at vi kunne virke for dine Planers Udførelse til din Ære og vort eget Gavn, samt tilveiebringe alt det Fornødne til dit Riges Fremme og dit Folks Underholdning mellem disse Bjerge, overeensstemmende med de Instructioner, der maatte meddeles os ved din Tjener Brigham fra Tid til Tid. Maae de Lærdomme, som ere givne i denne Conference, blive efterlevet af os i hele vort Liv. Velsign dit Folk i alle vore Settlementer og i den ganske Verden, og velsign os i alle Foretagender, som maatte have til Hensigt at opbygge dit Rige og fremme din Sag paa Jorden. Beskyt os mod Fordærverens Magt og al ond Indflydelse, som maatte møde os paa vor Vei, og lad os erfare, at din Almagt er over os. Velsign den opvoxende Ungdom; dygtiggjør Forældrene til at opdrage sine Børn i Herrens Frygt og Formaning, at disse med Tiden kunne opbygge dit Rige. Velsign Jorden og Elementerne, at de maae frembringe i deres Styrke til dit Folks Velvære. Forstyr vore Fjenders Anslag og lad dem indbyrdes ødelægge hverandre, medens dit Folk tiltager i Kraft og Vælde. Udryd de Fordærvede af vor Midte, lad dit Folk boe i Fred og Tryghed og lad det opføre Stæder, Templer og offentlige Bygninger her i disse Dale, hvor det kan dyrke Dig i uforstyrret Ro, og til Slutning antag Du os, og til Dig ville vi offre al Ære evindeligen. Alle disse Velsignelser nedbede vi over os i Jesu Christi Navn. Amen."

Apostelen Orson Hydes Mission til Jerusalem i Aaret 1840.

(Fortsat fra Pag. 89.)

Uddrag af et Brev fra Ældste O. Hyde, dateret

„Joppe, den 20de Octbr. 1841.

„— — — Da jeg paa min Reise fra Beirut hertil iforgaars Nat Kl. 1 sad paa Dækket hensunken i Betragtninger, medens Skibet arbeidede sig frem mod en lummer Vind, viste sig pludselig et overordentlig klart skinnende Sværd paa Himmelen, omtrent sex Fod langt og forsynet med et nydeligt Fæste, hvilket var saa tydeligt og fuldstændigt som nogen Afbildning kunde være; men hvad der er endnu mærkværdigere, en Arm med en fuldkommen veldannet Haand kom tilsyne, hvilken greb fast i Sværdfæstet. Synet bragte i Sandhed Haaret til at reise sig paa mit Hoved og en Gysen gjennembævede mit hele Legeme. Araberne udbrøde i et Forfærdelsesraab ved dette Skue, og Allah! Allah! Allah! (O Herre, Herre, Herre,) lød det over hele Skibet. Jeg omtaler dette, fordi De veed, at en guddommelig Befaling er givet mig, som siger: „Dig skal gives at kjende Tidernes Tegn og Tegnet paa Menneskens Søns Komme."

Deres Broder i Christo,
Orson Hyde."

„Alexandria, den 22de
Novbr. 1841.

„Kjære Broder Parley P. Pratt! Da nogle Dieblikke tilbydes mig at skrive Dem til, vil jeg benytte Leiligheden.

„Jeg vil kun sige, at jeg har seet

Jerusalem aldeles som det fremstillede sig for mig i Synet. Jeg saae Ingen hos mig i Synet, og endskjøndt Ældste Page blev beskikket til at ledsage mig, var jeg dog der alene.

„Herren skal vide, jeg har havt haarde Tider og lidt meget, men jeg har ikkedestomindre stor Aarsag til at takke ham for den gode Helbred, jeg fortiden nyder, samt for Udsigten til snart at komme til et civiliseret Land, hvor jeg ikke mere skal see Turbaner og Kameler. Heden er forskrækkelig trykkende her, hvilket den har været i hele Syrien.

„Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvormange Dage jeg har været tilsoes uden Føde, eller hvormange Snegle jeg har spiist; dog, dersom jeg havde havt nok af dem, skulde jeg været bedre faren. Alt dette har jeg underrettet Dem om i et tidligere Brev fra Joppe.

„Jeg har været i Cairo ved Nilen, af den Grund at jeg ingen directe Skibsleilighed kunde faae. Syrien er i en frygtelig Tilstand — en Udryddelseskrig føres mellem Druserne og Maroniterne. Medens jeg var i Beirut, stod et Slag i Nærheden af samme mellem Libanons Bjerge, i hvilket 800 Mand faldt. Rov, Plyndring og Mord hører til Dagens Orden. Det er ikke usædvanligt at finde Folk paa Gaderne eller Veiene der uden Hoved. En engelsk Officeer fandt paa sin Reise fra St. Jean d'Acre (eller Akka) til Beirut ti myrdede Personer paa Veien og blev selv taget tilfange, men slap løs ved Paschaens betimelige Indskriden. Enkeltheder ne af alt dette har jeg tidligere meddeelt.

„En amerikansk Reisende ved Navn Gager, en presbyteriansk Geistlig, forlod Jerusalem i Selskab med mig. Han var meget daarlig af Guulsot, da vi begave os paa Reisen, og ved Ankomsten til Damiette maatte vi holde sex Dages Qvarantaine, før det tillodes os at seile op ad Nilen. Paa denne Flod blev han meget angrebet af Feber; jeg pleiede ham saa godt Omstændighederne tillode, og da vi ankom til Bulak (Cairos Forstad), lod jeg fire Mand bære ham paa en Bæreseng til den amerikanske Consul i Cairo. Jeg lod ligeledes al hans Bagage bringe derhen og var behjælpelig med at faae ham i en god Seng, samt skaffede ham en tro arabisk Sygevogterske og en engelsk Læge. Efterat Lægen havde undersøgt hans Sygdom, sagde han, at han havde en høi Grad af Typhus og betvivlede meget, at han vilde komme sig. Under disse Omstændigheder forlod jeg ham for at søge Skibsleilighed til dette Sted. Efter at være gaaet ned i Baaden og var lige ved at støde fra, erholdt jeg Brev fra Doctoren, som meldte, at den stakkels Mr. Gager døde to Timer efter min Bortgang. Han fortalte mig, før vi kom til Cairo, at han var 27 Aar gammel, og at hans Venner boede i Norwich, Connecticut, i Nærheden af New London, husker jeg ret. Jeg havde Meget at skrive om hans Endeligt, hvilket vilde være af Interesse for hans Venner, men min Tid tillader mig det ikke nu.

„Søndag Morgen den 24de October længe før Dag stod jeg op af mit Leie og gik ud af Staden saasnart Portene aabnedes, gik over Kedrons Bæk og besteg Oliebjerget, og der opsendte jeg i høitidelig Stilhed, forsynet med Papiir, Blæk og Pen (aldeles som jeg saae det i Synet) følgende Bøn til ham, som lever evig og altid:

„O Du, som fra Evighed til Evighed er uforandret den samme, den Gud, som regjerer i Himlene oventil og styrer Menneskenes Skjebne paa Jorden, vil Du formedelst din uendelige Godhed og Mildhed nedlade Dig til at høre din Tjeners Bøn, som han paa denne Dag opsender til Dig i din elskelige Søns Jesu

Navn her paa dette Sted, hvor Retfærdighedens Sol stod i Blod og din Salvede opgav Aanden.

Tilgiv, din Tjener, o Herre, alle hans Feil, Svagheder og Skrøbeligheder, og giv ham Kraft til at modstaae alle fremtidige Fristelser. Giv ham Viisdom og Dømmekraft, saa han kan være bevaret fra det Onde, og giv Du ham Lyst til det Gode. Forleen ham Styrke i Prøvelsens og Modgangens Stund og skjenk ham Naade til at udholde Alt for dit Navns Skyld indtil Enden, da alle dine Hellige skulle hvile i Fred.

„Nu, o Herre, din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som Du viste ham i hans Fødeland, og under Beskyttelse af din udrakte Arm er han lykkelig ankommen til dette Sted for at hellige og indvie dette Land til Dig for Indsamlingen af Judæ spredte Levning, overeensstemmende med de hellige Propheters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Gjenopbyggelse, efterat det saalænge har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opførelsen af et Tempel til dit Navns Ære. Evig takket være Du, o Fader, Himmelens og Jordens Herre, at Du har beskjærmet din Tjener mod Havets Farer og de Plager og Straffedomme, som have bragt Landet til at sukke. Menneskenes Ondskab har Du ligeledes holdt i Ave, og din beskyttende Varetægt har været mig, din uværdige Tjener, tildeel ved Dag og ved Nat. Modtag derfor, o Herre, et taknemmeligt Hjertes Offer for alt Godt, som jeg hidindtil har nydt, og ov fremdeles Barmhjertighed og Miskundhed mod en hjælpeløs Orm i Støvet.

„Du gjorde Pagt med Abraham, din Ven, og fornyede den med Isaak og bekræftede den ved Jacob med en Eed, at Du ikke alene vilde give dem dette Land til evig Eie, men at Du tillige vilde ihukomme deres Sæd evindeligen. Abraham, Isaak og Jacob have for længe siden lukket deres Øine i Døden og gjort Graven til deres Bolig. Deres Børn ere spredte rundt omkring blandt Hedningenationerne som Faar uden Hyrde, men imødesee endnu Opfyldelsen af de Forjættelser, Du har givet dem; ja selv dette Land, der engang frembragte Naturens rigeste Skatte og saa at sige flød med Mælk og Honning, er i en vis Grad bleven hjemsøgt med Ufrugtbarhed og Goldhed, siden det drak af Morderhænder hans Blod, hos hvem der ikke fandtes Synd.

„Tilsted derfor, o Herre, i din elskelige Søns Jesu Christi Navn, at Ufrugtbarheden maa borttages fra dette Land, og lad sprudlende Kildevæld vande dets tørre Jordbund. Lad Viinranken og Oliventræet frembringe i deres Styrke og Figentræet blomstre; lad Landet blive saare frugtbart, naar dets retmæssige Eiere have taget det i Besiddelse; lad det paany bugne af Overflod, til Mættelse og Vederqvægelse for sine hjemvendende forlorne Sønner, der besjæles af Naadens og Bønnens Aand; lad Skyerne skjenke det Kraft og Rigdom og lad Markerne smile i Overflødighed; lad Flokkene og Hjordene mangfoldigen formeres paa Bjergene og Høiene, og lad din uendelige Godhed beseire dit Folks Vantro. Borttag deres Steenhjerter og giv dem Kjødhjerter istedet, og maa din Naadens Sol adsprede det kolde Mulm og Mørke, som har omtaaget deres Horizont. Bevæg dem til at samles i dette Land ifølge dit Ord; lad dem komme ligesom Skyer og som Duer til deres Vinduer; lad Nationernes store Skibe føre dem hid fra fjerne Øer; lad Konger blive deres Fosterfædre og lad Dronninger med moderlig Ømhed aftørre Sorgens Taarer af deres Øine.

„Du, o Herre, rørte eengang ved Cyrus's Hjerte og bevægede ham til at gjøre Jerusalem og hendes Børn Godt; inspireer

ogsaa nu Kongernes og Magthavernes Hjerter til at see paa dette Sted med venligt Oie, og indgiv dem det Onske at see dine retfærdige Hensigter udforte. Lad dem forstaae, at det er din velbehagelige Villie at gjenoprette Riget for Israel, at have Jerusalem til dets Hovedstad og gjore dets Folk til en selvstændig Nation med din Tjener David, en virkelig Efterkommer af gamle David, til deres Konge.

„Lad den Nation og det Folk, som virker til Gavn for Abrahams Børn og Jerusalems Opbyggelse, finde Naade for dine Oine; lad ingen Fjende overvinde dem, og lad ikke Hunger og Pestilentse hjemsøge dem, men lad Israels Herlighed overskygge dem og den Hoiestes Kraft bestytte dem, medens det Rige eller Folk, som ikke vil tjene Dig i dette herlige Værk, maa gaae tilgrunde ifolge dit Ord: „Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene Dig, skal fordærves."

(Fortsættes Side 107.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Tidens Hjul ruller stadig fremad med ustandselig Kraft og har nu bragt os ind i et nyt Aar, som vil være saare rigt paa Begivenheder til Sorg eller Glæde for alle Vedkommende, ikke blot for Familier, Byer eller mindre Districter, men for Rigerne og Nationerne i det Hele. Krigens Blodhunde ere løsladte og ville spille en vigtig Rolle i det store Drama, som forestaaer. Deres vilde Hyl er et Varsel om Død og Elendighed, der ligesom en smitsom Sygdom udbreder sig vidt og bredt trods de kraftigste Forholdsregler. Selv de Skarpsindigste kunne ikke forudsee hvormange Tusinder, der ville falde som Offre for den glubende Død, formaae ei at underkue den Forbittrelsens og Hadets Aand, som søger at hevne en virkelig eller indbildt Forurettelse. Var Døden den eneste Følge af den Kamp, der nu er begyndt, vilde det endda gaae an; men det største Onde er den Jammer og Elendighed, som uundgaaelig vil ledsage det nu forestaaende Slagteri. Betragt blot et Oieblik de uhyre Krigsudrustninger, som finde Sted, og de umaadelige Penge-Opoffrelser, som gjøres i nævnte Oiemed. Tusinder af unge, kraftige Mænd maae, efter at være blevne indøvede i Brugen af alle Slags Mordvaaben, forlade Fædre og Mødre, Hustruer og Børn, og drage ud til Kamp imod deres Næste, og kun altfor snart hører man Efterretninger om et Slag, en Træfning, et Skibs Undergang, osv, og med ængsteligt Blik gjennemsøge de Tilbageblevne de indløbne Fortegnelser over Døde og Saarede; Forældre faae maaskee heri Underretning om, at deres kjæreste Haab er tilintetgjort, idet deres Søn, deres Stolthed og Lykke, hvem de betragtede som deres Alderdoms Støtte, er bleven dem berøvet; en trofast Hustru finder, at hendes dyrebare Ægtefælle, af hvem hendes Børns Underholdning afhang, er blandt de Faldne, og nu maa hun alene overtage den hele Byrde ved Opdragelsen og Forsørgelsen af sine Børn, der maaskee ere for smaa til at kunne fatte Betydningen af en Faders for tidlige Bortgang. O, hvilken Elendighed og Nød der vil følge den nylig begyndte Kamp.

Kunde Menneskene blot nu læse Historien om dette Aars Begivenheder, vilde de med Afsky vende sig bort fra saa skrækkelige Scener og ønske, at det kun var en Drøm istedetfor Virkelighed. De, der have fulgt Begivenhedernes Gang i det henrundne Aar, ville tildeels kunne fatte hvad der forestaaer i dette. Ulykkerne tillands og tilvands, Misvæxten, Handelscriserne, Arbeidsløsheden, Dyrtiden og de andre Plager, som allerede have fundet Sted, ere kun Forløbere for større Hjemsøgelser af den Almægtige. Fordærveren er udgangen for at ødelægge og for at udsprede Jammer og Vee blandt Jordens Beboere — Alt som Følge af, at de have forkastet Evangeliet, Herren har sendt dem til Frelse.

Kun de Hellige forstaae Tidernes Tegn og ere beredte for Fremtiden, thi Guds Aand har kundgjort dem, hvad den har skjult i sit Skjød. De, som have efterlevet deres Religion og trolig opfyldt enhver af deres Pligter for Guds Aasyn, have stor Grund til at glæde sig ved at see Propheternes Forudsigelser gaae i Opfyldelse med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse, Rigets Opbyggelse, de Vises Forvirring og den Almægtiges Straffedomme over de Gjenstridige og Ugudelige, som ere skyldige i Propheternes og de Helliges Blod. Herren holdt sin Haand over sit Folk og befriede det fra Undertrykkelse og Tyranni, da Ingen havde Medynk med det eller rakte det en hjælpsom Haand. Menneskenes Vrede holdt han tilbage, og det Onde, som de søgte at tilføie hans Hellige, er faldet tilbage paa dem selv. Derfor have vi stor Aarsag til at fryde os i Herren vor Gud, og dersom vi sætte vor Lid til ham og vandre som Hellige, kunne vi være overbeviste om, at han vil beskytte os i Fremtiden og føre os til evig Seir. Hvorfor da ikke hilse det nye Aar med Jubel? Alle sande Hellige gjøre det uden tvivl, og imødesee med Fortrøstning og Tillidsfuldhed Udviklingen af de kommende Begivenheder. Vi ønske Eder et velsignelsesrigt og lykkeligt Nytaar, og for at dette vort Ønske kan vorde opfyldt, raade vi Eder til omhyggeligt at efterleve Evangeliets Forskrifter, at afstaae fra alt Ondt og i enhver Henseende at bøie Eders Villie for vor himmelske Faders. Kun ved en saadan Handlemaade ville vi naae den Hvile, som er beredt for Guds Folk.

Af et Brev fra Præsident Brigham Young, dateret Store Saltsøstad den 11te Novbr., erfare vi, at han agter at sende Oxer og Vogne til Florence næste Foraar for at hjælpe de fattige Hellige hjem derfra. Dette vil uden tvivl være en Opmuntring for de Hellige, og vi nære det Haab, at Enhver, der har Udsigt til at emigrere, vil gjøre alt Muligt for at komme saalangt som til Florence i rette Tid. De, som endnu ikke have Midler nok til at komme til nævnte Sted, ville vi give det Raad at henvende sig til Venner og Bekjendte, Fremmede og Sødskende, og hos dem søge at erholde det Manglende. Der er mange gode Mænd og Qvinder i disse Lande, som ere velsignede med Midler og som gjerne ville gjøre Godt. Henvend Eder til saadanne, maaskee de ville forstrække Eder med det Nødvendige, indtil I selv komme i en saadan Stilling, at I kunne tilbagebetale det Laante. Gjører Forsøget, og troer ikke, at de Præsiderende skulle tage hele Byrden af Eders Udfrielse.

Af den statistiske Rapport vil sees, at 1954 ere tillagte Kirken ved Daab i det forløbne Aar, hvilket taler for sig selv til Gunst for Enhver, der har arbeidet i Viingaarden.

(Fortsat fra Side 105.)

„Endskjøndt din Tjener nu er fjernt fra sit Hjem og fra det Land, han vædede med sine første Taarer, erindrer han dog, o Herre, sine Venner der, og sin Familie, som han forlod for din Skyld. Om end Armod og Mangel maatte være vor jordiske Lod, skjenk Du os dog en uvisnelig Arv, hvor Møl og Rust ikke kan fordærve, og hvor Tyve ikke kunne gjennembryde og stjæle.

„Lad dem, som i din Tjeners Fraværelse have fødet, klædet eller begunstiget hans Familie, eller som herefter maatte gjøre den Godt, lad dem ikke miste sin Løn, men lad din bedste Velsignelse være dem tildeel og lad dem faae en Arv i dit Rige, naar Du kommer for at herliggjøres blandt dette Folk.

„See ligeledes i Naade til alle dem, ved hvis Gavmildhed jeg sattes istand til at naae dette Land, og lad dem ikke blive forglemte paa hiin Dag, da Du belønner Alle efter deres Gjerninger, men lad dem i rette Tid nyde Herlighed i de Boliger, som Jesus gik hen for at berede. Velsign i Særdeleshed den Fremmede i Philadelphia, hvem jeg aldrig har seet, men som sendte mig Guld med det Ønske, at jeg vilde bede for ham i Jerusalem. Lad Velsignelser tilstrømme ham, o Herre, fra en uventet Kilde og lad hans Forraadshuus blive overflødigen forsynet, ja, lad ikke alene Jordens kostelige Ting vorde ham tildeel, men lad ham findes blandt deres Tal, til hvem der skal siges: „Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget.“

„Og nu, o himmelske Fader, beder jeg Dig i Jesu Christi Navn at ihukomme Zion med alle hendes Staver og alle hendes Forsamlinger. Hun er svarligen bleven slaaet og trænget, hun har sørget, hun har grædt, hendes Fjender have triumpheret og have sagt: „Hvor er din Gud?“ Hendes Præster og Propheter have sukket i Jern og Lænker bag skumle Fængselsmure, medens Mange bleve ihjelslagne, som nu slumre i Dødens Arme. Hvorlænge, o Herre, skal det Onde triumphere og Synden gaae ustraffet?

„Reis Dig i din Vældes hele Majestæt og blot din Arm til dit Folks Forsvar. Giv dine Børn Opreisning for deres Forurettelser og omvend deres Sorg til Glæde. Gyd Lysets og Kundskabens, Naadens og Viisdommens Aand i hendes Propheters Hjerte, og iklæd hendes Præster med Saliggjørelse; lad Lys og Kundskab trænge seirrigt frem gjennem Mørkets Riger, og lad de Oprigtige af Hjertet flokke sig til hendes Banner og berede sig til at møde Brudgommen.

„Lad din specielle Velsignelse hvile over din Kirkes Præsidentskab, thi mod dem ere Fjendens Pile rettede. Vær Du deres Sol, deres Skjold, deres Taarn og deres Tilflugt, og vær i Nødens og Farens Stund rede til at hjælpe dem. Beskjærm ligeledes de Tolvs Qvorum, thi Du kjender, hvilke Hindringer vi have at bekjæmpe, hvilke Fristelser vi ere udsatte for og hvilke Savn vi maae lide. Giv os derfor Kraft ifølge vort Behov og styrk os til at bære et sanddru Vidnesbyrd om Jesus og hans Evangelium, til at udføre med Troskab og Ære den Gjerning, Du har anbetroet os, og forund os derefter en Plads i dit evige Rige; ja, lad denne Velsignelse vorde alle dine trofaste Tjenere og alle trofaste Medlemmer i din Kirke tildeel. Og al Ære og Herlighed ville vi tilskrive Gud og Lammet evindeligen. Amen!“

„Paa Toppen af Oliebjerget opreiste jeg ifølge gammel Skik en Steendynge som Vidnesbyrd; og paa den Høi, som for-

dum kaldtes Zions Bjerg, hvor Templet stod, opreiste jeg en anden og benyttede min Stav overeensstemmende med Forudsigelsen, der udtaltes paa mit Hoved.

„Jeg har truffet mange Jøder, som lytte paa mig med spændt Opmærksomhed. Tanken om at gjenindsætte Jøderne i Palæstina vinder mere og mere Udbredelse i Europa Dag for Dag. Jerusalem er godt befæstet og har mange Kanoner paa sine Mure. Muren er ti Fod tyk paa de meest blottede Sider og fire eller fem Fod, hvor Skraaningen næsten er lodret. Indbyggernes Antal udgjør ca. 20,000, hvoraf omtrent 4,000 ere Jøder, Resten fornemmelig Tyrker og Armeniere. Mange aldrende Jøder begive sig derhen for at døe, og mange komme fra Europa til denne østlige Verdensdeel. Det store Hjul er øiensynlig i fuld Fart, og den Almægtige har erklæret, at det skal fortsætte sin Gang.

„Jeg har ikke Tid til at omtale alle Enkeltheder denne Gang, men vil i Korthed sige, at min Mission har været kronet med fuldkommen saameget Held, som jeg kunde vente.

„Jeg staaer nu i Begreb med at tage med et smukt Skib til Triest, og vil derfra begive mig til Regensburg, hvor jeg agter at publicere vor Tro og Lærdom i det tydske Sprog. Jeg har dem, som ere villige til at hjælpe mig.

„Jeg sender Dem dette Brev med Capitain Withers, en Englænder, som gaaer directe til England med det orientalske Dampskib. Han er ligeledes kommen fra Jerusalem i Selskab med mig. Havde jeg Penge nok, kunde jeg let fristes til at benytte samme Leilighed til England, men dette maa jeg opgive.

„Ved Modtagelsen af dette Brev ønsker jeg, De strax vil skrive mig til i Regensburg, Baiern. Har De hørt Noget fra min Familie, da vær saa god at underrette mig derom.

„Modtag min kjærlige Hilsen til Dem selv med Familie, Brødrene Adams, Snow og alle de Hellige i England.

„Maa Naade og Fred fra Gud vor Fader og fra vor Herre Jesus Christus være Eder Alle tildeel fra nu af evindeligen. Amen.

„Deres Broder i Christo
Orson Hyde."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 93.)

„Vore Omstændigheder ere af den Natur, at de vække en hellig Erindring om alle Ting, og vi formode, det samme er Tilfælde med Eder, og af den Grund kan Intet berøve os Guds Kjærlighed og Samfundet med hverandre; thi enhver Mishandling og Grusomhed, som udøves mod os, vil kun endmere sammenbinde vore Hjerter i Kjærlighed og Enhed. Vi behøve ikke at fortælle Eder, at vi ere fængslede uden Skyld, og heller ikke behøve I at sige os: Vi ere drevne fra vort Hjem og blevne slagne uden Grund. Vi forstaae gjensidigt, at dersom Staten Missouris Indbyggere havde ladet de Hellige i Fred, vilde den fuldkomneste Ro og

Tryghed have herstet overalt i Staten indtil denne Dag. Vi skulde ikke nu have hensiddet i dette Helvede, omgivne af Dæmoner (om ikke af dem, der ere fordømte, saa af dem, der skulle blive det), der aldrig lade os høre andet end gudsbespottende Eder, og hvor vi ere nødte til at see paa Ryggesløshed, Drukkenskab og Laster af enhver Slags. Enkernes og de Faderløses Skrig vilde ikke have opsteget for Guds Throne; Missouris Grund vilde ikke være bleven besudlet; men ak, hvilken Tøilesløshed, Umenneskelighed og Myrdelyst hos dette Folk! Det ryster Naturen; det overgaaer al Beskrivelse; det er en Vee, en Jammer, ja en altfor sørgelig Historie til at kunne fortælles, altfor stor til at kunne fattes, altfor hjerteskjærende til at kunne tænkes paa et Dieblik; dens Lige findes ei blandt de hedenske Folkeslag, ei blandt Nationer, hvor Despoter og Tyranner holde Regjeringstøilerne i sine Hænder, ei blandt Ørkenens Vilde, ja jeg troer neppe, man vil finde et saadant Tilfælde blandt Skovens glubende Rovdyr, at en Mand er bleven sønderrevet for Morskabs Skyld! og Qvinder blevne røvede og plyndrede for Alt hvad de eiede, selv deres sidste Mundfuld Mad, og derefter voldtagne for at tilfredsstille en Pøbels djævelske Lyster og tilsidst overlades til Elendighed og Hungersdød med deres hjælpeløse Børn klyngende sig til deres Bryst!

„Men dette er ikke Alt. Efterat en Mand er død og begraven, graves han atter op og sønderlemmes paa det Gruesligste, ene og alene i den Hensigt at give deres Had mod Guds Religion Luft.

„Saadan have de behandlet de Hellige, som ikke i mindste Maade have forurettet dem, som ere uskyldige og moralske, som elske Herren deres Gud og ere villige til at forsage Alt for Christi Skyld. Det er forfærdeligt at stride om disse Ting, men de ere ikkedestomindre sande. Det er nødvendigt, at Forargelsen kommer, men vee den, ved hvem den kommer.

„O, min Gud, hvor er Du! og hvor er det Paulun, som dækker dit Skjulested? Hvorlænge vil Du holde din Haand tilbage? naar skal dit Die, dit rene Die, skue ned fra de evige Himle paa dit Folks og dine Tjeneres Trængsler, og naar skulle deres Raab naae dit Øre? Hvorlænge skulle de taale al den Forurettelse og lovstridige Undertrykkelse, før dit Hjerte røres og stemmes til Medynk for dem?

„O Gud Du Almægtige, Du, som har skabt Himmelen, Jorden og Vandene og Alt, hvad i dem er, og som styrer og undertvinger Djævelen og Scheols mørke, faldne Hærskarer! udstræk din Haand, lad dit Die see, lad Sløret bortrykkes, lad dit Skjulested ikke længer være tildækket, lad dit Øre paavirkes, lad dit Hjerte blødgjøres, lad din Fortørnelse optændes mod vore Fjender og hevn vore Forurettelser i din grumme Vrede med Retfærdighedens Sværd. Ihukom, o Gud, dit lidende Folk, og dine Tjenere ville prise dit Navn evindeligen.

„Elskelige, dyrebare Brødre, vi see, at haarde Tider ere komne, som propheteret er. Vi kunne derfor med den fuldkomneste Forvisning vente Opfyldelsen af Alt, hvad der er skrevet, og med større Tillid end nogensinde imødesee hiin herlige Dag, da vi kunne sige: Snart skal Du afsløre dit straalende Ansigt. Han, som sagde: „Vord Lys," og der blev Lys, har talet dette Ord; og atter: Du Maane, Du mindre Lys, Du Nattens Lysbillede, skal vendes til Blod!

„Vi see, at Alt bliver opfyldt, og Tiden vil snart oprinde, da Menneskens Søn skal komme i Himmelens Skyer. Vore Hjerter ere aldeles ikke forknytte eller vort Mod brudt, som Følge af det sørgelige Aag, der er lagt paa os; thi vi vide, at Gud vil have vore Forfølgere i Erin-

dring, at han vil lee ad deres Ulykke og spotte dem, naar de betages af Frygt.

„Ak, om vi kunde være hos Eder, Brødre, og tolke Eder vort Hjertes Følelser! Vi vilde da meddele Eder, at vi kunde være blevne løsladte samtidigt med Ældste Rigdon ved en Writ of Habeas Corpus, havde ikke vore egne Advocater fortolket Loven anderledes end dens Bogstav lyder, hvilket hindrede os i at fremføre vort Vidnesbyrd i den saakaldte „Ret."

„De have gjort os megen Fortræd lige fra Begyndelsen af, og de have i den senere Tid tilstaaet, at de forvendte Loven, og have saaret vore Følelser dermed; de have nu aldeles forladt os og derved brudt deres Eed og deres Forpligtelser, og vi have saaledes Fordring paa dem, da de ere Pøbelens Medforbundne.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Handels- og Pengetilstanden i Rusland skildres som i høi Grad fortvivlet. Magasinerne ere vel forsynede med Varer, men der er ingen Kjøbere, og selv de solideste Kunder ere ikke istand til at yde prompte Betaling; de rige Godseiere maae betale 10 a 12 pCt. og stille Sikkerhed i fast Eiendom for at erholde rede Penge.

Den preussiske Marine har lidt et betydeligt Tab, idet et af dens ældre Skibe, Seilcorvetten „Amazone," er gaaet gaaet under i de sidste Novemberstorme. Skibet, der fornemmelig tjente til Øvelsesskib for Cadetter og Skibsdrenge, var den 30te Octbr. afgaaet fra Danzig til den portugisiske Kyst. Den 2den Novbr. ankom det til Helsingør, hvorfra det næste Dag afgik nordpaa med gunstig Vind, men siden den Tid har man ikke den mindste Efterretning om dets Skjebne.

Uagtet Sverrig er et af Europas ældste constitutionelle Lande, staaer det dog længst tilbage i constitutionel Henseende, da Adelen og den høiere Geistlighed, som have en saa afgjørende Stemme i alle Regjeringssager, ere saa overmaade trevne til at fremme frisindede Grundsætninger; men til almindelig Overraskelse er nu Stødet til Reformen udgaaet ovenfra, idet Kongen har givet Justitsministeren Befaling til at udarbeide et Forslag til en fuldstændig ny Grundlov, bygget paa liberale Grundsætninger. Man havde mindst ventet noget Saadant af Carl den Femtende, der slet ikke havde Ord for at være liberal, og Æren for Kongens forandrede Beslutning tilskrives almindelig den udmærkede Historiker, Professor Carlson i Upsala, med hvem Kongen for nogen Tid siden har havt en længere fortrolig Samtale.

Ifølge Efterretninger fra Neapel har der den 9de Decbr. fundet et frygteligt Udbrud Sted af Vesuv. Under en tordenlignende Bulder og medens Jorden skjælvede og bævede, dannede der sig næsten heelt nede ved Bjergets Fod, omtrent tre Fjerdingvei ovenfor Torre del Greco et Svælg med et Gjennemsnit af over tyve Fod, hvoraf en bred Lavastrøm udvældede med en Hurtighed af 6 Fod i Minutet. Ved Siden af det første Krater aabnede der sig snart nogle flere, og kort efter vare alle i Nærheden

liggende Huse og Viinhaver begravne under et fire Fod tykt Lavadække. Jamrende Qvinder og fortvivlede Mænd flygtede under Bønner og Forbandelser fra Huus og Hjem, efterhaanden som den edelæggende Strøm fordrev dem derfra. Hele Befolkningen var som lammet, og der gjordes ikke engang et Forsøg paa at aflede Lavastrømmen fra den truende Retning, i hvilken den væltede sig frem mod Torre del Greco. Heldigviis dreiede Strømmen af tæt udenfor Byen, saa den foreløbig reddedes fra total Undergang. Dog vedvarede Jordrystelserne hele Natten, og Revnerne i Jorden ere blevne til sande Afgrunde. Mange Huse ere styrtede sammen, og det er forgjeves at sætte Stiver til dem, da Jordbunden bevæger sig. Communicationen er afbrudt, og Bestyrtelsen almindelig. Der forsikkres, at Havet er traadt 160 Fod tilbage fra Strandbredden.

I England betragter man nu Krigen med Amerika som uundgaaelig, og ethvert Haab om en mindelig Afgjørelse synes at være forsvundet, siden Telegraphen meldte, at Congressen har voteret Commandeur Wilkes sin Tak.

Prinds Albert, Dronning Victorias Gemal, er den 14de Decbr. afgaaet ved Døden, hvilket vækker almindelig Beklagelse, ikke alene i England, men ogsaa i Udlandet.

Den electriske Telegraph mellem New York og St. Francisco er nu færdig, og der er saaledes en uafbrudt Telegraphforbindelse ligefra Amerikas Østpynt til Californiens Vestkyst, en Strækning af næsten 1,000 danske Mile. En Depesche paa denne Linie er kun tre Timer underveis, saa at Bladene i New York i al Magelighed hver Morgen kunne bringe den foregaaende Dags californiske Nyheder. I Californien er man endnu bedre stillet; Telegraphen løber som bekjendt fra Jorden i dens Dreining om sin Axe, og Depescher, som afgaae Kl. 12 om Middagen fra New York, har man derfor samme Dags Morgen Kl. 8 i St. Francisco. Ved at knytte Californien og de paa Veien liggende Territorier fastere til Unionen, har denne Telegraph en ikke ringe politisk Betydning. Men endnu større Vigtighed vil den erholde, naar den efter Planen er bleven fortsat over Oregon og Beringsstrædet til Mundingen af Amur i Asien, hvorhen Russerne fortiden ere i Begreb med at forlænge deres Telegraph fra Moskou. Telegrammer mellem Europa og Amerika ville derved om et Par Aar kunne befordres over Sibirien og Aleuterne, saa at man til Nød kan undvære den transatlantiske Telegraphforbindelse, hvis alle Forsøg paa at bringe en saadan istand skulde mislykkes, hvad der dog slet ingen Grund er til at antage.

Notits til Emigranterne.

Præsidentskabet i Liverpool anseer det ikke raadeligt for de Hellige at standse i New York, saalænge Tilstanden i Amerika er saa daarlig som for Nærværende. Hvis den imidlertid skulde forbedres i den Grad, at Emigranter kunne opholde sig i New York, skulle de i Tide blive underrettede derom.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

for Aaret 1861.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	18	4	109	26	41	24	993	354	59	105	6	1197
2. Aalborg	20	3	67	19	16	8	376	192	20	60	6	489
3. Vensyssel . . .	21		79	15	18	13	537	355	29	66	6	662
4. Fredericia . . .	9	2	37	7	10	5	218	104	11	17	2	279
5. Lolland	6		21	6	6	5	173	70	10	6	3	211
6. Bornholm . . .	3		11	1			83	10	5	5	1	95
7. Fyen	8		26	9	8	1	137	69	21	8	5	181
8. Aarhuus	11	1	32	7	9	6	218	124	21	53	4	273
9. Skive	5	1	8	5	1	2	49	18	3	8		66
	101	11	390	95	109	64	2784	1296	179	328	33	3453
Norge.												
10. Brevig	17	2	80	42	44	13	647	195	28	54	7	828
Sverrig.												
11. Skaane . . .	18	1	65	37	24	17	507	215	43	51	1	651
12. Stockholm . .	7		26	3	9	4	104	75	17	12	1	146
13. Gøtheborg . .	8		29	9	9	5	134	75	18	5		186
14. Norrkøping . .	11		27	17	14	2	205	93	19	2	2	265
15. Sundswall . .	3		6	4	2		28	4	1	3		40
	47	1	153	70	58	28	978	462	98	73	4	1288
16. Hamborg . . .	1		3	2			11	1				16
Summa . .	166	14	626	209	211	105	4420	1954	305	455	44	5585

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Opposition mod Mormonismen i dens tidligste Dage.

Tale af Ældste George A. Smith.

(Fra „Deseret News.“)

Herren siger: „Ligesom Himmelen er høiere end Jorden, saa ere mine Tanker høiere end Eders Tanker.“

Hvad vi have hørt i Eftermiddag er særdeles skikket til at vække os til Bevidsthed om denne Sætnings Sanddruhed. Dersom det var bleven overladt til de Religieuse i Verden at stifte en ny Religion, der skulde overgaae alle andre Secter, vilde de udentvivl have sammenkaldt et stort Raad af de viseste, lærdeste og frommeste Mænd i Christenheden — de kyndigste i Theologi, Philosophi, Lovkyndighed og alle Videnskabsgrene. Og dog valgte Frelseren, da han besøgte Jorden, sine Tjenere og Sendebud blandt Fiskere og Toldere — Mænd af de lavere Samfundsklasser, uden Lærdom, uden Berømmelse, men derimod ikke saa sjelden ilde omtalte. Saadanne valgte han til at forkynde Evangeliet, til at vidne om Sandheden og til at lære om hans Komme til Verden — om hans Mirakler, Død og Opstandelse. Saaledes var det ogsaa i denne Slægt.

Da Herren begyndte sit Værk i denne Uddeling, glemte han at henvende sig til dHrr. Campbell, Scott, Clarke, Doddridge eller andre berømte Geistlige. Han forbigik Hs. Hellighed Paven og Biskopperne, der præsiderede med saamegen Værdighed, Magt og Glands over de forskjellige christne Menigheder. Han forbisaae Nutidens Collegier og Universiteter og gik lige hen paa en Mark, hvor han lagde sin Haand paa Joseph Smiths Hoved, en Plovdreng, som dyrkede Jorden, og som neppe havde lært nok til at kunne læse i en Bibel. Denne inspirerede han til at oversætte Mormons Bog og bemyndigede ham til at forkynde Evangeliet og forvalte Saliggjørelsens Plan.

Det varede ikke længe før denne unge Mand blev et Stumpelskud og en Skovisk for alle lærde Christne; men Herren sagde: „Mine Veie ere ikke Eders Veie, og mine Tanker ere ikke Eders Tanker.“

Da de første Ældster i denne Kirke begyndte at prædike Evangeliet, hvor ofte

maatte de ikke høre dette Spørgsmaal: Hvorfor kaldte ikke Herren nogen af de Lærde, nogen af Professorerne ved de theologiske Faculteter, eller nogen af vore oplyste Missionairer? Hvis dette Værk virkelig var sandt, hvorfor valgte han en saa simpel, ulærd, enfoldig Person? Dette Spørgsmaal gjentoges allevegne, og anførtes af Hundreder og Tusinder som en tilstrækkelig Grund for Forkastelsen af Mormons Bog og Guds Tjeneres Vidnesbyrd.

Efter kort Tids Forløb begyndte en literair Feide. Aviserne bekjendtgjorde, at en Bedrager var fremstaaet, at en falsk Religion var bleven indført, og at nogle vankundige, stupide, intetduende Karle foregave at bringe en ny Troeslære. Thurlow Weed var den første, der begyndte denne literaire Kamp i Dagspressen under Titlen „Gudsbespottelse."

Dette Raab er ofte bleven gjentaget lige til disse Dage. Veltalende Religionslærere erklærede fra deres Prædikestole, at tre Uger vilde være mere end nok til at tilintetgjøre hele Bedrageriet; men de tre Uger forløb og Herrens Ord blev fremdeles forkyndt. Derefter fastsatte de samme ærværdige Herrer, at et Aar vilde være fuldkommen nok til at faae den nye Lære udryddet.

Redacteurerne strøde deres ene falske Beretning efter den anden, af hvilke een vistnok længe vil holde sig i Erindringen; det var et foregivet Mirakel om at kunne gaae paa Vandet. Der fortaltes nemlig, at Propheten havde lagt nogle Planker et Par Tommer under Vandfladen, paa hvilke han traadte for at overbevise Mængden om sin Læres Ægthed; men just som Alle vare overtydede og Propheten skulde stige i Land, trak nogle Gavtyve Planken væk, saa han plumpede i Vandet og druknede.

Hvad saa? „Denne Løgnefabrikation om Mormonismen, denne Bagvaskelse og Fordreielse af den kan ikke standse den, — vi maae finde paa noget Bedre!" lød Raabet. Dette „noget Bedre" var: at dyppe Propheten i Tjære og Fjær, samt anvende andre Voldsmidler, men desværre med ligesaa ringe Held som tidligere; thi Propheten havde neppe faaet Tjæren af sig, før han maatte gaae ned i Vandet og døbe de Troende.

Der er eet Slags Mennesker, som har spillet en fremragende Rolle i Oppositionen mod Herrens Værk i de sidste Dage, som aldrig skal forglemmes. Kirkens første Medlemmer kom som bekjendt fra næsten alle Secter, og om de end ikke havde tilhørt nogen Sect, bragte de dog en større eller mindre Portion Fordom med sig.

Jeg kan godt erindre første Gang, jeg mærkede Apostatiens Aand begyndte at yttre sig. Et lille Selskab af os vare paa Reisen til Zion, ved hvilken Leilighed en af Brødrene (Norman A. Brown) mistede en Hest. Denne Mand var bleven døbt til Syndsforladelse, glædede sig i Sandhedens Lys og begav sig paa Veien med de øvrige Hellige; men hans Hest døde. „Er det muligt," sagde han, „at dette Værk er af Gud? Havde det været af Gud, vilde ikke min Hest være styrtet, naar jeg reiste til Zion." Han faldt fra, stred mod Herrens Gjerning og døde som et ulykkeligt, udtæret, elendigt Væsen; og alt dette som Følge af den store Prøvelse, der overgik ham ved Tabet af hans Hest.

Joseph H. Wakefield, som døbte mig, bekjendtgjorde efter sit Frafald for den forbausede Verden, at han som Gjest i Joseph Smiths Huus engang havde seet Propheten komme ned fra det Værelse, hvori han var beskjæftiget med Oversættelsen af Guds Ord, og begynde „bogstavelig" at lege med sine Børn! Dette overtydede ham om, at Joseph ingen Guds Mand kunde være og at Værket var falsk, hvilket han tidligere havde bevidnet for mig og Hundreder Andre var sendt fra

Gud. Senere stillede han sig i Spidsen for en Pøbel og fik en Forfølgelse bragt istand mod de Hellige i Kirtland og Egnene deromkring.

En af de første Apostater, der benyttede Pressen mod os, var Ezra Booth. Han offentliggjorde ni Breve i „Ohio Star," som udgaves i Ravenna, Portage County, i hvilket Blad han fremsatte alle de Argumenter og Fordreielser, han kunde hitte paa, og det var den almindelige Tro hos vore Fjender dengang, at Ezra Booths Frafald og Opposition vilde aldeles tilintetgjøre „Mormonismen." Men Værket skred frem med uformindsket Hurtighed.

Denne Ezra Booth havde væ et Methodistpræst, men ved et Besøg hos Joseph Smith var han bleven overbeviist om dette Værks Sandhed ved at see et Mirakel. Mrs. Johnson, en aldrende Dame, som i flere Aar havde lidt af Rheumatisme, og som i det sidste Aar ei havde formaaet at løfte Haanden op til sit Hoved, blev helbredet ved Haandspaalæggelse af Propheten, saa at hun paa Stedet kunde rede sit Haar og gjøre hvadsomhelst, hun ønskede. Dette sagde ham, det var Guds Kraft, og han begyndte strax at prædike Sandheden; men da han fandt, at han ikke kunde leve saa overdaadigt som hos sine Brødre Methodisterne, men derimod maatte arbeide og trælle for Zions Vel, alene stolende paa Gud og først paa den store Regnskabsdag erholde Lønnen for sin Møie, faldt han fra.

Det næste Skrift, som gjorde betydelig Opsigt i Verden, blev udgivet af Doctor P. Hurlburt, betitlet „Mormonismen afsløret." Paa Grund af usømmelig Opførsel mod Fruentimmer var han bleven udstødt af Kirken. Han bekjendte sin Synd i et Raad, hvor jeg var tilstede og hørte hans Tilstaaelse. Her lovede han for Gud, Engle og alle Mennesker, at han fra den Stund af vilde efterleve sin Religion og føre et retskaffent og dydigt Levnet, hvis Brødrene blot vilde tilgive ham. Han græd som et Barn og bad og tiggede om Tilgivelse. Raadet tilgav ham, men Joseph sagde til ham: „Deres Bekjendelse her er ikke oprigtig."

Nogle Dage derefter offentliggjorde han i Bladene sin Udtrædelse af Kirken og angav som Grund, at han førte nævnte Raad bag Lyset ved at bringe Brødrene til at troe paa sin Bekjendelse, medens han kun forstilte sig angrende for at see, hvorvidt Raadet kunde bedømme hans Aand. Joseph sagde ham imidlertid ved samme Leilighed, at hans Anger var fremhyklet.

Han bragte „Spauldings Roman" paa Benene — den vidtbekjendte Historie om det „fundne Manuscript." Da han var lige ved at udgive dette Løgneværk, blev han, paa Grund af sine ophidsende Taler, i hvilke han ofte havde udstødt Trusler mod Joseph Smiths Liv, af Øvrigheden i Ohio opfordret til at stille Caution for Rolighedens Overholdelse. Som Følge heraf blev Forlæggeren E. D. Howe angivet som Forfatter til Bogen.

Hurlburt gik for at være en Videnskabsmand, en Doctor Medicin; men han var tilfældigviis sine Forældres syvende Søn og blev af disse kaldet Doctor. Det var altsaa hans Fornavn, ikke hans Titel.

Denne Bog hilstes med megen Jubel i Dagbladene. Mr. Howe kom overeens med Hurlburt om at give ham 400 trykte Exemplarer for Manuscriptet, hvorefter Hurlburt gik med sin Liste fra Huus til Huus for at samle Subscribenter, indtil han havde faaet sine 400 Expl. borttingede, hvilke skulde leveres saa snart de vare trykte og indbundne for een Dollar Stykket.

Howe trak imidlertid Tiden ud med at levere Hurlburt hans Bøger, indtil han fik tilsneget sig dennes Subscriptionsliste, hvilken han copierede, omsendte Bøgerne,

stak Pengene i sin egen Lomme og derpaa gav han Hurlburt hans 400 Exemplarer. Saaledes snød han Hurlburt for Manuscriptet, hvorved denne blev nødt til at sælge sine Bøger for 10 til 20 Cents Stykket, eller for hvad han kunde faae, og en stor Deel blev aldrig solgt.

Der er een Ting at mærke ved Udgivelsen af Skandskrifter mod „Mormonismen," og det er, at ingensinde har Apostater gjort deres Lykke derved; thi dersom de vilde sige hvad sandt var, havde de intet Nyt at berette, og naar de publicere Usandhed, indblæser Løgnens Aand dem saadanne store Løgne, at deres Værk sætter sig selv i Miscredit.

Den første Kirke, som organiseredes i Modvægt til „Mormonismen," troer jeg blev stiftet af Wycam Clark i Kirtland, som blev døbt omtrent samtidig med Sidney Rigdon. Han udtraadte af Kirken i Forening med Northrop Sweet og fire Andre og sagde, at de skulde rive hele Verden med sig ved at prædike „Mormon-Principer." De afholdt to eller tre Forsamlinger, men deres Samfund vilde aldrig været kjendt i Verden, dersom ikke nogle faa af os havde erindret denne Tildragelse og talt om den.

Et andet Slags Frafald fandt Sted i Nærheden af Kirtlands Hammerværk. En Mand ved Navn Hoten udtraadte af Kirken, forkastede Mormons Bog og Propheten og stiftede selv en Menighed kaldet „den uafhængige Kirke." En vis Montague blev beskikket som Biskop, og hele Kirken bestod af en halv Snees Medlemmer, som foregave at have Alting tilfælles, efter det Nye Testamentes Mønster. Nogle Uger senere fremkom Biskoppen, der havde Tilsyn med de timelige Affairer, med en Klage mod Præsidenten, lydende paa, at denne havde været i hans Kjøkkende, og Præsidenten beskyldte Biskoppen for at have været for kjærlig mod hans Kone, og dermed var deres Samfund opløst.

Det er ikke min Hensigt at omtale alle de Apostater, som ere opstaaede, men jeg skal nævne en ved Navn Hawley. Han blev besat af en Aabenbaringsaand etsteds i Staten New York, medens han gik og pløiede, og den greb ham saa voldsomt, at han ei engang fik Tid til at trække sine Støvler paa, men reiste barbenet til Kirtland, der laa en 600 engl. Mile derfra, for at fortælle Joseph, at han var en falden Prophet, at Gud havde afskaaret ham, og at Herren havde beskikket en Mand ved Navn Noah i hans Sted; og Grunden, hvorfor Joseph var afskaaren, var, fordi han havde taalt, at Brødrene brugte Knapler paa deres Frakkeærmer og Søstrene Kapper. Han løb gjennem Gaderne i Kirtland og raabte med et afskyeligt Hyl: „Vee, Vee over dette Folk!" Men engang gik Brigham Young ved Midnatstid ud med en god Pidsk og sagde til Hawley: „Dersom Du ikke lader være at forstyrre Befolkningen med den Straalen, skal Du see, jeg skal prygle Dig godt af!" Han holdt strax op og troede rimeligviis, at nu havde han lidt Forfølgelse nok for sin Herres Sag.

Jeg troer, at dersom vi vilde undersøge Grunden til alle Apostaternes Fald, skulde vi finde, at ni og halvfemsindstyve Tilfælde af hvert Hundrede have deres Oprindelse i en hoeragtig eller vindesyg Aand.

Der kom engang en Mand ved Navn John Smith ind i Kirken i Staten Indiana, hvor han prædikede lidt, og ansaaes for en meget nidtjær Mand; men tilsidst sagde han, at han havde beviist, at Pagtens Bog var falsk, „thi der staaer i den," sagde han, „at dersom en Mand bedriver Hoer og ikke omvender sig, skal han tabe Guds Aand og fornegte Troen. Jeg er

i Overtrædelse, men har ei fornegtet Troen, hvilket er et Beviis paa, at Aabenbaringen i Lærdommens og Pagtens Bog ikke er af Gud." Han var allerede saa betagen af Blindhed, at han ikke kunde see, han fornegtede Troen i det Dieblik, han sagde, at Aabenbaringerne vare falske. Mørket kan faae saadant Herredømme over et Menneske, at han bliver fuldkommen blind for sine egne Handlinger og de Aander, der bevirke dem.

Efterat de tolv Apostlers Qvorum var bleven organiseret og Kirtlands Tempel var bleven saavidt færdig, at en høitidelig Forsamling kunde afholdes der og Begavelser meddeles, blev Apostatiens Aand mere almindelig, og Kirken fik dengang en alvorligere Rystelse end nogensinde tidligere.

Kirken var voxet betydelig i Antal og de Ældstes Arbeide i Forhold dertil; men Frafaldet begyndte paa høie Steder. Een af det øverste Præsidentskab, flere af Apostlerne, Høiraadet, Præsidenterne for de Halvfjerds, Vidnerne til Mormons Bog, flere af de Præsiderende i Far West og mange andre høitstaaende Medlemmer i Kirken bortførtes med dette Frafald; og disse troede, at de vare mere end mandstærke nok til at stifte en reen Religion, der kunde blive universal. Forsøget herpaa skete under Ledelse af Warren Parrish, som havde været omreisende Ældste og havde i de sydlige Stater stort Ry for at være en veltalende Prædikant, og som en kort Tid havde været ansat som Skriver for Joseph. Han paatog sig at organisere en Kirke af disse Elementer, og de fortalte mig, at alle de talentfuldeste Ældster vare rede til at følge dem. Saaledes nævnte de f. Ex. Lyman Johnson, John F. Boyington, William E. McLellan, Hazen Aldrich, Sylvester Smith, Joseph Coe, Orson Johnson, W. A. Cowdery, M. F. Cowdery og Flere, udgjørende i det Hele en tredive Stykker, som havde været fremragende Ældster i Kirken.

De vilde forkaste Mormons Bog og Joseph Smith, men benytte „Mormon-Principerne" til at omstøde alle Troessamfund i Verden og forene dem alle til een Kirke, hvis stormægtige Ledere de skulde være!

Hvad Held havde dette store Frafald? Da Broder Kimball var paa Mission i 1844 — dette Frafald fandt Sted i 1837 og 38 — traf han Warren Parrish paa Færgebaaden ved Fox River. Han var en alvorlig-udseende Mand, med tætknappet sort Kjole og hvidt Halstørklæde. „Ældste Kimball;" siger han, „vær af den Godhed ikke at omtale til Folket her, at jeg har været Mormon. Jeg er nu Baptistpræst og holder Forsamlinger i den Bygning derhenne for en aarlig Løn af 500 Dollars. Dersom Nogen faaer at vide, at jeg tidligere har været Mormon, vilde det i Sandhed skade min Indflydelse i høi Grad."

Hvor var den store Kirke, han forsøgte at opbygge, bleven af? Han havde forsøgt sig som Procurator — det slog feil; han havde udgivet falske Penge for Falskmyntnere — det slog ogsaa feil, ligesom den store Kirkespeculation, og hvad var Aarsagen til alt dette?

Jeg erindrer, at jeg i min Ungdom en Aften silde hørte min Fader og en af Brødrene tale sammen, og da jeg var en Smule nysgjerrig, erfarede jeg, at der fandt en betydelig Uenighed Sted mellem Parrish og en af Brødrene. Dette var, medens han endnu ansaaes som en god Mand i Kirken. Han havde nemlig været for kjærlig mod den anden Broders Kone. Der fandt jeg Begyndelsen til hans Frafald.

I kunne gjerne gaae hen til enhver af disse tredive Mænd, og jeg tør forsikre, at I ikke kunne pege paa Nogen af dem,

uden I vilde finde, at en hoeragtig eller vindesyg Aand havde taget Besiddelse af deres Hjerte, og naar saa var, havde Herrens Aand forladt dem. De havde ikke Forstand nok til at omvende sig og forsage Synden, men de underkastede sig Mørkets Aand og ere gaaede til Helvede, hvor de kunne opløfte deres Øine og bede dem om Hjælp eller Lindring, hvem de fordum søgte at føre til Undergang, og faae de nogensinde det Privilegium at være Tjenere for dem, som have holdt Himmelens Love, maae de være særdeles taknemmelige og lykkelige.

Da vi rømmede Far West, opstod en anden Prophet ved Navn Isaac Russell, som paatog sig at lede de Hellige i Ørkenen; han vandt omtrent en Snees Tilhængere. Aarsagen til hans Frafald var den Befaling, at de tolv Apostler skulde forlade de Hellige efter Templets Grundlæggelse den 26de April, hvilken Befaling ikke kunde efterkommes, fordi de Tolv vare fordrevne. Men det traf sig saa, at de Tolv begave sig hen til det betegnede Sted, og en tyve eller tredive af de Hellige paabegyndte atter Grundlæggelsen af Templet paa den fastsatte Dag og afholdt en Conference, ved hvilken Leilighed Russell og hans Tilhængere bleve afskaarne. Han udøvede sin Indflydelse over nogle Faa, indtil de adspredtes og forsvandt.

I Nauvoo havde vi et andet Tilfælde. Det var nemlig William Law, Joseph Smiths Raadgiver — en meget alvorlig Mand. Han prædikede en heel Deel i Nauvoo og formanede de Hellige til at være punktlige og at betale deres Gjeld, hvilket han gjentog bestandig. Søndag efter Søndag hørte man aldrig andet end Punktlighed, Punktlighed, Punktlighed!

Jeg var dengang paa Mission i England; men da jeg kom hjem, hørte jeg altid disse Taler, og jeg tænkte: Du maa være en meget retskaffen Mand, og man risikerer Intet ved at handle med Dig; og saaledes troede Enhver.

Den første Gang jeg fik lidt Mistanke til ham var en Dag, jeg befandt mig i hans Mølle. Broder Willard Richards og jeg mødte Biskop Smoot, og denne tilbød at ville vædde en Tønde Salt paa, at Doctoren var tungere end jeg. Vi gik derfor ind i Laws Mølle for at blive veiede. Jeg blev veiet paa en Vægt, hvorpaa al den Hvede veiedes, som blev bragt til Møllen, og til min Forundring veiede jeg tolv Pund mindre end sædvanlig. Det var da besynderlig, tænkte jeg; men da jeg saae, at der var en anden Vægt paa den anden Side af Møllen, hvor der veiedes Meel, veiede vi hverandre to Gange paa begge Vægter, og kom til det Resultat, at dersom jeg havde været en Meelsæk, vilde jeg have veiet tolv Pund formeget, men dersom jeg havde været en Kornsæk, vilde jeg have veiet tolv Pund forlidt.

Dr. Richards og jeg udregnede strax, at Gevinsten ved dette skammelige Bedrageri var tilstrækkelig til at forsyne Møllen med Brænde og den fornødne Arbeidskraft.

En Dag saae Broder Joseph og jeg William Law komme ud fra sit Huus, ved hvilken Leilighed Br. Joseph sagde til mig, hentydende til Law: „George, veed Du, at der gaaer den nedrigste Karl i Byen?" Ja, svarede jeg, men jeg troede ikke, at Du var af den Formening. „Hvorledes kom Du til Kundskab derom?" Han har to Slags Vægter i sin Mølle, sagde jeg. Joseph fortalte mig da, at Law besøgte visse berygtede Huse i St. Louis og lod mig forstaae, at han kjendte ligesaa godt Laws Hykleri og Uredelighed som jeg.

Jeg omtaler dette, kun fordi William Law var en af dem, der væsentligst bidrog til Joseph Smiths Død. Naar han engang kommer frem, vil han finde,

at hans Klæder ere besudlede med uskyldigt Blod, og han kan vente at beholde det Særkjende i al Evighed.

Hykleri, Vindesyge, Hoeragtighed og moralsk Fordærvelse var ligeledes Aarsag til William Laws Fald.

Naar en Mand taler meget om Hellighed, Retfærdighed og Gudsfrygt, naar han neppe kan tale uden et fromt Suk, har man Grund til at fatte Mistanke til ham, thi saadan Skinhellighed er i sig selv det meest Foragtelige, der kan existere.

Law samlede sig nogle Tilhængere, stiftede en Menighed og opkastede sig selv til Prophet; han forlod Nauvoo, sluttede sig til Pøbelen og anførte dens Avantgarde.

Da Joseph Smith i Aaret 1843 blev fængslet i Lee County, efter Ordre af Gouverneuren i Missouri, gjorde William Law Forsøg paa at befrie ham. Da han befandt sig i Nærheden af Oquaka og troede, at Joseph var bleven smuglet ned til Flodbredden, og at man var ifærd med at bortføre ham til Missouri, sagde han: „Man vil bringe ham over Floden, og dersom Propheten kommer til Missouri og bliver dræbt, ville Eiendommene i Nauvoo falde til det Halve af deres nuværende Priis." Hans Omhu havde sin Grund i Frygten for, at Eiendommene skulde falde i Værdi. Da han nogle Øieblikke senere traf Joseph, slyngede han sine Arme om ham og kyssede ham. Han elskede ham saa inderlig, saalænge han holdt Prisen paa Eiendommene oppe.

Efter Josephs Død fremstode Flere, som udgave sig for Aabenbarere. Den meest fremtrædende af dem, troer jeg, var James J. Strang. Han samlede sig nogle Tilhængere og nedsatte sig først i Voree i Wisconsin, derefter drog han til Bæver Øen i Michigan Søen, hvor han opholdt sig i længere Tid, men blev tilsidst myrdet under nogle Uroligheder derssteds. Hans Tilhængere holdt længere sammen end nogen anden Apostats, og de udgave endogsaa et Maanedsblad, omtrent halvt saa stort som „Deseret News," hvilket var trykt med store Typer og forsynet med brede Marger, i hvilket de anerkjendte James J. Strang som Prophet.

Charles Thompson, Francis Gladden Bishop, G. J. Adams og flere Andre optraadte ligeledes som Propheter, indtil man en Tid var aldeles overlæsset med Propheter; men alle disse døde tilsidst hen, deres Navne gik i Forglemmelse og deres Foregivender kjendes ei af Nogen, naar undtages nogle faa af os, som tilfældigviis komme i Tanke derom og omtale det.

Oliver Cowdery sagde til de Hellige i Pottawotamie, da han forlangte Gjenoptagelse i Kirken: „Følger de Tolv; det er dem, Præstedommet hviler paa. Hvis I altid holde Eder i Hovedkanalen, vil Alt gaae vel med Eder; men dersom I komme ind i en Bugt, ville I befinde Eder mellem Slanger og Kryb."

Det er af yderste Vigtighed for enhver Sidste-Dages Hellig at gaae med Vaersomhed paa Retfærdighedens Vei, forbedre sin Vandel, beherske sine Tilbøieligheder, banlyse Syndens og Fordærvelsens Aand fra sit Hjerte og see til, at dets Følelser, Ønsker og Attraaer ere rene for Gud; thi vore Handlinger staae mellem ham og os — ham er det vi skulle gjøre Regnskab for, og hans Aand vil ikke boe i urene Templer.

Lad os derfor holde os rene for ham, bestandig efterleve de Grundsætninger, vi have annammet, og berede os for den Dag, da vi skulle staae paa Zions Bjerg, hvor kun de Rene af Hjertet ville faae Plads.

Maa Gud velsigne os, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star“ om

De Helliges Udvikling.

Et Tilbageblik paa Jesu Christi Kirkes Historie i disse sidste Dage vil overbevise ethvert tænkende Væsen om Gavnligheden af den Erfaringsskole, de Hellige have gjennemgaaet. Der er intet Folk paa Jorden, som har havt saa megen Leilighed til at vinde Erfaring, som de Sidste-Dages Hellige, thi der er intet Folk, som har prøvet, hvad de have lidt. Lige fra deres første Tilnærmelse til denne Kirke have de, ifølge den Almægtiges Villie, maatte bekjæmpe og beseire Trængsler, som sjelden have faldet i andre Dødeliges Lod. Der er kun meget faa af de Hellige, som ikke have maattet stride mod Vanskeligheder og Ubehageligheder lige fra den første Dag de annammede Evangeliet; thi ikke saa snart have Familie og Venner erfaret, at de havde isinde at adlyde Sandheden, før de i de fleste Tilfælde strax bragte al deres Magt og Indflydelse i Anvendelse for at hindre dem i at gjøre dette Skridt; og naar Argumenter og Trusler om Venskabs Ophævelse og deres gode Navns Forspildelse ikke frugtede, greb man som sidste Middel til Forfølgelse. De ere blevne forhaanede, bespottede og berøvede sit Erhverv; deres Familie have forskudt dem, og deres Venner, som tidligere elskede dem af ganske Hjerte, have vendt dem Ryggen og hadet dem. Dette har næsten hver Mand og Qvinde i Kirken personlig erfaret, og hvad der gjelder Individer, gjelder ogsaa hele Kirken samlet, kun i forstærket Grad. De ere blevne drevne fra Huus og Hjem, fra Sted til Sted som Offre for fanatiske Pøbelhobes Blodtørst, og have ofte maattet forlade Alt, hvad de eiede. Aldrig saa snart havde de forsøgt at bygge sig et Hjem og nyde Frugten af deres Flid og Vindskibelighed, før et voldeligt Overfald har nødt dem til at flye fra Alt, hvad deres Arbeidsomhed og Udholdenhed havde forskaffet dem. Nøgne og blottede maatte de i deres næste Settlement ved anstrengende Arbeide og tiltagende Indsigt afvinde Elementerne Livets Fornødenheder.

Det er disse Gjenvordigheder, som ere saa ubetalelige for de Hellige. Mange have anseet dem for uudholdelige og have beklaget sig over, at Guds Børn skulde være nødte til at bære saadanne haarde Prøvelser; men hvad vilde de due til i Dag, dersom de ikke havde gjennemgaaet denne Skole? Vel er der Nogle, som have bukket under for deres Trængsler og Lidelser, men de have i Virkeligheden kun byttet Arbeidsmark, thi de Omskiftelser, der nedbrøde deres Legemskraft og lagde deres forkrænkelige Støv i Graven, ere høist nødvendige for Udviklingen af et saa mægtigt Folk, som de Sidste-Dages Hellige uundgaaelig maae blive. Resultatet af denne Erfaring, som det viser sig paa denne Dag, er, at de Hellige vilde med Lethed kunne udføre Ting, som ethvert andet Folk vilde ansee for aldeles ugjørlige. Deres Tro udvikles nødvendigviis i Forhold til deres Erfaring; den bliver sat paa en practisk Prøve i det Øieblik, vore Venner vende sig bort, men endnu mere naar de adlyde

Indsamlingens store Bud. Dette Bud har ofte lydt til de Hellige, naar de vare blottede for Midler til at efterkomme det; men troende, at det var deres Pligt og ved Udholdenhed i deres Bestræbelser ere de dog blevne istand til at udvandre. Hvor dette er bleven iværksat ved faa eller slet ingen Midler, have de Paagjeldende naturligviis havt en Tro, der var skikket til at udrette endnu større Ting, og paa denne Maade have de gradviis naaet deres nuværende Udviklingstrin.

De Helliges Erfaring før de samledes, saavel som senere i Kirtland, i de forskjellige Settlementer i Missouri, i Nauvoo og andre Steder i Illinois, beredte dem for den store Vandring over de sporløse og ubefolkede Ørkener til den store Saltsødal. De vare blevne jagede og plyndrede af deres Fjender, men deres Tro var voxet i den Grad under deres lange og frugtbringende Prøvelser, at de i en Hast kunde oprette et nyt Hjem i Klippebjergenes Skjød, og uagtet de der have mødt mange Vanskeligheder fra Tid til anden, have de dog ingensinde fortvivlet eller givet tabt.

Vi tør med rolig Samvittighed sige, at intet andet Troessamfund, der var bleven udviklet under andre Livsforhold, vilde have vovet et saadant Foretagende, som de landflygtige Hellige have fuldført. Naar man betragter hvad de have udrettet nu, da Alt harført til et glimrende Resultat, er det i Sandhed forbausende, og endnu mere forbauses man, naar man erindrer, under hvilke afskrækkende Omstændigheder, det blev udført. Den Erfaring og Triumph, Kirken vandt ved denne Modgang, har beredt de Hellige for endnu større fremtidige Foretagender. De have mere end nok beviist, at de baade ere villige og istand til at gjøre hvadsomhelst, Herren maatte forlange af dem. Uden de havde erhvervet denne Kundskab ved virkelig Erfaring, kunde de aldrig være blevne Redskaber i Guds Haand til at udrette, hvad han herefter vil kræve af dem. En saadan levende Tro som denne var nødvendig og maatte bringes tilveie.

Vor Hensigt med at omtale disse Fortidens Bedrifter er, at opfriske i de Helliges Erindring de mange Omskiftelser, under hvilke Gud har bragt sit Folk til dets nuværende Standpunkt. Havde han anseet det for Viisdom, kunde han have skjenket dem Overflødighed af Fred og Lykke, istedetfor Modgang og Sorg; men dette vilde ikke have givet dem den fornødne Erfaring og Udvikling. Mange troe, det maa være forfærdeligt at kjæmpe mod Fattigdom og Nød, men som oftest udvikles deres Aandsevner i en langt større Grad ved disse Midler end ved smilende Held og Lykke. Det har havt denne Virkning paa de Hellige i disse Dage. De have ofte været blottede for Penge, men rige paa Tro, og have derved udført Ting, som man med Guld alene aldrig kunde have udrettet; ja det er med tomme Hænder og en stærk Tro, at Guds Kirke og Rige ere blevne opbyggede af de Hellige. Verdens Rigdom er ikke bleven benyttet til at bringe Værket til dets nuværende Standpunkt. Der er kun saare faa af dem, der eiede Noget, som have bidraget til Evangeliets Forkyndelse blandt Nationerne og Zions Opbyggelse, men det er ved de Fattiges Tro og Utrættelighed og Herrens Velsignelse, det er skeet. Og naar et Folk har kunnet udrette saa Meget i sin Fattigdom, Svaghed og Uerfarenhed, hvad vil det ikke kunne gjøre med Fortiden til Drivefjeder og den forøgede Tro og Kundskab til Hjælpere? Et saadant Folk kan man berøve ethvert jordisk Gode, men det eier en Kraft, som Ingen formaaer at tage bort, og ikke saa snart lades det i Fred en Stund, før det begynder at voxe i Velstand og Magt, og hvis man lader det aldeles uændset, vil det inden kort Tid være

den mægtigste Nation paa Jorden, og det ifølge retfærdige Principer. Dette vil blive Guds Folks Fremtid, og den Skole, de Hellige have gjennemgaaet og som fremdeles fortsættes, vil berede dem dertil.

Lad de Hellige i Europa derfor ikke være utilfredse i hvilkesomhelst Kaar, de maatte befinde sig, men bestræbe sig for at høste Erfaring af alle deres Omgivelser. Dersom I ere fattige, og Eders Armod vækker en Tro og en Villiekraft, som under andre Omstændigheder vilde have ligget i Dvale, er det ikke uden Velsignelse for Eder. Det er den samme Erfaring, som Eders Sødskende, til hvem Eders Længsel staaer, tidligere have vundet, og hvis I ere standhaftige, ville I naae det samme Maal som de. Have I engang lagt Haanden paa Ploven, bør Ingen see sig tilbage, og de, som have et Guds Bud foran sig, hvilket de endnu ikke have opfyldt, maae ikke forsagte slaae deres Arme overkors, fordi de ikke i Øieblikket have de fornødne Midler til at efterkomme samme. Havde man altid Midler paa rede Haand, vilde vor Tro ikke blive øvet; men naar en Befaling gives af Herren, bør Ingen opgive Forsøget, fordi ikke Alting staaer parat for dem. En af Herrens Tjenere fordum sagde, at „Herren giver ingen Befaling til Menneskenes Børn, medmindre han bereder en Udvei for dem, saa de kunne udføre, hvad han forlanger af dem," og dersom enhver Hellig havde Tro herpaa og vilde handle derefter, vilde det ikke vare længe, før de alle vare samlede i Zion.

Selvbeherskelse.

Af Ældste C. A. Madsen.

Mange store og berømte Mænd, som have styret Samfund, Armeer og Nationer, have tilsidst tilstaaet, at de kunde beherske og regjere Andre, men sig selv kunde de ikke herske over. Det var sandsynligviis en lignende Følelse, der gjennemtrængte Digterens Hjerne, da han sagde: „Menneske, kjend Dig selv! Formast Dig ikke til at ville udgrunde Gud; det Studium, som passer sig for Menneskeslægten, er Mennesket!" Studiet af den menneskelige Natur er en af de interessanteste og vigtigste af alle Videnskaber, ligesom den sandsynligviis er den mindst studerede, og følgelig den mindst forstaaede. Det er aldeles ikke usædvanligt at møde Personer, tilsyneladende vel bekjendte med Chemi, Geographi, Agricultur, Mechanik, samt mange Grene af Philosophi, men som ere i total Uvidenhed med Hensyn til dem selv og Meningen af deres Handlinger, formedelst deres Sinds Mørke og deres Hjertes bedrageriske Indbildninger.

Vi ansee Selvstyrelse for at være af den største Vigtighed for ethvert Individ, og især for de Sidste-Dages Hellige; thi uden en grundig og fuldkommen Beherskelse af os selv, kunne vi ikke blive frelste i Guds Rige. Det var Selvstyrelsens Princip, som ophøiede vor Fader til en herlig Throne, og det var ved det samme Princip, at Jesus lagde Grundvolden til vor Frelse og Herlighed, samt ved hvilket han erholdt al Magt i Himmelen og paa Jorden.

Vi ere indtraadte, kjære Brødre og

Søstre, i den samme practiske Erfarings-skole. Vi have de samme Vanskeligheder at kjæmpe med — en lignende, men værre Natur at overvinde; vi have en Deel af samme Aand og Præstedømme til at opholde os, og den samme herlige Priis at stride for — evigt Liv.

Om I ville erholde denne uvurdeerlige Gave, maae I nøiagtig lære enhver Lectie, som gives Eder, og fremfor Alt: I maae lære at beherske Eder selv. Nogle af Eder ere Mænd og Fædre; I have Hustruer og Børn under Eders Veiledning, og ere maaskee kaldede til at præsidere over en Green, et District, en Afdeling af Christi Kirke; I ere maaskee Ældster, af de Halvfjerdsindstyve, eller Ypperstepræster, og desuagtet kunne I være uvidende om de første Principer for Bestyrelse.

Vi have kjendt Ældster og Ypperstepræster, som ikke have havt Viisdom nok til at kjøre et Spænd Oxer over Sletterne, som, naar deres Qvæg blev stædigt og gjenstridigt, vilde slaae og forbande det, og gjøre det endnu mere gjenstridigt, istedetfor at berolige og velsigne det.

Bibelen giver os Exempel paa en Prophet, der ei havde Viisdom nok til at styre et Æsel, men modtog Bebreidelser af sit Dyrs Mund for sin Uvidenhed, Daarskab og Dumhed. Der er nogle Mennesker, som tale en stor Deel om at styre Kongeriger og Verdener, men som ikke kunne styre blot een Hustru eller deres Børn eller sig selv. Der er Mænd og Qvinder i disse Lande, som have hørt Tiendeloven forklaret de hundrede Gange, og som ikke forstaae at bestyre femten, ti eller sex Rigsdaler om Ugen. Vi sige ikke dette i en bebreidende Aand, heller ikke i den Hensigt at beskjæmme Eder eller gjøre Eder modløse; men vi skrive dette saaledes ligefrem, paa det at I maae betænke og overveie nogle af de første Principer for Bestyrelse.

Naar vi lære Kunster, Videnskaber eller Sprog, levende eller døde, begynde vi med deres første Principer. Om vi gjennemgaae Elementair-Principerne og blot erholde en ringe Kundskab om de mere fremskredne Regler, kunne vi ofte blive anseete som lærde af de Vulgaire og Ukyndige; men naar vi komme i Selskab med Philosopher, Sprogkyndige eller Professorer, vil Sløret for vor Uvidenhed drages tilside, og vi staae der som uvidende Daarer.

I ere Studenter i Herrens theologiske Skole; I ere nu i en af de lavere Klasser; I ville snart, om I ere trofaste, bane Eder Vei til Zion. Der er Philosopher og Professorer af den høieste Grad, som kunne bedømme Eders Evner og Duelighed, førend I have talt to Sætninger med dem. Da bliver det nødvendigt for Eder, atter at begynde fra Begyndelsen og lære enhver Lectie fuldkommen. I maae lære at styre Eders Tanker, Følelser og Lidenskaber i Overeensstemmelse med Guds Love og Retfærdighedens Aand.

Der er ingen Evne nedlagt i vort Væsen, uden den jo kan forvendes og fordærves, hvadenten det er Øiets Syn, Ørets Hørelse, eller Mundens Udtalelse — Alt kan blive det Ondes Tjenere. I sig selv ere disse Evner blotte Redskaber for Aanden, som boer i os. Om Eders Hjerte er ondt, vilde Eders Øine ogsaa være onde; I vilde ikke glæde Eder ved Noget, som er elskværdigt, reent og dydigt, men Eders Øie vil bestandig anstrenge sig for at see Noget, som er ondt, sandseligt og djævelsk, ifølge et syndigt Hjertes fordærvede Ønsker.

Om Eders Hjerte er ondt, vil Eders Øre altid være rede til at opfange Ugudelighedens Gjerninger. I vilde glæde Eder ved at høre om Menneskenes Svagheder,

eller ved at lytte til, hvorledes den urene Løgner bagtaler, fornedrer og udspyer Gift imod den Retfærdige.

Om Eders Hjerte er ondt, vil Eders Mund være opfyldt af Forfængelighedens, Bedrageriets og Vanhelligelsens Ord; I vilde forsøge at retfærdiggjøre Eders egen ugudelige, ryggesløse Opførsel ved at udbrede Eder over Andres Svagheder; I vilde retfærdiggjøre den Ugudelige og fordømme den Retfærdige; I vilde kalde det Bittre sødt, og det Søde bittert; Mørke vilde I kalde Lys og Lys Mørke. Men derimod, om Eders Hjerte er reent, vilde Eders Øine ogsaa være rene; Eders Øre vilde blot finde Glæde i at høre om Eders Brødres ædle og retsindige Gjerninger, og og Eders Mund vilde være fuld af Velsignelse istedetfor af Forbandelse. Om Hjertet er reent, vil Munden udsende Retfærdigheds og Reenheds Ord, thi ud af Hjertets Overflødighed taler Munden. Et godt Menneske frembringer gode Ting af sit Hjertes gode Skatkammer, men et ondt Menneske frembringer onde Ting af sit Hjertes onde Skatkammer. Derfor, velsignet er den Mand, som lukker sine Øine for det Onde og tilslutter sine Øren for Ugudelighed, og i hvis Mund der ikke er Sviig.

Det vil sees af det Anførte, at Hjertet er Sædet for Styrelsen. Det er der, Aanden har opreist sin Throne, og derfra udgaaer Lovene, som styre Haanden, Foden, Øiet og Øret, samt ethvert Organ og enhver Evne, vi besidde.

Om den styrende Aand i Eder er ond, vil den lede Eder ind i Lastens og Ugudelighedens Huler; I vilde finde Glæde i at besøge Caffeer, Brændeviins- og Punschekroer, eller i at drikke disse forbandede Draaber i Løndom, i at ryge og skraae Tobak, og andre urene og smudsige Vaner. Man vilde finde Eder svirende i Selskab med Syndere, og siddende i Spotterens Sæde; Eders Øren vilde blive fyldte med Ord af Forræderi og Løgn; Eders Mund vilde være fuld af Forbandelse og Bitterhed, og Eders Passioner blive ophidsede til Bespottelse mod Eders Gud.

Men om den styrende Aand er god, ædel og reen, vil Eders Hjerte og alle dets Tjenere ogsaa være rene. Lad enhver Hellig under vor Bestyrelse strengt undersøge sit eget Hjerte, at han maa lære hvem der har Overherredømmet deri. Om Eders Sølv, Guld, Handel, Forreininger, Qvæg, Jord, eller nogen materiel Ting er øverst i Eders Hjerte, og saaledes den styrende Leder af Eders Handlinger, maae I omvende Eder og gjenindsætte den retmæssige Regjering, eller ogsaa vil den forræderske Usurpator lede Eder ned til Helvede. Om din Hustru indehaver Thronen og er Styreren for dine Handlinger, er hun en Usurpator (Magtraner) og maa afsættes, thi Du kan ikke erholde Frelse og evigt Liv, om Du lader det blive saaledes; men lad det skee i Sagtmodighed og Herrens Frygt, erindrende, at han vil være din Styrer og Behersker i de tilkommende Verdener, og med det Maal Du udmaaler, skal der blive Dig tilmaalt igjen.

Nogle have tænkt, at fordi vi troe paa Polygami, have vi intet Herredømme over vore Følelser eller Lidenskaber, og at vore Tilbøieligheder hengives tøilesløst til enhver sympathetisk Gjenstand. Vi anklages derfor af den Uvidende og Ondskabsfulde for at være fordærvede, udsvævende og hoeragtige; men vi sige til Alle, som i deres Hjerte have paabyrdet os dette Onde, at den Fordærvede, Udsvævende og Hoeragtige kan ikke bestaae blandt de Sidste-Dages Hellige, men bliver afhuggen. Saa streng er Guds Lov om denne Gjenstand, at om en Mand seer paa en Qvinde for at begjere hende, da har han allerede bedrevet Hoer med hende i sit Hjerte, og skal fornegte Troen. Ere disse

Ting ikke sande? Jo, de ere. Kan en Ældste eller anden Embedsmand i Kirken krænke Dydens Love ustraffet? Nei. Kan en Mand eller Qvinde begaae Hoer, uden at det bliver aabenbaret? Nei, det er umuligt. Gaa og spørg Apostaterne, som ere adspredte rundt omkring i disse Lande, hvor længe de vare istand til at skjule deres Fordærvelse og Ugudelighed for Herren og hans Tjenere. Om de have nogen Ærlighed tilbage i deres Sjæl, ville de sige Eder, at aldrig saasnart vare de faldne i Overtrædelse, forend Guds Aand veeg fra dem, og Guds Tjenere vare rede til at udøve Retfærdighed i Forhold til deres Gjerninger, ifølge Guds Love. Om I ikke troe dette Vidnesbyrd, saa gaa og spørg Munroes og andre af de fordømte Aander hvorfor de forlode Verden saa pludselig; de ville underrette Eder om, at de Hellige i Utah baade forstaae at regjere sig selv, og at undervise og styre Andre, saa at de, der vælge at boe blandt dem, om de ikke ville gjøre noget Godt, ere virksomt forhindrede i at gjøre meget Ondt. Hvem vil da vove at sige, at de Sidste-Dages Hellige ere fordærvede, og hoeragtige? Om Nogen har den Frækhed, lad ham da bevise sin Anklage, eller han vil staae brændemærket som en Bagtaler eller Løgner; og lad ham være overbeviist om, at hans Tilflugtssted for giftig Tale og Løgn ikke skal beskytte ham for den evige Vrede, Skam og Foragt.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 110.)

„Saavidt vi have kunnet erfare, har den offentlige Mening været gunstigere stemt for os i den senere Tid, og de Fleste ere nu venligsindede. De Retslærde kunne ikke længere gjøre os modfaldne ved at sige, at dette og hiint strider mod den offentlige Mening, thi den offentlige Mening vil ikke billige det. Man begynder at harmes over vore Forfølgere og siger, at „Mormonerne“ ikke i mindste Maade have forbrudt sig. Vi troe, at Sandhed, Ære, Dyd og Uskyldighed tilsidst skal seire. Vi kunde have taget vor egen Habeas Corpus for Overdommeren og sluppet fri for Pøbelen paa den hurtigste Maade; men uheldigviis var Fængselsvæggens Tømmer for haardt, saa at Haandtaget paa vor Naver gik itu, hvorved vi opholdtes længere end vi havde forventet. Vi henvendte os da til en Ven om Bistand, men en ubetydelig Uforsigtighed vakte Mistanke mod os, og før vi kunde undslippe, var vor Plan opdaget. Vi havde Alting i Beredskab paa den sidste Steen nær, og vi kunde have flygtet med Lethed, dersom vor Ven ikke havde været en Smule uforsigtig eller rettere altfor forsigtig.

„Sheriffen og Slutteren bebreidede os ikke for vort Undvigelsesforsøg; men vi havde gjort en net lille Bresche, hvilken vil koste Countiet ikke saa ubetydeligt. Den offentlige Mening siger nu, at vi burde have flygtet, thi da vilde Vanæren have ramt os, medens den nu falder paa Staten; at man ikke kan bebreide os Noget, og at Pøbelens Færd, Mordscenerne ved Hauns Møller, Gouverneurens Udryddelsesordre, og den eensidige nedrige Kettergang har evig fordømt Staten Missouri. Jeg vil kun endnu tilføie, at Ge-

neral Atchison har viist sig ligesaa usel og lav som alle de Øvrige.

„Vi have i lang Tid søgt at formaae vore Sagførere til at skrive nogle Petitioner for os til de høiere Retter i denne Stat, men de have ligefrem negtet det. Vi have gjort os bekjendte med Loven og selv skrevet vore Ansøgninger, og vi have erholdt Overflødighed af Beviser til Gjendrivelse af Alt, hvad man har beskyldt os for, saa at, hvis Overdommeren ikke frikjender os, handler han mod sin Pligt, Ære og al Retfærdighed, blot for at behage Djævelen; men vi have bedre Tanker om ham og haabe inden mange Dage at være paa fri Fod og atter glæde os blandt de Hellige.

„Vi have modtaget nogle Breve i Aftes, et fra Emma, et fra Don Charlos og et fra Biskop Partridge, hvilke alle aande af Kjærlighed og Trost. Vi vare meget tilfredse med Indholdet, thi vi havde længe savnet al Underretning, og Læsningen af disse Breve var for os som den forfriskende Zephyr; dog var vor Glæde blandet med Sorg, paa Grund af vore stakkels, haardt prøvede Søskendes Lidelser. Vi behøve ikke at sige Eder, at vore Hjerter svulmede af Fryd og vore Øine udgjøde Glædestaarer; men kun de, der have sukket bag Fængselets Mure uden Grund, kunne tilfulde fatte, hvor behagelig en Vens Røst lyder. Et Venskabsbeviis fra hvilkensomhelst Kant vækker enhver sympathetisk Følelse til Live; det fremkalder i et Øieblik Erindringen om Alt, hvad der er passeret; det omfatter Nutiden med Lynets Hurtighed; det griber Fremtiden med en Tigers Begjerlighed; det jager Tanken fra Sted til Sted, fra een Gjenstand til en anden, indtil tilsidst al Fjendskab, Ondskab og Had, alle Udestaaelser, Misforstaaelser og Vrangheder ligge slagne for Haabets Fødder; og naar Hjertet er tilstrækkelig blødgjort, lister Inspirationens Aand sig sagte derind og hvisker:

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge de seneste Meddelelser er Antallet af dem, som ere blevne myrdede, fordrevne fra deres Hjem i Libanon (i Syrien) og udplyndrede, henved 20,000; myrdede ere henved 14,000, af hvilke henved 5,000 ere omkomne paa Flugten og i Elendighed i Sidon, Tyrus og Beirut; af spæde Børn omkom 95 af 100. Blandt de Myrdede vare forholdsviis faa Qvinder, eftersom Druserne ifølge deres gamle Sædvane skaane Fruentimmer; de have derimod bortført en Mængde af dem fra Dair-el-Kamar. Tabet af Eiendom anslaaes til 15 Millioner Dollars. I Damaskus bleve derimod mange Qvinder dræbte, men endnu flere tvungne til at antage Muhammedanismen; ja hele Landsbyer bleve med deres Præster tvungne til at gaae over til Islam og for at afskjære Leiligheden til at vende tilbage til deres forrige Tro, bleve Mændene nødte til at ægte muhammedanske Qvinder. Hen ad Sommeren vare i Beirut henved 26,000 Flygtninge, i Saida 5,000, i Tyrus 2,000, i Tripolis 500, altsaa over 33,000, hvoraf Størstedelen var i den yderste Elendighed.

I Paris fandt den 31te December en frygtelig Gasexplosion Sted, hvorved flere Bygninger blevet stærk ramponerede. 22 Personer bleve saarede ved denne Katha-

strophe, dog antages mange flere at være komne til Skade; Nogle dræbtes, men deres Tal kjendes endnu ikke.

Amerika: Staden Charleston i Sydcarolina er den 11te December bleven hærjet af en frygtelig Ildebrand, som fortærede 576 Huse, flere Kirker, Theatre og offentlige Bygninger og ødelagde Værdier for mindst en halv Snees Millioner Dollars. Den Tanke laa nær, at Negerne havde anstiftet Ildebranden, men det hedder tvertimod, at de have viist megen Iver for at slukke og hjælpe. I New York benyttede de abolitionistiske Prædikanter øieblikkelig Begivenheden til Text for deres Prædikener. Her saae man da ret den Eviges Finger, Guds Straffedom over de Formastelige, som havde begyndt Opstanden! Sydstaternes Udtrædelse blev, som bekjendt, forkyndt i Charleston.

Ifølge Beretninger fra New York af 28de December er Indseilingen til Charlestons Havn aldeles spærret ved Nedsænkningen af 16 med Stene lastede Skibe.

Et fransk Transportskib „La Ressource" har 40 Mile fra Valparaiso lidt Skibbrud, og af de 600 ombordværende Personer bleve kun 5 reddede.

Joseph Smiths Syn.

Mel. Med os det har slet ingen Nød.

Det var en Sommermorgen skjøn
I Vestens fjerne Dale,
Hvor Kjæmpeskoven frodig grøn
Gjør høie dunkle Sale;
Derinde mellem Løv og Green
Paa lønlig Sti en Yngling treen,
Saa ungdomsfrisk at skue.

Han var beklemt, hans Hjerte slog
Med tunge Slag i Barmen,
Alt hen til Eensomhed ham drog,
Langt bort fra Verdens-Larmen.
Han bøied sig ved Træets Rod,
Der han sit Hjerte fromt oplod
Og bad til Gud i Himlen.

Men Mørkets Fyrste godt forstod,
Hvad dette vilde sige.
Naar Joseph Smith i Bønnen lod
Sin Røst til Gud opstige,
Han satte an med al sin Magt
Og fik sit Offer grumt belagt
Med tunge Helvedslænker.

Det var en Kamp paa Liv og Død,
Som snarlig dog fik Ende;
Thi Josephs Tro igjennembrød,
Og Gud sin Kraft lod kjende;
Ildstøtten, som i fordums Tid
Guds Folk gav Trøst i Storm og Strid,
Den lod sig her tilsyne.

„Min kjære Gud og Fader blid,"
Saa lød den Ynglings Stemme,
„Til Dig jeg sætte vil min Lid,
„Din Villie jeg vil fremme;
„Men ak! hvor skal jeg finde Fred?
„Hvor er dit Folk, hvor er det Sted,
„Hvor Du i Sandhed dyrkes?

„See her, see der, er Jesus Christ!
„Saa raabe mange Munde.
„Vi ere Hellige forvist,
„Vi Alt paa Biblen grunde!
„O giv mig Viisdom, milde Gud,
„Fri mig af den Forvirring ud,
„Husval mit arme Hjerte!"

Og som han bad i Aanden fri,
Et Lys ham klart omskinned,
En himmelsk Fred han fandt deri,
En salig Fryd for Sindet.
Og for sit Øie klart han saae
Gud Fader selv i Glands at staae,
Med Sønnen ved sin Side.

Som Harpetoner lød en Røst
Fra Lysets Regioner:
„Min elskte Søn, min største Lyst,
„Her ved min Side throner,
„Hør ham og lyd ethvert hans Bud,
„Da dine Synder slettes ud
„Og Du min Naade eier.

„Og sandelig jeg siger Dig,
„Paa Jorden ikke findes
„Den Kirke, jeg vedkjender mig,
„Hvor Salighed kan vindes;
„I mange hundred Aar forvist,
„Har Synd og Mørke, Splid og Tvist
„Behersket Jordens Slægter.

„Min Søn, om Du bereder Dig
„Til trofast mig at følge,
„Du blive skal i Aanden riig,
„Og Dig jeg ei vil dølge
„Mit Riges Evangelio,
„Men fuld af Kjærlighed og Tro
„Du dette skal forkynde!"

Dermed forstummed Herrens Røst,
Og Synet svandt for Øiet,
Men fuld af Glæde, Haab og Trøst,
Vor Joseph stod fornøiet,
Og Skovens milde Morgenluft,
Dens Blomsterpragt, dens søde Duft
Ham smilende omstraalte.

Nu runden over tred've Aar
Er fra hiin Sommermorgen,
Og Jesu Christi Kirke staaer
Paa Jord som Klippeborgen,
Og Joseph Smith, den Guds Prophet,
Har Herrens Vei med Kraft beredt,
Hans Navn velsignet være!

F. A. Hertz.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Børn.

(Fra „Times and Seasons.")

Da Jesu Christi Evangelium bragtes til Verden, var der noget saa Ophøiet, saa Herligt, saa Skjønt forbundet med det, som vel kunde fængsle Menneskets Sjæl. Der var en Værdighed, en Herlighed og Frihed ved dets Principer, som Menneskene i Almindelighed og selv de Lærde i Israel kun kjendte Lidet eller Intet til. Jøderne vare blevne oplærte i den Tro, „at dem tilhørte Forjættelserne, Lovgivningen og Gudstjenesten," at „Fædrene tilhørte dem," og at fra dem skulde Christus nedstamme efter Kjødet; men om Beskaffenheden af denne Messias saavel som af hans Kald, samt hvad Slags Herlighed, der skulde aabenbares ved hans Komme, og om Storheden og Fylden af de Velsignelser, som da skulde tilflyde Menneskene, synes de at have været total uvidende. Ligeledes synes det, som om de ikke kunde fatte, i hvilket Forhold de kunde komme til Gud ved Forsoningen, som Jesus tilveiebragte. Fastgroede til deres Formler og Ceremonier, deres Bestænkelser, Tvætninger, Offringer, osv., som aldrig kunde bringe dem til Fuldkommenhed, kunde de ikke fatte Betydningen af dette „større Offer" og „den bedre Pagt," da den blev aabenbaret. De havde længe staaet „under en Tugtemester," men denne havde ikke lært dem om den celestiale Lovs Herlighed — om Evangeliets Rigdom, Fylde og Velsignelser eller Guds Børns Frihed; følgelig, da det sande Lys kom, det Lys, som oplyser ethvert Menneske, der fødes til Verden, kunde de ikke fatte det. „Han var i Verden, og Verden kjendte ham ikke; han kom til sit Eget, og hans Egne annammede ham ikke. Men saa Mange, som ham annammede, dem haver han givet Magt at vorde Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn, hvilke ikke ere fødte af Blod, ei heller af Kjøds Villie, ei heller af Mands Villie, men af Gud." (Joh. 1, 10-13.)

Det var ikke blot Jøderne, som vare uvidende herom, men ogsaa Hedningerne, som sige sig at troe Evangeliet, synes at være ubekjendte med Guds Riges styrende Grundsætninger og Guds Børns ufatteer-

lige Privilegier. Da Evangeliets særdeles Velsignelser længe have været banlyste fra Jorden, da Aabenbaringens Lys for længe siden ophørte at veilede Christendommens Bekjendere, og da Jesu Tilhængere ikke havde nogen anden Rettesnor end det skrevne Guds Ord, som af uinspirerede Partiledere og begeistrede Bigoter er bleven forvansket, som Følge af at de, uagtet al deres Oprigtighed og Sandhedskjærlighed, og uagtet al deres Lærdom og Forstand i andre Henseender, savnede de rette Midler til at erhverve sig den sande Religion og Kundskab om de guddommelige Ting, saa maatte Verden uundgaaelig blive uvidende, thi „Troen kommer ved Hørelsen, men at man hører, skeer ved Guds Ord; men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker; men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?"

„Saa Mange, som ham annammede, dem haver han givet Magt at vorde Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn," siger Johannes. Her opstaaer det Spørgsmaal: Hvilke særdeles Velsignelser kunne flyde af denne Børneret, og af hvad Natur er denne himmelske Gave, som Johannes hentyder til med disse Ord: „saa Mange, som ham annammede, haver han givet Magt" osv.? thi heraf sees tydelig, at dersom de ikke troede og annammede ham, kunde de ikke blive Guds Børn, ligesaa lidt som uden det „sande Lys." Han kunde vel komme til Verden, uden at Verden kjendte ham; han kunde vel komme til sine Egne, uden at disse vilde annamme ham; men alligevel var han det sande Lys, som oplyser Enhver, der kommer til Verden — „det Sandheds Lys, som skinner. Dette er Christi Lys. Ligesom han ogsaa er i Solen, og er Solens Lys og den Kraft, ved hvilken den blev skabt. Ligesom han ogsaa er i Maanen og er Maanens Lys og den Kraft, ved hvilken den blev skabt. Ligesom han ogsaa er Stjernernes Lys og den Kraft, ved hvilken de bleve skabte. Og ligeledes Jorden og dens Kraft; den Jord, hvorpaa I staae.

„Og det Lys, som nu skinner, der giver Eder Lys, er formedelst ham, som oplyser Eders Oine; hvilket er det samme Lys, der opliver Eders Forstand, hvilket Lys udgaaer fra Guds Omgivelse for at opfylde det umaadelige Rum. Det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, ved hvilken alle Ting styres, ja Guds Magt, hvilken Gud sidder paa sin Throne, han, som er i Evighedens Skjød omgivet af alle Ting." (Pagtens Bog, Side 39.)

Følgelig er al Viisdom, Kundskab og Sandhed, som findes i Verden, udgaaet fra „Lysenes Fader, hos hvem der ikke er nogen Skygge af Omskiftelse." Al Dyd, Kjærlighed, Reenhed og Retfærdighed, som er i Verden, udstrømmer fra ham, alle Velsignelsers Kilde, Uddeleren af ethvert Gode, som findes i Universet. Hele Menneskeslægten nyder Godt af hans Naade; han lader det regne over Onde og Gode, og lader sin Sol opgaae over Retfærdige og Uretfærdige; men Børneretten skjenker han ikke til Alle, han bringer ikke hele Menneskeslægten i saa nær Forhold til sig.

For at blive et Guds Barn maa man fødes af Gud, ikke af Blod eller af Mands Villie. Paulus siger i sit Brev til Galaterne: „I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen i Christo Jesu, thi I, saa Mange som ere døbte til Christum, have iført sig Christum. — — — Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen." Vi maae her gjøre et lille Ophold og spørge hvad vi arve. Paulus siger videre: „Men der Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Qvinde, født under Loven, paa det han skulde frikjøbe dem, som vare under

Loven, at vi skulde faae den sønlige Udkaarelse. Eftersom I da ere Sønner, haver Gud udsendt sin Søns Aand i Eders Hjerter, som raaber: Abba, Fader! saa at Du ikke længer er Træl, men Søn," formedelst Forsoningen og Gjenløsningen, som han har tilveiebragt, og Adlydelsen af Evangeliets Lov.

Der er en Dybde i dette Emne, som kun meget Faa have udgrundet; men naar man først ret forstaaer det, er det vel skikket til at udvide Hjertet og udvikle vor Fatteevne, saa vi kunne begribe Hensigten med Jehovahs Planer. Skumle Fordomme og indskrænket Bigotteri maae flye for Himmellysets Nærmelse, og graanet Overtro maa med Skamfuldhed skjule sit Ansigt. Det var et Emne, ved hvilket Apostlerne dvælede med Forkjærlighed, og i Brevet til Galaterne, hvori Paulus foreholder dem deres Afvigelse fra Evangeliets Simpelhed, skildrer han med gløende Farver den Værdighed, Frihed, Velsignelse og Herlighed, som er forbunden med denne Børneret, og naar man sammenligner dette med den hedenske Overtroes Usselhed, Svaghed og Forvirring, frembyder der sig i Sandhed en saare stor Contrast.

Der hersker den Anskuelse i den religieuse Verden, at alle de, der slutte sig sammen og udgjøre et Religionssamfund, ere Guds Børn, en Anskuelse, som i Urimelighed og Fordringsfuldhed neppe har sin Lige. At mange Individer have søgt at tjene Gud blandt de forskjellige Samfund paa Jorden, blandt alle Nationer, med den største Oprigtighed, Flid og Nidkjærhed, er Ingen villigere end vi til at indrømme; men at sige, at alle saadanne Individer ere Guds Børn, vilde være en Paastand, som ei kunde bevises af Bibelen. Vi betvivle aldeles ikke deres Oprigtighed, deres Fromhed, deres gode Villie, men de savnede et saare vigtigt Princip, som er uundgaaelig nødvendig for at gjøre dem til Guds Børn. Dersom en Mand er en Søn af Gud, kan han fatte de himmelske Ting, udgrunde Jehovahs Hensigter, afsløre Guds Riges Hemmeligheder og bedømme den store Jeg Er's Fremtidsplaner, eftersom de udfolde sig i al deres Majestæt, Storhed og Vælde; men de erkjende, at de ikke ere i Besiddelse af denne Kundskab og Dømmekraft.

Dersom dette Princip var almindelig forstaaet, vilde al Sectisme falde sammen, alle de forskjellige theologiske Systemer vilde forvandles til en Dynge Ruiner. Afgudsdyrkelse vilde ikke findes meer og Muhammedanismen vilde være tilintetgjort; Catholicismen vilde have udkjæmpet sin Tid og Presbyterianernes og Methodisternes Navne vilde være udslettede af Tilværelsen, og alle Secter og Partier, være sig blandt de Christne, Hedningerne eller Muhammedanerne, vilde, ved at modtage Lærdom fra Gud selv, være i Besiddelse af den samme Kundskab, og være sig i Europa, Asien, Afrika eller Amerika, vilde der da kun findes eet theologisk System, idet Alle belærtes af den samme Gud, paavirkedes af den samme Aand og ledede ind i de samme Sandheder, og da vilde der være kun een Kirke, universal for den ganske Verden. Naar Gud underviser et Menneske, lærer han ham Sandheden, og dersom han skulde undervise to forskjellige Kirkesamfund, vilde de ikke være to længere, men eet, og dersom han underviser Verden paa samme Maade, vilde Verden være Eet.

Der følger et Lys med denne Børneret, hvilket brænder som en Lampe i vort Bryst, bortjager det dybe Mørke, hvori Sindet var indhyllet, og spreder en Glorieglands om sig. Derfor siger Apostelen: „Fordi I ere Guds Sønner, haver Gud udsendt sin Søns Aand i Eders Hjerter." Saadanne Individer „ere derfor ikke mere Gjester og Fremmede, men de

Helliges Medborgere og Guds Huusfolk," thi de ere stillede i et Forhold til deres himmelske Fader, som kun Evangeliets Fylde har kunnet bevirke, saa at de ikke længere hverken ere Fremmede eller Trælle, men Sønner.

Der er en meget stor Forskjel mellem en Træl og en Søn. De Baand, der forene en Fader og en Søn, ere langt helligere og stærkere end dem, der knytte en Træl til sin Herre. En Fader føler sig bundet til sin Søn ved Blodets Baand, til sin Tjener derimod ikke; en Fader venter en sønlig Hengivenhed af sit Barn, men af sin Tjener forlanger han kun, at han skal udføre sit Arbeide, hvorfor han giver ham hans Løn; en Fader meddeler sin Søn sine Hensigter og Diemed, men sin Tjener gjør han ikke bekjendt dermed; en Søn arver sin Faders Gods, en Tjener derimod ikke — naar han har faaet sin Løn, har han ikke mere at kræve. Her have vi altsaa Grunden til Pauli Bemærkning: „Du er ei længer Træl, men Søn; men er Du Søn, da er Du ogsaa Guds Arving formedelst Christum;" og her have vi ogsaa Grunden til Frelserens Ord, Joh. 15, 15. „Jeg kalder Eder ikke længere Tjenere; thi Tjeneren veed ikke, hvad hans Herre gjør; men Eder haver jeg kaldet Venner; thi alt det, som jeg haver hørt af min Fader, haver jeg kundgjort Eder." Med andre Ord: Jeg har aabenbaret Eder det. Jeg har faaet Aabenbaring fra min Fader, fordi jeg er hans Søn, og jeg har aabenbaret det Samme til Eder, fordi ogsaa I ere hans Sønner og mine Brødre og Venner. Christus havde Aabenbaring, og de havde Aabenbaring, thi han aabenbarede sin Faders Villie for dem, og de vare formedelst deres Børneret komne i en saadan Stilling, at de kjendte Guds Sind, Villie og Hensigter. Den store Forskjel var altsaa, at Børnene kjendte Guds Villie, men Tjenerne ikke; en Søn faaer Aabenbaring, en Tjener derimod ingen, og her er Forskjellen mellem de Sidste-Dages Hellige og Sectererne.

Tag Aabenbaringens Princip bort fra Evangeliet, og det er berøvet al sin Skjønhed og Herlighed, og ligesom Samson, da hans Lokker vare afskaarne, bliver det svagt, kraftesløst, unyttigt.

Enoch kjendte endeel til Beskaffenheden af dette herlige Princip, og han vandrede med Gud, og Gud tog ham til sig.

Noah forstod det samme, thi han fik Aabenbaringer fra Gud; Abraham som ligeledes var en Guds Søn, var bekjendt med sin Herres Hensigter; han fik Aabenbaring fra sin Fader og vidste, hvad hans Villie var.

Isaak, Jacob og Moses havde annammet det samme ophøiede Princip og stod i samme nøie Forhold til deres Gud. I Jobs Dage var der Mange, som vare ligedan stillede, og vi læse i Skriften, at da Guds Sønner fremstillede sig for Gud, var ogsaa Satan blandt dem, og Herren spurgte ham: „hvorfra kommer Du?" osv., hvilket tydelig viser, at Guds Sønner dengang havde virkelig Samqvem med deres himmelske Fader og erholdt Aabenbaringer fra ham. Herren talte ogsaa med Job, og denne svarede og sagde: „Jeg haver hørt Dig med hørende Øre, men nu haver mit Øie seet Dig." (42, 5.) Ja, i 1ste Moseb. 6te Cap. læse vi om Guds Sønner før Syndfloden, og om deres Overtrædelse med Menneskenes Døttre. Det er netop ved denne Børneret, Menneskene i de forskjellige Tidsaldere have kunnet faae Meddelelser fra Himmelen om Jehovahs Villie, Planer og Hensigter, om Fremtiden, om Guddommen, Himmelen og Helvede. Det er Aabenbaringens Princip, som fører Mennesket ind til Guds Nærværelse, som drager Fremtidens ugjennemtrængelige Dække tilside, som afslører

de evige Verdeners Skjønhed og gjør ham skikket til at beskue Guds Storhed og Magt og forstaae Guds Planer, eftersom de udfolde sig i deres Majestæt og Vælde.

Jøderne stode en Tid før Christus under en Tugtemester; men da Christus kom, tog han Alle, som vilde adlyde Evangeliet, under sin Beskyttelse og Veiledning — borttog det Slør, som saalænge havde indhyllet deres Hjerte, paa det han kunde frikjøbe dem, som vare under Loven, at de kunde faae den sønlige Udkaarelse. (Gal. 4, 5.)

Da Evangeliet blev gjengivet og denne Børneret atter skjenket Menneskenes Børn, oplodes Himlene paany, Guds Syner udfoldede sig og „Liv og Uforkrænkelighed blev atter bragt for Lyset ved Evangeliet." Peter, Jacob og Johannes saae Jesu Forklarelse paa Bjerget, og de saae ham i Samtale med Moses og Elias; de Syge bleve helbredte, de Blinde fik sit Syn, de Lamme sprang som en Hind, og Evangeliet forkyndtes for de Fattige; Sectismen bævede og Skinhelligheden stod beskjæmmet, Hykleriet stod blottet og Fordommen viste sig i hele sin nøgne Usselhed, medens Sandheden seirrigt fortsatte sin Bane og den himmelske Kundskab udkastede sine Straaler, klarere end Solens.

Guds Aand hvilede over Folket hiin mindeværdige Pintsedag som „kløvede Ildtunger," og Menneskene begyndte at prophetere, see Syner og drømme Drømme. Paulus henryktes til den tredie Himmel og saae Ting, som det var ham forbudt at omtale. Johannes saae Himlene opladte paa Øen Patmos, og Prophetier og Aabenbaringer meddeeltes Kirken i saa rigeligt Maal, at Johannes udbrød: „See, hvor stor en Kjærlighed Faderen haver beviist os, at vi skulle kaldes Guds Børn! Derfor kjender Verden os ikke, fordi den kjender ham ikke. I Elskelige, nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle see ham, som han er." (Joh. 3, 1. 2.) Hvorledes havde de faaet denne Kundskab, uden netop ved denne Børneret og de med samme følgende Aabenbaringer og Meddelelser fra Faderen? Hvad have vi havt siden den Tid, uden Former og Theorier — menneskelige Systemer og Dogmer, blottede for al Visdom, Propheti og Aabenbaring? Vi indrømme, at Mange have bestræbt sig for at gjøre Guds Villie, men de kunde ei blive mere end Tjenere, da det, som Følge af Evangeliets Borttagelse fra Jorden, ei stod i deres Magt at blive Guds Børn, hvor inderligt de end attraaede dette Privilegium.

Det var først ved vor Frelsers Komme i Kjødet, at Jøderne fik Magt til at vorde Guds Børn," og det var ei før Herren aabenbarede sig fra Himmelen og gjengav Præstedømmet og Evangeliet i disse sidste Dage, at Menneskene nu fik Magt til at vorde hans Børn, og nu, da Evangeliet bliver forkyndt allevegne, staaer det Alle og Enhver frit for at tilegne sig disse herlige Privilegier, som vore Forfædre forskjertsede ved deres Overtrædelser og Frafald.

Cornelius var en Guds Tjener; han frygtede og elskede Gud med sit ganske Huus; han fastede, bad og gav Almisser, og hans Bønner og Offre bleve antagne af Herren, hvilket denne sendte en Engel for at underrette ham om. Han var en god, retskaffen, moralsk, troende, gudfrygtig Mand; men han var ikke en Søn af Gud, han var kun en Tjener, og derfor var det nødvendigt for ham at hente Peter, „der skulde sige ham Ord, hvorved han kunde vorde frelst."

Saaledes er det ogsaa i disse Dage; thi hvor fromme og gudfrygtige Menneskene end kunne være, maae de dog slutte sig om det Banner, Gud har opreist til

Slægtens Frelse i vore Dage, nemlig omvende sig og vorde døbte i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse og derefter faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave af dem, Herren dertil har bemyndiget, før de kunne adopteres som hans Børn, nyde Evangeliets Velsignelser og erholde en Arv i hans celestiale Rige.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 76.)

Zion i de sidste Dage paa det vestlige Fastland.

Bibelen. Ps. 102, 14-17. „Du, Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion; thi det er Tid, at Du er den naadig, ja, den bestemte Tid er kommen. Thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv. Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære. Naar Herren haver bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed.“

Es. 4, 5. 6. „Og Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger en Sky om Dagen, og Røg og skinnende Ildslue om Natten; thi der skal være en Beskyttelse over alt det, som er herligt. Og der skal være en Hytte til en Skygge om Dagen for Hede og til en Tilflugt og til et Skjul for Vandskyl og for Regn.“

Es. 60, 1. „Gjør Dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er kommer, og Herrens Herlighed er opgangen over Dig.

2 V. „Thi see, Mørket skal skjule Jorden og Dumhed Folkene; men Herren skal oprinde over Dig, og hans Herlighed skal sees over Dig.

3 V. „Og Hedningerne skulle vandre til dit Lys og Kongerne til det Skin, som er opgangen over Dig.

4 V. „Opløft dine Øine og see trindt omkring, alle disse have forsamlet sig, de komme til Dig; dine Sønner skulle komme langtfra, og dine Døttre opfostres ved Siden.

5 V. „Da skal Du see det og løbe til, og dit Hjerte skal rœddes og udvide sig, naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til Dig.

11 V. „Og dine Porte skulle de altid holde aabne Dag og Nat, de skulle ikke tillukkes, for at lade Hedningernes Magt komme til Dig, og deres Konger skulle føres hertil.

12 V. „Thi hvilket Folk eller Rige, som ikke vil tjene Dig, skal fordærves, og Folkene skulle vist ødelægges.

13 V. „Libanons Herlighed skal komme til Dig, Fyrretræ, Kintræ og Buxbom tillige, til at pryde min Helligdoms Sted med, og jeg vil gjøre mine Fødders Sted herligt.

14 V. „Og deres Børn, som Dig trængte, skulle komme bøiede til Dig, og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og

de skulle kalde Dig Herrens Stad, Zion, den Helliges Israel.

19 V. „Solen skal ikke mere være Dig til et Lys om Dagen, og Maanen skal ikke mere oplyse Dig med sit Skin; men Herren skal være Dig til et evigt Lys, og din Gud til din Herlighed.

20 V. „Din Sol skal ikke ydermere gaae ned, og din Maane ikke borttages; thi Herren skal være Dig til et evigt Lys, og din Sorrigs Dage ere da endte.

21 V. „Og dit Folk, de skulle alle være retfærdige, de skulle eie Jorden evindeligen; de ere min Plantelses Qvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig.

22 V. „Den Lille skal blive til Tusinde og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid."

Ps. 9, 11: Herren boer i Zion. 14, 7: Israels Frelse skal komme fra Zion. 29, 5: De, som hade Zion, skulle beskjæmmes. 32, 13: Herren har udvalgt sig den til en Bolig for stedse og altid.

Es. 1, 27: Zion skal forløses ved Ret. 2, 3: Loven skal udgaae fra Zion. 49, 14-26: Uagtet Zion skal fordrives og jages som en Hind, vil Herren dog ikke glemme hende, men vil efter endt Trængsel lade Konger og Dronninger blive hendes Fosterfædre og Fostermødre, og lade dem, som undertrykte hende, æde deres eget Kjød og drikke deres eget Blod. 51, 11: Herrens Forløste skulle komme til Zion med Frydesang.

Jer. 3, 14: Herren vil tage Een af en Stad og To af en Stad og føre dem til Zion. 50, 5: De skulle spørge efter Veien til Zion.

Joel 3, 21: Herren skal brøle af Zion.

Obad. 21 V. Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg.

Mich. 4, 1. „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe dertil.

2 V. „Og mange Hedninger skulle gaae og sige: Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem."

Rom. 11, 26. „Befrieren skal komme fra Zion og afvende Ugudelighed fra Jacob."

Mormons Bog. Ether 6, 1. (Side 547.) „Det (Amerika) blev et ypperligt Land fremfor alle andre Lande, et af Herren udvalgt Land, hvorfor Herren vilde have, at alle Mennesker, som boe derpaa, skulle tjene ham; og det var Stedet, hvor det nye Jerusalem, hvilket skulde komme ned fra Himmelen, og Herrens Helligdom skulde være. See, Ether saae Christi Dag, og han talede om et ny Jerusalem i dette Land, — — — og han sagde, at et nyt Jerusalem skulde blive bygget i dette Land til det Overblevne af Josephs Sæd, paa hvilke Ting der har været et Forbillede; thi som Joseph bragte sin Fader ned til Ægypti Land, ligesaa døde han der; hvorfor Herren bragte en Levning af Josephs Sæd ud af Jerusalems Land, at han kunde være barmhjertig mod Josephs Sæd, at de ikke skulde omkomme, ligesom han var barmhjertig mod Josephs Fader, at han ei skulde omkomme; hvorfor det Overblevne af Josephs Huus skal boe paa dette Land, og det skal være deres Eiendomsland; og de skulle opbygge en hellig Stad til Herren, liig det gamle Jerusalem; og de skulle ikke mere beskjæmmes, indtil Enden kommer, naar Jorden skal forgaae. Og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord; og de skulle være liig de gamle, men de gamle ere forgaaede og Alt er bleven nyt. Og da kom-

mer det nye Jerusalem; og salige ere de, som boe deri, thi de ere de, hvis Klæder ere hvide, formedelst Lammets Blod; og de ere de, som ere regnede blandt det Overblevne af Josephs Sæd, som var af Israels Huus."

1 Nephi 3, 7. (Side 17.) Amerika er det forjættede Land.

1 Nephi 3, 41. (Side 25.) Salige ere de, som søge at frembringe Zion.

1 Nephi 7, 3. (Side 50.) Alle, som stride mod Zion, skulle ødelægges.

Nephi 9, 8. (Side 480.) Amerika er det Land, som blev forjættet Levningen af Israel.

Pagtens Bog. (Side 22, 1. 2.) „Aabenbaring fra Jesum Christum til sin Tjener Joseph Smith, jun., og sex Ældste da de forenede deres Hjerter og opløftede deres Røst til det Høie; ja, Herrens Ord angaaende hans Kirke, der er oprettet i de sidste Dage for at bringe hans Folk tilbage, som han har talet ved sine Propheters Mund, og for at samle sine Hellige til at staae paa Zions Bjerg, hvilket skal være det nye Jerusalem, hvilket skal bygges, begyndende paa Templets Plads, som er betegnet ved Herrens Finger i den vestlige Udkant af Staten Missouri og helliget ved Joseph Smith, jun.s Haand, og ved Andre, i hvem Gud havde Velbehagelighed,

„Sandelig dette er Herrens Ord, at det nye Jerusalem skal bygges ved de Helliges Indsamling, som skal begynde paa dette Sted, nemlig paa Templets Plads, hvilket Tempel skal opføres i denne Slægt; thi sandelig denne Slægt skal ikke ganske forgaae, førend der bliver bygget et Huus for Herren, og en Sky skal hvile over det, hvilken Sky skal være Herrens Herlighed."

(Side 87, 12.) „Samler med eet Hjerte og eet Sind Eders Rigdomme, at I kunne kjøbe en Eiendom, som herefter skal bestemmes Eder, og den skal kaldes det nye Jerusalem, et Fredsland, en Tilflugtsstad, et Sikkerheds Sted for den Allerhøiestes Hellige. Og Herrens Herlighed skal være der, og Herrens Rædsel skal ogsaa være der, saa at de Ugudelige skulle ikke komme dertil, og den skal kaldes Zion."

(Side 224, 4.) „Jeg har helliget Landet Shinehah*) i min egen beskikkede Tid til den Allerhøiestes Helliges Gavn, og til en Stad til Zion; thi Zion skal tiltage i Skjønhed og Herlighed; hendes Grændser skulle udvides, hendes Staver skulle bestyrkes; ja sandelig siger jeg Eder, Zion skal opstaae og iføre sig sin Herligheds Klæder."

(Side 182, 5.) Før Herren kommer, skal Zion blomstre bag Høiene og fryde sig paa Bjergene.

(Side 248, 4.) Zion skal ei flyttes af sit Sted, om end hendes Børn blive adspredte; de, der blive tilovers og ere rene af Hjertet, skulle komme til deres Arv.

Pearl of great Price. (Side 7.) „Jeg vil indsamle mine Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk kan omgjorde deres Lænder og see hen til den Tid, da jeg kommer; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem. Og Herren sagde til Enoch: Da skal Du og hele din Stad møde dem der, og vi skulle annamme dem ved vort Bryst, og de skulle see os. Og vi skulle falde dem om Halsen, og de skulle ligeledes falde os om Halsen, og vi skulle kysse hverandre. Der skal min Bolig være, og det skal kaldes Zion, som er udkommen fra alle Skabninger, jeg har skabt; og for en Tid af tusinde Aar skal Jorden hvile."

---

*) Shinehah betyder Kirtland.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

De Hellige have i enhver Tidsalder maattet kjæmpe med Folkets Fordomme, og da Majoriteten af Menneskene vare besjælede af Uvillie mod Guds Børn, har Intet kunne hindre dem i at lægge deres Bitterhed og Had for Dagen, og de have derfor benyttet ethvert Middel, som onde, fordærvede Hjerter kunde optænke, for at faae Guds Rige og hans Hellige udryddede af Jorden. De, som iøvrigst have efterstræbt Herrens Propheter og Apostle, vare fornemmelig de Religieuse, saadanne, som sagde sig at arbeide for Menneskeslægtens Frelse, medens de dog til samme Tid af al Magt modsatte sig Alt, hvad der kunde bringe de Oprigtige Lys og Kundskab.

Da Jesus og hans Apostler vandrede paa Jorden, var der mange bigote, selvkloge, overtroiske Præster, som udentvivl betragtede dem med samme Slags Øine, som vor Tids Secterere, thi ellers vilde de ikke have opkastet sig til Dommere over Jesus og tilføiet ham saameget Ondt, som den hellige Skrift bærer Vidnesbyrd om. Præsternes og de Skriftkloges onde Indflydelse dengang var saa mægtig blandt Folket, at en oprigtig og ærlig Mand som Nathanael endog udbrød: „Kan noget Godt komme fra Nazareth?" Men hans Hjerte var imidlertid rede til at annamme Sandheden, og den Fordom, han hidtil havde næret, begyndte at vige, saa han kunde see Frelseren i hans sande Lys og fatte de kostelige Principer, han lærte, uagtet Jesus kun var en Tømmermands Søn og ifølge Herrens uransagelige Villie virkelig kom fra Nazareth.

Siden Guds Riges Oprettelse i disse sidste Dage, have Rædselsscenerne fra Oldtiden gjentaget sig. De Hellige have maattet gjennemgaae den samme Trængsels- og Lidelsesskole som deres Brødre fordum; Propheters og Apostlers Blod er atter bleven udgydt og raaber den Dag i Dag om Hevn over Mange af den nulevende Generation; de Hellige ere blevne plyndrede og berøvede Livets første Fornødenheder og jagede fra Huus og Hjem flere Gange, og have maattet døie meget Ondt af vor Tids bigote, selvkloge, overtroiske, sneverhjertede og selvretfærdige Secterere, af hvilke mange have udspredt de sorteste Løgne om Guds Folk, ja endog roest sig deraf, istedetfor ydmygt at undersøge og prøve den Lærdom, der bragtes dem. Manges Retfærdighed og Ærekjærhed er gaaet saavidt, at de ikke kunde nedværdige sig til at have Samqvem med de Sidste-Dages Hellige, og Mange drive deres Hellighed og Fromhed til den Yderlighed, at de vilde formene dem et Opholdssted paa denne Klode. Dog, vi undskylde dem i en stor Grad og ansee deres Haardhed og Uvillie mod os som Følger af deres Uvidenhed med Hensyn til dette Værks sande Beskaffenhed, og overlade roligt deres Skjebne til ham, der har sagt: „Med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, og med hvad Maal I maale, skal Eder igjen maales."

Vel have de Hellige gjennemgaaet Meget, men lad os aldrig glemme, at Hevnen hører Gud til. Han har tilladt disse Trængsler, fordi han i sin Forudseenhed vidste, det var et Middel, som virksomst vilde forædle og luttre hans Børn. Derfor bør vi banlyse enhver Hevnfølelse fra vort Hjerte, og derimod stræbe at tilegne os

Fredens og Kjærlighedens Aand, og ei tillade de mangfoldige Aander, der sværme om i Verden, at faae Indpas hos os. De, som give efter for disse Aanders Indflydelse og lade sig lede af dem, hvad bedre ere de end Verden? Lad al Splidagtighed og Nationalfølelse evig forvises fra de Helliges Kreds, thi Gud har skabt alle Mennesker af eet Blod og ønsker, at alle skulle nyde Godt af hans Evangelium. Saliggjørelsens Plan er lagt for Alle, ligemeget i hvad Land eller Nation de ere fødte. De Hellige, som ere udsankede fra alle Himmelegne, skulle blive een Nation, skulle oplæres i de samme Grundsætninger, annamme de samme Ordinantser og tjene den samme Gud, som har aabenbaret sin Villie for at berede Alle til at komme i hans Nærhed. Med dette for Øie, er det af høieste Vigtighed at afstaae fra al Uenighed, Strid, Trættekjærhed, Nationalhad, osv. og sammenføies i Eenhedens Aand, Enhver søgende at gjøre mod sin Næste, hvad man ønsker, denne skal gjøre mod os; herved ville Alle voxe i Tro og Herrens Kraft.

De Velsignelser, som de Hellige kunne opnaae ved Trofasthed og en omhyggelig Overholdelse af Guds Befalinger, burde anspore Enhver til at gjøre alt Muligt for Værkets Fremme, og lad os aldrig bekymre os om en gjenstridig Verdens Forbittrelse og Haan, thi Herren vil belønne Alle efter Fortjeneste. Afstaaer fra enhver Aand, der vil lede Eder til Mørke, Frafald, Sorg og Elendighed. Følger de Retfærdiges Exempel og Eders Haab vil forøges Dag for Dag, indtil I tilsidst erholde en uforvisnelig Arv i vor Faders Rige.

Vi have i det Følgende optaget en Artikel om de skadelige Virkninger af Kaffe, Thee, Viin, osv. og haabe den vil blive læst med Interesse af de Hellige. Den er ei givet paa Befalings Viis, men det staaer Enhver frit for at efterleve de givne Raad, saavidt det er foreneligt med deres Omstændigheder og timelige Kaar.

Med Hensyn til Viisdomsordet.

Betragtet fra det lægevidenskabelige Standpunkt.

Af V. P.

Dersom de Hellige ville skjenke mig deres Opmærksomhed og med Eftertanke gjennemlæse Viisdomsordet i Pagtens Bog Side 265, givet til Zions Folk med den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaae dem forbi, som leve derefter, ligesom Israels Børn i Ægypten, da skulde det glæde mig, hvis nogle Bemærkninger om denne Livsregel maatte blive til Lys, Glæde og Livsfrugter for Guds Børn. Jeg skal da kaste adskillige af de falskeligen saakaldte Næringsmidler paa Vægtskaalen og prøve hvorvidt de bør henregnes til Menneskets Fornødenheder, og vil begynde med

Kaffen. Hvo kjender ikke denne Drik — som en Syndflod oversvømmer den Verden. Den har trængt sig ind i Betlerens Hytte som i Kongernes Sale. Med denne bittre, vamle Lethe (Livsflod) lædsker man Pattegluttten og den hendøende Olding, — fra Vuggen til Graven flyder i alle Huse denne sorte Strøm for vore Øine henover sin grumsede Bund. Hvo kjender ikke Kaffen? Og dog, hvormange kjende den?

At Kaffen ophidser, er almindeligt bekjendt, men at den navnlig hos Qvinderne er Moder til en Hærskare af Lidelser, er i Almindelighed endnu en Hemmelighed for de Fleste. Hvor ofte er Kaffen ikke den eneste Aarsag til Mavekrampe og Underlivslidelser af enhver Art, Blodstyrtning og Moderblodflod, til en Kjæde af Hoved- og Tandsmerter, til et overstemt, ophidset, pirreligt og ødelagt Nervesystem, fuldt af Hysteri, Hypocondri og Melancholi indtil Sindsforvirring. Aldrig burde Qvinder og Børn drikke Kaffe. Dette er oprørende og sørgeligt at see. Aldrig burde den nydes af noget Menneske, der lider af mindste Blodtrængsel til Brystet eller Hovedet. Under Svangerskabet og i Barselsengen har Nydelsen af Kaffen ofte havt de skrækkeligste Følger.

Dr. Hahnemann forbød Kaffen og sagde, „den er intet Næringsmiddel, men et Lægemiddel," og ethvert saadant har en Førstevirkning og en Eftervirkning. F. Ex. Jaleppe kommer man i Dag til at purgere af (Førstevirkningen) og i Morgen faaer man Forstoppelse (Eftervirkningen). Hvo skulde ikke have bemærket, at Kaffenydelsen først pirrer Nerverne paa en egen vellystig Maade, og hos den Pirrelige sættes Blodet i en rask, voldsom Bevægelse, der frembringer stærke Blodstrømninger til Hovedet, Hjertebanken, Spænding i Underlivet og en almindelig Uro over hele Legemet? Har man spiist formeget og overfyldt Maven, da virker stærk, sort Kaffe som et Brækmiddel, og giver man et lille Barn en Theeskefuld deraf, kaster det i Reglen strax Kaffen op igjen.

Menneskene vide dette, og Mange have ofte havt Leilighed til at see og erfare det, men alligevel drikke de tankeløst deres Kaffe og fatte ikke, at Nydelsen af et saadant Lægemiddel maa ligesaa vist som sin Førstevirkning have sin Eftervirkning, og synes det end at skee umærkeligt og skjult, saa skeer det derfor ikke mindre mathematisk sikkert.

Maaskee Meddelelsen af de Experimenter, som en dygtig Læge har foretaget med Koffein (Kaffeens Kraftbestanddele) paa forskjellige Dyr, kan være en mere indtrængende Advarsel. Derved er paa den utvetydeligste Maade bleven documenteret, at Kaffen ikke blot er et Lægemiddel, men en Gift.

I Dr. med. Johannes Stuhlmanns Skrift, „Bidrag til Kundskab om Koffeins Virkninger," meddeles paa Minuttet, naar samtlige Dyr døde efter en forholdsviis lille Indgift af Koffein, som først fremkaldte Krampe og Convulsioner, derpaa Lammelse og saa Døden. Side 42 siger han: „Til Forsøget blev der udvalgt 5 Katte; de erholdt Doser fra 1/10 til 7/10 Gram og døde i Tiden mellem 8 Minutter og 5 Timer og 18 Minutter alle tilhobe. De smaa Hunde, som bleve experimenterede med, erholdt 5/10 Grm. Koffein og døde i Tidsrummet mellem 8 Minutter og 2 Timer og 47 Minutter. Kaninerne fik fra 3/10 Grm. til 5/10 Grm. og døde mellem den 1ste og 2den Time. Duerne mellem den 1ste og 3die Time efter en Indsprøitning af 1/10 til 5/10 Grm. Koffein. Efter lignende Doser døde til samme Tider Ugler, Ravne, Tudser og Frøer. Samtlige maatte bøde med Livet efter een eller flere Timers Forløb efter at have faaet en Indgift af 5/100 Grm. Fiskene døde efter 10 a 30 Minutter, da den ubetydeligste

Smule Koffein var strøget paa deres Gjeller. Efterat Dr. Stuhlmann har godtgjort dette, opstiller han følgende indlysende og fuldtberettigede Paastande:

1) „Kaffen er en Gift og intet Næringsmiddel.

2) „Koffein er Aarsag til Døden hos forskjellige Dyr, og anbragt i smaa Doser endog i forholdsviis kort Tid.

3) „Koffein virker ikke dødelig derved, at den optages i Blodet, men sikkerlig derved, at den i Contrast med Nervesystemet paafører Lammelse."

I det Følgende skal dette nærmere bevises.

Maaskee Nogen nu vil indvende: „Ja, paa Dyrene virker Koffein giftig og ødelæggende, men paa Mennesket vil det være anderledes." Dertil vil jeg svare: Naar Noget er istand til at indvirke saa ødelæggende paa den dyriske Organisme, og da hele vor indre Oeconomi, idetmindste i Hovedsagen, ikke er forskjellig fra Pattedyrenes, hvilket tænkende Menneske vil da føle sig tilpas ved at gjøre en saadan Drik til sin daglige Nydelse?

Naar en Moder faaer denne Kundskab, kan da Kjærligheden til hendes Barn ikke formaae hende til aldeles at frasige sig Nydelsen af denne skadelige og for det unge Liv endogsaa dødelige Drik? Kunde hun alligevel elske Kaffen mere end sit Barn?

Paa Kaffenydelsen før og under Svangerskabet følger urolige Nætter i Barselsengen, Barnets Skrigen og Søvnløshed. Forstoppelse og mange Onder, ere kun Eftervirkninger af Moderens Kaffedrikken. Ved den forstyrrede Nattesøvn bliver Moder og Barn sygelige og udmattede, og hvor ofte døe ikke de Smaa som Følge heraf?

Naar Kaffen indeholder en Gift, der dræber Dyr, og sikkerlig ogsaa Mennesker, hvis Nogen skulde ønske at gjøre Forsøget, kan saa en Moder ikke for bestandig vende denne fordærvelige Drik Ryggen? Kan ikke hendes egen og hendes Afkoms Sundhed bevæge hende dertil?

Men ikke alene under Svangerskabet, ogsaa i Almindelighed er Kaffen skadelig, og jeg vil anføre nogle af dens Virkninger efter „die Encyklopädischen Real-Lexicon der gesamten Medicin" (Leipsig 1843). Deri hedder det Side 232:

„Kaffens Virkning er i høi Grad pirrende, og især er den af brændte Bønner flygtig og gjennemtrængende, som har sin Aarsag i det eiendommelige Kaffestof og Kaffesyren. Virkningen udstrækker sig væsentlig til alle Underlivsnerverne og udstrækker sig som Følge heraf ogsaa til Hjernevirksomheden. Man mærker snart, efter at have drukket Kaffe, en forøget Virksomhed i Underlivet motus peristallicus (Tarmbevægelser), forøget Fordøielse, Afgang af Vinde, mild Aabning, stærke Blodstrømninger, ofte til Hovedet, forøget Urin, Sved, Mælk i Brysterne, ofte Zittren over hele Legemet og Snurren i forskjellige Dele, og hos Qvinderne en ganske overordentlig forhøiet Virksomhed i Livmoderen (Uterus). Paa Enhver, som sjelden drikker Kaffe, kan disse Symptomer yttre sig meget heftige i Forbindelse med Uro, Hjertebanken, Svimmelhed, Blodflod, Sjæleangst, Søvnløshed, vilde Phantasier, osv."

Lytter nu! Heraf følger, at den bestandige, daglige Nydelse af Kaffen netop avler de modsatte Symptomer: En Kjæde af Underlivslidelser, Appetitmangel, Qvalme, Forstoppelse, Mavekrampe, Spænding og Svækkelse i Musklerne, Skjælven i Legemet, Svækkelse i de mandlige Kjønsorganer, høi Grad af Sædtab, Ufrugtbarhed, Forstoppelser i den maanedlige Renselse, Anlæg til at abortere, Uorden i Nervevirksomheden, osv. Efter Linné Ansigtssvækkelse, efter Dr. Parcival Lammelse,

efter Dr. Tissot hysteriske og hypocondriske Sindslidelser, efter Dr. Zimmermann Svimmel, Frygtsomhed, Næseblod, Lungeflod og Forblødninger fra Livmoderen, efter Dr. Fr. Hoffmann Barselfrisler, osv. Det er ogsaa en Kjendsgjerning, at den bourbonske Kaffe let fremkalder Opkastning.

For 18 Aar siden skrev man det Anførte i nævnte Real-Lexicon; da vidste man endnu ikke, at Kaffen indeholdt en virkelig Gift, maa da ikke ethvert Menneske føle sig afskrækket fra daglig at nyde denne skrækkelige Drik?

Professor Schultz-Schultzenstein skriver i sit fortræffelige Værk „Det menneskelige Livs Foryngelse:" „Ved Kaffens Nydelse overspringes bogstavelig et Stadium af Fordøielsen. Derfor føler man sig strax lettet, naar man med en overfyldt Mave drikker en Kop Kaffe, fordi en Deel af de endnu ufordøiede Spiser ved Kaffens Pirring fortidlig træder ind i Tarmkanalen, og det Hele er ikke Andet, end da Keiser Vitellus tog et Brækmiddel for at skaffe sin overfyldte Mave Lettelse, for saa at kunne fraadse paany. Et saadant Indgreb i Naturens regelmæssige Huusholdning kan ikke blive ustraffet; den hevner sig ved Krampe, Lammelser, med en umaadelig Hær af Hoved- og Tandsmerter, der ligesom en Syndflod er strømmet ud over hele den civiliserede Verden."

„Hvor ofte træffer Lægerne ikke paa en egen Slags Hovedpine, der begynder strax, naar Individet vaagner om Morgenen, i den halve Side og stiger bestandig, indtil Brækninger indtræde? Den sagteste Berøring smerter, enhver Lyd, den svageste Lysstraale er til Besvær, og hvad er det Hele Andet end Eftervirkningen af Kaffe? Disse frygtelige Kaffeveer indtræde i Reglen hos Saadanne hver 2den eller 3die Uge. Men hvoraf veed man nu, at ogsaa dette hidrører fra Kaffen? Fordi Kaffen i sin Virkningsprøve paa Sunde netop fremkalder de selv samme Symptomer. Enhver Kop sort Kaffe lindrer midlertidig disse Smerter, og leverer det tydeligste Beviis paa, at Kaffen er et Lægemiddel, men intet Næringsmiddel."

Dr. Hahnemann fremsætter den dristige, men vissselig berettigede Paastand i sin Organon, at 7/8 af Qvindernes almindelige Lidelser ere Kaffens Aarsag. Den er Skyld i deres fleste Mavekramper og Underlivslidelser, i deres Pirrelighed og Melancholi.

Dr. S. Hahnemann siger i sit Skrift, „Om Kaffen og dens Virkninger," trykt i Dr. Staphs medicinische Schriften 2 Band Side 61: „Selv Kjønsdriften, som i vor Tidsalder er bleven ophidset til en herskende, raffineret Hovednydelse, indvirker Kaffens Førstevirkning mere ansporende paa end nogetsomhelst andet Middel. Hos Kaffedrankere fremstaae lynsnare de vellystigste Billeder i Sjælen ved den ringeste Foranledning. Kjønsdelene opvækkes i et Dieblik indtil det vildeste Raseri, og baade Protasaft og Sæd fremstrømmer uopholdeligt. Saaledes vækkes Kjønsdriften 10 til 15 Aar for tidligt, og hos de uskyldige Børn; Selvbesmittelse er den sørgelige Følge, og alt dette i den spæde og umodne Alder. Denne raffinerede Udvikling af Kjønsdriften hos begge Kjøn avler en frygtelig Blodagtighed i hele Slægten, Mangel paa Moralitet og et kort Liv — ikke at tale om barnløse Ægteskaber, Hvidflod, Blegsot og Kræft i Livmoderen, som Dr. Staph flere Gange har iagttaget hos Qvinder, der nød megen Kaffe."

Vel, hører jeg min Læserinde sige, min Bedstemoder og Fader bleve begge gamle og de drak Kaffe, og Voltaire blev 80 Aar gammel, og han drak ogsaa Kaffe. Hertil svarer jeg, at begge Angivelser ikke ere ganske rigtige, thi hverken Voltaire eller noget andet Menneske har drukket Kaffe i 80 Aar. I London og Paris blev

Kaffen i forrige Aarhundrede ikkun nydt i de fornemste Kredse og ved særegne Leiligheder. Børn gav man dengang aldrig Kaffe. Til Tydskland og Danmark kom den først over Midten af forrige Aarhundrede, og vore Bedsteforældre kjendte den i Almindelighed ikkun af Navn. I Begyndelsen af dette Aarhundrede hørte Kaffen endnu til de sjeldneste Drikke, som ikke vare indførte i Borgerfamilier, og som man paa Landet var aldeles ubekjendt med. 1806 forbød Napoleon Kaffen ved sit Continental-Spærre, og først efter sammes Ophævelse 1813 begyndte Kaffen at udbrede sine sorte Strømme over alle Samfundsklasser, og er bleven et af Civilisationens Yndlingsbørn.

Enhver tænkende Læge, enhver fornuftig Opdrager vil forbyde denne Drik, og aldrig tillade Børn eller Jomfruer at nyde deraf. Den kraftige Landmand, der bevæger sig i det Frie, overvinder lettere Kaffens Virkninger end Contoiristen, Haandværkeren eller Huusmoderen, der siddende udfører sit Arbeide, eller bevæger sig inden Døre.

Kong Frederik den Store af Preussen spiste hver Morgen sit Øllebrød, og opnaaede trods alle Strabadser en meget høi Alder. Vore Bedste- og Oldeforældre spiste om Morgenen Meelvælling eller Mælkegrød, varmt Øl, Øllebrød eller Øllegrød, og Børn fik aldrig andet end samme Retter.

Siger nu min ærede Læserinde: „uh nei, det kan jeg virkelig ikke faae ned om Morgenen," saa vil jeg foreslaae hende den meget billige og bekjendte Sundhedskaffe, der bestaaer af let ristet, aldrig sortbrændt Korn, Sukkerroer, osv., Alt kun ustadelige Plantestoffer. Den giver en sund, nærende og velsmagende Drik. Jeg haaber, at Bønnekaffen idetmindste blandt Guds Folk ikke til Slægtens Ødelæggelse skal finde saa trofaste Tilhængere som i Verden. Sandheden vil seire over enhver Vildfarelse, og det er de Helliges Forret at kjæmpe og overvinde de Elendigheder og Forstyrrelser, legemlige saavel som aandelige, Synden har bragt over hele den menneskelige Familie.

Thee behøves ikke ubetinget at undværes, og en ikke altfor stærk Nydelse af den sorte Thee kan ansees for ustadelig for Russere, Englændere og Amerikanere. Derimod paa de mere spæde og fiintbyggede skandinaviske, germaniske, frankiske og latinske Stammer virker Theen ødelæggende ved sine fine nervepirrende Egenskaber, og da fornemmelig hos Qvinderne. Ethvert nervesvækket Menneske bør ikke drikke Thee. Den maa være svag, trækkes lidt paa Gløder, aldrig koges, og tilstrækkelig afkjøles med Sukker og Fløde.

„Nei, det er for galt," raaber nu min Læserinde, gjør han ikke Theen ogsaa mistænkelig, hvad maa man da drikke?" Kildevand og Mælk, friskt Mælk, lunken som den kommer fra Koen. Naturen lærer os dette; Mælken er nærende, let fordøielig, styrkende og Barnets første Næring.

Jeg har truffet paa Sødstende, der lave en Thee af Caneelbark; denne er høist skadelig og fremkalder Blodflod, og indre Forblødninger. Derimod ere Cacaoskaller meget at anbefale til Thee. Vore Forfædre tilberedte af dem en nærende Suppe, som endnu nydes paa enkelte Steder.

Sundhedschocolade, det skal være reent Cacao, er en nærende og sund Drik, naar den er aldeles fri for Krydderi og Vanillie, som pirrer og ophidser Kjønsdriften.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ulykkestilfælde i en engelsk Kulgrube. I en Grube i Hartley hændtes forny lig den Ulykke, at Vægtstangen i Pumpeværket gik midt over, og at den ene Halvdeel deraf, der havde en Vægt af omtrent 45,000 Pd., styrtede ned i Schachten og knuste Afstivninger, Bjælkeværk og alt Andet i sit Fald. Af otte Mand, som vare under Opstigning fra Gruben, da Faldet skete, bleve de fem slyngede ud af Sikkerhedskassen og dræbtes paa Stedet. Ruinerne af Tømmeret og Afstivningerne fyldte en stor Deel af Schachtens Dybde og afskar enhver Communication med de i Gruben værende Arbeidere, hvis Antal var 215. Da den ved Ulykken ubrugeliggjorte Maskine oppumpede 1,250 Galloner Vand i Minuttet, vilde det nederste Galleri, hvori der arbeides, inden meget kort Tid være fyldt med Vand; der var imidlertid Haab om, at Arbeiderne vilde kunne redde sig ad Stilladser og Stiger til det forladte „øvre Galleri," der ligger 29 Favne høiere, hvorimod Hestene, der havde en Værdi af 4,500 Rdl., ikke kunne være reddede. Arbeidernes Koner, Børn og Slægtninge havde i talrig Mængde samlet sig ved Grubens Rand og oppebiede i ængstelig Forventning Resultatet af de kraftige Foranstaltninger, der vare trufne til de Ulykkeliges Frelse.

De engelske Krigsrustninger have ifølge en Angivelse i „Morning Post" kostet Landet circa 20 Millioner Rdl.

Nøden iblandt Silkevæverne i Lyon i Frankrig har, navnlig paa Grund af den amerikanske Krig, antaget uhyre Dimensioner, og over 100,000 Vævere skulle være uden Arbeide og Brød.

I Grækenland har et frygteligt Jordskjælv fundet Sted, og Staden Vostizza med de nærliggende Landsbyer er een stor Gruushob, og 15,000 Mennesker vanke om uden Ly, priisgivne for Veir og Vind. Elendigheden er, uagtet al de Privates Velgjørenhed, grændseløs; Skaden anslaaes til 15 Millioner Drachmer (en Drachme er henved 2 Mark). Paa at dyrke Korinthmarkerne tænker under disse Omstændigheder Ingen, hvorved Ulykken forøges. Til Bedømmelse af den Betydning, som Korinthavlen i det Hele har for Grækenland, kan det tjene, at der fra de græske Havne i forrige Aar af denne Artikel udførtes over 66 Millioner Pund til en Værdi af omtrent 8 Millioner Drachmer.

Ifølge „Dresdener Journal" har der den 9de Januar fundet stærke Jordrystelser Sted med en Torden lignende Buldren i det sachsiske Voigtland, i Erzbjergene og indtil henimod Leipzig, uden dog at anrette nogen synderlig Skade.

Arbeiderne ved Suezcanalen skride ifølge de seneste Beretninger rask frem. I El-Guisr, der for tre Aar siden var en Ørken, opholder sig nu 6,000 Mennesker, deriblandt 600 Europæere. I en Strækning af 8 danske Mile er Canalen allerede gravet færdig og seilbar. Ferskvandsledningen er alt ført frem til El-Guisr, og i Slutningen af denne Maaned vil Nilflodens Vand løbe ud i Timsasøen.

Den Religion, som tæller det største Antal Tilhængere, er Budhismen og Braminismen, hvortil 427 Millioner bekjende sig; de Christne anslaaes til henved 320 Millioner (hvoraf 152 Mill. Catholiker, 69 Mill. orthodoxe Grækere, 22 Mill. Lutheranere, 14 Mill. Episkopale, 13 Mill. unerede Christne, 10 Mill. Reformeerte, 7 Mill. Presbyterianere, 6 Mill. Baptister, 4 Mill. unerede Grækere, 4½ Mill.

Methodister, 3 Mill. Armeniere, $1^1/_2$ Mill. Independenter); Muhammedanerne udgjøre 120 Mill., Jøderne 4 Mill. og Afgudsdyrkerne (Fetischtilbederne og Schamanerne) 134 Millioner.

Amerika: Endelig har Nordstaterne maattet bide i det sure Æble at udlevere dHrr. Mason og Slidell til England, efter længere Tids Vægring og Nølen, hvorved Bruddet mellem England og Amerika for Øieblikket er forebygget; men den lidte Ydmygelse er bleven dybt følt i New York, og skjøndt man billiger Lincolns Erklæring, at han ikke paa samme Tid kunde føre to Krige, er Stemningen dog meget ophidset, hvad der især giver sig Luft i Bladenes Sprog.

Stemningen i Sydstaterne er ikke undergaaer nogen Forandring trods de haarde Slag, man i den senere Tid er ramt af. I en Correspondance til „Opinion Nationale" hedder det, at man før vil lade sig hugge istykker end vende tilbage til Unionen, og at Fruentimmerne i Gjennemsnit ere endnu mere exalterede end Mændene.

Utahs Delegerede, Dr. Bernhisel, har i Congressen fremlagt en Constitution for nævnte Territorium som Stat, tilligemed en Ansøgning om Optagelse i Unionen med de samme Rettigheder som de oprindelige Stater. Hvad Bestemmelse der er tagen, vides endnu ikke.

Guldgravningen i britisk Columbia tegner til at bringe endnu rigere Udbytte end selve Australien og Californien. Man har, ifølge de nyeste Efterretninger derfra, fundet Guldet i hele Spadefulde. Det findes endnu kun i smaa Stykker; den største Klump, man har fundet, veiede dog 7 Pd. Man antager imidlertid, at de rigeste Lag endnu ikke ere opdagede. Da Tilstrømningen af Arbeidere ikke endnu har været meget stor, tjene Guldgraverne betydeligt. Ifjor Sommer skulle Enkelte have samlet sig en Formue af indtil 10,000 Dollars, og det er ikke noget sjeldent Tilfælde, at en Guldgraver tjener 100 Dollars om Dagen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Daniel H. Wells,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 14de April 1861.

(Fra „Deseret News.“)

Saliggjørelsens Evangelium er rigt paa Lærdom og er givet til Menneskene for at styrke og ophøie dem. Dette aabenbarer sig i vort daglige Liv i de Vildfarelser, Svagheder, Laster og allehaande Onder, som vi ere Vidne til, og eftersom Evangeliet aabner vore Dine, desto mere Lys og Kundskab erholde vi, og desto mere forbedre vi vort eget Jeg.

Der er Intet saa vel skikket til at danne og forædle vor Aand og til at hjælpe os op af den lave, faldne Tilstand, hvori vi befinde os. Næsten alle Mennesker famle om i Mørket, og ere desuden uvillige til at annamme Aabenbaringens Lys, naar det sendes fra Himmelen. Evangeliet, vi have annammet, er helligt i sin Natur; det har aabenbaret os vore egne Svagheder i vort Liv og i vor Vandel, og det fremskynder os til Forbedring, giver os Afsky for Synden og Lyst til det Gode. Det er beregnet paa at forædle enhver Søn og Datter af Adam. Det er et Trøstens Budskab til den ganske Verden, dersom blot Menneskenes Børn vilde annamme det og leve efter det. Det er frit for Alle, de kunne troe det eller forkaste det, annamme eller vende sig fra det. Det er aldeles overladt til dem selv at elske det Gode eller gjøre det Onde. Her see vi Himmelens Oeconomi afspeilet i Menneskets Sjæl: de ere sendte til Jorden for at udrette sit Kald, Godt eller Ondt efter eget Valg.

Dersom Menneskene vilde adlyde det Budskab, der er dem sendt, vilde de derved lægge en Grundvold for deres evige Ophøielse og Omgang med Evighedens Guder. Men hvis de forkaste det Gode og vælge det Onde, vil det modsatte Resultat naaes, nemlig Forspildelse af det evige Liv og dets Velsignelser. Der er ingen Fremadskriden for de Ulydige, medens der ingen Ende vil være paa de Retfærdiges Udvikling; de Retfærdige ville forplante og formere sig baade i denne og den tilkommende Verden; men den Ugudelige lever ikke, i Ordets egentlige Forstand; man kan nok sige, at han existerer, men neppe at han lever, uden i

Synd, hvilket kun er en midlertidig Tilværelse. Canalen for Lys og Kundskab er aldeles tilstoppet for ham, medens den altid holdes aaben for ham, der vandrer paa Dydens Sti. Den Retfærdiges Løn er evig Fremadskriden og Tilvæxt. Det er kun tildeels vi kjende vor himmelske Faders Egenskaber; vi ere endnu blot Børn i Evangeliets Videnskab.

Den Rene er skikket til at annamme disse store, herlige Principer, som ere givne i det Øiemed at vække Sindet, udvide Menneskets Aandsevne og berede ham til at annamme de større og herligere Ting. Dette er en Sandhed, som Enhver kan fatte, der vil tilegne sig Evangeliets hellige Grundsætninger. Vi vide, de ere sande, og dog synes der hos Nogle at være en Forkjærlighed for det Onde, hvilke ikke gaae paa den lige, sikkre Vei, deres hellige Religion anviser; de føle ingen Drift til at vandre paa Retfærdighedens Sti, og gaae derfor glip af de Velsignelser, Privilegier og Goder, som ere forjættede de Hellige.

Det er de Helliges Forret at forøges i Kundskab om det evige Livs Principer, og den kosteligste Gave, der kan skjenkes et Menneske, er det evige Liv. Det er vort Privilegium at skride fremad i Kundskab om Gud og gjøre os mere brugbare i hans Haand til at fremme det Gode, jo ældre vi blive, og lægge en sikker Grundvold for Andre, der komme efter os, saa at vore Børn kunne have Gavn af vor Erfaring, og ei behøve at gjøre den samme Gjerning om igjen, som vi have fuldendt. De ville være langt mere frie for Fordomme, Traditioner og Overtro, end vi have været, hvorved de lettere kunne afkaste de Lænker, som ville hindre dem i at vandre paa Sandhedens Vei; derfor vil en langt større Herlighed vorde dem tildeel, formedelst den større Kundskab, de ere istand til at annamme. Og vi finde ofte, at baade vi og Andre ere mere eller mindre tilbeielige til at gjøre det Onde. Naar vi ikke agte paa Aandens Hviskninger, der er et Skjold for os mod disse sørgelige Tilbøieligheder og altid vil bevare vor Fod fra at træde ud af den rette Vei, da komme vi i vanskelige og ubehagelige Forhold; men dersom vi stræbe af al Magt at gjøre vort Bedste og følger enhver Indskydelse til det Gode, ville vi altid voxe i Kundskab og alle Evangeliets Gaver.

Den eneste Maade, hvorpaa vi kunne bevare Troen, er ved flittig Bøn og nøiagtig Opfyldelse af alle de Pligter, der paahvile os som Hellige. Heri er ingen Tidsspilde, men det vil tjene til en Forøgelse af Guds levende Aand hos de Oprigtige. Efterlevelsen af vore Pligter vil skaffe os alt det Gode, vort Hjerte attraaer i Retfærdighed. Vi bør altid stræbe at blive veiledt af den Hellig-Aand og vi bør søge at opflamme vor Kjærlighed for de Principer, som ere og blive aabenbarede; lad det være vor Lyst at tænke paa dem, at leve efter dem. Lydighed bringer sin egen rige Belønning og en Tilvæxt baade af timelige og aandelige Ting, og lad Synden og alt Ondt være os som Pesten, saa vi kunne opbygges i indbyrdes Enighed og neddrage Himmelens Velsignelse over os. Tro er en Gave af Gud, og dersom vi pleie den i vort Hjerte, ville vi voxe i Kundskab og Guds Kraft. Dersom vi værne om vor Tro og Tillid til Gud, som siges at være Kraftens Grundpiller, hvad findes der vel da, som vi ei kunne udføre? Hvis vi forenes i Tro og Kjærlighed, med hvilken Kraft vilde vi da ikke kunne fremme de Principer, hvis Udbredelse i Verden nu glæder os saameget?

Hvorfor nødes vi til at bede, at vor himmelske Fader vil udsanke de Ugudelige af sit Rige? Fordi Synderen i Zion maa frygte og Hykleren flye. Vi ere nødsagede til at bede vor Fader herom og

ville blive nødte til at vedblive dermed, saalænge der findes Hyklere blandt den Allerhøiestes Folk.

Vi see ofte de Unge vandre paa Syndens Vei, vi see deres Uredelighed, Drukkenskab, Tyveri og andre Laster, og hvad mere er, det er Saadanne, som ere fødte i dette Rige, fødte af Forældre, der elskede og annammede Evangeliet, før de (Børnene) fik en Tilværelse her paa Jorden, og som ere blevne opkaldte efter Mænd, der omtales i Mormons Bog — Ynglinge, som aldrig burde have kjendt andet end retfærdige Grundsætninger. Det er i Sandhed høist sørgeligt, naar vi see et af disse unge Mennesker, om hvem vi nærede de bedste Forhaabninger, vende sig bort fra Sandheden og søle sig i Synd og Last.

Det kan synes underlig for Nogle, at vi kunne dømme feilagtig, men jeg anseer det aldeles ikke for saa underligt, at vi f. Ex. undertiden vælge en Mand til en eller anden Bestilling, og at han senere viser sig utro; thi den Almægtige vil baade prøve den, som kaldes, og dem, som kalde ham; og uagtet Herren ofte forud kjender en heel Deel, ønsker han dog, at give Enhver Leilighed til at prøves.

Uagtet de, der ere fødte og opdragne i denne Kirke, have større Fordele med Hensyn til Saliggjørelsens Principer, end vi havde i vor Barndom, ere de dog udsatte for Fristelse og for at ledes vild ligesom vi. Dette lærer vor Erfaring os, og det er ikke saa besynderligt, at dette viser sig hos Ungdommen. Aanden, som boer i Mennesket, trænger altid til at passes paa; vi maae vaage over os selv, over ethvert af vore Skridt. De Unge og Uerfarne forstaae ikke dette saa godt som vi, der have vandret længere paa Livets farlige Sti; men de ville gjøre bedre, naar de føle de bittre Følger af at skeie ud fra Pligtens Bane, især naar de see, at de ikke naae den Lyksalighed, de eftertragtede, og deres Forældre vedblive at leve som Hellige og skye det Onde.

Vi ere udgangne fra en dybt falden Verden og befinde os nu i en Stilling, der er beregnet paa at opløfte os over enhver anden Deel af Menneskeheden. Maalet for dette Folk, deres Afkom og Alle, som indkomme i dette Rige, er at vinde Indflydelse over hele Verden og at udøve den Magt, der udgaaer fra Himmelen, til Bestyrelse af Menneskeslægten.

Vi ere bestandig paa Fremadskridningens Bane, og det er i Sandhed en herlig Gjerning og en ophøiet Mission, der er bleven dette Folk beskikket, nemlig at forløse Jorden fra Synd og Vederstyggelighed, at grundfæste Retfærdighedens Principer paa en Grundvold, der aldrig skal omstyrtes — Principer, som hele Verden maa lære at kjende og adlyde for at blive frelst, og som netop danne Kjernen til den Magt, der sammenbinder os. Ingen jordisk Magt kan sammenlignes med dette Folks, saa længe vi ere forenede, og saa længe ville vi voxe i Lys og Kundskab. Jeg er stolt af at kunne regne dette Folk som mine Venner.

Dersom vi ville efterleve denne vor hellige Religion, Sødskende, er det i Sandhed den herligste Opgave, der kan vorde os tildeel. Lad os derfor indprente vore Børn dette skjønne Begreb om Dyden, der vil tjene dem som Skjold gjennem hele Livet. Mødre kunne gjøre sine Børn en stor Tjeneste ved at undervise dem om de Grundsætninger, der lede til Liv og Frelse, og som ville bevare deres Fod fra Synderens Vei. Dette er en vigtig Mission for Mødre. Det er en Trøst for Forældre at see Børnene blive store, gode og hellige Mænd og Qvinder, og naar de ere blevne voxne, ville de aldrig glemme, hvad der blev dem lært i Barndommen. Det er imidlertid min Mening, at der ikke drages

tilstrækkelig Omsorg for at indprente i Børnenes Sind denne ædle Bevidsthed om Dyden, der kan tjene dem som Skjold i Livet. Ligemeget hvor ugudelige de kunne blive, den Lærdom, som de faae i deres Ungdom, vil være som et Skjold, som en Paaminder, der vil holde dem fra mangen en ond Handling, og naar de engang selv blive Fædre og Mødre, ville de tænke paa de Formaninger, de fik som Børn, og hvorledes de bleve opdragne i Herrens Frygt og Formaning. Samvittigheden værner Mange fra det Onde, naar de først forstaae, at Guds Øie vogter dem, selv naar ingen Dødelig seer dem.

Dette skulde lære os at være mere omhyggelige og paapasselige paa vor egen Person, da vi forstaae, hvorledes vore Følelser vilde være, naar Herren greb os i noget Ondt. Naar vi vide, at Herren kjender vore Handlinger, skulde vi da ikke være desto forsigtigere i al vor Gjøren og Laden for ei at mishage ham, end for at mishage noget andet Væsen? Er det ikke en Glæde at føle, at vi have Guds Velbehag i alt hvad vi foretage os, og at have den Fred i Sindet, som ikkun denne Vished kan give? Hvor omhyggelige bør vi derfor ikke være for vort eget Gavns Skyld, at vi aldrig indvikle os i Syndens Garn.

Jeg troer ogsaa, at det henhører til Retfærdighedens Principer, at gjøre det saa behageligt for hverandre indbyrdes, som det er os mulig. Jeg mener ikke dermed, at vi altid skulde føie hverandre, men saavidt det er stemmende med Sandhedens Principer stræbe at gjøre hverandre det hyggeligt og godt istedetfor det Modsatte. Jeg anbefaler denne Forholdsregel som et virksomt Middel til at befordre vor egen individuelle Lykke. Lad aldrig Nogen spærre Veien for sin Næste i dette Rige, men lad os følge vor Præsidents Belærelse til de Ældste, at rette paa det Onde uden nogen Bihensigt, men kun fordi det er ondt, og fordi det er vor Pligt at ophjælpe hverandre. Vi bør altid være besjælede af den Aand, der kan avle den høieste Fred og Lyksalighed.

Evangeliet vil frelse os alle, Unge og Gamle, Trælle og Frie, og tilsidst ophøie os i vor Faders Rige; derfor er det nødvendigt for os at skye det Onde og føre et exemplarisk Levnet, og at udbrede en god Indflydelse blandt vore Sødskende, saa vidt det staaer til os, og derefter lære dem at udbrede den videre. Paa denne Maade kunne vi bidrage til at forløse Jorden og frelse Menneskeslægten fra Synd og Ugudelighed.

Vi tilbyde vore Medmennesker Evangeliet, hvilket ene kan frelse dem, og stræbe paa samme Tid at faae Ørkenen til at blomstre som en Rose og maae til den Ende dyrke Jorden. Vi kunne smykke og pryde den med Træer, Buske og Blomster, og medens den frembringer alle Slags Korn til vort Ophold, vil den tillige blive forskjønnet ved vor Flid og Smag.

Israel har faaet en stor Mission; de Ældste ere udgangne paa Mission; den gode Sæd saaes; Herren har begyndt sit Værk for Alvor, og Tusinder flokke sig om hans Banner, og vel er det for dem, som gjøre det; ja Tusinder ville samle sig om det for at finde Sikkerhed. Derfor maae vi lægge op Korn og andre Producter til Underholdning for Guds Børn, og pryde Jorden med Stæder, Templer, Parkanlæg og Alt, hvad der kan gjøre den til et skjønt og hyggeligt Hjem for de Hellige. Dette er behageligt for Guds Øine, og det er tillige behageligt for enhver driftig Mand og Qvinde, og i kommende Dage ville de Trofaste kunne skue tilbage paa deres Ungdom og anstille Betragtninger over deres tidligere Forhold og de dengang givne Raad. Naar Børnene ere voxede op, betragte de gjerne med levende Interesse

deres gamle Skolebygning, visse Træer, som omgive den, og andre Barndomsminder. Disse Minder inspirere Hjertet med Smag og Følelse for det Skjønne og Gode. Det er opmuntrende for Sindet at have Træer og Haveanlæg om vort Hjem, og giver Ungdommen et følgeværdigt Exempel og er skikket til at grundfæste gode, hellige og retfærdige Principer i deres Bryst, og denne Indflydelse vil gjøre sig gjeldende i vore Districter saavel som i vore Boliger.

Mange Mennesker pløie og saae, høste og meie Aar efter Aar, uden at sætte Gjerder om deres Jorder; de boe i en Leerhytte, hvorimod de med nok saalidt Arbeide et Par Timers Tid daglig kunde plante nogle Træer og forskjønne deres Hjem. Ved at beskue et Huus kan man strax danne sig et Begreb om Eierens Charakteer. Endskjøndt vore Anlæg og Forbedringer kunne synes smaa, vil dog enhver lille Bestræbelse i denne Retning bidrage til de Helliges Lykke og Velvære. Det er vor Pligt at fremme Alt, hvad der kan gjøre vort Hjem behageligt, og derved ville vi vinde en Indflydelse, som med Tiden vil sætte os istand til at seire over enhver Modstand paa Jorden. Der er ingen Tvivl herom i mit Hjerte, thi jeg veed, at dette Rige tilsidst skal triumphere.

Herrens Værk gaaer nu saa rask frem, som de Hellige ere istand til at følge med. Nationerne opløses mere og mere hver Dag; Herren nedbryder og opreiser efter eget Behag, og vi kunne tydelig see hans Haand i Begivenhedernes Gang. Forvirringen blandt de Ugudelige er grændseløs, og vi høre om den daglig. Men her i disse Dale hersker den høieste Modsætning; her er Fred og Lykke, og om vi ville — vor Himmel, thi det beroer paa os selv at gjøre vort Hjem dertil, og vi kunne gjøre det, naar vi blot gribe det rigtig an. Det er vort Privilegium at nyde Fred og Lykke ved at efterleve vor Religion, og hvorfor gjøre vi det ikke? Mange af os sige, vi ville.

Her er den største Himmel, som findes paa Jorden, og ved Guds Hjælp ville vi udstrække denne Himmel vidt og bredt og forøge dens Engles Tal, thi saa mange, som ønske det, kunne vorde deelagtige i dens Glæder. Det er min daglige Bøn, at de Oprigtige maae komme frem og hjælpe os med at omdanne Ørkenen til en Rose, hjælpe os at rulle Herrens Værk frem, at samle al Sandhed, Viisdom, Magt og alt Godt, at oplyse Verden og at tilegne sig Alt, hvad der er værdt at eie af Kunster, Videnskaber, Philosophi, Mechanik og Agerbrug, hjælpe os at sammentrænge i eet Punkt al menneskelig Dygtighed, Kraft og Styrke til Guds Riges Opbyggelse og til Grundfæstelsen af Retfærdighed og Fred paa Jorden, hvorved en Dæmning opreises, der er stærk nok til at modstaae Ugudelighedens og Fordærvelsens Strøm, som saalænge har hærjet denne Klode. De Ugudelige kunne reise sig mod dette Folk, men Skranken vil blive større og større, og det vil tilsidst sønderslaae Nationerne og knuse dem, som en af de Gamle sagde: „Hvem den Steen falder paa, ham skal den knuse."

Her er en concentreret Magt, som udøves med Forstand efter retfærdige Grundsætninger, og her er Leilighed til at faae Kundskab om Alt, hvad der er værdt at vide eller at eie paa Jordens Overflade, og naar denne Magt bliver rettet mod de Ugudelige, mon den da ikke vil knuse og bortveire dem som Avner for Vinden? Jo visseligen, de ville blive til Støv.

Lad os derfor, hvis vi ønske at fremme Zions Vel, være trofaste i vore Pligters Opfyldelse og leve efter vor hellige Religion Dag for Dag, Time for Time. Vide I ikke, at et Menneske kan gjøre det

i et Dieblik, som han ikke kan udsone i hele sit Liv, og maaskee ikke engang i Evigheden?

Lad os forsage det Onde, ja selv Skinnet af Ondt, saa at vor Sti kan være bestrøet med Guds Riges Velsignelser, og at den Hellig-Aand kan være i os som en uudtømmelig Kilde af levende Vand. Lad os altid gjøre Ret for vort eget Vels Skyld; og da ville baade timelige og aandelige Goder tilflyde os.

Min Formaning til Eder, Brødre og Søstre, er at efterleve vor Religion, sky det Onde og opbygge Guds Rige. Hvad mægtigere Tilskyndelser behøve vi end dem, som ere fremstillede i selve Riget? Jeg kjender Intet udenfor dette Rige, der er værdt at eie; jeg har ingen Attraa til Noget, som ikke kan erholdes her, og det paa en lovlig og retmæssig Maade. Dog er jeg ikke meget ængstelig derfor, naar jeg blot kan være trofast og vandre i Ydmyghed og Lydighed for min Gud indtil Enden, da skal jeg være tilfreds, og da vil jeg faae Alt, hvad jeg ønsker.

Jeg hørte en Mand bemærke, engang jeg reiste gjennem vore Settlementer, at dersom han skulde avle Hvede paa den Jord, vi dengang passeerte, vilde han hellere reise til et andet Land end blive her. Jeg sagde ham, at han ikke tænkte som jeg, thi jeg følte, at hellere end at vende mig bort fra dette Rige, vilde jeg foretrække at blive lænket til en Klippe alle mine Levedage, uden anden Føde end Vand og Brød; ja Fængsel, Forfølgelse eller hvadsomhelst vilde jeg foretrække for at forlade dette Rige. Saaledes føler jeg, og saaledes føler enhver sand Hellig; de forstaae, at Alting drager dem til Riget, og at der undenfor samme ikke findes noget Onskeligt.

Brødre, Mange synke i Mørke paa Grund af Smaating, saasom at finde Feil hos Andre, at være misfornøiet med Noget, der ikke er efter deres Hoved, eller som de ansee som forkeert. Jeg troer, de fleste Apostater begynde paa denne Maade; de beherske ikke sine Tanker, og blive fortrædelige i Sindet, og tilsidst begynde de at yttre dem til Andre, og da begynder Guds Aand at vige fra dem, og de kunne ikke tilbagevinde dens Gunst saa hurtig, som de kunde have gjort, før de lod Munden tale. Naar først et Individ giver sin Misfornøielse og Tvivl Luft, gaaer det hurtig tilbage med ham; hans vanhellige Følelser slaae Rod i hans formørkede Sind, og udvikle sig næsten til Grundsætninger hos ham. Saadanne Folk begynde da at troe, at Evangeliet, de have annammet, er et Sandsebedrag, og det første de blive vaer er, at de befinde sig midt i Apostatiens Mudderhul; de opdage pludselig, at de aldrig have troet „Mormonismen," og at de ere paa den lige Vei til Fordærvelse.

Dersom saadanne Personer vilde tænke alvorlig efter, naar den første Spire til Frafald viste sig og vilde være ydmyge, søge Viisdom, Lys og Kundskab hos Herren, kunde de blive frelste; da vilde de blive bevarede og ikke gaae den Vei, som mange af vore Brødre have gaaet, hvilke nu ere sunkne i Mørke og Elendighed og tilsidst ville gaae til Helvede. Hvis de, naar Misfornøielse og Utilfredshed indfinder sig, vilde hukomme deres Bønner og bede Herren oplyse deres Sind og give dem nok af sin Aand til Veiledning, vilde de være betryggede; men Folk, som befinde sig i denne Forfatning, forsømme næsten altid deres Bønner; de see Feil hos deres Sødskende og Feil hos Kirkens Overhoveder. Enhver, som handler paa denne Maade, skal finde, naar det er forsilde at vandre paa Retfærdighedens Vei og Herren har forladt ham, at han ikke kan vende om, selv om han ønsker det. Tag min Advarsel, Sødskende, og opryk den første

Spire til Apostati, som viser sig. Der staaer skrevet, at den Aand, som vil annamme Kundskab om Sandheden, kan erholde den, hvis den oprigtig søges. Aarsagen, hvorfor deslige Individer ikke have Kundskab, er fordi de tillukke deres Hjerte for samme. Lad derfor Eders Hjerte altid være aabent for hvad vi bør ansee som den største Gave, Herren kan give — den Hellig-Aand. Lev saaledes, at den altid kan inspirere Eder til det Gode og berede Eder til at annamme de Instructioner, som Tid efter anden gives, saa I bestandig kunne gjøre det Rette og skye Synden; den Aand vil lære Eder at vandre i Ydmyghed og Troskab for Eders Fader og Gud.

Jeg veed den boer i deres Hjerter, som elske retfærdige Principer blandt dette Folk, og der er Ingen, som hører Sandheden, uden han i Almindelighed veed, hvad Ret er; men det synes som om Nogle undertiden ere efterladende i at gjøre, hvad de vide er ret, og forsynde sig saaledes mod bedre Vidende.

Søskende, jeg er lykkelig; jeg føler en Glæde i mit Indre ved at see dette Folks tiltagende Lykke. Jeg er glad ved at see den Almægtiges Haand røre sig blandt Nationerne, da jeg forstaaer, at Dagen nærmer sig, da Fordærverens Magt skal svækkes i den Grad, at han ikke mere kan forstyrre de Helliges Fred. Naar jeg seer Herren nedbryde Nationerne, naar jeg seer Evangeliets Fremgang, og at Guds Børn mere og mere efterleve dets Grundsætninger, frydes mit Hjerte. Jeg ønsker til Gud, at vi altid maae voxe i det, der kan dygtiggjøre os til at forkynde Sandheden blandt vore Medmennesker, og berede os til at modstaae enhver Opposition og Gjenvordighed, der maatte møde os paa vor Vei, og at vi kunne aftvinge Elementerne tilstrækkeligt for at blive uafhængige af denne fordærvede Generation.

Min Bøn er, at vor himmelske Fader vil velsigne os med sin Aand, at vi kunne udføre vor Deel i denne Gjerning til hans Tilfredshed, i Forening med dem, han har sat til vor Veiledning. Maatte vi altid opholde dem med vor Tro og vore Bønner, og ved vore nidkjære Bestræbelser være Redskaber i den Almægtiges Haand til at forløse Jorden fra Synd og Fordærvelse, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

De seneste Efterretninger, vi have modtaget fra Utah, naae til 25de Decbr. Tilstanden derssteds er i Sandhed blomstrende, og Fred og Enighed samt god Helbred hersker i alle Territoriets Settlementer, og de Hellige ere taknemmelige for de store Velsignelser, Herren skjenker dem i deres affondrede Bjerghjem, fjernt fra den Strid og Tvedragt, som nu sønderriver det engang saa lykkelige Land, hvoraf det udgjør en Deel. De Hellige see Opfyldelsen af Herrens Ord ved hans Tjenere Propheterne — det, som de have talet i denne Slægt, hvori vi leve, og Vidnesbyrdet om samme har lydt for Hundreder og Tusinder, som nu leve blandt Nationerne, saavel som for Tusinder, der nu blunde i Dødens Arme. Trods al Modstand og alle Verdens fortvivlede Anstrengelser, have Guds Tjenere med Utrættelighed forkyndt Evangeliet,

vidnet om Herrens Gjerning, om det hellige Præstedømmes Gjengivelse, om Guds Riges Organisation paa denne Klode og dets endelige Triumph over enhver Modstand, hvorved Fred og Retfærdighed skal blive herskende, og Guds Villie skee paa Jorden, som den skeer i Himlene. De have til samme Tid ikke forsømt at gjøre deres Medmennesker bekjendte med de Straffedomme og Ulykker, som forestaae dem, der forkaste deres Vidnesbyrd og vende et døvt Øre til den advarende Røst.

De Hellige i Utahs fredelige Dale nyde nu Frugten af deres Arbeide og stræbe fremdeles at rulle Guds Rige frem med Kraft. De Skridt, som ere gjorte for at anlægge nye Settlementer i Syden og styrke de tidligere der anlagte, for at avle et varmere Klimas Producter til Gavn for de Hellige, ere ikke uden en dybere Betydning, og inden ret længe ville de Elementer, som i Aarhundreder saa at sige have ligget i Dvale, ved de Helliges Udholdenhed og Flid frembringe i deres Styrke. Ørkenen vil blomstre som en Rose, og de Hellige ville snarlig sidde under deres egne Figentræer og Viinranker; de ville kunne klæde sig og smykke sig med deres egne Hænders Frembringelser, og kunne derved lettere adlyde Herrens Befaling, at standse den store Indførsel fra de Vantroe, som hidindtil har været saa hemmende for den indenlandske Industri. I Utah har det sidste Aars Høst været overordentlig riig, saa Ingen behøver at mangle sit daglige Udkomme, hvilket ikke kan siges om nogen anden Nation af samme Størrelse, hvor navnkundig den end monne være.

Indtil første Juledag havde Veiret været meget mildt, og kun lidt Snee var falden, hvorimod ikke saa ubetydelig Regn, hvilket havde tilfølge, at Veiene befandt sig i en mindre god Stand, saa at Kjørselen af Granit til Templet maatte indskrænkes endeel. Men før det daarlige Føre indtraf, var der bleven bragt en stor Mængde Steen til Tempelpladsen, da alle Settlementerne yde sin Andeel af Oxer, Vogne og Folk i dette Øiemed for at paaskynde Arbeidet med Kraft, for hvilket enhver sand Hellig føler en levende Interesse. Templets Opførelse vil derfor snart gaae rask fremad, da vore Brødre i Dalen have taget fat paa Arbeidet med Iver. Steenhuggernes flittige Banken og Meisling lyder som Musik for deres Øren, som boe i Nærheden af Tempelpladsen, og vi betvivle ikke, at de Hellige i Adspredelsen jo ogsaa føle en stor Interesse for dette Arbeide og glæde sig ved at høre om dets hurtige Fremme — i Særdeleshed dem, der have ydet deres Skjærv i dette herlige Øiemed.

Det er os en Fornøielse at kunne meddele vore Sødskende Efterretninger fra vort elskede Hjem, som vi troe ville være af Interesse for dem, og som ere egnede til at styrke vor Tro og Lysten til det Gode, saa vi i Fællesskab kunne virke for denne herlige Sag, der engang vil forskaffe os den Kundskab, hvorved vi kunne blive beredte til at have Omgang med Engle og retfærdiggjorte Mennesker.

Vi indrykke Følgende fra „Deseret News" for 18de Decbr.

„Templets Grundmure, som midlertidig tildækkedes med Gruus, da Arbeidet i 1858 ophørte, for at de ikke skulde lide nogen Skade, medens Krigsskyen, som nærmede sig fra Østen, trak over, ere nu fornylig blevne ryddede, for at Arbeidet kan fortsættes tidlig det kommende Foraar.

„En stor Masse Granit er fort ned fra Lille Cottonwood i de sidste to Maaneder, og Meesteparten af samme er allerede tilhugget og fuld færdig til

Brug, og det vil ikke vare saare længe, før Efterretningen om at Herrens Tempel i Store Saltsøstadt, paa Bjergenes Top, er færdigt, vil udgaae til Jordens Ender."

Med Hensyn til Viisdomsordet.

Betragtet fra det lægevidenskabelige Standpunkt.

Af V. P.

(Fortsat fra Pag. 142.)

Eddike og Citronsyre kan nydes med megen Maadehold, men ikke af Syge. Børn maae aldrig faae Noget deraf, og for Jomfruer, der lide af Blegsot, er al Syre den rene Gift. Fornuften maa her undertrykke enhver Tilbøielighed hertil, hvis Tilfredsstillelse kan have de førgeligste Følger.

Al Slags Kaal (uden Eddike) kan tillades langvarige Syge, naar Maven er i god Orden. Ligeledes oplagt og tyk Mælk, hvis de føle sig vel tilpas derefter.

Krydderier ere, med Undtagelse af en maadeholden Nydelse af Salt og Sukker, alle at forkaste. Peber, Allehaande, Muskat, Safran (der fremkalder Moderflod), Caneel, Ingefær, Vanillie osv. osv. hidser og pirrer Nervesystemet, fordærver Blodmassen og ødelægger Maven ved bestandig at anspore dens Kræfter over al Evne. Den store Nydelse af salt Kjød er Aarsag til mange Sygdomme paa Landet, Febre, almindelig Svækkelse og Saltflod, en meget haardnakket og slem Sygdom. Sukker fremkalder Syre i Maven og ved en overdreven Nydelse: Viinsteen paa Tænderne. Denne ødelægger Glassuren, saa Beenmassen udsættes for Luften, der forvittrer samme, eller som Folk sige, der gaaer Orm i dem.

Af almindelige Suppeurter virker Persille paa Urinveiene, og Selleri opvækker stærkt Kjønsdelene, derfor bør Syge ikke nyde disse, medens de nydte i Almindelighed mellem andre Urter i Suppen kunne betragtes som uskadelige.

Vinen burde ikkun nydes ved Nadveren, og ved særegne Leiligheder og Tilfælde, men aldrig være Nogens daglige Drik. Den hidser let og virker høist fordærvelig, naar Vedkommende er beheftet med gigtiske, rheumatiske og hæmorrhoidalske Lidelser. Velgjørende virker den ovenpaa svært fordøielige, fede, kogte Spiser, hvilke aldrig Nogen burde nyde, saa Vinen blev overflødig. Ligeledes kan den være gavnlig paa Reiser efter fugtigt, koldt og ugunstigt Veir. Lyt til Naturen i Eder og den vil aabenbare for Eder en sund og naturlig Levemaade.

Et sandt Lægemiddel er Vinen efter svækkende Sygdomme, f. Ex. efter Nervefebre, men da tør man kun nyde en Theeskefuld ad Gangen. Ligeledes i Alderdommen, naar den bliver nydt med stort Maadehold til Middagsmaaltidet, da virker den yderst styrkende og oplivende. Men efter samme Maalestok forstyrrer Vinen Sundheden og forkorter Livet, naar den nydes i Overmaal, og for Ungdommen er den især meget skadelig. Den er en kostelig Gave af Herren, men kan blive

til en Forbandelse. Dertil kommer, at de allerfleste Vine i Verden ere forfalskede. Denne Forfalskning gaaer i Viinlandene aabenlyst for sig efter den meest storartede Maalestok, saa man i Italien udtrykkelig maa forlange Viin uden Bajoccer (en Kobbermynt), hvis man ikke onsker at blive forgiftet.

En stor Mængde Rodvine ere forfalskede med Svovl og Blysukker, en dræbende Gift, og gjort mistænkelige paa mange Maader. Derfor er det ikke uden Grund, at Herren har forbudt de Hellige at kjøbe Viin af Hedningerne, og kun nyde af Druesaften, som de selv avler. Alle berusende Drikke, der tilberedes af Frugter, Urter eller Rødder, som ikke ere giftige, erholde Beruselsens Kraft paa en chemisk Maade ved Udviklingen af Alcohol. Vinen indeholder mange nærende Substantser, f. Ex. Sukkerstof, Liim og Æggehvidestof, og kun et forholdsviis lidet Qvantum Alcohol; alligevel kan Vinen blive høist fordærvelig ved megen og daglig Nydelse af den. Ofte hører man Menneskene raisonere: Hvorfor voxer da Druen og Kornet, naar vi ikke maatte drikke Viin og Brændeviin? Et meget latterligt Spørgsmaal, som flere Gange er bleven mig gjort. Hvad har Naturen at gjøre med en gjæret Drik, der ved en kunstig Fordærvelse og Gjæring har udviklet en Deel af sine Bestanddele til Alcoholgift? Spiis modne eller tørrede Viindruer, eller drik Druesaften daglig om I kunne, spiis godt og billigt Brød af Eders Korn og mæt den Fattige dermed. Men nu er der En, som vil fange mig, og spørger: „Men hvorfor har da Gud ladet Kartoffelen voxe?" Fordi Menneskene skulde brænde Fusselbrændeviin af den og døe i hundredeviis af Drankergalskab, eller for at mætte sig ved denne herlige Rodfrugt og takke Herren derfor.

Alle spirituerse Drikke, som samtlige indeholde Alcoholgift, ere at forkaste. Dyret flyer med Afsky bort fra saadanne Drikke, og Barnet, der endnu befinder sig i Naturens Hænder, har ogsaa Modbydelighed for dem.

Den store Læge Dr. C. W. Hufeland siger i sit udmærkede Værk om „det menneskelige Liv" Side 279:

„Endeligen maae vi under denne Klasse af Livets Forkortelsesmidler fortrinligen indlemme Tilberedelsen af alle spirituense Drikkesorter, thi de maae føre hvad Navn de ville, saa tjene de alle til at forkorte Livet. Det er en flydende Ild, Mennesket her drikker; den paadriver Livsconsumtionen paa en frygtelig Maade og gjøre Livet i egentligste Forstand til en brændende Fortærelsesproces. Desuden avle de skarpe Vædsker og Sygdomme i Huden, fortørre Fibrene og gjøre dem stive, foraarsage en kunstig Alderdom, Hoste, Trangbrystighed og Lungesygdomme, Vattersot, og hvad der er det Værste, en saadan skrækkelig Sløvhed saavel i den physiske som i den moralske Følelse, at man seer, at hverken physiske eller moralske Gjenstande tilsidst kunne gjøre endog det mindste Indtryk paa stærke Brændeviinsdrikkere. I det Physiske har dette til Følge, at saadanne Ulykkelige sjelden staae til at redde, naar de engang blive syge, efterdi deres Legemer, vante til den stærkeste Irritering, ikke mere have Følelse for noget Lægemiddel, og i det Moralske, at de hverken have Sands for Skam eller Ære, hverken for det Store, Skjønne eller Gode, men ene og alene for Brændeviin. Jeg kjender Intet, der kunde frembringe den dummeste Brutalitets fuldkomne Charakteer i saadan en Grad hos Mennesket, Intet, der kunde fornedre det saa meget, som Brændevinens uafladelig fortsatte Nydelse. Andre Laster lade dog Haab tilbage om Forbedring, men denne fordærver i Bund og Grund og (just formedelst den derved

foraarsagede Følesløshed for alle Indtryk) betager al Udsigt til Redning.

„Jeg troer, at disse Betragtninger vilde fortjene saa megen Opmærksomhed af enhver Øvrighed, at den istedetfor, som nu saa hyppig skeer, at befordre den idelig hos Almuen stærkere om sig gribende Brændeviinsdrikken ved at tilstede flere og flere Krohuses og Brændeviinsbrænderiers Anlæg, vilde beflitte sig paa i Fremtiden at hæmme den og sætte Grændser derfor. En Stat, hvor denne Last bliver almindelig, kan ikke undgaae sin Undergang; thi den forstyrrer aldeles al Flittighed, Dyd, Menneskelighed, Maadelighed og moralsk Følelse, Egenskaber, uden hvilke ingen Stat nogensinde kan bestaae. Historien lærer os, at det Tidspunkt, hvori de vilde Nationer første Gang fik Smag paa Brændevinen, idelig er bleven en Epoke, fra hvilken man kan regne deres Svækkelses Begyndelse og deres Levedages Aftagelse, og at denne Gave har virket mere end Krudt og Kugler til at bringe dem under Europæernes Aag. Man tro ei heller, at man kan undgaae de skadelige Følger, naar man ikkun drikker milde og velsmagende Liqueurer, eller dagligen kun nyder en lille Portion deraf. De behagelige Liqueurer ere det kun for Tungen, men tabe i Maven hine Sukkerdele, der skjulte deres sande Charakteer, og lade da deres Ild virke desto stærkere. Og hvor lidet man endog drikker dagligen, saa virker det dog ideligen noget, og bliver, som værst er, ikke derved alene, men gjør det efterhaanden til en Nødvendighed at drikke mere og mere. Vel er det ikke raadeligt for den, der er vant til saadant, at bryde af med eet, men dog træffer det saa let, at man, ved efterhaanden at afvænnne sig derfra, igjen henfalder til Nydelsen af den forrige Mængde. Saadanne Folk vilde jeg anbefale en Methode, der allerede tilforn er bleven brugt med Nytte, den nemlig, at dryppe hver Dag 5, 8 eller 10 Lakdryppe i det sædvanlige Sopkensglas, hvorved de altsaa Dag for Dag faae saa mange Draaber Brændeviin mindre, og saaledes uformærket komme hen til det afgjørende Moment, hvor Glasset bliver ganske fyldt med Lak og deres Brændeviins Portion bliver liig 0."

Jeg erindrer engang at have seet forskjellige Afbildninger i flere Grader af Spiritus-Drikkeres Maver. Fra de amerikanske Maadeholdsforeninger udspredes saadanne i tusindviis. Man har efter Døden aabnet forskjellige Brændeviins-Drankeres Maver, og af deres Indre taget nøiagtige Billeder, som man da saa sandhedstro som mulig har coloreret. Man fandt da hos den, som havde drukket et Par Snapse om Dagen, Mavens naturlige, indre Hudfarve at være bortvegen for en let, rødlig Inflammation, gjennemtrukken med et Net Smaa-Aarer. Dette er Begyndelsen til den Betændelse, som fremavles af Alcohol-Giften. Maven af en Dranker, der drikker sig fuld en Gang om Ugen, er blaalig, og anløbet med store, røde og spændte Aarer. En professionel Drukkenbolts Mave er i en ildrød Betændelse, og omtrent ikke mere skikket til at modtage Fødemidler. En Drankers Mave har det afskyeligste og væmmeligste Udseende, naar Vedkommende er død af Drankergalskab (Delirium tremens), eller af Mavekræft. Enhver, som kun een Gang har betragtet Maverne af saadanne Ulykkelige, indseer klart, at selv den meest maadeholdne daglige Nydelse af Brændeviin aldrig er uskadelig, som mange Uvidende troe, og mene derved at styrke sig, naar de maae foretage anstrengende Arbeide. Brændeviin kan aldrig styrke; at antage dette, er en grov Vildfarelse. Det indeholder Alcohol og kogt Vand, men slet intet Næringsstof. Alcoholgiften er den samme Næring for Maven,

som Rytterens Sporer er for Hesten. Den opsporer Underlivs-Nervesystemet til en forøget, anstrengende Virksomhed, og afgiver saa i Forbindelse med Vandet en Deel Kulsyre, der strømmer ud i Mælkeaaren, og fra Hjertet igjennem den store Blodaare over i Lungekarrene, hvor der skeer en rask Forbrænding af den uforholdsmæssige store Qvantitet Kulsyre og optages Ilt, hvorved en stor Mængde Varme udvikles. Men det Hele er et Kunstexperiment, Varmen er flygtig og bortdunster snart, og i Legemet efterlades Slappelse, Trægehed, Døsighed, og gode Lunger blive snart middelmaadige, og middelmaadige blive slette ved den daglige, unaturlige, gjentagne Forbrænding i de zarte, fiintbyggede Lungeceller. Betændelser i Lungerne og i Lungesækken ere ogsaa meget hyppige hos Drankere. Brændeviin er en Spore, men ingen Havre; bliv ved at trykke Sporen i den udmattede Hests Sider, og den vil styrte og knuse Rytteren.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Jødernes Stilling i Rusland er undergaaet en betydelig Forandring til det Bedre, idet en i „Senats-Zeit." under 25de Januar offentliggjort Forordning bestemmer, at Jøder, som have erhvervet Diplom fra et Universitet, saavelsom jødiske Læger og Chirurger kunne indtræde i alle de forskjellige respective Grene af Statstjenesten, at jødiske Kjøbmænd kunne opslaae deres Bopæl overalt i Riget, og at Jøderne i Almindelighed kunne holde Tjenestetyende. De Jøder, som ere ansatte i Underviisningsministeriet, saavelsom de jødiske Professorer, Skoleforstandere og Skolelærere ere skattefrie og kunne erholde Ordensdecorationer.

Oversvømmelser. Fra forskjellige Egne indeholde Bladene i denne Tid Beretninger om Ødelæggelser, der ere anrettede ved Flodernes Stigen over deres Bredder. I Wien ere de lavere liggende Forstæder i Nærheden af Donau Canalen aldeles satte under Vand. Ved Nußdorfer Sporn styrtede Vandet den 4de Februar med en saadan Kraft ind over Brigittenau, at det pludselig oversvømmede Terrainet i en Høide af sex Fod. Alle de der beliggende Haver og Drivhuse stode under Vand, og af alle eenetages Bygninger ragede kun Tagene op over Vandspeilet. Fra en i Nærheden af „Jägerhaus" isoleret beliggende lille Gruppe Huse var det ved Tusmørkets Indtræden endnu ikke lykkedes at redde Beboerne, som med Børn paa Armene vare flygtede op paa Tagrygningerne og udstødte hjerteskjærende Skrig om Hjælp. Der udsendtes senere Baade for at redde dem. Paa Kaiserin-Elisabeth-Jernbanen var Samfærdselen næsten aldeles standset, hvilket ogsaa var Tilfældet med Postforbindelsen i Omegnen. Ogsaa Telegraphledningerne vare blevne ødelagte paa flere Steder. Fra alle de lavt beliggende Egne langs Donaufloden har man lignende Beretninger. Ved Presburg var Floden den 1ste Februar om Aftenen Kl. 8 stegen 17 Fod over

daglig Vandstand, da Isen satte sig i Bevægelse, og den saakaldte Carlsburger-Dæmning paa den høire Flodbred skal være gjennembrudt. Ved Prag har Moldaufloden den 2den dennes stegen over sine Bredder og havde oversvømmet en Deel af Staden, men den næste Dag var Vandet atter faldet betydeligt. Fra Magdeburg berettes, at Iisgangen paa Elben var meget stærk. Ved Broen vare Pionerer stadigt beskjæftigede med at sprænge Isen, men deres Arbeide havde kun liden Fremgang, da den nye, nedad Floden kommende, Iis fyldte den tilveiebragte Aabning. Fra Dresden telegrapheredes den 4de om Morgenen, at Vandstanden var 8 Alen 18 Tommer over den daglige, og at det vedvarende regnede.

De i forrige Nr. omtalte 215 Arbeidere, som bleve levende begravne i Hartley Gruben, ere desværre alle omkomne af den stærke Gasansamling og Hunger rimeligviis den sjette Dag, paa hvilken Tid alle Signaler fra dem ophørte. De vare alle betjendte for sin Ædruelighed, Orden og Moralitet, og tilhørte Methodisternes Samfund.

Fra Amerika har man Efterretninger om et større Slag ved Somerset, men de nærmere Omstændigheder ved samme har man endnu ingen Kundskab om. Man hører kun, at Kampen skal have raset med stor Heftighed fra den tidlige Morgenstund til om Eftermiddagen Kl. 3, da General Zollikofer faldt, og hele den sydlige Armee greb Flugten. Tabet angives ikke, men det hedder atter, at det skal være meget betydeligt. En Masse Skyts, Ammunition og Krigsforraad er falden i Seierherrernes Hænder. Den sydlige Armee staaer nu ved Mill Spring, hvor den er stærkt forskandset. I New York hersker der stor Glæde over Seiren; den betragtes som den største Fordeel, Unionisterne have tilkjæmpet sig siden Krigens Begyndelse.

Den gamle Søster.

(Et episk Digt.)

Langt borte fra Staden, hvor Bonden med sin Plov
Den mørke Ager furer, tæt ved den grønne Skov,
Der ligger høit paa Bakken, midt i Naturens Favn
En lille By saa venlig, Faa kjende kun dens Navn.

Der standed i den Landsby saa usseligt et Huus,
Af Ælde næsten truet med at synke i Gruus,
Paa Taget lagde Mosset sig ad Aare saa tæt,
Og under Vindueskarmen sig slynged Hækken net.

Der sad en gammel Søster i Ly saamange Aar,
Men dybt i hendes Hjerte der var en deilig Vaar,
Der saae hun Verden true og hørte Stormens Gang,
Naar den i Natten mumled sin underlige Sang.

Der saae hun Solen stige i prægtig Morgenglands,
Og Maanen venlig smile til Bølgens lette Dands,
Der stirred hun mod Zion og ønskede sig did,
Men Herren sagde: Qvinde, end er det ei din Tid!

Saa taug den Gamle stille, et Smiil var hendes Svar,
Men op for Herrens Throne det Himlens Engle bar,
Hans milde Aande trøsted og qvæged hendes Sind,
Og Glædestaarer saligt da vædet hendes Kind.

„Min Søn, min Trøst og Glæde, min Alders Haab og Lyst,
Han vandred før sin Moder fra Jorderiges Kyst.
Hvad har jeg nu tilbage — o Gud, jeg var forladt,
Hvis ei dit Smiil opklared min Alders dunkle Nat.

Ei mere rank som Hinden, jeg er en Ungermø
Med Øiets dybe Blaaning, klar som den stille Sø,
Min Ryg har Tiden bøiet og Synets Kraft er svag,
Mit Liv var en bevæget og stormfuld Uveirsdag.

Min Ægtefælle sover forlængst i Jordens Skjød,
Men Graven eier ikke for Kjærlighed en Død,
Naar Himlens Herre kalder, da falmer Sjælens Dragt,
Men den skal atter stande i Liv og evig Pragt.

Det stunder snart mod Aften, min Livssol synker ned,
Men gjennem Graven smiler et Lys, en himmelsk Fred,
Hvi skulde jeg vel ønske at dvæle længer her,
Hvor alle Jordens Skatte kun er et usselt Leer?

Nu ryster Stormens Vinge min Hyttes sprukne Muur,
Men kjære Minder fængsle mig til det gamle Buur,
Naar Loftet sælsomt knager i Nattens tause Stund,
Da aabne svundne Tider for Hjertets Dyb sin Mund.

Og naar den tunge Susen igjennem Løvet gaaer
Paa Træet, som jeg planted engang i Livets Vaar,
Da vækkes elskte Minder af Glemslens dunkle Nat,
Da føler jeg i Barmen en sjelden kostbar Skat."

Saa sad den gamle Søster ved skuret Fyrrebord,
Skjøndt Tanken foer saa vide, hun taled ei et Ord;
En Taare sagte listed sig over rynket Kind,
Den taler det usigelige Sprog i vort Sind.

Ei mange Dage efter, det var en Aftenstund,
Da Vaaren venlig smykked den lysegrønne Lund,
Da laa den gamle Søster paa Leiet roligt hen,
Og Himlens Syner blottedes for Sjælens Dyb igjen.

I Bølgens kjølige og stille Favn
Er Aftensolens blide Øie slukket,
Til Skovens Hjem nu flyer den sorte Ravn,
Hver Smaablomst har sit friske Bæger lukket,
Det sidste Glimt af Aftenrødens Glands
Sit Guld henover Voven sagte vugger,
Men brat ophører Bølgens lette Dands,
Og sagtelig den mellem Sivet sukker.

End Hyrdens fjerne Sang kun Øret naaer
Og i den nære Mose Frøens Qvækken,
Mens Maanen klar paa Himlens Hvælving staaer,
Og blinker gjennem Taagens Slør i Bækken.
Nu dækker Sommernattens Stjerneslør
Naturens Barm i Søvnens bløde Arme,
Naar Dagens Savn og Møie rolig døer,
Hvor stille Fred forjager Kiv og Harme.

Da hørte hun i Natten saa underlig en Røst,
Og gjennem Sjælen vifted et Pust fra Livets Kyst,
Hun aabnede sit Øie, men saae kun Maanen klar,
Som leged med sin Straale paa Rudens matte Glar.

Nu tykkes mig, jeg skuer i Aandeverdnen ind —
Saa taler hun — og Joseph staaer klarlig for mit Sind,
Og Jesus og Elias, og mange Aanders Chor,
De vinke og de tale saa livsalige Ord.

Nu tykkes mig jeg hører de Herliggjortes Fryd,
Den toner dybt i Sjælen som tusind Harpers Lyd,
Nu kan jeg henrykt skue en større Herlighed,
End Solens Middagslue kan tifold straale med.

Den store Martyrskare, som blødte for Guds Værk,
Jeg skuer hist at vandre saa seirig og saa stærk,
Jeg løftes frem i Tiden, seer Zion bygget op,
Og Brigham i Guds Tempel paa ældgamle Bjerges Top.

Nu kan jeg ikke vente, nu faaer jeg ingen Ro,
Nu seer jeg alle Hellige, som gav Gud Hjertets Tro,
O, der er ingen Taare, o, der er ingen Skrig,
Og Alle kun saa fattige, men Ingen her saa riig.

Min Engel staaer ved Leiet, han smiler og er glad,
Nu seer jeg mine Kjære, vi skilles aldrig ad,
Ei Ord kan meer beskrive, ei Dødlig fatte kan
Det Lys, som sig udfolder for den undrende Forstand.

Ja, kom, saa vil vi vandre til Aanderigets Hjem,
Til Legemet fra Graven igjen skal bryde frem,
Nu slukkes Oiets Kjærte, jeg kun i Aanden seer,
Nu løses hver en Smerte, jeg kan ei vente meer!

Da Solen næste Morgen steg op af Havets Skjød,
Da mumled man i Byen, „den Gamle, hun er død,"
Hun laa med Smiil paa Kinden, saa rolig og saa blid,
Hun havde fuldendt Løbet og Troens gode Strid.

Nu er den gamle Hytte alt sunken om i Gruus,
Hun har en bedre funden i Jesu Faders Huus,
Paa Kirkegaarden hviler det trætte Støv i Fred,
Men ingen Gravsteen standser den Vandrende derved.

Vilhelm Poulsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Riges Oprettelse.

Tale af Præsident Brigham Young, holdt i Tabernaklet den 3die Marts 1861.

(Fra „Deseret News.")

Der er mange Ting, jeg kunde ønske at omhandle, men jeg vil først tale lidt om Guds Riges Oprettelse paa Jorden. Der staaer skrevet, at Jorden og dens Fylde er Herrens; der siges ogsaa, at inden længe vil Herren tage den i Besiddelse. De Hellige formanes til Trofasthed, thi snart vil Christus komme og krone sine Brødre som Konger og Præster — ikke blot de tolv Apostler, som Br. Broderick hentydede til i Morges, men Alle, der holde hans Befalinger og trofast efterleve hans hellige Evangelium. Vi formanes til at være troe og urokkelige og altid nidkjære til gode Gjerninger. Dette er vor Tradition; det er en Læresætning, vi have hørt fra vor Ungdom. Mange af Eder ere bekjendte med de forskjellige Læresystemer i den christne Verden. Nogle troe: „Eengang i Naade, altid i Naade." Andre: „En Hellig i Dag, en Synder i Morgen, og iovermorgen atter en Hellig," osv. „Guds Rige paa Jorden?" „Er hans Rige ikke blevet oprettet for længe siden?" „Hvorfor tager den Herre Jesus da ikke Jorden i Besiddelse, naar den er hans?"

Saadanne Spørgsmaal og Paastande gjøres ofte, især af dem, som ikke ville troe paa guddommelig Aabenbaring, og derfor faae de Hellige saadanne Spørgsmaal som: Hvorfor gjør Eders Gud ikke saa og saa? Hvorfor tøver han? Hvorfor tillader han Fjenden at øve Herredømme over Frelserens Rige? og mange lignende. Maaskee Nogle af Eder have besvaret disse Spørgsmaal tilfredsstillende for sig selv, og maaskee de Ældste have givet Eder den forønskede Oplysning i denne Henseende.

Der er en Aarsag til alt dette, men jeg har ikke Tid i Eftermiddag og vil heller ikke paatage mig at sige Alt, hvad der maatte komme paa mit Sind angaaende dette Emne. Jeg kan sige uden nogen Indledning, at dersom Jesus havde taget sit Rige i Besiddelse, dengang han var paa Jorden, vilde han have forstyrret

hele Frelsens Plan — han vilde have forfeilet Hensigten med sin Komme til Verden. Dersom han havde oprettet sit Rige strax efter Syndfloden, kunde Jorden aldrig have opfyldt sin Skabelses Maal — dens Beboere kunde ikke blevet selvstændige og ansvarlige Væsener. Hvis han skulde tage Jorden i Besiddelse nu, vilde han ligeledes forstyrre sine egne Planer. Det er en Hemmelighed for Mange, hvorfor Herren tillader dette og hiint og giver denne og hiin Befaling. Dette er af Mangel paa Kundskab hos Menneskene. Dersom de forstode Hensigten med Jordens og deres egen Skabelse, vilde disse Ting være lette og behagelige Emner for deres Underholdning; de vilde være naturlige for dem og lette at fatte. De vilde forstaae den Almægtiges Planer med Hensyn til Fornuftvæsenernes Tilblivelse, deres Bestyrelse, Jordens Dannelse og dens endelige Bestemmelse, og naar den har gjennemgaaet hele sin Udviklingsproces og Værket er fuldendt, naar Slutningsscenen er kommen og Jesus har udført sin Gjerning betræffende Menneskene og deres Handlefrihed — da ville I faae at see, at han tager Riget i Besiddelse, og det uden Nølen.

Enhver Dødelig er et selvstændigt, handlefrit Væsen, der kan vælge eller forkaste det Gode efter eget Behag. Alle have dette Valg, selv om de ere sunkne i de dybeste Laster. Enten de arbeide for Guds Rige og Evangeliets Sag eller ikke, Jorden maa forblive i Menneskets Vold, under Control af et høiere Væsen. Menneskets Selvstændighed maa ikke krænkes; dette er et Privilegium, som er tilstaaet Alle og Enhver. Før den sidste Aand, der er bestemt til at iføres et Legeme her paa Jorden, er kommen herned, vil den store Slutningsscene ikke finde Sted. Tiden tillader mig ikke at sige Alt, hvad jeg ønsker om denne Gjenstand, men jeg vil henstille dette til Eders egen Overveielse.

Forundres ikke over, at Guds Rige ikke er her i sin Fylde; forundres ikke ved at see, at enhver Mand og Qvinde er udsat for at give efter for Lidenskaberne, der ledsage den faldne Natur. Der har aldrig levet en Prophet, som jo havde at kjæmpe mod Lidenskaberne ligesom vi. Enhver Søn og Datter af Adam har været Synden underkastet og tilbøielig til at fare vild. Enhver maa have sin Tid, og naar Dagen kommer, da alle Ting skulle samles til Eet, vil Herren samle alle sine Børn. Naar den Dag kommer, paa hvilken Christus skal tage Jorden i Besiddelse, hvilket vil skee, naar Satan bliver fordrevet fra den af de Hellige, som ere de rette Arvinger, skulle I see, at Djævelens Fordrivelse er en virkelig Tildragelse, og den vil blive iværksat mod enhver uretmæssig Indehaver af den Almægtiges Enemærker. Men Tiden er endnu ikke kommen; Værket er endnu ikke fuldført. Vær taalmodige, arbeid i Fællesskab med Eders Herre og Frelser, indtil denne Gjerning er færdig, og vi ville blive velsignede for vor Møie.

Jeg ønsker at gjøre nogle faa Bemærkninger til Brødrene her i Staden angaaende Hjælp til de fattige Helliges Hjemsamling. I Førstningen ansaae Nogle det for ugjørligt at sende Oxer og Vogne herfra i dette Øiemed, men vi dømte anderledes. Vi troe, at der er mere Kraft her end i hvilkensomhelst anden Deel af Christi Kirke paa hele Jorden. Her see vi for det Hele, tale for det Hele og have forholdsviis mere Styrke end nogen anden Deel af dette Samfund. Hvis vi ønske noget Stort udført, maae vi stille os i Spidsen; og dersom vi føle os svage og udygtige til at gjøre dette eller hiint, at Fattigdom stirrer os i Ansigtet og synes

at vi lide Mangel paa Midler, lad enhver Mand og Qvinde reise sig og betragte sit Kald og Standpunkt, og hvad den Almægtige vil have udført.

Jeg vil tage vore Haandværkere til Lignelse. Der er Haandværkere her, som kunne bygge et smukt Huus, men de maae have det nødvendige Material og Værktøi. En Anden kan forfærdige en Kareth, men han maa have de nødvendige Redskaber og Materialier. En Anden kan bygge en Dampmaskine, men den samme Betingelse fremstiller sig for ham. Men dersom en Mand kan lave en Vogn uden andet Værktøi end en trekantet Fiil, en Foldekniv og et Tommebor, vilde man sige, han var en duelig Arbeider, eller som Fiskeren sagde: „Det er ingen Sag at fiske, naar man blot har en Snøre og veed, hvordan den skal bruges." Vi lægge ikke stor Dygtighed for Dagen ved at prædike Evangeliet blandt Nationerne, dersom vi havde Lommerne fulde af Penge, som Bibelselskaber, Tractatselskaber og Missionsforeninger havde samlet til Bestridelsen af vore Udgifter.

I saadant Tilfælde troer jeg, vi vilde føle ligesom Andre. Vi kjende deres Følelser, som kunne reise fra een Ende af Kloden til en anden, og som have det Privilegium at gjøre Pengeopfordringer allevegne til deres Reiser. Deres Følelser ere meget træffende fremstillede i en Anecdot om en Præst, som efter en saadan Opfordring skrabede Pengene sammen, og medens han transporterede dem over i sine Lommer, foreslog han Psalmen: „Her er den Gud, jeg dyrker."

Vi see Ældster gaae herfra uden Pung eller Taske, de reise over Sletterne med Haandkarrer og de have Sindrighed nok til at arbeide sig frem fra Stad til Stad, fra Land til Land, fra Nation til Nation, og og omvandre saaledes hele Jorden. Her røber sig virkelig Tænksomhed, Talent, Villiekraft og Nidkjærhed eller et særdeles Held — Noget maa tilskrives dette Resultat. Det vilde ikke være vanskeligt for os at indsamle de Hellige, dersom vi havde Overflod af Penge. Jeg har ofte tænkt, hvor godt det skulde være at have et beqvemt Sted at gaae til efter Guld for at paaskynde de Helliges Emigration; men hvor vilde vor Hæder og Løn være, dersom vi reiste herfra til Europa og derfra til China og hjem igjen, efter en fleeraarig Mission, naar vi havde Lommerne fulde af Guld? Hvor vilde vor store Skarpsindighed og Dygtighed være? I Eders Lomme — hos den saameget tilbedte Gud. Men lad en Mand reise Jorden rundt uden Pung og Taske og prædike Evangeliet, og derefter lægge Planer for de Helliges Indsamling — det nærmer sig noget nær Englenes Færd. Seer det ikke næsten ud som overordnede Væseners Gjerning? og vide I ikke, at vi ere kaldte dertil?

Hvis Herren havde kaldt en riig og anseet Mand, en af de stormægtige Bisköpper i den romersk-catholske eller engelske Kirke, eller selve Paven til at grave Optegnelserne ud af Jorden, oversætte dem og udgive Mormons Bog, og derefter havde forsynet ham rigelig med Guld og andre Midler til Uddeling blandt Disciplene — Overflødighed af Rigdom, Ære, Berømmelse og Anseelse blandt Menneskene — vilde man deri have kunnet spore et høiere Væsens Kraft og Styrelse? Aldeles ikke. Herren valgte Joseph Smith, kaldte ham i hans fjortende Aar, gav ham Syner og Aabenbaringer og ledede ham ved Haanden og underviste ham i hans affides Hjem, indtil han lod ham bringe Pladerne for Lyset og oversætte dem, og Martin Harris paavirkedes af Aanden til at fremme Trykningen af Mormons Bog. Alt dette foregik i al Stilhed, Armod og Svaghed. Bogen blev altsaa oversat, trykt og overgivet til Verden; men naarsomhelst en Videnskabsmand, en Taler eller en verdslig Lærd kommer ind i denne Kirke og forsøger paa at prædike Evangeliet, stolende paa sine verdslige Kundskaber, en saadan

Mand vil forregne sig. Ligemeget hvor paa Jorden han vil begynde at oprette et Riget efter Verdens Skikke, Følelser og Stolthed, vil det synke ligesaa hurtig, han gjør Forsøget.

Jeg skal omtale en Bemærkning, som Broder Joseph ofte gjorde Brug af. Naar han satte de Ældste til et Arbeide, som f. Ex. at gaae paa Mission til Udlandet, eller at udrette hvilkensomhelst Forretning, sagde han tidt til dem: „Naar I begynde, saa gaa ind af den smale Ende paa Hornet; thi dersom I gaae ind af den store Ende, maae I enten vende om og gaae samme Vei tilbage, eller trænge Eder ud igjennem den smale Ende og næsten klemmes ihjel.“ Lad en Ældste til en Begyndelse leie de bedste Sale i de større Byer og der holde Foredrag, vil det tage ham lang Tid, inden han faaer oprettet en Green af denne Kirke; men lad ham begynde blandt de Fattige, dem, der boe i Kjeldrene, paa Qvisterne og i Baggaderne, thi, siger den Almægtige, „jeg vil tage Jordens Svage, og med dem vil jeg beskjæmme de Vises Viisdom.“ Dette Særkjende røber sig i enhver af „Mormonismens“ Bevægelser. Gud har valgt de Skrøbelige og Udannede for at bringe dem til Ophøielse. Er det ikke en Guds Gjerning at udføre et saadant Værk som dette uden Pung og Taske? Evangeliet tilbydes alle Mennesker – Høie og Lave, Lærde og Ulærde, Unge og Gamle. Vær saa god, her er Evangeliet; det er Dem vel undt.“ „Koster det Intet?“ Ikke en Hvid, det skal bringes til den hele Verden uden Penge. Sammenlign denne Maade at prædike Evangeliet paa med den anden at have Lommerne fulde af Guld, og hvor er i sidstnævnte Tilfælde Eders Ære og Roes?

Vi have f. Ex. Folk, som bryde Steen i Bjergene; men kunne de gjøre dette Arbeide uden de fornødne Redskaber? „Jeg maa have saa mange Hakker og Kiler, og jeg maa have saa mange Bor af forskjellig Størrelse og saamange Slægger og Hamre.“ En Anden siger: „Jeg kan lave Værktøi af Jernet i Bjergene.“ I erindre nok, hvad Nephi gjorde. Da han kom til Havet og gjorde Forberedelser til at bygge sit Fartøi, viste Herren ham Jernet i Bjerget, og deraf lavede han Værktøi til Fartøiets Fuldendelse. Han gik ikke tilbage til Jerusalem efter Værktøi. Jeg ønsker at see denne Selvvirksomhed aabenbare sig lidt mere blandt os end hidindtil. Jeg har brugt denne Lignelse for at vise, at vi i vor Fattigdom skulle udføre denne Gjerning.

Som bemærkedes i Morges i et indholdsrigt, kraftigt og sundt Foredrag, vi maae selv gaae til Bjergene og vinde Guld, hvis vi ønske at faae vore Gader brolagte dermed. Englene, som nu spadsere paa deres gyldne Gader — og de have Livsens Træ i deres Paradiis — have selv maattet skaffe det tilveie. Naar vi engang faae guldbrolagte Gader, have vi selv udført Arbeidet. Naar vi engang glæde os ved Zions Skjønhed og Herlighed, vil det være, naar vi selv have bygget det. Dersom vi nogensinde skulde boe i det Zion, som vi see hen til, vil det være, naar vi have opført og forløst det. Skulle vi boe i det nye Jerusalem, er det en Følge af, at vi selv have lagt Grundvolden dertil og opreist det, og dersom vi ikke som Individer kunne udføre dette Arbeide, maae vi gjøre Begyndelsen og overlade Fuldendelsen til vore Børn og Børnebørn, ligesom Adam har gjort. Dersom vi skulle frelses i en Ark ligesom Noah og hans Familie, vil det skee, fordi vi have indrettet en saadan. Dersom Evangeliet bliver forkyndt blandt Nationerne, er det fordi vore Ældster gaae ud til dem i deres Fattigdom uden Pung og Taske og prædike det i Jordens fjerneste Egne.

Hvis de Ældste kunde fatte Troens

sande Betydning og Kraft, vilde de aldrig sige, at dette og hiint kan ikke udføres, men vilde strax indsee, at vi ere Hovedet, det lovgivende Departement. Vi ere Menneskehedens Oine, Oren og Mund, og det tilkommer os at tage Lidelsen af enhver god Gjerning. Dersom vi opføre et Tempel her, skeer det fordi vi behøve det, og dersom vi virkeligen behøve et Tempel, da lad os tage fat paa Arbeidet. Skulle vi beregne Omkostningerne? Nei, hvis jeg skal bygge et Tempel, vil jeg aldrig udregne, hvad det vil koste. Saalænge vi ere beskjæftigede med en god Gjerning, bevarer det os for Ondskab og Uretfærdighed, og forøger paa samme Tid vor Formue og forskjønner vore Stæder.

Hvis I ønske at indsamle de Fattige, da skaf Oxer og Vogne. Men, siger En, jeg har ingen. Vel saa gjør Dig færdig til at gaae med som Kudsk, og udret hvadsomhelst, der forefalder. Da jeg ikke har meget Tid til at dvæle ved dette Emne, vil jeg sige til Brødrene og ligeledes til Søstrene, at Tredieparten eller Fjerdeparten af den Tid, de nu anvende til at arbeide for Livets Ophold, vilde være tilstrækkelig, dersom de blot greb det rigtig an. Mange troe, de skulle blive rige ved at arbeide haardt, ved at arbeide sexten Timer af de fire og tyve; men det er ikke saa. Mange af vore Brødre have neppe Tid til at overvære Forsamlingerne. Sex Dage ere mere end nok til Arbeide, og sexten Timer om Dagen er meget mere end der behøves, ja endog ti Timer, dersom man arbeider med Forstand.

Jeg vil sige til Brødrene og Biskopperne, at da vi besluttede at opfordre til Hjælp her i Byen, fik vi Alt hvad vi ønskede og Mere til. Jeg har Tiltro til dette Folk; jeg er tilfreds med dem, og Aanden, som boer i mig, er tilfreds. Een Ting vil jeg især lægge Eder paa Sindet, Brødre, og det er: gjør Intet for det Offentliges Vel, uden I føle godt derved. Det samme vil jeg sige til alle de Hellige: betal ikke Tiende, uden I ønske det; gjør ikke en eneste Dags Arbeide, uden I ønske det; bidrag Intet til de Halvfjersindstyves Hal, hvis det skeer med Modfølelser. Hvis I knurrende skjænke Eders Penge til de Helliges Hjemsamling, vil det være til Forbandelse for Eder, og ethvert Foretagende vil mislykkes for Eder. Hvis I ikke ønske at give Noget, saa lad det være; men hvis I virkelig ville gjøre Godt mod de Fattige, da kom med Eders Vogne og Oxer efter Løfte. Hvis I ønske at faae Templet færdig, da gjør Alt hvad I kunne i Vinter og til Foraaret. Nogle ville maaskee indvende: Jeg ønsker ikke at gjøre Noget i denne Henseende, thi ikke saa snart have vi begyndt at bygge et Tempel, før Helvedes Stormklokker sattes i Bevægelse. Godt, jeg ønsker at høre dem igjen. Alle Helvedes Hærskarer ville komme i Bevægelse, naar vi rydde dette Temples Mure; men hvad har det at betyde? Det have vi seet i alle vore Dage.

Jeg kan til min og Eders Glæde sige, at vi have bygget to Templer og begyndt paa det tredie. Vi fuldendte eet i Kirtland og eet i Nauvoo, og gik ikke Helvedes Stormklokker hele Tiden, medens vi byggede? Til vor Glæde ere vi nu h e r og ikke d e r. Man kan ikke ride fra Carthage i Hancock County, Illinois, og hertil før Frokost, og Enhver, som nu vil forsøge at reise fra Warsaw eller Carthage til „Mormonismens" Hovedqvarteer, maa tage flere Tvebakker i Lommen end dengang. Hvad var Resultatet af deres Bestræbelser? De hævede Guds Værk i Nationernes Oine. Verden er mere bange for vor Enighed end for nogen anden Magt. Den frygter for den Gud, som er med os, ja for ti Mand med vor Enighed og Guds Kraft, er man mere bange end for Hundretusinde, som ikke ere forenede. Vi ere her, og derfor er jeg glad.

Med Hensyn til de Fattiges Indsamling, agte vi at sende Oxer og Vogne til Staterne i Aar for at bringe de Hellige over Sletterne; men hvad skal det blive til næste Aar? Da sende vi mange fleer. Men vil ikke Veien blive spærret ved Krigen og Nøden blandt Nationerne? Det hverken veed jeg, eller bryder mig om at vide; jeg venter kun paa at see Josephs Ord gaae i Opfyldelse. Den Tid vil snart komme, da Mænd og Qvinder ville være glade ved at sammenrulle hvad de kunne faae i en lille Byldt og begive sig paa Reisen til Bjergene uden baade Oxer og Vogne. Den Dag er ikke fjern. Hundreder af Søskende, som ere her i Dag, kunne bevidne, hvad Joseph sagde, da de spurgte ham, om vi nogensinde skulde forlade Nauvoo: „De Hellige skulle forlade Nauvoo. Jeg siger ikke, at de skulle drives ud, som fra Jackson County og Staten Missouri, men de maae forlade denne By og drage til Bjergegnene; og naar de Hellige næste Gang flytte eller nødes til at flytte, ville de blive kastede af Stegepanden — ikke i Ilden, men midt paa Gulvet.“ Om dette ikke er midt paa Gulvet, veed jeg ikke, hvor det er. Da vi forlode Missouri, bleve vi kastede af Panden og i Ilden, og næste Gang, det lykkedes vore Fjender at overvinde os, slyngede de os midt ud paa Gulvet. Jeg kan see mod Syd og Nord, Øst og Vest, og der er et godt Stykke Vei baade til vor Seng og vort Bord. Jeg troer, vi befinde os midt paa det amerikanske Gulv. „Troer De, Broder Brigham, at Krigen vil standse de Helliges Indsamling?“ Det veed jeg ikke, men komme skal de.

Jeg vil henvende nogle Ord til de Brødre, som have Lyst til at prophetere Ondt. Nogle forudsee bestandig alt det Onde, de Hellige maae lide, og sige, at vi ville faae haardere Tider end nogensinde før, og at Nationernes Armeer endnu engang ville samles mod os. Lad dem kuns komme, Herren vil udføre sin Gjerning. „Men troer De ikke, vi atter skulle døie meget?“ Og om saa var? Jeg er ikke bedrøvet, fordi Armeen kom hertil. „Hvad er De da bedrøvet for?“ Jeg sørger over at see saa mange daarlige Subjecter blandt os. Hvis jeg havde den Indflydelse over dette Folk, som det tilkommer mig at udøve blandt de Sidste-Dages Hellige, skulde jeg have bragt vore Fjender til at betale godt, hvad de fik her; men at see, hvorledes Søstrene løb med deres Smør, Æg og Kyllinger, og Brødrene med deres Meel og Hvede til dem, som kom her for at ihjelslaae os eller tvinge os til at fornegte vor Religion, det smertede mig. Vore Fjender ere nu nedbrudte og Guldet er tilsat, men vi befinde os, hvor vi kunne erholde mere. Hvem har tjent meest paa den saakaldte „Utah-Expedition?“ Mr. Floyd, Krigsministeren, troede han skulde vinde en heel Deel. Da han bragte sit Korstog mod os paa Benene, antog jeg, han vilde tjene en fem Millioner Dollars. Dette har han rimeligviis ogsaa vundet, men han vil tabe det Altsammen og selv blive til Spot og Vanære blandt sine Venner og raadne op, hvilket mange af Eder ville opleve at see. Dette vil ogsaa blive Tilfælde med Enhver af dem, som kom her for at udrydde „Mormonismen“, hvilket mange af Eder skulle see. De Nobleste, som kom hertil, vare Spillerne, men de fleste af dem ere gaaede tilgrunde, og de Øvrige, som toge Deel i Expeditionen, ville gaae samme Vei. De glemte at beregne Omkostningerne, da de bestemte sig til hiint Foretagende. Det er sjelden jeg tænker paa dem; men naar Talen henledes derpaa, rinde de svundne Tider mig ihu, og jeg maa sige, at jeg har befundet mig særdeles vel under alle Omskiftelser. „Du, Mr. Young, er Mormon, Du troer paa Joseph Smith, Du

er uværdig til at leve paa Jorden!" „Du, Johan, Peter, Poul, burde ihjelslaaes, for Du troer paa Jesus Christus!" Hvorban troe I mine Følelser ere mod Folk med slige Anskuelser? En af vore Søstre laa tilsengs i Far West, og da Pøbelen reiste sig der, styrtede En ind til hende med en Høtyv og truede med at gjennembore hende. „Stik den kun gjennem mig før jo hellere," sagde hun, „thi det har ikke stort at betyde at myrde en gammel syg Kone som mig, der ikke kan forlade Sengen." Da de jog os ud i den vilde Ørken, maatte jeg anvende al min Magt for at holde Brødrenes Kamplyst i Tømme, indtil Herren sagde: „Nu er det nok." Han kan langt bedre kjæmpe for os end vi selv. Vrede mod vore Forfølgere er en ussel, dadelværdig Lidenskab, og jeg bestræber mig altid for at blive den qvit. Men at tænke paa, hvorledes man har behandlet os! Hundreder paa Hundreder af Fædre, Mødre og Børn ere segnede langs Veigrøfterne, som Følge af hine grusomme Forfølgelser. Jeg kunde ønske at leve, indtil jeg saae Jorden befriet fra alle saadanne blodtørstige, ondskabsfulde Væsener. Ere Alle saa slette? Nei, kun de, som forfølge og kjæmpe mod Guds Rige, eller som glæde sig over en slig Færd.

Jeg skal anføre en anden Prophveti af Joseph, hvis Opfyldelse baade Jøder og Hedninger ere Vidner til. Joseph sagde, at Benene af Hundreder af Pøbelen, som drev de Hellige fra Missouri og Illinois, skulde bleges paa Sletterne, og deres Kjød blive til Føde for Ulvene. Have I seet noget hertil, da I droge over Sletterne? Ja, Hundreder paa Hundreder af de selv samme Individer, som styrtede til Guldminerne, omkom paa Veien, og deres Kjød blev til Føde for Ulvene og deres Been bleges den Dag i Dag paa aaben Mark, forsaavidt ikke nogle Forbidragende have gravet dem ned, eller de ere aldeles opraadnede. Jeg siger ikke, at Alle, som afvige fra os i deres religieuse Anskuelser, ere Voldsmænd; nei, der er ligesaa ærlige Folk i andre Troessamfund som i vort.

Gaa ud i Verden blandt de Vantroe og Universalisterne; de ere to gode Menneskeklasser. Gaa derpaa til den engelske og den romersk-catholske Kirke, til Baptisterne, Methodisterne, Presbyterianerne, Qvækerne, osv., og Millioner af dem ere ligesaa oprigtige som vi. Skal jeg kalde dem Voldsmænd og Pøbelophidsere? Hvem ere de Strafskyldige? Det er dem, hvem Lyset er bleven fremstillet for og som have forkastet det.

Hvad jeg sagde før, sigter ikke til alle Menneskenes Børn, men kun til dem, som have tragtet os efter Livet fra Begyndelsen. Dog have de hverken Magt eller Evne til at splitte dette Rige. Denne Kirke vil voxe og tiltage bestandig. I forstaae nok, at naar jeg taler om disse Individer, mener jeg dem, som have taget virksom Deel i Kampen mod de Hellige. Have vi fornærmet dem? Nei, vi have ikke; idetmindste har jeg ikke gjort det, og jeg haaber det samme er Tilfælde med Eder. Have de nogen gyldig Grund til deres Mishandling mod os? Nei. Jeg overlader dem i Guds Hænder, og naar Tiden kommer, da alle uretmæssige Beboere af denne Klode skulle fortrænges, som jeg allerede har berørt, vil Udryddelsesdecretet blive proclameret og Jesus tage Jorden i Besiddelse, og uagtet det kan synes haardt for Nogle, at Alle skulle staae under een Mands Bestyrelse, vil dog Ingen indtage en saa vigtig Plads, før han kan regjere alle Jordens Beboere med Retfærdighed og Barmhjertighed. Men frygt Intet i saa Henseende — Guds Fjender og Christi Faar ville altid være adskilte, og Jesus vil selv overtage Regjeringen. Vel, siger En, „Alle ville glæde sig ved Christi Regjering;" men jeg siger Eder, at de Ugude-

lige ville ikke synes halv saa godt om Frelseren, som I synes om mig. Han vil byde dem at gaae til deres eget Sted. Jeg ærer og elsker intet Væsen hverken i Himmelen eller paa Jorden høiere end ham, og ingen Mand kan herske med Hæder, uden hans Regjering er grundet paa Retfærdighed. Derfor frygt Intet. Jeg vil nu forlade denne Gjenstand.

Vi ønske at faae dette Tempel færdig. Skulle vi bestræbe os derfor, Brødre? Ja, og vi ville gjøre Alt hvad vi formaae. Biskopperne have drøftet denne Sag og ere komne til det Resultat, at Udsendelsen af Vogne til Staterne fra denne Stad vilde hindre os i at gribe Tempelarbeidet an med Kraft; men lad mig sige Eder, at vi kunne gjøre langt mere for Templet i Aar, end vi kunde, hvis vi ingen Vogne og Folk sendte til Østen. Maaskee Nogle ikke kunne fatte dette, men jeg haaber, I ville vandre saaledes for Herren, at I kunne forstaae, at han regjerer i Himlene og udfører sin Villie paa Jorden, at Qvæget paa de tusinde Høie ere hans, og at han vil styre Alting til vor Velsignelse, dersom vi blot virke i Fællesskab med ham med et reent Hjerte, uden andet Formaal end at opbygge hans Rige, og gjøre hvad han ønsker, samt at jo Mere vi gjøre, desto flere Midler vil han skjenke os. Lad kun de Ugudelige kjæmpe og stride mod hverandre, Herren vil aabne Veien for os, saa vi kunne indsamle de fattige Hellige endnu en god Stund. Ligemeget hvad der foregaaer i Staterne, Jorden er Herrens, og han vil styre, lede og ordne Alt efter sin Villie, og inden ret længe vil han have taget hele Jorden i Besiddelse.

Det er nu Tid for os at vaagne til Virksomhed. Vi have havt en behagelig Vinter og have moret os med Baller, Concerter og Selskaber. Jeg vil derfor sige til Biskopperne, lad os holde op med det Slags Fornøielser, og lad os tage fat paa vort Arbeide. I have ofte hørt, at al den Fornøielse, de Hellige ville nyde, maae de selv foranstalte, og en af de nødtigste og behageligste Fornøielser, vi kunde have, vilde være for de Halvfjerds og Overpræsterne at samles her, istedetfor i deres mindre Localer. Hvad er meest behageligt, enten at tilfredsstille det naturlige Legemes Fornødenheder eller vort ædlere Jegs? Hvad er meest nødvendigt? Begge Dele.

Drengebørn lege med deres Heste, Vogne, Toppe, Kugler, osv.; Smaapigerne med deres Dukker, Vugger, osv. De nyde den høieste Lykke i deres Leeg, medens Moderen, som godt kan sætte sig ind i deres Følelser, skuer længere frem i Tiden og seer Glæder, som de endnu ikke kunne fatte. Maaskee hun i Aanden seer ind i Evigheden, hvorledes hun vil bevare sin Stilling som Moder i det tilkommende Liv. Med hvilken Lethed kan hun ikke overskue alle sine Smaaes Glæder? Hendes Følelser ere: „Jeg er lykkelig; det er min Fryd at see mine Børn more sig." Men hvordan vilde hun synes om at tage Deel i deres Leeg? „Min Glæde er, at see dem glade." Holde I af at komme sammen i Selskab? Hvordan betragte de evige Væsener Eders Sammenkomster? Akkurat som en Moder seer paa sine Børn, naar de i Kjærlighed fordrive Tiden med Spøg og Leeg. Jeg holder ogsaa af at more mig med mine Brødre og Søstre, samt at give min naturlige Organisation den Føde, som Legemet kræver. Legemet behøver Næring — hele vort Væsen fordrer baade aandelig og timelig Føde, og derfor opfinde vi Noget til Adspredelse; men nu vil jeg sige til Biskopperne, lad os holde inde med Ballerne. Hvad er Deres Mening, Broder Woolley? Og Deres, Broder Hoagland? (Ja!) Jeg antager, at alle de Andre føle ligesaa.

Jeg troer, vi bør standse med Bal-

lerne en Tid. Nu kunne I holde Selskab med Eders Plov, see efter Eders Kreaturer, om de ere til at finde, og om Eders Gjerder ere i Orden, samt udruste Vogntoget til Østen. Og naar I ønske at more Eder med Eders Søskende, ere I velkomne her i Tabernaklet, hvor I kunne opmuntre hverandre med Taler og nyttige Forhandlinger. Vi have mange offentlige Arbeider at udføre i Aar. Saaledes agte vi at foretage nogle Forandringer med dette Tabernakel, at bygge paa Templet og de Halvfjerdsindstyves Hal, foruden at indrette flere mindre Localer til Forelæsninger, Forsamlinger osv. her i Byen, og hvis vi faae Lov at være i Fred, skal denne Stad om en tredive Aars Tid have vundet stort Ry og Anseelse. Vi have ogsaa i Sinde at opføre et Theater i Aar, hvor Brødre og Søstre kunne søge lidt Adspredelse; men jeg vil ikke have Hedninger til at more mig; de have nok at bestille med deres egne Affairer. Jeg vil aldrig søge Fornøielse i Helvede, men dersom jeg ønsker Fornøielse, vil jeg søge den blandt mine Søskende. Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star“ om

Børne-Velsignelse.

Der er maaskee ingen Ordinantse, vore Ældster hyppigere opfordres til at forrette, end at velsigne de Smaa, hvisaarsag vi ansee det for nødvendig, at denne Handling rettelig forstaaes. Naar Forældre adlyde Evangeliet, ønske de i Almindelighed, at de Ældste skulle lægge Hænder paa deres Børn og velsigne dem. Dette Ønske vaagner ved Erindringen om, at Jesus velsignede Børnene, samt ved Kundskaben om, at Præstedømmet er gjengivet til Jorden og at det er en guddommelig Befaling, at de Ældste skulle lægge Hænder paa de Helliges Børn og velsigne dem. En Moders første Ønske efter sin Nedkomst er, at faae sit Barn velsignet af Præstedømmet. Al den Kjærlighed, hvorpaa Moderhjertet er paa rigt, overføres paa den dyrebare Skat, Himmelen har skjenket hende, og i sin Omhed for det spæde Noer ønsker hun, at Herren vil velsigne det med Helbred og Sundhed og den Aand, der kan gjøre dets Tilværelse baade hæderlig og gavnlig, og ved Haandspaalæggelse af Herrens lovlig bemyndigede Tjenere haaber hun, at disse Velsignelser ville blive beseglede paa hendes Barns Hoved. Hendes Tro giver hende Tillid til Forjættelserne, som disse Mænd udtale over det, thi hun har ved Annammelsen af den Hellig-Aand selv erfaret, at de ere i Besiddelse af Guds Kraft.

I troende og oprigtige Forældres Bryst opbevares med salig Fryd enhver Forjættelse, som de Ældste besegle paa deres Barns Hoved. Ingen Juvel har for dem større Værd, og naar de af og til opstige fra Hjertes Dyb, betragtes de som paalidelige Forsikkringer om den Rigdom af Velsignelser, som Fremtiden vil bringe deres dyrebare Smaa, og som skal erstatte dem for al den Omhu, de have ydet dem i deres

Opvæxt. Af denne Grund bør enhver Ældste være vaersom i sine Udtryk ved Udførelsen af denne Ordinantse og ikke sige Andet, end hvad Herrens Aand tilskynder; thi dersom hans Aand ikke dicterer, er det forgjeves, hvormange Velsignelser og smukke Ting, de Ældste forjætte — Skuffelse vil blive Resultatet. Der vækkes Forhaabninger i Forældrenes Hjerte, som siden blive knuste i Støvet.

Mange Ældster have den Forestilling, at de ved Velsignelsen af Børn skulle tilsige dem alt det Gode, de kunne tænke sig, og i Tilfælde hvor der er to, tre eller flere Børn at velsigne paa eengang, hører man ofte de Ældste gjøre sig Umage for at overtræffe hverandre i at love de største og herligste Ting. Saaledes loves Børnene ofte Helbred, Sundhed og et langt Liv; Drengene loves, at de skulle erholde Præstedømmet og blive store Mænd, Pigerne at de skulle blive Mødre i Israel og staae som Hoved for et talrigt Afkom, og dette loves i Almindelighed i en blandet Forsamling af Troende og Ikketroende. Dersom nu Noget tilstøder Barnet, eller det døer, svækkes naturligviis Tilliden til Præstedømmets Forjættelser hos de Hellige, medens de Vantroe strax benytte dette til Retfærdiggjørelse af deres Vantro. Herved gjøres altsaa mere Skade end Gavn. Modstanderen skal aldrig undlade at tage Saadant til Indtægt for om muligt at tilintetgjøre de Helliges Tro og forgifte Sandhedssøgeres forskende Sind.

Hvis det var gjørligt, burde Børne-Velsignelser foregaae i Forsamlinger, som specielt afholdtes i dette Øiemed. Herrens Aand skulde søges i Bøn og Ydmyghed, saa de Ældste og de Hellige kunde fyldes af den, og ethvert Ord og enhver Velsignelse, som udtaltes over Børnene, kunde være dicteret af den. Hvor Faderen selv har Præstedømmet, er det hans Ret at velsigne sit eget Barn, men da Børnenes Fødsel, Navn, osv. skal protocolleres for Ordens Skyld, blive de Smaa sædvanligviis bragte til de Ældste, at de kunne lægge Hænder paa dem. Vort Raad til Præstedømmet i alle saadanne Tilfælde er med Apostelen Petri Ord dette: „Dersom Nogen taler i Menigheden, han tale som Guds Ord; dersom Nogen tjener deri, han tjene med de Evner, Gud forlener, paa det at Gud maa æres i alle Ting formedelst Jesum Christum.“ Det er ikke vor Mening, at Brødrene skulle lægge Baand paa Prophetiens Aand, men vi ønske at minde dem om, at de have den, og at hvilkesomhelst Forjættelser, de udtale, maae skee ifølge dens Drift. Et Barn kan blive velsignet og Guds Kraft paakaldt til Gunst for samme i en inderlig Bøn i Jesu Navn og Troens Aand, hvilken vil blive optegnet i det Høie, uden at man behøver at gjennemsøge Himmel og Jord efter Velsignelser at udtale paa Barnets Hoved. Om de givne Forjættelser ere nok saa store, bør man aldrig glemme, at de alle ere betingede. Deres Opfyldelse beroer i stor Grad paa dem, hvem Børnenes Pleie og Opdragelse er anbetroet. Dersom de opdrage dem i Herrens Tugt og Formaning, er der langt større Sandsynlighed for, at de erholde de lovede Velsignelser, end om de lade dem opvoxe uden Kundskab om eller Ærefrygt for Guds Bud.

Hvad vi i det Foregaaende have fremsat om Børne-Velsignelse, er lige saa gjeldende for Ordinantsen Haandspaalæggelse i Sygdomstilfælde. Mange Brødre have for Nærværende Præstedømmet, og disse Ordinantser udføres langt oftere nu end i Kirkens første Dage, og som Følge heraf forrettes de ikke altid med den Høitidelighed som dengang. Som Herrens Tjenere skulde vi være meget omhyggelige for at bevare de Ordinantser, Gud i sin Miskundhed har gjengivet til Jorden, i deres op-

rindelige Reenhed og fri for al Omdannelse eller Forandring. Ved Jagttagelsen heraf ville de Velsignelser, som forjættes, visseligen erholdes. Den største Velsignelse, der kan udtales paa et Individs Hoved, naar han indlemmes i Christi Kirke, er at besegle Herrens Aand paa ham i Jesu Navn og med det hellige Præstedømmes Fuldmagt. Alt Andet, som maatte blive sagt ved en saadan Leilighed, kunde maaskee nære vedkommende Individs Forfængelighed. Og hvad mere behøves der? Kan en Ældste vel besegle nogen kosteligere Velsignelse paa en Persons Hoved end den Hellig-Aand? Visselig ikke, thi ved Annammelsen af denne Aand har den Døbte faaet en Gave, som i sig selv indbefatter alle andre Gaver og Velsignelser, hvilke ville tilflyde ham, hvis han lever for dem.

Vi haabe, disse Vink ville gjøre de Ældste mere omhyggelige ved Udførelsen af enhver Ordinantse. Det er et stort Ansvar, som paahviler dem; og naar de tale i Herrens Navn, maae de vogte sig for at give deres personlige Følelser, Fordomme eller Ønsker frit Afløb ved Forestillingen af, at det er Guds Ord. Søg altid at gjøre Forskjel paa Eders egen Aands Tilskyndelser og den Hellig-Aands.

Psalmebogen. Efterat 6te Udgave af Psalmebogen udsolgtes i den korte Tid af mindre end sex Maaneder, har nu 7de Udgave paa 4,000 Expl. forladt Pressen, og vore Bogagenters Reqvisition kunne forventes fyldestgjorte den 15de Marts.

Brev fra Ældste N. Wilhelmsen.

Weber Valley, den 29de December 1861.

Præsident John Van Cott!

Kjære Broder!

Jeg formoder, De ventede Brev fra mig omtrent til Juul, men da jeg veed, de fleste Emigranter skrive strax efter deres Ankomst, besluttede jeg at vente lidt længere, da Reisen over Sletterne er eensformig og for Dem ikke af stor Interesse, indtil jeg blev lidt mere bekjendt og kunde meddele Dem mere interessante Nyheder fra Dalene. Ikkedestomindre vil jeg vedlægge en kortfattet Beretning om vor Reise, hvis De vil benytte Noget deraf til Underretning for de Hellige. Nu Tak for sidst, elskede Broder, og for de mange lykkelige Timer, jeg har nydt i Deres Nærværelse.

Vi ankom til Store Saltsø Stad Søndagen den 22de September, baade Folk og Kreaturer i en udmærket Orden efter saa lang en Reise. Jeg kan ikke fortælle Dem mine Følelser, da vi vare komne til Maalet for vore længe nærede Ønsker, at Herren havde sparet vort Liv over Land og Vand, at vi vare komne til Guds Børns Forsamlingssted og den

skjønne Stad, hvor Træerne og Kornet stod i sin skjønneste Flor. Jeg fandt mig et Hjem, ja vissfelig, jeg følte her er Zion. Vi mødte mange af vore gamle Bekjendte, som bød os et hjerteligt Velkommen og bød os til deres Hjem for at blive vederqvægede og faae Støvet vasket af os. Jeg med Familie mødtes af Broder Widerborg og hans Hustru; han havde leiet et Værelse til mig. De kjender, Broder Van Cott, hvorledes vi den første Dag ere samlede, den næste Dag ere vi adskilte, og jeg skal derfor ikke tale mere om Individer.

Jeg opholdt mig i City i 3 Dage; jeg raadførte mig med E. Snow, hvor jeg burde nedsætte mig; han bad mig at komme til sig om Aftenen, at vi kunde tale sammen. Min Bestemmelse var dengang at gaae til Sanpete. Om Aftenen havde Broder Edholm og jeg den Glæde at gaae med Broder Snow til Præsident Brigham Young; vi talte med ham omtrent en Time; han spurgte om Missionen i Danmark og hvorledes Broder Van Cotts Helbred var; han kjendte godt mit Navn, og jeg følte godt i hans Nærværelse og paa samme Tid, at det var de Sidste-Dages Helliges Leder og Guds Mund paa Jorden. Han var nedladende og venlig mod os, og han raadede mig til at gaae til Weber Valley. Han sagde: Gaa og vær trofast, og Du skal gaae med min Velsignelse. Jeg var ikke længere i Tvivl, hvor jeg skulde gaae, men reiste næste Dag med min Familie tilligemed Oluf Olsen, Peter Pehrson, Peter Nielsen fra Vemmeløv paa Sjælland, A. Nielsen fra Skjelskjør og Niels Christian Jensen, som fulgte med mig. Vi ere nu her og føle os taknemmelige til Herren og hans Tjenere, der have ledet os og ere vore Ledere her. Vi ere tolv danske Familier her, men boe i Midten af flere engelske. Her er Enighed og Fred, og vi føle, at her er Zion, saalænge vi gjøre Ret og har Zion hos os selv. Jeg har Huus til min Familie og Stald til mine Kreaturer. Vi have havt en mild Vinter; vore Kreaturer have gaaet ude til nu. Her boer Mads Poulsen fra Nyboder, S. Madsen fra Nørrebro og nogle norske Familier; de bede alle at hilse Dem, De er i kjær Erindring hos de skandinaviske Hellige, og vore Bønner er for Dem og de Trofaste, der ere gaaede ud fra Zion til vort Fødeland, at Israels Gud maa velsigne Eders Arbeide og bringe Eder tilbage til Eders Familie og Venner.

Vi have ikke havt megen Regn, men en Mængde Snee er falden paa Bjergene, saa Alt tyder til en frugtbar Sommer. Her er Overflødighed af Tømmer og Vand, og Jordbunden i denne Dal er riig.

Der arbeides af alle Kræfter paa Templet; Præsident Young talte tydelig til Biskopperne i sidste Conference, saavel som til Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed, saa Mange sagde, de aldrig havde hørt ham tale med saadan Kraft som i denne Conference. Til Foraaret vil der blive sendt 400 Vogne til Staterne for at hjemsamle de Fattige fra Adspredelsen, og Alt bærer Vidnesbyrd om Rigets hurtige Fremgang, og velsignet er den, som kan følge med.

De bedes at hilse Brødrene fra Zion saavel som alle de Hellige, om de føler til det, gjennem „Stjernen," thi jeg har stor Kjærlighed for dem. Jeg haaber senere at skrive nogle Linier til Brødrene Liljenqvist, Poulsen og Thomassen. Jeg med Familie ere Alle vel, og sender Dem vor kjærligste Hilsen med Ønske om, at De maa leve vel og være velsignet i Deres ansvarsfulde Stilling.

Deres ydmyge Broder i Evangeliet
N. Wilhelmsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 126.)

„Min Søn, Fred være med din Sjæl; din Modgang og dine Lidelser ere af kort Varighed, og dersom Du bærer dem med Taalmodighed, skal Gud ophøie Dig. Du skal seire over alle dine Fjender; dine Venner staae Dig bi, og de skulle atter hilse Dig med kjærligt Hjerte og varme Haandtryk. Du er endnu ikke som Job; dine Venner bebreide Dig ikke, eller beskylde Dig for Overtrædelse, som Tilfældet var med ham; og de, som anklage Dig for Overtrædelse, skulle see deres Haab flygtet, og deres Forventninger skulle smelte som Riimfrosten for den opgaaende Sols varmende Straaler Gud har ogsaa besluttet hos sig selv at forandre Tider og Aarstider, og at forblinde vore Fjenders Øine, saa de ikke kunne forstaae hans forunderlige Gjerning, og ligeledes for at de skulle røbe sig, saa han kan gribe dem i deres Underfundighed, og for at de, paa Grund af deres Hjertes Fordærvelse, kunne tildeles det, som de ønske at lade Andre lide under, saa deres Forhaabninger kunne bortdunste og de selv høste Skuffelse til Løn. Om ikke mange Aar skulle de og deres Liggendefæ bortfeies af Jorden, siger Herren, saa at Ingen skal levnes tilbage. Forbandede være de, som opløfte sin Haand mod mine Salvede, siger Herren, og som raabe, at de have syndet mod mig, naar det ikke er saa, men derimod have gjort hvad jeg befalede dem. Men de, som raabe Overtrædelse, gjøre det selv, thi de ere Syndens Trælle og Ulydigheds Børn. Og vee dem, som sværge falskeligen mod mine Tjenere, for at bringe Trældom og Død over dem, thi de have forarget mine Smaa og skulle gaae glip af mit Huses Ordinantser; deres Forraadshuus skal ei vorde fuldt, deres Høie og Lader skulle vorde tomme, og de selv skulle forhaanes af dem, som smigrede dem; de skulle ingen Ret have til Præstedømmet, ei heller deres Børn efter dem fra Slægt til Slægt; og det havde været bedre for dem, om en Møllesteen var bleven hængt om deres Hals, og de vare blevne nedsænkede i Havets Dyb.

„Vee, alle dem, som fortrædige mit Folk, som fordrive, myrde og vidne mod dem, siger Hærskarernes Herre; en Ogleslægt skal ikke undflye Helvedes Fordømmelse. See, mine Øine skue og kjende alle deres onde Gjerninger, og jeg har beredt dem en hurtig Dom i min bestemte Tid; thi der er en vis Tid bestikket hvert Menneske, eftersom hans Gjerninger monne være!"

„Og nu, elskelige Brødre, sige vi Eder, at da Herren vil have et prøvet Folk, der er renset og luttret ligesom Guldet, troe vi, han har valgt denne Tid til sin Smeltedigle, hvori vi ere prøvede, og er det vor Mening, at dersom vi gaae nogenlunde velbeholdne ud af denne Prøve med urokket Tro, vil det være et Tegn for denne Slægt, tilstrækkeligt til at berøve den al Undskyldning. Vi troe tillige, det vil være en Prøve for vor Tro, ligesom Abrahams, og at de gamle Hellige ikke skulle kunne rose sig af paa Dommens Dag, at de have gjennemgaaet større Prøvelser end vi, men at vi kunne staae paa lige Fod med dem. Men nu, da vi have bragt saa store Offre, og udstaaet saa megen Sorg, haabe vi, at en Vædder snart vil vise sig i Buskene til Forløsning for Abrahams lidende Sønner og Døttre, saa Salighedens Lys kan straale i deres Aasyn, og at de maae holde ved nu, da de ere komne saa langt paa det evige Livs Vei.

„Med Hensyn til Nedsættelsessteder for de Hellige, kunne vi for Nærværende ikke give saadanne Raad, som hvis vi vare hos Eder, og hvad det hidtil Skrevne angaaer, ansee vi det ikke for meget bindende, derfor sige vi nu eengang for Alle, at vi troe det rigtigst, at Kirkens offentlige Affairer, som maae tages under Overveielse, medens jeg, Eders ringe Tjener, er i Fængsel, blive fremlagte for en almindelig Conference, bestaaende af de paalideligste og trofasteste Authoriteter i Kirken, samt at et Udtog af Forhandlingerne blive opbevaret og Tid efter anden tilsendt mig, og om der skulde skee nogen Forandring ved Guds Ord, skulle I strax faae Underretning derom, og Alt, hvad som maatte være antageligt for Herren, skal have Eders ringe Tjeners Bifald. Om Noget skulde være foreslaaet af os, eller Navne anførte, uden efter Befaling eller et „saa siger Herren", ansee vi det ikke for bindende. Derfor skulle vi ikke bedrøves, om andre Arrangements end vore skulde blive trufne. Ikkedestomindre ville vi fremhæve Nødvendigheden af at være paa Post mod enhver ærgjerrig Aand, hvilken ofte har indblæst en Mand pralende Ord, hvorved han har forledet Menigheden til at forkaste sindigere Raad, hvilket tilsidst har paaført Kirken megen Sorg og Bekymring.

„Vi ville ligeledes sige: vogter Eder for Hovmod; thi med Sandhed siger Viismanden, at Hovmod staaer for Fald. Og atter, det Ydre er ikke altid et Kjendetegn, hvorefter vi kunne dømme vore Medmennesker. Læberne forraade Hjertets stolte og overmodige Indbildninger; men vei en Mand efter hans Ord og Gjerninger. Smiger er ogsaa en dødelig Gift. En aaben og ærlig Revselse vil drage en god Mand til Dig, og i Prøvens Stund vil han være din bedste Ven; men paa den anden Side vil den bringe fordærvede Charakterer til at udspye al deres Raaddenhed og Løgn, og giftig Ondskab skal være paa deres Tunge, hvorved de bringe de Rene af Hjertet i Fængsel, fordi de ere dem i Veien.

„Vogter Eder ligeledes for en høitflyvende, bevægelig og ophidset Phantasi, thi de guddommelige Ting ere af alvorlig Charakteer, og kun en omhyggelig, besindig og andægtig Granskning kan ved Tid og Erfaring udforske den.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra Canton i China af 15de Januar er Ningpo endnu i Insurgenternes Hænder. Gaderne ere bedækkede med Døde. Insurgenterne behandlede de Fremmede med Maadehold. Her gaae Rygter om, at Insurgenterne have taget Hankow. — Fra Japan meldes, at man er utilfreds med de nye Toldregulativer, og at de japanesiske Authoriteters Befalinger med Hensyn til Handelen med England vare egnede til at fremkalde Forviklinger.

Den franske Hær i Anam under Admiral Bonald har indtaget Fæstningen Bien-Hoa, og derved føiet en ny glimrende Vaabendaad til sine tidligere. Amaniterne,

som forøvrigt skulle have fegtet tappert, have ved Rømningen af dette vigtige strategiske Punkt maattet efterlade Seirherrerne 50 Kanoner, 14 Krigsskibe og en stor Mængde Levnetsmidler, hvorhos Adgangen til en af Cochinchinas frugtbareste og sundeste Provindser nu staaer Franskmændene aaben.

Utilfredsheden i Grækenland, der har været i stadig Stigen i de sidste Aar, er endelig gaaet over til aaben Opstand. Der forsikkres rigtignok officielt fra Athen, at Opstanden har indskrænket sig til Nauplia, hvor Garnisonen har gjort fælles Sag med Insurgenterne; men andre Beretninger tyde paa, at Besætningen i Argo ogsaa er gaaet over til Insurgenterne, og at dømme efter de Foranstaltninger, der træffes — ti Generaler have blandt Andet faaet Penge til at hverve Frivillige for — har Opstanden større Betydning, end man vil være bekjendt. Det hed, at Kong Otto selv vilde tage til Korinth for at styrke Troppernes vaklende Troskab. Insurgenterne fordre et Ministerskifte i oppositionel Aand og Indkaldelsen af en Nationalforsamling til Reform af Forfatningen. Athen er endnu rolig; dog skal der have fundet flere Arrestationer Sted.

Preussens og Østerrigs Krigsstyrke. Den preussiske Feltarmee bestaaer af 238,000 Mand Infanteri, 34,800 Mand Cavalleri, 28,800 Mand Artilleri og 5,400 Mand Pionerer, i Alt 307,000 Mand, foruden 15 Bataillоner Besætning i Forbundsfæstningerne, som i Krigstilfælde afløses af Forstærkningsbataillоner og Landeværn. Den østerrigske Krigsstyrke er 442,000 Mand Infanteri, 52,760 Mand Cavalleri, 70,265 Mand Artilleri og Ingenieurer; i Alt 565,025. — Train og Ikke-Combattanter ere ikke paa nogen af Siderne medregnede.

Flodernes Stigen i Tydskland vedvarer, og man nærer alvorlig Frygt for mange Byer. Isen har flere Steder sammenstuvet sig i Huses Høide og al Passage over Floderne er de fleste Steder aldeles umulig.

Et nyt Ulykkestilfælde i en engelsk Kulgrube har fundet Sted, denne Gang ved Antændning af brændbar Luft. 47 Arbeidere tilsatte Livet, 2 bleve dødelig saarede.

I Californien have ogsaa Oversvømmelser fundet Sted, og i Sacramento har Vandet staaet mellem 2—11 Fod høit i Gaderne, saa Folk have maattet flytte op i anden Etage. Gods til en Værdi af flere Millioner Dollars ere blevne ødelagt, og i Sacramentos Omegn bortreves 45 Chinesere med samt deres Hytter, og i Long Bar og Omegn ere circa 1000 Chinesere bortskyllede af Floden Yubas voldsomme Stigen.

Notits til Emigranterne.

Vi have fra en paalidelig Kilde erfaret, at Emigranter eller Passagerer ikke behøve at lade deres Pas paategne af en amerikansk Minister eller Consul for at sikkre deres Landing i hvilkensomhelst Havn i de loyale Stater i Amerika.

Farvel

til Brødrene J. Van Cott og Liljenqvist.

Mel. De klare Bølger rulled.

Den Tid er nu tilende,
Som Gud vor Fader bød
Os Hellige i Norden
Blandt Præstedømmets Orden
At tælle Eder Tvende,
Som al vor Tillid nød.
Og skjøndt med Tro vi finde,
Guds Viisdom raade maa,
Vi kunne dog ei dølge
Den Vemod, som vil følge,
Naar, Brødre, I forsvinde
Bag Hav og Bjerge blaae.

Modtag da, Brødre kjære,
Van Cott og Liljenqvist,
Et ømt Farvel fra Alle,
Som Eders Børn I kalde.
Lev vel i Fryd og Ære
Blandt Zions Skarer hist,
Hav Tak for Sandhedsordet,
Som lød fra Eders Røst
Om Frelse, Lys og Livet
Ved Aabenbaring givet.
Nu staaer Guds Folk omgjordet
Med Kraft og Aandens Trøst.

Og om vi trolig stride,
Som Eders Tale lød,
Vi skulle Eder møde
I Zions Morgenrøde
Ved Guds Propheters Side
Med Fred i Dalens Skjød.
Lev vel da i det Fjerne,
Hvor Josephs Arv vi fandt;
Hvor Jesu Vidner blegned,
I Martyrblodet segned,
Der Tusindaarets Stjerne
I Herlighed oprandt.

F. A. Hertz.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

afholdt i en Forsamling af Præstedømmet i Birmingham den 3die Januar 1862.

(Fra „Millennial Star.")

Idet jeg fremstaaer for Eder her i Dag, Brødre, ønsker jeg at være i Besiddelse af den Frimodighed, som den Hellig-Aand giver, og endskjøndt jeg ikke har foresat mig noget Bestemt at tale om, vil jeg dog tale, som jeg kunde ønske, I vilde gjøre, hvis vor Stilling var omvendt. Jeg føler, at Guds Værk bliver mig kjærere Dag for Dag, og det er min bestandige Glæde at kunne gjøre Alt hvad der staaer i min Magt for at paaskynde dets Fremgang.

De Vink, vi have faaet om Selvbeherskelse og Forbedring ere saadanne, som jeg selv vil tilegne mig, og da de især ere givne til de Unge, anseer jeg dem end mere anvendelige paa min egen Person, thi jeg betragter mig med Rette som en Yngling. Min Lyst er at forfremmes i Kundskaben om Gud og himmelske Ting — i Alt, hvad der er godt, helligt og ophøiende, saa jeg kan have Kraft til at arbeide for Guds Ære og hans Riges Udbredelse paa Jorden. Og jeg ønsker ligesaa inderlig at see mine Brødre, som have annammet Præstedømmet, besjælede af en levende Attraa efter at holde Guds Bud, og at voxe i Forstand angaaende Alt, hvad der kan danne dem til nyttige Medlemmer af dette Rige. Medens Broder Lyman talte om vor Stilling her i Livet og Fremtiden, der ligger foran os, kom jeg i Tanker om, at i Amerika ansees en Mands Opdragelse ikke for endt, før han har foretaget een eller flere Reiser. Naar en Mand er bleven valgt til Senator eller Medlem af Congressen, er hans første Formaal at gjøre en Tour til Europa, hvor han ved at færdes blandt de europæiske Nationer kan uddanne sig bedre for sit Kald ved at formere sine Kundskaber ved egen Iagttagelse og ved at gjøre sig bekjendt med de forskjellige Regjeringsformer og Institutioner samt deres Gavnlighed for Folket. Og rige Forældre sende sine Sønner til Europa, for at de kunne fuldende deres

Opdragelse, ikke i Skoler eller Collegier, men ved at reise — for at aabne deres Blik end mere ved at gjøre dem bekjendt med Folk og Gjenstande under andre Forhold og Omstændigheder. En Congresmand ønsker at reise og blande sig mellem Folket i andre Lande for at vinde en Kundskab og Erfaring, som han ikke kunde erhverve i sit Hjem, saa hans Ord kunne have Vægt ved given Leilighed. I Congressen ansees Reiser som særdeles skikkede til at uddanne Folkets Repræsentanter for deres vigtige Post, og Meninger, fremsatte af Mænd, der have været i Udlandet, og som ved personlig Iagttagelse have gjort sig bekjendt med de forskjellige Love, Institutioner og Regjeringsformer, have ofte en afgjørende Vægt, medens de, der aldrig have forladt deres Fødeland, hverken kunne vække den Opmærksomhed eller Respect hos deres Tilhørere, som førstnævnte.

Vi kunne for en stor Deel betragte os som Reisende. Jeg anseer mine Brødre her, i Særdeleshed de unge, mig selv iberegnet, som satte i en Stilling, hvor vi kunne erhverve os Kundskaber og Indsigt i mangt og meget, som vil være os til stort Gavn i Fremtiden. Vi befinde os i en Opdragelsesperiode, som, hvis vi sætte retteligen Priis paa den, vil være af uendeligt Værd for os i kommende Aar. Men dersom vi, der ere udsendte med Saliggjørelsens Evangelium, skulde forsømme at tilegne os al den Kundskab, som vor Stilling byder os, vil den gode Leilighed være spildt.

Man er meget tilbøielig til at troe, at intet Folk er saa langt fremme i nyttige Kundskaber, som Folket i vor Hjemstavn, naar man aldrig har været udenfor samme. Et Amt eller en By har i Indbyggernes Øine ikke sin Lige i hele Verden, naar de aldrig have været andetsteds. Englænderen troer, at ingen anden Nation er liig den engelske og intet andet Land liigt England. Waleren har den samme Anskuelse om Wales. Det samme var Tilfælde med Manden, der var født paa Øen Man, en lille Plet i det Irske Hav, der neppe er stor nok til at danne en ordentlig „Corral" paa. Jeg har været der fornylig, og Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Øen Man, overgaaer i de Indfødtes Tanker Alt, hvad der kan findes paa Jorden. Gaa hvor Du vil i den vide Verden, og overalt vil Du finde den samme Følelse hos Folk, der ei have været udenfor Røgen af den hjemlige Arne, at intet Sted kan sammenlignes med deres, at ingen Skikke, Vedtægter og Institutioner ere saa gode som deres. Reiser aabne derimod vore Øine for andre Landes og Folks Fortrin. De lære os, at ogsaa andre Nationer kunne gjøre Fremskridt i forskjellige Retninger, og at de, om end deres Sprog, Sæder og Producter ere afvigende fra vore, dog ere i Besiddelse af megen nyttig Kundskab og modtagelige for en høiere Cultur, og dersom Evangeliets Lys naaer dem, kunne de velsignes af det, ligesom vi ere blevne, og de kunne fryde sig ligesaa meget ved det som de, der vare Redskaber i Herrens Haand til at oplyse deres Forstand.

Enhver Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige skulde banlyse al Nationalfordom, og derimod betragte alle Jordens Beboere som sine Brødre og Søstre. Vi maae ikke binde vore Følelser blot til een lille Plet, men altid hukomme, at Gud har givet os hele denne Klode til at virke paa og gjøre Godt, og at hver Plet af den i Syd og Nord, i Øst og Vest er ligesaa god som en anden, Zion undtagen. Et Sted kan vel have en smukkere Beliggenhed, en rigere Jordbund, et mildere Climat end et andet; men Gud skuer ned paa det Hele og skjenker alle Menneskenes Børn sin Naade og Velsignelse i ethvert Land. Hvis vi kunde slaae denne Grundsætning fast i vort Sind, vilde vi søge at

vinde Kundskab og Viisdom ved vore Iagttagelser allevegne, hvor vi færdes. Dersom en Ældste, der er besjælet af denne Følelse, bliver sendt til England, vil hans Sind ikke være saa forsnævret, at han jo kan uddanne sig videre ved at optage hvad der er godt og nyttigt hos den engelske Nation, hvilket han tidligere ei havde Leilighed til at blive bekjendt med; han vil gaae frem med aabne Øine og Øren for at opfange al ønskelig Kundskab og Indsigt. Hvis han seer noget Godt hos de Engelske eller Skotske — en Skik, en Talemaade eller hvadsomhelst, der kan forbedre hans Væsen, bør han optage den; ligemeget hvor han finder det Gode, enten i Wales, de skotske Høilande, Irland eller hvorsomhelst i Verden, der bør han altid stræbe at tilegne sig det. Jeg ønsker ikke at reise gjennem Verden med tillukkede Øine og Øren, med de samme indskrænkede Begreber og Sædvaner, som indprentedes mig i Barndommen, men jeg ønsker at uddannes ved hvad jeg seer og hører omkring mig. Jeg fandt meget, som var godt blandt Beboerne af Sandwich-Øerne, hvilket jeg søgte at tilegne mig. Jeg holdt ikke af deres Skidenvorenhed, ei heller hvad der stred mod Sædelighed og Reenhed i deres Tale og Vandel, men alligevel opdagede jeg meget, som jeg kunde optage med Nytte.

Siden min Ankomst til England har jeg seet mange Ting, som jeg synes godt om, og mange Ting, som jeg afskyer. Jeg seer mange gode Skikke her i Landet, hvilke jeg agter at følge, men ogsaa mange, som jeg vil undgaae at komme i Berørelse med. Dersom vi ville opfatte vor Stilling saaledes og handle efter denne Grundsætning, vil den menneskelige Naturs store Bog ligge opslagen for os allevegne, og af den kan man samle sig et langt større Forraad af Kundskab end af alle andre Bøger. Vi bør Alle stræbe at erhverve os saamegen Verdenskundskab, at vi kunne omgaaes med alle Samfundsklasser og møde dem paa deres eget Gebeet i Alt hvad de rose sig af er godt — idetmindste søge at blive deres Jevnlige, om ikke deres Overmænd. Saaledes har jeg erfaret, at det er fordeelagtigt at kunne skrive orthographisk rigtig til Mænd, hvem jeg har correspondceret med, at kunne tale grammatikalsk og at have lidt Begreb om Etiquetten. Alt dette har jeg fundet nyttigt ved mange Leiligheder og indseer tilfulde Nødvendigheden af at være bekjendt med sine Omgivelsers Skikke og Vedtægter og rette sig efter dem, saavidt det er Viisdom. Jeg mener ikke, at vi skulle indskrænke os til deres Former og føle os bundne i vor Optræden, men at vi bør være bekjendte med dem, saa at vi, naar vi komme i Selskab med vore Medmennesker, hvor der lægges Vægt paa dem, kunne undgaae at støde an derimod.

Under min sidste Mission i de Forenede Stater søgte jeg at høste det størst mulige Gavn af min Omgang med Folk af den høiere Samfundsklasse ved med Opmærksomhed at iagttage deres Færd og lytte til deres Samtaler. Dersom en Mand skulde vandre gjennem Verden med den Tanke, som desværre mange af de Ældste nære: „Jeg er en Herrens Tjener, et bemyndiget Sendebud med Saliggjørelse til Menneskene, og om mine Ord just ikke ere saa velvalgte, bryder jeg mig intet om; hvis de ikke synes om dem, kunne de lade være!" troe I ikke, han vilde drive alle dannede Folk fra sig, selv om de elske Sandheden? De troe ikke, at vi ere Guds Tjenere, og de dømme os efter vort Udseende, vore Manerer og vor Tale, som de synes maae staae i Forhold til den høie Stilling, vi sige os at indtage. Jeg venter at see den Dag, da de unge Mænd, som nu voxe op, kunne optræde i høiere Kredse, end deres Fædre kunde vise sig i, og staae paa en anden Fod med Nationerne end vi. Gud har erklæret ved sine

Propheters Mund, at dette Rige skal voxe og tiltage paa Jorden.

De Ældste i Israel ere nu Gesandter hos Nationerne, udsendte fra det himmelske Hof med Saliggjørelsens Evangelium til Menneskenes Børn; men den Tid vil komme, da de skulle faae en anden Gesandtskabs-Virksomhed. Nationerne skulle ikke total ødelægges paa eengang, som Mange forestille sig; de skulle vedblive at existere, og ville for en stor Deel beholde sine nuværende Regjeringsformer; og Guds Rige skal ikke altid indtage sit nuværende religieuse Standpunkt blot, men vil blive en politisk Magt, kjendt og anerkjendt af Jordens Nationer, og det kan derfor gjerne hænde, mine Brødre, at I blive udsendte for at repræsentere denne Magt som dens lovlig bemyndigede Ambassadeurer. Jeg kan ligesaa godt troe det, som ikke troe det. De unge Mænd, som ere her i Dag, kunne godt blive kaldte til at repræsentere Guds Rige ved fremmede Hoffer, og det er derfor nødvendig at forstaae, hvorledes I skulle tee Eder i hvilkensomhelst Kreds, Eders Kald maatte føre Eder ind i — ikke tage Deel i deres usle Intriguer eller binde sig til deres Ceremonier, ikke stivne til Billedstøtter i deres kolde, ubøielige Etiquette eller nedværdige sig til at gjøre Noget, som er uret, men dog kjende alle de Regler, Skikke og Former, som iagttages i de forskjellige Kredse, saa I kunne optræde med sømmelig Værdighed uden at støde an mod nogen af dem.

Troe I, den Hellig-Aand vil udføre alt dette for Eder? Hvis saa, da have I en anden Mening om den Hellig-Aands Function end jeg. Jeg har stor Tillid til Guds Aand og dens Bistand, men jeg har ogsaa stor Tillid til mine egne Bestræbelser under dens Veiledning. I alle vore Forsøg paa at forbedres vil den staae os bi, og den giver os Viisdom i al vor Vandel og er en uskatteerlig Hjælper for os i vore Forskninger efter Sandheden.

Jeg ønsker især at see mine unge Brødre bestræbe sig for at faae alle deres Mangler udfyldte; jeg ønsker at høre dem tale saa grammatikalsk og see dem opføre sig med saadan Anstand, som den bedste Mand paa Jorden. Hvad Slutning komme de Dannede i Verden til, naar de see en Mand opføre sig keitet og høre ham røbe sin Uvidenhed? De ansee ham for en stakkels enfoldig Taabe, som Ingenting veed; og om han end kjender Sandhedens Principer, have de i hans Mund ingen Indflydelse paa Størstedelen af Menneskene, formedelst de Begreber, de have dannet sig om ham, som Følge af hans Mangel paa Dannelse og gode Manerer. I have været længe nok blandt Nationerne, Brødre, til at have erfaret dette.

Jeg taler ikke paa denne Maade, fordi jeg anseer mig selv som fuldkommen, thi jeg veed, jeg kan profitere af de gjorte Bemærkninger, og jeg ønsker at lære saameget Godt, som det er muligt. Ei heller taler jeg saaledes for at finde Feil hos nogen af mine Brødre, thi jeg kjender fuldt vel de ugunstige Forhold, hvori de fleste af dem have levet; men nu, da vi have Leilighed dertil, ønsker jeg, at vi skulle samle os al nyttig Kundskab og Erfaring.

Propheten Josephs Stræben hele hans Liv var at berede og uddanne sig for den ophøiede Stilling, han vilde have indtaget, havde han levet, og som han endnu vil indtage paa Jorden. Det samme er Tilfælde med Præsident Young. Hans Talers Tydelighed og Kortfattethed bærer Vidnesbyrd herom. Vi ere udsendte for at prædike Evangeliet i Verden. Hvad Middel betjene vi os af for at meddele vore Medmennesker Sandheden? Sproget — Ord, hvorved Sætninger udvexles og Tanker meddeles fra Mand til Mand. Bør

vi derfor ikke søge at forbedre os i Sprogets Brug, da dette er et af Hovedmidlerne til at forfremme dette store Værk? Bør vi ikke gjøre os saa fuldkomne og behagelige som mulig, uden at binde os til Hedningernes Smaalighed eller gjøre os til deres Ligemænd i det, som er syndigt og uret? Der er Intet i Evangeliet, som forbyder os dette, og Uvidenhed er aldeles ikke ønskelig.

Jeg har hørt Enkelte paastaae, at man bør være uvidende, fordi Mange, som have Kundskab og Dannelse, ere faldne fra, og de ere komne til den Slutning, at disses Frafald var en Følge af deres Lærdom. Jeg kan slet ikke fatte, hvordan Uvidenhed kan være en Recommendation, ei heller indseer jeg, det er Noget, man kan være stolt af. Sandt nok, Folk have lagt Guds Aand tilside og stolet paa deres egne Evner; men de Udannede have ligesaa vel gjort dette som de Lærde. Jeg har kjendt simple Folk, som ved Herrens Aands Bistand have udrettet meget Godt, men som efter en Tids Forløb ere blevne saa indbildske, at de troede, de kunde prædike uden dens Hjælp, og ere gaaede tilbage paa Grund af saadanne Følelser. Havde de været dannede Mænd, vilde det samme have været Tilfælde.

Jeg mener ikke, at verdslig Viisdom er absolut nødvendig. Gud har valgt de Svage og Skrøbelige paa Jorden til at udrette sin Gjerning. (Præsident Rich: „Han kunde ikke faae Andre!") Broder Rich siger, han kunde ikke faae Andre, og det er sandt; men disse Skrøbelige maae derfor udrustes med Evner, svarende til det Arbeide, der ligger foran dem, og hvorvidt de kunne blive skikkede dertil, beroer for en stor Deel paa dem selv.

Det kan synes, som jeg lægger formeget Vægt paa disse Ting, men det er dog nødvendigt, thi vor Stilling og Væxt i dette Rige fordrer det. De første Bøger, jeg anskaffede mig, da jeg blev sendt ud for at prædike, var en Bibel og en Ordbog, og jeg raadførte mig omtrent ligesaa meget med den ene som med den anden. Naar jeg traf et Ord, som jeg ikke kjendte, søgte jeg strax efter dets Betydning, Afledning og Orthographi (Bogstavering). Paa denne Maade erhvervede jeg megen nyttig Kundskab, og naar jeg nu træffer et Ord eller en Phrase, som jeg er ubekjendt med, falder det ganske naturlig for mig at søge efter det, indtil jeg har fundet den forønskede Oplysning.

Jeg tænker ofte, naar jeg faaer Breve fra Brødrene i Missionen, at de ikke indsee Vigtigheden heraf. Mange af Eder have gode Evner, men I lade dem ligge i fuldkommen Dvale. Hvor let vilde det ikke være for Eder, efter at have skrevet et Brev, at copiere det ved Hjælp af et Lexicon, og idetmindste faae hvert Ord stavet rigtig. Det vilde være bedre for Eder at skrive blot halvt saa meget og faae det rigtig, og med Tiden ville I kunne skrive baade mere og bedre end nu; thi I vilde ikke behøve at standse hverken for at studere paa, hvorledes I skulle udtrykke Eder, eller hvordan et Ord skulde staves.

Jeg taler saa ligefrem herom, fordi jeg ønsker at see Eder gjøre Fremgang i denne Retning, og derved blive bedre skikkede for en hvilkensomhelst Stilling, I maatte blive kaldte til. Jeg har altid ønsket, at mine Brødre vilde rette paa mig, naar de opdagede noget Forkeert i min Tale eller Skrift. Derved vilde I passe langt mere paa enhver af Eders egne Udtalelser og lægge nøiere Mærke til Andres Sprog. Ved at studere Ordenes Orthographi og rette Anvendelse, vilde I bedre kunne forstaae Betydningen af hvad I læse, og det vilde tilsidst blive Eder en Vane aldrig at tage en Bog i Haanden, uden Eders Opmærksomhed var fæstet paa Stilen, Ordføiningen og Sproget hos de for-

skjellige Forfattere og Oversættere, for at udlede den bedste Oplysning deraf i sproglig Henseende saavel som af de Principer, den indeholder. Det er behageligt for mit Øre at høre en Mand bruge et smukt og correct Sprog; det lyder som Musik og øver en god Indflydelse paa alle Tilhørerne. Vi ere udsendte til Nationerne for at lære dem Sandheden, derfor bør vi altid stræbe at fremstille den saaledes for dem, at det ikke giver Anledning til Misforstaaelser, og ved at vænne os hertil fra Ungdommen ville vore Ord under den Hellig-Aands Ledelse have en overbevisende Kraft for de Oprigtige af Hjertet. I Prædiken kunne vi blive liig Nephiterne og i Skrivning liig Jareds Broder, om hvem der siges, at „hvad han skrev var mægtigt, ligesom Du (Herren) er mægtig, til Overbeviisning for Enhver, der læste det."

Naar vi gaae herfra til Posthuset, kan vi ikke tage den Vei i eet Skridt, endskjøndt den Tid nok vil komme, da vi kunne bevæge os med samme Lethed som Jesus, da han besøgte de gamle Nephiter (han gik fra dem til sin Fader og derefter til de ti tabte Stammer og tilbage til Nephiterne paa fire og tyve Timer); men for at naae Posthuset, maae vi tage mange korte Skridt. Saaledes gaaer det ogsaa med Erhvervelsen af Kundskab; vi lære lidt een Gang, lidt en anden Gang, og ville paa denne Maade naae det Maal, vi stræbe efter.

Disse Punkter have Intet at betyde for visse Ældster. De tænke: „Aa, vi ere snart færdige med vor Mission, og da have vi ikke nogen Brug for disse Ting!" Vi ere ikke færdige med vor Mission saa snart som I troe, thi den vil vedvare saalænge, vi ere trofaste; en Verden ligger for os, hvilken skal gjenløses og gjenfødes, og disse Fortrin ville være os til Nytte i al Evighed. Jeg er vis paa, at der ikke findes een Broder her i Dag, som jo beklager de gunstige Leiligheder, han har forsømt; og hvis han ikke iagttager Leiligheden bedre herefter, vil han i hele sit Liv beklage sin Ligegyldighed. Lad aldrig den Stund oprinde for Eder, at I med Bedrøvelse see tilbage paa Eders slet anvendte Tid, tænkende: „Hvormange Timer har jeg ikke bortødslet til Unytte, som nu, da min Ungdoms Kraft og Styrke er borte, ere tabte for bestandig!" Neppe nogen Dag gaaer hen, uden de Fleste kunde spare nogle Minuter og maaskee Timer, og hvis man anvendte disse til Erhvervelsen af nyttig Oplysning, vilde man snart have samlet sig et godt Forraad af Kundskaber. Hvis I blot vilde offre en kort Tid daglig til Studium af eet Fag, vilde I inden Aarets Udgang forbauses over den Mængde Kundskab, I havde erhvervet i denne Retning.

Jeg har talt nok om denne Gjenstand; men der er en anden Ting, jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa. Jeg har ved mine Reiser gjennem Grenene erfaret, at uagtet Alt, hvad der er skrevet og talt derom, vedbliver fremdeles en Uskik at herske, som atter maa rettes paa, og det er, at naar Conference- eller Districts-Præsidenterne besøge en Green, maae de sidde omtrent som et Nul, indtil det behager Forstanderen at overlade dem en Deel af Tiden. Han skal sædvanligviis først gjøre „nogle Bemærkninger" selv som Introduction, før det tillades dem at tale, ved at fortælle de Tilstedeværende, hvad de kunne vente at høre, og hvor godt qvalificeret Præsident Den og Den er til at belære dem. Efter at have snakket frem og tilbage paa denne Maade en halv Times Tid eller mere, faaer Districts- eller Conference-Præsidenten endelig Lov til at tale, hvorefter Forstanderen naturligviis atter maa op og fremhæve Nødvendigheden af at efterleve de givne Lærdomme, som om de ikke havde tilstrækkelig Kraft eller kunde forstaaes af Forsamlingen uden hans

Hjælp. Maaskee han slet ikke har Lyst til at tale, hvorfor han naadigt overlader Tiden til sine Foresattes Afbenyttelse. Det synes, som om Forstanderen er den høieste Myndighed i mange Grene, og at Districts- og Conference-Præsidenterne kun have Lidet eller Intet med Grenen at bestille, uden hvad det behager ham at tilstaae dem. Forstanderne kunne ikke reise om, derfor maae de have en Conference- og en Districts-Præsident til at reise for sig; men naar disse paa deres Tour komme til dem, troe de, at de slet Intet have med Forsamlingerne eller Grenenes Anliggender at skaffe! Saaledes synes Mange at have opfattet Tingen, dersom vi tør dømme efter hvad vi have seet. Naturligviis, der er mange Undtagelser blandt Forstanderne i denne Henseende.

Jeg ønsker, vi skulle forstaae dette Punkt rigtig, før vi skilles ad, saa den rette Orden kan iagttages og Guds Aand trives. Herren valgte først en Apostel Joseph Smith, til at begynde dette Værk, og han organiserede ikke Kirken, før han havde faaet Apostelskabet; derefter valgte han Overpræster, andre Apostler og de Halvfjerds til at gaae ud blandt Nationerne i hans Sted, da han selv ikke kunde forlade Zion. Han behøvede stedse mere Hjælp til at opbygge Riget, derfor kaldte han disse Mænd og lagde en Deel af det Præstedømme, han selv havde, paa dem. Han kunde jo ikke dele sig selv og sende een Deel hid, en anden Deel did, derfor sendte han dem ud med sin Myndighed til at handle i hans Sted, ligesom han handlede i Christi. Hans Myndighed skrev sig altsaa fra Apostelskabet, og da han var den første Apostel, præsiderede han følgelig ethvert Sted, hvor der var Hellige. Sæt, at Broder Joseph skulde komme her i Dag, troe I, han vilde sætte sig upaaagtet ned, indtil Forstanderen for Birmingham Green fandt for godt at lade ham faae Ordet? De, som tænke saa, have kun daarligt Begreb om Guds Riges Orden. Vi, som staae som Præsidentskab for hele Missionen, have Ret til at handle i hvilkensomhelst Green. Om der end var 500 Forstandere tilstede her, vilde deres samlede Myndighed ikke kunne berøve os vor Ret til at tale og handle, og dersom de forstode deres Stilling, vilde de vide dette.

Districts- og Conference-Præsidenterne ere kaldte til at hjælpe Præsidentskabet, og Forstanderne ere kaldte til at hjælpe dem paa samme Maade som Joseph kaldte sine Medhjælpere. Præsidentskabet kan ikke være i alle Grene paa eengang; kunde de det, vilde de ikke behøve hverken Districts-Præsidenter, Conference-Præsidenter eller Forstandere. Disse Embedsmænd ere kaldte netop til at handle i deres Fraværelse. Naar der er et Møde i et District, hvor baade Districts-Præsidenten, Conference-Præsidenten og Forstanderen ere tilstede, hvis Ret er det saa at præsidere? Hvem er mere berettiget dertil end Districts-Præsidenten? eller i dennes Fraværelse Conference-Præsidenten? Hvordan vilde det tage sig ud, naar en Forstander præsiderer i en Forsamling, hvor disse hans Foresatte ere tilstede, og han opfordrer dem til at bede eller tale? Det er et ligefrem Brud paa den indstiftede Orden og Tilranelse af en Magt, der ikke tilkommer ham. Vil Herrens Aand tilflyde de Hellige gjennem en Mand, der optræder paa denne Maade? Nei, Aanden er da krænket og Ordenen forstyrret. Naar hans Præsident kommer, ligemeget hvilken, lad ham da sige: „Jeg overlader Forsamlingen til Deres Bestyrelse, hvorledes ønsker De, vi skulle forholde os?"

Jeg ønsker, at de Ældste skulle forstaae enhver Mands Rettigheder, der er sat til at præsidere, da først vil der blive Orden i denne Ting. Jeg veed ikke, hvor en Districts-Præsident skulde præsidere, der-

om ikke Conference-Præsidenterne vilde være saa artige at overlade ham Præsidiet i deres Forsamlinger.

Jeg har hørt forskjellige Lærdomme om Menneskenes Rettigheder, hvilke bør respecteres; men lad mig spørge: Har da en Conference- eller Districts-Præsident ingen Rettigheder? og hvis han har, hvilke ere de? Enhver bør respecteres i sin Plads; derfor maa heller ikke en Conference-Præsident skyde alle sine Undergivne tilside og kun stille sig selv frem, hvor han er; dette vilde være den modsatte Yderlighed. Vi bør altid søge at undgaae Yderligheder af ethvert Slags, hvor tilbøielig man end er dertil. Dette har man Exempel paa med Hensyn til Tienden. Fordi de Hellige ere blevne underrettede om, at Tiendeydelsen er en frivillig Sag, gaae de strax til den modsatte Yderlighed og betale slet ingen Tiende. Vi maae vogte os for at groe fast i vore Sædvaner eller at være for formelle i vor Tale, saa at der lægges Baand paa Guds Aand. Jeg vil hellere høre en Feiltagelse i hver Sætning, end see Aanden krænket ved at man binder sine Ord til visse Regler og stereotype Vedtægter, thi det vilde være en værre Feil end den første.

Lad os altid være besjælede af Guds Aand og veiledte af den i Alt, hvad vi sige og gjøre, da kunne vi vide, hvorledes vi bør forholde os under alle Omstændigheder i Livet. Man kan lære mere ved at lytte til Aandens Hvisken end af hvilkensomhelst anden Kilde. Dog har jeg ofte seet den forvexlet med Menneskets Aand. Grunden dertil er, at Vedkommende ikke forstaaer dens Virkninger og ikke formaaer at skjelne den fra andre Indflydelser. Vi skulde lære at give Agt paa dens Hvisken, saa at vi, naar den taler med sin sagte, milde Røst, kunne forstaae den ligesaa godt, som om den talte høiere end Tordenen. Vi ønske, I skulle være Frelsere blandt Folket, og at enhver Ældste vil drage Omsorg for Alle, der ere anbetroede til hans Varetægt, og altid ledes af en sagtmodig Aand.

Naar vi see noget Uret, ville vi ofte, paa Grund af vor Tilbøielighed til at gaae til Yderligheder, trampe det Onde under Fødder, og Barmhjertighed synes til saadanne Tider at være ganske fremmed for os. Lad os vogte os for saadan Færd, især for Fordomme, og lad Retfærdigheden være ledsaget af Barmhjertighed, Venlighed og Kjærlighed. Det er mit inderligste Ønske at virke i den Plads, Gud har stillet mig, saa at Barmhjertighed og Retfærdighed kan følges ad hos mig. Denne Aand skulde enhver Broder stræbe at tilegne sig.

Jeg takker Gud for, at der hersker saa god en Aand i denne Mission som for Nærværende. Udsigterne for Værkets Fremme ere glimrende, Brødrene besjæles af Guds Aand og forstaae Zions Lærdomme. Vi bør altid dyrke denne Aand og efterleve disse Lærdomme, og lad os i vore forskjellige Kald spørge os selv, hvordan Broder Brigham vilde handle i vort Sted, om vi end ikke kunne tænke os, hvordan Jesus vilde handle, hvis han indtog vor Plads. Vi kjende Broder Brigham, hans Følelser og hans Færd, og naar vi behøve Viisdom, Kjærlighed og Barmhjertighed, lad os da tænke os, hvordan han vilde forholde sig under vore Omstændigheder. Hvis vi iagttage dette, vil Folket velsigne os og vore Veie være retfærdige for Herren bestandig. Jeg veed Intet, der kan give mig større Glæde, end at de Hellige, blandt hvem jeg har arbeidet, naar de komme hjem, kunne sige: Du har aldrig gjort Noget for at skade os, eller som ikke havde til Hensigt at gjøre os lykkelige! Lad os være vise i al vor Vandel, saa vi kunne virke til det Gode for Herrens Ansigt og altid nyde den Glæde, vi nu føle ved Bevidstheden om, at vi have det evige Livs

Ord til Frelse for Guds Børn, som ere ham ligesaa dyrebare som vi selv. Maa Gud velsigne os og skjenke os sin Aand i rigeligt Maal, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Hvormange Ældster bør gaae hjem til Foraaret?

(Fra „Millennial Star.“)

Siden Udsigten til en uafbrudt Emigration blev noget lysere, som Følge af den fredelige Løsning af „Trent-Affairen“ mellem de Forenede Stater og Storbritannien, have vi modtaget mange Anmodninger fra de Ældste i Viingaarden om at faae Tilladelse til at gaae hjem til Zion i anstundende Foraar. Hvis Alle, som nære dette Ønske, skulde faae det opfyldt, vilde Missionen snart være udtømt paa Ældster, og medmindre Andre bleve opreiste i deres Sted, vilde Værket befinde sig i den hjælpeløseste Forfatning, det nogensinde har været i siden Evangeliets første Forkyndelse i disse Lande. Vi kjende Districter, store Districter paa en tre, fire Conferencer, hvor der ikke vilde være mere end een Ældste tilbage, hvis Tid udelukkende kunde offres til Missionen, dersom alle Ældster, som burde gaae, og alle Ældster, som ønske at gaae hjem, skulde løses. Een Ældste hører, at en anden skal reise, og neppe erfarer han dette, før han gribes af Ønsket om ogsaa at reise. Denne Følelse gaaer som en Epidemi gjennem hele Landet. Enhver tænker, at dersom Ældste Den og Den skal løses, som dog ikke har arbeidet længere i Viingaarden eller været længere borte fra sit Hjem end jeg, hvorfor skulde da ikke ogsaa jeg blive løst? Eller om de end ikke have arbeidet saalænge som dem, der gaae hjem, troe dog Nogle, at deres Familiens Omstændigheder her eller i Zion burde tages i Betragtning, da de efter deres Formening nødvendigviis fordre, at de faae Tilladelse til at reise hjem med første Emigration.

Vi kunne igrunden ikke bebreide de Ældste for denne Følelse, thi det er naturligt, at baade de, der have været i Zion, saavel som de, der endnu ikke have havt dette Privilegium, længes efter at komme til de Helliges Hjem, hvor alle vore Ønsker og Forhaabninger sammenknyttes. De, som ikke have været der, længes dertil for at vinde den Erfaring og de Velsignelser, som de vide, de kunne hente der. De, som have været der, have der Alt, hvad som er dem kjært paa Jorden, og om de end føle sig lykkelige ved at kunne bringe Evangeliet til Nationerne, gribe de dog med Begjerlighed Leiligheden til at vende hjem igjen, efter at have savnet deres Families og Venners Selskab i kortere eller længere Tid og været omgivet af Ugudelighed, Elendighed og Jammer paa alle Kanter. Men vore Brødre maae betragte Værkets nuværende Tilstand og betænke Følgerne af formange Ældsters Løsning. Næsten i hver Conference er der Mangel paa Arbeidere, og Riget fordrer vor usvækkede Virk-

somhed allevegne. Marken er hvid til Høsten, og hvo, som vil udstrække sin Segl og høste, skal ikke anstrenge sig forgjeves. Herren arbeider kraftig med sine Tjenere til de Oprigtiges Overbeviisning og de Helliges Glæde, og dersom alle Brødrene nu skulde gaae hjem, fordi Tiden, som de have fastsat i deres egne Tanker, snart er udrunden, vil Leiligheden til mange Sjæles Omvendelse gaae tabt, som siden ikke saa let vil tilbyde sig.

Præsidentskabet for den europæiske Mission vil gjerne løse enhver Ældste, hvis Arbeide nogenlunde kan undværes; men Værkets Tarv maa heller ikke forbisees. Personlige Ønsker og Interesser maae underordne sig det Heles Vel, som enhver sand Herrens Tjener stadig maa have for Øie. Hver Ældstes særegne Omstændigheder ville vi tage under alvorlig Betragtning, og Alle, som kunne undværes, skulle faae Tilladelse til at emigrere; men de, som ikke faae dette Privilegium, maae ikke blive forsagte, men være tilfredse ved Tanken om, at det er til Velsignelse for dem at fortsætte deres Arbeide, hvis de ere troe. De Ældste have ofte nok erfaret, naarsomhelst de kaldes til at udrette Et eller Andet i Herrens Tjeneste af den rette Myndighed, vil det være til deres eget personlige Gavn; ja, hvad mere er, de bør gjøre alt det Gode, de kunne, naar Leilighed gives, uden at vente paa Befaling dertil. Herren siger, idet han taler om denne Gjenstand til sine Tjenere: „Sandelig siger jeg Eder, Menneskene skulle med al Flid virke for en god Sag og gjøre mange Ting af deres egen frie Villie og fremme al Retfærdighed, thi Kraften er nedlagt hos dem selv til at handle som selvstændige Væsener. De, som gjøre Godt, skulle ingenlunde miste deres Løn; men den, som Intet gjør, før han befales dertil, og modtager Befalingen med tvivlende Hjerte og efterkommer den med Træghed, skal fordømmes." Mosiæ Sønner, som af egen Drift prædikede Evangeliet for Lamaniterne, handlede efter det i det Foregaaende anførte Princip. Saalænge de kunde udrette noget Godt blandt Folket, fortsatte de deres selvvalgte Mission, endskjøndt den varede i fjorten Aar, men de bleve rigeligt belønnede for deres Selvopoffrelse og Lydighed mod Aandens Stemme. Lad os som Ældster tage Lærdom af deres Exempel. Det er ikke rimeligt, at Nogen vilde have bebreidet disse Mænd, om de havde vendt tilbage efter eet, to eller tre Aars Forløb, tænkende, at deres Mission havde varet længe nok; men hvad vilde de ikke selv have tabt derved! Det samme er Tilfælde nu i vore Dage. Mange Ældster, som have været i Adspredelsen to eller tre Aar, kan man ikke bebreide, at de længes efter at komme hjem, men hvor meget mere Godt kunne de ikke udrette baade for sig selv og Andre ved at blive? Dette er et Spørgsmaal, som vi overlade til Enhvers egen Betragtning.

Catechismus for Børn. Vi ville ikke undlade at bringe denne nyttige lille Bog i de Helliges Erindring som særdeles skikket til at bibringe Barnet et klart Begreb om de vigtigste Lærdomme i Christi Kirke. I Særdeleshed ville vi anbefale den som en af de gavnligste Bøger for Emigranternes Børn, da en længere Tid vil hengaae, inden de tilfulde lære det engelske Sprog.

Med Hensyn til Viisdomsordet.

Betragtet fra det lægevidenskabelige Standpunkt.

Af B. P.

(Fortsat fra Pag. 156.)

J. H. Rausse, dette store Lægegeni, som opfattede og gjennemtrængte Legemets Oekonomi, siger i sit Værk om de forskjellige Lægemethoder: „Ikke blot billedlig talt er Brændeviin en Gift, nei, den er bogstavelig en Gift — Alcoholgift — hvorfra der udstrømmer det destilerede Vands berusende Kraft. Den er en veritabel og skrækkelig Gift, fordi den dræber langsomt, og under en saa frygtelig Qval og Elendighed. Ville I kjende Ophavsmanden til al Spiritus, der omtaager Sands og Bevidsthed, og som de Vilde kalde for Ildvand? Vel, saa tag en Skaal, held Spiritus deri, tænd saa Ild i Brændevinen, stil Eder deromkring og betragt Eders Ansigter ved den blaalige, afskyelige Helvedeslue; paa Eders blege, blaagraae Dødningeansigter staaer Svaret skrevet — Djævelen.

„Dyrisk Livslede, fortvivlet Brutalitet og Selvmordstanker ere Alcohols-Forgiftningens Hovedsymptomer. I sine Virkninger ligner den Qviksølvet. Begge Gifte gjennemtrænge efterhaanden hele Legemet, indtil de fasteste Knokler og fineste Nerver, baade Hjerte og Hjerne. Begge Gifte fremkalde Væmmelse og Fortvivlelse, kun med den Forskjel, at Alcohol-Giften omtaager Fornuften og nærer Dyret i Mennesket dybt nedsunket under Dyrene i Stalden.

„Ved Aabningen af Liig har det viist sig, at en Drankers Kjød stinker som Alcohol, og bringes et Lys tæt til Hjernen, hvilket man gjorde ved en Mand, der døde i en Ruus, da sees en Mængde smaa blaae Flammer brænde over hele Hjernemassen, ligesom i det brændende Rumglas — ja, man har flere Exempler paa, at hos gamle Drankere er skeet en Forbrænding, saa den blaae Flamme stod ud af Hals og Øren.

„I August 1839 indtraf i Overværelse af flere Vidner et saadant Tilfælde i en lille fransk Provindsby. I Rusland og i Amerika har man ogsaa flere saadanne Exempler. Organismen er som en Svamp mættet med Spiritus, og en Haandfuld Aske bliver kun dens sørgelige Rest.

„Hvorledes kan man forklare sig dette? Ligesom der af døde, dyriske Legemer kan udvikle sig Phosphor-Vandstofgas, kan det ogsaa skee i levende Legemer, naar disse ved stærk Forgiftning gaae deelviis over i Forraadnelse førend Døden, saasnart da nævnte Gasstof møder Alcohol, skeer Antændelsen og den øieblikkelige Forbrænding."

Drankeren har Væmmelse for Vand, hans Instinct er aldeles fordærvet, hans Lidenskab er en bestandig Selvfortærelse, indtil al Livskraft er udslukt. Kjønsdriften bliver total ødelagt, og det viser sig i en ligegyldig og brutal Opførsel mod Qvinden.

I Hustruer! dersom I ville bevare Eders Mænds friske og ungdommelige Kjærlighed og Hengivenhed, bestræb Eder for, at han banlyser hver Draabe Spiritus fra sit Huus. Mandens Tilbøielighed til denne Gift er ofte Aarsag til hans fuldstændige Impotents, og de deraf flydende barnløse Ægteskaber.

I Mødre! Jeg vil fortælle Eder, at $^3/_8$ af de ulykkelige idiotiske Børn, der fylde Idiot- og Gale-Anstalterne, antages at

være avlede i en Ruus. Retfærdige Fader i Himmelen! Menneskene fatte ikke Maalestokken for deres Synders Udstrækning. Hvormange Tusinde skjørhovede, dumme og blødagtige Sjæle vrimler ikke Verden af, fordi deres Fader var en Dranker, eller avlede dem med en omtaaget Fornuft, betraadte Livets Allerhelligste som en Daare.

Det almindelige hvide Øl, reent Maltøl, tilsat med lidt Humle, er sundest iblandt de forskjellige Sorter af denne Drik. Det brune Øl, der tilberedes af stærkt brændt Korn, som giver det sin brune Farve, er ikke saa godt, da de kullede Stoffer (Carbo vegetabilis) have en medicinsk Virkning paa Legemet.

Baiersk Øl, som det brygges i Baiern, kan ikke ansees for skadeligt, men saaledes have vi det ikke her; thi selv det ægte baierske Øl, som forsendes, er blandet med Spiritus, for at det kan holde sig friskt. Det baierske Øl, der nydes og tilberedes udenfor Baiern, er tilhobe at forkaste, fordi det næsten altid er blandet med Giftstoffer, som give det sine bittre og berusende Egenskaber. (Ledum palustre) Pors giver det ofte sin bittre Smag, og Cocullus og Nux vomica sin berusende Kraft. Desuden er det ofte forfalsket med Alcohol, Quassia, Tusindgylden, osv. Vel ere disse Stoffer kun tilstede i smaa Doser, men ved den daglige Nydelse kunne de have sørgelige Følger. Mange Øldrikkere af denne Klasse ere døde vanvittige, og man antager den stadige Forgiftning for at have været Aarsagen. Enhver Stat burde paa det Strengeste controllere alle Bryggerier.

Tobakken virker skadelig paa Sundheden ved sine narkotiske Egenskaber. Nervesvage Personer, saavel som Alle, der lide af Hals-, Bryst- og Øiensygdomme bør især afholde sig fra Brugen af Tobak.

At skraae Tobakken er allerskadeligst.

Snustobakken er ofte forgiftet ved sin Indpakning i Bly (Staniol).

Tobaksrøgen fortærer og fordærver Spyttet og indvirker ødelæggende paa Fordøielsen. At aande den hede, skarpe Røg ned i de zarte Lungeceller er naturligviis ogsaa svækkende for Lungerne, naar man vil gjøre denne Nydelse til en daglig Vane. Enhver Skabning i Naturen har Væmmelse for Tobaksurten, ikke alene Moskitoen og Væggelusen, men selv Klapperslangen flyer den grønne Tobaksplantage. Men hvad gjør Mennesket? Allerde den halvvoxne Dreng smøger sin Cigar; trods de latterligste Gebærder og voldsomme Brækninger maa der øves Vold paa Naturen, indtil han bliver en professioneret Damper.

Ligesom Tobaksrøgen pirrer Spytkjertlerne og fordærver Mavesaften, saaledes irriterer Snustobakken Næsens Slimhinde og ruinerer Lugten.

Man vidste længe, at Tobakken var en narkotisk Gift, men først i den nyeste Tid er det lykkedes at erholde denne i sin rene Form og saaledes bestemme dens Kraft.

I en Forsamling i Videnskabernes Academi i Paris den 31te Januar 1832 meddeelte Hr. Barral en Beretning om Tobakkens Kraftbestanddeel, han kaldte Nicotin, der fandtes overeensstemmende med Vouquelius Alkoloid, Nicotionin. Nicotinen virkede saa giftig, at en Draabe (0,005 Gram) dræbte en middelstor Hund mellem det 2det og 3die Minut. Det findes i Tobakkens Blade og Frø; i slette Tobaksforter 7 a 8 pCt. Nicotinen er en farveløs Vædske, af en svag, ved Ophedningen bedøvende Tobakslugt, der bliver brunt i Luften og decomponeres.

Dr. C. W. Hufeland siger i sit Værk „Om det menneskelige Liv," Side 474. „Tobaksrøgningen er en af de ubegribeligste Nydelser. Noget ulegemligt, ureenligt, bidende og ildelugtende Tøi k n blive til en saadan Livsnydelse, ja en saa-

dan Livsfornødenhed, at der gives Mennesker, der ikke kunne blive muntre, fornøiede og glade, ja der ei engang kunne tænke og arbeide, forend de trække Røg gjennem Mund og Næse. Man fortæller endog om en svensk Capitain i Syvaarskrigen, som i Mangel af Tobak stoppede Straa i Piben og forsikkrede, at dette ganske kom ud paa eet, og at han var tilfreds, naar han kun saae Røg under sin Næse. — Jeg vil ikke her tale noget videre om disse Fortrin, thi de ville dog ikke fattes af dem, der ikke selv ere Tobaksrøgere. Uundværlige til vort Velgaaende og vor Lyksalighed ere de ikke, da vi jo see dem, der ikke røge, ligesaa muntre, lykkelige og sunde, ja endog sundere end hine ere. Men jeg maa derimod tale noget om den Skade, der flyder af denne Vane, særdeles for de unge Menneskers Skyld, der læse denne Bog, og der endnu have frit Valg til at antage den eller lade være at antage den. Tobaksrøgen fordærver Tænderne, fortørrer Legemet, gjør os magre og blege, svækker Synet og Hukommelsen, trækker Blodet til Hovedet og Lungerne, disponerer os derfor til Hovedpine og Brystsygdomme, og kan paadrage dem, der have svindsottige Anlæg, Blodspytten, Hoste og Lungesyge. Desuden bliver dette en Fornødenhed mere, og jo flere Fornødenheder et Menneske har, desto mere indskrænket bliver hans Frihed og Lyksalighed. Jeg advarer altsaa Enhver derfor, og jeg vil glæde mig meget, om jeg herved kan bidrage noget til at formindske denne onde Skik, der allerede, som jeg med Glæde erfarer, har begyndt at aftage. (?)

„Snustobakkens Brug er ikke meget bedre, og i Henseende til Ureenligheden endog værre endnu. Desuden pirrer den Nerverne, svækker dem tilsidst og foraarsager Hoved- og Øiensvagheder.

„Til alt dette kommer der endnu Noget, som særdeles formerer Skaden af Røg- og Snustobakkens Brug, de mange Slags Tilsætninger og Beitser nemlig, hvorved Tobaksfabrikanterne end mere søge at tillokke Kjøberne, og som tildeels ere virkelige Gifter for Publicum. Det er mig ubegribeligt, at Sundhedspolitiet, der saa nøie giver Agt paa alle Comsumptibilier, ikke nøiere undersøger denne nu saa vigtige Klasse deraf; thi det er dog vel i Grunden eet, enten et Menneske bliver forgiftet ved at synke eller ved at røge og snuse.

„Kun eet Factum, som jeg veed med Tilforladelighed, her til Exempel! I en Tobaksfabrik var det Brug, idelig at blande den spanske Tobak med rød Mønne, for at gjøre den tungere og give den en smukkere Farve. Her snuse nu altsaa Kjøberne dagligen en Portion Blykalk, den frygteligste snigende Gift. Bør man da vel forundre sig over, at mange Slags Snustobakker drage ulægelig Blindhed og Nervesyge efter sig, hvilket er forekommet mig selv, og er det ikke paa høi Tid at drage Sløret fra dette saa farlige Bedrageri for den offentlige Sundheds Skyld, og ikke tillade Salget af nogen Røg- eller Snustobak, førend den er bleven chemisk undersøgt."

Nu vil man maaskee give mig det Spørgsmaal: Kan det da aldrig være godt at bruge Spiritus, Kaffe og Tobak? Jo, som Lægemidler; efter den fornuftige og tænksomme Læges Raad kunne de ofte anvendes med Held, men aldrig paa vanlig Viis eller under den almindelige Form, som Luxus og et dagligt Næringsmiddel.

Endnu vil jeg til Slutning advare alvorligt imod at indaande Phosphor- og Svovldampene af de sædvanlige Svovlstikker, eller stryge dem af i Værelset, hvor man opholder sig. Luften bliver derved svanger med Giftdampe, som ere høist fordærvelige for Lungerne. I ethvert Til-

fælde bør man altid kjøbe og benytte de saakaldte „lugtefrie Svovlstikker," som ikke besidde hines skadelige Egenskaber.

Mine Bemærkninger have endnu kun været en advarende Røst, og naar jeg slutter nu, vil man maaskee synes at have Ret til at bebreide mig, jeg undlader at gaae ud paa det belærende og oplysende Gebeet af Sagen. Dette er imidlertid ikke min Skyld, da Emnet er rigt, og interessant nok at skrive om, men egner sig derimod ikke godt til i længere Tid at udfylde Spalterne i et religieust Tidsskrift. Det er med Redacteurens velvillige Tilladelse, jeg har været istand til at oplyse de Hellige om Skadeligheden af nogle af de mange Stoffer, som ofte uden Maadehold nydes af Folket.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 136.)

Om Tiende, Offer og Helligelse.

Bibelen. Mal. 3, 8. „Mon et Menneske skal berøve Gud? Men I berøvede mig og sagde: Hvormed berøvede vi Dig? Med Tienden og Opløftelsen.

9 V. „I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig, ja det ganske Folk.

10 V. „Fører al Tienden til mit Forraadshuus, og lader Spise være i mit Huus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himmelens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil I ikke have Nok at tage udi.

12 V. „Og alle Hedninger skulle prise Eder salige; thi I, I skulle være et behageligt Land, sagde den Herre Zebaoth."

3 Moseb. 27, 30. „Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træers Frugt, hører Herren til; den er en Hellighed for Herren.

31 V. „Men vil Nogen løse noget af sin Tiende, da skal han lægge den femte Part deraf dertil.

32 V. „Og al Tiende af stort Qvæg og smaat Qvæg, af alt det, som gaaer igjennem under Kjep,*) skal den Tiende være Herren en Hellighed.

33 V. „Man skal ikke undersøge om det er godt eller ondt, og ikke vexle det; men dersom man vexler det, da skal det skee, at baade det og det, som vexles derfor, skal være en Hellighed, det skal ikke løses."

Neh. 10, 36. „De Førstefødte af vore Sønner og af vore Præster, saasom skrevet er i Loven, og de Førstefødte af vort store Qvæg og smaa Qvæg, skulde fremføres til vor Guds Huus til Præsterne, de, som tjene i vor Guds Huus; og vi skulde føre det Første af vore Deige og vore Opløftelser og allehaande Træers Frugt, Most og Olie, til Præsterne, til

*) Naar Præsten tog Tiende af Qvæg, lod han et Hoved gaae ud af Stalden efter det andet, og hvert Tiende mærkede han med sin Kjep som tilhørende Herren.

Kamrene, hos vor Guds Huus og Tienden at vort Land til Leviterne; og Leviterne selv skulde tage Tiende i alle vore Agerdyrknings Stæder."

1 Moseb. 14, 20: Abraham gav Melchisedek Tiende af alt sit Gods. 28, 22: Jacob lovede at ville give Herren Tiende af Alt, hvad han skjenkede ham. 5 Moseb. 12, 17: Herren forbød Israel at spise Noget af Tienden eller Opløftelsen (Helligelsen). 5 Moseb. 14, 22: „Du skal redeligen give Tiende af din Sæds Grøde, som udkommer af Jorden hvert Aar." 2 Sam. 8, 11: David helligede Guld, Sølv og Kobber for Herren. 2 Krøn. 2, 4: Salomon byggede et Tempel og helligede det til Herren. 20, 31-33: Forsamlingen fremførte frivillig 670 Oxer, 100 Væddere, 200 Lam og 3000 Faar som Takoffer for Herren.

Pagtens Bog. (Side 106, 13.) „Den, der er trofast og vedbliver, skal overvinde Verden. Den, der sender Liggendefæ op til Zions Land, skal erholde en Arvedeel i denne Verden, og hans Gjerninger skulle følge ham, samt en Belønning i den tilkommende Verden."

(Side 72, 8-11.) „Dersom Du elsker mig, skal Du tjene mig, og holde alle mine Bud. Og see, Du vil ihukomme de Fattige og hellige af din Formue til deres Underholdning det, Du har at meddele dem med en Pagt og et Document, som ikke kan brydes, og naar I meddele de Fattige af Eders Formue, da gjøre I det imod mig, og det skal lægges for Menighedens Biskop og hans Raadgivere, to af de Ældste eller Overpræsterne, som han vil beskikke eller har beskikket og bemyndiget i denne Hensigt.

„Og det skal skee, at efter det er lagt for Menighedens Biskop, og efterat han har modtaget disse Beviser angaaende Helligelsen af mit Folks Formue, saa at, overeensstemmende med mine Befalinger, de ikke kunne fratages Menigheden, da skal hver Mand gjøres ansvarlig for mig, som en Forvalter over sin egen Eiendom eller det, han har modtaget formedelst Helligelse, saameget som er tilstrækkeligt til ham selv og hans Huus.

„Og atter, dersom der efter denne første Helligelse er mere Formue i Menighedens eller noget Medlems Hænder, end der er fornødent til deres Underholdning, hvilket er et Overskud, der helliges Biskoppen, skal det opbevares til at gives dem, som fra Tid til anden Intet monne have, at Enhver, der trænger, maa blive rigelig forsynet og annamme efter sine Fornødenheder. Derfor skal Overskuddet opbevares i mit Forraadshuus, for at komme de Fattige og de Trængende til Hjælp.

„Og det skal skee, at den, der synder og ikke omvender sig, skal udelukkes af Menigheden, men skal ikke faae det igjen, som han har helliget de Fattige og de Trængende i min Kirke, eller med andre Ord mig."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra Bombay antager den paa Sydvestgrændsen af Bengalen udbrudte Krig truende Dimensioner. Flere Troppecorpser ere allerede beordrede til Grændsen.

I Grækenland gjør Opstanden Fremskridt. Insurgenterne, der have tilbageviist Amnestien, befæste sig stærkt i Nauplia og have tillige overrakt Ruslands, Englands og Frankrigs Gesandter et Skrift, hvori de forsvare det Skridt, de have gjort. Argos's Kystland er erklæret i Beleiringstilstand; man frygter for Opstand i de Provindser, som Regjeringen har maattet blotte for Tropper, thi overalt er Misfornøielsen med det tydske Regimente almindelig. Under disse Omstændigheder er det kun en daarlig Trøst for den græske Regjering, at de Joniske Øer ere ligesaa misfornøiede med det engelske Regimente og stærkt arbeide paa at komme under Grækenland.

Polen. De seneste Efterretninger fra Warschau lyde gunstige. Den keiserlige Statholder har erklæret, at Ingen mere vil blive krævet til Regnskab for Forseelser, der ere begaaede før Forkyndelsen af Beleiringstilstanden, og den nye Erkebiskop, Felinski, har strax vundet stort Herredømme over Befolkningen ved de Løfter, han har givet i Keiserens Navn, og som vi tidligere have omtalt. Blive de snarest muligt opfyldte, saa haaber man, at Roligheden atter vil være fuldstændigt tilveiebragt.

Udbyttet af de engelske Steenkulgruber har ifølge en Parlamentet forelagt Beretning i de ti Aar siden 1851 udgjort 605,154,940 Tons (a 2,200 Pd.) Kul, ved hvis Udgravning 8,466 Mennesker have mistet Livet. Hver 71,880 Tons Kul har saaledes kostet et Menneskeliv, og de 5 Millioner Tons Steenkul, som aarlig bringes til London, koster saaledes i Gjennemsnit 70 Mennesker Livet.

Nye Guldgruber i Australien. De nyeste Efterretninger fra Sydney melde, at der er opdaget en meget udstrakt Strækning med Guld i Lachlon-Districtet ved Bathurst. Der er strax strømmet en Masse Guldgravere derhen; meget værdifulde Klumper ere allerede opgravede og sendte til Sydney, og Regjeringen har organiseret en væbnet Escorte til Guldets Transport. Ogsaa fra New-Zealand har man særdeles gunstige Efterretninger om Guldgravningens Resultater.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Amasa Lyman,

afholdt i en Forsamling af Præstedømmet i Birmingham den 4de Januar 1862.

(Fra „Millennial Star.“)

Det glæder mig at see Broder Bertrand og at høre om Missionens Tilstand i hans Arbeidsmark (Frankrig), og jeg anseer ikke de franske Helliges Sag for mere haabløs end Andres. Jeg skulde ønske at kunne indprente i de tilstedeværende Brødres Sind, og gjennem deres Prædiken til alle de andre, Nødvendigheden af at danne sig rigtige Begreber og Anskuelser om Evangeliet og det Værk, vi arbeide for. Vi hindre os ofte selv i en vis Grad i Opfyldelsen af vore Pligter ved at udføre dem paa en mindre rigtig Maade, og dersom vi undersøge os selv lidt nøiere, ville vi finde, at vi mere eller mindre dømme Guds Værk efter vore særegne, locale Forhold. Evangeliets Beskaffenhed og Hensigten med dets Gjengivelse vil man under saadanne Omstændigheder gjerne afpasse efter sine egne indskrænkede Begreber, og fordi vi i Dag finde en Nation, der er mere modtagelig for Evangeliet end en anden, som f. Ex. England i Sammenligning med Frankrig, ere vi let udsatte for at tænke, at der maa være noget Galt med den Nation, som ikke saa villig adlyder Sandheden — at den ikke er saa god som en anden.

Lad mig spørge Eder, mine Brødre, hvad have I lært af de Aabenbaringer, Gud har givet os? og hvilken Deel af dem giver os Grund til at antage, at vor himmelske Fader foretrækker een Deel af sine Børn fremfor en anden? Da Frelseren blev sendt til Jorden for at bringe Frelse til den faldne Menneskeslægt, var det for at frelse Alle; da han døde, døde han for Alle, og da han opstod fra Graven, udsendte han sine Apostler til den ganske Verden for at forkynde Evangeliet til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Da vi bleve kaldte til Præstedømmets Tjeneste, af hvad Beskaffenhed var da vort Kald? At prædike Evangeliet i al Verden. Hvad ere de Halvfjerdsindstyve kaldte til, uden at prædike Evan-

geliet for alle Mennesker, og de tolv Apostler ere kaldte til at paasee, at det bliver forkyndt for alle Nationer, Tungemaal og Folk.

Have vi nogensinde hørt nogen Hentydning til, at en Nation ikke skal blive frelst, dersom den adlyder Sandheden? „Men," siger En, „Nogle adlyde og Andre ikke." Det er sandt, men kunne vi ikke forstaae, hvoraf det kommer? Hvilken Nation har indtil denne Dag tilladt vore Missionairer at forkynde Evangeliet uden Molest, og har dog maattet yde sine Tusinder til Sandhedens Sags Fremme? Hvor findes det Sted i den vide Verden, hvor Herrens Tjenere have arbeidet, som ikke har maattet give slip paa nogle af sine oprigtige Sjæle, der ere blevne optagne i Christi Hjord? Hvad Grund have vi saa til at sige, at Frankrig, Preussen, Tydskland og Rusland ikke skulle blive ligesaa frie engang som England er nu? Og af hvad Aarsag skulde vi ikke opleve at see Tusinder paa Tusinder samles hjem til Guds Israel fra dem? Vor tidligere Erfaring lærer os, at det saa kan skee. Der er ingen anden Forskjel mellem disse Nationer, hvad Annammelsen af Evangeliet angaaer, end de verdslige Regjeringsformer og religieuse Institutioner, hvorunder de ere opvoxne. I et Land, hvor Regjeringen og Geistligheden træder Folket i Støvet og styrer det med Jernhænder, for at faae visse Meninger og Anskuelser grundfæstede, er Bigotteri Resultatet, thi Intet uden Bigotteri kan flyde af en saadan Adfærd.

De religieuse Begreber ville hos Enhver, som er opvoxet under slige Omstændigher, ikke strække sig længere end den Troesbekjendelse, man har indprentet ham. Dette binder de romersk-catholske Lande til den romersk-catholske Tro med den største Haardnakkethed. Siig til Catholikerne, at deres Religion er forkeert, og deres Svar vil strax være: „Vore Fædre, Bedstefædre og Oldefædre fra Slægt til Slægt have levet og ere døde i den, og hvorfor skulde jeg afvige fra den eller tænke, at den er falsk? Formasteligt! Vor Aand og vore daglige Vaner have antaget en bestemt Form og Farve. Vi ere tilfredse og vel forsørgede, som vi have det, og ere nødte til at være det." Fornuften kan Intet udrette hos dem; og hvad der gjelder de catholske Lande, er ligesaa gjeldende for de protestantiske. Om de end ikke kunne skue tilbage til deres Oprindelse gjennem saamange Aarhundreder, som Catholikerne, ere de ligesaa nidkjære og aarvaagne mod ethvert Forsøg paa at røre ved deres Læresystemer og Institutioner og søge ved ethvert Middel at indprente i Barnets Sind, at deres Tro staaer langt over alle Andres i Reenhed og Fuldkommenhed.

Hvad bør vi som Guds Hellige og Israels Eldster gjøre under saadanne Omstændigheder? Vi bør søge overalt, hvor vi komme frem, at udfinde, ved hvilke Midler de beskytte og udbrede de forskjellige Religioner, Menneskene bekjende sig til, samt lægge Mærke til Resultaterne, som flyde af samme. Vore forsnevrede Religionsbegreber bibringe Mange den Tanke, at en Søndagsskole neppe kan være gavnlig! Hvorfor? Fordi det er Sectisme! Men Hedningerne have Søndagsskoler, og de ere vise; thi disse Skoler bidrage væsentlig til at befæste deres Institutioner. Den Omhu, hvormed de opdrage Børnene ved at indpræge dem Tanker og Begreber om deres Religions Sanddruhed og Ægthed, er Hemmeligheden til deres Kraft. Hvis de ikke anvendte denne Forsigtighed med den vordende Mand og Qvinde, vilde deres Aand søge Sandheden paa egen Haand. Det er netop paa denne Maade, Menneskeslægten holdes i aandelig Trældom, og de Nationer, som have fulgt denne traditionelle Politik med den største Iver, er i den sværeste Trældom paa denne Dag, fastholde de meest eensidige

Begreber og ere de Urokkeligste i den Overbeviisning, at de ere de eneste Rette i Verden, medens alle Andre vandre paa Afveie.

Det er derfor nødvendigt for os at berede os i vore nuværende Arbeidskredse, hvor Folket vil høre os og hvor vi kunne udkaste nogle Sandhedskorn, ved at samle os et godt Forraad af Kundskab og Erfaring, saa at vi, naar de menneskelige Systemer engang blive rystede i Grunden og styrte sammen, hvorved Menneskene befries fra deres aandelige Slaveri og blive mere modtagelige for Sandheden, kunne være skikkede til at betræde en videre Arbeidsmark og virke med Utrættelighed for den Dags Komme, da alle Jordens Beboere kunne leve i Sandhedens Frihed og og glæde sig ved Herrens Kundskab.

Det er kun en ringe Deel af Verden vi endnu have prædiket i — lidt i Amerika, lidt i Storbritannien og nogle Dele af det europæiske Fastland, og ubetydeligt i Sydafrika, Ostindien og Australien. Hertil indskrænker sig omtrent vort nuværende Arbeide. Tænk saa paa Resten, som er tilbage — de mangfoldige Millioner i China, Japan, Rusland, Preussen og mange andre store Nationer baade i Asien, Europa, Afrika og Sydamerika — jeg siger store, fordi de omfatte Millioner paa Millioner af Fornuftvæsener, som kun mangle Leilighed til at høre Evangeliet for at kunne forøge deres Tal, som rensede og helligede i Sandheden ville udgjøre Guds Zion.

Maaskee nogle af mine Brødre nu tænke, at Broder Lyman ikke har den samme Tro, som andre Brødre, der have skrevet om denne Gjenstand, „thi paa den Maade, De taler, skulde man antage, at alle Nationer omtrent ere eens." Nuvel, paa en Maade ere de det, thi alle ere udsprungne fra den samme Fader. Men vi komme i Vilderede angaaende denne Gjenstand, naar vi lægge Mærke til, hvor afvigende de forskjellige Nationers Sæder, Skikke, Vedtægter, Religioner og andre Eiendommeligheder ere, og begynde at søge Grunden dertil paa denne eller hiin Maade. Der skal ikke stor Forstand til at fatte, at dersom en Deel af Menneskeslægten affondrer sig fra den øvrige Verden og afskjærer al Forbindelse med andre Folk, vilde de snart blive et eget Samfund med deres egne Skikke og Vedtægter og tildeels med et eget Sprog. Have I ikke erfaret Nok paa Eders Reiser, til at forstaae dette? Det er en saadan Indflydelse, som har paavirket Menneskeslægten og fremkaldt den store Forskjellighed, som hersker blandt Nationerne.

„Men," siger En, „er ikke een Nation opkommen paa een Maade, og en anden paa en anden Maade?" Ere de opkomne der, hvor vi finde dem, af egen Drift? Vor himmelsendte Religion lærer os noget Andet; den fører os Alle tilbage til een fælles Fader, thi Bibelen siger, at alle Menneskenes Børn paa den ganske Jordens Kreds ere af eet Blod. Have vi ikke seet et Beviis paa Menneskeslægtens Degeneration i de saakaldte Bjergboere? — ikke Indianerne, men de Hvide, som ere fødte udenfor Civilisationens Grændse, hvilke ere aldeles ubekjendte med de Sæder og Skikke, som beherske den dannede Verden? De søge hen til den Vildes Skove, gjør ham til sin Forbundsfælle og blive ligesaa dorske, svinske og fordærvede som han. De ligge paa Marken som han og blive i enhver Henseende ligesaa nedværdigede og usle som de naturlige Indianere, ja endog værre, thi deres Degeneration staaer i Forhold til det Samfundstrin, hvorfra de ere faldne.

Antag, at en heel Commune skulde skille sig saaledes fra den øvrige Verden og leve efter sine Lyster og Begjerligheder, uden at være styret af Sandhedens Lys,

hvordan vilde deres Efterkommeres Tilstand være om nogle Generationer? Deres Civilisation vilde kun være lidet eller intet høiere end de vilde Indianeres. Jeg omtaler dette for at vise, hvilke Forandringer Menneskeslægten er underkastet som Følge af de Omstændigheder og Forhold, hvori den lever. Hvad har bevirket de store Fremskridt i alle Retninger hos nogle Nationer fremfor hos mange andre? Det er den Samfærdsel, de have havt med hverandre, hvorved de have lært saavel Andres som deres egne Fornødenheder at kjende, og seet de Forbedringer, Andre have gjort, hvilket har ansporet dem til Efterligning, har udviklet Kulturen og bevirket Oprettelsen af saadanne Institutioner, som sætte Menneskeaandens Kræfter i Activitet. De have ikke havt Evangeliet blandt sig og have følgelig ikke kunnet adlyde og ære de guddommelige Institutioner; hvis saa havde været, vilde Guds Kirke have været Guds Rige nu.

Men denne Udvikling af den menneskelige Aand i det Hele taget har ført til den Smagfuldhed, Elegance og Nyttighed, som vi see omkring os, og har gjort det muligt for Geniet at sætte sine storartede Ideer igjennem, hvilket, om det ledes i den rette Canal, er et kraftigt Middel til at hæve Menneskeslægten, men som paa den modsatte Side, naar det vildledes eller misbruges, spreder Elendighed og Død omkring sig. Saaledes see vi i vore Dage Geniet, Kunsten og Videnskaben forenede for at opfinde eller forbedre alle Slags Krigsvaaben til Ødelæggelse af Menneskeliv — de selv samme Væsener, hvis Velfærd burde være Formaalet for enhver Forbedring og Opfindelse. Hvilken Nation kunne vi see hen til som et sandt Mønster paa Udvikling i Alt, hvad der tjener til at fremme Folkets Berømmelse og Lykke? Naar vi have mønstret alle Folkeslag, ville vi opdage, at enhver af dem anseer sig som den fornemste. Lad os besøge Chineseren, hvis Civilisation skriver sig fra de længst forsvundne Tidsalderes Mørke, og vi ville finde, at han anseer alle andre Nationer som Barbarer, medens Nationer, hvis Civilisation saa at sige skriver sig fra Gaarsdagen i Sammenligning med Chinas, betragte Chineserne, hvem de ere langt overlegne i Kundskab og Smag, med den dybeste Foragt og lee ad deres tomme Praleri. Disse Exempler kunne give os rigelig Anledning til Overveielse. Vaagn op og beskn disse Ting ret, og I ville faae Forstand derpaa, og I ville finde Beviser for Sandheden heraf i Menneskeslægtens Historie. Ved Eders Samliv med Nationerne ville I kunne høste en riig Kundskab ved Iagttagelse og Betragtning.

Naar man har annammet Evangeliet, begynder man at faae ganske andre Anskuelser om Menneskene end forhen. Vi forstaae da, at alle Mennesker ere Guds Børn, og at Forandringerne, som ere foregaaede med dem, ere en Følge af Omstændighederne, de vare stillede i. Naar I finde et Onde i Eders Vei, da græm Eder ikke tildøde derover. I ville leve, naar Ondet for længst er dødt og begravet, thi det vil synke under sin egen Vægt og Fordærvelse. Eders Arbeide er at udsprede Sandheden — dens Frihed, Lys og Kraft, og det er Eders Ret at samle Kundskab til Eder selv fra hvilkensomhelst Kilde I kunne.

Jeg ønsker at see Kjærligheden til alle Mennesker aabenbare sig mere hos nogle Ældster herefter end hidindtil, overeensstemmende med Evangeliets Aand. I maae ikke huse disse skumle, sneverhjertede Følelser, som gjøre en Mand bange for at anerkjende de Sandheder, Andre have, ene og alene af den Grund, at han selv ikke er i Besiddelse af dem. Jeg har saaledes kjendt Mænd, som neppe have villet indrømme, at Andre havde nogen Kund-

skab, fordi disses Anskuelser vare afvigende fra deres. Methodisterne ere i Besiddelse af endeel Sandhed, Presbyterianerne have endeel, de Episkopale og Catholikerne ligeledes. Chineserne have Kundskaber, det samme gjelder om Russerne og Tydskerne — nyttig Kundskab, som baade er værd at eie og at anvende. Om Nogle af Eder have den Forestilling, at disse Religionssamfund ikke have nogen Sandhed, eller at de forskjellige Nationer ere blottede for al nyttig Kundskab, da er mit Raad til Eder, at I for Eders egen og Sandhedens Skyld frigjøre Eder for saadanne Følelser, saa I kunne skattere Sandhed og Dyd, Retfærdighed og virkelig Fortjeneste hos ethvert Individ og under alle Omstændigheder. Hvis I gjøre dette, vil Eders egen Kundskab forøges, thi I ville da erkjende og samle det Gode, hvorsomhelst det findes.

Det er ikke i vor Interesse, at Nogen bliver fordømt. Vor himmelske Fader ønsker ikke sine Børns Undergang; hans Følelser udtaltes af hans Søn, da han udbrød: „Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte har jeg ikke villet samle dine Børn, ligerviis som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke." Af dette Skriftsted see vi, hvilken Aand, der bør besjæle enhver Forkynder af Evangeliet. Dyrk denne Følelse, indtil den er bleven den herskende i Eders Sjæl; den vil gjøre Eders Besøg i Folkets Huse ligesaa velkommen som Englenes; Eders Nærværelse vil være som den oplivende Solstraale for Naturen; Herren vil da velsigne Eders Bestræbelser, og Eders Virksomhed blandt Folket vil være som vor Faders Nærværelse blandt sine Børn, thi Eders Kjærlighed og Velvillie vil bringe Frelse og Salighed. Men uden I søge og pleie denne Følelse, kunne I ikke have den; uden I aabne Eders Hjerte for at annamme den, ville I besjæles af en ussel, indskrænket, fordærvelig Følelse, som binder Eder, ligesom Satan binder den arme, fangne Sjæl.

Evangeliet omfatter ikke blot Mennesket, hans Fortid og hans Fremtid, men Guddommen og alle de hellige Skarer, som omgive hans Throne, som boe i hans Herlighed, samt den Uendelighed af Velsignelser, han har i Beredskab for sine Børn — Alt indbefattes i Evangeliet. Er Sneverhjertethed og Indskrænkethed Egenskaber for Forkynderne af et saadant Evangelium? eller burde de ikke stadig forøge deres Kundskab, Indsigt og Kjærlighed ved at samle de rige Skatte, som ere spredte omkring dem eller aabenbarede fra Himlene, for at gjøre sig til værdige Bringere af Sandheden?

„Det er godt nok at tale om, men hvorledes skulle de, som aldrig have faaet nogen Oplysning om det, De har talet, kunne tænke og handle saa fordomsfrit?" Det vil med andre Ord sige, at I tiltroe Eder en heel anden Handlemaade, dersom I havde lært Mere. Naar jeg seer en Mand handle fordomsfuldt, er jeg vis paa, at hans Tænkemaade ligeledes er fordomsfuld. Naar den rette Frisindethed boer i Eders Bryst, er Eders Arbeidsmark ligesaa udstrakt som Guds Kjærlighed, thi da ville I udstrække Eders Tjeneste til alle Menneskenes Børn, og dette er stemmende med Evangeliets Aand. Lad Ingen af Eder beherskes af jammerlig Nationalfølelse, som bringer saa Mange til at troe, at een Nation er bedre end en anden. Apostelen Peter fik en god Lection i denne Henseende. Hans Begreber vare indskrænkede og secteriske, men Herren curerede ham paa en eiendommelig Maade. Jøderne vare opdragne i den Tro, at de vare de Eneste i den hele Verden, som havde Ret til at nyde Evangeliets Velsignelser, at de alene vare Guds Folk. Blandt disse Jøder kaldte Jesus sine Apostler,

blandt dem vandrede han og udførte sine kraftige Gjerninger, og til dem sendte han først sine Disciple. Jøderne annammede Evangeliet netop saaledes som vi annammede det. De Forrige-Dages Apostler vare ligesaa indskrænkede og sneverhjertede i deres Anskuelser som vi have været, og maaskee mere. Herren tog derfor sin Tilflugt til en lille List for at bibringe Peter friere Begreber om Evangeliet, hvis Forkynder han var blevet, efter først at have annnammet det. Peter saae nemlig i et Syn en Dug blive nedladt fra Himmelen, og paa denne Dug befandt sig alleslags fiirføddede og krybende Dyr. Svinet var der og mange andre Dyr, som det var Jøderne forbudt at spise, fordi Moseloven erklærede dem for urene; men en Røst raabte fra Himmelen: „Staa op, Peter, slagt og æd." At spise Noget af alle disse urene, væmmelige Dyr! „Nei, Herre," sagde Peter, „aldrig kom noget Ureent eller Vanhelligt i min Mund." Han ansaae sig for fuldkommen reen og hellig, hvorfor? Fordi han aldrig havde spiist nogen ureen eller forbudt Føde! Uagtet Herren selv meddelte ham Sandheden, opponerede han i sin Sjæls Fordomsfuldhed mod ham og sagde, at hvad som var udbredt for ham var vanhelligt. Gud maatte have taget feil for en Gangs Skyld, og han, Peter, vægrede sig ved at spise Noget, som en gammel, udtjent og afskaffet Lov forbød! Men Røsten lød atter og underrettede ham om, at hvad Gud havde helliget, kunde ikke ansees for ureent. Peter fik da Øinene op for, at „hvo iblandt alle Nationer, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig" — ikke blot blandt Jøderne, som saalænge havde været begunstigede af Himmelen, men Indbyggerne i ethvert Land.

Denne himmelske Lærdom er ligesaa sand i Dag, som den var dengang, og jeg ønsker, I ville erindre den og anvende den, hvilket vil bevare Eder fra mangen en Vildfarelse og Uretfærdighed, hvori I vilde blive skyldige, om I opfattede Eders Mission i et andet Lys end Sandhedens.

Naar vi have circa et hundrede Tusind Ældste spredte over hele Jorden, som tænke og føle paa denne Maade, vil der gaae en gjenfødende Kraft gjennem hele Menneskeslægten, der er mægtig til at frelse den fra al den Elendighed og Synd, hvori den er nedsunken. Det gjør Intet til Sagen, om en Ældste er af uanseelig Vægt eller af et mindre tiltalende Ydre, naar han blot besidder en stor og ædel Aand, da ville alle hans Tanker og Bestræbelser være at velsigne sine Medmennesker, thi han vil føle, at de alle ere hans Søskende. Hvor omfattende ere ikke en saadan Mands Anskuelser og Sympathier i Sammenligning med dem, som næres af en Mand, der er bunden til en snever Troesbekjendelse, som udelukker Alle, undtagen ham selv og nogle faa Troesfæller, fra Guds Velsignelser og den evige Salighed.

Dersom Opfattelsen af Eders Kald staaer i Samklang med Evangeliet, vi have annammet, vil det stille Eder i et sympathetisk Forhold til en Himmel, der er uudtømmelig paa Godhed og Naade, og enhver Sandhed, I annamme, vil forøge det Lys, hvori vi som Guds Børn vandre. Men naar fordomsfulde, sneverhjertede Tanker opstaae i Eders Sind, da byd dem at vige bort og lev ikke i Eders Følelser paa een lille Plet, medens den Almægtige har spredt Velsignelser i saa rigeligt Maal over os Alle. Tilegn Eder disse Velsignelser og skab Eder den sande Lyksalighed, da ville I blive store og ædle Aander. Ingen tom Forfængelighed vil klæbe ved Eder, men enhver Bestræbelse vil tjene til at forøge Eders Fryd og Glæde. I ville aldrig blive stolte i den Betydning som den Uvidende og Indbildske, men I

ville være stolte af det Gode, I have lært, og takke Herren for den Overflod af Velsignelser, han har skjenket Eder, og I ville erfare, at Alt, hvad I have faaet nogen Kundskab om, har været kjendt og forstaaet af Andre længe før Eder, og naar Evigheden stiller Eder i Gudernes Række, vil Eders barnlige Forhold fremdeles være det herskende. Et Barn fødes hjælpeløst og svagt til Verden, ikke alene i legemlig, men ogsaa i aandelig Henseende, thi det har ingen Kundskab og ingen Evne til at tænke, før dets begrændsede Forstand bliver mere udviklet. Heri have vi Alle været eens, og naar vi engang betræde Evighedens Enemærker, vil der da nogensinde skee nogen Forandring i vort Forhold til den Uendelighed af Kundskab, som ligger foran os? Nei. Den Tid vil aldrig komme, da der ikke er mere Kundskab at samle, eller vor Evne til at annamme den ophører.

Naar vi overveie dette, da lad os altid søge at forstaae enhver Ting ret; men midt under alt dette, lad mig give Eder det Raad, mine Brødre: glem ikke Eders Grammatik. Der er en lille Bog, som jeg ønsker enhver af Eder maatte have. Er det en Bibel? En from Moder pleier i Almindelighed at forære sin Søn en Bibel, der er helliget ved hendes brændende Bønner, naar han drager ud i Verden. Men de fleste af Eder have Bibeler, hvorfor mit faderlige Raad til Eder er, at anskaffe en Ordbog. Den vil hjælpe Eder i Brugen af Sproget. Naar I ere komne saalangt, at en lille en ikke svarer til Eders Behov, kunne I anskaffe Eder en større. Jeg ønsker, I vilde erindre dette, og naar I begynde at skrive de Smaabreve, der er talt om, vil Ordbogen være Eder en stor Hjælp i Orthographien og i at give Eder Ordenes rette Betydning. Jeg har Intet imod, at I skrive korte Breve og holde korte Taler, men det vil være til størst Glæde for Eder selv at see og høre, at de ere correcte.

Jeg haaber, I ville have Taalmodighed med mig, thi jeg vil neppe saa snart faae Leilighed til at prædike her igjen. Jeg har ingen Frygt for Principerne, som I forkynde, men ønsker kun, at I altid maae vandre ret for Herren, og naar I ere grundfæstede i Sandheden, vil ogsaa Eders Prædiken og Handlinger være rigtige, og naar den levende Attraa i Eders Bryst er altid at gjøre ret, frygter jeg ikke for Andet, end at I skulde afvige fra den betraadte Bane. Om Nogen af Eder kommer i forviklede Omstændigheder, da vil Erindringen om dette Raad hjælpe Eder ud deraf.

Jeg har det Haab, at denne vor Sammenkomst vil bevirke en inderligere Forening i Følelse og Handling, saa vore gjensidige Bestræbelser kunne rulle Herrens Værk frem, og at vi kunne overlevere det i en blomstrende Forfatning til vore Eftertrædere. Banlys Skjørlevnet, Hoeragtighed og alslags Synd, som fører til Død og Elendighed, og tillad intet Saadant at existere blandt de Hellige, men lær dem Retfærdighed og Reenhed baade ved Tale og Exempel; da vil Eders Arbeide prise Eder og være Eder til Velsignelse, naar I have forladt dette Sted, og Tusinders Bønner ville opstige til Almagtens Throne for Eders Vel, og ufødte Slægter ville lære at velsigne Eders Navn og tale om Eder med Høiagtelse. Dette er Kjærligheds Frugt, mine Brødre, tusind Gange mere værd end al den Lovprisning, Verden kan overøse En med.

Men dette vil ikke skee, uden I føre et reent og helligt Liv. Jeg vil i Særdeleshed lægge mine unge Brødre dette paa Hjerte, ikke alene for Eders egen Skyld, men for dette Værks Skyld, for deres Skyld, hvem I elske, og for deres, som med haabefuldt og hengivent Blik følge

alle Eders Handlinger. I have endnu ikke reist saameget eller seet saameget af Menneskeheden, som I ville i Fremtiden; vær derfor aarvaagne bestandig og vogt Eder for det Onde, og naar Fristelsen møder Eder paa Eders Vei, fly den som Snigmorderens Dolk eller Giftblanderens Dødsbæger. Hold Eder saalangt som muligt fra Alt, hvad der lokker til Synd, det er det sikkreste Middel til at undgaae den. Det er farligt at spøge med det Onde, thi vi ere let udsatte for at overvindes. Glem ikke disse Smaavink; de ere af Værd for Eder, og Eders Erfaring vil vise, at de ere sande.

Min Bøn er, at vi Alle maae være lykkelige i Fortsættelsen af vort Arbeide og faae en evig Frelse i Guds celestiale Rige, og maae hans Velsignelser følge Eder og gjøre Eder til kraftige Evangelii Forkyndere blandt alle Nationer. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Et Vink til Emigranterne.

Tiden for de Helliges Emigration nærmer sig nu med raske Skridt, og vi lykønske dem af vore Sødskende, som have været saa heldige at erholde Midler nok til deres Udfrielse. Af de indkomne Rapporter fra Conferencerne erfare vi, at et stort Antal Hellige vil blive udfriet ved deres Brødres Liberalitet, hvem Forsynet har skjenket et Overskud, som de kunne anvende i saa roesværdigt et Øiemed som de Fattiges Forløsning fra Babylon. Den Rundhaandethed, som flere af Brødrene have lagt for Dagen i Aar, er i Sandhed et kraftigt Beviis paa den broderlige Kjærlighed og christelige Aand, som altid har været Kjendemærket paa Guds Børn. Saadanne Velgjerninger ville ganske vist høste sin Løn, og vi haabe, at de Hjulpne maae sætte tilbørlig Priis paa deres Udfrieres Ædelmodighed.

Det er rigtig og godt at række en hjælpsom Haand til de Trængende saavidt muligt, og skulde Tiden vise, at I have hjulpet Nogle, der ei fortjente det, ville I have den Fortrøstning, at Eders Hensigt var god, og Eders Motiver rene, medens de Uværdige, der nød Godt af Eders Understøttelse, uden at paaskjønne det ret, ville blive bebreidede af den engang vaagnende Samvittighed og kræves til Regnskab for Anvendelsen af Eders Gave.

De Helliges Udsamling fra Nationerne er et Foretagende af stor Vigtighed, som kun kan fattes af dem, der leve i Evangeliets Lys. At de Hellige for endeel kjende Hensigten med deres Reise fra deres Fædreland for at samles med Guds Folk i Zion, aabenbares tydeligt i deres ivrige Bestræbelser for at komme ud fra disse Lande. Men der er dog mange andre vigtige Punkter, som ikke maae oversees i Begeistringen for Zion, hvilke vi ville anbefale til vore Sødskendes Betragtninger. Vi ville her kun omtale Reenlighed. Det er ikke nok for en Person at omvende sig, troe og blive døbt til Syndernes Forladelse; Evangeliet fordrer Reformation i enhver Henseende, da mange Skikke og Vaner ere nedarvede fra vore Fædre, som ei

staae i Harmoni med Evangeliet. Alt hvad som strider mod Orden og Reenlighed maa aflægges, før Vedkommende kunne blive beredte for den Herlighed og Ophøielse, Alle stræbe efter. Den nuværende Tid er den beleiligste til at skille os ved Alt, hvad der klæber ved os, som er mishageligt for Herren, og lad os aldrig glemme, at den Hellig-Aand boer ikke i urene Tabernakler. Hvem vil vel være sine Søskende til Besvær med sin Skidenvorenhed og Uorden? Da Emigranternes Antal i Aar er saa stort, er det endnu mere magtpaaliggende, at Enhver især iagttager Alt, som kan bidrage til Passagerernes Beqvemmelighed og Hygge, saa ingen Misfornøielse skal opstaae mod Nogen paa Grund af Ligegyldighed i denne Henseende.

Det første Skridt til at iværksætte denne saare vigtige Reformation, er at vaske hele Legemet idetmindste eengang om Ugen og at skifte Linned ligesaa ofte. Derved vil Sundheden bevares, den indbyrdes Fred og Velvillie, som er saa uundgaaelig for Enhver, vedligeholdes, og Sygdom og Død fjernes.

Vi haabe, de Hellige tilgive os vor Ligefremhed i dette Punkt, men vi indsee, at det er nødvendigt at tale tydeligt for Eders eget Vels Skyld. At dette Vink maa have den tilsigtede Virkning, og at vore Søskende ville opfatte Aanden af samme, er Alt hvad vi ønske.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 191.)

Forskjellige Riger og Grader af Herlighed.

Bibelen. 1 Cor. 15, 40. 41. „Der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de Himmelskes (Celestiales) Herlighed og en anden de Jordiskes (Terrestriales). En er Solens Glands, en anden Maanens Glands, og en anden Stjernernes Glands; men een Stjerne overgaaer den anden i Klarhed.“

Joh. 14, 2. „I min Faders Huus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det; jeg gaaer bort at berede Eder Sted.“

2 Cor. 12, 2. „Jeg kjender et Menneske i Christo, som for fjorten Aar siden (hvad heller han var i Legemet, veed jeg ikke, eller udenfor Legemet, veed jeg ikke, Gud veed det), blev henrykt indtil den tredie Himmel.“

Matth. 18, 1. 4. „I den samme Stund gik Disciplene til Jesum og sagde: Hvo er den Største i Himmeriges Rige? — — — Hvo sig selv fornedrer som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige.“

Matth. 5 19. „Derfor, hvo, som løser eet af disse mindste Bud og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den Mindste i Himmeriges Rige; men hvo, som dem gjør og lærer, han skal kaldes stor i Himmeriges.“

Matth. 11, 11. „Sandelig siger jeg Eder, blandt dem, som ere fødte af Qvinder, er ingen Større opstanden end Johannes den Døber; men den Mindste i Himmeriges Rige er større end han.“

1 Kong. 8, 27. „Monne Gud skulde

sandeligen boe paa Jorden? See, Himlene og Himlenes Himle kunne ikke begribe Dig, langt mindre dette Huus, som jeg haver bygget."

Pagtens Bog. (Side 40, 4-5.) „Derfor maa den (Jorden) helliggjøres fra al Uretfærdighed, at den kan være beredt til den himmelske Herlighed; thi efterat den har udfyldt Maalet for sin Skabelse, skal den vorde kronet med Herlighed, ja med Gud Faders Nærværelse, paa det at Legemer, der ere af det celestiale Rige, maae eie den til evig Tid, thi i det Øiemed blev den indrettet og skabt, og i det Øiemed bleve de helliggjorte.

„Og de, der ikke ere helliggjorte ved den Lov, som jeg har givet Eder, nemlig Christi Lov, skulle arve et andet Rige, nemlig et terrestrialt Rige eller et telestialt Rige. Thi den, der ikke kan fordrage et celestialt Riges Lov, kan ikke fordrage en celestial Herlighed; og den, der ikke kan fordrage et terrestrialt Riges Lov, kan ikke fordrage en terrestrial Herlighed; og den, der ikke kan fordrage et telestialt Riges Lov, kan ikke fordrage en telestial Herlighed, derfor er han ikke skikket til et herligt Rige, men maa arve et Rige, som ikke er herligt.

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden fordrager et celestialt Riges Lov, thi den udfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. — — — I, som ere levendegjorte ved en Deel af den celestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme; og de, der ere levendegjorte ved en Deel af den terrestriale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme; og de, der ere levendegjorte ved en Deel af den telestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme; og de, der blive tilovers, skulle ogsaa blive levendegjorte; ikke desmindre skulle de atter vende tilbage til deres eget Sted for at nyde det, de vare villige til at annamme, fordi de ikke vare villige til at nyde det, som de kunde have annammet."

Brigham Young. („Journal of Discourses" 1ste Aarg. Side 92 og 93.) „Vi ere allerede det bedste Folk paa Jorden, men vi kunne endnu forbedres betydeligt; vi ere skabte i den Hensigt, vore Aandsevner ere organiserede til at udvikles, indtil de kunne annamme celestial Kundskab og Viisdom og forfremmes deri evindeligen."

„Dersom Menneskene kunne forstaae og annamme det: de ere organiserede til at modtage Lys og Kundskab, indtil de ere fuldkomne i den Sphære, som er bestemt for dem, hvilken for Nærværende ligger langt foran dem. Naar vi sige Fuldkommenhed, er dette Udtryk ligesaa anvendeligt paa os i vor nuværende Tilstand som paa de himmelske Væsener. Vi ere nu, eller kunde være, ligesaa fuldkomne i v o r Sphære, som Gud og Englene ere i deres; men det høieste Fornuftvæsen i Tilværelsen kan bestandig stige til en endnu høiere Grad af Fuldkommenhed."

(Side 349.) „Hvor er der et Element, en levende Ting, et organiseret Væsen af hvilketsomhelst Slags, som v e d b l i v e r at være som det er? Det kan ikke findes. Alle Ting, som ere indkomne indenfor Omraaden af Menneskets indskrænkede Kundskab, — Alt, hvad han naturlig forstaaer, lærer ham, at der ingensinde findes nogen Stillestaaen for organiserede Væsener, saa de ikke kunne voxe i Kundskab, Viisdom, Magt og Herlighed.

„Hvis et Menneske nogensinde kunde komme til det Punkt, hvor Livets Fortsættelse vilde ophøre, — et Punkt, hvorved han ikke længere kunde voxe eller forfremmes, kunde man sige, at han begyndte at aftage fra det Øieblik af. Atter, naar han har naaet Høidepunktet af Kundskab, Viisdom og Magt, er det ved d e t Punkt,

han begynder at gaae tilbage; hans naturlige Evner ville begynde at tabe sig, og saaledes vil han vedblive at aftage, indtil al hans Kundskab tabes i Forglemmelsens Chaos. Naar vi tænke fornuftigt, er dette den Slutning, vi komme til, dersom det er mulig at sætte en Grændse for Livets Fortsættelse og Erhvervelsen af Kundskab. Dersom organiserede Fornuftvæsener kunde tømme den uendelige Strøm af Kundskab, som udgaaer fra den evige Kilde, da vilde ogsaa Udødeligheden ophøre, og hele Evigheden begynde at gaae sin Opløsning imøde."

(„Journal of Discourses" 3die Aarg. Side 93.) Herren har skabt Eder og mig i den Hensigt, at vi skulde blive Guder ligesom han selv, naar vi ere blevne prøvede i vor nærværende Tilstand, og have været trofaste i Alt, hvad han har anbetroet os. Vi ere skabte, vi ere fødte udtrykkelig i det Øiemed at voxe op fra Menneskets nuværende lave Standpunkt for at blive Guder ligesom vor Fader i Himmelen. Dette er den ukunstlede Sandhed. — Herren har organiseret Menneskeslægten i den udtrykkelige Hensigt: at forøges i Guds Kundskab og Sandhed, indtil Mennesket er istand til at skabe Verdener og blive Guder."

(Side 203.) „Vi skulle aldrig ophøre at lære, medmindre vi falde fra Jesu Christi Religion. Da ville vi derimod aftage og opløses, indtil vi vende tilbage til de oprindelige Elementer."

(See ogsaa Aabenbaringen til Joseph Smith, given den 12te Juli 1843, som findes i „Stjernen" Nr. 1, 3die Aarg. og i det „celestiale Ægteskab.")

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 174.)

„Din Aand, o Menneske, maa, dersom Du vil lede en Sjæl til Frelse, kunne strække sig til de øverste Himle og udgrunde de dybeste Afgrundes meest forborgne Gjemmer og fatte Evighedens Hensigter — Du maa have Samqvem med din Gud. Hvor langt høiere og ædlere er ikke Guds Tanker end det menneskelige Hjertes forfængelige Forestillinger! Kun Daarer drive Gjek med Menneskenes Sjæl.

„Hvor smaalige og forfængelige have ikke vore Følelser, vore Conferencer, Raadsforsamlinger og private og offentlige Taler været, hvor lave, usle og uværdige for Mænd, hvem Gud har kaldet og udvalgt efter sin velbehagelige Villie, før Verdens Grundvold lagdes, til at have Nøglerne til disse Ting, som have været skjulte fra Begyndelsen af indtil nu, og af hvis Kraft Nogle have smagt en Smule, og som i større Maal skal udgydes over mange af hans Børn — Jordens Svage, Skrøbelige og Foragtede.

„Derfor bønfalde vi Eder, Brødre, at have Overbærenhed med dem, der ikke ansee sig for mere værdige end I selv, medens vi formane hverandre til Forbedring, baade Unge og Gamle, Høie og Lave, Rige og Fattige, Trælle og Frie, Qvinder og Mænd, Læreren og den Underviste. Lad Ærlighed, Retsindighed, Alvor, Dyd, Reenhed, Sagtmodighed og

Ligefremhed udmærke al vor Vandel, og lad os være som smaa Børn uden Ondskab, Avind, Svig og Hykleri.

„Og nu Brødre, dersom I efter Eders Trængsler iagttage disse Ting og øve Eder i inderlig Bøn og Tro for Herrens Øine, skal han skjenke Eder Kundskab ved sin Hellig-Aand, ja ved den uvurdeerlige Aandens Gave, som ikke har været aabenbaret siden Verdens Begyndelse indtil nu, og som vore Forfædre med Længsel saae skulde aabenbares i de sidste Dage af Englene for at gjøre deres Herlighed fuldkommen. De skuede den Tid, da Intet skulde skjules for dem, da de skulde see, enten der er een eller flere Guder, da alle Throner og Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter skulle aabenbares og forlenes dem, der have været trofaste i Jesu Christi Evangelium. Og om der er Grændser for Himlene, Havene, det tørre Land, Solen, Maanen og Stjernerne, skal det aabenbares i Tidernes Fyldes Huusholdning, saavel som Tiden for deres Omdreining, alle bestikkede Dage, Maaneder og Aar og disses Længde, samt Lovene for deres Tilværelse og deres forskjellige Grader af Herlighed — Alt skal aabenbares, ifølge den Bestemmelse, som toges i Evighedens Raad af alle Guders Gud før denne Verden skabtes, naar enhver Trofast skal indgaae til hans uvisnelige Herlighed og evige Hvile.

„Men tillad mig at sige, Brødre, at Vankundighed, Overtro og Bigotteri ofte stille sig hindrende iveien for denne Kirkes Udvikling. Det er ligesom den brusende Bjergstrøm, der oprører det reneste Vand og tilgrumser det med alskens Ureenlighed, og river Alt med sig i skummende Vrede. Men Tiden standser dens vilde Løb, og uagtet vi nu omskylles af Flodens Smuds, vil den næste Bølge maaskee henkaste os til Vande, der ere klare som Krystal og rene som Snee, medens Drivtømmer, Gruus og Affald vil følge sin egen Vei.

„Hvorlænge kan det rindende Vand være grumset? Hvilken Magt kan standse Himlene? Mennesket kunde ligesaa gjerne udstrække sin afmægtige Arm for at standse Missouriflodens fastsatte Løb, eller befale den at strømme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelske Kundskaber over de Sidste-Dages Hellige.

„Hvad er Boggs og hans Banditer andet end skvulpende Bølger ved Strandbredden, som søge at rive Buske og Træer med sig. Vi kunde ligesaa godt sige, at Vand ikke er Vand, fordi Bjergstrømmen fører Snaus med sig og besudler den rene Flod, endskjøndt den siden gjør den renere end tilforn, eller at Ild ikke er Ild, fordi Strømmen kan slukke dens fortærende Lue, naar den ledes mod den, som at sige, at vor Sag er tabt, fordi Apostater, Løgnere, Præster, Tyve og Mordere have overøst os med deres moralske Fordærvelse.

„Nei, Gud forbyde! Helvede kan gjerne udspye sin Forbittrelse og sit Had mod os, ligesom den brændende Lava fra Vesuvs og Ætnas Kratere, og dog skal „Mormonismen" staae. Vand, Ild, Sandhed og Gud er fremdeles sig selv. Sandhed er „Mormonisme," Gud er dens Ophav. Han er vort Skjold; det er af ham vi have faaet vor Tilværelse; det var ved hans Røst, vi kaldtes til denne Uddeling af Evangeliet i Begyndelsen af Tidernes Fylde; det var ved ham, vi fik Mormons Bog, og det er ved ham, vi have været standhaftige indtil denne Dag, og ved ham skulle vi bestaae fremdeles, dersom vi skulle høste Gavn deraf, og i hans almægtige Navn have vi besluttet at taale alle Trængsler og Lidelser indtil Enden.

„Brødre, vi skulle fortsætte vore Betragtninger i næste Epistel. I ville lære,

naar I have læst denne Skrivelse, om ikke, saa senere, at Mure og Lænker, Bolte og Bomme, og Fangevogtere og Sluttere, grinende ligesom de fordømte Aander og næsten halvdøde af Skræk for, at en uskyldig Mand skal undslippe dem og bringe en Morderbandes dæmoniske Handlinger for Lyset — at alt dette er i selve sin Natur skikket til at gjøre en ærlig Mands Sjæl stærkere end alle Helvedes Magter.

„Men vi maae nu slutte vort Brev. Vi fremsende vor hjertelige Hilsen til Fædre, Mødre, Hustruer og Børn, Brødre og Søstre; vi have Eder alle i kjær Erindring.

„Vi ønske at spørge efter Ældste Rigdon, om han har forglemt os; han har ikke skrevet til os. Ligeledes efter Broder George W. Robinson og Ældste Cahoon; vi erindre ham godt, men ønske at vække hans Hukommelse lidt, med Hensyn til Fabelen om Bjørnen og de to Venner, som lovede at staae hinanden bi. Det vilde maaskee heller ikke være afveien at nævne Onkel John og flere Andre. Et Trøstens Ord eller en Velsignelse vil ikke være uvelkommen fra Nogen, medens vi hensidde her i Fængslet; men vi føle til at undskylde Enhver, især naar vi betænke, at vi befinde os i et grusommere Væsens Vold end Bjørnens, thi en Bjørn vilde ikke æde et forraadnet Liig.

„Hils alle sande Hellige. Vi ere Eders Brødre og Lidelsesfæller og ere fængslede for Jesu Christi og Evangeliets Skyld og for det Haab om Herlighed, som vi vente. Amen.

Joseph Smith, jun.,
Hyrum Smith,
Lyman Wight,
Caleb Baldwin,
Alexander McRae."

Medens jeg var i Arrest, afgave Vidnerne følgende Erklæringer, som indsendtes til Oberst Price:

„William E. McLellin er skyldig i Indbrud i Joseph Smith, juniors Huus i Far West, hvor de borttoge følgende Gjenstande: et Bundt Linned, en Deel kostbare Knapper, et Stykke Kasimir, en Samling værdifulde Bøger af forskjellig Slags, en Deel Vestetøier og flere andre værdifulde Sager.

„Ovennævnte William E. McLellin blev hjulpen i dette Ran af Harvey Green, Burr Riggs og Harlow Redfield.

„Den samme William E. McLellin borttog ogsaa af nævnte Joseph Smiths Stald en Gig og et smukt Seletøi, samt flere Ting, som nu ikke kan erindres, hvori ogsaa Burr Riggs var ham behjælpelig — hvilket kan bevises af undertegnede Vidner

Caroline Clark,
James Mulholland,
Mrs. Hinkle,
Joanna Carter.

„J. Stollins har gjort sig skyldig i Indbrud i Joseph Smiths Huus i Far West, tilligemed Sarshil Woods og en anden Mand, som ikke kjendes, hvor de borttoge af en Kuffert, tilhørende James Mulholland, som boede i nævnte Huus, en Guldring. De brød ligeledes et forseglet Brev, som laa i Kufferten i en Tegnebog, hvori ogsaa nævnte Ring befandt sig, samt rodede om og fordærvede det Øvrige af Kuffertens Indhold, hvilket kan bevidnes af Undertegnede.

Mrs. Emma Smith,
Mrs. Sally Hinkle,
Caroline Clark,
James Mulholland."

Mandagen den 25de. Ved denne Tid begav Ældsterne Kimball og Turley sig paa Mission til Gouverneuren. De besøgte Sheriffen og Fangevogteren i Ray County og anmodede dem om en Copi af den Arrestordre, ifølge hvilken Fangerne holdtes i Forvaring, men de tilstode, de havde ingen. Derefter gik de til Dommer King,

som udfærdigede en Slags Arrestordre. Altsaa havde vi nu været arresterede flere Maaneder uden saameget som en Arrestbefaling, og det ovenikjøbet for Forbrydelser, som man sagde, vi havde begaaet i et andet County.

Kimball og Tyler toge alle de Documenter, som fandtes, vedkommende vor Fængsling, eller som bleve udfærdigede for dem, tilligemed vore Petitioner til de øverste Dommere, og gik til Jefferson City.

Gouverneuren var fraværende. Statssecretairen modtog dem med megen Forekommenhed, og da han saae Papirerne, kunde han neppe troe, at det var alle Documenterne, ifølge hvilke vi holdtes arresterede, thi de vare ugyldige.

Advocat Doniphan havde ogsaa skuffet os med sine Papirer, som han indsendte tilligemed saadanne Documenter, at en Forandring af Stedet for Forhørets Afholdelse ikke kunde bevirkes i rette Tid. Secretairen var yderlig forbauset over Dommer Kings Handlemaade, men sagde tillige, at han ikke kunde gjøre Noget i denne Sag, og at selv Gouverneuren, om han var tilstede, Intet kunde udrette. Dog skrev Secretairen et Brev til Dommer King.

Brødrene søgte derpaa at faa fat i Overdommerne, for at faae en Writ of Habeas Corpus udfærdiget, og efter at have redet flere hundrede Mile i dette Øiemed, kom de tilbage til Liberty den 30te Marts. De havde talt med Overdommerne Matthias McGirk, George Thompkins og John C. Edwards, men fik dog ingen Writ of Habeas Corpus, paa Grund af en Formfeil, endskjøndt Dommerne syntes at være venligsindede.

Vi ere komne til Kundskab om, at Dommer King skal have sagt, at der ikke var Andet imod min Broder Hyrum, end at han var en Ven af Propheten. Han har ligeledes sagt, at der er Intet imod Caleb Baldwin og McRae.

(Fortsættes.)

Kjendsgjerninger af Naturen.

Jordens Overflade er under Æqvator 5,400 geographiske Mile og dens Gjennemsnit 1,719 Mile.*) Den er 1,400,000 Gange mindre end Solen og dens Middelafstand fra samme er 20½ Million Mile. Dens Folkemængde anslaaes til 1,100 Millioner, som tale 3,064 Sprog og bekjende sig til over 1,000 forskjellige Religioner. Der er 32 Millioner Bibeler i 200 Sprog, medens der for en tredsindstyve Aar siden kun fandtes 4 Millioner Bibeler i 30 Sprog. Der døer omtrent 91,824 Mennesker hver Dag eller 60 i Minuttet, men disse erstattes ved ligesaa mange Fødseler.

Jordens Varme tiltager 1° for hver 100 Fod, og i en Dybde af 5¼ dansk Miil vil den være saa stærk, at Lava smelter. Det antages, at hele Jordskorpens Tykkelse er mellem 20—50 Mile, og at Alting indenfor den er et flydende Ildhav.

Hurtighed. En Hurtigløber tilbagelægger i et Minut 1,200 Fod, en Vædde-

---

*) En geographisk Miil er lidt mindre end en dansk.

løbsheſt 3,000 Fod, Stormvinden 7,200 Fod, en Kanonkugle over 1½ geographiſk Miil, Lyden 2½ Miil, Jorden 240 Mile og Lyſet over 2½ Mill. Mile i Minutet.

Temperatur. Alkohols Fryſepunkt er 72 Grader R. Qvikſølvets er 32°. Vandets liig 0°. Blodets Varme er 29°. Voxets Smeltepunkt er 54°. Alkohols Kogepunkt er 62°. Vandets er 80°. Blyets Smeltepunkt er 257°. Qvikſølvets Kogepunkt er 288°. Sølvets Smeltepunkt er 800°. Støbejernets er 980°. Guldets er 1,000° og Stangjernets er 1,280°.

Blandinger.

Amerika: Den mexicanſke Expedition har ſiden Erobringen af Vera Cruz ikke gjort de Fremſkridt, man ventede, og man er nu meget ængſtelig for Troppernes Skjebne, naar den hede Aarstid indtræder med dens Sumpfebre, der gjøre Opholdet i det mexicanſke Kyſtſtrøg umuligt for andre end de Indfødte. Herom fandt der forleden en Foreſpørgſel Sted i det engelſke Parlament, hvortil Lord Paget ſvarede, at de britiſke Marineſoldater inden den Tid vilde blive kaldte ombord paa Skibene.

General Burnſides Expedition har beſat Øen Roanoke, tilintetgjort de Sydliges Flaade og efter en heftig Kamp, der paa begge Sider foraarſagede et Tab af 1,200 Døde og Saarede, nedbrændt Staden Eliſabeth. Selv Sydſtaternes Blade betegne Tabet af disſe Stillinger ſom meget vigtigt. De Sydliges betydelige Krigsmateriel faldt i Uniontroppernes Hænder, og 2,000 Mand maatte overgive ſig ſom Fanger. — Norden har ogſaa tilkjæmpet ſig en anden glimrende Seir ved Fort Donelſen, ſom efter et fortvivlet Forſvar af de Sydlige i tre Dage tilſidſt maatte capitulere. Antallet af Unionstropperne, ſom deeltog i denne Kamp, angives til 40,000 Mand, og deres Tab til 400 Døde og 600 Saarede, men de have gjort et uhyre Bytte og en ſtor Mængde Fanger.

Krigslykken ſynes ſaaledes ganſke at have vendt Syden Ryggen; men uagtet deres Antal ved Kampens Udbrud kun var 9 Millioner mod 20 Millioner, og uagtet dette Tal kan formindſkes endnu mere ved et Par Grændſeſtaters mulige Tilbagegang til Norden, og uagtet Alt, hvad der hidtil er ſkeet, kunne de Sydlige, hvis de vilde det, ſiger „Times," vedblive at trække Sagen i Langdrag ſaalænge, til deres Fjenders Hjælpekilder ere udtømte, og at de ſaaledes formaae at kuldkaſte Nordens Planer. At indtage et Fort og at beſætte et Gebeet ere to ganſke forſkjellige Ting, og det egentlige Sydens Gebeet er endnu næſten aldeles uberørt. De Seire, Norden hidtil har tilkjæmpet ſig, ere vundne i Lande, hvis Befolkning har været deelt i ſine Anſkuelſer, og hvor det ene Parti næſten har havt ligeſaa mange Tilhængere ſom det andet. Derſom de Sydlige vige tilbage for de Nederlag, deres Modſtander nu har tilføiet dem, ſkjule ſig i deres Moradſer og Smuthuller og lade Tiden og Afſtanden føre Kampen for dem, da kan Norden Intet udrette. Unionstropperne kunne da vel gjøre Indfald i de Sydlige Stater, men da førſt ville de ogſaa lære Kampens rette Vanſkeligheder at kjende, idet de fra deres eget rykke ind paa et fjendtligt Gebeet, der er for ſtort til,

at de kunne occupere det eller trænge langt frem i dets Indre. Her er i Virkeligheden ikke Talen om, hvorvidt Syden kan gjøre Modstand, men om, hvorvidt det er bestemt paa at ville gjøre Modstand. Det kan endnu byde Nordens Magt Trods, men dette vil koste smertelige Anstrengelser og uhyre Offre.

Contoirets Tilgodehavende den 1ste Marts 1862.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	L. Larsen	216	Rdl.	4	Mk.	12	Sk.
Aarhuus.	B. C. Geertsen . . .	314	—	5	—	2	—
Bornholm.	M. Andersen	235	—	2	—	2	—
Brevig.	C. Dorius	1156	—	4	—	9	—
Fredericia.	R. Johansen	147	—	5	—	2	—
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	786	—	5	—	12	—
Götheborg.	A. P. Søderborg . . .	417	—	2	—	7	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	90	—	4	—	7	—
Lolland.	J. Hansen	297	—	5	—	2	—
Norrkøping.	O. Nilsson	943	—	5	—	2	—
Skaane.	N. Rosengreen	365	—	1	—	2	—
Skive.	H. C. Hansen	397	—	2	—	2	—
Stockholm.	Nils Flygare	718	—	1	—	3	—
Sundsvall.	A. Svedlund	217	—	4	—	6	—
Vensyssel.	A. Weibye	185	—	1	—	14	—
	P. G. Petersen, Hamborg	10	—	1	—	„	—
	Diverse Debitorer . . .	231	—	„	—	14	—
	Summa	6733	—	3	—	2	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 3die Decbr. 1854.

(Fra „the Mormon.")

Der er to eller tre Gjenstande, jeg ønsker at tale lidt om i Dag, og vil begynde med nogle Bemærkninger om de aandelige Gaver, med særligt Hensyn til dem, „der sidde i Mørket og Dødens Skygge, som Psalmisten siger.

I Jobs Bog staaer skrevet: „Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration gjør den forstandig;" og i det Nye Testamente: „I ham (Christus) var Livet, og Livet var Menneskenes Lys." „Da talede Jesus atter til dem og sagde: Jeg er Verdens Lys; hvo, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have det Livsens Lys." „Han var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden."

„Jeg kunde anføre mange andre Skriftsteder, vedrørende det, jeg agter at sige om Menneskenes Børn. Mange troe, eller have idetmindste troet, thi jeg har ofte hørt Ældster prædike derom, at Enhver der er kommen til Skjelsaar og Alder og ikke annammer Evangeliet, som det er nedskrevet i det Nye Testamente, og efterlever det daglig, skal fordømmes; eller med andre Ord, Enhver, som ikke bliver en Hellig, eller hvad vi kalde en Hellig, han maa fordømmes. I een Betydning kan jeg indrømme dem Ret, hvad Skriftens Udtryk angaaer, og med Sandhed sige, at alle Mennesker, som have levet og ere hedengangne, og alle de, som nu leve, ere fordømte.

Denne Anskuelse bringer saameget paa mit Sind, som ikke directe vedkommer den Text, jeg har taget, at jeg vil afbryde og kun sige, at vi nu kjæmpe mod Djævlene for at indrette os en Himmel her paa Jorden.

Enhver, der forstaaer Skriften som den er og kjender Guds Villie, kan strax indsee, at naar han er udelukt fra Guds Nærhed, ikke hører hans Røst, ikke seer hans Ansigt, ikke nyder Godt af hans Engles eller hellige Aanders Betjening, maa han absolut være i Helvede. Hviler Guds Vrede over alle Saadanne? Ja, og er det ikke et Beviis paa, at de Sidste-Dages Hellige forstaae dette, naar de sige: „Det synes som om Djævlene ere løsladte mod

os?" Vide I ikke, at vi ere udsatte for Fristelser? for Vrede, Ondskab, Kiv, Misundelse, Opsætsighed mod Gud, Uvillie mod Retfærdighed og undertiden have Lyst til at dethronisere den Almægtige og tilrane os hans Magt? Hvis dette ikke er at være i Helvede, og hvis dette ikke i en vis Grad er Guds Vrede, veed jeg ikke hvad det er, men jeg kan ikke fremsætte det tydeligere med saa faa Ord.

Herrens Aand, Christi Lys og den Almægtiges Inspiration gives Enhver til hans Velsignelse. Alle, som forstaae Evangeliet og skue tilbage paa deres Forfædres Tilstand, saalangt deres Kundskab naaer, have denne Trøst. Dersom de vare ærlige og oprigtige, dersom de levede efter det bedste Lys, de havde, dersom de tjente Herren efter Alt, hvad de kunde lære af deres Præst og af andre Kilder, ere de da fordømte? Ja, paa samme Maade som I og jeg ville blive det.

Vi forstaae, og det er ogsaa skrevet, at naar Menneskenes Børn passere Dødens Skyggedal, som det kaldes, forlader deres udødelige Sjæl Legemet og gaaer ind i Aandeverdenen, som kaldes Hades eller Helvede. Aanderne gaae lige ind i Aandeverdenen, naar de forlade deres Tabernakler paa Jorden. Hvad! en sammenhobet Masse Mennesker blandes med hverandre i Aanden ligesom her? Ja, Brødre, de ere tilsammen der, og om de ønske at organisere sig i Foreninger eller Samfund ligesom her paa Jorden, have de Ret dertil. Udentvivl see, høre og tale de med hverandre og have for endeel Omgang med hverandre, baade de Onde og Gode. Jesus selv gik hen for at prædike for Aanderne i Fængslet, og da han prædikede for dem, maatte han ganske vist omgaaes med dem. Dersom Propheterne prædikede for Aanderne i Fængslet, maatte de ligeledes omgaaes med dem; dersom denne Kirkes Ældster gaae hen og prædike for Aanderne, maae de ogsaa omgaaes med dem, ligesom vore Ældster maae færdes blandt de Ugudelige paa Jorden, naar de prædike for dem.

Det er netop dette, jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa, uagtet jeg veed, mange af Eder forstaae disse Principer, men der er atter Andre, som aldrig have hørt Noget derom. Broder Woodard, som prædikede her i Morges, har været i Italien og aldrig før været samlet med de Hellige paa dette Sted. Han hørte først om Mormons Bogs Fremkomst og Evangeliets Gjengivelse af de Ældster, som reiste om, hvor han var, og ved Herrens Aand fik han Tro.

Brødre og Søstre, ja alle Mennesker paa Jorden, jeg ønsker, I maae forstaae, at Herren har organiseret Legemer her og sat en Aand i hvert af dem, hvorved de ere blevne Fornuftvæsener. Men tidligere eller senere vil dette Legeme, som vi kunne see, føle og røre ved, vende tilbage til sin Moder, Støvet. Er Aanden ogsaa død? Nei. Vi vide, at Aanden vil existere, naar Legemet er opløst, og at den gaaer ind i Aandernes Verden. Hvordan er dens Tilstand der? Har den nogen Leilighed til at virke for sin Frelse der? Ja, den har, uagtet mange Postiller og Andagtsbøger, skrevne af uinspirerede Præster, forkaste dette Factum, og uagtet vore Forfædres Traditioner forkaste det — ikke Propheternes og Apostlernes Traditioner, men de af vore Fædre, som have levet i de saakaldte mørke Tidsaldere, og selv Størstedelen af dem, som nu leve, forkaster det; ja jeg maa sige, jeg aldrig har kjendt en mørkere Tidsalder i Verdenshistorien end det nittende Aarhundrede, bortseet fra den nye og evige Pagts Lys, som Nogle have annammet. Det er Folkets Vankundighed og Overtro, som benegte Aandens fremtidige Udvikling i Aandeverdenen, thi Evangeliet gjør det ikke. Menneskene have i

Aandeverdenen ogsaa Leilighed til at annamme Evangeliet ligesom vi. Medens Jesu Liig laa i Graven to Nætter og een Dag, var han i Aandernes Forvaringssted, for at vise sine Brødre, hvordan de skulde opbygge Riget og bringe Aanderne i Fængslet til Kundskab om Sandheden. Han var dem et Mønster der, ligesom her paa Jorden. Heraf kan man see, at ogsaa Aanderne have Leilighed til at annamme Evangeliet.

Man kan spørge: Blive de døbte der? Nei. Kunne de faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand? Nei, ingen af de ydre Ordinantser, vedkommende Kjødet, kan forvaltes der, men de kunne glæde sig ved den Hellig-Aands Lys, Kraft og Herlighed der, ligesaa meget som vi paa Jorden, og have visse Love blandt sig, hvorefter de styres.

Kunne vi gjøre Noget for dem? Ja. Hvorfor stræbe vi for at faae et Tempel opført? og vi skulle ikke blot bygge et Tempel her, hvis vi ere heldige og udholdende, men skulle sandsynligviis paabegynde en to, tre Stykker til, og saa fremdeles saa hurtig Værket fordrer det, i den udtrykkelige Hensigt at forløse vore Døde. Naar det bliver aabenbaret for mig, at nogle af mine Forfædre levede og døde uden Evangeliets Velsignelser eller uden engang at have hørt det prædike, men desuagtet vare ligesaa ærlige og oprigtige som jeg eller hvilkensomhelst Mand og Qvinde paa Jorden, og saa retfærdige efter deres Omstændigheder, som nogen Apostel eller Prophet har været, vil jeg gaae hen og blive døbt, confirmeret, salvet og tvættet for dem, samt udføre alle Ordinantserne for dem, paa det at Veien til det celestiale Rige kan staae dem aaben.

Dette er, som jeg saa ofte har sagt, vort Arbeide i Millenniet. Det er dette Arbeide, som skal udføres af Abrahams Børn, den udvalgte Sæd, den kongelige Slægt, de Velsignede, hvem Herren har gjort Pagt med. De ville træde frem og frelse enhver af Adams Sønner og Døttre, som vil annamme Frelse her paa Jorden; og de skulle prædike for alle Aanderne i Aandeverdenen, saa disse ogsaa kunne faae Leilighed til at troe og annamme Evangeliets Principer, og de ville have Efterkommere nok paa Jorden, som kunne udføre for dem de Ordinantser, der henhøre til Kjødet.

Mange troe, at Guds Aand ikke har kunnet være paa Jorden, naar ikke Evangeliet var blandt Menneskene i sin Reenhed; de troe, at Herrens Aand har været aldeles banlyst fra denne Klode siden det store Frafald. Men jeg troer ikke, at der nogensinde har levet en Mand eller Qvinde paa Jorden siden Adams Dage indtil nu, uden de have været oplyste, veiledte og underviste af Jesu Christi Aabenbaringsaand. Hvad! de vankundige Hedninger ogsaa? Ja, ethvert menneskeligt Væsen, som har havt sund Forstand. Jeg troer slet ikke, at Menneskenes Børn have været berøvede det Privilegium at annamme Herrens Aand, der kunde lære dem Forskjellen mellem Godt og Ondt. Det er ligemeget, hvorledes vore Fædres Traditioner have været, de, som have været oprigtige for Herren, som have været retskafne i al deres Vandel og have levet efter deres bedste Kundskab, ville faae Leilighed til at indgaae i Guds Rige. Jeg troer, dette Privilegium tilhørte Adams nærmeste Sønner og Døttre, og at det er gaaet i Arv fra dem til alle efterfølgende Slægter.

Folk, som endnu paavirkes af deres Traditioner og tidligere Begreber, have uden Tvivl de hundrede Spørgsmaal at gjøre mig angaaende denne Gjenstand; men jeg haaber at kunne bortrydde Eders Besværinger.

Uagtet Guds Aands Virksomhed blandt Menneskene for at oplade deres Sind for

Sandhedens Annammelse, gjør den dog aldrig Indgreb i de Love, Herren har givet til Menneskeslægtens Bestyrelse, og da Gud skabte Mennesket, gjorde han ham ansvarlig for sig og gav ham Ret til at gjøre hvad han vilde i en vis Grad, for derved at prøve ham. Der er altsaa en Lov, som styrer Mennesket for saavidt; men det celestiale Riges Lov er og vil altid være, som jeg saa ofte har sagt Eder, den samme for alle Adams Børn. Naar vi tale om den celestiale Lov, der er aabenbaret fra Himmelen, det vil sige Præstedømmet, menes dermed Saliggjørelsens Plan, et fuldkomment System af Embeder, Love og Ordinantser, hvorved vi kunne beredes til at gaae fra Trin til Trin, fra en Stiltvagt til en anden, indtil vi naae vor Fader og Gud. Denne Lov har ikke altid været paa Jorden; men naar den har været borte, have andre Love været givet i dens Sted til Menneskenes Underviisning, Oplysning og Bestyrelse, samt for at det kunde sees, hvad de vilde gjøre, naar de overlodes til sig selv, og hvad vi nu kalde Tradition har sit Udspring fra disse Omstændigheder.

Der er saa Meget at sige om denne Ting, at jeg neppe tør begynde at tale derom. At omhandle dette ene Punkt alene, vilde optage altfor lang Tid. Kort sagt, Herren har ikke givet Love for enhver Bagatel, vedkommende vor Handlefrihed; han har ikke givet nogen Regel for hvad Façon jeg skal sætte paa min Frakke eller mine Støvler. Han har skjenket Alle, baade Hellige og Syndere, Forstand, som de have fri Raadighed over, ligemeget enten de have Præstedømmets Lov blandt sig eller ikke. Jeg har skjenket Eder Fornuft, siger Herren, for at I kunne forstaae, hvorledes I skulle styre Eder selv og gjøre Eder det behageligt og blive lykkelige paa Jorden, og jeg har givet Eder visse Rettigheder, som I kunne benytte ligesaa uafhængigt i Eders Sphære, som jeg gjør i Himlene.

Ligemeget enten vi ere Jøder eller Hedninger, som man almindelig deler Menneskene i (endskjøndt Hedninger betyder de Ulydige), enten vi troe paa Koranen eller Bibelen, enten vi ere blevne opdragne blandt Jøder, Grækere eller Hottentotter, enten vi tjene den sande og levende Gud eller et livløst Billede, naar vi blot ere oprigtige for den Gud, vi tilbede.

Broder George Q. Cannon forærede mig et Gudebillede fra Sandwichøerne, som var lavet af et Stykke Træ. Dersom alle Mennesker bøie sig for saadan en Gud, overeensstemmende med deres Love og Skikke, tillader Herren dem at gjøre som de have Lyst til i denne Henseende. Dette Exempel passer paa alle Jordens Nationer. Dersom Folk, som lade sig knuse under Gudebilledet Jugernauts Vogn, eller som offre deres Børn til Afguder, gjøre dette efter deres helligste Overbeviisning, er der ligesaa stor Mulighed for deres Frelse som for hvilkensomhelst Anden.

Troe I, Hinduerne have noget af Christi Aand? Jeg veed, de have; ligeledes Hottentotterne og enhver anden Nation paa Jordens Overflade, om end nogle af dem ere Kanibaler, hvis Vaner og Handlemaade er af den meest oprørende Natur for civiliserede Folks Følelser.

Men dersom Nogle af denne Forsamling eller Allesammen Aar efter Aar skulde leve i Mangel og Nød og aldrig nyde en eneste Times Vederqvægelse eller faae Livets første Fornødenheder tilfredsstillede, vilde den Gjerning at ihjelslaae et Menneske og spise ham under saadanne sørgelige Omstændigheder, ikke være saa stor en Synd, som mange af dem de saakaldte Christne begaae.

Kan jeg anføre Exempler herpaa i vort oplyste Land (Amerika)? Ja, Brødre og Søstre, mangfoldige. Naar en Mand

har faaet Magt over sin Næste til at bringe ham i et saadant piinligt Afhængigheds-forhold, ligesaa qvalfuldt som den evige Ilds Flammer, at han hverken tør udtale sin Mening, gaae tvert over Gaden eller drive nogenslags Forretning uden bestandig Frygt for sin Undertrykker og det Riis, han altid holder over ham, det er værre end at blive dræbt og spiist. En saadan Stilling er i Sandhed et Helvede Bliv derfor ikke saa forskrækket, naar I høre, de Vilde øve afskyelige Ting, thi jeg forsikrer Eder, at I ei kunne finde lavere og usle Charakterer nogensteds paa Jorden end i den civiliserede Christenhed.

Da jeg hørte Br. Cannon tale om Folkets Traditioner paa Sandwichøerne, tænkte jeg, at deres Traditioner ikke vare værre end nogle af vore. Saaledes troe de, at Ingen er bedre skikket til at forkynde Jordens Befolkning Sandheden end de, og denne Mening troer jeg er ligesaa urokkelig hos dem som hos os. Vi ere opdragne i den Tro; det samme ere de, og derfor troe de det af deres ganske Hjerte. Døm dem derfor ikke til Helvedes Pine for denne deres oprigtige Tro.

Men naar Sandhedens Lys kommer til En, og han forkaster det, det er hans Fordømmelse. Naar jeg har fortalt en Mand Alt, hvad jeg er bemyndiget til at sige ham i Jesu Navn, hvis ikke Aanden stadfæster det hos ham, forekommer det Hele ham som noget Nonsens. For at fatte Sandheden af mit Vidnesbyrd, maa Guds Aand skjenke ham Aabenbaringens Lys; og naar han har havt det, og da vender sig bort og bliver en Forræder mod Retfærdighedens Sag, vil Herrens Fortørnelse ramme ham, og den Almægtiges Vrede falde tungt paa ham. Dette er ikke en Følge af, at hans Forfædre vandrede i Mørket, eller fordi Nationer levede og døde i Vankundighed, men fordi Herren udøser sin Aand over ham, og han forkaster den. Da ere saadanne Individer beredte for hans Vrede, og de blive henviste til en anden Deel af Aandeverdenen, hvor Djævelen har Magt og Herredømme over dem.

Have ikke alle vore Missionairer klaget over haarde Tider i deres forskjellige Arbeidsmarker; og ere ikke Nogle, som fornylig sendtes ud, komne tilbage? Det er vanskelige Tider for Brødrene i Ostindien; men jeg kjender Aarsagen dertil og skal meddele Eder den, at I herefter kunne forstaae den, naar I sendes did eller til noget andet Sted.

Tag en Globus og mærk Eder det Sted, hvor Herren begyndte at opbygge sit Rige før Syndflodens Dage; følg hans Folks Historie til efter Floden og mærk Eder, hvor dets Efterkommere nedsatte sig og hvor Sprogforvirringen fandt Sted; følg saa Israels Børn fra Egypten langs Havet, over Havet, gjennem Ørkenen til Canaans Land; gaa derpaa ud fra Jerusalem, hvor Frelseren blev korsfæstet, og følg hans Apostler paa deres Vei og see, hvor de prædikede Evangeliet, og naar I have fulgt dem overalt, saa langt deres Arbeide strakte sig, og komme til dem, som ikke forkastede Evangeliet eller som ikke hørte det forkynde — da ere I komne til Grændsen, hvor man vil begynde at annamme den gode Sæd.

Jerusalem skal ikke forløses ved at vi prædike Evangeliet for dens Indbyggere; den vil blive forløst ved den Almægtiges Arm. Den vil blive givet i de gamle Israeliters Vold ved Guds Kraft og ved hans Straffedommes Udøvelse. Grunden, hvor vi kunne saae den gode Sæd, og hvor den vil bære Frugt, som kan høstes, er beliggende udenfor Grændsen af Oldtidens Apostlers og Propheters Arbeidsmark. De vare i Besiddelse af Guds Aand og Lys, og den Almægtiges Kraft aabenbaredes i deres Mirakler, i Folkets Befrielse og deres Frelse, som vare gjen-

løste, og de, som nu ere meest villige til at annamme Evangeliet, ere dem, som have levet uden samme fra Noæ Dage indtil vor Tid.

Om I f. Ex. kunde finde en Ø, hvis Beboere udvandrede fra Babels Taarn, og som siden den Tid aldrig ere blevne besøgte af nogen Prophet, Apostel eller af Jesus Christus, og som ikke have faaet nogensomhelst Kundskab om Faderen og Sønnen fra Sprogforvirringens Tid indtil vore Dage, der er et Sted, hvor de Ældste kunne høste større Frugt af deres Arbeide end blandt noget andet Folk.

Før vi annammede Præstedømmet i disse sidste Dage, medens vi endnu vare Medlemmer af de forskjellige religieuse Samfund, læste vi meget om Valdenserne, om hvem Br. Woodard har talt i Dag, hvilke udgjøre den fornemste Deel af Befolkningen i Piemonts Dale og Bjergegne, og fra hvem Baptisterne sige, de have erholdt deres Præstedømme eller Myndighed. Men deres Præstedømme er ikke bedre end Catholikernes. Troe I, at de, som et Folk, ville annamme Evangeliet? Nei; nogle Faa ville. I erindre, Br. Woodard sagde, at de ere en blandet Race og nedstamme fra dem, som hørte og fordetmeste forkastede Evangeliet. Kun meget Faa af dem, sagde han, kunne læse og skrive, og Præsterne ere strax paa rede Haand til at tugte dem, der kunne læse, naar de prøve paa at benytte deres Kundskab. De ere altsaa ikke stort bedre end Dyrene, men man kan ikke bebreide dem for deres Overtro. De ere ikke af det Slags Folk, som villigt annamme Sandheden. Deres Forfædres, deres Kongers, Præsters, Dommeres og Vældiges Troesbekjendelser, Anskuelser og overtroiske Begreber ere alle blevne sammensmeltede i een Ovn, og ere følgelig stereotyperede i Støbejern. Om man end sønderbryder deres Jernlænker og sætter dem i Frihed, ville alligevel kun Faa af dem annamme Evangeliet.

Hvoraf kommer dette? Fordi deres Fædre hørte Evangeliet, og de Fleste af dem forkastede det; derfor hviler den Almægtiges Forbandelse over dem og deres Afkom, indtil de have udvirket deres Frelse gjennem Lidelser; thi de Første skulle være de Sidste, og de Sidste de Første. En Nation, som engang har havt Leilighed til at annamme den evige Pagt, kan blive frelst i Guds Rige, men den vil blive blandt de allersidste, der annammer Evangeliet. Maaskee dette kan synes Eder underligt; men det er intet Forunderligt for mig, thi jeg seer, der ligger naturlige Principer og sund Fornuft til Grund for alle den Almægtiges Handlinger. Alle hans Foretagender med Menneskenes Børn paa den hele Jord ere fuldkommen philosophiske.

Glem ikke, at der er Leilighed til Frelse for alle Oprigtige. Men hvad skulle vi gjøre med dem, som ikke ere oprigtige? Lad dem være blandt de Gode, indtil Dagen kommer, da de skulle kastes ud og de Gode samles i Laden.

Der kunde siges meget med Hensyn til Menneskenes Annammelse eller Forkastelse af Evangeliet. Troer man paa Jesus Christus i Jerusalem? Kan der laves en Christen af en Jøde? Jeg siger Eder Nei. Om ogsaa en Jøde kommer ind i denne Kirke og ydmygt bekjender at være en Hellig, en Christi Efterfølger, vil han, hvis Judæ Blod flyder i hans Aarer, falde fra igjen. Han kan være født og opdraget som Jøde, have Jødernes charakteristiske Ansigtstræk, tale Jødernes Sprog og have overholdt alle den jødiske Religions Ceremonier hele sit Liv, men jeg vil sige Eder en Hemmelighed: der findes ikke en Draabe jødisk Blod i ham, hvis han er bleven en sand Christen, en Guds Hellig; thi hvis saa er, vil han uundgaaelig forlade Christi Kirke, eller ogsaa

maa dette Blod aldeles udrenses af hans Aarer. Vi have Mænd iblandt os, som tidligere vare Jøder, men som omvendtes til vor Tro. Her er f. Ex Broder Neibaur. Troe I, der findes en Partikel jødisk Blod i hans Aarer? Nei, ikke saameget som kunde sees paa Spidsen af den fineste Synaal gjennem et Mikroskop. Dette er en Hemmelighed, som I maaskee ville faae Forstand paa i kommende Dage. Herren vidste, hvorledes der skulde prædikes for Jøderne, og han sagde dem hvad Sandheden var. Man kan ligesaa gjerne paatage sig at forsyne de dybest sunkne Indianere med Vaaben og Uniform og lære dem europæisk Disciplin, som at prædike for Jøderne og bringe dem til at troe paa Jesus Christus.

Jerusalem kan ikke forløses ved Evangeliets milde Røst. Hvorfor ikke? Fordi de eengang have været Guds Udvalgte, den forjættede Sæd. De ere det Folk, fra hvem Messias skulde udspringe og fra hvem Frelse alene kunde komme. Messias fødtes blandt dem, men de ihjelsloge ham; derfor ville de blive blandt de allersidste af Abrahams Sæd, som kunne annamme den nye og evige Pagt. Man kan ødsle Guld, Føde og Klæder paa dem, men det er umuligt at bringe Jøderne til Omvendelse før Herren den Almægtige gjør det.

Vi have et Exempel herpaa i Beretningen om Cain og Abel. Cain samtalede med Gud hver Dag og var nøie bekjendt med denne Jords Skabelse, thi hans Fader havde fortalt ham derom. Men af Mangel paa Ydmyghed og formedelst Misundelse og en uretfærdig Higen efter Magt og Enevælde over Riget, hvad gjorde han saa? Han myrdede sin Broder. Som Straf satte Herren et Mærke paa ham, og nogle af hans Efterkommere befinde sig her i denne Forsamling i Dag. Naar alle de øvrige Adams Børn have havt Leilighed til at annamme Præstedømmet og blive forløste paa den ganske Jordens Kreds, og ere opstandne fra de Døde, da først vil Forbandelse vorde bortaget fra Cain og hans Sæd. Han berøvede sin Broder Retten til at leve og til at udvide sit Herredømme ved at formeres paa Jorden, og derfor vil han blive den Sidste til at nyde Guds Riges Lyksalighed.

Vi have Lamaniterne som et andet Exempel. Deres Ugudelighed var ikke saa stor som deres, der ihjelsloge Guds Søn. Jesus aabenbarede sig for dem efter sin Korsfæstelse og prædikede Evangeliet blandt dem; men i den fjerde Generation blev Præstedømmet uddrevet fra dem, og som Følge deraf tog Herren Evangeliet med dets Love, Ordinantser og Kræfter fra dem. Er deres Forbandelse saa stor som Jødernes i Palæstina? Nei, den er forholdsviis ringe. De begyndte at tørste efter hverandres Blod og kjæmpede mod hverandre fra Slægt til Slægt, indtil de sank i den dybeste Fordærvelse og Last, og ere blevne et modbydeligt og vildt Folk. Alligevel vil Forbandelsen blive borttaget fra dem før den bliver borttaget fra Judæ Børn, og de skulle atter blive „et hvidt og behageligt Folk."

Br. Ballantyne og mange andre af vore Brødre i fjerne Lande skrive: „O, hvor vi skulde frydе os, om vi kunde samles i vort Klippehjem." Jeg vilde heller paatage mig at omvende 5,000 Lamaniter end eet af de arme Væsener, hvis Fædre ihjelsloge Frelseren, og som sige Amen til denne grusomme Handling den Dag i Dag; ja jeg vilde hellere paatage mig at omvende selve Djævelen, om det var muligt.

Derfor siger jeg til de Ældste i hine Egne: Forundres ikke, om I see haarde Tider; og hvis jeg havde en Røst, der kunde naae til alle vore Ældsters Øren, vilde jeg raabe: „Forlad dem og kom hjem, Herren forlanger ikke, I skulle være

blandt dem længere, thi de maae lide og fordømmes."

Mine Søstre, skriv til Eders Mænd, som have deres Mission i Egne, hvor Evangeliet blev prædiket i gamle Dage, at de kunne komme hjem; ja jeg siger til alle saadanne Ældster: „Kom hjem og overlad Eders Omgivelser til at leve og døe i deres Synder og Vankundighed, thi deres Fædres Overtrædelse er en Behagelighed for dem, og de glæde sig i deres Ugudelighed. Lad dem derfor gaae sin egen Vei, og kom hjem og prædik for Lamaniterne."

Der er Mange her i Staden, som vare Vidne til en Tildragelse, jeg nu vil berette. Sidste Foraar, da vi besøgte Walker, Indianerhøvdingen, var han mørk og fortrædelig tilsinds og vilde ikke gaae os imøde fra sit Telt, hvor han laa. Jeg gik ind til ham, og hans første Ord vare: „Br. Brigham, læg dine Hænder paa mig, thi min Aand har forladt mig, og jeg ønsker at faae den tilbage." Han var fuld af Forbittrelse, fordi hans Stamme havde været i Kamp, og han vidste ikke, enten han skulde stille sig paa Fredens eller Krigens Side.

Vi lagde vore Hænder paa ham, og han følte strax bedre. Paa hans Forlangende sang vi nogle „Mormonpsalmer" for ham, og da vi forlode hans Telt, var han i godt Humeur og sagde, at han aldrig vilde gjøre dette Folk den mindste Fortræd. Han var fuld af Kjærlighed til Gud og alle hans Gjerninger; han reiste med os til Iron County og havde Drømme, der kunde gjelde som Aabenbaringer. Hvis jeg kunde have ham om mig bestandig, vilde han aldrig huse en ond Aand, men derimod være besjælet af Herrens Aand.

Forrige Søndag fik vi en udmærket Tale af Br. Aaron Farr; hans Aand er reen; det samme er Washington L. Jolley's. Br. Farr endte sine Bemærkninger med at sige, at vi bygge smukke Huse og forsømme Guds Tempel, og Br. Jolley henthydede til det samme. Hvis det ikke saarer deres Følelser, vilde jeg sige, at det vedkommer ikke Eder, om vi saa ikke byggede noget Tempel her i mange Aar; men jeg veed, at de længes meget efter at faae et Sted, hvor vi kunne erholde vore Begavelser, og det samme gjør jeg.

Troe I ikke, at blandt dem, vi meddeelte Begavelser i Nauvoo, vare Nogle Djævle, eller rettere fulde af Djævle? I ønske at see Templet opført, og naar det er skeet, ville nogle usle, elendige Individer komme frem og sige: „Vi bleve døbte af Broder Den og Den; Br. Brigham er en udmærket Mand, og hvilken fortræffelig Hustru har han ikke! Kan vi ikke faae vore Begavelser i Vinter, Br. Brigham?" Og dernæst ville de hænge sig paa Br. Kimball og plage ham med Anbefalinger for Peer og Poul, sigende: „Lad ham faae sine Begavelser, thi han er en ømtfølende og hjælpsom Mand; han gav en Søster et Par Strømper og Skoe forleden; kan ikke han faae sine Begavelser?" Nuvel, han faaer sine Begavelser, og hvad Godt har han af dem? Han reiser til Californien og aabenbarer Alt, hvad han veed, opvækker Ondskab og bereder sig selv for Helvede.

Jeg vilde hellere see dette Folk renset først og give Begavelser til de Retfærdige, naar de have ventet lidt. Lad de Fattige og de Ydmyge for Herren faae den første Leilighed. Jeg vil ikke bygge paa Templet eller lægge en eneste Steen paa Grundmuren eller høvle en Planke til det, før Tempelpladsen er indhegnet, og dersom dette Folk blot vilde give Femteparten af den Tiende, det tilkommer dem at betale, kunde vi bygge Alt, hvad vi ønske.

Jeg vover at sige, at Br. Farr og Jolley aldrig har raadet de Hellige i deres Mission til at komme herop og erlægge deres Tiende; og dog forvente de, at jeg

og mine Brødre skulle gjøre Alting — sende Evangeliet til Nationerne, bygge Templer og vaage over Rigets Velfærd baade Dag og Nat, og de have ikke engang nævnt Tiendeloven, eller i det Høieste hentydet til den, og naar de komme her, hviske de mig i Øret: „Br. Brigham, behandl dem varsomt med Hensyn til Tienden, thi de vide kun lidt derom.“

Jeg ønsker, I skulle forstaae mig. Vent indtil dette Folk har betalt sin Tiende, før I fordre af Herren eller hans Tjenere at faae et Tempel opført. Dersom dette Folk skulde kræve mig til Regnskab for Noget, som jeg har forsømt at udføre, eller klage over hvad de have udrettet, er jeg villig til at opgjøre mine Bøger og udskrive et Balanceark, som vil vise, om det er Eder eller Eders Præsident, som har forsømt Noget.

Dersom alle Brødrene forstode bedre og vilde holde sig paa deres egne Grændser, vilde de ofte gjøre bedre end nu. Mit Formaal er at blive riig; jeg er en Gnier med evige Ting. Tragter jeg efter jordisk Rigdom? Ja, dersom Herren vil skjenke mig den Slags Rigdom, og jeg kan bruge den til at gjøre Godt med. Mit Ønske er at kunne skaffe alle Mænd, Qvinder og Børn nyttig Beskjæftigelse, saa de aldrig faae Tid til at ruge over Ondskab om Natten og udklække Planer til deres egen Fordærvelse.

Vi see Mænd her paa Gaderne, som ene og alene grunde paa dette Folks Undergang; men saadanne Folk, som arbeide strengt i Bjergene, i Værkstederne og paa andre Steder om Dagen, ere glade ved at hvile om Natten. Det er om Natten Lediggjængerne søge deres Rov. Det skal derfor være min Bestræbelse at give Enhver Beskjæftigelse med Rigets Opbyggelse — med at bygge Huse, plante Træer, rydde Land, anlægge Haver, Parker og smukke Spadseregange, med at opføre Skolebygninger, Læreanstalter osv.

Der er Hundreder af unge Mænd her, som havde langt bedre af at gaae i Skole end at bortdrive Tiden til ingen Nytte. Studer Sprog og erhverv Eder Kundskab og Forstand, og tilegn Eder samtidig hermed ogsaa Guds Viisdom og lær, hvordan den bør anvendes, saa I kunde gjøre Godt dermed alle Eders Dage.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star“ om

Præstedømme og Bestyrelse.

For at de Ældste og de Hellige kunne voxe i Kundskab og Forstand om Sandheden, er det en nødvendig Betingelse, at de bruge deres Evner til grundig Eftertanke saavel som at høre paa Ordets Forkyndelse. Sandheden kan fremsættes i al sin Skjønhed og Enfoldighed af Herrens Tjenere under hans Aands Indflydelse, men dersom Tilhørerne ikke paavirkes af den samme Aand til at fatte og forstaae de omhandlede Principer, høste de kun lidt Gavn deraf. Naar Ordet forkyndes ved Sandhedens Aand og annammes ved samme, da vil „den, som prædiker, og den, som hører, forstaae hinanden, og begge opbygges og glædes tilsammen.“ Men naar Nogen blot

hører og ikke deeltager i Talerens Aand, er man let udsat for at misforstaae hans Mening og gaaer bort fra Forsamlingen med et forkeert Indtryk. Som Følge af en saadan feilagtig Opfattelse gjør man sig ofte skyldig i en feilagtig Handlemaade, thi da Tilhørerne ikke have overveiet det omhandlede Emne i deres eget Sind, komme de undertiden til en rask Slutning, der næsten er det Modsatte af hvad Taleren søgte at bibringe dem.

Enhver Hellig bør altid erindre, at „Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden levendegjør," og naar vi høre et Princip blive fremsat, bør vi altid søge at forstaae det ved Herrens Aand. Netop i dette Øiemed skjenkes Aanden til dette Folk, thi dens Opgave er at lede Menneskene ind i al Sandhed. Naar de Hellige og fornemmelig de Ældste bestræbe sig herfor, ville de ikke være saa tilbøielige til at opfatte forkeert, hvad der bliver lært.

Vor Opmærksomhed er bleven henledet paa denne Gjenstand ved at læse de Bemærkninger, som gjordes i Birmingham-Raadet, angaaende Præstedømme og Bestyrelse (Præsident Cannons Tale, oversat i et tidligere Nr. af „Stjernen"). Hvormange af de dengang Tilstedeværende ville, istedetfor en passende Middelvei, gaae til den modsatte Yderlighed og aldeles tilsidesætte Forstanderne for Grenene? Vi have bragt i Erfaring, at der allerede næres Frygt for, at en lignende Tilstand vil blive indført i Missionen som den, der herskede for nogle Aar siden, da Forstanderen tilsidesattes af Conferencepræsidenten og denne igjen af Pastoren, og denne Fremgangsmaade dreves saa vidt, at den daværende Missionspræsident fandt det fornødent at skrive en Artikel i „Stjernen," for at faae denne Myndigheds-Misbrug afskaffet.

Vi ønske, at det maa udtrykkelig forstaaes, at en saadan Adfærd af de Ældste nu vilde fremkalde en ligesaa alvorlig Irettesættelse som den i Birmingham givne. Der er ikke mindste Nødvendighed for, at nogen Uenighed skal finde Sted mellem Brødrene i dette Punkt. En Lærer, en Forstander, en Conferencepræsident, en Districtspræsident og en Missionspræsident kunne alle bevæge sig i sine respective Virkekredse uden at krænke hverandres Stilling eller Værdighed i Udførelsen af deres Pligter. Der er fuldkommen Orden og Harmoni i alle Guds Gjerninger. Enten vi kaste vort Blik paa Planetsystemerne, som bevæge sig med majestætisk Ro i deres bestikkede Baner i Himmelrummet uden nogensinde at støde sammen, eller vi fæste Opmærksomheden paa vor egen Klode med dens daglige og aarlige Bevægelse, som bevirker den regelmæssige Forandring af Dag og Nat, Sommer og Vinter, finde vi uomstødelige Beviser herfor. Og dog tale disse hans storartede Værker ikke tydeligere om Skaberens uendelige Viisdom end den Organisation, han har indført i sin Kirke. Enhver Embedsmand i samme har han givet en bestemt Plads, og i sin Virksomhed gaaer denne sin bestikkede Bane, ikke uafhængig af Andre, men Alle paavirkede og styrede af det gjensidige Forhold, de staae i til hverandre.

Endskjøndt Forstanderne altid bør erindre, at hvemsomhelst, der kaldes til at bestyre den Conference, hvori deres Grene befinde sig, er deres Foresatte, som har Ret til at raade dem i deres Arbeide, bør Conferencepræsidenten dog heller ikke glemme at vise dem den Høflighed og broderlige Velvillie, som det ene Medlem af Christi Kirke skylder det andet. Det samme gjelder ogsaa Conferencepræsidenterne og deres Districtspræsident; denne burde behandle dem med al den Forekommenhed, Broderkjærlighed og Agtelse for deres Følelser, som kan drage dem til sig istedetfor at støde

dem bort. Om en Missionspræsident skulde gaae ind i et Districtsmøde og tage Bestyrelsen over samme, uden mindste Hensyn til den tilstedeværende Districtspræsident, uagtet denne staaer i godt Forhold til Kirken, vilde det mildest talt være meget uhøfligt og saarende for hans Broders Følelser, og hvad der vilde være uhøfligt af en Missionspræsident mod en Districtspræsident, er ligesaa uhøfligt af enhver anden Embedsmand i Kirken mod sine Undergivne. Hvad end vore Rettigheder ere, bør vi altid være forsigtige med at gjøre dem gjeldende for at undgaae endog Skinnet af at ville fornærme. Det er slet ikke nødvendigt for en Districts- eller Conferencepræsident at overtage Ledelsen af en Forsamling, hvor han tilfældig er tilstede, og vise sin overordnede Stilling ved at angive Psalmerne, aabne med Bøn og varetage andre Pligter, som staae i Forbindelse med Aabningen og Slutningen af en Forsamling, og som i hans Fraværelse altid besørges af den locale Præsident. Dette er Ting, som han meget vel kan overlade til Forstanderen eller andre Ældster, uden at offre det mindste af sin Værdighed. Paa den anden Side vil ingen fornuftig Præsident for en Green, en Conference eller et District undlade at spørge sin Foresatte tilraads om, naar denne er tilstede, hvorledes Forsamlingen skal bestyres. Det kan hænde, at hans Præsident ledes af Aanden til at ordne Forsamlingen paa en speciel Maade, eller føler sig dreven til at tale, belære, formane eller revse de Tilstedeværende, og hvis han ikke bliver æret i sin Stilling, vil Aanden ved en saadan Leilighed blive krænket og den rette Orden brudt.

Dette synes vi er saa indlysende, at Ingen kan tage feil i disse Punkter, naar man ikke forsætlig vil. Lad hver Mand handle mod sin Broder, som han ønsker, denne skal handle mod ham, og dersom han altid erindrer dette i sin daglige Omgang med sine Brødre af Præstedømmet og de Hellige, vil han altid undgaae Yderligheder. Under alle de Omskiftelser, der jevnlig finde Sted hos dette Folk, kan ingen Mand, som er Præsident i Dag, sige, hvorlænge han vil indtage denne Stilling, eller hvorsnart den, han nu præsiderer over, vil blive hans Præsident. Tanken herom skulde lede enhver Præsident til at handle saaledes, at dersom dette nogensinde bliver Tilfælde, han da ikke skal behøve at skamme sig over sin Handlemaade mod sine forrige Undergivne.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 203.)

Aander i Fængsel.

Bibelen. 1 Petr. 3, 18-20. „Thi og Christus leed engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel leed Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed tøvede i Noæ Dage, der Arken byggedes, i

hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vand."

1 Petr. 4, 5. 6. „Men de skulle gjøre ham Regnskab, som er rede til at dømme Levende og Døde; thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden."

Luc. 23, 42. 43. „Og han sagde til Jesum: Herre, kom mig ihu, naar Du kommer i dit Rige. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg Dig, i Dag skal Du være med mig i Paradiis." (Aandeverdenen, hvor Frelseren gik hen efter sin Død.)

Joh. 11, 25. „Jesus sagde til hende: Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve."

2 Petr. 2, 4. „Gud sparede ikke de Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede og overantvordede dem i Mørkets Lænker, at forvares til Dommen."

Ps. 16, 10. „Du skal ikke forlade min Sjæl i Helvede."

Es. 42, 6. 7. „Jeg, Herren, vil bevare Dig, og give Dig til en Pagt for Folket, til Hedningernes Lys, til at aabne de Blindes Øine, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fængsels Huus."

Es. 61, 1. Jesus skulde „udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Fængselets Opladelse.

Mormons Bog. Alma 19, 5. 6. (Side 324.) „Det er bleven kundgjort for mig ved en Engel, at alle Menneskers Aander, saasnart de ere udfarne af dette dødelige Legeme, ja alle Menneskers Aander, enten de ere onde eller gode, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet. Og da skeer det, at deres Aander, som ere retfærdige, blive indførte til en salig Tilstand, som kaldes Paradiis; en Hviles-Tilstand, en Freds-Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møie, og fra al Bekymring og Sorg, osv.

„Og da skeer det, at de Ugudeliges Aander, de, der ere onde, (thi see, de have ingen Deel i Herrens Aand; thi de vælge onde Gjerninger hellere end gode, hvorfor Djævelens Aand foer ind i dem og tog Besiddelse af deres Huus;) de skulle vorde udkastede i det yderste Mørke; der skal være Graad, Jammer, og Tænders Gnidsel, og det formedelst deres egen Ugudelighed, da de ere tagne tilfange efter Djævelens Villie. Dette er de Ugudeliges Sjæles Tilstand, ja i Mørke, og Gru og Frygt, og Forventning efter Guds Forternelses brændende Vrede, som skal komme over dem; og saaledes forblive de i denne Tilstand, saavel som de Retfærdige i Paradiis, indtil Tiden for deres Opstandelse."

Pagtens Bog. (Side 47, 28. 29.) „Og derpaa skal en anden Engel blæse, hvilket er den anden Basun, og da kommer deres Forløsning, hvilke ere Christi ved hans Tilkommelse, der have havt Deel i det Fængsel, der er beredt for dem, at de kunne annamme Evangeliet og blive dømte ligesom Mennesker i Kjødet."

(Side 238, 6.) „Disse ere de, som døde uden Lov, og ligeledes de, der ere de Menneskers Aander, der have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes liig Mennesker i Kjødet, som ikke annammede Jesu Vidnesbyrd i Kjødet, men siden efter annammede det. Disse ere Jordens hæderlige Mennesker, som vare forblindede ved Menneskers Underfundighed. Disse annammede af hans Herlighed, men ikke dens Fylde."

Pearl of great Price. (Side 5.) „De, som dine Øine nu hvile paa, skulle omkomme i Floden; og see, jeg vil indespærre dem i et Fængsel, jeg har beredt for dem. Og han, som jeg har udvalgt, har bønfaldt for mit Aasyn; han

lider for deres Synder, hvis de ville omvende sig paa den Dag, da min Udvalgte skal vende tilbage til mig; men indtil den Dag skulle de være i Pine. Derfor skulle Himlene græde, ja alle mine Hænders Gjerninger."

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 21de Mai 1843. „Aanderne i den evige Verden, ere liig Aanderne i denne Verden. Naar disse Aander ere komne her paa Jorden og have erholdt Legemer, og naar de ere døde, og atter opstandne og gjenforenede med deres forherligede Legemer, ville de have et stort Fortrin over de Aander, som ingen Legemer have, eller som ikke holdt deres første Prøvestand ligesom Djævelen. Straffen for Lucifer var, at han ikke skulde faae et kjødeligt Tabernakel som Menneskene."

Brigham Young. („Journal of Discourses," 3die Aarg. Side 94.) „Hvor gaaer vor Aand hen, naar vort Legeme lægges i Graven? Den gaaer til Gud og bliver behandlet efter den Almægtiges velbehagelige Villie. Gaaer den lige til Faderen og Sønnen og bliver herliggjort? Nei. Dersom en Aand gaaer til Gud, som gav den, vil den ikke blive der. Propheten nedlægger sit Liv, og hans Aand gaaer til Aandeverdenen. Prophetens Morder døer, og han gaaer til Hades — de gaae begge til samme Sted, og skulle ikke adskilles endnu. I Staterne finde vi, at Onde og Gode boe mellem hverandre; i Californien boe de Retfærdige og de Uretfærdige ligeledes mellem hverandre, og naar vi gaae bag Sløret og have overgivet vore Legemer til vor Moder Jorden, ville vore Aander gaae dithen, hvor baade Hellige og Syndere opholde sig, thi de gaae Alle til eet Sted."

Heber C. Kimball. („Journal of Discourses," 3die Aarg. Side 112.) „Jeg venter ikke at komme i Guds umiddelbare Nærhed, naar jeg døer, men forventer at komme ind i Aandeverdenen og opsøge mine Brødre, hvor jeg i Forening med dem kan prædike Evangeliet og berede mig paa enhver nødvendig Maade til at faae mit Legeme igjen."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 206.)

Broder Horace Cowan blev i Dag indsat i Liberty Fængsel for Gjeld, som Følge af Pøbelens Forfølgelse mod ham.

Om Ranet i Joseph Smiths Huus.

Følgende Brev har været indrykket i „Deseret News" af 16de Marts 1854, og tjener som Bilag til den Deel af Josephs Levnetsløb, som findes i nærværende Nr. af „Stjernen."

„Til Redacteuren af
„Deseret News."

„I Joseph Smiths Levnetsløb, offentliggjort i Deres ærede Nr. 5, seer jeg, at jeg fremhæves som behjælpelig med McLellin at plyndre Joseph Smiths Huus, medens han var i Fængsel. Dette er feilagtigt.

De Tiders Bevægelse er en tilstrækkelig Grund for et saadant falsk Rygtes Udbredelse.

„Jeg var i Hyrums Huus, mere af Tilfælde end af Overlæg, med McLellin og Burr Riggs, engang da de toge nogle Bøger m. m., men var ikke med dem, da de gik til Josephs. Kort efter blev nævnte Rygte udbredt. Jeg forklarede Sagens Sammenhæng for Raadet i Missouri til dets Tilfredshed, haaber jeg; men nogen Tid efter fremførte en Fjende det i min Fraværelse for en Conference i Nauvoo, hvilket gav Anledning til Sagens Undersøgelse for Høiraadet, hvor baade Joseph og Hyrum vare tilstede. Her kom den rette Sammenhæng for en Dag, og Joseph beordrede Raadet til at give mig et Frikjendelses-Certificat, som kunde tilstoppe Enhvers Mund i dette Punkt.

„Certificatet lød som følger:

„Høiraadet i Jesu Christi Kirke, af Sidste-Dages Hellige sammentraadte i Nauvoo den 20de October 1839 for at tage Ældste Harlow Redfields Sag under nærmere Overveielse, da der var fremkommet visse Beskyldninger mod ham i vor sidste Conference, hvisaarsag han blev suspenderet fra sit Embede og hans Sag henviist til Høiraadets Afgjørelse. Vi vare sammentraadte for at drøfte Sagen, men ingen Klage fremkom imod ham, og vi troe, at ingen Klage kan fremføres mod Ældste Redfield. Han tilstod aabent, at han vel havde gjort sig skyldig i visse uforsigtige Handlinger, men uden at have meent noget Ondt dermed, hvilket han oprigtigt angrede, og bad om Tilgivelse for sin Uagtsomhed i saa Henseende. Dette Raad voterede, at Ældste Redfield bliver tilgivet og gjenindsat i sit tidligere Embede og Samfundsforhold, som om ingen fornærmelige Beskyldninger nogensinde havde været fremførte mod ham, samt at han faaer et Udskrift af disse Forhandlinger, undertegnet af dette Raads Skriver."

„Jeg bevidner herved, at Ovenstaaende er en nøiagtig Copi af Forhandlingerne i omhandlede Sag.

H. G. Sherwood."

„Jeg vil kun endnu tilføie, at jeg for har hørt om Hunden, der fik Prygl, fordi den blev truffet i slet Selskab, og det burde have været mig en Advarsel, men jeg haaber, det skal være mig i Fremtiden.

„Jeg forbliver Deres ærbødige

Harlow Redfield.

„Provo, den 7de Febr. 1854."

Medens Brødrene Kimball og Turley vare fraværende, fortsatte jeg min Epistel til de Sidste-Dages Helliges Menighed som følger.

„Vi vedblive stedse at have vore Tanker henvendte paa Biskop Partridge og paa Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som vi elske med en inderlig Kjærlighed, og som vi stedse erindre i vore Bønner til vor himmelske Fader.

„Det ligger os endnu meget paa Hjerte, at Kirken vilde gjøre vel i at sikkre sig Land-Contracten, som er foreslaaet af Isaac Galland og at vedligeholde denne Mands Venskab, saafremt han vil vise sig som en ærlig Mand og en Ven af Menneskeheden. Vi fandt, at hans Breve lagde en god og ædel Aand for Dagen. Vi anbefale at bede inderligt for alle Mennesker, i Særdeleshed for dem, som vise nogen Sympathi for det lidende Guds Folk. Af den Venlighed, som de Forenede Staters Advocat, Hr. Isaac Van Allen fra Iowa og Gouverneur Lucas have lagt for Dagen, antage vi, at de ville være Kirken til stor Tjeneste.

„Vi antage ogsaa, at de Forenede Staters Landmaaler i Iowa Territorium

kan blive Menigheden til megen Nytte, hvis det er Guds Villie, og hvis Retfærdighed er vore Lænders Belte.

„Det ligger stærkt paa vort Sind, at de Hellige bør gribe enhver Leilighed for at erholde et Fodfæste paa Jorden og berede sig saameget, som det staaer i deres Magt imod det rædsomme Uveir, som nu mørkt og truende trækker op paa Himmelen, hvorom Propheten har talt, hvilket ikke kan udeblive længe; thi det synes som om Himmelens Engle, hvem Omsorgen for disse Ting i de sidste Dage er anbetroet, have raadslaaet sammen; og iblandt de Sager, som ere blevne omhandlede i deres hellige Raad, have de taget vore elskelige Brødres Mord ved Hawns Møller i Betragtning, saavel som deres, der faldt med David W. Patten, og have taget Beslutninger til Gunst for de Hellige og dem, som have lidt uden Skyld. Disse Beslutninger ville i sin Tid blive aabenbarede.

„Vi ønske, at enhver Sag i Eders General-Conferencer skulde drøftes med Tænksomhed og Omhu, for ei at krænke den Hellig-Aand, som til enhver Tid skal være udgydt over Eder, naar I øve Retfærdighed og retteligen elske hverandre. Glem aldrig dem, som ere i Fangenskab, Trængsel og stor Nød for Eders Skyld. Dersom der er Nogle iblandt Eder, som tragte efter egen Ophøielse og Velstand, medens deres Brødre sukke i Fattigdom og arbeide under store Prøvelser og Fristelser, kan den Hellig-Aands Forbøn intet gavne dem.

„Vi bør bestandig være meget agtpaagivne, at Selvophøielse aldrig faaer Plads i vore Hjerter, men fornedre os dybt og med stor Taalmodighed bære den Svages Skrøbeligheder.

(F

Blandinger.

Sunket Dampskib. Et Telegram fra Constantinopel af 22 Marts melder, at det fra Liverpool kommende engelske Dampskib „Laconia" den foregaaende Nat i Marmorahavet var stødt sammen med det russiske Dampskib „Colchides," der var bestemt til Salonichi. „Colchides" sank i Løbet af ti Minutter med samtlige ombordværende Varer, og 50 Mennesker fandt deres Død i Bølgerne.

Ved Venedig er fornylig i Keiserens Overværelse anstillet Forsøg med et nyt Ødelæggelsesmiddel, en undersøisk Mine, bestemt til at sprænge Skibe i Luften. Dette frygtelige Redskab bestaaer af en Kasse, der indeholder 800 Pund exploderende Bomuld. To saadanne Miner, som vare sænkede paa 14 Fods Dybde, lod man springe; ved den første Explosion blev en Brig kastet henved 500 Fod op i Luften og gik i tusinde Stykker; ved den anden slyngedes et Kystfartøi i en betydelig Høide og havde samme Skjebne.

Man vil atter gjøre Forsøg paa at nedlægge en undersøisk Telegraphledning mellem England og Amerika; det nye Toug antages at ville koste over sex Millioner Rigsdaler.

Amerika: New York, den 18de Marts. Burnsides Expedition har taget Newburn og erobret 46 Kanoner, 3,000 Geværer samt taget 200 Mand tilfange.

1,000 Mand Sydlige ere flygtede i Retning af Goldesborough, og have afbrændt Broerne over Floderne Trent og Claremont, efter at have sat Ild paa Newburn. Nordens Tab angives til 100 Døde og 400 Saarede.

Men Dagens største og interessanteste Nyhed er en fornylig stedfunden Duel mellem to Pantserskibe. „Merrimac," som oprindelig er en nordlig Dampfregat, der ifjor boredes i Sænk i Norfolks Havn af Unionisterne, blev af de Sydlige optaget fra Havets Bund og ifort en tre Tommer tyk Pantserklædning. I meget kort Tid ødelagde dette Fartøi Nordens svære Fregat „Congres" paa 50 Kanoner, Dampcorvetten „Cumberland" paa 24 Kanoner, af hvis Besætning Størstedelen omkom, samt Kanonbaadene „Oregon" og „Zouave" uden selv at tage nogen synlig Skade, og samme ulykkelige Skjebne vilde uden al Tvivl have rammt de to store Dampfregatter „Roanoke" og „Minnesota," hver paa 40 Kanoner, hvis ikke et nordligt lille Pantserskib „Monitor," der kun var Fjerdeparten saa stort som „Merrimac," var kommen til og havde givet Kampen en ny Retning. „Monitor" har kun to Kanoner, som udskyder aflange Smedejerns-Kugler paa 184 Punds Vægt; hver Kugle koster omtrent 90 Rdl. og hele Fartøiet hæver sig kun en Alen over Vandet. Efter fem Timers uafbrudt Kamp paa meget kort Hold, maatte „Merrimac" trække sig tilbage, da den havde taget lidt Skade paa Pantsringen; den havde kun 2 Døde og 8 Saarede, „Monitor" Ingen.

De europæiske Nationer have deels givet Ordre til, deels taget under Overveielse Nødvendigheden af, at standse med Bygningen af Trækrigsskibe, da hele den samlede Flaade i Europa paa 2,500 Fartøier kun er som Glas og Straa for et eneste saadant 60 Alen langt Pantserskib med 2 Kanoner som „Monitor," og isteden derfor at bygge Pantserskibe med endnu større Ødelæggelsesevne. I Sandhed et glimrende Fremskridt i Humanitetens og Christenhedens Tjeneste!

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jesu Mission.

Tale af Præs. Amasa M. Lyman, afholdt i Dundee, Skotland, den 16de Marts 1862.

(Fra „Millennial Star.")

Jeg er taknemmelig for det Privilegium, mine Brødre, at kunne samles med Eder i Dag ved Tanken om, at vi have overlevet Saamange, hvem Tidens ustandselige Strøm har revet bort, og glæder mig ved, 'at vi, efter en længere Tids Forløb, kunne gjensee hverandre under vor stadige Virken for at opnaae den Lyksalighed, som vil være vor Lod, hvis vi vedblive at handle og leve i Harmoni med Lovene for og Hensigten med vor Tilværelse. Det er det samme Arbeide, som beskjæftiger os i Dag som sidst, da vi vare samlede. Der er Intet, som interesserer os, uden Sandheden; Intet, som sysselsætter vore Evner, uden Erhvervelsen af Kundskab om dens Principer og disses rette Anvendelse, og da Sandhedens Kilde er uudtømmelig, have vi selvfølgelig langtfra faaet al Kundskab om den endnu. Der er et Hav af Lys og Kundskab endnu at vindes, og om vi kunde sammenligne det Lidet, vi vide, med det Meget, som er tilbage for os at lære i Fremtiden, vilde en umaadelig Forskjel vise sig. Men hvor lille det Forraad af Kundskab er, som vi have samlet os, vide vi dog, at denne Kundskab om Sandheden ansporer alle vore Evner til Erhvervelsen af aandelig og timelig Lyksalighed.

At fremskynde dette herlige Værk skulde være vor bestandige Stræben, og derved vilde vore evige Evner altid være i Virksomhed til Forfremmelse af Menneskeslægtens Vel. Min Opgave er, ved min Indflydelse at lede Folk til Sandheds Erkjendelse, saa de kunne lære at dyrke deres Gud og at elske den himmelske Sandhed, som frigjør Sjælen fra Vankundighedens, Syndens og Dødens Lænker.

For at Menneskene kunne naae dette Maal, maae de have Kundskab, thi hvordan skulde vi kunne virke med Standhaftighed for Noget, hvormed vi vare ubekjendte? Kun naar vi have Kundskab om Sandheden, kunne vi handle med den fornødne Fasthed. Det er ikke vanskeligt at forstaae,

at Kundskab er den høieste Velsignelse, Fornuftvæsenerne kunne nyde her paa Jorden, thi alene ved denne Kundskab er det, at vor Gjøren og Laden kan reguleres, og alle andre Velsignelser ville tilflyde os som en nødvendig Følge af den.

Vi ere altsaa ikke komne her for at dyrke vor Religion, for at bøie os for den med vor Sjæls dybeste Ærefrygt, hvor god, hvor kjær, hvor uskatteerlig den end kan være os; vor Gudsdyrkelse ved denne Leilighed skulde være et alvorligt Ønske at kjende den Sandhed, vi endnu ere uvidende om, besjælede af det faste Forsæt, at anvende den erhvervede Oplysning paa os selv. Da vilde vor Gudsfrygt være antagelig for Gud, vor Andagt og vort Offer behagelige for hans Øine, thi en saadan Dyrkning vilde skee af ærlige og oprigtige Væsener, som forstode dens rette Betydning.

Vi maae altid hukomme, at Frugten af vor Gudsfrygt og Andagt bestaaer i det Gode, vi selv annamme som Følge af samme. Vi kunne ikke forøge Guds Lyksalighed, eller vise ham nogen Ærefrygt eller Tilbedelse, som kan erstatte ham den Sorg, at see os fornedrede og fordømte, istedetfor frelste og ophøiede til evigt Liv; thi i dette Øiemed var det, vi bleve skabte, og Spiren til al Storhed og Magt blev nedlagt i os, paa det at vi, formedelst Evangeliets oplysende og frugtbærende Indflydelse, kunde hæve os fra vor Vankundighed og Nøgenhed og iføre os Lysets Dragt.

Det er den Lyksalighed, som flyder af den altid tiltagende Kundskab, der gjør Himmelen til et saa ønskeligt Sted — et Sted, hvor Glæden trives uden Sorg, hvor Trygheden ei forstyrres af Angst eller Smerte, hvor Bekymring ingen Bolig har og Døden intet Hjem, men hvor Lykke og Fred, Sandhed og Lys og Liv evindelig nydes. At Menneskene kunde naae op til disse Velsignelser, var Bevæggrunden til, at vor Fader satte os her paa Jorden. Derfor bort med al meningsløs Gudsfrygt (ved meningsløs forstaaer jeg den, der offres ham i Uvidenhed, uden at være veiledt af sand Kundskab), thi al blind og umotiveret Gudsfrygt er ei velbehagelig for Herren, men kun den, som er omstraalet af Sandhedens Lys og har sit Udspring fra et Hjerte, der er frigjort ved Guds Kundskab, er den eneste antagelige Gudsfrygt, som kan offres ham. At vi kunne hengive os tillidsfuldt til Herren og elske Sandheden for dens eget Værd, fordi vi føle dens forædlende Virkning paa Sindet, idet den sønderbryder Vantroens Lænker og vækker os til Bevidsthed om det evige Livs Herlighed — dette er Øiemedet, i hvilket Religionen er aabenbaret, saa at vi ved Kundskaben, vi erhverve, kunne beredes for den tilkommende Herlighed som Guds Børn.

Saaledes maa Religionen opfattes, fordi det er ret. „Ja," indvender En, „dersom jeg kun vidste, at det var ret! Hvad Beviser har De derfor? Siger Bibelen, at denne Opfattelsesmaade er den rigtige?" Sæt, at Bibelen Intet nævner om den Gjenstand, kunde vi saa fatte eller forstaae Noget derom? Var det muligt, at Sandhedens Grundsætninger kunde udvikles i vort Indre, dersom den hellige Skrift aldrig havde naaet ned til os? Ja, thi vi vilde have været de samme tænkende Væsener da som nu. Vor Forstand vilde ikke have været tillukt og vor Tænkekraft ikke lammet, men vi vilde lige fuldt have kunnet bedømme Alt, hvad der kunde give os Stof til Tænkning. Hvor skal man hente Beviser for, at denne Opfattelse af Religion og Gudsfrygt er den rette? I vort eget Indre, hvor Tanken har sit Udspring. Vi kunne godt vide, at naar vi vandre paa Sandhedens og Fredens Vei, kan Løgn og Forstyrrelse aldrig ligge ved vor Dør. Dersom vi tilfulde forstode For-

skjellen mellem at nyde Fred og Enighed og at være omgivet af Splid og Forvirring, vilde vi øve al vor Indflydelse til Gunst for Freden, som altid bringer Lykke og Velsignelse. Der er Ingen saa formørket af Tvivl og Vantro, at han jo kan forstaae dette. Det er en Sandhed, som paatrænger sig ethvert tænkende Væsen.

Af denne Grund kan jeg anbefale Eder den Gudsdyrkelse, som jeg har omtalt, thi den er skikket til at gjøre baade Eder og mig bedre og vil bevare os fra al Splid og Tvedragt, og hvad den virker for os, vil den virke for Alle, der anvende den som vi.

Om denne Opfattelse er stemmende med Sandhed og Fornuft, vilde maaskee være vanskeligt for Mange at afgjøre, medmindre det var stemmende med Skriften. Men hvad er Skriften? Det er simpelthen en Beskrivelse over en lille Deel af Alt, hvad Gud har gjort med og for Jordens Beboere i den korte Tid, den har været et Hjem for hans Børn. En af Apostlerne formanede de Hellige fordum til at „prøve Alt og beholde det Bedste,“ og da Skriften udgjør en Deel af dette „Alt,“ bør man følgelig ogsaa prøve den, og hvis den befindes at være god, da at tilegne os den. Men det er bleven os lært, at den ikke alene er sand, og i enhver Henseende tilstrækkelig til Menneskenes Frelse, men at den er skrevet i den Hensigt at udbredes over hele Jordens Overflade. Der findes intet Sted saa forborgent i den mørke, ukjendte Fremtid, uden den jo skal udstrækkes dertil og have samme Anvendelse paa Alle. Saadan er Secternes Mening; men dette indvikler os i en heel Deel Vanskeligheder, og nogle faa af dem, der strax møde os, skal jeg anføre.

Der fortælles os, at Bibelen indeholder Nok til Menneskenes Frelse, og at Evangeliets Fylde, som indeholdes i dens Blade, ikke blev aabenbaret før Jesus kom og prædikede Guds Rige. Antag, det forholder sig saa, vil man strax blive sat i Forlegenhed ved dette Spørgsmaal: Dersom det var nødvendigt i Jesu Dage, at al Evangeliets Sandhed skulde kundgjøres og støttes ved al den Kraft, han havde, og dersom denne Kraft var fornøden til Evangeliets Forkyndelse og Ordinantsernes Forvaltning, for at det kunde blive til fuldkommen Salighed for dem, som troede, hvordan er det saa med de mange Millioner, som aldrig have forstaaet det? hvad skal der blive af dem? thi dersom det nogensinde var nødvendigt for En at have Kundskab om dets Principer for at blive frelst, beviser da ikke dette, at det ogsaa var og er nødvendigt for alle andre Mennesker? Ifølge Evangeliets Lys, som er aabenbaret i Bibelen, komme vi til den Slutning, at dersom dette var nødvendigt dengang, maa det være nødvendigt bestandig, eller med andre Ord, at der aldrig har været en Tid, da Menneskene ikke behøvede Alt, hvad Jesus lærte, til Erhvervelsen af den attraaede Herlighed og Ophøielse.

En anden Vanskelighed, som møder os i vore Bestræbelser for at faae Kundskab om Sandheden, er den Formodning, som er begrundet i vor Opdragelse, at Evangeliet ikke blev aabenbaret i sin Fylde før i Tidens Midte, da Jesus kom. En Smule rolig Eftertanke vil lære os, at denne Opfattelse er forkeert og staaer i Strid med Guds Hensigter. „Nuvel, hvis saa er Tilfælde,“ siger En, „hvordan skal man blive overbeviist derom?“ Ved at betragte Jesu Mission og det Evangelium, han bragte, ikke fra vort nuværende Standpunkt, men lad os lægge alle vore Traditioner, som omtaage den menneskelige Fornuft her, tilside, og gaae tilbage til det Tidspunkt, da Herren besluttede at sætte Mennesket paa denne Klode og dannede Evangeliet overeensstemmende med Menne-

skenes Trang og Fornødenheder. Lad os tænke os tilbage til den Tid og see, hvordan det var da, undersøge Beskaffenheden af hans Organisation, samt udfinde hvad Guds Hensigt var med hans Dannelse saavel som Beskaffenheden af Evangeliet, som dengang bestemtes at skulle aabenbares for alle Mennesker i Fremtiden.

„Men var der Mennesker der?" Ja; Jesus Christus var der, og Mange med ham, thi der staaer skrevet, at „Morgenstjernerne sang tillige og alle Guds Børn jublede af Glæde." Godt, dersom der var Mennesker der, af hvad Slags vare de saa, og hvordan vare de organiserede? Netop som vi. Jeg siger ikke, de vare svage og sygelige som vi, eller fordærvede som det faldne Menneske nu er. De vare ikke Sygdom og Smerte underkastet som vi, men de havde den samme Constitution og de samme Aandsevner, de samme Spirer til Storhed og Magt nedlagt i sig som vi. Saaledes vare Menneskene dengang, da vor evige Fader sendte sine Børn til Jorden, for at de kunde vende tilbage til ham i uvisnelig Herlighed, iklædte Udødelighed og Magt, hvor de kunde drikke af Salighedens uudtømmelige Kilde evindeligen.

Det var for saadanne Mennesker, Frelseren blev beredt — Mennesker, som aldrig havde syndet, som aldrig havde gjort sig skyldige i Noget, som var uret. For saadanne rene og uskyldige Væsener, hellige som deres Fader, der havde skabt dem, var det Frelseren blev beskikket og Evangeliet givet. „Men var det besluttet dengang, at Jesus skulde døe for at frelse Mennesker, der vare saa rene og hellige?" Nei, det var ikke Guds Hensigt, at han skulde døe. „Hvad Slags Frelser blev han saa beskikket til at være?" Til at være en Prophet, Præst og Konge — en Forkynder af Rigets Evangelium. „Hvad! blev han bestemt der til et saadant Kald, endskjøndt han i Tidens Midte skulde vandre blandt sine Brødre i Forkrænkelighed?" Ja. Da han kom til Verden, fortalte han Folket, at han kom for at gjøre sin Faders Villie, og intet andet Arbeide havde han at udføre end det, han havde seet sin Fader gjøre. Hvad var det han kom for? Læs Johannes den Døbers Historie, hvorledes han gik fra Sted til Sted og prædikede, indtil Herodes lod ham fængsle, hvorved hans Prædiken blev standset, og I ville see, at Jesus gik i sin Forløbers Fodspor og prædikede ligeledes Rigets Evangelium. Var det en Deel af hans Prædiken, at han kom for at udgyde sit Blod, paa det at en falden Verden kunde faae sin Synd aftoet? Fremhævede han sin Død som Noget, hvorpaa de særligt skulde fæste deres Opmærksomhed? Nei, han formanede dem til at høre op med at gjøre Ondt og at vende sig til Retfærdighed — at afkaste al Daarlighed og Synd og leve i Reenhed og Hellighed for Herren. Hvad sagde han til den ulykkelige Qvinde, som var grebet i Hoer, hvem hendes skinhellige Anklagere beskjæmmede luskede sig bort fra, da de følte sig truffne af hans ophøiede Revselse? „Hvo, som er uden Synd, kaste den første Steen!" Og da han stod op, og saae hende staae der med nedslagne Øine, sagde han: „Gaa, og synd ikke mere!"

Her have vi Principet, som han lærte Alle: „Hør op at gjøre Ondt, lær at gjøre Godt." Jeg ønsker, I vilde erindre dette Tilfælde i Frelserens Liv. Det er ikke vanskeligt at huske, og naar I ønske at vide, paa hvilke Principer Herren agter at frelse Menneskene, ville I, ved at kalde denne lille Tildragelse tilbage i Erindringen, see et sandt Mønster paa Maaden, hvorpaa Gud vil ophøie det arme, faldne Menneske, som eengang var reent og helligt, før det fik Indfødsret paa denne Klode. Det var ikke ved Immanuels Blod, som flød paa Golgatha, men ved

at Menneskene selv ophøre at gjøre saadanne onde Handlinger, som have bragt Elendighed, Lidelse og Død over dem alle. Det var dette Evangelium, som vedtoges i Himlene, før Jordens Grundvold blev lagt.

Men siger ikke Skriften, at Jesus var det Lam, der slagtedes før Verdens Dannelse? Jeg troer, siger En, at det var bestemt før Verdens Skabelse, at Jesus skulde døe, og at Intet uden hans Blod kunde bringe Guds Børn tilbage til deres Hjem, som de kun havde forladt for en Tid. Staaer der noget Saadant i Bibelen? Nei, dette er kun en Slutning, vi uddrage af det Factum, at Menneskeslægten sukker under Syndens Forbandelse siden det første Fald. Vi see, at Alle ere smittede af Synden og tænke derfor, at dette var Guds Diemed fra Begyndelsen af, hvilket havde til Følge, at Jesus blev forudbestemt til at døe, thi ellers kunde vi aldrig komme tilbage til Faderens Skjød. Hvad udkrævedes før Menneskets Overtrædelse, for at han kunde blive frelst? Simpelthen at han skulde undervises. Det nyfødte Væsen, som for første Gang indaandede den frie Luft, behøvede kun en stadig Forsyning af sande Grundsætninger, for at ledes fra dets uudviklede Tilstand til Guds Standpunkt. Istedetfor at Menneskene ere blevne faldne Væsener, behøvede de kun at næres ved sand, reen Kundskab bestandigen, eftersom deres voxende Forstand var istand til at annamme, for at blive hvad Herren bestemte dem til at blive, nemlig Guds Børn. Uden dette kunde de ikke naae det høie Maal, som de vare bestemte for.

Var et Evangelium, bestaaende af saadanne Lærdomme, beredt før at det skulde bringe Lykke, Velsignelse og evigt Liv til Mennesket? Ja. Men udgjør ikke Jesu Død en nødvendig Deel af Saliggjørelsens Plan for Menneskene? Nei; om saa er, har han glemt at underrette Jøderne, blandt hvem han vandrede, om Evangeliets sande Natur og Maaden, hvorpaa Menneskene kunde erholde evigt Liv. Han sagde, det var det evige Liv at kjende Gud. Dette sagde han til Folk, som vare udrustede med Evner til at lære, ikke blot een Lectie, men til at annamme Kundskab evindeligen. Saadan var den menneskelige Forstand dannet, og til deres Gavn og Belærelse sagde han: „Dette er det evige Liv, at kjende Dig, den eneste og sande Gud, og den Du udsendte, Jesum Christum."

Det er dette, som I og jeg behøver at kjende, for at vor Gudsfrygt kan være antagelig for Herren, hvilket er det første Skridt til Oplysning, Lyksalighed og Befrielse fra Vankundighedens og Syndens Lænker. Kunne vi af alle disse Fornuftgrunde komme til nogen anden Slutning, end at Mennesket blev organiseret med Evner til at annamme Kundskab, og at Evangeliet blev dannet og skjenket ham i den Hensigt at lede ham til denne Kundskab? Der staaer ingensteds, at Evangeliet er begrundet paa Jesu Død. Hvor skal man i alle hans Lærdomme finde noget Støttepunkt for slig en Tro? Ingensteds. Vi see ham som han viste sig blandt Menneskene og læse om de Sandheder, han lærte, saavidt de ere komne til vor Kundskab ved ufuldkomne Midler, og vi kunne see, at hele hans Liv har været helliget Sandheden.

Hvad var altsaa Beskaffenheden af Jesu Mission, da han kom til Verden? Nogle ville udentvivl forbauses ved at høre, at det ikke var nødvendig, at Jesus skulde døe, og at det ikke var forudbestemt af Faderen. Er det aldrig faldet Eder ind at tænke paa, hvorledes Jesu Død kan indvirke paa Menneskene? Have I aldrig tænkt derpaa? For at vi ikke skulle nære nogen falsk Forestilling i dette Punkt, vil jeg minde Eder om en af Jesu Parabler, som er optegnet i Matth. 21, 33-39., hvor

der tales om Beskaffenheden af hans Mission. Han taler om en Mand, som eiede en Viingaard, hvilken han udleiede til sine Viingaardsmænd; men da Høstens Tid kom, sendte han sine Tjenere til dem for at hente Frugten eller indkræve Leien, som man vilde kalde det nu. Men disse Mænd kastede hans Tjenere ud, sloge den ene, dræbte den anden, stenede den tredie og vilde ikke betale Leien. Andre Tjenere sendtes efter de første, men bleve behandlede paa samme Maade. Tilsidst sendte Viingaardens Herre sin egen Søn og sagde: „Om de end have fornærmet mine Tjenere, ville de dog undsee sig for min Søn."

I hvad Hensigt sendte Herren sin Søn? Simpelthen for at kræve sit Tilgodehavende — for at være Repræsentant for sin Fader i samme Egenskab, som hans Tjenere vare sendte i tidligere. Hvordan modtoge Viingaardsfolkene ham? De sagde: Dette er Sønnen og Arvingen; hvis vi blot kunde faae ham dræbt og ryddet af Veien, da vilde Viingaarden tilfalde os, thi der er ingen Arving. Som sagt saa gjort: Sønnen blev myrdet ligesom sine Forgjængere.

Dersom Jesus vidste, at det var en nødvendig Deel af disse Tjeneres Missionsvirksomhed at blive ihjelslagne, har han idetmindste undladt at tale derom. De bleve dræbte paa Grund af deres Ugudelighed og Myrdelyst, til hvem de sendtes, og deres Herres Øiemed var endnu ikke opfyldt. Hvis Leien var bleven punktlig betalt, vilde ingen Svig, intet Mord være begaaet.

Hvorfor plettede disse Folk deres Sjæl med Skyld og Brøde? Fordi de handlede efter en ond Indskydelse og vare forblindede af en fordærvet Tænkemaade, hvorved de indbildte sig at kunne høste Fordeel af at fordrive disse Lediggjængere, som de kaldte dem, der sendtes til dem.

Disse hans Tjenere og denne hans kjære Søn bleve altsaa dræbte af en og samme Bevæggrund. Den samme strafværdige Begjerlighed førte til det samme Resultat saavel i det ene som i det andet Tilfælde.

Jeg ønsker, I skulle kjende Jesu egen Opfattelse af sin Mission til Verden. Jesus har viist, hvorledes Tjeneren og Sønnen kom, og hvorledes de bleve behandlede, men han har aldrig sagt, at det var nødvendigt, de skulde døe. At de bleve ihjelslagne er en sørgelig Sandhed, og Jesu Mission kostede ham ikke blot Armod og Møie, men endog hans Liv. Naar vi nu betragte denne Parabel og sammenholder den med, at evigt Liv er at kjende Gud, og den han udsendte, Jesum Christum, og at denne Kundskab alene er istand til at løfte Menneskene op fra deres faldne Tilstand og bringe dem Salighedens Velsignelser, saa see vi klarlig, at Evangeliet blev beredt før Verdens Grundvold lagdes, for at føre Menneskene fra Svaghed og Vankundighed til Kundskab, hvorved de kunde erhverve sig Magt og Herlighed. Alle Mennesker vare udrustede med eens Evner til at annamme, forstaae og erhverve Kundskab, og den paatrængende Nødvendighed for Jesu Komme var, at Menneskene ikke kunde blive forløste og ophøiede uden Kundskab, hvoraf Evangeliet bestaaer, som derfor kaldes „Guds Kraft til Salighed," og som ene er istand til at oplyse dem om Hensigten med deres Tilværelse og deres Slægtskabsforhold til Faderen.

Evangeliet blev beredt til at veilede den menneskelige Handlefrihed, thi i det Øieblik, Gud besluttede at bringe Menneskenes Børn til den samme Herlighed og Uforkrænkelighed, som han selv befandt sig i, blev det en Nødvendighed for ham at tilveiebringe de fornødne Midler til Fuldbyrdelsen af denne Plan. Hvis ikke saa var, vilde Jesus aldrig have været i Fare,

og ingen af Propheterne og Apostlerne vilde have lidt under Forfølgelser og Mishandlinger; men netop fordi Menneskenes Frelse var afhængig af deres Kundskab og Oplysning, blev det en uundgaaelig Nødvendighed at gjøre Noget for at bringe Evangeliet til dem.

Saaledes var Jesus i hans Dage den store Forkynder af Evangeliet. Havde han sagt, at det var hans Blod, som skulde rense os fra alle vore Synder, vilde vi aldrig have betvivlet det. „Men siger ikke Skriften, at hans Blod renser fra Synd?" Jo, Johannes siger om ham, at han „elskede os og aftvættede os fra vore Synder med sit Blod," og hvis dette var Alt, hvad vi havde af Johannes, kunde vi ledes til feilagtige Slutninger af disse Ord; men der er andre Ting, som maae tages i Betragtning angaaende ham, for vor Tanke modnes til Overbeviisning. Han var en af dem, til hvem Jesus sagde, da han ved sin Missions Begyndelse traf dem arbeidende ved Genezareth Sø, at dersom de vilde følge ham, skulde han gjøre dem til Menneskefiskere. Adlød han Opfordringen? Ja. Da, saavel som i Fremtiden, var han rede til at lyde hans Røst, hvem han elskede saa inderlig. Han var en af dem, der blev døbt til Syndernes Forladelse; han blev underviist af Jesus og ordineret af ham som Apostel, til at repræsentere ham, naar han var borte. Af Jesu egen Mund modtog han de Sandheder, han skulde forkynde blandt Nationerne, og lærte derved deres uskatteerlige Værd, samt lærte at regjere sig selv og alle sine Handlinger ved dem. Det var paa denne Maade, Johannes blev renset fra sine Synder — ved at vandre overeensstemmende med den Sandhed, han havde lært, og ikke ved Jesu Blod paa nogen anden Maade.

Kunne I see nogen Forbindelse mellem Udgydelsen af Jesu Blod og den store Apostel Johannes' Gjenfødelse? — denne Jesu Ven, som deelte hans Sorg og frydede sig ved hans Underviisning, den elskede Discipel, som med Kjærlighed havde hvilet ved sin Herres Bryst? Han havde seet ham, hvem han havde levet med og reist med, hvem han havde lært at agte og elske af sit Hjertes Dyb — han havde seet hans Lidelser og Nød, han havde seet hans Qval og Angst i Gethsemane og paa Golgatha. Kunde han glemme alt dette? Nei, Tankerne, vakte ved hans Sjæls fulde Sympathi, antoge en bestemt Form, og han sagde: Kan jeg glemme, hvilke store Offre den Proclamation har kostet, som bragte mig Liv og Lys — som sagde til den fangne Sjæl: Gaa frem til Liv og Herlighed og Frihed, og som kostede min Broder og Guds Blod!

Dette var Overslaget, Johannes gjorde i Tankerne, da han beregnede Omkostningerne ved det, der havde bragt ham Saliggjørelse; og dog var det netop ved at gjøre, hvad Jesus sagde til den ulykkelige Qvinde: „Gaa, og synd ikke meer!" Det var altsaa ved at ophøre at synde, at Johannes blev befriet fra sine Synder. Da brast det sidste Baand, den sidste Lænke, som holdt ham i Synden.

Jeg ønsker, I maae forstaae dette ret, at I ikke i Fremtiden skulle sige, at jeg nogensinde har lært Eder, at Menneskene kunne blive salige og fries fra Syndens Følger paa nogen anden Maade end ene og alene ved ikke at synde. Dette har jeg lært af Evangeliet. Gik Jesus omkring og søgte efter Døden, for at Verden kunde høste Gavn deraf? Nei. Vidste han, at en qvalfuld Død vilde blive hans Lod? Ja. Hvor lærte han, at det saa vilde blive? I Himlene før Jordens Grundvold blev lagt, da Menneskeslægtens Fremtid laa aaben for ham som en opslagen Bog, og han i Sandhedens Lys kunde læse hele dens Historie.

Man vidste godt dengang, at Jesus vilde doe paa en saadan Maade, at Menneskenes onde Lidenskaber vilde forvolde hans Død. Dengang kjendte man ham allerede som Lammet, der blev slagtet, før Verden blev skabt, thi man vidste, at hans Mission vilde føre ham blandt onde og ryggesløse Mennesker — Mennesker, som troede, at de kunde høste Fordeel af at slaae Sønnen ihjel, ligesom de tidligere havde dræbt Tjenerne.

Naar man fortæller os, at Jesu Blod renser os fra al Synd uden nogen Anstrengelse fra vor Side for at gjøre ret, er det kun med andre Ord at sige, at vi Intet kunne gjøre for os selv, hvilket er en Vildfarelse. Derfor overgive Menneskene sig til en sløv Tryghed i Forventning af, at Jesu Blod skal frie dem fra Straffen for de Forseelser, de selv gjøre sig skyldige i. Det er Eder og mig, som have feilet, og fra Straffen herfor ønske vi at blive frelste; men hvordan kunne vi frelses derfra uden ved at forsage det Onde? Sagde Jesus nogensinde, at de Ugudelige, som vedbleve at synde, skulde blive frelste? Nei; med al den Myndighed, han havde som Guds Søn, og al den Herlighed, han var Arving til, var det ham umuligt at frelse Synderen i hans Synder. Han kunde blot velsigne dem, som adløde den Sandhed, han lærte, og som afstode fra alt Ondt.

Hør hvad han siger, naar han skuer ud over den store Stad, hvor Propheter og Apostler saa ofte havde opløftet deres Røst: „O Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte vilde jeg ikke samle dine Børn som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke!“ Dersom han kunde have frelst dem, hvorfor græd han da over den til Undergang dømte Stad? Fordi dens Indvaanere ikke vilde lytte til Barmhjertighedens Røst.

Han overveiede hvor ofte Propheterne havde været sendte til dem og vare blevne forkastede, og hvorledes tilsidst Faderen havde sendt sin udkaarne Yndling, hvem de modtoge med Haan og Forfølgelse, og dog kunde han med al sin Guddomsmagt ikke frelse de Ugudelige og Vantro, som endnu vedbleve at modstaae ham. Hvem bleve frelste? Kun de, som forsagede deres Synder, og ingen Anden. De vare de Eneste, som nøde Godt af hans Barmhjertighed, og de Eneste, som kunde annamme Evangeliets Velsignelser.

Jeg ønsker, I altid maatte betragte og overtænke dette. Jeg har ikke gjort disse Bemærkninger for at critisere Andres Meninger, men jeg ønsker, I vilde betragte dem i Fornuftens Lys, da mine Bestræbelser gaae ud paa at opmuntre Eder til at vandre i Kjærlighed, Retskaffenhed og Dyd. Jeg skulde være ligesaa glad som nogen Anden, dersom jeg kunde troe og forstaae, at min Salighed var sikkret derved, at Jesus døde; men jeg kan ikke troe det, og jeg skal anføre en Grund, hvorfor jeg ikke kan. Jeg kan ikke troe det, fordi der findes ikke sanddrue Folk nok i Verden, som kunne gjøre mig til en sanddru Mand, om jeg var en Løgner. Antag, at jeg skulde kalde mig en Troende, og Dag efter Dag vedblive at lyve, hvad vilde jeg være? Naturligviis en Løgner, selv om jeg var regnet blandt de saakaldte Troende, som see fremad til Frelsen som en Belønning, fordi de troe paa Jesus, hvilket de indbilde sig de gjøre, ved simpelthen at gaae ind paa deres Læreres falske Meninger.

Om der findes Noget i det udstrakte religieuse Blendværk, som er mere sjælefordærvende end noget Andet, da er det dette. Men hvad skader det mig, om jeg har en slig Tro? Jeg er en ussel, en falsk Mand, fordi jeg er en Løgner, og følgelig en ureen Mand. Og dog indbilder jeg mig, at jeg ved denne falske Tro, og uden noget Forsøg paa at ryste den af mig,

skal faae Plads i Herlighedens Boliger, hvor Gud boer!

„Men," siger En, „vi maae forsage vore Synder, for at Jesu Blod kan have en rensende Kraft for os." Det er Alt, hvad jeg forlanger af Eder. Naar I afkaste al Uret, er det mig ligegyldigt, hvad I tilskrive Eders Renselse fra Synden; men jeg ønsker ikke, I skulle troe, at Jesus har renset Eder fra al Synd, og dog see Eder gaae til Fordærvelse, fordi I vedblive at synde. Jeg ønsker, I maae forstaae, at kun ved stadig at vandre i Reenhed, Retfærdighed, Hellighed og Oprigtighed for Gud, kunne vi undgaae det Onde. Alt indbefattes i dette store Bud: „Du skal elske Herren af dit ganske Hjerte, af din ganske Styrke og af dit ganske Sind, og din Næste som Dig selv." Du skal elske din Næste, den Mand og Qvinde, hvem Du omgaaes med, som Dig selv.

Men hvem er vor Næste? Alle dem, der omgive os. Hvem viste sig som den arme, slagne, saarede og røvede Reisendes Næste, da han laa ved Veikanten? Samaritanen, som lindrede hans Nød, forbandt hans Saar og pleiede ham med en Broders Ømhed, eller Leviten og Jøden, som droge forbi paa den anden Side af Veien, uden at yde ham nogen Hjælp? Var ikke Samaritanen den bedste Mand, hvilket aabenbaredes i hans Omhu for den stakkels Overfaldne? Hvem vare Samaritanen, Jøden og den Reisende? Ligefrem saamange af Guds Børn, som vare sendte til Verden i samme hellige Øiemed. Hvorfor skal man elske sin Næste som sig selv? Fordi han er ligesaa god som vi, er af den samme høie Byrd som Frelseren, der kom til Verden, for at Syndere kunde blive frelste og ophøiede. For hvem døde han? For Eder og mig, og ikke for vor Næste? Nei; hans Død gjelder lige meget for Alle. Han bød ikke sine Apostler at prædike for nogle Faa, for hvem han døde, men for Alle — for „al Skabningen," sigende: „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes."

Hvad Viisdom eller Nytte vilde der have været i, at prædike for Alle, naar kun nogle Faa kunde høste Gavn deraf? Faderen havde ligemeget Kjærlighed og Omsorg for Alle, dersom de kun vilde gjøre, hvad Jesus ikke kunde gjøre for dem, og som I og jeg vilde skamme os ved at bede ham om. Vi kunne ikke bede ham holde op at lyve for os, at standse vor Fordærvelse, at blive hellig, reen og retfærdig for os — at paatvinge os endeel af de Principer, hvorved han er bleven ophøiet til Uforkrænkelighed og evigt Liv. Nei. Men dersom vi ville efterleve de samme Grundsætninger, ville de bringe os til en lignende Lyksalighedstilstand. Vi kunne bede Gud at hjælpe og styrke os, vi kunne anraabe om hans Velsignelse, og da vil den Hellig-Aand være med os og skjenke os de Gaver, vi mangle og ønske at erholde. Om vi ikke have den, er det fordi vi ikke have beredt os til at modtage den, saa den kan boe hos os. Dette er hvad jeg ønsker, I maae forstaae; og at Gud maa velsigne Eder i Eders Bestræbelser for at afkaste Synden ved at vandre i Retfærdighed og vende Eder til Herren, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Ældste John Van Cotts Fratrædelse fra Bestyrelsen af den Skandinaviske Mission.

Endelig er da Tiden kommen, da det er bleven mig forundt at forlade min hidtidige Arbeidsmark, hvor jeg har virket i over to Aar, og begynde at vende mine Fjed mod mit kjære Hjem. Jeg hilser denne Dag med Glæde, da jeg kan drage bort med Overbeviisningen om, at mine Bestræbelser ikke have været frugtesløse, og det er med glade Følelser, jeg har seet Værkets Fremme i disse Lande — hvorledes de Oprigtige, der lyttede til Sandhedens Røst, ere blevne oplyste om Herrens Handlemaade mod sine Børn i denne Huusholdning, og hvorledes Tusinder have annammet Evangeliet og nu tælles blandt Guds Folk, der vandrer paa Livets og Ophøielsens hellige Bane.

Herren har øiensynlig været med sine Tjenere, ved at aabne dem Indgang blandt Folket, beskytte dem mod ildesindede Personers onde Anslag, bevare dem fra et forandret Klimats skadelige Indflydelse og ved at give dem Evner og Udholdenhed til at gjøre Godt. Til ham, der er alle gode Gavers Giver, skylde vi vort Hjertes oprigtigste Tak for al hans Naade og Velsignelse mod os.

Jeg er ligeledes taknemmelig mod alle mine trofaste Brødre, som have samvirket med mig i denne Mission, og mit Ønske er, at Israels Gud maa velsigne dem overflødigt og tildele dem Alt, hvad de attraae i Retfærdighed.

Den Redebonhed, hvormed de Hellige i Almindelighed have efterkommet de Raad, der ere dem givne, og hvormed de have bidraget Sit til at fremme Sandhedens Sag her i Norden, fortjener den høieste Paaskjønnelse, og Herrens Velsignelse vil visselig vorde dem tildeel som Belønning for deres roesværdige Stræben.

Jeg fremsender herved min hjertelige Tak for ethvert Tegn paa Kjærlighed og Velvillie, som er bleven mig viist af de Hellige, og skal altid bevare Eder i kjær Erindring. Mine Bønner og Ønsker ere for Eders Vel, at I maae voxe i Tro, Viisdom og Forstand, og at I maae have Kraft til at overvinde det Onde, som er i Verden, udfries fra Babylon i Herrens beleilige Tid og tilsidst erholde evigt Liv i Guds celestiale Rige.

Antallet af de udvandrede Hellige i Aar har været større end nogensinde tidligere, idet ikke mindre end 1,556 Sjæle ere udfriede. Vore Sødskende bleve i Aar befordrede af Hr. Robert M. Sloman i Hamborg, som lod de Hellige fra Aalborg, Aarhuus, Fredericia og Fyen afhente med Dampskibet „Albion" den 6te og 7de April, og paa samme Tid afgik Dampskibet „Aurora" med circa 100 Emigranter fra Kjøbenhavn til Kiel, fra hvilket Sted de i Forening med de allerede ankomne Jyder toge med Jernbanen til Altona, hvor de strax indskibedes paa Seilskibene „Franklin" og „Humbolt." Sidstnævnte Fartøi, Capt. H. D. Boysen, afgik fra Hamborg den 9de med 323 Sjæle under Ældste H. C. Hansens Bestyrelse. „Franklin," Capt. Robert Murray, afseilede den 15de med 413 Sjæle under Ældste C. A. Madsens Ledelse. Den 14de afgik omtrent 500 Hellige fra Kjøbenhavn til Kiel med Dampskibet „Albion," og

Resten, circa 250 Sjæle, med Dampskibet „Aurora" den 17de. Strax efter Ankomsten til Altona gik de ombord paa Seilskibene „Electric" og „Athenia." Førstnævnte Skib, Capt. H. C. Johansen, afseilede den 18de med 336 Sjæle under Ældste Søren Christoffersens Præsidium, og „Athenia," Capt. D. Schelling, afgik den 21de med 484 Sjæle under Ældste O. N. Liljenqvists Varetægt.

Befordringen af Emigranterne fra deres Hjemsted til Hamborg saavel som deres Indskibning dersteds foregik uden nogetsomhelst Ulykkestilfælde, og i en Samtale, jeg havde med Skibs-Inspecteurerne, bemærkede de, at vi havde faaet fire af de bedste Fartøier i Landet, hvilket jeg var villig til at indrømme, efter hvad jeg selv saae. Jeg betvivler ikke, at de Hellige ville have en hurtig og lykkelig Reise til deres Bestemmelsessted, og at Fred og god Forstaaelse vil herske blandt dem, og jeg troer, det er de tilbageblevne Helliges gjensidige Følelser, naar vi udtale det Ønske, at Herren maa velsigne de Bortdragne ved Dag og ved Nat og føre dem velbeholdne til Zion.

Af et Brev, som jeg modtog fra Præsident B. Young for en Tid siden, erfarer jeg, at jeg har fuld Frihed til at reise hjem i Aar, og det er hans Ønske, at Bestyrelsen af den Skandinaviske Mission skal overdrages til Ældste Jesse N. Smith, naar jeg forlader dette Sted. Mange af de Hellige ere allerede bekjendte med Broder Smith, hvisaarsag jeg anseer det for overflødigt at anbefale ham som skikket til at indtage en saa vigtig Plads; jeg vil blot bemærke, at han er fuldkommen værdig til Alles Tillid og Agtelse. Omtrent paa samme Tid, som Præsident Youngs Brev var skrevet, modtog jeg et Brev fra Præsidentskabet i Liverpool, som (ubekjendt med Præsident Youngs Beslutning) ligeledes udtalte Ønsket om, at Br. Smith skulde indsættes som Præsident over denne Mission; hvorfor alle Forretningsbreve, vedkommende „Skandinaviens Stjernes" Contoir, bedes for Eftertiden stilede til Hr. Jesse N. Smith.

Til Slutning byder jeg alle de Hellige et hjerteligt Farvel, og ønsker, at Himmelens Velsignelse maa tilsmile Eder, og at jeg maa være erindret i Eders Bønner.

John Van Cott.

Til de Hellige i den Skandinaviske Mission.

For første Gang henvender jeg mig til Eder gjennem „Stjernens" Spalter endskjøndt jeg allerede har arbeidet blandt Eder over et Aar og har gjort Bekjendtskab med mange af Eder.

Ved Overtagelsen af det ansvarsfulde Kald, som er bleven mig paalagt, er det naturligt, at jeg føler den menneskelige Viisdoms Svaghed, naar den unddrages Himmelens Inspiration; dog føler jeg mig opmuntret ved min Forgjængers roesværdige Exempel til at gaae frem i Ydmyghed og stadig at gjøre mit Bedste. I min fremtidige Virksomhed vil jeg, ligesom i Fortiden, sætte min Fortrøstning til Gud, stolende paa hans Bistand, og altid bede ham om, at vore forenede Bestræbelser maae krones med Held og bære Retfærdigheds Frugt.

Det er mit Haab, at Fremtiden vil befæste vor gjensidige Tillid, og at vi ikke skulle forsømme at opholde hverandre i vore Bønner for Naadens og Barmhjertighedens Throne. Lad os aldrig glemme, at Sandhedens Sag gaaer fremad, altid fremad, og giver Enhver af os rigelig Leilighed til at vise vor Hengivenhed for samme.

Modtag til Slutning min kjærlige Hilsen.

Eders ydmyge Tjener for Evangeliets Skyld,

Jesse N. Smith.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 221.)

Aandernes Forudtilværelse.

Bibelen. Job. 38, 4-7. „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? Forkynd det, om Du kjender Forstand. Hvo haver sat dens Maal, efterdi Du veed det? eller hvo udstrakte Snoren over den? Hvorpaa er dens Piller nedsænkte? eller hvo lagde dens Hjørnesteen, der Morgenstjernerne sang tillige, og alle Guds Børn jublede af Glæde?"

4 Moseb. 16, 22. „Men de faldt paa deres Ansigt og sagde: Gud, som er alt Kjøds Aanders Gud, om denne ene Mand vilde synde, vilde Du derfor blive vred paa al Menigheden?"

Jer. 1, 4. 5. „Og Herrens Ord skete til mig, sigende: Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Prophet for Folkene."

Præd. 12, 7. „Støvet maa komme til Jorden igjen, som det var før, og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den."

Joh. 9, 2. „Disciplene spurgte ham og sagde: Mester, hvo haver syndet? denne eller hans Forældre, da han er blindfødt?"

Joh. 6, 62. „Hvad om I da faae at see, at Menneskens Søn farer op, hvor han var før?"

Joh. 17, 5. „Herliggjør Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig før Verden var."

Heb. 12, 9. „Skulde vi ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve."

Mormons Bog. Nephi 1, 3. (Side 439.) „Og han raabte til Herren den ganske Dag; og see, Herrens Røst kom til ham, sigende: Opløft dit Hoved og vær ved godt Mod; thi see, Tiden er forhaanden, og i denne Nat skal Tegnet gives, og i Morgen kommer jeg til Verden, for at vise Verden, at jeg vil opfylde alt det, jeg har talet ved mine hellige Propheters Mund. See, jeg kommer til mine Egne for at fuldbyrde Alt, hvad jeg har kundgjort for Menneskenes Børn fra Verdens Grundvold blev lagt, og for at gjøre baade Faderens og Sønnens Villie — Faderens formedelst mig, og Sønnens formedelst mit Kjød. Og see, Tiden er

forhaanden, og i denne Nat skal Tegnet blive givet."

Ether 1, 8. (Side 527.) „Og aldrig har jeg viist mig for Mennesket, som jeg har skabt; thi aldrig har Mennesket troet paa mig, som Du har. Seer Du, at Du er skabt efter mit eget Billede? Ja, alle Mennesker bleve skabte i Begyndelsen efter mit eget Billede. See, dette Legeme, som Du nu seer, er min Aands Legeme; og Mennesket har jeg skabt efter min Aands Legeme; ligesom jeg synes for Dig at være i Aanden, saaledes vil jeg sees af mit Folk i Kjødet."

Pagtens Bog. (Side 62, 10.) „Og det skete, at Adam blev fristet af Djævelen (thi see, Djævelen var før Adam, thi han stod op imod mig, sigende: Giv mig din Ære, hvilken er min Magt), og den Trediedeel af Himmelens Mangfoldighed vendte han bort fra mig, formedelst deres Selvraadighed, og de bleve nedstødte, og saaledes blev Djævelen og hans Engle til."

(Side 212, 5.) „Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Kundskab eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt, og kan ei heller være det. — — — Elementerne ere evige, og Aand og Element, uadskilleligen forenede, annamme en Fylde af Glæde; men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde. Elementerne ere Guds Tabernakel, ja Mennesket er Guds Tabernakel, ja Tempel, og hvilket Tempel, som bliver besmittet, det Tempel vil Gud fordærve."

Pearl of great Price. (Side 12.) „Og nu siger jeg Dig, at disse ere Himmelens og Jordens Slægter, da de bleve skabte paa den Dag, som jeg, den Herre Gud, skabte Himmelen og Jorden, og enhver Plante paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urt paa Marken, før den voxede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, om hvilke jeg har talet, aandeligen, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem, og der var endnu intet Kjød paa Jorden, ei heller i Vandet, ei heller i Luften. Og jeg, den Herre Gud, skabte Mennesket af Jordens Støv og aandede Livets Aande i hans Næsebor (det er Menneskets Aand), og Mennesket blev en levende Sjæl, det første Kjød paa Jorden, det første Menneske tillige; desuagtet vare alle Ting skabte før, men aandelige vare de skabte og dannede efter mit Ord."

(Side 24.) „Herren havde viist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og blandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saae disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gjøre til Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saae, de vare gode; og han sagde til mig: Abraham, Du er een af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født. Og der stod En iblandt dem, der var Gud liig, og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaae ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord, hvorpaa disse kunne boe; og vi ville prøve dem dermed og see, om de ville gjøre alle Ting, hvadsomhelst Herren deres Gud skal befale dem."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 223.)

„Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter tragte efter denne Verdens Ting og hige efter Menneskenes Ære; de have ikke lært, at Præstedømmets Rettigheder uadskilleligt ere forbundne med Himmelens Kræfter, og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer. At de skulle betroes os, er sandt nok, men om vi forsøge at skjule vore Synder for at tilfredsstille vor Hovmod og forfængelige Ærgjerrighed, eller vi hige efter Magt over Menneskenes Børns Sjæle paa nogensomhelst uretfærdig Maade, see, da vige Himlene fra os, Guds Aand krænkes, og da er Præstedømmet eller det Menneskes Fuldmagt borte. Førend han bliver det vaer, er han overladt til at stampe imod Braaden, til at forfølge de Hellige, og stride mod Gud. Af alvorlig Erfaring have vi lært, at dette næsten er alle Menneskers Natur og Tilbøielighed, saasnart de komme i Besiddelse af en ringe Fuldmagt, saa at de strax begynde at øve uretfærdigt Herredømme. Heraf see vi, at Mange ere kaldede, men Faa udvalgte.

„Ingen Magt eller Indflydelse kan udøves ved Præstedømmets Kraft undtagen ved Overbeviisning, ved lang Udholdenhed, ved Sagtmodighed, ved Mildhed og ved uskrømtet Kjærlighed; uden Hykleri og uden Bedrageri efter at være strengt prøvet, naar den Hellig-Aand rørte ved Dig, og efterat Du senere har viist en forøget Grad af Kjærlighed imod ham, som Du har irettesat, saa at han ikke skal ansee Dig som Fjende, og for at han kan vide, at din Troskab er stærkere end Dødens Lænker. Lad Sjælen være fuld af Kjærlighed til alle Mennesker, og lad Dyden uophørligt bevogte dine Tanker, saa skal din Fortrøstning vorde stærk til Herren din Gud, og Præstedømmets Lærdomme skulle draabeviis falde paa din Sjæl, som Duggen fra Himmelen. Dit Scepter skal være et uforanderligt Retfærdighedens Scepter, den Hellig-Aand skal bestandig ledsage Dig, Dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og Jordens Ender skulle spørge efter dit Navn; Daarer skulle have Dig til Bespottelse, Helvede skal rase imod Dig, medens de Rene af Hjertet, de Vise, de Ædle og de Dydige bestandig skulle søge Raad, Anseelse og Velsignelse ved din Haand. Dit Folk skal aldrig sætte sig op imod Dig formedelst Forræderes Vidnesbyrd, og omendskjøndt disses Indflydelse kan bringe Dig i Bekymring og i Fængsler, skal Du holdes i Ære i et ikke kort Tidsrum, og din Røst skal være frygteligere i dine Fjenders Midte end den glubende Løve, paa Grund af din Retfærdighed; og din Gud skal stedse og i al Evighed opholde Dig.

„Dersom det bliver din Lod at gjennemgaae Trængsler, dersom Du er omgiven af falske Brødre, dersom Du er i Fare blandt Røvere, dersom Du bliver fordømt paa alle Maader af falske Anklagere, dersom dine Fjender overfalde Dig og berøve Dig dine Forældres og Søskendes Selskab, og dersom dine Fjender rive Dig ud af din Hustrues og dine Børns Arme, medens din ældste Søn, skjøndt neppe 6 Aar gammel, klynger sig fast i dine Klæder og spørger: Min Fader, min Fader, hvorfor kan Du ikke blive hos os? O, min Fader, hvad gjøre Menneskene ved Dig? og han saa skal blive bortstødt fra Dig med Sværdet, og Du selv bliver slæbt i Fængsel, omringet af Fjender, ligesom Ulvene om Lammets Blod; og dersom Du

bliver overantvordet i Morderes Hænder, og Dødsdommen fældes over Dig, dersom Du kastes i Afgrunden, og Forfølgelsens brusende Bølger sammensværge sig imod Dig, dersom de vilde Storme blive dine Fjender, dersom Himlene formørkes og alle Elementerne forene sig for at spærre din Vei, dersom Helvedes Svælg aabner sit mørke Gab for at sluge Dig, da viid, min Søn, at alt dette skal give Dig Erfaring og skal tjene Dig til Bedste. Menneskenes Søn nedsteg under alle Ting, og er Du større end han? Faer derfor trygt din Vei, og Præstedømmet skal hvile paa Dig; Dine Dage ere talte, og dine Aar skulle ikke regnes mindre. Frygt ikke for hvad Menneskene kunne gjøre; thi Gud skal evindeligen være med Dig.

„Det er mit Ønske, at det maa blive retteligen forstaaet af Høiraadet og Conferencerne, at vi ansee det for rigtigst af Brødrene, som ere i Adspredelsen, og som forstaae Indsamlingens Aand, at de nedsætte sig, hvor de finde størst Sikkerhed paa Strækningen mellem Kirtland og Far West. Det vil være nødvendigt at gjøre saaledes for Nærværende, indtil Gud aabner et fordeelagtigere Sted.

„Endvidere ville vi lægge Høiraadet paa Hjerte, at der ikke bør organiseres store Actieselskaber i nogetsomhelst Øiemed, forend Herren tilkjendegiver os det paa den rette Maade, fordi det aabner en viid Mark for den Gjerrige, den Dovne og Slette til at udsuge den Dydige, den Flittige og Retskafne.

„Vi have Grund til at antage, at mange Ting ere blevne indførte blandt de Hellige, forend Gud havde aabenbaret Tiden, og uagtet Principerne og Øiemedene i sig selv kan have været gode, have ikkedestomindre vindesyge Mennesker, som havde Gudfrygtigheds Skin, men ikke dens Kraft, ved saadanne Leiligheder haandteret for skarpe Vaaben. Børn ere glade i skarpe Instrumenter, vide vi, men de ere endnu ikke istand til at anvende dem ret.

„Tid og Erfaring er imidlertid det eneste sikkre Middel mod saadanne Onder. Der er mange Tugtemestre, men maaskee ikke mange Fædre. De Tider ville snart komme, da Gud skal aabenbare Meget til Gavn for de Hellige, naar de ere modne til at modtage det.

(Fortsættes.)

Beskikelse. W. W. Cluff og H. P. Lund ere beskikkede som omreisende Ældster i den Skandinaviske Mission.

Blandinger.

Luftsyn. Den 12te April mellem Kl. 3 og 4 saaes i Bogense paa Fyen et Phænomen paa Himmelen, idet der ved Maanen viste sig to klare Blus, hvoraf det ene vendte opad og det andet nedad, der efter at have viist sig en halv Timestid, forvandledes til et stort Kors. Dette forsvandt ogsaa, hvorpaa man saae en stor Skikkelse i Figur af et Menneske, som viste sig ganske tydeligt, men forsvandt ligeledes; derefter saae man atter de to Blus i samme Retning.

Pantserskibenes Usaarlighed, som man var nærved at ansee for beviist, er pludselig igjen bleven meer end tvivlsom ved nogle nyligt i England anstillede

Forsøg. Sir William Armstrong, Opfinderen af en bekjendt Slags riflede, meget langtrækkende Kanoner, har imod en Skive, der var nøiagtig indrettet som Siden af Skibet „Warrior," ladet rette flere Skud, dog ikke af riflede, men af glatte Kononløb, idet disse have en større Begyndelseshastighed, og det har derved viist sig, at smedet Skyts af stort Caliber, naar det blot er stærkt nok til at taale den tilbørlige Krudtladning, er istand til at gjennemtrænge en hvilkensomhelst Tykkelse af Jernplader, hvormed et Pantserskib kunde vove sig tilsøes. Allerede ved det første Skud, hvorved en massiv Kugle paa 150 Pund blev udslynget paa en Afstand af 300 Alen og med en Ladning af 40 Pund Krudt, lykkedes det at knuse Skivens ydre 4½ Tommers Jernklædning i smaa Stumper, forvandle det 10 Tommer tykke Underlag af Teaktræ til Saugspaaner og sønderrive den indre, tommetykke Hud af Smedejern, som om det havde værer Papir. Men da Ladningen forstærkedes til 50 Pund Krudt, trængte Skuddet ikke blot igjennem Pantseret, Træet og den ydre Skibshud, men borede sig endog dybt ind i de svære Bjælker, hvortil Skiven var fastgjort, og løsnede de Granitblokke, som bære det Hele. Havde det været „Warrior" selv, vilde Skuddet sandsynligviis være gaaet ind paa den ene Side og ud paa den anden. Senere Forsøg have viist, at Jernplader af 15 Tommers Tykkelse kunne gjennembores af Armstrongs Kanoner.

Ifølge den seneste Telegraphdepesche fra New York af 9de April har der staaet et stort Slag ved Corinth i Staten Missisippi. De Sydlige under Generalerne Beauregard og Johnstone vare de Angribende. I Begyndelsen tilkjæmpede de sig betydelige Fordele, men i Løbet af Kampen erholdt Unionstropperne Forstærkning, og de Sydlige maatte trække sig tilbage til Corinth. Unionstroppernes Tab angives til 20,000 og de Sydliges til 35,000 Mand Døde og Saarede. Johnstone er falden, og Beauregard saaret.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En Samtale mellem Joseph Smith og Djævelen.

(Fra „the Mormon.")

Den temmelig lange Samtale, hvormed vi begynde dette Nr. af „Stjernen," vil udentvivl blive læst med Interesse af de Hellige. De, som ere bekjendte med Kirkens Opkomst og de latterlige Historier, som Præster og Redacteurer udspredte om samme, ville lettelig opdage dens Betydning, nemlig at afsløre hine usle, hjerteløse Mænd, som opponerede mod Joseph, hvilket er udført med mesterlig Haand af vor elskelige Broder Parley P. Pratt. Vi ansee det for overflødigt at gjøre videre Bemærkninger over denne Artikel, men ville lade Forfatteren selv tale. Red.

(Djævelen træder ind med et Bundt Placater, som han staaer i Begreb med at forsende med Posten.)

Ønskes øieblikkelig! Alle Løgnere, Tyve, Røvere, Bedragere, Mordbrændere, Hoerkarle, Skjøger, Kjeltringer, Drukkenbolte, Spillere, Falskmyntnere, Lediggjængere, Sladderhanke, Lommetyve, Landstrygere, geistlige Leiesvende med deres Tilhæng og alle andre vantroe, oprørske, uordentlige Personer opfordres til et Korstog mod

Joseph Smith og Mormonerne!

Hurtig, hurtig, eller vor Sag er tabt, og vort Herredømme kuldkastes af denne fordømte Bedrager og hans Medbrødre, thi allerede nu er hele Jorden og Helvede i største Forlegenhed!

(Joseph Smith kommer tilfældigviis forbi og hilser paa Hans sataniske Majestæt.)

Joseph. God Morgen, Hr. Djævel. Hvad nu? De synes at have forskrækkelig travlt. Hvad er det for Nyheder, De der har?

Djævelen (putter sine Placater i Lommen med et dybt Buk). O, god Morgen, Hr. Smith; jeg haaber, De har det godt? Aa — jeg — jeg var kun lidt ude — ude i mine egne Forretninger; eller oprigtig talt, jeg bereder mig netop til en aaben og ærlig Kamp mod Dem og Deres Samfund, ved hvilket al Gudsfrygtighed er i Fare og Religionen svarlig hindres i sin velgjørende Virken, og jeg vil sige Dem lige i Øinene, Sir, thi jeg hader al Tvetydighed, at De har forvoldt mig mere Bryderi end alle

Præster og Folk i hele mit Rige i mange Aarhundreder.

Joseph. Bryderi? Hvad Bryderi kan jeg have foraarsaget Deres Majestæt? Jeg har altid søgt at behandle Dem og alle andre Folk paa en artig Maade, ja selv mine værste Fjender; og det skal altid være min Stræben at haandhæve Mormonernes Valgsprog, at passe sine egne Forretninger. Hvordan kan dette være Dem til Besvær?

Djævelen. Ah, Deres egne Forretninger! Jeg veed ikke, hvad De anseer for Deres egne Forretninger, thi de ere saa indviklede; men jeg veed, hvad De har gjort og hvad De vil gjøre. De har forstyrret Christendommens Ro og nedrevet Menigheder og Samfund; De har vovet at betvivle Sandheden og Gavnligheden af de herskende Troessystemer, som have staaet deres Prøve i Aarhundreder, og har endog bevirket, at Tusinder efter Tusinder reise sig i aaben Kamp, ikke alene imod fornuftige Troesartikler, grundfæstede Religionsformer og orthodoxe og anerkjendte Meninger, men imod nogle af de frommeste, lærdeste og ærværdigste Præster, som baade jeg og hele Verden elsker, ærer og agter. Og ikke nok hermed, men De bringer mange Folk til at tænke, som aldrig have tænkt før, og De vilde gjerne bringe hele Verden til at tænke, om det lod sig gjøre, og hvor vilde saa sand Religion og sand Gudsfrygt være? Ak, den vilde ikke findes blandt Menneskene mere, thi dersom de fortsatte en saadan afskyelig Tænkning og Drøftning, som de have begyndt paa, siden De kom med deres „egne Forretninger," som De kalder det, vilde de aldrig mere opholde den gode, gamle Vei, de i Ro og Mag have vandret paa i saa mange Herrens Aar, saa De kan selv indsee, Hr. Smith, at De vil tilintetgjøre mit Herredvælde og ikke levne mig en Fodbred paa denne Jord. Dette er det, som De har for Øie; men jeg har Mod nok til at modstaae Dem med alle de lovlige Midler, jeg har til min Raadighed.

Joseph. Virkelig? Deres Majestæt synes at være bleven meget religieus fornylig. Jeg antager, at nogle af deres christne Venner have storligen beløiet Dem, thi det er almindelig troet, at De har imod al Religion. Men —

Djævelen. Det er en Vildfarelse; der findes intet religieusere og mere gudhengivent Væsen i Verden end jeg, og Ingen, som er mere frisindet. Jeg er afgjort til Gunst for alle Troesbekjendelser, Systemer og Former i Christenheden, ligegyldigt af hvad Navn og Beskaffenhed de end monne være, saalænge de udelade dette vederstyggelige Lærdomspunkt, der forvoldte mig saamegen Uleilighed i gamle Dage, og som efter Aarhundreders Slummer atter er bragt for Lyset ved Dem. Jeg mener Læren om directe Aabenbaring fra Gud. Dette er afskyeligt, det er vanhelligt, det staaer i Strid med alle Secter og Partier i Christenheden. Jeg har aldrig kunnet taale det, og af denne Grund bidrog jeg Mit til at faae alle Propheterne og Apostlerne alvorligt afstraffede; thi saalænge det tillodes dem at benytte denne Aabenbaringsgave, gjorde de aldrig Andet end at blotte og bagtale mig og alle andre gode, hellige Mænd og aabenbarede alle vore Handlinger og Hensigter, som de kaldte ugudelige, men som vi ansee for den høieste Nidkjærhed og Gudsfrygt. Og naar vi saa dræbte dem for slige Forbrydelser som Drømme, Syner og Prophetier, opløftede man et Ramaskrig om Forfølgelse, og saaledes have vi det nu igjen med Deres elendige, bedragne Mormoner.

Joseph. Saa er altsaa Deres christelige Majestæt gunstig stemt mod alle Religioner uden denne ene?

Djævelen. Ganske vist. Jeg holder meget af lange Bønner, Kirkesang, Klokke-

ringning, Opførelsen af Kirker, Forsamlinger, Prædikener og kort sagt, jeg er meget ivrig for Missionens Fremme. Jeg kan ogsaa godt lide lange Ansigter, lange Kjoler og lærde Taler. Intet er mig kjærere end at see Folk, som hele Ugen have plaget sin Næste, udpresset den Fattige, vandret i Forfængelighed og Hovmod og overhovedet tjent mig af sit ganske Hjerte, jeg siger, Intet er mig kjærere end at see disse Folk gaae til Forsamling om Søndagen med et langt, helligt Ansigt, og see dem nedlægge en Deel af deres uretfærdig erhvervede Vinding paa Præstens Alter, medens denne med dybe Sukke og heitidelige Ansigtsfordreielser, udbryder: „Herre, vi have ikke gjort, hvad vi burde, og det, vi burde have gjort, have vi forsømt!" og da, naar Tjenesten er tilende, see dem vende sig til deres vante Ugudelighed og fortsætte deres ryggesløse Færd hele Ugen igjennem, og naar næste Sabbath kommer, da at gjentage det samme forfra. Godt, svar mig nu oprigtig, Hr. Smith, indseer De ikke, at disse og alle Andre, som have Gudsfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft, ere mine christne Børn, og at deres Religion er en Hjælp for min Sag?

Joseph. Tilvisse; Deres Grunde ere klare og indlysende hvad disse Hyklere angaaer; men De vilde vel ikke være fornøiet med, at Folk blive omvendte til en eller anden Sect, og at de da satte deres Lid til dennes Lære og stole paa, at den frie Naade skal frelse dem? Har De ikke imod en saadan Fremgangsmaade?

Djævelen. Nei, hvorfor skulde jeg have Noget imod den Slags Religion, Hr. Smith? Jeg bryder mig ikke om, hvormeget de blive omvendte, hvormeget de raabe Herre, Herre, eller hvormeget de bygge paa den frie Naade, saalænge de ikke gjøre de Gjerninger, deres Gud har befalet dem. Jeg er vis paa dem alligevel tilsidst, thi De veed jo, alle Mennesker skulle dømmes efter deres Gjerninger. Hvad staaer der i deres gode, gamle Bibel? Siger den ikke: „Ikke Enhver, som raaber Herre, Herre, skal indgaae i Himmeriges Rige, men kun den, der gjør min Faders Villie, som er i Himmelen?" Nei, nei, min Herre, jeg har ikke det Mindste imod Religionen, og allermindst mod den moderne Christendoms Former. Saalænge de fornegte Religionens Kraft, ere de mine Bundsforvandte. See hvormegen Uenighed, Strid, Had, Avind, Løgn, Blindhed og endog Blod-udgydelse har ikke været Frugten af disse Systemer; men derved vinder jeg Millioner for mig, medens vi paa samme Tid have Navn af gode Christne. Men De, min Herre, De er min Fjende, min aabenbare, svorne Fjende. De har endog fordristet dem til paa den vanhelligste Maade at rive Sløret af disse smukke Systemer og begyndt at gjøre aabent Angreb paa mit Rige, og det uagtet jeg havde næsten hele Christenheden tilligemed Geistligheden og Pressen paa min Side. Hvor tør De vove at reise en saadan Revolution uden Hjælp eller Bistand midt iblandt en utallig Hærskare af mine Undersaatter?

Joseph. Vel, Sir, jeg vidste, jeg havde Sandheden paa min Side, og at Deres Systemer og christne Former vare saa grundraadne, at man blot behøvede at løfte en Flig af Sløret, der dækker Deres Bedragerier, paa den ene Side, og at fremstille den simple, fornuftige Sandhed paa den anden, for at Menneskene paa eengang kunde see den umaadelige Forskjel, og medmindre de ligefrem foretrak Mørket fremfor Lyset, vilde de øieblikkelig forlade deres Rækker og slutte sig til Sandheden. Hvad er vel lettere at vise af Fortidens Historie, end at den Religion, som var grundet paa directe Aabenbaring, var det eneste System, Herren nogensinde indstiftede, og det eneste, hvoraf Menneskeslægten kunde have Gavn? Hvad er vel lettere at

vise, end at dette System frelste Kirken fra Oversvømmelse, Hunger, Ild, Krig, Tvedragt, Trældom, Tvivl og Mørke i fordums Dage, og det er den eneste retmæssige Maade, hvorpaa Herren styrer sit Eiendomsfolk i enhver Tidsalder og Uddeling.

Djævelen. Oprigtig talt, Hr. Smith, maa jeg indrømme, at hvad De der siger, er Noget, som hverken jeg eller nogen af mine dygtigste Theologer have været istand til at gjendrive med noget Argument eller Factum. Men saa maa De erindre, at Tradition og Vane i Forening med Moden og den offentlige Hyldest i alle Tider have havt større Vægt end rene Kjendsgjerninger og sund Fornuft. Heraf seer De, at vi endnu ere sikkre, saalænge vi fortsætte vort Raab fra Prædikestolene og i Pressen, thi alt Saadant, som De nys nævnte, er afskaffet og behøves ikke mere. Derfor kan Gud gjerne tale, Menneskene ville ikke høre; om Engle sendes, ville de ikke troe; om Syner gives, ville de ikke blive oplyste; om Propheter opløfte deres Røst, vil Ingen agte paa Advarslen. Saaledes seer De, at vi have dem ligesaa sikkert nu som i gamle Dage. Gud kan ikke sende noget Sendebud til dem, som vil blive hørt eller prøvet med den mindste Grad af Oprigtighed eller Tillid, saa hvad det Gode angaaer, de faae fra Gud, naar alt Samqvem er afskaaret med ham, kunde de ligesaa gjerne være uden Gud. Heraf kan De see, at jeg har fuldkommen Indflydelse og Herredømme over Menneskeheden ved langt kraftigere Midler end Argumenter og Fornuft, ja jeg tør endog lære dem, at det er Synd at tænke, drøfte og undersøge, da det vilde forstyrre deres hellige Andagt og fromme Sukke. De maa være meget ubekjendt med den menneskelige Natur, Hr. Smith, saavel som med Fortidens Historie, naar De kan antage, at Sandhed og Fornuft har synderlig Indflydelse paa Mængden. Erindrer De ikke, hvor fortræffelig vi afparerede Sandheden i Ephesus, da Paulus forsøgte at tale Folket tilrette i Theatret? Besynderligt, at De, med alle disse Exempler for Øie, tør vove at opløfte det samme Raab, som vi saa ofte have bragt til at forstumme, og det ovenikjøbet med ingen bedre Vaaben end Sandhed og Fornuft. De maa i Sandhed takke min christelige Taalmodighed, at jeg ikke for længe siden har brændemærket Dem; men vogt Dem for Fremtiden; det er ikke sagt, at jeg altid er saa mild.

Joseph. Men hvorfor er Deres Majestæt saa forbittret paa mig og mine Foretagender, naar De, som De siger, er fuldkommen betrygget for Folkets Vedkommende? Og hvorfor er De saa bange for Følgerne af min Optræden og Virkningen af mine Vaaben, medens De paa samme Tid erklærer, at De foragter dem som svage og unyttige? Det er desværre altfor sandt, at De tilsyneladende har Mængden paa Deres Side for Nærværende, og at Sandheden sjelden gjør nogen Fremgang. Hvorfor er De da ikke tilfreds og overlader mig at røgte mit Kald i Fred? Jeg har ikke Haab om at vinde Andre for Sandheden, end de Faa, som tænke, og disse have jo altid været Dem til Byrde.

Djævelen. Sandt nok; men tiltrods for alle mine og mine Medarbeideres Bestræbelser, gjør De daglig mine Rækker tyndere, ved at formere de Tænkendes Tal. Og ved denne Tænken blive ofte nogle af vore vigtigste Planer gjennemskuede og vi selv satte i største Forlegenhed, og hvem veed, hvad Nederlag, Skjændsel og Vanære der kan tilføies den hellige Sag, hvis det tillades Dem at fortsætte deres oprørske Gjerning.

Joseph. Men, Hr. Djævel, naar De har saamange Fordele paa Deres Side, hvorfor griber De da til saadanne usle, foragtelige og dumme Vaaben som Spaul-

dings Roman? De siger, De er en Gentleman, en Christen, en Theolog, og De burde for Deres egen og Deres Sags Skyld idetmindste bevare det ydre Skin af Ære og Paalidelighed. Tilstaa Sandheden for denne Gangs Skyld, min Herre; De veed fuldkommen godt, at denne Spauldingshistorie, hvori De fremstiller mig som en Bedrager, i Forening med Sidney Rigdon, og at vi søgte at udgive den som Mormons Bog, er heel og holden Løgn, en afskyelig Opdigtelse uden Spor af Sandhed. De veed ogsaa, at jeg fandt Nephiternes Original-Optegnelser og oversatte og udgav Mormons Bog efter dem, uden at have hørt det mindste, hverken om Spaulding eller hans Roman eller Sidney Rigdon. Dette var en uhæderlig, skjændig og æreløs Streg af Dem, ja Noget, som selv De, Hr. Djævel, maatte skamme Dem ved.

Djævelen. Godt, jeg indrømmer ærligt, Hr. Smith, at hvad De der siger er sandt, og at det ikke var den hæderligste Fremgangsmaade i Verden. Men det var Dem, der begyndte Kampen ved at offentliggjøre hiin afskyelige Bog, som vi strax saae afslørede aldeles hele vor falske og raadne Christendom, ja fortiede ikke engang det Factum, at vi i Løbet af de mørke Tidsaldere havde stræbt at berøve Bibelen dens Reenhed og Tydelighed, og vi bleve derfor yderst forskrækkede, og uden tilbørlig Overveielse sammenkaldte vi i vor Besippelse et hastigt Raad af Præster og Bladudgivere i Painesville i Ohio, og tænkende at næsten alle Vaaben vare tilladte i Krig, opfandt vi det Spauldingshistorien og fik narret den stakkels Bogtrykker Howe i Painesville til at paatage sig Forfatterskabet, endskjøndt Dr. Hurlbert (takket være min Hjælp) var den virkelige Forfatter. Men husk een Ting, Hr. Smith, husk, at vi ikke vare saa forhærdede eller samvittighedsløse som at udgive denne Roman som en afgjort Sandhed i Begyndelsen; vi udgav den kun som en Formodning, som en Sandsynlighed, og dette veed De, vi havde Ret til, og det faldt os aldrig ind at tænke paa, hvormeget Ondt den vilde afstedkomme. Det var nogle af mine ulykkelige Præster, der ere mere ubetænksomme, forhærdede og principløse end jeg selv, som bestandig tilføiede Noget i hver Udgave, indtil de tilsidst, uden mit Samtykke, erklærede det for den rene Sandhed, at Salomon Spaulding, Sidney Rigdon og De selv have lavet Mormons Bog af en Roman. Jeg er glad ved denne Sammenkomst med Dem, da det giver mig Leilighed til at rense mit Navn. Jeg erkjender med Skam, at jeg gjorde mig skyldig i en slet Streg ved at bidrage til at opfinde og udgive Spauldings Roman som en Sandsynlighed og ved at give mig af med Sturke, der staae langt under min Værdighed, hvadenten jeg betragter mig som en uindskrænket Fyrste, Christenhedens Overhoved, eller som en ret og slet ærlig og erfaren gammel Djævel, og for dette Feilgreb beder jeg Dem om Forladelse. Men jeg maa alvorligt frabede mig al Beskyldning for at have hjulpet til at skrive de Tillæg, som ere indrykkede i de senere Oplag af Bogen, hvori mine tidligere Formodninger gjøres til uomstødelige Kjendsgjerninger. Nei, Hr. Smith, jeg har saamænd aldrig befattet mig med en saa lumpen Affaire; jeg foragter det som et Værk, som ene og alene Præsterne og Redacteurerne maae staae til Ansvar for, og jeg troer neppe, at den meest forstokkede af Smaadjævlene i vort Rige vilde have nedladt sig til slig en Handling.

Joseph. Godt, jeg vil indrømme Deres Majestæt en Smule Ærekjærhed for een Gangs Skyld idetmindste, hvis det, De siger, er Sandhed; men hvordan kan De retfærdiggjøre Deres Handlemaade, naar De nedværdiger Dem saa dybt som at være de geistlige Leiesvendes og deres Tilhængeres

Ligemand og vedbliver at benytte denne Løgnehistorie, som De foregiver at foragte, for fremdeles at føre Folk bag Lyset med Hensyn til Mormons Bogs Oprindelse?

Djævelen. O, Hr. Smith, den sluges med saadan Graadighed af de fromme Secterere, at jeg synes næsten, det er Synd at forstyrre deres Nydelse og Glæde, og jeg kan ikke modstaae Lysten til at fortsætte Spøgen nu, da den er saa godt rodfæstet i deres Hjerte. De kan ikke forestille Dem, hvor vi Djævle ere færdige at briste af Latter, naar vi komme ind i en af disse prægtige Kirker, paatage os en hellig Mine, istemme Sangen og opsende de frommeste Sukke; naar dette er gjort, opdisses Spauldings Roman med høitidelig Alvor fra Prædikestolen, medens den ærværdige gamle Præst paatager sig et Ansigt saa langt som Biliams Æsel. Alt gaaer i den gabende Forsamling for puur Sandhed, medens vi bøie vore Hoveder bag Stolene og smile og blinke til hverandre i al Stilhed, for ikke at forstyrre Andagten, thi saa slet som jeg er, vilde jeg dog aldrig forstyrre denne populaire Gudstjeneste, som Velanstændigheden byder os at respectere. Saa De seer, Hr. Smith, at vi have vort Morskab deraf, rigtignok paa Deres Bekostning; men naar Alt kommer til Alt, mene vi ikke noget Ondt dermed, endskjøndt jeg maa tilstaae, at det bidrager til at fremme vor Sag.

Joseph. Jeg vil forlade denne Gjenstand, da jeg ønsker Oplysning om andre Historier, der have faaet en udbredt Circulation ved Deres Præsters og Redacteurers Tjenstvillighed. Vi have saaledes den Historie om min Vandring paa Vandet, hvorved jeg druknede, samt de mange Historier om mine Forsøg paa at opreise Døde, hvilke altid mislykkedes, om mine Bestræbelser for at vise mig som en Engel, ved hvilken Leilighed jeg blev greben og stillet blot, og desuden har De tidt og ofte ladet mig dræbe, snart paa en, snart paa en anden Maade. Nuvel, gamle Hykler, De veed meget godt, at noget Saadant aldrig er hændt, eller Noget, hvoraf man kunde udlede slige Historier, ja hvad mere er, De veed, at jeg ligefrem benegter, at en Mands Mirakler, virkelige eller forgivne, er noget Beviis for hans guddommelige Kald, og at, hvis Mirakler forøvrigt gives, ere de kun skjenkede som en Gave af Herren, men aldrig udførte for at overbevise de Vantroe. Hvorfor tager De da Deres Tilflugt til slige uværdige Historier i Deres Optræden mod mig, naar De har saamange andre Fordele? Jeg beklager mig ikke over en saadan svag Modstand, som om den skulde kunne hindre min Virksomhed, men nævner det kun som Noget, der er godt skikket til at skade deres egen Sag.

Djævelen (leende). Ha, ha, ha, Hr. Smith! Jeg udgav disse Historier kun for Løiers Skyld, for at more mig lidt, uden mindste Tanke om, at Nogen paa den hele Jord kunde være saa dum at troe dem. Men tænk Dem min Forbauselse, da jeg fandt Præsterne, Redacteurerne og Folket saa blottede for al Dømmekraft og Smag, saa forgabede i Løgnen, og saa beredvillige til at gribe Alt, hvad der kunde tjene dem mod deres fælles Fjende, som de kalde Dem, at deres lettroende Hjerner kunde tage disse vore Opdigtelser for gode Varer og udbrede dem blandt Menneskene, der slugte dem ligesaa begjerligt som en ung Spurv sluger en Larve, naar den falder lige i dens vidtaabnede Mund, medens den dovner sig med tillukkede Øine. Heraf seer De, Hr. Smith, at jeg, uden at ville Dem noget specielt Ondt, har jeg min Fornøielse deraf og har desuden den uventede Lykke at høste store Fordele af Omstændigheder, som jeg aldrig havde gjort Regning paa, saa jeg haaber, De idetmindste vil tilgive mig min Daarskab og ikke tilskrive det Ondskab, hvor intet Ondt var tilsigtet. De veed, vi

Djævle ere nogle stakkels, arme Væsener i ethvert Tilfælde, og havde vi ikke vore skjemtsomme Paafund, vort Spil og vore Andagtsøvelser, vilde vi ikke have Noget at fordrive Tiden med.

Joseph. Ja, ja, jeg seer nok, De hellere søger Dem et Smuthul paa en eller anden Kant end at bære den Vanære og Skamplet, som De synes at have fortjent ved Deres Opførsel. Men, idet jeg slaaer en Streg over Fortiden, lad mig høre, hvordan De vil forholde Dem i Fremtiden, og om den Feide, der finder Sted mellem Dem og mig, skal fortsættes fremdeles? og om saa er, hvilke Forholdsregler agter De at anvende? De kjender min Handlemaade; jeg er for længesiden traadt i Skranken i Spidsen for en Haandfuld kjække Patrioter, der ere urokkelige som Polarstjernen og standhaftige som Gibraltars Klippe. De lee kun ad og foragte Eders elendige Opdigtelser, og uden andre Vaaben end simpel Sandhed og sund Fornuft og understøttede af guddommelig Aabenbaring, udfordre vi dristigt hele Eders Rige til Kamp, og ville aldrig forlade Valpladsen døde eller levende, før vi seire og fratage Eder enhver Fodbred Jord, som I have tilranet Eder. Dette er vor Beslutning, og endskjøndt De er min Fjende, er jeg ædelmodig nok til at gjøre Dem bekjendt dermed. De kan heraf see, at jeg ikke stoler paa noget uforudseet Tilfælde, uagtet alle de skinhellige Puds, De har spillet mig og Offentligheden.

Djævelen. Jeg er formeget af en Gentleman, Hr. Smith, til ikke at beundre Deres ædle Frimodighed og Uforfærdethed, og formeget af en Christen til ikke at paaskjønne Deres Aabenhjertighed. Men i Betragtning af, at De begyndte Striden, og jeg i Førstningen kun indskrænkede mig til Selvforsvar med det rene Motiv at værne om mit Rige, synes jeg dette maa i en vis Grad tjene til Undskyldning for hvad Vaaben jeg har brugt; og for at De ikke skal have Grund til at beklage Dem over min Handlemaade i Fremtiden, vil jeg ogsaa aabent fortælle Dem min Felttogsplan. Her skal De see, hvad jeg var ifærd med at gjøre i Norges, da jeg tilfældigviis traf Dem (her trækker han op sine Placater), og ved at gjennemlæse denne Bekjendtgjørelse, vil De see min Handlemaade. Hidindtil har jeg søgt at standse Deres Fremgang ved at behandle Deres Sag med Foragt, for muligt at qvæle den ved at anstille os, som om det var Noget, der ikke fortjente vor, de velunderrettede Christnes Opmærksomhed. Derfor har jeg i Almindelighed fremstillet Dem som en uvidende og skjørhovedet Person, og at Deres Tilhængere bestode af tankeløse og eenfoldige Almuesfolk. Men Factum er, at De har gjort saa mægtige Fremskridt og udøst en saadan Strøm af Kundskab, og samlet om Dem en saadan Skare talentfulde og dybsindige Mænd, at jeg ikke længere formaaer at skjule disse Kjendsgjerninger under en Hob Løgne, og af den Grund forandrer jeg nu min Angrebsplan. Jeg skal herefter stræbe at hæve Dem og Deres Fremgang til Skyerne og gjøre Dem saameget større end Virkeligheden, som jeg forhen satte Dem under samme. Har min tidligere Fremgangsmaade vækket Foragt og Spot mod Dem og derved unddraget Dem Offentlighedens Opmærksomhed, skal jeg fra nu af søge at vække Misundelse, Frygt og Forfærdelse, indtil hele Verden er færdig til at reise sig mod Dem og knuse Dem, ja som om I Mormoner vare en Legion Samson'er, anførte af en Bonaparte. Dette, haaber jeg, vil lettere kunne styrte Dem, end den uhæderlige Fremgangsmaade, jeg hidindtil har brugt; saa bereed Dem for det Værste.

Joseph. Jeg frygter ligesaa lidt for denne Fremgangsmaade som forhen for Deres Foragt; og veed De hvad, jeg skal bestræbe

mig for at gaae fremad i den Grad, at Deres tilsigtede Løgn om min overordentlige Indflydelse og Magt skal blive til Sandhed, og vil derved vorde beredt til at møde dem, De vil ophidse mod mig, og give dem en saa varm Modtagelse, at de aldrig skulle opdage Deres tilsigtede Løgn, men faae Beviis for, at Deres Foregivender om min Storhed er den rene Sandhed; saa gjør kun Deres Værste, jeg trodser Dem.

Djævelen. Godt, Tiden vil vise, enten Jorden skal regjeres af en Prophet under Sandhedens Scepter, eller om jeg og mine christne Venner fremdeles skulle have Herredømmet. Men glem ikke, Hr. Smith, glem ikke, hvad jeg vil sige, jeg besværger Dem for Deres eget Vel: vogt Dem for hvad De gjør, thi husk, jeg har Præsterne og Journalisterne paa min Side, paa nogle faa Undtagelser nær, samt Rigdom, Anseelse og Popularitet. Beregn godt Omkostningerne, førend De igjen optager Fjendtlighederne. Farvel, Hr. Smith, jeg maa hen og samle Recruter og berede mig til Felttoget.

Joseph. Farvel, Deres Majestæt.

(De tage Begge til sine Hatte og skilles ad.)

Djævelen (idet der falder ham Noget ind, vender pludselig om). O, Hr. Smith, endnu et Ord, med Deres Tilladelse. (Tiltaler ham i en sagte, fortrolig Tone, med Munden tæt ved Josephs Øre.) Naar Alt kommer til Alt, hvad gavner det at skilles som Uvenner? De søger jo efter Hveden og jeg efter Klinten; begge maae høstes. Ere vi ikke Medarbeidere? Jeg kan ikke bruge Hveden, og De kan ikke bruge Klinten, selv om vi havde dem. Vi samle hver vor Deel, kom derfor, giv den stakkels Djævel, hvad der tilkommer ham og lad os være Venner.

Joseph. Javel! Jeg ønsker ikke Deres, og De ikke Mine. En Mand, der er fri for Fordomme, vil give Djævelen hans Skyldighed. Kom, her er Venskabets høire Haand — De for Klinten, jeg for Hveden. (De ryste hjertelig hinandens Hænder.)

Djævelen. Vel, Hr. Smith, vi have nu passiaret temmelig længe, og ere tilsidst blevne enige. De er en høimodig og ædel Mand og vil ikke komme med en stikkende Beskyldning mod en stakkels gammel Djævel engang, og ikke snyde ham for hans Deel. Det er varmt i Dag, og det forekommer mig, det er min Tour til at traktere; lad os gaae ned i Mo'er Brewers Kjælder og faae lidt at drikke.

Joseph. Lad gaae, Hr. Djævel; De synes meget høimodig nu. (De gaae ned i Kjælderen.)

Djævelen. God Morgen, Madam Brewer. Maa jeg forestille Dem min gode Ven, Hr. Smith, Propheten.

Værtinden (smiler lidt og synes en Smule overrasket). Er det Dem, Hr. Djævel? Sid ned, De seer noget træt ud; men det er vel ikke Alvor, at dette er Hr. Smith, Deres største Fjende? De forbauser mig. Hvad ønsker De, mine Herrer? thi dersom I kunne drikke sammen, synes jeg, hele Verden burde være Venner.

Djævelen. Da vi begge ere Maadeholdsmænd og Religionens Forkjæmpere, tænker jeg, et Kruus godt Øl til os hver vil være bedst. Hvad siger De, Hr. Smith?

Joseph. Som Deres Majestæt behager.

Djævelen (holdende sit Kruus i Veiret). Hr. Smith, Deres Sundhed. Jeg foreslaaer en Skaal.

Joseph. Godt, fortsæt.

Djævelen. For min gode Ven, Joseph Smith: Maa alskens Ulykke ramme ham, og maa det aldrig tillades ham at betræde mit Rige, hverken i Tid eller Evighed, thi han kunde næsten faae mig

til at glemme, at jeg er en Djævel og gjøre en Gentleman af mig, medens han nok saa net omstyrter mit Herredælde, samtidig med at han vinder mit Venskab.

Joseph. For Hans sataniske Majestæt: Maa han blive fordrevet fra Jorden og jaget tilsøes i et Steentrug med en Jernaare, og maa Truget synke og en Hai sluge baade Truget og dets kongelige Passageer og en Alligator sluge Haien, og maa Alligatoren blive indspærret i Nordvest Hjørnet af Helvede, Døren blive tillukt, Nøglen blive tabt og en blind Mand sendt ud for at søge efter den!

(Begge gaae.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Til Præstedømmet.

Nu, da vore udvandrende Sødskende ere vel befordrede, er det ønskeligt, om de, der arbeide i Viingaarden, særligt vilde rette deres Opmærksomhed paa Evangeliets Forkyndelse for dem, der endnu ikke have lært dets frelsende Grundsætninger at kjende, og vi formane vore Brødre til at benytte enhver Leilighed til at opmuntre, trøste og belære de Hellige, som ere tilbage i de forskjellige Dele af Missionen, og lære dem at forstaae, at han, hvis faderlige Omsorg udstrækkes til alle hans Skabninger, ikke vil forglemme sine trofaste Børn, som sætte deres Fortrøstning til ham.

Vi haabe, at de Ældste ville i al deres Prædiken bevare den Aand, som i saa høi Grad har charakteriseret Herrens Tjenere i enhver Tidsalder, nemlig Kjærlighedens, Godmodighedens, Langmodighedens, Sagtmodighedens og Overbærenhedens Aand, saa deres Vandel kan være exemplarisk og uden Dadel. I ville derved, kjære Brødre, neddrage Himmelens Naade og Velsignelse over Eder og tillige vinde alle gode Menneskers Agtelse, med hvilke I komme i Berørelse.

Tillad os at benytte denne Leilighed til at advare Enhver af Eder imod at stole formeget paa menneskelig Viisdom samt imod overdreven Selvtillid, men byg paa Herren og Sandheden af vor hellige Sag, og vor himmelske Fader vil hjælpe Eder at overvinde al Modstand; thi uagtet vor Sag er retfærdig, have vi dog mange Fjender; men bevæbnet med Retfærdighed og Sandhed vil hver enkelt Mand være som en Hærskare, og Gud vil skaffe os Seir.

Til Bogagenterne. Flere af Brødrene, som have overtaget Salget af vore Skrifter, have fra Tid til anden reqvireret flere Bøger og Skrifter, end de kunde afhænde, og have ikke formaaet at indsende den tilsvarende Sum Bogpenge, og Følgen heraf har været, hvilket lettelig kunde forudsees, at Conferencerne have paadraget sig en uhyre Boggjeld, som er i stadig Stigen. Saaledes have Bøger og Skrifter

henligget paa vore Agenters Hylder, indtil en stor Deel af dem ere blevne opslidte og ubrugelige. Vi ønske derfor, at Agenterne for Eftertiden ville indsende hvert Qvartal Beløbet for de i samme Tidsrum modtagne Skrifter, thi uden at iagttage denne Forholdsregel, vil Eders Boggjeld voxe i det Uendelige. Vi troe gjerne, at vore Brødre hidindtil have gjort Alt i bedste Hensigt, men ville ikkedestomindre raade Eder til at være mere vaersomme for Eftertiden og ikke reqvirere Mere, end I kunne afsætte i kort Tid.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 237.)

Aabenbaringer og Tilkjendegivelser af Guds Kraft i de sidste Dage.

Bibelen. Aab. 11, 3. „Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle prophetere tusinde to hundrede og tresindstyve Dage, iførte Sække.

7 V. „Og naar de faae fuldendt deres Vidnesbyrd, skal det Dyr, som opstiger af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjelslaae dem.

8 V. „Og deres Legemer skulle ligge paa den store Stads Gader, hvilken i aandelig Mening kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor vor Herre er korsfæstet.

9 V. „Og nogle af Folkeslagene og Stammerne og Tungemaalene og Hedningerne skulle see deres Legemer tre Dage og en halv, og ikke tilstede deres Legemer at lægges i Graven.

10 V. „Og de, som boe paa Jorden, skulle glæde sig over dem og fryde sig; og de skulle sende hverandre Gaver, fordi disse to Propheter vare dem til Plage, som boe paa Jorden.

11 V. „Og efter de tre Dage og en halv kom Livs Aand fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, og en stor Frygt faldt paa dem, som saae dem.

12 V. „Og de hørte en stærk Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger hid op. Og de stege op til Himmelen i en Sky, og deres Fjender saae dem.

13 V. „Og i den samme Stund skete et stort Jordskjælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og der blev ihjelslaget i Jordskjælvet 7,000 Personer; og de Andre bleve forfærdede og gave Himmelens Gud Ære."

Aab. 14, 6. 7. „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, der boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder."

Aab. 18, 1-4. „Og derefter saae jeg en Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt, og Jorden oplystes af hans Glands. Og han raabte med Styrke, med høi Røst og sagde: Den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævlenes Bolig og et Fængsel for alle urene Aander, og et Fængsel for alle

urene og afskyede Fugle! — — — Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager."

Es. 40, 1. „Trøster, trøster mit Folk, skal Eders Gud sige;

2 V. „taler kjærligen til Jerusalem og raaber til den, 'at dens Strid er fuldendt; thi dens Misgjerning er forligt, thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle sine Synder.

3 V. „Der er hans Røst, som raaber i Ørken: Rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark.

4 V. „Hver Dal skal ophøies, og hvert Bjerg og hver Høi skal fornedres, og hvad som er krumt skal blive jevnt, og det Knudrede skal blive som en slet Dal.

5 V. „Og de skulle see, ja alt Kjød tillige, det, som Herrens Mund haver talet."

Mal. 3, 1. „See, jeg sender min Engel, at han skal berede Veien for mit Ansigt, og strax skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsøge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til, see, han kommer, sagde den Herre Zebaoth." (See det Følgende.)

Mal. 4, 5. 6. „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaae Jorden med Ban."

4 Moseb. 14, 21. Al Jorden skal opfyldes med Herrens Herlighed.

Es. 11, 9. Herrens Kundskab skal skjule Jorden.

Jer. 31, 31. „Jeg vil gjøre en ny Pagt med Israels Huus."

Jer. 16, 16. Herren vil sende mange Fiskere og Jægere for at indsamle Israel.

Amos 3, 7. Herren vil Intet gjøre, uden først at aabenbare sin Villie til sine Propheter.

Ap. Gj. 2, 17. I de sidste Dage skal Herren udgyde sin Aand over alt Kjød.

2 Thesf. 1, 7. 8. Jesus skal aabenbares i Himmelens Skyer i al sin Magt og Herlighed.

(Fortsættes.)

Gjenstridighed.

(Fra „Millennial Star.")

„Gjenstridighed er som en Troldboms Synd." Samuel.

Der er noget særdeles Interessant i at studere, hvad man kunde kalde „Menneskeslægtens Religionshistorie." Man kan i den finde alle Slags Charakterer fremstillede, de meest modstridende Grundsætninger hyldede, og de allerurimeligste Systemer, iførte Religionens hellige Dragt, forfegtede af deres respective Tilhængere med lige stor Halsstarrighed. Ved Betragtningen heraf vil enhver oprigtig Helligs første Følelse være Taknemmelighed mod Herren, fordi Mørket, hvori han, tilligemed alle andre Mennesker, var indhyllet, er bleven gjennembrudt af den guddommelige Sandhed, som har aabnet hans Forstand, og gjort ham skikket til at be-

dømme Verdens sande Tilstand og viser ham Veien, som fører til Liv og Udødelighed.

Hvo kan vel, uden den, der selv har erfaret det, fatte den Fryd og Lyksalighed, man føler ved at afryste Satans Aag og faae Deelagtighed i den herlige Frihed, som Guds Børn nyde?

Tanken om Evigheden og en Tilværelse hiinsides Graven maa være af overordentlig Interesse for Enhver, der ikke er gaaet under i Syndens Malstrøm, eller sunken i Skjændselens og Fortvivlelsens Afgrunde, og han ønsker udentvivl al mulig Oplysning og Kundskab om en saa ubekjendt Gjenstand. Men hvor skal man erholde den attraaede Kundskab? Her staaer jeg midt i en Verden af Godt og Ondt; jeg er en af dem, hvis Virketid er af saa kort Varighed, hvis Livstraad kan blive afskaaret hvert Dieblik; jeg hører om evigt Liv, om en Tilværelse herefter, hvor der baade skal være Salighed og Qval; min Fornuft hilser denne uvisse Fremtid, mit Hjerte banker af Forhaabning om, hvad der vil komme, — men hvor skal jeg hen for at erholde Kundskab om denne vigtige, men dunkle Gjenstand? hvor finder jeg en Lods, der kan styre mit skrøbelige Fartøi ind i den evige Hviles sikkre Havn?

Religionen, vil man maaskee svare mig, er den Veileder, Du behøver, den eneste Kraft, som paa nogen mulig Maade kan frelse Dig fra at synke i Mørkets og Fortvivlelsens Afgrund. Sandt nok, men hvor skal jeg finde denne Hjælper, og hvorpaa skal jeg kjende den forønskede Veileder? Vil han komme til mig, ifort Sandhedens Glorie? Ville Ordene strømme fra hans Læber som et Væld af Himmelens ufeilbarlige og evige Kundskab? Om saa er, da søger jeg vísselig forgjeves i hele Christenheden efter denne uskatterlige Lærer!

Naar jeg betragter alle Religionssamfund paa Jorden, finder jeg, at de forkynde usammenhængende og modstridende Lærdomme, som kun tjene til at forvirre Sindet, og mine Forhaabninger bortdunste i Vankundighedens og Partiaandens Taage. Men i Himmelens Raad maa der være Skjønhed, Orden og Sandhed; Saliggjørelsens store Plan maa være samstemmende med Guds Viisdom og maa være foreenlig med al anden Sandhed.

Lad os for et Dieblik betragte vore Omgivelser, og vi see en Kirke af stor Elde, som gjør Krav paa hele Menneskeslægten og udgiver sig for at være den eneste af Himmelen bemyndigede til at bringe Saliggjørelse til Verden; den paastaaer at være i Besiddelse af det hellige Præstedømme og banlyser Alt, hvad der befinder sig udenfor dens Omraade, og opfylder derved Apostelens Ord: „Han modsætter og ophoier sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud."

Vi see atter den modsatte Yderlighed. Vi see, hvorledes Skarer, som i deres Kamp mod det gamle System, hvorfra de selv ere udsprungne, have tabt alt Begreb om Ordenen i Guds Rige eller i Saliggjørelsens Plan, og de forkynde deres Tilhængere, at det er fuldkommen Nok blot at troe paa Jesus Christus; men de lære hverken hans Bud eller opreise en eneste Veiviser til Veiledning for den ængstede Vandrer.

Men midt i al denne Forvirring hvad see de Hellige? At Himlene ere aabne, at en Engel fra Herlighedens Rige er nedsteget til Menneskene med Budskab fra det Høie, og at han har gjengivet Myndigheden til at organisere og opbygge Guds Rige. Derfor er det hellige Præstedømme gjengivet til Jorden, at Herrens Tjenere kunne blive udrustede med de fornødne Egenskaber til at forkynde den evige Sandheds Grundsætninger og forvalte Rigets Ordi-

nantser, saa de Trofaste, de Ydmyge og Rene kunne blive frelste. Dette have de Hellige i de sidste Dage skuet og erfaret; de have seet, at Guds Rige er et Ordens-rige, og at Myndigheden, hvormed det styres, er Fuldmagten fra ham selv. Af hvad Natur maa altsaa ikke Gjenstridighedens Synd være? Regnes den ikke med Rette for ligesaa stor som en Trolddoms Synd? og er ikke Trolddom et formildet Udtryk for Mørkets Magter? og gaae ikke Mørkets Bestræbelser altid ud paa at omstyrte Guds Rige? Af hvilken afskyelig Natur, spørge vi atter, maa altsaa Gjenstridighed være hos En, der har sluttet sig til Herrens Gjerning i disse Dage?

Det er det første Skridt til Frafald, og vil, uden øieblikkelig Omvendelse, ganske vist føre dertil. Lad Satan først faae saa megen Indflydelse over En, at han kan vække denne Følelse i hans Hjerte, og han har da ikke stort andet at gjøre, end blot at puste til den ulmende Gløb. Et saadant Individs Forstand bliver omtaaget, hans Følelser bittre, alle Ting ere forkeerte, og før han veed af det, finder han sig maaskee afskaaret fra Christi Kirke og overladt til Satans Tugtelse.

Vi advare alle vore Sødskende for denne farlige Synd. See tilbage paa denne Kirkes Oprettelse i de sidste Dage; tilbagekald i Erindringen de herlige Lærdomme, Herrens Prophet gav, medens han var her i Kjødet; giv fremdeles Agt paa de tolv Apostlers Qvorum, paa hvis Skuldre Rigets Nøgler hvile; glem ikke, at de fulgte Propheten igjennem alle Trængsler, at de modtoge de sidste Lærdomme af hans Mund for Rigets Fremgang Verden, og at det var en Trøst og Glæde for ham i hans sidste Timer, at han trygt kunde overgive Alt i deres Hænder og forlade denne Sorgens og Trængslens Skueplads for at udrette sin Faders Villie bag Sløret.

Vi have indseet Vigtigheden af dette Raad, og ville paa det Indstændigste formane de Hellige til ikke at nære nogensomhelst gjenstridig og opsætsig Aand mod Kirkens retmæssige Authoriteter, for at ikke den Almægtiges Vrede skal ramme dem i Tiden eller Evigheden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 239.)

„Vi ville tillige anbefale til Eders Overveielse Rigtigheden af, at de Hellige indhente al den Oplysning, de kunne, om alle de Fornærmelser og Mishandlinger, som ere blevne forøvede mod dem af denne Stats Befolkning, og ligeledes om Beløbet af den Skade, der er tilføiet dem saavel paa Gods og Eiendom som paa deres gode Navn og Rygte; samt saavidt muligt at skaffe sig Kundskab om deres Navne, der have taget Deel i Forfølgelserne. Det var maaskee bedst at nedsætte en Committee, som kunde undersøge disse Ting og samle Brodrenes Beretninger og edelige Vidnesbyrd, saavelsom alle ærekjændende Smudsartikler, der ere udspredte om os, samt af hvem de ere skrevne, og derefter at fremlægge den samlede Frugt af djævelsk Ondskab og afskyelige Mordforsøg, som man har paaløiet os, ikke alene for Offentligheden, men for Landets høieste Authoriteter, som det sidste Middel, vor himmelske

Fader har tilraadet os, før vi kunne gjøre fuldt Krav paa den Forjættelse, som skal kalde ham frem af hans lønlige Sted, samt før at hele Nationen kan lades uden Undskyldning, naar han blotter sin mægtige Arm.

„Dette er en Pligt, vi skylde Gud og Englene, ved hvem vi skulle faae Kraft til at være standhaftige, og ligeledes os selv, vore Hustruer og Børn, som ere nedbøiede af Bekymring, Sorg og Angst, som Følge af Tyranniets og Undertrykkelsens Morderhaand, der understøttes af den Aand, som er saa stærkt udpreget i Fædrenes Troesartikler, og som er gaaet i Arv til Børnene og har fyldt Verden med stedse stigende Forvirring og er Kilden til al herskende Fordærvelse, indtil hele Jorden vaander sig under Synden. Denne Aand er et Jernaag, en stærk Lænke, hvormed Helvede binder Syndens Tjenere.

„Ja det er en Pligt, som vi ikke alene skylde vore Hustruer og Børn, men Enkerne og de Faderløse, hvis Forsørgere ere blevne ihjelslagne under dens Jernhaand, hvilken Forbrydelse i Forbindelse med mangen en anden sort Daad kunde bringe selve Helvede til at gyse og Djævelens Haand til at lammes af Rædsel. Det er ligeledes en Pligt, som vi skylde den opvoxende Slægt og alle Rene af Hjertet, hvoraf mange endnu findes blandt alle Secter og Partier, hvilke ere forblindede ved Menneskers Underfundighed og ene holdte fra Sandheden, fordi de ikke vide, hvor de skulle finde den. Det er vor Livsopgave at bringe Alt hvad der er skjult for Lyset, og Himmelen vil visselig aabenbare os det.

„Disse Pligter bør varetages med megen Alvor. Lad Ingen ansee dem for ringe, thi der ligger Meget i Fremtiden for de Hellige, som beroer paa deres Vandel nu. I vide, Brødre, at et mægtigt Skib, har stor Nytte af et lille Roer i Storm og Uveir, naar det stilles efter Vinden og Strømmen.

„Lad os derfor, elskelige Brødre, med Glæde gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt, og da kunne vi med tillidsfuld Forventning imødesee vor Frelse og Blottelsen af Guds Arm.

„Vi ville endvidere foreholde Brødrene det Urigtige i at stifte Partier og mindre Samfund, forpligtede til Sammenhold ved Pagter, Eed, Hemmeligheder, Straf o. d., og lad Fortidens Erfaringer og Lidelser, forvoldte ved Dr. Avards Ryggesløshed, være nok, og lad vor Pagt være den „evige Pagt,“ som indeholdes i de hellige Skrifter og det, Herren har aabenbaret til os. Sandt Venskab svækkes i det Øieblik, man søger at knytte det stærkere ved Straf, Eed eller hemmelige Forbindelser.

„Eders ydmyge Tjenere agte fra nu af at forkaste Alt, hvad som ikke stemmer overeens med Jesu Christi Evangeliums Fylde, og som ikke er af en aaben og ærlig Natur. De ville ikke tie, naar de see Synden opløfte sit Hoved, hverken af Frygt for Forrædere eller for Følgerne af at revse dem, der lønligt krybe ind i Hjorden for om muligt at ødelægge den. Vi troe, at de Hellige af tidligere Erfaring have lært Nok, til herefter aldrig at undlade at adlyde Sandheden, hverken paa Grund af Folks Omdømme eller for Vindings Skyld. Vi bør ligeledes vogte os for de Fordomme, som undertiden opstaae hos os, og som ere saa eiendommelige for den menneskelige Natur — Fordomme imod vore Venner og Slægtninge i Verden, som ere af andre Anskuelser end vi i Troessager. Vor Religion er mellem os og vor Gud — deres Religion mellem dem og deres Gud.

„Der er en reen og hellig Aand, som sammenknytter alle dem af vor Tro, som vandre oprigtigt for Herren. Denne Aand nærer ingen Fordom mod Nogen, men aabner vort Sind og skjænker os langt

liberalere Følelser mod alle anderledes Troende, end disse nære for hverandre. Disse Følelser ere af guddommelig Natur og stemme meest overeens med vor himmelske Faders Sind.

„Heri ligger tillige et Princip, som vi ere forpligtede til at udøve mod alle Mennesker i vort daglige Liv. Dette Princip sikkrer alle Secter, Partier og Troesbekjendere lige og ubrødelige Rettigheder i dette Liv; det paalægger os Forpligtelser mod hverandre i timelige Sager, medens de ovennævnte Principer ikke tilintetgjøre det sidste, men sammenbinde os stærkere og paalægge os ikke alene Forpligtelser mod hverandre indbyrdes, men gjøre os ansvarlige for Gud.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Et godt Vink. En Præst, som prædikede om Bagtalelse og Sladder, sagde: „Naar Christne nedværdige sig saa dybt, at de ville skade Andre ved Løgn og urigtige Fremstillinger, skulde de erindre, at da Djævelen tvistede med Erkeengelen om Mose Legeme, vilde Herren ikke tillade Erkeengelen at fremføre nogen Bespottelse mod Djævelen; og førend de kunne bevise, at deres Modpart er værre end Djævelen, og at de selv ere bedre end Erkeengelen, fordrer Bibelen, at de skulle holde deres Mund og passe deres egne Sager."

En lys Tanke. „Ingen kunne bevise af Bibelen, at de have Ret til at bestænke smaa Børn," sagde en Mand til en anden, der vilde forsvare denne Ceremoni. „Nei," lød det vise Svar, „men jeg skal sige Dig, hvoraf det kommer. Bibelen blev skrevet før Barnedaaben blev opfundet, og saaledes kunde man ikke faae Noget om den indført!"

Den lystige Barbeer. En Student, en skaldet Mand og en Barbeer reiste sammen og bleve enige om at vaage to Timer hver om Natten for Sikkerheds Skyld. Barberen fik den første Vagt; men da han begyndte at blive træt, studeerte han paa, hvad han skulde fordrive Tiden med, og endelig faldt det ham ind at barbere alt Haaret af Studentens Hoved, medens denne laa i dyb Søvn; derpaa vækkede han ham, da hans Tour til at staae Vagt kom. Studenten, halv vaagen og halv sovende, gned sine Øine og kløede sit Hoved; men da han opdagede, det var uden Haar, raabte han: „Din Gavtyv af en Barbeer, Du har vækket den Skaldede istedetfor mig!" hvorpaa han atter lagde sig ned og fortsatte sin afbrudte Søvn.

Nyheder.

Der har staaet et Slag mellem Montenegrinerne og Tyrkerne ved Duga den 16de April. Kampen, hvori 7—8,000 Montenegrinere og 3,000 Insurgenter toge Deel, varede i 6 Timer. Otte Gange angrebe Montenegrinerne og Insurgenterne

Tyrkernes Stilling, og ligesaa ofte bleve de slagne tilbage med betydelige Tab, og da tilsidst Derwisch Pascha ankom til Kamppladsen med to Bataillоner og frisk Munition, maatte Montenegrinerne trække sig tilbage paa alle Punkter, efterladende 630 Døde paa Valpladsen. Hvormange Døde og Saarede de desforuden have ført med sig, veed man ikke. Over 400 lange Geværer, foruden en stor Mængde andre Vaaben, faldt i Tyrkernes Hænder. Disse havde et Tab af 353 Døde og 77 Saarede, og paa begge Sider ere mange Chefer og Officerer blandt de Faldne og Saarede. Efter montenegrinske Beretninger have Tyrkerne havt et Tab af 2,500 Mand. Efterat Omer Pascha havde erfaret, at Montenegrinerne vedbleve at samle sig ved Duga, gav han Derwisch Pascha Ordre til at trække sig tilbage til Krstak og der at concentrere alle til hans Disposition staaende Tropper.

Nøden mellem Bomuldsarbeiderne i Lancashire er overordentlig stor og har næsten antaget Charakteer af en national Ulykke. Kun faa Fabrikanter formaae at beskjæftige deres Arbeidere de halve Dage om Ugen, og mange af de største Etablissementer staae aldeles stille. Arbeidernes tarvelige Spareskillinger ere naturligviis forlængst gaaede med, saa at Mange af dem ikke have det tørre Brød. Den private Velgjørenhed, saa storartet denne ogsaa er i England, forslaaer her ikke til at hjælpe, og man er derfor beredt paa, hvis Krisen i Amerika varer længere, at Staten ved et dybt Greb i sin Kasse maa afhjælpe den værste Nød.

I Staden Kingston paa Jamaica har en betydelig Ildebrand i faa Timer ødelagt flere Gader og betydelige Vareoplag. Skaden anslaaes til circa 2 Millioner Rdlr., hvoraf meget Lidet var assureret.

Fra Krigsskuepladsen i Amerika er intet væsentligt Nyt; der finder jevnlig mindre Træfninger Sted.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Ogden City den 12te Juni 1860.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg er meget taknemmelig for denne Sammenkomst med Eder i Eftermiddag. Der er maaskee Mange tilstede, som aldrig have seet mig for nu, og Mange, som kjende mig, men som ikke have havt Leilighed til at tale med mig i flere Aar. Da der nu forundes mig den Glæde at tale til Eder, saa modtag min hjertelige Hilsen og mine bedste Ønsker for Eders Vel. Fred være med Eder og i Eders Boliger, og maa Gud velsigne Eder.

Jeg skal ikke optage lang Tid, thi jeg forstaaer, at paa Grund af Misforstaaelse i Arrangementet have mange af Eder været her Størsteparten af Dagen; jeg veed, at baade I og Eders Børn ere trætte, og jeg troer, det vilde være godt, om Lærerne vilde skaffe de Smaa noget Vand at drikke.

I mange Aar har jeg søgt at forkynde det evige Livs Principer, og jeg er taknemmelig for, at vi ere i Besiddelse af den Religion, som baade føder Aanden og sætter Legemet i Virksomhed. Jeg er glad for en saadan Religion. Den er forskjellig fra Nutidens Religioner — det er ikke blot en Søndagsreligion og en Mandagsreligion, men det er en Hverdagsreligion, som kan skaffe et Individ stadig Glæde. Den uddanner Aanden og udvikler Forstanden hos Enhver, som vil oplade sit Sind til at skue Guds Gjerninger ved det himmelske Lys — Verdenerne, som ere, og Verdenerne, som have været — indtil Alle kunne forstaae, at der aldrig har været en Tid, da der ikke fandtes Verdener liig denne, og at der aldrig vil komme en Tid, da der ikke vil findes Kloder, organiserede og beredte for Fornuftvæsenerne at boe paa.

Disse Væsener ere den Usynliges — vor Fader og Guds Billede. Hvis Eders Øine vare oplatte til at skue de himmelske Hærskarer, vilde I see Væsener liig os selv. Vi ere i vor Svaghed og Ufuldkommenhed, vi ere i Mørket, de ere i Lyset, de ere i Herlighed. Vi ere i forkrænkeligt Kjød, underkastede Sygdom, Smerte, Misdannelse og Død. De himmelske Hærskarer ere Væsener ligesom disse mine Søbskende,

kun med den Forskjel, at de have en høiere Grad af Fuldkommenhed, da de have gjennemgaaet den samme Prøve, som vi nu befinde os i. De have været Forkrænkeligheden underkastede, ligesom vi nu ere; de have maattet smage den bittre Kalk, ligesom vi; de have prøvet Lyset og Mørket, Sandheden og Vildfarelsen, hvilket Privilegium vi nu nyde. Det evige Liv er bleven dem tilbudt, og de have annammet det. Det tilbydes os, som ere her forsamlede, og vi have besluttet at vandre paa den Vei, ad hvilken det kan erholdes. Om vi havde ønsket det, kunde vi i Dag have været i vore forskjellige Fødelande, som vi nu have forladt.

Det er en stor Glæde og Tilfredsstillelse for os at vide, at der findes nogle Faa blandt Jordens Befolkning, som ere villige til at annamme Livsens Ord, der kan berede dem til at tage evigt Ophold i Gud vor Faders Nærhed. Det er et stort Privilegium for os at være udsamlede fra de Ugudelige. Vi have ikke alene den Naade at kunne omgaaes med hverandre som Individer og Familier, men Gud har skaffet os et Sted, hvor vi kunne samles saa at sige som en egen Nation. Vi ere nu som en Green af Unionsregjeringen, der maa voxe, tiltage og udbrede sig overordentlig.

I have bygget et beqvemt Tabernakel her, hvor der for nogle faa Aar siden kun var en Mose. Dengang var der ingen Indbyggere paa dette Sted, og da vi første Gang besøgte dette Sted, efterat de Hellige havde begyndt at nedsætte sig her, var der neppe eet Settlement mellem Store Saltsøstad og Ogden. Nogle enkelte Familier havde bosat sig ved Willow Creek, men Ingen nordenfor samme, og nogle Faa paa Strækningen herfra til Saltsøstaden. Man kan nu kjøre, indtil man er træt, gjennem det ene Settlement efter det andet.

I have lagt en Foretagelses- og Driftighedsaand for Dagen, som er egen for Evangeliet, vi have annammet. Fornuften, som vi ere i Besiddelse af, blev os given i en viis Hensigt. Vi ere Børn af Universets Ophavsmand. Alle Jordens Beboere ere vor Herre Jesu Christi Faders Afkom. Fornuften er os given, for at vi skulle forbedres og uddannes derved. Hvem vil vælge evigt Liv? Disse mine Brødre og Søstre. Bjergenes Dale blive Tid efter anden befolkede af dem, som have valgt at vandre paa Livets Vei, og Tusinder af Andre ere adspredte i Europa og paa Øerne i Havet. Evangeliet, vi have annammet, er bleven forkyndt for de fleste Nationer paa Jorden, og Gud vil samle alle sine Børn ud fra Nationerne og bringe dem hjem til Zion.

Dette er Zions Land; dette er det Land, hvor Herren har begyndt sit Værk for sidste Gang, og hvor Jesus vil aabenbare sig anden Gang, naar han kommer for at samle og frelse Israel. Det er vor Pligt at berede Veien for hans Komme.

Ethvert Menneske er begavet med Fornuft, har sin egen Handlefrihed og maa selv udarbeide sin Salighed, saa at Legem og Aand kan blive kronet med Herlighed, Udødelighed og evigt Liv. Bliv aldrig modfaldne, lad Troen ikke rokkes, lad ikke Eders Nidkjærhed slappes i mindste Maade, thi Riget er vort. Gud har forfremmet dette Værk paa Jorden. Byer og Landstrækninger have reist sig mod det, og Stater have forenet sig om at udrydde dette Rige og Guds Regjeringsorden af Jorden. Verdens Riger er Fjender af Guds Rige. I have seet, hvorledes Eders Omgivelser have reist sig imod Eder, hvorledes de, der skulde have været Eders Venner og Støtter, have hadet og forfulgt Eder for Evangeliets Skyld. Vi have Alle mere eller mindre lidt under slig Medfart. Er det forbi nu? Nei.

Vi see Folk samles her, og de hjælpe Hundreder og Tusinder herop, og dog vende Nogle tilbage. Gjør det os forsagte? Hvor ofte er det ikke bleven sagt til mig: „En stor Deel vil reise til Californien?“ Mit Svar er: Lad dem kun gaae, der er mere end Nok tilbage. Dette Værk er i sin Opvæxt, og Guds Kraft aabenbares mere og mere for alt Kjød. Troen paa Evangeliet tiltager blandt Menneskenes Børn, og de Hellige voxe i Kraft. Sammenlign dette Sted med dets Tilstand for ti Aar siden. Er der skeet nogen Fremgang? Hvormange var der for ti Aar siden i Staterne og i fremmede Lande, som ønskede at komme herop? Ikke een for hver ti nu. Evangeliets Aand trænger sig frem blandt Nationerne og de Hellige samles hjem. Denne Verdens Riger maae blive vor Herres og hans Salvedes. For at kunne gjøre Noget til dette Værks Fremme, maae vi overvinde Synden og enhver ond Tilbøielighed i Menneskets Natur — enhver egenkjærlig og vanhellig Følelse. Bortkast al Begjerlighed efter denne Verdens Ting, samt al jordisk Forfængelighed og Daarskab.

Det er de Helliges Privilegium at nyde alt Godt, thi Jorden og dens Fylde er Herrens, og han har forjættet Alt til sine trofaste Børn; men det maa nydes uden Begjerlighedens, Egennyttens og Sandselighedens Aand, det maa nydes i Evangeliets Aand. Da vil Solen straale venligt ned paa os, hver Dag vil være en Glædesdag for os, og Alting være iklædt Skjønhedens Glands og give de Hellige Tilfredshed, Fornøielse og Hvile. Planteriget er skabt for Mennesket, for at tilfredsstille hans Smag, styrke hans Sundhed og fryde enhver af hans Sandser. Guldet og Sølvet vil blive givet til de Hellige; denne Verdens Skatte ville blive overgivne i deres Hænder, og de skulle være lovlige Arvinger til samme. Vi have nu en Prøvens Dag, hvor det skal vise sig, om vi ere værdige til at eie Alting, thi det maa nydes uden Begjerlighed. Uden Jesu Christi rene Aand kunne vi ikke faae Deelagtighed i det evige Livs Goder.

Himmelens og Jordens Fylde — Bjergene, Guldet og Ædelstenene i samme — Alt vil blive skjenket dem, som ere deres Gud og deres Religion hengivne. Hveden, Olien, Viinranken, Qvæget paa de evige Høie og alle de Velsignelser, Herren har beredt for enhver Skabning, han har organiseret og sat her paa Jorden, Alt vil blive overgivet i de retmæssige Arvingers Hænder, og det er de Hellige. Dette er en ubehagelig Tanke for de Vantroende, men hvorfor troe de ikke? Hvis der er Nogle her, som ikke troe Evangeliet, og som mene, at de Hellige ere egenkjærlige, Alt hvad de behøve er, at blive Hellige; da ville de blive Arvinger tilligemed de øvrige Hellige. Der ligger ingen Egennytte heri, saavidt jeg kan see, thi de have det samme Privilegium som vi og enhver Mand og Qvinde paa Jorden. Guds Rige er opreist, Evangeliets Ordinantser meddeles Menneskene, Liv og Frelse tilbydes dem, og hvem vil gaae glip af Rigets Velsignelser? Alle, som troe, som ere oprigtige af Hjertet og frembære Retfærdigheds Frugter, ere Guds Udvalgte og Arvinger til alle Ting. De, som negte at adlyde Herrens hellige Bud og hans Huses Ordinantser, ville blive dømte af deres egen Mund, ville fordømme sig selv, ligesom de nu gjøre, ville ansees som Uværdige og ingen Lod eller Deel faae med de Retfærdige. Men de hedenske Nationer, som nu leve og have levet paa Jorden, ville alle blive velsignede — de ville opleve den Dag, da det skal forundes dem Leilighed til at annamme den nye og evige Pagts Velsignelser, hvilken nu er oprettet paa Jorden af Guds Søn, og ved den skulle de bringes til Herlighed og Hvile.

Brødre og Søstre, jeg ønsker, I vilde vedblive at gjøre Godt; jeg ønsker, at Eders Sind maa oplades mere og mere, saa I kunne see og forstaae Alting, som det er. Denne Jord er i dens nuværende Tilstand ikke noget passende Opholdssted for de Herliggjorte; men den adlyder sin Skabelses Lov — er bleven døbt med Vand, vil blive døbt med Ild og den Hellig-Aand og gradviis blive beredt til Bolig for de Trofaste.

Bør vi ikke stræbe at berede os saameget som mulig for Menneskenes Søns Komme? Frelseren vil bestyre sit Rige ved sine Apostler og Propheter, indtil alle Hedningenationerne ere fuldkommen gjenløste ved Forløsningsordinantserne, saa de kunne arve det Rige, der er beredt for dem. Dette Værk maa gaae frem; denne Jord maa blive et Paradiis — maa blive renset fra Synden, som har været paa den i mange Slægter, og et Folk maa beredes for Menneskens Søn. Han vil danne sig et Folk længe før Jorden bliver gjort celestial og skikket for Guds Nærværelse. De Hellige ville voxe, Viisdommens og Kundskabens Aand vil voxe, og enhver af Aandens Gaver maa voxe paa Jorden, indtil et Folk og et Sted er beredt, saa at Frelseren kan komme og fuldende den Gjerning, der er bleven ham anbetroet; da vil han overlevere Riget til sin Fader.

Der er et stort Arbeide for de Hellige at udføre. Stræb at forskjønne og forbedre Alt, hvad der omgiver Eder. Dyrk Jorden saavel som Eders aandelige Evner. Byg Stæder, smyk Eders Boliger, anlæg Parker, Haver og Viingaarde og gjør Jorden saa behagelig, at naar I betragte Frugten af Eders Arbeide, I kunne gjøre det med Fornøielse, og at Englene kunne fryde sig ved at besøge Eders hyggelige Hjem. Men glem imidlertid ikke at uddanne Eders Aand med alle Himmelens Naadegaver.

Synden maa overvindes og Retfærdighed ophøies, indtil Jesus regjerer som Nationernes Konge, ligesom han nu er de Helliges. Dette er ikke til Skade for de Ugudelige, thi de have Leilighed til at annamme Barmhjertighedens Tilbud, hvis de ønske det. Ingen vil blive truet dertil. Alle kunne frit spise, drikke og mætte sig, om de ville, eller ogsaa spise Skaller, hvis de foretrække dette. Lad Enhver, der ønsker at reise til Californien, reise, thi vi behøve ikke saadanne Individer her. Dette Land er særdeles skikket til at udfinde dem, der ikke ere komne hid for deres Religions Skyld. Bjergene, Ørkenerne, de golde Sletter, det strenge Arbeide og den tarvelige Kost er Altsammen saaledes afpasset, at de, som ikke elske Sandheden, ville gaae til Californien eller andre Steder, og vi ere glade ved at blive dem qvit. Nogle, som ere her nu, burde ligeledes reise, medmindre de omvende sig og blive skikkelige Folk.

Vær trofaste, ydmyge og paapasselige, hold Eder nær til Herren i Bønnen og efterlev altid Eders Religion. Opbevar Overskuddet af Eders Korn, og naar I have udført dette, gaa da ikke hen og gjør som Nogle have gjort — tag ikke hvert Pund Smør, hver Snees Æg, hver Tønde Hvede og alle de gode Sager, I raade over, og bring det til dem, som vilde skjære Halsen over paa Eder, hvis det stod i deres Magt. Hvis de, jeg sigter til, kunde udføre det, vilde de ihjelslaae hver En, som ikke vilde fornegte dette Værk. Men de have ikke denne Magt, og ville aldrig faae den. Israel vil blive indsamlet, de Fattige ligeledes, og dette Josephs Arveland vil blive befriet for alle Tyranner. Deres Magt er brudt, og de ville gaae deres Undgang imøde, medens Zion reiser sig i sin Vælde, hvilket hverken kan forhindres af Djævelen eller onde Mennesker. Gud har bestemt det saaledes, og vi ere ham behjælpelige dermed og ville grundfæste Ret-

færdighed paa Jorden. Den Dag vil komme, da de Retfærdige kunne opsende deres Bønner og lægge sig til Hvile i Fred, thi Mordere ville ikke længere omsværme dem.

Ville I lade enhver Handling i Eders Liv fremme Guds Rige? Hvis I gjøre det, kunne I være forvissede om, at Enhver, der strider mod Retfærdighed, vil være Eders Fjende. Men de, som ere komne hid for at stjæle Heste og Qvæg, isteedetfor at skaffe sig sit Ophold paa en ærlig Maade, gjorde bedre i at forsage deres syndige Færd eller i at reise til Steder, hvor Sligt er mere populairt. Herren den Almægtige vil have et reent Folk, et Folk, der vil tjene ham, og vi skulle endnu see den Dag, da vi ere frie for alle Mordere, Tyve, Røvere, Løgnere, Hoerkarle, Drukkenbolte og alle andre slette Subjecter, som besmitte Jorden.

Min bestandige Bøn er, at Vreden, som hersker i de Ulydiges Hjerter, maa vende sig mod dem selv, og at de Ugudelige maae ihjelslaae de Ugudelige, indtil der ikke findes noget Sted paa Jorden for dem, der overtræde Guds Love, saa de Retfærdige kunne leve i Fred. De Ugudelige ere ifærd hermed, og midt under den Forbittrelse, som har omringet os paa alle Kanter, er det forbausende, hvorledes Guds usynlige Haand har bevaret dette Folk. Jeg kan for Øieblikket ikke erindre, at Nogen i vort Territorium, der ønskede at efterleve sin Religion, er falden for de Ugudeliges Haand i al den Tid, jeg sigter til, med Undtagelse af Broder William Cook. De tilskrive mig denne de Helliges vidunderlige Bevarelse, men de tage feil. Den Almægtige kan lede Menneskets Handlinger og frembringe Resultater, der langt overgaae den menneskelige Viisdoms Beregninger. Han har frembragt alle disse Omstændigheder, og de Ugudelige maae selv hjælpe ham dermed. „Menneskets Vrede skal prise ham."

Maa Guds Velsignelse hvile over Eder og hele Israels Huus er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Evangeliet.

(Fra „Millennial Star.")

„Det er retfærdigt for Gud at gjengjelde dem Trængsel, som trænge Eder, men Eder, som trænges, Ro med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hevn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige."

Paulus.

Da vi selv have indseet Vigtigheden af ovenstaaende Skriftsted, føle vi os tilskyndede til at fremsætte vore Betragtninger her til Gavn for Andre.

Ved at skue ud i Verden see vi Religionen aabenbare sig paa mangfoldige Maader blandt Menneskene, og vi kunne spore dens forskjelligartede Indflydelse, overeensstemmende med de talrige Troesbekjendelser, Menneskene bekjende sig til. Men uagtet al den Pragt, som lægges for Dagen, og al den Iver, hvormed man virker for at gjøre Proselyter til de forskjellige Systemer, opstaaer alligevel det vigtige Spørgsmaal: Finder alt dette Behag for Guds Øine? Vi svare dristigt Nei! Og

hvorfor ikke? Fordi det vel er muligt at have Overflod af Religionsbekjendelser — at arbeide med Utrættelighed for visse Systemers Udbredelse og dog aldrig at have kjendt Jesu Christi Evangelium, og endnu mindre at have annammet dets Sandhed og adlydt dets Ordinantser. Det bliver derfor høist nødvendigt for os at undersøge hvad Christi Evangelium er, hvis Annammelse og Efterlevelse alene kan frelse os fra den Fortørnelse og Vrede, som skal fortære alle dem, der ikke kjende Gud.

Vi ville derfor først bemærke, at Evangeliet indbefatter langt Mere, end den blotte Prædiken om Gudsfrygt — en Anskuelse, som er saa almindelig blandt de Religieuse. Ved at gjennemlæse det 29de Capitel af Esaiæ Propheti finde vi en nøiagtig Beskrivelse over den religieuse Verdens Tilstand paa den Tid, da Herren atter skulde udføre en forunderlig Gjerning paa Jorden. Lærerne i nævnte Tidsperiode skulde være blinde, skulde lede Andre vild, skulde rave, men ikke af stærk Drik, og deres Øine skulde være ligesom tillukkede, som Følge af at Aabenbaringens Aand er ukjendt iblandt dem, og fordi Propheterne og Seerne ere borte. Vi ville her anføre et Udtog af nævnte Capitel efter en ældre Bibeloversættelse, begyndende paa det 11te Vers.

„Alt deres Syn skal være Eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, der forstaaer sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er forseglet. Og Bogen gives til En, som ikke forstaaer sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette, og han maa sige: Jeg forstaaer mig ikke paa Skrift. Derfor sagde Herren: Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskebud, som de have lært; derfor, see, jeg vil atter handle underligen med dette Folk, paa det Underligste; ja, paa det Underligste; thi deres Vises Viisdom skal forgaae, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig" osv.

Man kan lettelig forvisse sig om Tiden, naar dette overordentlige Herrens Værk skal begynde, ved at læse den sidste Deel af samme Capitel. Det vil finde Sted, naar der kun er en kort Tid tilbage, at „Libanon skal blive omvendt til en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark skal agtes som en Skov," eller kort før den Tid, da „det er ude med den Grusomme, og Spotteren haver faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, da Jacob ikke mere skal beskjæmmes, og hans Ansigt ikke mere skal blegne."

Det er indlysende for enhver Hellig i de sidste Dage, naar han læser ovennævnte Capitel af Esaias med Eftertanke, at den religieuse Verden, som prædiker om Gudsfrygt, vil blive prøvet, og at denne Prøve skal bevirkes derved, at en forseglet Bog fremkommer, som hverken den Lærde eller Ulærde kan læse, som Følge af at Propheterne og Seerne ikke findes mere, eller med andre Ord: Lærerne ere blinde, fordi de ere berøvede Aabenbaringens Aand, og de føre deres Hjord i Vildfarelse. Derfor vil Herren gjøre en forunderlig Gjerning blandt Menneskenes Børn, hvilket skal sætte al jordisk Viisdom og Forstand i største Forlegenhed. Desuagtet fortsætte Lærerne deres Prædiken om Gudsfrygt, men det skeer ifølge Menneskebud og ikke efter Evangeliets Lov.

Men Resultatet af dette forunderlige Værk skal ikke blot være, at de Vises og Forstandiges Kløgt skal staae tilskamme, men „paa den samme Dag skal den Døve høre Bogens Ord, og den Blindes Øine see af Dunkelhed og Mørke, de Sagtmodige skulle faae mere Glæde i Herren og de Fattige blandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige."

Hvis altsaa denne forseglede Bog skal forstaaes, maa Herren atter opreise Propheter og Seere, før de Fattige og Sagtmodige kunne glæde sig ved dens Indhold.

Vi antage derfor, at det ikke vil være nogen Krænkelse af den rette Fortolkning af denne Propheti, naar vi uddrage den Slutning, at Værket, som Herren vil udføre, hverken meer eller mindre bestaaer i Gjengivelsen af Evangeliet, saaledes som det tilbødes Verden i Christi Dage af ham selv og hans hengivne Tilhængere, da de Fattige og Sagtmodige skulle glæde sig derved og faae Forstand paa at fryde sig over de Grundsætninger, den hidtil forseglede Bog indeholder. Det er ligeledes indlysende, at dette forunderlige Værk bliver udført ved Gjenoprettelsen af det, som var tabt, nemlig Propheter og Seere, ved hvem Guds Villie skulde blive kundgjort og den sande Gudsfrygt atter blive lært, men ikke ifølge menneskelige Forordninger.

Vi vende nu tilbage til det førstanførte Skriftsted i denne Artikel og see deraf, at den Herre Jesus Christus skal komme og tage Hevn over dem, der ikke kjende Gud, og hvorfor? Fordi intet Menneske kan sige, at Jesus er Christus uden ved den Hellig-Aand, og denne kan kun erholdes ved Troens Lydighed, thi det beroer aldeles paa at gjøre Guds Villie, om Nogen skal kjende, om Lærdommen er af guddommelig eller menneskelig Oprindelse.

Det er overflødigt at drøfte dette videre; thi Apostelen siger i rene Ord, at alle de, der ikke adlyde vor Herre Jesu Christi Evangelium, ere hjemfaldne til hans Vrede. Det er derfor af yderste Vigtighed for os at erfare, hvad Christi Evangelium er. Den almindelige Oversættelse af dette Udtryk er „glade Tidender,“ men om hvad? Vi svare: om Saliggjørelse, og disse Tidender om Salighed maae omfatte hele Forløsningens Plan med dens tilhørende Love, som Menneskeslægten opfordres til at adlyde.

Ved at anordne Saliggjørelsens Plan har Herren handlet efter retfærdige Principer, idet han betragtede Menneskene som Fremmede for sig formedelst deres Synd og Overtrædelse; han har betragtet dem som Fordømte — som Fremmede og Udlændinge, og har følgelig anordnet et Middel, hvorved denne Udlændinghedstilstand tilintetgjøres, og Menneskene atter kunne optages som Medlemmer i Guds store Familie.

Men hvor ofte høre vi ikke, at Tro alene er nødvendig til Salighed, at Lydighed til nogen af Ordinantserne er aldeles overflødig, at siden Moseloven blev afskaffet, er Troen det eneste, der forlanges for at blive frelst, og dog siger Apostelen udtrykkelig, at Herren vil komme og tage Hevn over dem, som ikke adlyde Evangeliet.

Det er et Factum, som anerkjendes af alle Bibeltroende, at Apostlerne fik deres Fuldmagt til at prædike Saliggjørelse for Menneskene af Herren selv, at Begavelsen af den Hellig-Aand var nødvendig for dem for at kunne udføre denne Mission ret, samt at de paa Pintsefestens Dag og under Indflydelsen af Guds Aand bød dem, der troede deres Vidnesbyrd, at omvende sig og lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, hvorefter de skulde faae den Hellig-Aand. Hvad Tro og Omvendelse angik, var det Noget, som Folket selv maatte udføre, men med Hensyn til Daabshandlingen blev hver Enkelt opfordret til at overgive sig i Guds bemyndigede Tjeneres Hænder, som da skulde døbe dem i Messiæ Navn til Syndsforladelse; thi Apostlerne kjendte godt deres Herres Lærdom, medens han vandrede iblandt dem, at uden Nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Himmeriges Rige.

De kjendte fuldt vel Nødvendigheden af, at Menneskene, der vare blevne Fremmede og Udlændinge for Gud, maatte fødes paany ved at blive døbte i Christi Navn, før de kunne gjøre lovligt Krav paa at tilhøre Guds Familie. Og naar vi nu overveie Guds Naade mod os, og hvilke faderlige Hensigter, han har med Menneskeslægten, kan man da undres over, at hans Søn skal aabenbares for at tage Hevn over dem, som forkaste de Midler, han har udseet til Frelse for Menneskene? Visselig ikke; men vi maae desværre beklage, at saa Mange ringeagte hans Bud og berolige sig med at lære om Gudsfrygt ifølge menneskelige Forordninger, medens de sige, de elske Frelserens Lærdomme, samtidig med at de regne hans Apostlers Lærdomme som Intet, naar disse lægges som Modvægt i Vægtskaalen til Menneskenes Meninger, hvilke fornegte al Aabenbaring og Inspiration fra det Høie.

Men uagtet Tusinder paa Tusinder vende sig bort fra Sandheden, lad de Sidste-Dages Hellige fryde sig over, at deres Forstand er bleven oplyst derved, at Herren atter har opreist en Prophet og en Seer, saa at vi ikke længere famle om i Mørket eller rave som af stærk Drik, hvad vore religieuse Begreber angaaer, men derimod kunne udbryde med en af Oldtidens inspirerede Skribenter: „Vi ere Dagens Børn, vi ere ei Nattens Børn og ei Mørkets."

Hvor smukt have vi ikke seet en stor Deel af denne Propheti blive opfyldt i disse sidste Dage — Menneskenes Tilstand, ingen Prophet og ingen Syner; Fremkomsten af en Bog, der skulde prøve den religieuse Verdens sande Tilstand; Tilværelsen af mangfoldige Systemer, hvor Gudsfrygt læres efter Menneskebud, og Nødvendigheden af at Herren gjør en forunderlig Gjerning ved at opreise en Prophet for sit Folk. Vi have seet ham dygtiggjøre sin Tjener til at læse den forseglede Bog ved guddommelig Kraft, for at dens simple og dog herlige Grundsætninger kunde komme ud blandt Folket og bringe de Sagtmodige og de Fattige til at glæde sig i Annammelsen af Evangeliets Fylde, Saliggjørelsens Plan.

O, værer trofaste, I Guds Hellige i de sidste Dage, thi det vil ikke vare længe, før Libanon skal blive en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark agtes som en Skov. Retfærdighedens Regjering skal snart begynde, og Herren vil skjenke os Hvile tilligemed de fordums Hellige. Men hvad vil ikke de Gjenstridiges Skjebne blive — deres, som trænge os, som forkaste Frelsen, som ikke kjende Gud og ikke adlyde Jesu Christi Evangelium? Sandelig, de ville høste Lønnen for deres Forfølgelser mod de Hellige paa den Dag, da han skal aabenbares i Ildslue med sine Magtes Engle for at tage Hevn over dem, der ikke kjende Gud.

Maa alle de Oprigtige være bevarede i Kundskaben om ham under den stadige Veiledning af Herrens Aand, hvormed de alene kunne sige, at Jesus er Christus.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Staten Deseret.

Utahs Borgere have i afvigte Vinter gjort Skridt til at afkaste det Aag, som en territorial Regjeringsform medfører, og have besluttet at ville være en selvstændig, uafhængig Stat, med de samme Rettigheder som de øvrige Stater, der danne den store nordamerikanske Union.

I dette Øiemed nedsattes et Convent, bestaaende af 67 Delegerede, der valgtes af Befolkningen i de forskjellige Landsdele af Territoriet Utah, hvilke samledes i Store Saltsøstad den 20de Januar, hvor de affattede en Constitution for Utah som Stat og vedtoge, at Folket skulde, efterat Constitutionen var bleven offentliggjort, afgive deres Stemmer den 3die Marts for eller imod Constitutionen. De, der stemte for den, skulde tillige afgive deres Stemmer for en Gouverneur, en Vicegouverneur, en Repræsentant til den amerikanske Congres's Underhuus, samt for Senatorer og Repræsentanter til den lovgivende Forsamling for Staten Deseret, hvilket Navn Conventet vedtog for den vordende Stat.

Stemmeafgivningen den 3die Marts var afgjort til Gunst for en Statsforfatning. Brigham Young valgtes til Gouverneur, Heber C. Kimball til Vicegouverneur, John M. Bernhisel til Repræsentant i Congressen, samt en fuldstændig og competent Legislatur for Staten Deseret, bestaaende af Medlemmer fra de forskjellige Countier. Af et Telegram fra Præsident Young til vort Contoir i Liverpool, dateret den 19de April, erfare vi, at den lovgivende Forsamling var sammentraadt og havde vedtaget at sende George Q. Cannon og W. H. Hooper som Senatorer til Overhuset i de Forenede Staters Congres.

Uagtet vi ere fjernt fra Hjemmet, føle vi dog, vi ere forenede i Aanden med dem, der arbeide for Utahs Befrielse fra dets territoriale Afhængighedsforhold til Staterne. Utah er i de sidste sex Aar bleven negtet sine lovmæssige Rettigheder ved Intolerancens mægtige Røst, paa Grund af dets Indbyggeres religieuse Anskuelser, men vi haabe, at Dagen nu er oprunden, da Fornuftens Stemme skal høres blandt de stridende Partier i det Land, hvis frie Sønner ere indviklede i en ødelæggende Broderkamp.

Gud bevare Folkets Ret!

Præsidentskabets Afreise.

Vi have i længere Tid havt Kundskab om, at det var Præsidenterne Lyman og Richs Agt at vende tilbage til vort Hjem i Bjergene dette Foraar. Vi modtoge allerede den 6te Mai et Telegram fra Liverpool, hvori det meddeeltes os, at de vilde

forlade nævnte Sted den 14de f. M., og Ældste Van Cott indbødes til at gjøre Reisen i Følge med dem.

Ældste Van Cott forlod Kjøbenhavn den 9de, og indtraf i Liverpool den 13de. Kort efter modtoge vi et Brev fra Brødrene i Liverpool med den Underretning, at Præsident Cannon ligeledes vilde reise den 14de, som Følge af den fra Præsident Young ovenfor omtalte Depesche, som meddeelte, at G. Q. Cannon og W. H. Hooper vare valgte som Senatorer og John M. Bernhisel som Repræsentant i de Forenede Staters Congres for Utah eller Staten Deseret. Ældste Cannon blev fremdeles anmodet om at møde Capt. Hooper i Washington den 25de Mai om muligt.

Vore Brødres Arbeide i deres Stilling som Statsmænd, der søge at haandhæve vore Rettigheder som et Folk og en væsentlig Deel af en Nation, vil være ligesaa besværligt og ansvarsfuldt som deres Virksomhed i Evangeliets Forkyndelse, Opbyggelsen af Menigheder og Præsidiet over Missioner, og vore Brødre have fuldt saameget Krav paa vor Tro og vore Bønner nu som tidligere. Ældste Jacob G. Bigler er bleven beskikket som midlertidig Præsident for den Europæiske Mission.

Vi have omtalt Ovenstaaende saa omstændeligt, for at de Hellige kunne vide hvad der foretages til Rigets Fremme udenfor deres egen Familiekreds. Det er maaskee overflødigt at bemærke, at vi paaskjønne vore hjemvendende Brødres Arbeide, at Skandinavien har følt Velsignelse af deres Nærværelse her, og at vore Bønner ville opstige til Herrens Throne, at de maae lykkelig naae deres Hjem og leve længe i Zion og nyde den Retfærdiges Løn.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 251.)

Udvælgelse og Forkastelse.

Bibelen. Rom. 8, 29. „Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre."

1 Petr. 1, 20. — — — „som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Tider for Eder."

Eph. 1, 4. „Gud udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulde være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed;

5 V. „idet han forud bestemte os formedelst Jesum Christum til sønlig Udkaarelse hos sig selv, efter sin Villies Velbehagelighed,

6 V. „sin herlige Naade til Lov, ved hvilken han benaadede os i den Elskte,

7 V. „i hvem vi have Forløsning formedelst hans Blod, Syndernes Forladelse efter hans Naades Rigdom,

8 V. „hvilken han overflødigen tildeelte os i al Viisdom og Forstand,

9 V. „idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter den velbehage-

lige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv,

10 V. „at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under eet Hoved i Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham;

11 V. „i hvem ogsaa vi have faaet Lod, vi, som forud vare bestemte efter hans Beslutning, som virker Alt efter sin Villies Raad."

5 Moseb. 7, 6. „Thi Du, Du er et helligt Folk for Herren din Gud; Herren din Gud haver udvalgt Dig, at være ham et Eiendomsfolk fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds."

Es. 45, 4. „Ja, for min Tjener Jacobs Skyld og for Israels, min Udvalgtes, Skyld kaldte jeg Dig ved dit Navn (Cyrus); jeg nævnte Dig, endog Du kjendte mig ikke."

Es. 49, 1. „Herren kaldte mig af Moders Liv, han kom mit Navn ihu fra min Moders Liv af."

Jer. 1, 5. „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Prophet for Folkene."

Matth. 24, 22. „Men for de Udvalgtes Skyld skulle disse Dage forkortes."

Luc. 18, 7. „Skulde da Gud ikke skaffe sine Udvalgte Ret, som raabe til ham Dag og Nat?"

Rom. 9, 11. „Thi der de, (Esau og Jacob) endnu ikke vare fødte og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, paa det Guds Beslutning efter Udvælgelsen skulde staae fast, da blev der sagt til hende (Rebekka): den Ældre skal tjene den Yngre."

Rom. 11, 5. „Saaledes er da ogsaa i den nærværende Tid en Levning efter Naadens Udvælgelse bleven tilbage."

Mormons Bog. (See Artiklerne „Præstedømmet" og „den almindelige Dom.")

Pagtens Bog. (Side 38, 3.) „Derfor, saa siger Herren til Eder, hos hvem Præstedømmet er vedblevet fra Eders Fædre, thi I ere lovmæssige Arvinger efter Kjødet og have været skjulte fra Verden med Christo i Gud, og Eders Liv og Præstedømmet er vedblevet og skal vedblive ved Eder og Eders Efterkommere indtil alle Tings Gjenoprettelse, som er talt ved de hellige Propheters Mund siden Verdens Begyndelse."

(Side 58, 2.) „Sandelig siger jeg Eder, at I ere udvalgte af Verden til at forkynde mit Evangelium med Glædes Lyd som med en Basuns Røst. — — — Og I ere kaldte til at udføre mine Udvalgtes Indsamling, thi mine Udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjerter; hvorfor den faste Beslutning er udgaaet fra Faderen, at de skulle blive indsamlede til eet Sted paa dette Land (Amerika)."

Hedningernes Fylde og deres Forjættelser.

Bibelen. Ap. Gj. 13, 46. „Men Paulus og Barnabas talede frit og sagde: Det var fornødent, at Guds Ord skulde først tales for Eder; men efterdi I forkynde det, og agte Eder ikke selv værdige til det evige Liv, see, saa vende vi os til Hedningerne.

47 V. „Thi saaledes haver Herren befalet os: Jeg haver sat Dig til Hedningernes Lys, at Du skal være til Saliggjørelse indtil Jordens Ende.

48 V. „Men der Hedningerne det hørte, bleve de glade, og prisede Herrens Ord og troede, saa Mange som vare skikkede til det evige Liv."

Gal. 3, 14. „Paa det Abrahams

Velsignelse maatte komme over Hedningerne i Christo Jesu, saa vi kunde faae Aandens Forjættelse formedelst Troen.

29 V. „Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Sæd, og Arvinger efter Forjættelsen."

Eph. 2, 11. „Derfor kommer ihu, at I, som forhen vare Hedninger efter Kjødet, og bleve kaldte Uomskaarne af den saakaldte Omskjærelse, som skeer med Haanden,

12 V. „at I paa den Tid vare uden Christo, udelukte fra Israels Borgerret og fremmede fra Forjættelsens Pagter, uden Haab og uden Gud i Verden.

13 V. „Men i Christo Jesu ere nu I, som forhen vare langt borte, komne nær til ved Christi Blod.

19 V. „Saa ere I da ikke mere Gjester og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Huusfolk."

Es. 11, 10. „Og paa den samme Dag skal der være Isai Rod, som skal staae til Banner for Folket; efter den skulle Hedningerne spørge."

Es. 49, 22. „Jeg vil opløfte min Haand for Hedningerne og mit Banner for Folkene."

Es. 60, 3. „Hedningerne skulle vandre til dit Lys (Zions), og Kongerne til det Skin, som er opgangen over Dig." (See hele Capitlet.)

Mal. 1, 11. „Mit Navn skal være stort iblandt Hedningerne."

Ap. Gj. 9, 15. „Saulus er mig et udvalgt Redskab, at bringe mit Navn frem for Hedninger og Konger og Israels Børn."

Rom. 11, 25. „Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet, og da skal det ganske Israel frelses."

Gal. 3, 28. „Jøder og Grækere, Trælle og Frie ere Alle Eet i Christo Jesu."

Eph. 3, 6. „Hedningerne ere Medarvinger og meddeelagtige i hans Forjættelse i Christo formedelst Evangelium."

Mormons Bog. 1 Nephi 3. (Side 16.) Hele Capitlet indeholder mange Forjættelser til Hedningerne.

2 Nephi 3, 2. (Side 62.) Amerika er et Frihedens Land for Hedningerne.

2 Nephi 11te og 12te Cap. indeholder mange Prophetier om Hedningerne.

Jacob 3. (Side 122) indeholder Parablen om Olietræet.

Nephi 7, 2. 3. 4. Jesu Forjættelser til Hedningerne.

Nephi 1, 9-12. Ligeledes.

Pagtens Bog. (Side 82, 2.) „Jeg har sendt min evige Pagt til Verden, til at være et Lys for Verden, og et Banner, hvortil mit Folk og Hedningerne skulle søge."

(Side 83, 3.) „En Levning af Jøderne skal blive adspredt blandt alle Nationer, og forblive saaledes, indtil Hedningernes Tider fuldkommes; men da skulle de atter blive samlede."

Læs ligeledes 108de Stykke.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 255.)

„Derfor sige vi, at de Forenede Staters Constitution er et herligt Banner, som er grundet paa Guds Viisdom. Den er et himmelsk Banner, og strækker sig til

Alle, som ere begunstigede med dens Fri-hedslifslighed, ligesom de kjølige Skygger og forfriskende Vande af en stor Klippe midt i et øde og ufrugtbart Land. Den er ligesom et stort Træ, under hvis Grene Folk fra alle Nationer kunne søge Beskyttelse mod Solens brændende Straaler.

„Vi, Brødre, ere berøvede Beskyttelsen af denne herlige Constitution ved de Grummes Grusomhed af dem, som kun leve for dette Livs Goder, ligesom Dyret for Græsset, og de forglemme, at de Sidste-Dages Hellige, saavel som Presbyterianerne og andre Troessamfund, have fuldkommen Ret til at nyde af Frugterne paa vor nationale Friheds store Træ. Men uagtet Alt, hvad man har gjort mod os, er denne Frugt ikke mindre kostelig og behagelig for os. Vi kunne ikke afvænnes fra Mælken eller drages fra Brystet; heller ikke ville vi fornegte vor Religion paa Grund af Forfølgelser og Trængsler, men ville være standhaftige indtil Døden.

„Vi sige, at Gud er sanddru, at de Forenede Staters Constitution er god, at Bibelen er sand, at Mormons Bog er sand, at Pagtens Bog er sand, at Christus lever, at Engles Sendelse fra Gud er et urokkeligt Factum, og vi vide, at vi have en evig Bolig i Himlene, der ei er opført af Hænder, og hvis Bygmester og Forarbeider er Gud. Dette er en Trøst, som vore Undertrykkere ikke kunne føle, naar Skjebnen lægger sin tunge Haand paa dem, som den har gjort ved os. Hvad er Mennesket? Ihukommer Brødre, at Lykken er foranderlig for Alle.

„Vi ville fortsætte vore Betragtninger en anden Gang.

„Vi undertegne os som Eders Venner og Brødre i det evige Evangelium og Fanger for Jesu Christi, Evangeliets og de Helliges Skyld.

„Vi nedbede Himmelens Velsignelse over de Hellige, som søge at tjene Gud af deres ganske Hjerte, i Jesu Christi Navn. Amen.

Joseph Smith, jun.,
Hyrum Smith,
Lyman Wright,
Caleb Baldwin,
Alexander McRae.“

Brødrene Kimball og Turley besøgte Dommer King, der var yderst forbittret paa dem, fordi de havde meldt Sagen til Gouverneuren. Blandt Andet yttrede han: „Jeg kunde have ordnet hele Sagen for Dem til Deres Tilfredshed, dersom De blot havde henvendt Dem til mig, og jeg vilde have undertegnet Petitionen for Alle, undtagen for Joseph Smith, thi han fortjener ikke at leve.“ Jeg bad Brødrene Kimball og Turley at være ved godt Mod, „thi vi skulle blive løsladte, men ingen anden Arm en Jehovahs kan udfrie os nu. Siig til Brødrene, at de ikke maae være forsagte, og sørg for at faae de Hellige bort saa hurtig som mulig.“

Det blev ikke tilladt Brødrene Kimball og Turley at besøge os i Fængslet, og al den Communication, vi havde med dem, skete gjennem Gittervinduet. De vendte atter tilbage til Far West, hvor de ankom den 5te April. Samme Dag forpligtede omtent 50 Mænd i Davies County sig ved Ed til hverken at spise eller drikke, før de havde dræbt Joseph Smith, og Deres Anfører, William Bowman, svor i Theodore Turleys Nærværelse paa, at „fra det Dieblik, han saae Joseph Smith, vilde han ikke nyde Nogetsomhelst, før han havde dræbt ham.“ Ligeledes kom otte Mænd — Districtsdommeren Capt. Bogart, Dr. Laffity, John Whitmer og fem andre — ind i Committeens Locale og fremlagde for Broder Theodore Turley en Aabenbaring, given til Joseph Smith den 8de Juli 1838, hvori der siges, at de tolv Apostler skulde samles ved Tempelbygningen i Far West den 26de April, for derfra at

gaae paa deres Mission til Derne i Havet. Denne Aabenbaring bad de ham at læse; men Turley svarede: „Mine Herrer, jeg er vel bekjendt med den.“ „Da maa De som en fornuftig Mand indrømme, at Joseph Smith ikke er nogen Prophet eller inspireret Mand, thi han og de Tolv ere nu spredte over hele Skabningen. Lad dem komme, hvis de tør; dersom de vise sig her, ville de blive myrdede. Da altsaa denne Aabenbaring ikke kan vorde opfyldt, vil De sandsynligviis nu opgive Deres Tro.“

Turley sprang op og sagde: „I Herrens Navn erklærer jeg, at denne Aabenbaring vil blive opfyldt.“ En Haanlatter var Svaret. John Whitmer hang med Hovedet. „Dersom de Tolv,“ sagde de, „komme her, vil de blive dræbt; de tør ikke komme hid og tage Afsked, og det gaaer med denne som med alle de andre af Smiths fordømte Prophetier.“ De gik Turley nærmere paa Livet og sagde, at han gjorde bedst i at gjøre som John Corrill; „han skal nu udgive en Bog, betitlet „Mormonismen upartisk skildret;“ han er en fornuftig Mand, og De gjorde rettest i at hjælpe ham.“ Hertil svarede Turley: „Mine Herrer, jeg formoder, der er Mænd tilstede her, som have hørt Corrill sige, Mormonismen er sand, Joseph Smith er en Prophet og inspireret af Gud, osv. Jeg henvender mig nu til Dem, John Whitmer. De siger, Corrill er en moralsk og ærlig Mand; troer De ham, naar han siger, Mormons Bog er sand, eller naar han siger, den er ikke sand? Der er mangt og meget, som Folk først offentliggjøre, er sandt, og som de senere tilbagekalde og sige er Løgn.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Et chinesisk Ordsprog siger: En Løgn har ingen Been og kan derfor ikke staae, men den har Vinger og kan flyve viden om.

En ung Mand, som en Dag havde kjøbt sig en Vugge, som han bar til sit Hjem, mødte en gammel Veninde, der, idet hun lagde sin Haand paa Vuggen, bemærkede: „Ah, John, dette er Frugten af Ægteskabet!“ „Vist ikke,“ svarede han, „Frugten er hjemme, dette er kun Frugtkurven.“

Aandsfraværelse. En høitstaaende Herre i Cambridge havde for en Tid siden taget sit Uhr op af Lommen, for at see hvorlænge han skulde lade et Æg koge; men da en af hans Venner netop i dette Øieblik traadte ind i Værelset, fandt han ham aldeles fordybet i sine Tanker med Ægget i Haanden, hvilket han meget opmærksomt betragtede, medens Uhret laa i det kogende Vand.

Man kan bedst afstaae fra ond Tale, naar man afholder sig fra at høre paa onde Beretninger.

Lev for Noget. Tusinder aande, leve og døe — de forlade Livets Virkeplads, og Intet høres mere om dem. Hvorfor ikke? De gjorde aldrig noget Godt i Verden, Ingen følte nogen Velsignelse af dem, Ingen kunde betegne dem som Frembringere af Nogens Lykke; ikke en Linie, de have skrevet, ikke et Ord, de have talt, kan erindres af Nogen, og saaledes døde de, saaledes blev deres Livslys udslukt, og Ingen dvæler mere ved deres Minde, end ved en Døgnflues. Vil Du leve og døe

saaledes, Du udødelige Sjæl? Lev for Noget. Gjør Godt og reis Dig ved din Virken et Monument, som Tidens Storme aldrig kunne nedbryde. Skriv dit Navn ved Kjærlighed, Mildhed og Barmhjertighed i Tusinders Hjerter, med hvem Du kommer i Berørelse paa din Livsbane, og Du vil aldrig blive forglemt. Nei, dit Navn, dine Gjerninger ville være ligesaa synlige i deres Hjerter som Stjernerne paa den dunkle Nathimmel, thi gode Handlinger ville straale klarere paa Jorden end Himmelens Stjerner. (Dr. Chalmers.)

Nyheder.

China. Fra Shanghae meldes, at Admiral Hope stadig foretager Recognoscceringer og søger at holde Oprørerne fjernede fra Staden. En større Fegtning fandt den 27de Februar Sted ved Ming-Hong, hvor 6,000 Oprørere bleve kastede tilbage med et Tab af 6—700 Døde og 300 Fanger. Det engelske og franske Artilleri anrettede en frygtelig Ødelæggelse i deres Rækker, og de fremmede Tropper, der bleve kraftigt understøttede af Oberst Wood og hans disciplinerede Chinesere, trak sig, efter at have nedbrændt Ming-Hong, tilbage til Shanghae. I Shanghae befinde sig for Øieblikket ikke færre end 80,000 Flygtninge, for hvilke det er meget vanskeligt at skaffe de nødvendige Subsistentsmidler. Fra Ninavo meldes, at Oprørerne ruste sig til et Angreb paa Tchusan, hvor de imidlertid ville træffe paa 800 Mand franske Tropper, som ere blevne sendte derhen. Det hedder tillige, at 1,000 Mand engelske Tropper ere undervejs fra Ostindien for at tage Deel i de active Operationer mod Taepingerne.

Afrika. I England har man modtaget Beretninger om nye af Kongen af Dahomey udøvede Rædselsgjerninger. Efter at have angrebet og indtaget den 16 engl. Mile vestfor Abbeokuta beliggende Stad Ischaga, lod han Staden nedbrænde, 1,000 af Indvaanerne halshugge og 4,000 andre samt en indfødt Missionsagent slæbe bort som Fanger. Den store, fem Dagreiser dybere i det Indre beliggende Stad Sjage var bleven ødelagt af Ibadanerne. En engelsk Missionair, som befandt sig i Staden, blev slæbt bort som Fange, og der fordredes 2,000 Lst. i Løsepenge for ham. Gouverneuren af Lagos vægrede sig imidlertid ved at betale denne Sum og var ifærd med at træffe Foranstaltninger til at befrie Missionairen med Magt. Et under fransk Flag farende Skib var i Begyndelsen af April løbet ind til Lagos i Havnen Whydah, havde der indtaget 1,600 Slaver og uhindret begivet sig derfra med denne Fragt.

Riflede Kanoner. „Journ. des Debats" indeholder en Artikel af Xavier Raymond om riflet Skyts. Forfatteren anstiller en Sammenligning mellem de Forbedringer, dette Vaaben er undergaaet i de forskjellige Lande, og tilkjender Frankrig Prisen. Skjøndt de sidste Forsøg med det perfectionerede Skyts endnu holdes hemmelige, mener Raymond dog at kunne forsikkre, at den i Lorient prøvede 30-pundige Skibskanon er den bedste af alle, idet den med en Krudtladning af 24 Pund udskyder Kugler paa 90 Pund, som i en Afstand af 1,500 Alen gjennembore 4½ Tommer tykke Jernplader. Hovedforbedringen ved denne Kanon skal bestaae i, at dens bageste

Deel er forsynet med et Antal fine Smaahuller, hvorved Reculeringen betydelig forringes, uden at Kuglens Anslagskraft derved formindskes.

En frygtelig Ildebrand har næsten ganske fortæret den lille driftige Fabrikby Enschede i Holland, som har en Befolkning af 8—9,000 Mennesker. Fire Kirker og Raadhuset blev Luernes Bytte; af 15 Fabriker blev der kun een staaende.

Store Oversvømmelser have fundet Sted i Lincolnshire. En Deel af dette engelske Grevskab ligger under Havets Overflade og beskyttes ved Dæmninger imod Vandets Indbrud. En af disse Dæmninger blev forleden gjennembrudt, og igjennem en 60 Alen bred Aabning styrtede Havbølgerne ind over det lavtliggende, rigt dyrkede og stærkt befolkede Land. Hidtil have alle Forsøg paa at stoppe Aabningen været forgjeves. Man frygter derfor, at Skaden vil blive endnu langt større, endskjøndt allerede en Strækning paa 30,000 Tønder Land, fordeelt imellem 200 Eiere og Forpagtere, staaer under Vand. Jammeren er umaadelig, den rige Høst aldeles tabt, Bygningerne ødelagte af Vandet og Skaden ikke til at beregne.

I Stige paa Fyen har en Ildebrand lagt 23 Huse og 2 Boelssteder i Aske, hvorved 27 Familier, bestaaende af 89 Mennesker, bleve huusvilde.

Lykken synes fremdeles at være Sydstaterne imod, idet de fornylig have maattet overgive den store Handelsstad New Orleans i Nordens Hænder, saagodtsom uden Sværdslag. De Sydlige have ogsaa rømmet Yorktown, hvorfra de forfulgtes, og flere Træfninger skulle have staaet under Tilbagetoget. Den fjendtlige Stemning i Syden mod Unionen skal imidlertid være stærkere end nogensinde, og det vil ikke være nogen let Opgave at læge det Brud, som har adskilt disse tvende Dele af den fordums Union saameget mere, som en stor Statsgjeldsbyrde i mange Aar vil komme til at hvile trykkende paa Befolkningen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Amasa Lyman,

afholdt i Glasgow i Skotland den 8de Marts 1862.

(Fra „Millennial Star.“)

Jeg er taknemmelig, mine Brødre, for denne Leilighed at samles med Eder og haaber, at vor Sammenkomst skal være til Velsignelse for Enhver af os. Vi have meget at lære i den store Arbeidsmark, der ligger foran os, for at forøge vore Kundskaber, men naarsomhelst vi lade vor Tanke dvæle ved Emner, henhørende til vor Saliggjørelse, finde vi, at Sandheden er evig og altid uforanderlig den samme. Den eneste Afvexling, der kan tænkes, bestaaer i Maaden, hvorpaa den anvendes, thi Santhedens Anvendelse vil i en vis Grad altid være ny for os, af den simple Grund, at der altid vil være Noget, som vi ikke tilforn have lært, hvilket følgelig vil afsløre nye Former af Sandheden. Det er vor rette Opfattelse af d sse Sandheder, som skal begrunde vor Lykke, og vor vundne Kundskab, som skal berede os til at afhjælpe vore stadigvoxende Fornødenheder.

Nogle tænke maaskee, at de engang i deres Tilværelse ville naae et Punkt, hvor der ikke er mere at lære; men der behøves ikke megen Eftertanke til at vise, at naar et saadant Punkt er naaet, kunde vor Lyksalighed ikke længer forøges — vi vilde ophøre at blive velsignede, efter de samme Principer, hvorpaa vi nu velsignes. „Men,“ siger En, „kunde man ikke vedblive at bruge den Kundskab, man har annammet?“ Til hvad skulde den bruges? Dersom vi ikke havde noget Spørgsmaal at gjøre, nogen Kundskab at vinde eller noget Problem at løse, vilde vor Lyksalighed aftage, thi den voxer i samme Forhold som vor Kundskab stiger. Vi have ikke fundet det Punkt endnu, hvor der ikke er mere at lære, og vi have heller ingen Grund til at antage, at der findes et saadant Punkt.

Jeg glæder mig, som allerede bemærket, over vor Sammenkomst i Aften, da der gives mig Leilighed til at tale med tænksomme, fornuftige Mænd, som, medens de stræbe at gjøre Godt i Nutiden, see hen til en større Virkekreds i Fremtiden, hvor de kunne udrette endnu mere Godt. Vi ønske at forstaae Alt, hvad der

henhører til Sandheden og fornemmelig den Deel af samme, som mere umiddelbart vedkommer vort Arbeide som Mænd, kaldte af Gud i Evangeliets Tjeneste. Det er en Nødvendighed for os som Evangeliets Forkyndere at vide, hvad Evangeliet er, samt hvilken Stilling vi som saadanne burde indtage til Verden. Betræffende dette have vi maaskee ligesaa lidt Kundskab som i mangt og meget Andet, vi have at gjøre. Vi kunne vel Alle løbe Landet rundt og fortælle Folk, hvad vi vide, ja undertiden ogsaa hvad vi ikke vide; men vi bør altid søge at meddele Folk Noget, som kan gavne dem, og fremsætte fornuftige Grunde for hvad vi sige. Hvormeget kunne vi sige til Opbyggelse for dem, der lytte til vort Vidnesbyrd om dette Evangeliums Natur? Jeg har ofte tænkt, at man kun kjender lidt dertil, at dømme efter den Maade, hvorpaa Nogle af vore Missionairer have gaaet frem, fornemmelig med Hensyn til deres Disputer med Modstandere af Sandheden. Jeg ønsker, Brødre, I skulde forstaae, at I ikke ere udgangne i Verden for at spørge om Evangeliet er sandt eller ikke. „Men vi spørge Ingen, om det er sandt?" Naar I begynde at disputere med Nogen om Evangeliet, ligger da ikke netop deri den indirecte Indrømmelse: „Hvis De kan bevise, at min Troesbekjendelse er falsk, vil jeg frasige mig den?" Om I end ikke sige det, ligger dog denne Betydning skjult i selve Maaden, hvorpaa I fremstille Eder for Verden.

Vi ere ikke udsendte for at forsvare Evangeliet. Det kan ikke gjøres bedre ved nogen af vore Bestræbelser, thi det er Sandhed, og Sandheden kan ikke forbedres og behøver heller ikke at forsvares. Vi ere udsendte for simpelthen at bære Vidnesbyrd om dets Sandhed og for at anbefale det til Verden — at indbyde de Oprigtige til at skaffe sig Kundskab om dets Principer og lære dem, hvilken Lyksalighed der vil tilflyde dem, naar de efterleve samme. Paa denne Maade skulde vi gaae frem, og Grunden, hvorfor vi bør optræde paa en saadan Maade for Verden, skal jeg søge at fremsætte for Eder.

Evangeliet er ikke sendt til Verden for at skade eller fordærve Nogen, men for at opbygge og frelse Enhver, der vil adlyde og efterleve det. Det er sendt for at drage Mennesket fra Mørket og Døden, som omgiver dem, til Lys og Liv, og vi ere kaldede til at være de lykkelige Bringere af Saliggjørelse til Menneskeslægten. Vi kunne ikke vente nogen gunstig Bedømmelse af Sandheden hos dem, som ikke ville høre paa os, naar vi forkynde samme, men derimod ønske at disputere og bortraisonnere vort Vidnesbyrd om dens Reenhed. Men de, som skjenke os et villigt Øre og troe vort Vidnesbyrd, de ville begynde at forske efter Sandheden, og det Eneste, vi have at gjøre, er, at oplyse Saadanne og bringe dem til Sandheds Erkjendelse. Vi have ingen Tid tilovers, som kan bortødsles til unyttigt Kjævleri med Vantroende, og heller ikke ere vi kaldede til at vidne om den Fordærvelse og Ryggesløshed, der omgiver os, eller om de Vildfarelser, Daarskaber og forskruede Meninger, som allevegne møde os. Naar vi vidne om Sandheden, da ligger heri et Vidnesbyrd om den Fordærvelse, Uvidenhed og Synd, som hersker i Verden, thi disse Onder ere kun Frugter af Menneskenes Ubekjendtskab med Sandheden. Denne Anskuelse er sand, fordi den er fornuftig, og den stemmer tillige overeens med Evangeliet, der er afpasset nøiagtigt efter Menneskets Trang og Fornødenheder; og ved at betragte Evangeliets Øiemed og Beskaffenheden af Menneskene, til hvis Gavn det blev givet, kunne I lettelig indsee, at dets Forkyndere ingen Ret have til at gaae ud i Verden og fortælle deres Medmennesker, at de ere Daarer, som Ingenting vide, osv., hvorved

deres Uvenskab og Had vækkes. Istedetfor en slig Adfærd, bring en Smule af Aandens Lys med Eder, og de ville snart see det og betragte Eder som deres Venner, og efterhaanden kunne de maaskee lære at sætte Priis paa Sandheden, I bringe. Hvorved vandt I Kundskab? Ved at blive fortalte om Eders Uvidenhed, eller ved at høre Sandhedens Principer blive fremsatte for Eder? Naturligviis ved at høre et fornuftigt Vidnesbyrd blive aflagt, hvorved Eders Forstand kunde blive opladt. Hvis altsaa I fik og fremdeles faaer Kundskab paa denne Maade, er der al Rimelighed for, at den samme Fremgangsmaade vil have lignende Resultater for Andre.

Før Evangeliets Lys skjenktes Eder, befandt I Eder i Tvivl og Mørke; men da Lyset kom og fremstillede Tingene for Eder, som de virkelig vare, behøvede I ei længer at spørge Nogen hvad Sandheden var. Da kunde I bedømme den selv. Paa denne Maade er det, vi skulle oplyse Verden. „Men," siges der, „kan De bevise det af Skriften?" Vi have Beviser, som ere ældre end Skriften, nemlig i os selv og i den Kreds vi virke, hvilke godtgjøre, at vi have faaet Evner til at erhverve os Kundskab; og i Forbindelse med dette Factum staaer et andet, og det er, at den Kundskab, vi saaledes tilegner os, er Kilden til al den Magt, vi besidde. Dette vilde vi have vidst, selv om vi aldrig havde seet en Bibel, thi det har aabenbaret sig for os i vor egen Virkekreds, som omfatter alle de Beviisgrunde, der have beriget Sjælen med Kundskab, og hvis vi ikke have seet det, er det fordi vore Øine have været tillukkede.

Dette beviser for os, at der kun gives eet Princip, ifølge hvilket Menneskene kunne frelses, og det er Maaden, hvorpaa Lyset bliver bragt til os og Sjælens skjulte Evner blive udviklede. Vi kunde forfølge denne Anskuelse videre, saalangt som Sandheden har nogen Anvendelse, og vi vilde finde det samme Princip gjeldende, og at det er det eneste, hvorpaa Menneskenes Børn kunne blive ophøiede. Dette skulde vise os Beskaffenheden af vore Pligter som Saliggjørelsens Budbringere, fordi et Evangelium, der er beredt af et alviist Forsyn til Gavn for Menneskene, aldrig kunde frelse Fornuftvæsener og dog være et Bedrageri, et Blendværk.

Dette synes ogsaa at have været Jesu Christi Anskuelse, thi medens han vandrede her paa Jorden, sagde han: „Dette er det evige Liv at kjende den levende og sande Gud;" men længe før disse betydningsfulde Ord udtaltes, var Evangeliet bleven beredt og anvendt paa mange Tusinde, som havde beviist Sandheden af denne Sætning. Det blev beredt før den store Mængde Meninger, vi nu have, var trængt ind i Verden — før Jorden blev forbandet med Synd og Brøde.

Naar vi gaae tilbage til hiin lykkelige Tid, da Sandheden ei var blandet med Løgn, da Uskyldigheden var uden Brøde og Reenheden uden Besmittelse, da see vi Evangeliet i dets oprindelige Skjønhed og Hellighed, som det udgik fra Gud vor Faders Haand; og vi see tillige, at det var afpasset efter Menneskets Natur og Fornødenheder i ligesaa fuldkommen Grad som Mælken i Moderens Bryst er afpasset efter det spæde Fosters Behov. Saadan er det Evangelium, som er bleven aabenbaret til Frelse for Menneskenes Børn, og Herren har været utrættelig i sine Bestræbelser for at lede dem ud af deres Uvidenhed til Lys og Kundskab.

Det maa være indlysende for Enhver, at Forkynderne af et saadant Evangelium ikke kunne gjøre dets Sandhed til Gjenstand for aandsdræbende Disput og Trætte. De ere blot udsendte for at vidne om dets herlige Egenskaber. „Men bør vi ikke gjendrive de skjændige Løgne, som ere udbredte

om Evangeliet og de Hellige?" Hvad Gavn vilde I opnaae derved? Antag, at der stod en Løgn i Aviserne om de Sidste-Dages Hellige forgangen Dag (Noget, som ikke hænder saa sjelden), og en Mand skulde komme til os og sige: „Hvis dette ikke er sandt, hvorfor tage I ikke til Gjenmæle og benegte det?" Hvad vilde I gjøre? Der er een Grund, hvorfor I ikke skulde modsige det, og det er, at I derved vilde nedværdige Eder til deres Ligemænd, som udspredte Løgnen. „Men hvad skal vi saa gjøre?" Blot prædike Evangeliet. Vide I, at Evangeliet er sandt? „Ja." Godt; troe I, at Guds Rige vil gaae tilgrunde, fordi en ussel, vankundig, vildledet Sjæl siger, at det vi troe, er Løgn? Hvad vi have at gjøre er, at leve i og for Sandheden bestandigen, og lad den, som ønsker at leve i Fordærvelse, have sit Ønske opfyldt; og naar det Evangelium, I leve for, og den Reenhed, som ledsager det, er udbredt over hele Jorden, og der ikke findes nogen Fordærvelse mere, da vil han sulte ihjel, medmindre han vænner sig til renere og sundere Næring. Men saalænge der er Fordærvelse nok at nyde af, tager han den Føde, han bedst synes os. Saadanne Individer ere ligesom Aadselfuglen, der seer Jægeren langt borte. Denne dorske Skabning kan see Vildtet i lang Afstand og følger det i Jægerens Spor for at sluge de raadne Levninger, som lades tilbage. Paa samme Maade snige disse fordærvede Sjæle, ligesom forsultne Aadselædere, sig i de Oprigtiges og Flittiges Spor, for naar disse meddele Menneskene en Sandhed, de da strax kunne sige det er Løgn og søge at forvende det Gode for at faae deres egne fordærvede Lyster tilfredsstillede. Hvis I fortælle Folk, at I ere Herrens Tjenere, ville de sige, I ere Bedragere; hvis I prædike om Reenhed, ville de opponere mod Eder, fordi Strid er deres Element; hvis I prædike om Ædruelighed, saa lære de Folket indirecte at drikke. Og hvorfor? Fordi de sige, at Alt, hvad I lære, er Usandhed. „Skal vi derfor ikke modkjæmpe dem? Skal vi ikke bevise dem det Modsatte?" Om jeg kunde svare for hver Mand paa hele Jordens Kreds, vilde jeg udtale et høit og bestemt Nei. Kan den Mand, som ønsker at see Menneskeheden oplyst og renset fra al Daarlighed og Ureenhed, føle sig lykkelig ved at trættes med en Sandhedsforvender blot for at kunne slaae ham af Marken med sine Argumenter? Visselig ikke. Den Mand, som har Kundskab om og Kjærlighed til Sandheden, seer i det uvidende og vildledte Menneske sin feilende og ulykkelige Broder, og er fremmed for enhver anden Følelse end Medlidenhed med ham i hans beklagelsesværdige, faldne Tilstand, og denne Følelse tilskynder ham at arbeide for hans Opreisning og Lykke. En Evangeliets Tjener skulde altid selv efterleve Sandheden og derved bære Vidnesbyrd om dens frelsende Kraft. Vi behøve aldrig at befrygte, at nogen Fjende skal omstøde Herrens Værk eller hindre Zions Opbyggelse. At Zion vil blive opbygget er en Kjendsgjerning, som er indlysende for ethvert tænkende Væsen, som betragter den Maade, hvorpaa dette Værk bliver udført, nemlig ved at en stadig voxende Kundskab udvikles hos saadanne Sjæle, som adlyde Fredens Evangelium, og som vandre i Reenhed og Retfærdighed hver Dag. Disse ville udgjøre et Zion — et Gjenskin af Guds himmelske Herlighed.

Personer, som have en saadan Kundskab om Sandheden og gjennemtrænges af en reen og ædel Kjærlighed til samme, behøve ingen fremmed Hjælp til at lede dem fremad i Alt, hvad der er ret. Deres egen gode Smag er mere end tilstrækkelig i denne Henseende, thi enhver af deres Følelser og Tilbøieligheder vil være helliget til Reenhed og Gudsfrygt og Sandhedens Udbredelse.

Denne Anskuelse af Sagen giver os Grunde nok for ikke at indlade os i unyttig Ordstrid. Mange troe, paa Grund af deres Uvidenhed, at de bør modkjæmpe Enhver, som maatte finde Fornøielse i at udæske dem til Kamp i Troessager; men derved stige de, som tidligere bemærket, ned til hans lave, mørke Standpunkt, blive paavirkede af hans Trættekjærhed, svække deres egen Aandskraft og blive ikke saa sjelden bittre mod ham, hvem de ere udsendte for at frelse og velsigne, medens Modstanderen fremdeles vedbliver at sidde i det samme Mørke som tilforn. Dette er ufravigeligt Frugten af saadanne Disputer. Dette burde vi vide, og naar vi have Kundskab herom, skulde vi rette vor Fremgangsmaade herefter, og hvis Folk ønske at vide, hvorfor vi unddrage os saadanne Samtaler som de her omhandlede, da ere vi rede til at vise dem, at Aarsagen ligger i selve Evangeliets Natur og i Beskaffenheden af vort Kald som dets Forvaltere, men ikke i Ulyst til at tale med Personer, der ere af en anden Mening end vi, eller fordi det er bleven os fraraadet af Kirkens Authoriteter. Kun naar vi forstaae og kjende Bevæggrundene til vor regelrette Handlemaade, kun da ere vi skikkede til at udføre vore Pligter i Evangeliets Tjeneste. Ligemeget enten I ere kaldede til at prædike eller ikke, alle disse Sandheder ere ligesaa anvendelige paa den Ene som paa den Anden, og den Sandhed, der kan frelse Eder, vil frelse hele Verden, hvis man forstod den og anvendte den.

Naar vi betragte Evangeliet nøiere, finde vi, at det simpelthen er et Opdragelsessystem, der er bestikket til Veiledning og Oplysning for Menneskeheden, og vor Mission er, at gjøre Menneskene bekjendte med dette System, saa at de kunne lære at sætte Priis paa de Fordele, det skjenker. Vi ere udsendte for at bygge op, og det tilkommer ikke os at trættes med Nogen om hans Meninger. De vilde falde af sig selv, hvis de ikke ere grundede paa Sandheden, og Alt hvad vi have at gjøre er, at udsprede den Kundskab om Sandheden, vi have annammet. Vildfarelserne i Verden vilde falde som Følge af den Fordærvelse, der boer i dem. Vi behøve ikke at rive Noget ned. Det er vor Opgave at samle, undervise, rense og forædle alle dem af vore Medmennesker, som ville lytte til det Budskab, vi bringe, indtil de kunne byde enhver Ting Trods, som er egnet til at standse dem paa deres Bane til evig Ophøielse.

Vi ere alle Menneskers Venner. Der er intet Sted paa Jorden, hvor Fornuftvæsener boe, uden vor Mission kalder os did, for om muligt at gjøre dem lykkelige. „Men kunne vi elske alle Mennesker, selv saadanne sunkne Væsener, som ere saa uvidende om deres egen Herkomst og Bestemmelse, at de stride mod Sandheden?" Vi burde gjøre det. Spørg en Fader, som har en vanartet Søn, en Flygtning paa Jorden, om han kan foragte ham, fordi han er falden og har forladt sin Faders Huus, og denne vil sige, at hvis han har nogen ængstelig Omhu for en af sine Sønner fremfor en anden, er det for ham, som er skeiet ud fra Pligtens Sti. Bekymringen i hans Hjerte forjager ofte Søvnen fra hans Leie, fordi han med Smerte tænker paa sit Barn, som sukker i Nød og Elendighed. Lær derfor, Brødre, at elske den faldne Verden, der krymper sig for det grumme Uhyre Dødens Fødder, med den samme Sympathi og Kjærlighed, som en jordisk Fader elsker sit Barn, og ved en saadan Handlemaade ville I ære Eders himmelske Fader, hvis Evangelium I forkynde. Søg altid at bevare en Deel af den Kjærlighed, som Guddommen føler for Menneskene, uagtet al deres Elendighed, Fordærvelse og Synd. Naar vi ere besjælede af denne Følelse, indtil den

udøver en afgjørende Indflydelse paa alle vore Handlinger, da ville vi aldrig træffe Nogen paa hele Jordens Kreds, som vi vilde ansee som vor Fjende. Jesus sagde, at han kom ikke for at kalde de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse. Han søgte at gavne dem med sin Betjening, medens han levede, og han bad til Gud om Tilgivelse for dem i sin Dødsstund, fordi de handlede i deres Uvidenhed. Dersom en Mand ikke vil høre det Budskab, I bringe, saa bortfjern Eder i al Kjærlighed og overlad ham til sig selv. Hvis I ikke gjøre det, vil han maaskee i sin Hidsighed forbande Eder og derved føie Synd til Synd. Forlad ham i Fred, og maaskee den Næste, I træffe paa, er mere villig til at høre paa det Naadens Budskab, som I bringe ham, og at Eders Arbeide der vil bringe bedre Frugt.

Alle disse Forholdsregler skulde vi stræbe at indprente i vort Sind i al deres Klarhed, og hvis I ønske Noget at fordrive Eders ledige Timer med, da tænk paa disse Ting, saa I kunne faae et klart og tydeligt Begreb herom, og naar I saa anvende dem paa en fornuftig Maade i det daglige Liv, da ville I derved begynde en Gjerning, som vil overleve Eder. I lægge derved en Grundvold, som Eders Børn kunne fortsætte at bygge paa efter Eder, ja Eders Arbeide vil blive fortsat fra Generation til Generation, fordi sande og hellige Principer ligge tilgrund fra Begyndelsen af. Det er enhver Herrens Tjeners Opgave at lære Menneskene, hvorledes de skulle naae den himmelske Ophøielse, som vor Fader har beredt for alle sine lydige Børn.

Af disse Grunde bør vi ikke indlade os i unyttigt Mundhuggeri. Der er visse Handlinger, som altid ere rette og aldrig forkeerte, paa Grund af det Individs Charakteer, som udøver dem. Det er en Dyd at bespise den Hungrige og klæde den Nøgne, ligemeget hvem der udøver denne Barmhjertighedsgjerning mod sine mindre begunstigede Medmennesker. Vilde det ikke være en Dyd, om en Gudsfornegter udøvede en saadan Handling? Jo, fordi hans Brød vilde mætte den stakkels hungrige Betler ligesaa godt som om nogen Anden havde givet ham det; og den Klædning, han giver den Nøgne, vilde gjøre selv samme Nytte, som om en Engel fra Himmelen havde overrakt ham den. Det Gode er godt i sig selv, ligegyldigt hvem der udøver det, og den, som har Medfølelse for den Lidende — som giver ham Mad, naar han er hungrig, og klæder ham, naar han er nøgen, han udøver der et Princip, som er godt og helligt og som, hvis det var fuldkommen udviklet, vilde frelse en heel Verden.

Der findes Godt blandt alle Mennesker paa Jorden. Vi skulle ikke optræde som Mænd, der søge efter Sandheden, men som Mænd, der have annammet den, fordi Evangeliet omfatter al Sandhed. Af denne Grund venter jeg ikke at finde noget bedre Religionssystem nogensteds i Verden end det, jeg allerede har annammet. Naar vi engang have annammet al Sandhed, hvor skulle vi saa vende os hen, for at finde noget Bedre og Ædlere? Vi kunne gaae til andre Kloder, men ogsaa der findes den og velsigner Enhver, som vil lade sig velsigne, ligesom Enhver, der i Fortiden nogensinde har nydt Velsignelser, har erholdt dem ved Sandheden, og saalænge Evigheden varer, vil dette Evangelium skjenke Menneskenes Børn Velsignelse og Salighed.

Det er om et saadant Evangelium vi bære Vidnesbyrd, og hvortil vi søge at henlede vore Medmenneskers Opmærksomhed. Vi ville ikke gjøre os skyldige i deres Vildfarelser ved at indlade os i meningsløse Debatter med dem om Frelsens Plan, men vi ville gaae roligt vor Vei og vise

saadanne Individer, at vi ere tilfredse med Evangeliet, som det er, og at vi ei lade os anfegte, naar de kalde Sandheden Løgn.

Hvorsomhelst Sandheden kan anvendes, der kan ogsaa Evangeliet virke, fordi det omfatter al Sandhed, og naar I forstaae dette, vide I tillige, at hvad jeg har lært Eder her i Aften, er netop det samme Evangelium, som Jesus prædikede, og som Skriften vidner om. Dersom Fortidens Apostler havde imødekommet enhver Opfordring til Disput og gjort sig til Modstandernes Ligemænd, vilde de have faaet Tusinder at kjæmpe mod, som fornegtede den Sandhed, de bragte. De vare udsendte for at lære Menneskene, og for at velsigne dem med den himmelske Kundskab. Dette er ogsaa vor Mission, og at vi maae forstaae den ret og altid udføre den med Ære, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Om Vidnesbyrd.

Ved at læse den inspirerede Optegnelse, kaldet det Nye Testamente, finde vi, at i Tidens Midte, da Apostler og Propheter vare paa Jorden, endskjøndt ukjendte af de Fleste, bleve de halvfjerdsindstyve Ældster og Andre, hvem det hellige Præstedømme var skjenket, udsendte To og To for at prædike Evangeliet. Hensigten med saaledes at udsende dem parviis var, at den Ene kunde stadfæste, hvad den Anden havde talt, saa Tro kunde fremspire i Tilhørernes Hjerter.

En gammel Prophet forsikkrer os, at store Velsignelser vente dem, som ere utrættelige i at bære Vidnesbyrd. Vigtigheden af denne Gjenstand kan neppe overvurderes af Nogen. Hele denne Jords Befolkning, „alle dem, som sidde i Mørket uden Gud," ere for en stor Deel afhængige af dem, som have det hellige Præstedømme — det beroer paa de Ældste, hvorvidt vore Medmennesker skulle nyde Godt af det glade Budskab med alle dets Gaver, Velsignelser, Privilegier, Ordinantser og Kræfter.

For at Brødrenes Vidnesbyrd kan have den forønskede Virkning, at vække den levende og frelsende Tro i de Vantroendes Hjerter, er det af væsentlig Vigtighed, at det fremsættes i et passende Sprog og fremfor alt ved den Hellig-Aands Inspiration. Det er ikke altid fornuftigt af en Ældste, naar han opfordres til at prædike, at omtale de himmelske Sandheder, om hvilke han kan have faaet Kundskab, paa en saadan Maade, at han paadrager sig Spotterens Spydigheder og de Tankeløses letsindige Bemærkninger. Det Ukloge i en saadan Optræden blev tilstrækkelig betegnet af Frelseren, da han sagde til sine Disciple: „Kaster ikke Eders Perler for Sviin, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder, og vende sig og sønderrive Eder."

Aabenbar ikke Evangeliets hellige Sandhed til de Ryggesløse og Forhærdede, at den ikke skal blive Gjenstand for deres Haan. Prædik ikke Evangeliet for

dem, som forfølge Eder for det Budskabs Skyld, som I bringe, og anvend ikke Forjættelserne paa de Vanhellige.

Vi læse i Skriften, at Jesus Christus lignede Evangeliets overordentlige Værd ved en kostelig Perle, som en Kjøbmand gjerne vilde sælge Alt, hvad han eiede, for at faae. Derfor, Brødre, stil ikke Eder selv og de Principer, I forkynde, til Skive for den tankeløse Hobs Vittigheder og Spot, men naar gunstig Leilighed tilbyder sig, bær da et sanddru og kraftigt Vidnesbyrd for de Oprigtige, saa de Sagtmodige og Fattige paa Jorden kunne glæde sig ved Evangeliet som i fordums Dage.

Hvis det er sandt, at „Gjerninger tale høiere end Ord," da er det ikke alene med Munden, vi skulle prædike, men ogsaa med vor Vandel. Lad Eders Handlinger svare til Eders Tale, da ville I vinde Tiltro og Agtelse hos Alle, som kjende Eder, og bidrage til at lette Eders Medbrødres Arbeide i den Sag, som Herren har besluttet skal seire.

Correspondance.

Australien.

(Fra „Millennial Star.")

Rosebank, den 18de Februar 1862.

Præsident G. Q. Cannon!

Kjære Broder! De udtaler Deres Bedrøvelse over, at saa Faa i dette Land adlyde Evangeliet og blive deelagtige i Pagtens Velsignelser. Jeg kan med Sandhed sige, at De er ikke den Eneste, som nærer en saadan Følelse; men naar vi betragte, hvor Størstedelen af disse Landes Befolkning stammer fra, og ihukomme hvilket Hovedformaal alle Mennesker i Almindelighed have, vilde det næsten være et Under, om Forholdene her vare anderledes. Efterkommerne af de første Colonister i denne Verdensdeel (af hvilke Nogle vare de største og meest lastefulde Forbrydere, sendte hertil fra deres Hjemstavn England) ernære sig hovedsageligen af Guldgravning og Faareavl, i hvilke to Forretningsgrene man med god Grund kan sige, at de leve uden Gud; og endskjøndt Herrens Tjenere af og til kunne fængsle deres Opmærksomhed længe nok til at fremlægge Evangeliets Sandhed for dem paa en saadan Maade, at de ei kunne modsige den, synes det dog som om de have besluttet at lukke deres Hjerte for samme, og ville ubentvivl vedblive dermed, indtil Herrens Straffedomme hjemsøge Landet. Men uagtet alle disse Vanskeligheder, er jeg lykkelig ved at kunne sige, at jeg ikke alene selv har Lyst til fremdeles at gjøre Godt ved Guds Hjælp, men at jeg har nogle Faa her, som ere ligesaa nidkjære for deres Religion, hvilke hjælpe mig at rulle Værket frem efter bedste Evne.

De Helliges Tro styrkes betydelig i dette Land ved at høre om Kirkens Tilvæxt i andre Dele af den Europæiske Mission, og jeg beder til Herren for Dem og Deres Medarbeidere i Præsidentskabet, at han vil styrke Eder og begave Eder med

Kundskab og Viisdom stil at udføre alle de Pligter, som Eders hellige Kald medfører, til Guds Ære og Forherligelse.

De Hellige her ere velbekjendte med den nuværende Tilstand i Amerika, idet de have Josephs Prophetier for sig, i hvilke Begivenhederne ere optegnede med en Klarhed og Bestemthed, som ikke kunde have været tydeligere, om han havde levet i vore Dage og skrevet om forbigangne Ting. Vi kunne ogsaa ved samme Middel see hvad Enden vil blive paa alt dette, og min Bøn er, at Herren vil bevare sit trofaste Folk fra al Fare, indtil den Dag oprinder, da han vil hjemsamle sine Hellige baade fra dette og alle andre Lande paa Jorden.

Den sidste, men ikke den mindste Nyhed, jeg har at melde, er, at Guds Kraft flere Gange har aabenbaret sig blandt os ved Syges Helbredelse, hvilket engang har været Tilfælde med mig selv. Jeg blev nemlig angrebet af en besynderlig Sygdom, som efter nogle Dages Forløb fremkaldte en Forblødning i Hovedet, som om en Aare var sprungen. Blodet vedblev at strømme saagodtsom uden Ophør i to a tre Timer, saa at jeg begyndte at tvivle om mit Liv, især da Smerterne vare overordentlig store. Min Hustru gjorde alt Muligt for mig, og det lykkedes hende at formindske Blodtabet endeel ved kolde Omslag; men den frygtelige Smerte vedblev. Jeg havde imidlertid sendt Bud til Ældste Blackburn i Morpeth, en tre fire engelske Mile herfra, og anmodet ham om at komme snarest mulig. Han kom og salvede mig, kort Tid efter standsede Blødningen, Smerten forlod mig og har siden ikke indfundet sig.

Til Slutning vil jeg bede Herren skjenke Dem alle fornødne Velsignelser, saa De kan være istand til at udføre enhver Pligt, der paahviler Dem, og haaber, at De iligemaade vil bede for mit Vel, samt for de Hellige, der ere anbetroede til min Varetægt.

Deres Broder i Pagten,
Thomas Ford.

Aalborg og Vensyssel Conferencer.

Aalborg, den 27de Mai 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! Efter at have besøgt den største Deel af Vensyssel Conference er jeg tilligemed Ældste W. W. Cluff vendt tilbage hertil. I Vensyssel tilbragte vi en behagelig Tid i den præsiderende Ældstes, Broder Høgsteds Selskab, og Resultatet af vor Virksomhed der er meget tilfredsstillende, saavidt det har viist sig. Vi overværede tre Districtsmøder, som vare talrigt besøgt af Hellige og Fremmede, og en almindelig Glæde og en god Aand syntes at besjæle Alle uden Undtagelse.

Hvad Conferencens Tilstand og vore locale Forhold angaaer, formoder jeg, De har erholdt detailleret Indberetning derom ved Rapporter og Breve, hvisaarsag jeg kun flygtigt skal omtale enkelte Ting.

Districtet er i en trivelig Forfatning, de Hellige staae godt i aandelig Henseende og hvad Nogle have lidt i det Timelige oprettes for endeel nu i denne gunstige

Aarstid, da de atter ere komne i Virksomhed. Der findes endnu Mange, ja Flere end i Fortiden, som have Tro paa det Budskab, vi bringe, og ere mere eller mindre redebonne til at annamme samme.

De veed, at Emigrationsforretningerne sængslede vor Opmærksomhed og Virkekraft i en ikke ringe Grad, saa vort Arbeide blandt Folket for endeel indskrænkedes, hvilket har havt til Følge, at vor Fremgang ikke har været saa stor, som den under andre Omstændigheder kunde have været; men alligevel ere vi glade ved, at 100 ere blevne døbte i afvigte Qvartal, og flere ere tillagte siden Rapporten indsendtes.

Vi have, som De veed, sammendraget nogle Grene, for derved at vinde forøget Kraft. Flere af Brødrene i Grenene gaae ud og holde Forsamlinger, hvor Folk ville høre paa dem, og dem, som ikke ville høre Ordet, lade vi i Fred til en beleiligere Tid. Vore omreisende Eldster ere gode Mænd, om end unge i Evangeliets Tjeneste. Det locale Præstedømme er sat i Virksomhed og gjør sit Bedste efter Omstændighederne. Der hersker god Forstaaelse blandt de Hellige, deres Exempel er i Sandhed følgeværdigt. Her er allerede Udsigt for en Deel at gaae hjem til Zion næste Aar, og snart vil der aabne sig lignende Udsigt for flere. Det seer ud som at Værket skal fremmes meget i denne Conference, og paa Steder, hvor der sidste Foraar var megen Modstand, gaaer det nu kraftigt fremad.

Udgifterne til Forsamlingslocaler, osv. i denne Stad (Aalborg) ere ikke ubetydelige, men herfra virker ogsaa en stor Kraft i alle Retninger, og forøvrigt ere Forholdene af den Natur, at vi behøve ikke og kunne ikke med Fordeel indskrænke vore Localer, og jeg troer, at Pengene, som udgives hertil, ere godt anvendte. Der er ogsaa udrettet langt mere i Aalborg, siden Evangeliets Introduction i dette Land, end i nogen anden Stad, Kjøbenhavn undtagen, og Udsigterne ere fremdeles meget lovende.

Modtag i Forening med Brødrene min hjertelige Hilsen.

Deres i Christo,
A. Christensen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 270.)

Whitmer spurgte: „Sigter De til mig?" hvortil Turley svarede: „Hvis Kappen passer Dem, behold den. Jeg veed kun, De har kundgjort gjennem Pressen, at en Engel viste Pladerne til Joseph Smith." Whitmer: „Og jeg svarer, at jeg berørte disse Plader med mine Hænder; der var smukke Indgraveringer paa begge Sider; jeg havde dem i mine Hænder," og derpaa beskrev han, hvorledes de vare fæstede sammen, „og de bleve mig forevisste af et overjordisk Væsen." Han erkjendte Alt.

Turley spurgte ham, hvorfor Oversættelsen ikke var tilstede nu, hvortil han svarede: „Jeg kan ikke læse den, og veed ikke om den er ægte eller ei." Alt dette bevidnede Whitmer i otte Mænds Paahør.

Committeen samledes, og Broder W. Huntington aflagde Rapport om sin Reise til Liberty i Forretninger for Committeen.

Nødvendigheden af at skaffe nogle Klæder til Fangerne i Richmond blev drøftet, og det vedtoges at sende to Brødre til Liberty for at sælge nogle Jorder; til denne Mission bleve Brødrene H. G. Sherwood og T. Turley beskikkede.

Efterat en Nota over Klædningsstykker til Fangerne i Richmond var bleven udfærdiget, overraktes samme til de beskikkede Brødre, som skulde besørge Jorderne solgt og Klæderne kjøbt.

Løverdagen den 6te April. Dommer King, som aabenbart frygtede en Ombytning af Forhørsstedet eller et Forsøg fra vor Side paa at flygte, for derved at undgaae hans skandaløse Forfølgelse — og uden al Tvivl ventende, at vi vilde blive dræbte paa Veien — lod mig og mine Medfanger skyndsomst transportere til Davies County, under Bevogtning af ti Mand, commanderede af Samuel Tilley, Reserveslutter i Clay County. Det blev os lovet, at vi skulde blive førte gjennem Far West, der laa lige paa Veien, hvilket vore Venner i nævnte By vidste og følgelig ventede os; men istedetfor at opfylde sit Løfte, førte man os ad en 18 engl. Miles Omvei udenom Byen, langt fra enhver menneskelig Bolig, hvor den bedste Leilighed til et almindeligt Overfald tilbød sig.

Denne Aften samledes Committeen til Raad. Bøn af Eldste Kimball. Anledningen til Mødet var at overveie en Ordre, tilsendt os i Dag af Formændene for Davies Pøbelen, hvori det befales os at forlade dette County inden førstkommende Fredag.

Besluttet: at leie alle de Kjøretøier, som kunne erholdes, for at befordre de Hellige ud af dette County til Tenny Skoven.

Besluttet: at H. G. Sherwood øieblikkelig sendes til Illinois for at erholde Hjælp hos de Hellige derstedes, saasom Oxer, Vogne, Penge osv.

Eldsterne Sherwoods og Turleys Mission til Liberty blev opsat for Nærværende.

Søndagen den 7de April. Committeen samledes hos Br. Turley. Br. Erastus Snow aflagde Rapport om sit Besøg hos Dommerne i Jefferson. Et Brev fra Fangerne i Liberty oplæstes, og Daniel Shearer og H. C. Kimball bleve sendte til Mr. Hughes for at anmode ham om at reise til Davies County for at overvære Retten sammestedes.

Vi fortsatte vor Reise over Sletten, medens Brødrene i Far West i deres Omsorg for vort Vel betalte en Mand tredive Dollars for at levere os et Brev i Davies County og bringe Svar tilbage.

Mandagen den 8de April. Efter en møisommelig Reise (thi vor langvarige Indspærring havde afkræftet os betydeligt) kom vi til Davies County, omtrent en Miil fra Gallatin, hvor vi bleve afleverede til Sheriffen, William Morgan og hans Haandlangere William Bowman, John Brassfield og John Pogue. Vore Bevogtere fra Liberty vendte strax tilbage, men stiltes ad eller fore vild paa Veien; nogle af dem ankom til Far West efter Mørkets Frembrud, men kjørte fast i Gjerdet, og paa deres Raab om Hjælp gik Eldste Markham ud for at hjælpe dem og førte dem ind til Gjestgivergaarden. Af disse Folk fik han et Brev, som vi havde skrevet til Committeen, i hvilket vi meldte vor Ankomst til Davies County.

Tirsdagen den 9de. Vort Forhør begyndte for en drukken Jury. Austin A. King, der var ligesaa beskjænket som Juryen, var præsiderende Dommer, — de vare Alle berusede.

Eldste Stephen Markham var af Committeen bleven sendt til os med hun-

drede Dollars fra Br. Kimball, som denne forærede os, da vi vare aldeles blottede for Penge paa denne Tid. Broder Markham forlod Far West i Morges, og efter at have svømmet over flere Aaer ankom han til os om Eftermiddagen og tilbragte Aftenen i vort Selskab. Han bragte os en Copi af en Forordning, som havde passeret den lovgivende Forsamling, hvori der tilstaaes os Ret til at faae vor Sag behandlet ved en anden Domstol paa vort Forlangende.

Dommer Morin kom fra Mill Port og var gunstig stemt for vor Flugt fra al den Trængsel, vi lede under, og tilbragte Aftenen hos os i Fængslet. Fraseet vore sørgelige Omstændigheder, havde vi en meget behagelig Aften, thi vi vare saa lykkelige som de Lykkeligste. Aanden hævede os over vore Lidelser, og vi jublede i hverandres Selskab.

Onsdagen den 10de hengik med at afhøre Vidnerne for Juryen. Blandt Vidnerne var Dr. Sampson Avard een; Br. Markham fik ikke Tilladelse til at afgive noget Vidnesbyrd.

Vor Vagt gik hjem, og Oberst William P. Peniston, Blakely og Flere indtoge dens Plads.

„Quincy i Illinois, den
10de April 1839.

„Til de Hellige i Fængsel, Hilsen.

„Midt i en Strøm af Forretninger skynder jeg mig at sende Eder nogle Linier med Br. Mace. Vi ønske at forsikkre Eder, at vort Venskab er lige usvækket, og vore Anstrengelser for Eders Løsladelse og Menighedens Lindring ere uformindskede. I dette Øiemed have vi søgt at sikkre os Gouverneurens og de meest indflydelsesrige Mænds Venskab i denne Stat, hvilket er lykkedes os langt over Forventning. Gouverneur Carlin forsikkrede os i Aftes, at han vilde fremlægge vor Sag for den lovgivende Forsamling i denne Stat, og han vilde anvende al sin Indflydelse for at bevæge den til at udtale en gunstig Kjendelse for vore Folk. Han er ligeledes ifærd med at udstede Documenter, der skulle undertegnes af alle høitstaaende Mænd i denne Deel af Landet, for at berede os en venlig Modtagelse i Washington, hvortil vi snarest mulig begive os, naar vi have besøgt Gouverneuren i Iowa, for hvis Venskab vi have de bedste Beviser. Vi forlade Quincy i Dag paa vor Tour til ham. Vor Plan er, at anklage Staten Missouri for Brud paa en Paragraph i de Forenede Staters Constitution, nemlig: at „Hovedregjeringen skal give hver Stat en republikansk Regjeringsform.“ En saadan Regjeringsform findes beviseligt ikke i Missouri.

„Gouverneur Carlin med Frue interessere sig med levende Begeistring for dette Foretagende og nære ingen Tvivl om, at det jo vil lykkes.

„Vor Fremgangsmaade i denne Sag vil være, at faae alle Gouverneurerne til i deres næste Aarsbudskab at omtale Tilstanden for den lovgivende Forsamling, og vi ville sørge for at have en Mand i Hovedstaden i hver Stat, som kan meddele dem Oplysninger om de herskende Forhold.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Tilfredshed erholdes ikke ved at formere Brændet, men ved at borttage noget af Ilden; ikke ved at forøge sin Formue, men ved at formindske sine Ønsker. De

jordiske Rigdomme ere ligesom Nødder; man sønderriver sine Klæder for at faae dem, ødelægger sine Tænder med at knække dem, og de fylde intet i Maven, naar man spiser dem. (Andrew Fuller.)

Af alle Charakterer er Forræderen den meest foragtelige; hvo, som stoler paa ham, fostrer en Slange ved sit Bryst.

En ung Præst, som ingenlunde havde ringe Tanker om sig selv, sagde til en aldrende Herre, hvis Vandel afveeg noget fra hans, at han aldrig kunde vente at naae Himmelen uden først at blive født paany, og tilføiede i en affecteret, hyklersk Tone: „Jeg har selv erfaret denne Forandring og føler derfor ingen Frygt.“ „Saa! Er De bleven født paany?“ „Ja, tilvisse,“ gjenmælede den unge Vindmager, „jeg haaber, jeg er.“ „Godt,“ sagde hans uforbederlige Discipel, idet han betragtede ham stivt, „jeg troer ikke det vilde skade Dem, unge Mand, at fødes paany endnu engang.“

Et slaaende Argument. En Mand kom engang til en Derwisch og forelagde ham tre Spørgsmaal: 1) „Hvorfor siger Du, at Gud er allestedsnærværende? Jeg seer ham ingensteds; viis mig hvor han er. 2) Hvorfor bliver en Mand straffet for en Brøde, naar Alt, hvad han foretager sig har sit Udspring fra Gud? Mennesket har ingen fri Villie, thi han kan ikke gjøre Noget, som strider mod Guds, og hvis det stod til Mennesket selv, vilde han gjøre alt muligt for sit eget Vel. 3) Hvorledes kan Gud straffe Satan med Helvedes Ild, naar han selv er dannet af dette Element? og hvad Indtryk kan Ild gjøre paa sig selv?“ Derwischen tog en stor Jordklump og slyngede ham den i Hovedet. Manden anklagede ham strax for Cadien og sagde: „Jeg gjorde en Derwisch nogle Spørgsmaal, men istedetfor at svare, kastede han mig en Jordklump i Hovedet, hvilket forvoldte mig stor Smerte.“ Da Derwischen indfandt sig, spurgte Cadien ham, hvorfor han havde handlet saaledes. Derwischen svarede: „Jordklumpen var Svar paa hans Tale. Han siger, han har Hovedpine: lad ham vise mig den, og jeg skal vise ham Gud. Og hvorfor anklager han mig? thi hvad jeg gjorde, skete ifølge Guds Villie: det var ikke mig, der slog ham, men Gud. Og da han selv er skabt af Jord, hvordan kan han saa faae Ondt af det Element?“ Manden stod beskjæmmet, og Cadien var særdeles fornøiet med Derwischens Svar.

En munter gammel Neger havde kjøbt sig en ny smuk Hat; men da han paa Hjemveien overraskedes af en Regnbyge, gjemte han sin Hat under Frakken. Da man spurgte ham, hvorfor han ikke beholdt Hatten paa, svarede han: „Hatten er min, jeg kjøbte den for mine egne Penge; men Hovedet tilhører Massa, lad ham sørge for sin Eiendom.“

Nyheder.

I Celle i Hannover har en voldsom Brand ødelagt 59 Huse. Om Slukning kunde der ikke være Tale paa Grund af Blæsten og Røgen, og man maatte derfor næsten udelukkende indskrænke sig til at redde Børn, Huusdyr og Bohave. Et Kapel og et stort Antal Træmonumenter paa den nærliggende Kirkegaard ere ogsaa brændte.

I Amerika synes Krigslykken at være variabel. Efterat de Sydlige, som meldt i forrige Nr., havde trukket sig tilbage fra Søstaden Yorktown i Virginien, leveredes der et stort Slag ved Williamsburg, hvor Unionisterne ifølge „New York Times" mistede over 3,000 Mand og de Sydlige ligesaa mange. Ogsaa ved West Point synes den stedfundne Træfning at have været af alvorligere Natur, end man først vilde vedkjende, idet Unionisterne mistede over 500 Fanger, og de vilde udentvivl have lidt et betydeligt Nederlag, hvis ikke Kanonbaadene vare ankomne i betimelig Tid. — Norfolk er rømmet af de Sydlige, efterat disse havde ødelagt alle Værfterne, Arsenalet og samtlige Skibe, hvoriblandt det bekjendte Pantserskib „Merrimac," som sprængtes i Luften. Derved fik Unionisternes Escadre, bestaaende af „Monitor" og fire andre Pantserkanonbaade, Adgang til at angribe Fort Darling, der kun ligger syv engl. Mile fra Hovedstaden Richmond; men efter fire Timers Kamp maatte de trække sig tilbage. De Sydlige have ødelagt to af sine Dampbaade, 20 Skonnerter og en Mængde Broer for at hindre Unionisternes Fremrykning. — Ifølge Efterretninger fra New York af 13de Mai havde 20,000 Sydlige angrebet General Pope ved Falmington og gik efter fem Timers haardnakket Kamp af med Seiren. Tabet paa begge Sider var meget stort. De seneste Efterretninger af 27de Mai berette om en ny Seir, Syden har tilkjæmpet sig. 15,000 Mand Sydlige have angrebet Forbundstropperne under General Banks. Forbundstropperne have trukket sig tilbage over Potomac fra Virginien til Maryland, stadig forfulgte af de Sydlige. Forbundstroppernes Tab er betydeligt. Efterretningen om denne Begivenhed har fremkaldt stor Ophidselse i Norden, og Militsen er indkaldt for at beskytte Washington.

I Richmond havde Præsidenten Jefferson Davis den 3die Mai udstedt en Proclamation, hvori en almindelig Bededag anordnedes til den 16de Mai for at anraabe Himmelen om Seir for Sydens Vaaben.

Mr. G. W. Kinney fra Barston Herred i Cannada meddeler i „Quebec Gazette" for 10de Febr. følgende besynderlige Phænomen: „For nogle Dage siden saae jeg om Morgenen, at Bjergene paa den vestlige Side af Indsøen i dette Herred havde et ganske andet Udseende end sædvanlig, og strax randt det mig i Hu, hvad jeg havde hørt var bleven seet sammesteds nogle Dage tidligere. Jeg standsede og saae tydelig fire Jernbane-Vogne i Rad; kort efter flød de sammen i Eet og dannede nu en Vinkel, hvis ene Been strakte sig lodret i en betydelig Høide; derefter viste sig en lignende Figur et lille Stykke fra den første. Derefter saae jeg to Armeer marschere mod hinanden fra de nævnte Figurer; de nærmede sig hinanden paa kort Hold, hvorefter de forsvandt for et Øieblik, men viste sig atter i en ny Stilling. Da kom et Skib seilende, som vendte Bredsiden mod Armeerne, og jeg saae det hele prægtige Panorama afvexlende vise sig og forsvinde i en Tid af sex Timer. Der var ingen Taage eller Skyer paa den Kant, hvor Synet saaes. Dette er intet Hjernespind, men en Kjendsgjerning, der kan bevidnes af mange Folk, som i Forening med mig overværede dette storartede Skuespil. Det var sandsynligviis hvad man pleier kalde Fata Morgana, men Spørgsmaalet er: hvor fandtes den Armee, som saaledes afspeiledes?"

Brighams Kald.

Henover Jowas Sletter
Høstvinde sagte gaae,
Og Bøffelen den dandser
I Støvskyen graa,
I Taagen halvt tilsløret
Hist ligger Hyde Parks By,
Hvor Flodens Vover skylle
Tæt under Bakkens Ly.

Der staaer et Huus paa Skrænten,
Did vandre flere Mænd,
Mens Middagssolen smiler
I diset Slør derhen.
Hør Sangen liflig klinger,
Høit under Luftens Hal,
Som Elven, naar den styrter
Melodisk i sit Fald.

Der Herrens tolv Apostle
Til Raad sig samlet har,
Ei Poblens vilde Rasen
Endnu ret dæmpet var,
Skjøndt Joseph sank i Døden,
Og mange Ædles Blod
Beseglede som Vidner
Den Pagt, hvori de stod.

Skjøndt Nauvoo Stad stod øde,
Og Templet var i Gruus,
Og Tusinder bortjaget
Foruden Hjem og Huus.
Til Vestens Klippebjerge
Henflyed Herrens Hjord,
Af Israels Gud beskjærmet
Og styret ved hans Ord.

Derfor i Bøn for Zion
De Tolv tilsammen kom:
„Gud, lad din Sandhed seire,
Dom en retfærdig Dom,
Lad dine Vidner voxe,
Gjør hver i Aanden stærk,
Til vældig at fremrulle
Dit Sidste=Dages Værk.

Lad Aabenbaringslyset
Fra Himlen straale ned,
Og boe i vore Hjerter
Og styre vore Fjed.
Og lad os grant fornemme,
I Livet som i Død,
Din Haand er i det Hele,
Du kjender al vor Nød."

Da lød saa fjernt et Bulder,
Da lød en sagte Vind,
Og Aandens Luer flammed
I Stuen herlig ind.
Og Jorden stille zittred,
Mens navnløs Salighed
Opfyldte alle Hjerter
Med Evighedens Fred.

Hver Tanke den blev stille,
Hver Læbe den var tys,
Hver Følelse den smelted
I Evighedens Lys.
Og Almagtsrøsten talte,
Mens Støvet lytted til,
Og hver en Aare brændte
I Herlighedens Ild:

„Lad Brigham Young, min Tjener,
Staae frem paa dette Sted,
Og modtag Fuldmagts=Nøglen,
Og Kraft og Myndighed
Som Præsident for Kirken
I min Eenbaarnes Navn,
Som Præsident for Riget
Til frelste Slægters Gavn."

Da lukkede sig Synet,
Gud havde Støvet rørt,
Og Øiet havde skuet,
Og Øret havde hørt.
Han kjendte Zions Trængsel,
Han fulgte med sit Folk,
Propheten Brigham salvet
Blev til Jehovahs Tolk.

Men Folket der i Byen
Til Stedet stimled ned,
Og Dyrene paa Marken
Forfærdet foer afsted.
De følte Jorden skjælve,
Saae Huset staae i Brand,
Mens Tordenbulder rulled
Henover Sø og Land.

Det var vor Faders Stemme,
Han hvisked til os frit,
Han lod os sødt fornemme
Blot af sin Nærhed lidt.
Fat Tro og omvend Eder,
Gaa ind i Daabens Pagt,
Og Aandens Kraft iklæder
Os med Guds Glands og Magt.

Vilhelm Poulsen.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Mai 1862.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.		
Aalborg.	N. C. Edlessen	217 Rdl.	2 Mk.	4 Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	259 —	2 —	12 —
Bornholm.	P. C. Nielsen	209 —	4 —	10 —
Brevig.	C. C. Dorius	1034 —	" —	5 —
Fredericia.	N. Johansen	" —	" —	" —
Fyen.	P. C. Carstensen	797 —	1 —	5 —
Götheborg.	A. P. Søderborg	355 —	1 —	1 —
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	123 —	" —	8 —
Lolland.	J. Hansen	288 —	" —	" —
Norrkøping.	L. Nilsson	834 —	1 —	" —
Skaane.	N. Rosengreen	190 —	4 —	8 —
Skive.	C. S. Vinge	412 —	1 —	13 —
Stockholm.	N. C. Flygare	686 —	1 —	14 —
Sundsvall.	A. Svedlund	166 —	3 —	12 —
Vensyssel.	H. C. Høgsted	258 —	3 —	1 —
	P. G. Petersen, Hamborg	9 —	1 —	14 —
	Diverse Debitorer	135 —	4 —	8 —
	Summa	5977 —	5 —	3 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En betimelig Advarsel fra en Apostel i de sidste Dage.

(Fra „Missouri Republican" for 3die Februar.)

Store Saltsøstad, den 1ste Januar 1862.

Til

Redacteuren for „Missouri Republican!"

Da jeg engang har været en Beboer af den Landsdeel, hvor De har Deres Hjem, og da jeg med levende Interesse følger Begivenhedernes Gang sammesteds, kan jeg ikke modstaae Lysten til — og maaskee er det min Pligt — at tilskrive Befolkningen i Missouri nogle Linier, som jeg haaber, De vil bringe til Offentlighedens Kundskab ved at optage i Deres ærede Blad. Ansvaret for dette Brev paatager jeg mig selv, og jeg kan ikke troe, at Fordomme, politiske, religieuse eller personlige Hensyn skulde forbyde Dem at optage Følgende.

Har man glemt, at et vist Folk, kaldet „Mormonerne," var bosiddende i det vestlige Missouri i den første Halvpart af dette Aarhundrede? Bleve ikke disse Mennesker nødte til at flye fra Staten paa Grund af et tøilesløst Pøbelvældes skaanselløse Forfølgelser? Blev der tilkastet os noget deeltagende Blik eller oploftet en eneste frelsende Haand fra de Forenede Staters Præsident og lige ned til Constabelens beskedne Stilling? Flye skulde vi, og flye gjorde vi! Men Fredens og Velsignelsens beskyttende Genius forlod Eders Stat, da vi droge bort, og er siden ikke vendt tilbage, og vil ei heller, forend vi komme. Dog, ligesom et Dampskibs Fart ikke ophører strax, naar Maskinen standser, saaledes har Lykken vedblevet at tilsmile Eders Stat en Tid efter „Mormonernes" Bortgang; men ak! Timeglasset er udrundet, og Missouris Kraft til at skaffe sine Sønner og Døttre Held og Lykke er tabt. Haardt trængtes Mormonerne der, og haardt lider Staten nu under Straffen for sine tidligere Forbrydelser.

Joseph Smith sagde engang offentlig i Nauvoo, Illinois, at hvis de Forenede Staters Regjering ikke vilde give Mormonerne Opreisning for de Forurettelser, Staten Missouri havde tilføiet dem, skulde hele

Nationen blive hjemsøgt af Pøbelvold fra Ende til Ende, og at den skulde sønderrives deraf, indtil Pøbelaanden havde udraset. Jeg hørte disse Ord af Prophetens egen Mund i Tusinders Overværelse, af hvilke Nogle endnu boe i St. Louis. Denne Propheti udtaltes, efterat Joseph var kommen tilbage fra Washington, hvor han havde forelagt Præsident Martin Van Buren vore Besværinger og ansøgt om Opreisning; men Præsidentens Svar var værre end intet.

Føi til nævnte Forurettelser, som man indtil den Dag i Dag endnu ikke har søgt at gjøre godt igjen, det senere Mord paa Joseph Smith og hans Broder Hyrum i Staten Illinois, samt Mormonfolkets fuldstændige Uddrivelse fra denne Stat af sammes Borgere, og husk, at der aldrig er gjort noget Skridt af Regjeringen for at afværge al den Vold og Mishandling, vi vare Gjenstand for, eller for at afvaske det uskyldige Blod, som pletter Nationens Banner — det uskyldige Blod af Himmelens Sendebud — hvad kan man vente Andet, end at en retfærdig Gud vil hjemsøge Nationen med Straffedomme, som de nuværende? Hvis det var bedre, at en Møllesteen blev hængt om Halsen paa den, der foragter en af disse Smaa, som troe paa Christus, hvor langt større Straf vil da ikke tilfalde dem, som have drevet Tusinder fra deres Hjem, berøvet dem deres Eiendomme, brændt deres Korn og Hø, og tvunget dem med Bajonetten til at flygte ud i en gold, hylende Ørken, for at slagtes af de Vilde og fortæres af Markens Rovdyr, efter først at have myrdet deres Propheter og Apostler, deres Brødre og Venner! Den amerikanske Nation maa besvare dette Spørgsmaal. Retfærdigheden, om ogsaa undertiden seen i sine Operationer, vil tilsidst gjøre sine Krav gjeldende. Men takket være Herren, at Menneskenes Vrede drev os til disse isolerede Dale, fjernt fra Krigens og Ødelæggelsens Rædsler. Hiin Vrede „priser nu Gud," og det samme gjøre de Hellige; det „Overblevne af Vreden," som aabenbarede sig i Armeens Fremrykken mod os, holdt han tilbage.

Vide I, at det „andet Segl" nu er opladt, og at den røde og blodige Hest farer frem? Fred er tagen fra Jorden! See Aabenbaringen 6, 3. 4. Er der nogen Udsigt til Opfyldelsen af disse Ting i Staterne og i Verden? Svaret er hos Eder. Naar vil Freden blive gjenoprettet i Eders ulykkelige Land? Svaret er hos os! Men som forberedende Skridt til Fredens Gjenoprettelse, som de Fleste ønske, vil jeg anbefale Eder, at I hurtigst mulig tage kraftige Forholdsregler til at forbinde Mormonernes Vunder ved at gjenindsætte dem i deres Rettigheder, gjengive dem deres Besiddelser og erstatte dem den Tort og Skade, de have lidt, som Følge af, at man frarøvede dem Livets første Fornødenheder, krænkede deres Rettigheder og tvang dem til at forlade det Land, de elskede. Medmindre der snart tages saadanne Forholdsregler, vil Befolkningen i hver By, Provinds og Stat i og udenfor den nuværende Union blive nødt til at flye fra Huus og Hjem, ligesom Mormonerne flyede fra Missouri og Illinois. Forfølgelsens Bæger, som vore Fjender tvang os til at tømme, var bittert i vor Mund, men styrkede vort Legeme. Endskjøndt det var en Vellyst for dem at bringe os til at tømme det, vil dog det Bittre ikke udeblive — deres Løn er vis. „Med hvad Maal, I maale, skal Eder atter tilmaales, ja en god, knuget, skuddet og overflødig Maade skal gives i Eders Skjød." (Luc. 6, 38.)

Uagtet det i det Foregaaende fremsatte Forslag er beskedent og retfærdigt, troe I derfor, eller mene I, at jeg selv troer, at det vil blive optaget med mindste Gnist af Velvillie af dem, som have eller have havt Magt til gjennemføre samme?

Vor Tro i dette Punkt er upaatvivlelig eens. Gud vil sandsynligviis selv rydde Veien for vor Tilbagekomst, ved at benytte grusomme og blodtørstige Menneskers Handlefrihed, ja ved Saadannes Hjælp, som forjoge os. Han alene vil høste Æren for at have gjenopreist os i sin egen beleilige Tid, og vi overlade vor Sag trygt i hans Haand. Men kun for Eders egen Skyld gav jeg ovennævnte Raad, da det er det eneste Lægemiddel for al den Jammer og Ulykke, som nu hersker i Staterne.

For fire Aar siden sagde jeg i en Tale, som jeg holdt i Tabernaklet her i Staden, at „saavist som Bjergstormene kaste sig med vild Rasen over Wahsatchbjergenes Tinder, saa vist vil Jehovahs Vredesstorm snart bryde løs over de Forenede Staters Folk og Nation.“ Denne Udtalelse blev optaget i mange af Staternes Aviser og fremkaldte flere vittige Redactionsartikler om hvad „Propheten Orson“ havde sagt. Kald mig ved hvad Navn, I ønske, jeg agter kun at sige Sandheden, og Tiden, denne ubestikkelige Aabenbarer af alle Ting, vil vise hvad Værd mine Ord have. I have neppe endnu seet Begyndelsen af Eders Ulykker. Mange Nationer ville blive dragne ind i den Malstrøm, som nu hvirvler sig over Eders Land, og efter mange Dages Forløb, naar Krigsdjævelen har udtømt sin Kraft og sin Vrede i Amerika, ved at tilintetgjøre Alt, hvad der kan fremkalde Opposition, føde Begjerlighed, vække Hevntørst og anspore Ærgjerrigheden, da vil han forlægge sit Hovedqvarteer til Rhinens Bredder.

Er der midt i al denne Forvirring intet Tilflugtssted, intet Ly? Jo, der er! De Sagtmodige og Ydmyge, de Retfærdige og Oprigtige, de Dydige og Moralske af alle Nationer kunne finde et Hjem, som Gud beskjærmer, og dette Hjem er hos de Hellige, der ere foragtede og forkastede af alle Nationer, forhadte af alle Folk, — hos det Folk, som Bygningsmændene have regnet for Intet, den Steen, hvorpaa Saamange have stødt sig, men som dog er bestemt til at vorde et stort Bjerg. Disse Hellige opholde sig fortiden i Klippebjergenes Dale, i deres „Kamre,“ som Guds forudseende Øie skuede fra Begyndelsen af, og som hans Almagtshaand udkaarede til midlertidigt Hjem for os. Han tog en Svøbe i Form af en ugudelig Pøbel og drev os ind i dem, og tvang os derved til at efterkomme hans Befaling, udtalt ved Propheten Esaias i hans 26de Capitel 20de og 21de Vers: „Gak, mit Folk, kom i dine inderste Kamre, og luk dine Døre efter Dig, skjul Dig for et lidet Øieblik, indtil Vreden gaaer over; thi see, Herren udgaaer fra sit Sted for at hjemsøge hver Jordens Indbyggers Misgjerning over ham; og Jorden skal aabenbare sin Blodskyld og ikke skjule længere over sine Ihjelslagne.“

De Sidste-Dages Hellige havde engang deres Hjem blandt andre Folk, men disse „andre Folk“ og andre Magter vilde hverken beskytte eller forsvare os i Besiddelsen af dem; følgelig vare vi nødte til at gaae til det Hjem, som Gud havde udseet til os, og her har han lovet at ville beskytte og bevare os, hvis vi ere trofaste imod ham; det vil sige, at det Folk eller Rige, som udstrækker sin Arm for at skade eller undertrykke os, det samme Folk eller Rige skal knuses som en Pottemagers Kar, der sønderslaaes med et Jernspiir. „Hvo, som falder paa denne Steen, skal sønderbrydes.“ „Jeg vil stride i Eders Krige,“ siger den Almægtige. Alle, som foretrække Jehovahs Beskyttelse fremfor Verdens synkende Magt, og hvis Hjerter ere rene og oprigtige nok til at kunne skatte hans Beskyttelse, kunne frit komme og blive deelagtige i den. „Gaaer bort fra Babylon,

I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager."

Det være vitterligt for hele Verden, at Spaadommen i Esaiæ 24de Cap. er lige ved at opfyldes. Læser den, alle Nationer! Overveier den, alle Folk! Betragter den, I Jordens Konger og Regenter, og seer en Deel af Eders Straf! Eders Hjemsøgelsesdag er nær, og ingen Diplomati kan afværge den eller undvige dens bydende Fordringer.

„Og nu, I Konger, handler klogeligen; lader Eder underviise, I Dommere paa Jorden! Tjener Herren med Frygt, og fryder Eder med Bævelse. Kysser Sønnen, at han ikke bliver vred, og I skulle omkomme paa Veien, naar hans Vrede om et Lidet skal optændes; salige ere alle de, som forlade sig paa ham." (Ps. 2, 10.)

Dette, min Herre, er intet almindeligt Brev, men jeg har strævet det i god Tro med Ønsket om at bortdrage endeel af Sløret for mine Medmenneskers Øine i den ganske Verden. Hvis De kun halvt saa godt som jeg kunde bedømme de vigtige Følger af at offentliggjøre eller bortkaste dette Brev, vilde Intet i Verden bevæge Dem til at negte det Optagelse. Som en forstandig og indsigtsfuld Mand behøver De, min Herre, intet strengere Sprog end min ydmyge Bøn for at forunde denne Meddelelse en Plads i Deres Spalter.

Med Agtelse,
Deres ærbødige Tjener,
Orson Hyde.

Correspondance.

Kjøbenhavns Conference.

Kjære Broder Jesse N. Smith!

Omendskjøndt jeg er Dem saa nær, at jeg altid mundlig kan have den Glæde at meddele Dem Kundskab om Tilstanden i Kjøbenhavns Conference, griber jeg alligevel Pennen, da det muligviis kan interessere „Stjernens" Læsere at vide lidt derom, og især Brødrene af Præstedømmet.

Ved sidste Emigration forlod os 344 Personer, hvoraf 288 vare Voxne. Antallet er nu 1,033, hvoraf 118 ere i de tre sidste Maaneder tillagte Kirken ved Daab. Jeg er taknemmelig til Herren over den stadige Fr[illegible]ygning, Evangeliet nyder. Sidste Aar vare 356, og i det nu forløbne Halvaar 199 Individer tillagte denne Conference.

Vi have 18 Grene med en Forstander for hver, hvilke igjen inddeles i 7 Hoveddistricter med deres præsiderende Ældster. Præstedømmet arbeider i Almindelighed under nogenlunde fredelige Forhold. Kjøbenhavns Green har et Forsamlingslocale, hvor Ro og Orden næsten altid hersker i de Helliges Sammenkomster. Denne Green er deelt i 4 Afdelinger, hver med sin Afdelingspræsident, og Afdelingerne igjen i mindre Districter med deres Præsidenter. Grenens Præstedømme arbeider med Flid og Nidkjærhed for Guds Værk, saavidtsom dets timelige Arbeide levner Tid.

Begynde vi nu at reise lidt ud i Conferencen, komme vi til Nordsjælland.

Her træffes paa 3 Menigheder, der bestaae af gode, trofaste Hellige, som fortiden leve spredte langt fra hverandre. Endskjøndt Folket er haardt og indviklet i Verdens Begjerligheder, har dog Evangeliet ogsaa her fundet Vei til mange Oprigtiges Hjerter, og mange Sjæle, som ere uddragne derfra, leve nu lykkelige i Zions fredelige Dale. Præstedømmet arbeider trofast, og trods de mange Hindringer og den ringe Leilighed paa mange Steder til at holde Forsamlinger, fuldkommes Guds Hensigter. Maaskee tør jeg i Ydmyghed bemærke, som et Tegn paa Herrens Vidnesbyrd til sine Hellige, at Tungemaalsgaven yttrer sig der til Trøst og Udlæggelse af Prophetierne henhørende til den sidste Uddeling. Ligesaa er Helbredelsesgaven virksom omkring i Conferencen.

Begive os derfra til Østsjælland, da føler jeg samme Indtryk, som naar man stiger ned fra et haardt, stenet Bjergland til en yndig smilende Slette. Jordbunden for Evangeliet i Almindelighed er en ganske anden her end paa Nordsjælland. Folket er mere blødt og modtageligt, naturligviis Undtagelser findes paa begge Steder, det er umuligt at drage nogen bestemt Snor. Her findes 3 Menigheder, som ere fulde af Liv og Kraft. De Hellige komme ofte sammen og mange Forsamlinger afholdes. Tilvæxten er meget stor, og paa Grund af den Fredens og Kjærlighedens Aand, som hersker, synes jeg altid, at Østsjælland er den meest velsignede Plet i Conferencen. Alle ere som sammenbundne til Eet, Alle synes rige, og ofte har jeg følt til at sige, „I have jo næsten det tilfælles med Enochs Zion, at den Fattige og Nedtrykte ikke findes iblandt Eder."

Enighed er en sød Frugt, dobbelt sød for de præsiderende Brødre, og naar kun Enhver vilde bekymre sig om sig selv, og for sig selv, og ikke beskjæftige sig med Sødskende og uvedkommende Ting, vilde Enighed, Kjærlighed, Fred og Glæde blive udøst rigelig af Herren over denne Conference, og de Hellige vilde forskaane Guds Præstedømme for megen Møie, megen Bedrøvelse og mange Suk. „Børnlille, elsker hverandre."

Naar vi derfra begive os til Nordvestsjælland, træffe vi atter paa tre Menigheder. Meget Arbeide er udført, og mange Hellige ere udvandrede fra dette District. Kundskab om Evangeliets første Principer er almindelig udbredt blandt Folket, og en Masse Skrifter ere udspredte, men det synes paa mange Steder, som om Evangeliet er bleven dem for gammelt at høre paa. Men ofte, naar Værket ligesom staaer stille en kort Tid i enkelte Egne, saa faaer Guds Aand igjen Magt med Mørket og arbeider paa Menneskenes Sind, saa de Oprigtige indsamles. Her ere mange gode, men meget fattige Sødskende, boende især omkring paa Lyngen i Odsherred. De ere redebonne til at modtage Missionairerne i deres Huse og dele deres tarvelige Maaltid med dem, men sukke meget efter Udfrielse fra Babylon i Herrens egen beleilige Tid, som de bede om at maatte være nær. Evangeliet har havt en meget stor Høst i dette District, og jeg antager, vi ere endnu midt i den, men Pauli Ord: „Ikke mange Rige" osv. kan ogsaa anvendes her.

Øen Samsøe henhører ogsaa til dette District. Omtrent for et Aar siden følte jeg Aandens Vidnesbyrd til at optage denne Ø i Missionen, og sendte Ældste Østerlihn og Præst Lars Petersen did for at aabne Evangeliet Døre. I Løbet af Vinteren bleve mange Skrifter udspredte, mange Forsamlinger afholdte og 3 Individer døbte. Ældste O. Hammerlund staaer nu i Begreb med at reise dertil.

Nu komme vi ind paa Vestsjælland. Dette er et nyt District, en Datter

af Sydvestsjælland, organiseret for et halvt Aar siden, men det har bestaaet sin Prøve. Grenene have samlet Kraft og indre Udvikling, og de to Menigheder begynde at skyde kraftige Qviste ud til alle Sider. De Hellige have været prøvet noget med Sygdom og Fattigdom, men Præstedømmet har arbeidet med Taalmodighed som Fædre for Herrens Hjord, og aflagt et frimodigt Vidnesbyrd for Verden i Ord og gode Gjerninger. Mange staae nær ved Daaben, og salige ere de, som gaae ind af Døren til Guds Rige.

Derfra træde vi ind paa Sydvestsjællands District og træffe atter paa 3 Menigheder. Her er egentlig Vuggen for den første, spæde sjællandske Mission. Evangeliets Ord har her nu ligesom tidligere en frodig Vært og en rig Høst. Mange ere hvert Aar udvandrede og Mange tillægges igjen Districtet. I Svenstrups Green, hvor min kjødelige Broder, Ældste H. L. Poulsen er Forstander, blev i sidste Qvartal alene 20 Personer tillagte Kirken ved Daab, endskjøndt Grenens Areal kun er lille i Udstrækning. Mange have i den senere Tid gjort Pagt med Herren. Midtpunktet i Districtet er Slagelse By, hvor et Forsamlingslocale leies og benyttes meget. Indvaanerne der ere saa vante til at høre Evangeliet, saa de lade Brødrene i Fred, men forresten bekymre de sig ikke meget om Ordet.

I Skjælskjør haves ogsaa et Forsamlingslocale, som Grenens Hellige benytte, og her er een af de faa Kjøbstæder, hvor Evangeliet har havt lidt Indgang. Naar jeg i Aanden lader Tanken gaae fra Kjøbstad til Kjøbstad i Conferencen, da føler jeg, at de fleste af Beboernes Hjerter endnu ere sammenkrympne, kolde og uimodtagelige for Guds Aands Paavirkning. Uagtet vi have enkelte Sødskende i de fleste Kjøbstæder, uagtet mange Skrifter ere udspredte, og meget Vidnesbyrd er givet, synes endnu ikke Høstens Time for disse at være kommen. Alligevel udfører Herren ved vore svage Bestræbelser, hvad han sagde til Jeremias: „Jeg vil annamme To af en Slægt og Een af en Stad og føre dem til Zion."

Sydvestsjælland er meget velsignet. Mange Guds Mænd have arbeidet trofast der, og opreist Menneskenes Børn. Vandre vi østerpaa og komme ind i Nestved Green, hvor Arbeidet ikke har været saa stort, ere ei heller Frugterne saamange, men Herren er tilfreds, naar vi stræbe at udrette hans Gjerning saa godt vi kunne, og de bedste Udsigter aabne sig i Districtet for Fremtiden. Adskillige formuende Brødre ere vandrede hjem fra disse Menigheder og have taget Skarer af Fattige med sig til Zion, hvorfor de ville blive ærede og hundredefold velsignede i Tid og Evighed.

Naar og hvorledes skulle de mangeaarige trofaste Hellige blive hjemsamlede? Mange, som vilde være Perler i Zions Dale, trælle Aar ud og Aar ind i Babel. Det er altid min Anmodning og mit inderligste Ønske til de præsiderende Ældster, at deres Opmærksomhed maa være rettet paa Saadanne, naar Midler gives hos formuende Brødre at udlaane til den Fattiges Udfrielse. Ansvaret veed jeg vil for en Deel hvile paa de præsiderende Brødre, de Betrængtes Fædre; de have at paasee, saavidt det kan skee i vor Skrøbelighed, at Saadanne, der have arbeidet den ganske Dag, der have baaret Dagens Møie og Hede og Fattigdommens Byrde, ikke lades sukkende tilbage, naar de vandre glade hjem, thi det vil ikke være velbehageligt for Herren.

Efter at have passeret Nestved komme vi ind paa Sydsjælland og træffe atter paa 3 Menigheder. Befolkningen her har endeel tilfælles med Nordsjællands, men er dog meget forskjellig fra den. Modstanden saavelsom Ligegyldigheden imod det

glade Budskab synes ikke at være ganske af samme Natur. Folket er i Almindelighed af en mere blød og velvillig Charakteer, lader sig mere paavirke af Guds Aand, hvorfor dets Eiendommelighed er at ville søge, at granske over vore Lærdomme og at læse vore Skrifter, som findes næsten overalt. I Stevns Green, som efter Emigrationen kun tæller 6 Medlemmer og er den mindste i Conferencen, haves 17 Stjerne-Abonnenter udenfor Menigheden. Dette til et Exempel paa den søgende Aand og den Mængde Sæd, som bliver udsaaet. Men naar Talen bliver om at gjøre derefter, om at adlyde Evangeliet, da finde vi en stor Skare med Tro uden virksom Gjerning til Liv og Frelse. Den Ene har en Hustru og kan ikke, Nogle have Agre og Gaarde og ville ikke, Andre tør ikke for Herremanden, Andre ikke for Sognepræsten eller Herredsfogden osv. Saaledes er det dem mere værd at være æret af strøbelige Mennesker, end at være æret af Gud og af Himmelens Engle, og de ere enige om at undskylde sig. Det synes, som om mange af disse Budne ikke ville komme til at smage Lammets Bryllups Nadvere. Alligevel blomstre især Vordingborg og Roholte Grene og blive velsignede med Frugter, om end ofte midt igjennem Trængsel og Forfølgelse. Mange Hellige ere i Aar emigrerede fra Sydsjælland, og mange slutte fra Tid til anden Pagt med Herren. Saaledes fuldkommes Guds Hensigter trods Menneskenes Modstand og Kortsynethed.

Kjære Præsident Jesse N. Smith, jeg begynder at blive ængstelig over, at mit Brev bliver for langt, men da det er første Gang, jeg skriver saadant for „Stjernen," maa De tilgive mig denne Feil, hvis jeg har gjort formeget af det, en Feil, jeg ellers ikke er henfalden til. Men nu er ogsaa Reisen forbi. Fra Sydsjælland komme vi atter ind til Kjøbenhavn. Det var saa frit ude paa Landet, nu kan jeg mærke den trykkende Atmosphære — ja, vi ere komne ind til Kjøbenhavn. Nu havde jeg Lyst til at lægge Pennen fra mig, men det gaaer ikke an, kun et Par Linier endnu. Kjøbenhavns Greens største Rigdom er Søstre, baade unge og gamle, og deres Digten og Tragten er, naturligviis ligesom de fleste Brødres, at komme hjem til Zion, og hvor vilde min Sjæl ikke have jublet, hvis de alle havde emigreret i Aar. Jeg har ved de forskjellige Conferencemøder anbefalet Brødrene at huske paa Søstrene, at laane dem Lidt, hvorfor de kunne komme op til Zion, og Søstrene have takket mig derfor. Jeg vil gjentage det her og anbefale Søstrene paa det Varmeste til Hjælp.

Maa nu vor Faders Velsignelse hvile over hans Folk, over denne Conference og over Dem, elskelige Præsident Smith, er min ydmyge Bøn, og jeg tegner mig som Deres ydmyge og hengivne Broder i Christo

Vilhelm Poulsen.

Kjøbenhavn, den 17de Juni 1862.

Brevigs Conference.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! Jeg har herved den Glæde at meddele Dem, at jeg er hjemkommen fra min Tour til Norge, som i Sandhed var meget interessant, som Følge af mit tidligere Bekjendtskab med den norske Mission fra den Tid, jeg havde den Naade af Herren at udsprede Evangeliet i hiint Land, hvor nu saa Mange glæde sig ved dets Velsignelser. Det var en stor Fryd for mig at see den Fremgang, Evangeliet har gjort i Norge, siden jeg forlod det for at vandre hjem til Zion, ifølge Guds Befaling og for at nyde Velsignelser paa hiint hellige Sted.

Jeg har under mit Ophold i Norge havt Leilighed til at besøge de Hellige paa flere Steder og glædet mig overordentlig blandt dem. I Christiania er en stor Menighed; de Hellige have en rummelig Forsamlingssal dersteds, hvor der afholdes Forsamlinger to Gange hver Søndag og een Gang midt i Ugen. Disse Forsamlinger ere godt besøgte af opmærksomme Tilhørere, og den bedste Fred hersker.

Jeg besøgte ogsaa de Hellige i Drammen; der haves intet Forsamlingslocale, men Sødskende samles i deres private Boliger. Fremgangen har ikke været meget stor her, endskjøndt Nogle annamme Evangeliet fra Tid til anden.

I Frederikshald og Tistedalen er en Menighed, som har sin egen Forsamlingssal, og her samles de Hellige saa ofte de ønske tilligemed mange gode og oprigtige Folk, som undersøge de Sidste-Dages Helliges Lære og Tid efter anden annamme den.

I Frederiksstad er ogsaa en Menighed, som har sit eget Forsamlingslocale, hvor vore Sødskende samles flere Gange om Ugen i Fred og Ro, saa vore Medmennesker der have god Leilighed til at blive bekjendte med Christi Lære, som den forkyndtes af ham selv og hans Apostler fordum, og nu atter lyder af de Sidste-Dages Helliges Mund.

Som Præsident over Brevigs Conference staaer Ældste C. Dorius, og hans Broder F. Dorius er hans Raadgiver, begge fra Zion. Missionen er inddeelt i Districter med hver sin Præsident, og Districterne i Grene med hver sin Forstander; desforuden haves Ældster, som udsprede Skrifter og afholde Forsamlinger, hvor Leilighed gives, saa Evangeliet trænger sig frem meer og meer, uagtet alle Vanskeligheder, som lægges iveien. Folket er mange Steder meget religieust og har indsuget mange falske Begreber om Frelsens Plan. Da Loven staaer vore Brødres Arbeide imod, blive de ofte indstævnte for Retterne og idømte Bøder; men da de sjelden have Penge, maae de udsone deres Dom med Fængsel paa Vand og Brød, ja der gives Brødre, som have maattet tage tiltakke med denne magre Kost sex a syv Gange; dog fortjener det at bemærkes, at Politiet i Almindelighed er meget humant mod vore Brødre, som forkynde Evangeliet.

Jeg har her givet Dem en lille Beretning om Tilstanden i Norge paa de Steder, hvor jeg har været, og jeg maa sige til Brødrenes Roes, at de arbeide trofast i deres Kald, og de Hellige ere i Almindelighed trofaste og nidkjære for Herrens Værks Fremme.

Jeg besøgte mange af de Hellige i deres Huse, og mit Hjerte frydede sig iblandt dem, og Erindringen om denne Tour vil altid fremkalde behagelige Følelser i mit Bryst. Min Tro er, at Mange af Israel findes i hiint Land, hvilke i sin Tid ville komme og forene sig med Jesu Hjord, naar

de først have faaet Forstand paa det glade Budskab, vi forkynde, men naar man tænker paa Landets store Udstrækning og paa den lange Afstand mellem de Hellige, vil man let kunne indsee, hvor vanskeligt det er for vore Brødre at erholde det Fornødne til Livets Ophold.

Dagen før min Afreise fra Christiania gjorde jeg i Selskab med endeel Søskende en Udflugt til Ladegaardsøen, som er bekjendt for sine smagfulde Anlæg og kan ansees som Christianiensernes Dyrehave, og endskjøndt Veiret var temmelig fugtigt, morede vi os fortræffeligt med Sang, Spøg og Leeg. Den 14de forlod jeg de norske Hellige og ankom næste Dag hertil Staden.

Deres Broder i Evangeliet,
H. P. Lund.

Kjøbenhavn, den 18de Juni 1862.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Unyttig Modstand mod Guds Værk.

I mange Aar har vort Folk været Gjenstand for en vanhellig Forfølgelse, ene og alene fordi vi have vovet at gaae udenfor den gamle slagne Kongevei, som vore Forfædre have vandret paa, og derimod begyndt at tænke og handle for os selv. Mange, som efter Sigende have helliget deres hele Liv til Kamp for Samvittighedsfrihed og Talefrihed, have godtgjort, at de ikke forstode eller troede de Principer, de forfegtede, thi de vare de Første til at udtale Fordømmelsesdommen over os.

Men lad os spørge: hvad har dette Folk forlangt? Ikke Andet end hvad vi indrømme alle Andre, nemlig Ret til at dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende samt til at virke for vor Lyksalighed paa den Maade, vi selv ansee for den bedste, forsaavidt vi ikke gjøre Indgreb i Andres Rettigheder. Vi fordre hverken Mere eller Mindre, end hvad Civilisationens fortrinligste Love tilstaae Folket, og vi udfordre Verden til at anføre et eneste Tilfælde, hvor vi som et Folk eller Samfund have undladt at ære og værne om Lovene og Regjeringen, hvor vor Skjebne har ført os hen.

I England tildeels, men i Amerika fornemmelig, have mange Geistlige vanæret deres Kald ved at tordne Forbandelse over os. Mange Journalister have glemt deres Værdighed som Repræsentanter for en liberal og oplyst Presse, og have nedværdiget sig til at udsprede vitterlige Løgne om os.

Aftakkede Politikere og fanatiske Secterere have oversvømmet Landet med Skandskrifter og skandaleuse Foredrag, og Romanforfattere have drevet Daarskaben saa vidt, at de have søgt at forhøie deres Bøgers Værd ved at opkoge gamle, forslidte og som oftest gjendrevne Røverhistorier. Slette Forfattere have prøvet paa at ophjælpe deres Renome som daarlige Skribenter ved at bikke op med deres Gisninger om vore Sæder og Skikke. (Vi ville imidlertid bemærke, at heri indbefattes hverken

Monsieur Remys „Voyage au Pays des Mormons" eller Capt. Burtons „City of the Saints."

I Amerika ere vi blevne plyndrede og dræbne af Pøbelhobe, og vore bedste Mænd myrdede, medens de stode under en souverain Stats Beskyttelse. Folket i hiint engang saa blomstrende Land sukker nu under en Borgerkrigs Rædsler, og Propheten Joseph har sagt, at den Dag skal komme, da Pøbelvældet skulde tyrannisere dem, indtil deres Blodtørst var slukket.

Nogle af Utahs Overdommere, der stode som Repræsentanter for Unionsregjeringen blandt os, opførte sig ikke som den dannede Verdens Leveregler foreskrive, og de høstede derfor Folkets Foragt. To eller tre af disse fordærvede Individer toge da deres Tilflugt til Løgnen og udspredte det Rygte, at vi som et Folk ikke anerkjendte de Forenede Staters Love og Regjering. Omhyggelig for at hævde sin Ære og sit Overherredømme udrustede Regjeringen en „prægtig lille Armee" og sendte den til Utah for at undertvinge det oprørske Folk. Denne stolte Armee maatte tilbringe en sørgelig Vinter mellem Klippebjergenes Sneedriver, og da det længselsfuldt ventede Foraar kom, var dens Hidsighed og Begeistring kjølnet i den Grad, at et Par Fredscommissairer sendtes ind i vore Dale for at undersøge om Aarsagerne til Armeens Nærværelse virkelig vare begrundede, og endskjøndt det var temmelig silde at sende disse Mænd til os, efter hvad der allerede var foretaget, bleve de ikkedestomindre modtagne med Velvillighed og Forekommenhed. Da Commissairerne fandt, at Alt var i ønskelig Orden og at hele Expeditionen, som havde kostet Statskassen flere Millioner Dollars, var bragt paa Benene ifølge falske Angivelser, erklærede de, at Regjeringen havde havt fredelige Hensigter hele Tiden, hvorfor Armeen marscherede bort saasnart et nogenlunde passende Paaskud kunde erholdes.

Hvad har Resultatet været af disse overordentlige Anstrengelser for at underkue det Budskab, vi bringe den lidende Menneskehed, og for at udrydde os af Jorden? Vi svare, at ethvert saadant Forsøg har bragt Sorg og Vanære over den Nation, Commune eller Person, som har brugt sin Magt og Indflydelse imod os som et Folk.

Vi spørge atter, hvor er den Nation, der har vundet Kraft ved at forfølge os, eller ved at lade Pøbelen ustraffet gjøre det? Hvor er den Præst eller Politicus, som har gjort sig populair ved at udslynge Fornærmelser og Skjeldsord mod os? Hvor er den Redacteur, der kan rose sig af at have vundet Indflydelse ved at publicere Usandhed om os? og hvor findes den Forfatter, som ved sin umotiverede Opposition har sikkret sig Himmelens Gunst og sine Medmenneskers Agtelse eller, hvad han maaskee har endnu kjærere, Guld? Hvis et saadant Tilfælde kan opvises, ere vi villige til at erkjende, at det har undgaaet vor Iagttagelse, og at vor Kundskab i denne Henseende er meget indskrænket.

Atter, hvad har man høstet? Kun Skam, Forvirring og Armod er bleven deres Lod, som have kjæmpet mod den guddommelige Sandhed, medens Tusinder af lykkelige Hellige aarlig drage op til Zion, sigende: „Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier." En Plet paa Jorden er helliget ved retfærdige Love, hvor Jøder, Hedninger og Muhammedanere kunne boe i Fred og have uindskrænket Samvittighedsfrihed og Tænkefrihed, forsaavidt de ville lade Andre nyde den samme Ret, thi i „Deseret" holder Folket Magtens Vægtskaal i sin Haand, og det garanterer

alle vore ulykkelige Medmennesker, enten de hylde vor kirkelige Organisation eller ikke, alle de Privilegier, som vi selv ansee saa hellige og gjøre Fordring paa.

Vi have i det Foregaaende givet et flygtigt Overblik over Følgerne af den vanærende Kamp, som Verden har ført mod os næsten under enhver Form, og som tydeligt aabenbarer det Factum, at det er de Sidste-Dages Helliges Tro og Lære samt dette Værks Grundlæggere man vil til Livs, hvor megen Umage man end har gjort sig for at skjule det sande Formaal under allehaande Paaskud. Der udfordres intet Ørneblik for at see, hvem der har Ret, ingen ualmindelig Skarpsindighed for at bedømme, hvad Enden vil blive.

Der siges, at „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd;" enten dette er saa eller ikke, er det dog en Kjendsgjerning, at Udgydelsen af det bedste Blod i det nittende Aarhundrede ikke har formaaet at standse Sandhedens, den himmelske Sandheds Fremgang; dens Glands straaler med uformindsket Kraft trods al Vildfarelse, Overtro og Løgn, og dens frelsende Principer tilbydes Alle, baade Store og Smaa, Rige og Fattige, Lærde og Ulærde.

Vi imødesee Fremtiden med freidigt Mod og ere taknemmelige til Himmelen for den Naade at kunne arbeide med Tro og Haab for hans hellige og herlige Sags Fremme.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 284.)

„Dernæst agte vi at begive os til Washington for at bevæge Congressen til at interessere sig for Sagen.

„Broder G. W. Robinson vil fra nu af og til den lovgivende Forsamlings næste Sammenkomst have fuldt op at bestille med at samle Vidnesbyrd og gjøre Forberedelser til Kampen, medens vi gaae fra Stat til Stat og besøge de respective Gouverneurer, for at faae Sagen omtalt i deres Budskaber til den lovgivende Forsamling, saa at det Hele kan blive sat igang paa een Tid. I see heraf, at vor Tid er mere end tilbørlig optaget.

„Kirkens Biskopper ere paalagte, at reise om til alle de adspredte Hellige for at samle Midler til Forfremmelsen af dette store Værk.

„Værer forvissede om, Brødre, at Foretagender af overordentlig Vigtighed forberedes og ville snarest mulig blive satte i Udførelse. Værer overtydede om, at vort Venskab er urokkeligt, og vore Ønsker for Eders Befrielse brændende.

„Maa Herren hurtig paaskynde den, er vor Bøn Dag og Nat.

„Eders i Lidelser forbundne,

Sidney Rigdon."

„Quincy i Illinois, den 10de April 1839.

„Til J. Smith, jun., H. Smith, C. Baldwin, L. Wight og A. McRae.

„Kjære Brødre i Christo!

„Det er ikke med almindelige Følelser jeg tilskriver Eder i denne Stund, I Jesu Christi Bundne og Fanger for den samme Tro paa Evangeliet, som jeg selv har, — I, som ere fængslede ved Ondskab og

djævelsk Underfundighed af dem, som have løftet deres Hæl mod Herrens Salvede; men de skulle snart falde og aldrig reise sig mere, thi deres Undergang er vis, og ingen Magt under Himlene kan frelse dem.

„Præsident Rigdon svinger en mægtig Svøbe mod hele denne Yngel af hjerteløse Æresskjændere og Forfølgere i Missouri. Igaar tilbragte han en Deel af Dagen hos Gouverneur Carlin af denne Stat. Præsident Rigdon sagde ham, at han havde faaer Underretning om, at Gouverneur Boggs havde isinde at fordre ham og Andre udleverede af Hs. Exellence Gouverneur Carlin for at føre dem tilbage til Missouri i Forhør, og han fik til Svar af denne høimodige Frihedshelt, at hvis Boggs vovede noget Saadant, skulde det komme ham dyrt til at staae. Carlin sagde fremdeles, at „Mormonerne" skulde finde varig Beskyttelse i hans Stat, ja opfordrede dem endog Alle som En til at nedsætte sig i denne Stat, og hvis der var en Egn, som vi fandt tjenlig for vore Forhold, vilde han bruge sin Indflydelse i Congressen for at faae vort Ønske bevilget, som Opreisning for vore Forurettelser og for at forbedre vore Kaar.

„Vi samledes til Raad i Aftes og vedtoge nogle Bestemmelser angaaende at sende et Bud til Washington. Vi gjøre alt Muligt for at gjennemføre denne store Plan, hvoraf vor timelige Frelse er afhængig tilligemed vort evige Vel, da dette er saa uadskilleligt forenet med det Timelige, ja de ere saa fuldkommen sideordnede, at jeg ønsker at see Hovedet forenet med Legemet igjen, og lad os, medens vi nyde timelig Lyksalighed, beredes og modnes for den evige. Men mit Hjerte spørger: Hvor er han, hvis Læber pleiede at hviske Livsens Ord til os? Ak! han er i Zions Fjenders Hænder. O Gud, vil Himmelen ikke høre vore Bønner og see vore Taarer? Jo, siger Aanden, Eders Taarer skulle alle ihukommes og skulle snart aftørres ved Eders elskelige Brødres Befrielse.

„Men det smerter mig, naar jeg seer Nogle af vore Brødres frygtelige Mistroiskhed, som jeg her skal anføre et Exempel paa. Da jeg ankom til Far West, gjorde jeg Nogle af Menigheden bekjendt med mine Anskuelser, og sagde til dem, at de burde sende et Bud til Fængslet for at raadføre sig med Eder. Dette negtede de og sagde, at Præsidentskabet arbeidede saa stærkt paa at komme paa fri Fod igjen, at det aldeles glemte den Fare, hvori Kirken befandt sig.

„De samledes til Raad og vedtoge, at jeg tilligemed Amasa Lyman og Watson Barlow ufortøvet skulde forlade Far West og begive os til Quincy; men min Aand har været nedtrykt fra den Stund af, saa jeg neppe kan bevare min Ro.

„Dog, der er en Gud i Israel, som kan tilintetgjøre vore Fjenders, disse usle Banditers djævelske Anslag og Hensigter, som have besudlet deres Hænder med de Helliges og Martyrers Blod, og som kun tragte efter at udrydde Guds Menighed. Deres Tid er kort, og deres Hænder skulle snart bindes.

„Kjære Brødre, jeg staaer til Eders Tjeneste og venter at høre fra Eder i Quincy, og det skal glæde mig at kunne opfylde Eders Ønsker. Jeg er rede til Handling naarsomhelst. Behag at give mig al den Oplysning, I formaae. Hvis I lade Eders Sag behandle ved en anden Domstol, da vær saa god at lade mig vide, naar, samt til hvilket County I reise, og om muligt, hvilken Vei I vælge, saa vil jeg træffe sammen med Eder.

(Fortsættes.)

Blandinger.

„Hvorfor stak Du ikke nogle af Æblerne til Dig," sagde en Dreng til en anden, „der var jo Ingen, som saae det?" „Jo, der var: jeg var der, og jeg ønsker aldrig at see mig selv gjøre en slet Handling."

En ung Student, som viste et Selskab om i Oxford Museum, fremtog et gammelt, rustent Sværd, som han forsikkrede var det selv samme, med hvilket Bileam vilde have dræbt sit Asen. Hertil bemærkede en af Selskabet, at saavidt han kunde erindre havde Bileam intet Sværd, men ønskede sig blot et. „De har Ret," svarede Studenten, „og dette er netop det, han ønskede sig!"

En Landsbypræst, som om Søndagene pleiede at stole mere paa sin opskrevne Prædiken end paa sin Hukommelse, traadte en Dag uformodet ind til et af sine Sognebørn, en gudfrygtig Mand, hvem han fandt beskjæftiget med at læse i Prophetierne. „Naa, John," sagde Præsten paa sin sædvanlige, fortrolige Maade, „hvad bestiller Du der?" „Jeg propheterer," lød Svaret. „Propheterer?" gjentog Præsten forbauset, „jeg formoder, Du blot læser en Propheti." „Dersom at læse en Prædiken er at prædike," svarede Bonden, „er da ikke ogsaa at læse en Propheti det samme som at prophetere?"

Store Slag. I Slaget ved Arcole i Italien 1796 tabte Østerrigerne i Døde og Saarede 18,000 Mand, Franskmændene 15,000. Ved Hohenlinden i Baiern Aaret 1800 tabte Østerrigerne 14,000 og Franskmændene 9,000 Mand. Ved Austerlitz i Mähren 1805 tabte Østerrigerne og Russerne af 80,000 Mand 30,000 i Døde, Saarede og Fanger; Franskmændene mistede 12,000. Ved Jena og Auerstädt i Sachsen-Weimar 1806 mistede Preusserne 30,000 Døde og Saarede og næsten ligesaa mange Fanger, altsaa ialt 60,000 Mand; de Franske havde 14,000 Døde og Saarede. I det blodige Slag mellem Franskmændene og Russerne ved Eylau i Østpreussen 1807 mistede de første 20,000 Døde og Saarede, de sidste omtrent ligesaa mange. Ved Friedland i Østpreussen 1807 tabte Russerne 17,000 Døde og Saarede, de Franske 12,000. Ved Wagram i Østerrig 1809 mistede Østerrigerne og Franskmændene 25,000 Døde og Saarede hver, eller ialt 50,000 Mand. Ved Smolensk i Rusland 1812 mistede Russerne 10,000 Mand, Franskmændene 17,000. Ved Floden Berezina i Rusland 1812 mistede de Franske 50,000 Døde, Saarede og Fanger, medens Russernes Tab var omtrent ligesaa stort, udgjørende i eet Slag henved 100,000 Mand! Ved Lützen i Sachsen 1813 mistede Franskmændene 18,000 Mand; de Allierede 15,000. Ved Dresden 1813 tabte de Allierede 30,000 Døde, Saarede og Fanger; de Franske 20,000. I Slaget ved Leipzig 1813 mistede Franskmændene 2 Marschaler, 20 Generaler og 68,000 Mand, hvoraf 30,000 Fanger; de Allierede mistede 1,790 Officerer og omtent 50,000 Mand, ialt 120,000 i eet Slag, der varede tre Dage. Ved Waterloo 1815 mistede Franskmændene 35,000 Døde og 6,000 Fanger; de Allieredes Tab var 26,000 Døde. I disse tretten Slag, som Napoleon Bonaparte leverede i Løbet af en Snees Aar (foruden mange andre betydelige Slag) mistede Franskmændene i Døde, Saarede og Fanger ikke mindre end 315,000 Mand, de Allierede 365,000.

Nyheder.

I Petersborg i Rusland har en stor Bande Mordbrændere sammensvoret sig for at afbrænde Staden, og det har i de sidste 14 Dage brændt hver Dag i de forskjellige Qvarterer. Mordbrænderne, der skulle være udgaaede fra et hemmeligt Selskab, ere endnu undgaaede Politiets Aarvaagenhed. Indtil den 10de Juni var der lagt omtrent 800 Bygninger i Aske, og det har ikke været muligt at slukke, deels fordi der bliver stukket Ild paa flere Steder paa een Gang, og deels fordi Mordbrænderne have en Substants, de stryge paa Bygningerne, der antændes af Solens Straaler. Skaden er uvurdeerlig og Assurancecompagnierne have for flere Dage siden erklæret sig fallite. Samtidig indløbe fra Provindserne Beretninger om flere betydelige Ildebrande; saaledes er det Halve af Staden Brobrowicz afbrændt den 8de Juni; samme Dag afbrændte i Gouvernementsstaden Tschernigow Kirken, 27 Vaaningshuse, 17 Sidehuse og 133 Kjøbmandsboder, og endelig har der tre Dage efter hinanden raset store Ildebrande i Odessa, som have anrettet uhyre Skade.

Ved det store Gallataffel i Neapel fandt Kong Victor Emanuel under sin Tallerken en Strimmel sort Atlask, hvorpaa var broderet med hvide Sting følgende Ord: „De 1,500 Dræbtes Sjæle og de 14,000 Arresteredes Forbandelser hilser deres Fædrelands Bøddel." Victor Emanuel blev bleg ved at læse dette, men fattede sig hurtigt og rakte det til sin Minister Ratazzi. Uagtet al Umage har man ikke kunnet opdage, hvorledes Skrivelsen er practiseret ind i Salen og under Kongens Tallerken.

Den franske Flaade bestod, ifølge Oplysninger, som ere meddeelte det engelske Parlament, den 1ste Januar 1862 af 360 Skibe, hvoraf 319 ere fuldførte og 41 under Bygning. Af 36 Linieskibe gjorde 14 Tjeneste; 6 Pantserskibe vare færdige, hvoraf 4 i Tjeneste, og 10 under Bygning; 12 bepantsrede Batterier vare færdige og 2 under Bygning. Antallet af Træfregatterne vare 42, hvoraf 18 Hjuldampskibe. Desuden er der 5 Skruefregatter af Træ under Arbeide. De Skibe, som gjorde Tjeneste, beløb sig ialt til 172.

Den engelske Flaade tæller, efter en officiel Opgjørelse, som afsluttedes den 1ste Februar, 110 Seilskibe og 580 Dampskibe, hvoraf 55 under Bygning. Blandt Dampskibene findes der 57 fuldførte Skrue-Linieskibe, 37 fuldførte Fregatter, 4 fuldførte Pantserskibe, 7 svømmende Batterier og 185 Skrue-Kanonbaade. 11 Pantserskibe ere under Bygning.

Amerika. Ved Richmond har der den 30te Mai staaet et Slag, som ikke synes at have ført til noget synderligt Resultat, saasom begge Parter tilskrive sig Seiren. Kampen varede i to Dage, og de Nordlige havde 7,000 Døde og Saarede, medens de Sydliges Tab skal være 1,200 Døde; de Saaredes Antal er ei opgivet.

Det længe ventede store Slag ved Korinth i Mississippi bliver der rimeligviis for det første intet af, da de Sydlige under den dygtige General Beauregard have trukket sig tilbage i god Orden. Norden tilskriver denne uventede Bevægelse Frygt og leverer lange Skildringer om de Sydlige Troppers daarlige Forfatning; men „Times" fremhæver det som en godt udtænkt og godt udført Maneuver, hvorved Kampen vil kunne fortsættes langt ind paa Sommeren til stort Besvær og stort Tab for Norden.

Under 1ste Juni meldes, at en Oberst Elliot har ødelagt Jernbanestationen ved Boonesville i Missisippi, Locomotiverne og et Vogntog, der indeholdt 10,000 Geværer, 3 Stykker Skyts og en Masse Munition og Uniformer, tilhørendede Syden, samt opbrudt Skinnerne paa begge Sider af Staden.

En Sommerdag i Skoven.

Mens jeg i Skoven
Vandrer alene,
Lønligt og stille
Skrider jeg frem.
Yndige Blomster,
Fine og hvide,
Myldre paa Stien,
Fryde mit Blik.

Træerne kneise
Ranke og krumme,
Altid saa skjønne,
Smilende grønt,
Vugger i Vinden
Mægtige Kroner,
Glimre i Solens
Prægtige Guld.

Dybt under Løvet
Lyder derinde
Kukkerens bløde,
Klangfulde Røst.
O! hvor velsignet
Qvæges mit Hjerte,
Svulmer af Glæde,
Synker i Ro.

Hvad har jeg vundet?
Hvad er min Lykke?
Saligheds-Klippen
Bygger jeg paa.

Herren har talet,
Røsten jeg hørte,
Sjælen bevinget
Hæved sig strax.

Fader i Himlen
Tør jeg Dig kalde,
Tør jeg mig vugge
Sødt i din Favn.
O! maa jeg komme
Frem i min Svaghed,
Staae som din Tjener,
Hæve mit Blik?

Ja, jeg kan skue
Henrykt i Aanden
Sceptret Du rækker
Over mig ud:
„Da Du var ydmyg,
„Gav jeg Dig Naade,
„Derfor alene
„Er Du mig kjær."

Ja, jeg har vundet,
Her er min Lykke,
Her er mit Smykke,
Her er mit Liv.
Gud er min Fader,
Evigt hans Hjerte
Slaaer mig imøde
Kjærligt og ømt.

F. A. Hertz.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

for det 1ste Halvaar 1862.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster*	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	18	3	90	33	38	22	847	199	46	288	3	1033
2. Aalborg	7	1	43	4	13	1	279	90	23	183	5	341
3. Vensyssel . . .	19		61	13	12	12	534	177	35	145	3	632
4. Fredericia . . .	9	2	26	6	7	1	195	41	13	70	3	237
5. Lolland	6		16	3	5	3	141	28	5	65		168
6. Bornholm . . .	3		11	1	1	1	72	5	1	14		86
7. Fyen	8		21	5	7	1	125	30	8	38	2	159
8. Aarhuus	10		24	7	7	4	226	80	22	60		268
9. Skive	5		10	3	2	2	63	18	8	2		80
	85	6	302	75	92	47	2482	668	161	865	16	3004
Norge.												
10. Brevig	15	2	71	40	42	15	669	87	36	36	3	839
Sverrig.												
11. Skaane . . .	18	1	50	37	28	15	499	150	28	158	5	630
12. Stockholm . .	8		25	3	6	4	134	55	13	14	2	172
13. Gøtheborg . .	9		20	8	5	3	135	42	3	70	3	171
14. Norrkøping . .	12		26	17	15	2	228	74	20	31	2	288
15. Sundswall . .	4		6	4	4		27	6	2	3		41
	51	1	127	69	58	24	1023	327	66	276	12	1302
16. Hamborg . . .	1		4				8				1	12
Summa . .	152	9	504	184	192	86	4182	1082	263	1177	32	5157

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste George A. Smith,

afholdt i Logan den 10de September 1861.

(Fra „Deseret News.“)

Det er en Glæde for mig at modtage Lærdomme af Herrens Tjenere, især af dem, hvem Gud har sat til at bestyre hans Kirke i den ganske Verden. Det er mig ogsaa en Glæde at kunne fremlægge mit Vidnesbyrd og at tale til Opmuntring, Belærelse og Trøst for de Hellige. I de sidstforløbne 28 Aar har det altid været mit Formaal at gjøre Alt, hvad der stod i min Magt for at fremme Herrens Værk i de sidste Dage, og hvis jeg har forsømt Noget i denne Henseende, er det skeet af Mangel paa Kundskab eller en mindre rigtig Opfattelse af de stedfindende Omstændigheder. Jeg nærer den samme Følelse og den samme Beslutning med Hensyn til Herrens Værk i Dag, som jeg har havt siden min Optagelse i denne Kirke.

Det var mig en særdeles Glæde at samles med mine Brødre og Søstre i denne Dal (Cache Valley) og at dømme efter den Modtagelse, som er bleven Præsidenten og hans Følge tildeel her, seer jeg, at de Hellige ere lysvaagne. Et Musikcorps mødte os paa Bjerget og spillede for os af Hjertens Lyst, og da Brødrene istemte deres Sang i Wellsvilles Forsamlingshuus, bragte deres forenede Stemmer formelig Huset til at ryste, saa mægtig var deres Jubel. Aanden inspirerede dem til at gjøre som de gjorde.

Vi forstaae ikke fuldkommen, hvad vi udrette: i Virkeligheden befolke og opdyrke vi en Deel af Jorden, som hidindtil ansaaes for ubeboelig; vi omdanne en vild Ørken og lægge der Grundvolden til en mægtig Stat, og denne Stat bestaaer af et enigt Folk, hvis Begreber og Anskuelser næsten i Et og Alt stemme overeens. Mormonernes Nedsættelse i disse Bjerge vakte ogsaa Regjeringens Bekymring. Man havde røvet, forfulgt og drevet os fra Sted til Sted, fra By til By, og efter en slig Behandling have vi dog blomstret, vort Tal forøges stadigt, uagtet mange af vore Brødre have lagt deres Been i Graven, og mange af vore Hustruer og Børn have bukket under for Forfølgelsen; men Tusinder synes at fremspire af deres Støv.

Da vi flyttede ud i Ørkenen, sagde

vore Fjender: „Lad Mormonerne nu kun være, thi de ville møde saamange Vanskeligheder, og saa mange Naturhindringer for deres Væxt, at de absolut maae gaae tilgrunde. De ville komme i indbyrdes Strid med hverandre og snart adsplittes; vi faae ikke mere Uleilighed af dem."

Da James K. Polk, Præsident for de Forenede Stater, hørte, at Mormonerne havde nedsat sig i det store Basin og begyndte at anlægge Settlementer ved Bredderne af den store Saltsø, sagde han: „Naa, det er Nøglen til hele Fastlandet." Da man raadførte sig med den hæderværdige Senator, aftraadte Statssecretair Cass angaaende det brændende Spørgsmaal: „Hvad skulle vi gjøre med Mormonerne?" svarede han: „Send en lille Armee op til dem under en fornuftig Officeers Commando; send nogle smukke, indtagende, selskabelige Officerer samt nogle emanciperede Qvinder, ja send Mænd derop, som ere istand til at drage Qvinderne til sig, thi derved vil den christelige Civilisations Sæder og Skikke blive indført iblandt dem, og inden kort Tid ville de blive nødte til at indskrænke sig til een Kone." Oberst Steptoe sendtes hertil i dette Øiemed tilligemed hine agtværdige Officerer og Soldater, som udgjorde hans Commando; men deres Mission mislykkedes som bekjendt.

Kort efter kom man til den Slutning, at det var nødvendig at gjøre Noget, som kunde tilintetgjøre Mormonismen engang for alle ved et eneste rask Slag. I dette Øiemed sendtes „den prægtige, lille Armee," som den kaldtes. Nationen var stolt af saa stort et Foretagende, Pressen jublede og Regjeringen glædede sig over den Iver, som viste sig allevegne for den paatænkte Krig. Alle troede fuldt og fast paa den taabelige Illusion, at „nu var Mormonernes sidste Time slaaet." Deres første Haab var som bekjendt, at Hungersnød skulde gjøre Ende paa os, men dette Haab slog ogsaa feil, og medens de ventede paa Efterretninger om, at Mormonerne vare omkomne af Sult og Kulde i den haarde Vinter 1856, viste vor Delegerede sig pludselig i deres Hovedstad og bad om vor Optagelse i Unionen som Stat. Dette forbausede dem. Men maaskee erindrede de ikke, at den amerikanske Nation overhoved saavelsom hver enkelt Stat har betragtet os fra vor tidligste Opkomst som et særskilt Folk. I Aaret 1834 sagde Gouverneuren i Missouri Daniel Dunklin, at Statens Love og Constitution vel tilsikkrede Mormonerne den fornødne Beskyttelse, men Befolkningens Fordomme vare saa store mod dem, at Lovene ikke turde haandhæves overfor Mormonerne, og af denne Grund kunde disse ikke faae deres Eiendomme tilbage eller blive beskyttede i deres Rettigheder.

Med min Ven Statsadvocat Blairs Tilladelse skal jeg anføre et Sted af Blackstones berømte Lovfortolkning, hvor der siges, at „Troskab er det Baand, som binder Undersaatten til Monarchen, hvorfor Undersaatten til Gjengjeld er berettiget til at nyde Monarchens Beskyttelse." Men i det Øieblik en Monarch, en Fyrste eller hvilkensomhelst Regjering ophører at beskytte sine Undersaatter, blive de, enten de ere faa eller mange, løste fra deres Afhængighedsforhold og tvinges af den naturlige Opholdsdrift til at beskytte sig selv og sørge for sine egne Fornødenheder. I en saadan Situation befandt vi os i Missouri, da Gouverneur Dunklin erklærede, at Statens Constitution og Love ikke kunde sættes i Kraft til vor Beskyttelse — det var ligefrem at erklære os uafhængige af Staten og erkjende vor Ret til at beskytte os selv. Sandheden heraf viste sig endnu tydeligere, da Generalmajor Lucas i Efteraaret 1838 tvang os til at indgaae en Tractat, som senere tiltraadtes af Generalmajor Clark

og Gouverneur L. W. Boggs, og som vi imod vor Villie og truet af Tusinder Bajonetter maatte underskrive — en Handling som kun uafhængige Stater ere berettigede til.

Fra den Dag af, og jeg veed ikke hvorlænge før, vare vi udstødte af Regjeringens Jurisdiction. Det var ikke os, som bevirkede det, men vi bleve tvungne dertil; vi vare loyale Borgere og ønskede Lovens Beskyttelse i Missouri; vi ønskede at boe uforstyrret i vore Hjem, at spise vort eget Brød i Fred og at opdrage vore Børn paa Dydens Vei; men nei, „disse Institutioner (Constitutionen og Lovene) ere ikke for Eder, Mormoner."

Vi fandt den samme politiske Troesbekjendelse i Staten Illinois, og Regjeringen der behandlede os paa samme inhumane Maade.

Det blev mig sagt i Washington, at hvis vi blot ikke vare Mormoner, skulde vi blive hilset med Velvillie og Venskab, og det Underværk, at vi havde forvandlet Utah til et smilende Land, vilde have stillet os øverst i Territoriernes Række. Men vi vare Mormoner! Saadan er Aanden og Følelsen mod os over hele Landet, og hos Regjeringen ovenikjøbet.

Vi betragte denne Sag som den er. Unionsregjeringen vil ikke skjenke os noget Land, medens den strax var villig til at give Nybyggerne i Oregon 640 Acres hver, halvt saameget til hver af deres Hustruer og en Fjerdedeel til hvert Barn. Oregon ligger ved Havet, og Communicationen lettes betydelig ved store seilbare Floder. Det vil faae en blomstrende Handel og Befolkningen kan udføre og indføre Varer med forholdsviis ringe Udgift.

Men Utah ligger i Hjertet af en Ørken. Derude kræves et Folk med den høieste Uforfærdethed og det urokkeligste Mod. Hvorfor da ikke tilstaae Colonisterne der den samme Adgang til Jord? Hvorfor ikke opmuntre Utahs Beboere ved at give dem 640 Acres hver for deres Slid og Møie med at omdanne Ørkenen til en yndig Have? Fordi „de ere fordømte Mormoner." Det er Grunden, hvorfor man ikke giver dem en eneste Acre.

Hvad opdage vi under Mr. Buchanans Administration? Det allerførste Skridt han gjorde var, at samle Kjærnen af den amerikanske Armee — den prægtigste og bedst udrustede Hær, som de Forenede Stater nogensinde have udcommanderet. Dette var saavel Cabinettets som Pressens almindelige Udsagn. Armeen under General Washington, som i 1781 fangede den engelske Hærfører Lord Cornwallis, beløb sig neppe til 12,000 Mand; Armeen, der sendtes mod Utah, talte over 13,000 Soldater, og naar man medregner Alle, der stode i denne Armees Tjeneste, udgjorde den henved 17,000 Mand. Selv denne stærke Hær kunde ikke tiltvinge sig Passage gjennem de befolkede Egne af dette Territorium, og først da Fredscommissairerne, udsendte af de Forenede Staters Præsident, havde underhandlet med os, erholdt den Tilladelse til at drage ind i vore Settlementer. Der gjordes mange Forsøg paa at bryde denne Overeenskomst, men Vedkommende fandt snart, at Farer truede dem.

En gammel Franskmand sagde, at de vilde forbande Mormonerne, naar de om Morgenen stode op, naar de gik til Hvile, naar de spiste, drak, røgte og spillede. Andre sagde: „Hvorfor ikke strax begynde at udrydde dem?" Atter Andre talte mere fornuftig og sagde: „Vi ere her midt iblandt Mormonerne, og der er kun nogle faa Tusinde af os; hvis vi begynde at gjøre Mormonerne Noget, ville vi Alle gaae under. Da vil Folket i de Forenede Stater reise sig og udrydde hver Mormon, men hvad Gavn vilde vi have deraf, hvis vi vare døde forinden?" Herren kjæmpede vore Slag.

Som end yderligere Beviis for, at vi ere et uafhængigt Folk, anerkjendt som saadant af de Forenede Stater, og at vort Territorium ikke længer kunde occuperes af deres Armeer, men maatte rømmes, var den af Præsidenten givne Order til Officeererne, at de skulde ødelægge Alt, hvad der kunde være os til Nytte. „Spræng Eders Kanoner og Eders Magasiner og ødelæg Alt, hvad I ikke kunne føre med Eder, og som kan blive til Gavn for Mormonerne; thi ved at romme et Territorium kunne vi ikke seire. Vi maae ikke efterlade Noget i Fjendens Hænder, som muligen kunde blive ham til Nytte." Ødelæggelsen af Statens Eiendom paa denne Maade er et uomstødeligt Beviis paa, at de ansee os som Fjender; thi kun krigførende Nationer ødelægge, hvad Modstanderen kan faae Brug for.

Vi have selv maattet beskytte os, selv udrede Omkostningerne ved vore Indianerkrige, selv give os Love og i det Hele taget indrette os paa vor egen Viis, og ingen Nation eller Magt har Ret til at spørge, hvorfor vi gjøre saa. Denne Ret har længe været indrømmet, og Armeen maatte trække sig tilbage fra vore Grændser, og dens Bortgang skete paa en Maade, som med tydelige Ord forkyndte dens Nederlag. Sandt nok, mange af Officererne sagde, idet de gik: „Vi komme igjen og tugte Eder;" men ifølge Guds Villie vise de nu hverandre indbyrdes den Høflighed, som de havde tiltænkt os.

Jeg har Venner baade i de Nordlige og Sydlige Stater; om Unionen kan der ikke længer være Tale, thi den Regjeringsform, som vore Fædre organiserede, findes ikke mere. Norden kalder sig vel saa endnu, men de Forenede Stater som en Nation, som en Republik er Noget, der hører Fortiden til. Brudstykker af den tidligere Union, i Form af eneståaende Stater, kunne vel paaføre hverandre Krig eller kjæmpe mod fremmede Nationer, men det bliver blot som en Deel, ikke som et Hele. Staten Kentucky har erklæret, at hverken Nordens eller Sydens Tropper faae Lov til at marschere gjennem dens Territorium. I Europas Historie er det ikke noget Nyt at høre om bevæbnet Neutralitet. Kentucky indtager en saadan. Det er en mægtig Stat, som snart kan blive draget ind i Krigens Malstrøm; den kan tage Parti for Syden eller Norden, eller hvad der er endnu sandsynligere, den kan dele sig mellem begge; og dog staaer denne Stat ikke mere i Forbund med Hovedregjeringen end med Tennessee eller Virginien.

Lovløshed og Pøbelvælde hersker; man slagter hverandre, ødelægger offentlige Anlæg og har nedbrudt Trykkerier baade i Missouri og de fleste andre Stater. Blackstone siger, at en Presse, som publicerer Løgn og Letsindighed er en Plage, og at alle Samfund burde have Ret til at standse den. Stadsauthoriteterne standsede Bladet „Expositer" i Nauvoo af denne Grund, i Overeensstemmelse med Loven. Baade Norden og Syden har gjort det samme; Hundreder af Aviser ere blevne beslaglagte. Gouverneur Ford sagde, det var ret at standse „Expositer," men det vilde have været bedre om Pøbelen havde gjort det. Nu er Pøbelens Villie den Lov, der gjør sig gjeldende i det ganske Land, ifølge hvilken Trykkerierne ødelægges uden Hindring.

Vi ville nu tale om vort eget Bjerghjem. Herrens Velbehag har hvilet over disse Dale. Oberst Fremont var i Bjørneflods Dalen i August 1843, da Thermometret viste $1^1/_2$ Grads Kulde efter Reaumur, saa at intet Korn kunde høstes her. Folket i Staterne hørte denne Rapport og gjorde det dertil, „at alle Plantevexter vilde fryse der." Nogle faa Aar senere have 8—900 Familier af de Hellige nedsat sig i Cache Valley, og de avle den fineste Hvede, den bedste Hør og den skjønneste

Uld, man kan ønske sig. Hver Nation anser det for fornuftigst i politisk Henseende at sørge for sine egne Fornødenheder og at værne sig mod andre Nationers Udsugelser.

Vi behøve ikke at vente paa Bomuld fra Sydstaterne, thi de slaaes med Norden og have ikke Tid til at høste Bomuld, og desuden er Samfærdselen afbrudt ved Blocaden. Vi behøve ikke at vente Tobak fra Syden, thi Negerne ere nu beskjæftigede i Løbegravene og maae avle Korn til den Sydlige Hær.

Vi ere nødte til at sørge for os selv som en stor Familie, som en Nation. Alle oplyste Nationer have stræbt at faae Besiddelser i et nordligt og sydligt Klima Himmelens Herre har i sin uendelige Naade skjenket os begge Dele i disse Dale.

I Aaret 1857 sendte vi nogle og tredive Brødre til Territoriets sydlige Egne for at plante Bomuld, og Aaret efter gik mange Flere, saa at Washington County i 1858 kunde opvise hundrede stemmeberettigede Borgere. Mange af dem vare komne hertil fra Sydstaterne, saasom Texas, Alabama, Missisippi o. fl.; disse vare vante til at behandle Bomulden. Præsident Young raadede dem til at nedsætte sig i nævnte County for at forsyne Territoriet med Bomuld. Hele den Egn saae ud som en øde Ørken; Bjergene vare nøgne og triste; røde Sandsteen og sorte vulkanske Klipper, afvexlende med graaladne Leermasser, fandtes allevegne og gav Landet et mørkt og sørgeligt Udseende. Brødrene begyndte at dyrke Bomuld hist og her, eftersom Jordbundens Beskaffenhed tillod, og de have nu erfaret, at Bomuldens Qvalitet forbedredes Aar for Aar, indtil det nu er hævet over enhver Tvivl, at Bomuld kan dyrkes dernede.

Jeg har seet Mænd samle paa deres Bomuld for senere at begynde en Handel med den; de vilde betale deres Hvede med Bomuld. Men Flere have desværre ikke villet gjøre Noget for at opmuntre vore Brødres Flid i denne Retning, thi uagtet de ofte trængte haardt til Bomuld til Tæpper osv., vilde de ikke kjøbe den raae Bomuld af Brødrene, men foretrak at gaae til de fremmede Kjøbmænd, som have den tilberedt pladeviis, og betale den med dobbelt Priis, medens lidt Arbeide med et Par Karter vilde have skaffet dem ligesaa god og reen Bomuld.

At kjøbe Bomuld fra Staterne, naar vi selv kunne dyrke den, er i Sandhed en daarlig Politik. En stor Masse Bomuld behøves her i Territoriet, thi næsten hver Familie har Brug derfor. Rigtignok anvende Mange Uld, men vi have ikke tilstrækkeligt af den, og selv om saa var, er Bomulden dog at foretrække i mange Tilfælde. Hvis vi blot vilde gjøre Vort for at opmuntre Huusfliden i vort Territorium, vilde Tusinder paa Tusinder spares, som nu fortiden til ingen Nytte puttes i de fremmede Kjøbmænds Lommer.

I 1857 begyndte Brødrene at dyrke Hør. Jeg sigter nærmest til Provo. I 1858 kom Armeen, og der var en prægtig Leilighed til at fortjene et Par Dollars ved at slikke Støvet af Soldaternes Fødder — Mange arbeidede for Contant hos dem og lod Hørren staae paa Marken og raadne. Nogle sige: „Jeg heglede nogen Hør, men den duede ikke, den var raadden.“ Det er et velbekjendt Factum i alle hørdyrkende Egne, at dersom Hørren, eller rettere Skallen, raadner formeget, vil den, efter at have ligget et Aar eller to, gjenvinde sin oprindelige Godhed. I Pensylvanien, som er bekjendt for sin Hørproduction, have nogle Landmænd fem, sex Aars Høst liggende, og hvert Aar vælge de den bedste Hør til Garn. Naar I see, at Eders Hør er en Smule raadden,

blive I strax modfaldne og beslutte at ville arbeide for Hedningerne for at faae noget af deres daarlige Kram.

Nogle „Mormoner“ ønske, naar de blive formuende, at reise tilbage til deres Hjemstavn for at vise deres Kammerater, hvormeget de have fortjent. Men med al denne Pralen og taabelige Forfængelighed, hvad eie de vel? En siger: „Jeg kom til Cache Valley for to Aar siden; jeg fik mig 40 Acres Jord, og jeg har lagt mig en betydelig Mængde Hvede op, som jeg nu kan sige er min.“ I pløiede og vandede, men hvem gav Sæden Væxt? Herren. Følgelig tilhører Alt ham; han gav Eder kun lidt deraf for at see, hvad I vilde gjøre dermed. Have I Ret til at misbruge, hvad Herren anbetroer Eder? Nei; men som Medlemmer af hans Rige i de sidste Dage have vi Ret til at benytte det til dermed at fremme hans Sag, grundfæste Retfærdighed og kort sagt gjøre alt muligt Godt.

Jeg har hørt Folk sige, at de have Lov til at gjøre Uret. Fra eet Synspunkt betragtet kunne de have Ret, det vil sige, naar de tage tillavke med Følgerne. Vi besidde i Virkeligheden Intet, thi hvad vi have, har Herren givet os. Vi kunne gjøre Ret eller Uret efter eget Valg, men Belønning eller Straf bliver Resultatet. En Mand kan slaae en Anden til Jorden, fordi han har Magt dertil, og betaler sine 50 Dollars i Mulct, fordi han er nødt dertil. En Mand har ingen Ret til at lære sine Børn Tyveri eller til at prostituere sin Familie; om han gjør det, vil Herren i sin Retfærdighed forbande ham, og han vil være nødt til at taale det.

Denne Ret til at vælge strækker sig temmelig langt. En ung Mand kan saaledes sige: Jeg har Lyst til at arbeide for Hedningerne, føre Posten eller gjøre andet deslige. Meget vel; men hans Venner foreholde ham, at det vilde være langt bedre for ham at opdyrke et Stykke Jord, bygge sig et Huus, dyrke lidt Hvede, Hør, osv. „Men jeg har Ret til at arbeide for Hedningerne, hvis jeg har Lyst, og jeg vil gjøre det.“ Han gaaer, og efter en Tids Forløb kommer han tilbage, røger sin Cigar, har tjent 30 Dollars om Maaneden og har endnu nogle i Lommen; det synes at være kommen let — og hans Sjæl er besmittet med Ugudelighed. Om kort Tid har han forbrugt sine Penge, og nu har han Intet. Saa maa han atter til Hedningerne for at tjene mere. Jeg haaber vore unge Søstre forstaae at bedømme en saadan Tænke- og Handlemaade. En fornuftig Pige vilde langt hellere ægte en ung Mand, klædt i hjemmevirkede Klæder, som vil blive i sit Hjem og passe sin Dont, og som aldrig vil taale, at en Cigar berører hans Læber, men som til Gjengjeld af al Magt stræber at blive en god, trofast Sidste-Dages Hellig i enhver Henseende.

Ved at tale om Cigarer rinder mig en Anecdot ihu om en Patient og hans Doctor. Denne spurgte den Syge, hvormange Cigarer han daglig forbrugte. Svaret var sex. Det er altfor meget, De maa holde op at røge. Lidt maa jeg vel nok? Aa ja, De kan for det Første røge to om Dagen og efterhaanden aflægge denne Vane. Næste Dag, da Lægen besøgte sin Patient, fandt han ham røgende en to Fod lang Cigar. Men hvad er det dog De bestiller? udbrød Lægen forbauset. Kun hvad De paalagde mig; jeg gik ned til Cigarfabriken og bestilte mig et Par Stykker, hver paa to Fod; det gaaer fortræffeligt.

Naar en Mand begynder at optage Hedningernes Skikke, har en to Fods Cigar intet at betyde mod den Udskeielse, han efterhaanden vil henfalde til.

Jeg seer her i Dalen store Marker indhegnede, og nogle Steder ere kun fire eller fem Acres pløiede, andre Steder

ti, osv. Hvoraf kommer det? spørger jeg. Folk indhegne mere, end de kunne pløie, vande og passe, og en stor Deel maa selvfølgelig ligge ubenyttet, thi det er vanskeligt at faae alt det Vand, de behøve. Mange Acres Korn gaaer tabt paa denne Maade, og Græshopperne fortære meget af hvad Tørken levner. Jeg raader Eder derfor, Brødre, til ikke at optage saameget Jord som hidindtil, samt at samle Eders Farms mere til Eet. Sæt gode Gjerder, bearbeid et mindre Stykke Jord godt, og I ville høste tre Gange saameget Hvede som nu.

Præsident Young anerkjendes af os Alle som Hovedbygmesteren i Zion. Hvis han skulde komme herop og lede Opførelsen af det store Tabernakel, som I have gjort Forberedelser til, og han til den Ende skulde sortere Tømmeret til forskjelligt Brug, saa venter han ingen Indsigelser af sine Materialier. Dersom han f. Ex. skulde tage et Stykke Tømmer og sige, heraf vil jeg danne en Hjørnestolpe, og denne skulde svare nei, jeg vil være en Gulvbjælke, og saa fremdeles, hvordan skulde han da kunne bygge noget Gudshuus? Og dog passer denne Lignelse paa Flere blandt dette Folk. Naar Præsidenten peger mod Syd og siger, gaa og dyrk Bomuld, svare Mange, at der kan ingen Bomuld dyrkes, det er det jammerligste og ufrugtbareste Land i Verden — det er ikke at underkaste sig Bygmesterens Villie.

Dette minder mig om hvad Jefferson Thompson, som fortiden er Brigadegeneral for de Sydlige i Staten Missouri, engang sagde. Efterat han havde været her og kom tilbage til Staterne, stimlede hans Venner om ham og spurgte: Naa, hvad synes De om Utah? er der nogen god Jord deroppe? Hertil svarede han: Det er det meest forbandede Land i hele Skabningen. Hvorledes have Mormonerne det? hvorledes kunne de klare sig? De avle Hvede i Overflødighed — den bedste Hvede, jeg nogensinde har seet. Kunne de dyrke andre Ting der? Ja, de deiligste Kartofler, alleslags Havesager og meget god Mais. Have de Frugt? De have begyndt at plante Fersken- og andre Frugttræer. Men De sagde jo, det var det ufrugtbareste og goldeste Land i hele Skabningen, hvordan kunne de da avle saadanne gode Sager? Vel, jeg kan ikke forklare det paa anden Maade, end at det er et forbandet Mormon-Mirakel!

Det var ikke saa galt; det er Herren, som gjør det. Jeg har erfaret, at i Harrison County i det vestlige Virginien, have Indbyggerne ikke høstet ti Skjæpper Æbler, Pærer eller Blommer i hele Landet, endskjøndt jeg tør sige, der er henved tusind Frugthaver sammesteds, og deres Kornhøst slog ogsaa feil — deres Velstand er borte. Herren velsigner Landet i Forhold til Befolkningens Villighed til at gjøre Godt.

Forrige Aar fik dette Folk Befaling af Herren at sende 200 Vogne til Staterne for at hente de fattige Hellige, hvilket ogsaa skete. Nogle meente, at vi ikke kunde undvære Kreaturerne hjemme, thi om saa mange Trækdyr sendtes bort, kunde vi ikke bjerge hele vor Høst; men vi have aldrig havt saa riig en Høst i hele dette Territorium som i Aar. Netop denne Opoffrelse syntes at have været Betingelsen for en overflødig Velsignelse. Det er som Præsidenten bemærkede i Formiddags, vi sige, Alt hvad vi eie have vi lagt paa Herrens Alter, men naar der stikkes Ild paa, begynder Enhver at trække Sit tilbage. Vi ere Alle forenede i Troen, men naar Ordet lyder: Broder, Du har rigtignok en god Farm, men Rigets Interesser synes at fordre, at Du skal flytte ned til Santa Clara og dyrke Bomuld — svarer han: Der kan jo ingen Bomuld voxe, og han bliver forskrækkelig modfalden. Hvad gjør det til Sagen, i hvilken Deel

af Huset Bygmesteren sætter os? Enhver tildeles det Arbeide, han er bedst skikket til at udføre, og hvormed han kan gjøre meest Godt for Guds Rige.

Da Præsident Young med Følge besøgte den sydlige Deel af Territoriet, blev han inviteret til Frokost hos en Broder, som gjorde mange Undskyldninger, fordi han ikke kunde opvarte os saa godt som han ønskede, thi han var sendt paa Mission, og var ikke saa riig som mange Andre. Da vi kom, var Frokosten ikke færdig, og en Undskyldning blev fremført for Konen, som var ude at malke tyve Køer; han havde ti andre, som løb ude paa Sletten med sine Kalve, men han havde ikke Tid til at drive dem hjem. Han sagde endvidere, at han havde Lyst til at ledsage Præsidenten, men han havde kun to Heste hjemme, dog troede han, at hans fire Muler, som gik paa Marken, nok kunde kjøre omkaps med os. Jeg har havt meget travlt i denne Tid, sagde han, thi jeg har maattet gjøre alt mit Markarbeide med tre og fireaars Oxer. Jeg sendte ogsaa fire Par Oxer til Staterne og har endnu tredive Acres deilig Hvede staaende ude. Stakkels arme Mand! men han var „paa Mission," og dette bragte ham til at troe, at han var fattig.

En Mand, som vandrer i Retfærdighed, er i Sandhed riig, selv om han ikke har en Skilling i Lommen; men om han er begjerlig og gjerrig i sit Hjerte, kan han, selv med Hænderne fulde af Guld, ikke anvende sin Rigdom med sand Fordeel, og udsætter sig for samme Ubehagelighed som Barnet, der har et Æble i hver Haand, og som vil have et til — det taber de to, medens det griber efter det tredie.

Naar vi avle Hør, Hamp, Hvede, Qvæg, Uld, osv., da lad os stræbe at anvende Alt paa en saadan Maade, at det kan bidrage til at gjøre vor Tilværelse behagelig. Lad os lære at omdanne vore hjemmevævede Tøier til Klæder og andet Husbehov, saa Intet skal bortødsles eller gaae tabt, og vænne os til at undvære, hvad de fremmede Kjøbmænd indføre i vort Territorium. Lad os lave vort eget Pottemagerarbeide, kort sagt vi ønske at see hver Mand og Qvinde sørge mere for det Heles end for sin individuelle Interesse.

Vi rose os af at være Eet, vi bede derom og glæde os derved hver Time paa Dagen; men lad Herrens Tjenere prøve paa at raade os med Hensyn til Anvendelsen af vor Formue til det Offentliges Vel, eller for at fremme dette Folks Indflydelse og Magt, og vi svare — ikke med Ord, men i vore Gjerninger — at de maae ikke røre en Dollar. Zion skal blive et mægtigt Rige, og da vi see, hvorledes Gud har sat os til Forvaltere af det, han har givet i vort Værge, synes jeg, det ikke er mere end billigt, at vi bruge det til dermed at opbygge hans Rige. Naar derfor vore Foresatte raade os til at sætte vor Capital i en Mølle, i en Kartemaskine, osv., for at fremme Israels Vel, lad os da gjøre det med et glad Hjerte og en villig Haand, og ikke med Frygt og Bæven.

Jeg beder altid, at Herren maa inspirere Præsident Young med Viisdom og Indsigt fremfor alle Mænd paa Jorden, at han kan bestyre Zions Anliggender efter vor himmelske Faders velbehagelige Villie. Det skulde være mig en stor Glæde at see Tilfredshed paa alle de Brødres Ansigt, som ere beskikkede til Washington County for at anlægge Bomuldsplantager. Gaa og udfør den Mission med Ære som enhver anden, og erhverv Eder derved Guds Velsignelse og hans Tjeneres Agtelse. Naar en Broder bliver raadet til at dyrke Hør eller kjøbe Maskinerier til dens videre Bearbeidelse, ønsker jeg at see ham gjøre det med Glæde.

I alle vore Foretagender skulde vort

første Formaal være at opbygge Guds Rige, og det skulde være mig kjært, om vi kunde forsage de elegante Hatte og stadselige Sko, som sendes os fra Staterne, saalænge vi selv kunne skaffe os Noget, der gjør samme Tjeneste. Alle saadanne Sager erholdes ved Arbeide og Flid; lad Kundskaben om disse Færdigheder meddeles fra den Ene til den Anden, saa hele Samfundet kan gavnes deraf. Der er en Mand i Pinto, Washington County, som forstaaer at lave Ost paa en saadan Maade, at han ikke har andet Besvær med den hele Sommeren, end at vende den engang imellem. Nuvel, Broder, hvordan laver De den Ost? „Det er Hemmeligheden."

Dersom I, Brødre, vide Noget, som er egnet til at fremme dette Folks almindelige Vel, da lær Andre det. Hvis en Søster forstaaer at lave et smukt Bordtæppe, da lad hende underviise Andre i den samme Kunst; hvis hun forstaaer at tilberede Bomuld og Hør paa en nem Maade, da lad hendes Kundskab derom gaae rundt til Andre. Lad os Alle i denne Henseende lære af vore Foresattes Exempel.

Den Almægtiges Kraft har aabenbaret sig ved Hjemsamlingen af dette Folk fra Nationernes Midte. Et større Mirakel er aldrig skeet; det er udført ifølge hans vise Raad og faderlige Omhu — en Nation er grundlagt uden Blodsudgydelse. Zion har været i Barnsnød og har født Sønner og Døttre. Jeg har reist i Aar 2,500 engl. Mile for at prædike og har hver Nat opholdt mig hos Hellige. Jeg har afholdt Forsamlinger i hundredeviis, store og smaa, saavel under Tag som under aaben Himmel.

Maa Guds Velsignelse hvile over Eder, Eders Marker, Eders Hjorder Qvæg og Alt hvad I eie er min Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Om Emigranterne.

Vi have modtaget Brev fra Ældste O. N. Liljenqvist, Fører for et af vore Emigrationsselskaber, hvilket vi indrykke i dette Nr. Ingen anden directe Meddelelse har endnu naaet os; men af „New York Herald" erfare vi, at „Humboldt" ankom dertil Havnen den 20de og „Franklin" den 29de Mai, og af Ældste Liljenqvist's Brev vil sees, at „Electric" ankom den 5te og „Athenia" den 6te Juni. Af samme Brev erfare vi, at vore Sødskende paa „Athenia" lede meget af Meslinger, som desværre kræveде flere Offre blandt Børnene. Af velvillig Meddelelse fra Andre have vi faaet Kundskab om, at denne frygtelige Sygdom ogsaa var udbrudt blandt de Hellige paa „Franklin," som stode under Ældste C. A. Madsens Bestyrelse, hvor den ligeledes havde bortrevet mange Børn; men „Humboldt" og „Electic" ere saavidt vi vide undgaaede denne sørgelige Hjemsøgelse.

Af „Millennial Star" erfare vi, at de to første Skibe med engelske Hellige ere lykkelig ankomne til New York, og Præsidenterne, Lyman, Rich og Cannon ankom efter en haard og trættende Reise paa 15 Dage med Postdampskibet til samme Havn.

Vi vente daglig nærmere Efterretninger fra Florence, hvor Brødrene uden al Tvivl ville faae bedre Leilighed til at skrive mere fuldstændigt; men af alle Beretninger fremgaaer, at Veiret har været meget ugunstigt paa Atlanterhavet afvigte Foraar for Skibe, der befandt sig paa Reisen til Amerika.

Det er os en Glæde, at Tingenes Tilstand blandt vore Emigranter ikke er værre, og vi haabe, at deres Gjenvordigheder og Farer nu ere forbi.

Correspondance.

Amerika.

Ombord paa „Athenia" den 4de Juni 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære, uforglemmelige Broder!

Med Glæde erindrer jeg de mange lykkelige Timer, jeg har tilbragt i Deres behagelige Selskab. I Dag er det den fyrretyvende Dag, siden vi forlode Glückstadt, og vide endnu ikke, naar vi komme til Land; men jeg haaber, Tiden vil blive kortere i New York, end den er her, og vil derfor begynde min Beretning nu; kun vilde jeg ønske, jeg havde noget Glædeligt at meddele Dem.

Den 25de April Kl. 5 om Morgenen forlode vi Glückstadt og befandt os inden Middag i Nordsøen. Vi styrede Nord om Skotland, havde smukt og behageligt Veir over Nordsøen, naaede Skotland den 29de om Eftermiddagen og passerede Fyrtaarnene om Aftenen. Inden Midnat vare vi paa Atlanterhavet. Vi havde dengang føielig Vind i flere Dage, med temmelig stærk Søgang, og Søsygen var almindelig. 14 Dage efter vor Afreise fra Glückstadt havde vi seilet Halvveien; men her begyndte Lykkens Hjul at dreie sig. Havde vi hidtil havt god Vind, fik vi nu Modvind eller slet ingen. Capitainen styrede stadig sydpaa, indtil vi naaede Gulfstrømmen, 300 engl. Mile Syd for Newfoundlands Bankerne, det vil sige for 4 Uger siden. Her fik vi saadant Blikstille næsten en heel Uge, at knapt en Fjær rørte sig, og Vandets og Luftens Temperatur varierede mellem 17 til 20 Grader R. Denne pludselige Overgang fra det kjølige Nord, tilligemed det daarlige Vand, som fordærvedes Dag for Dag i Varmen, gjorde, at Sygdommen, som allerede fandtes i vor Midte, greb voldsomt om sig. Meslingerne, som vare blevne førte med ombord og allerede havde krævet nogle Offere blandt Børnene, bortreb 33 af de Smaa, og selv flere af de Voxne lede af Mavepine og Diarrhoe. Den første Vind, vi fik, benyttede Capitainen til at naae et koldere Klima. Nu ere vi Alle raske, baade Store og Smaa, takket være ham, som holder Alt i sin Haand. Fem Voxne døde, nemlig: Ole Nielsen, 37 Aar, af Brystsyge, Kirstine Poulsen, 29 Aar, af Brystsyge, Hans Nielsen fra Amager, 52 Aar, Ane Nielsen, 70 Aar og Kaisa Janson, 65 Aar. Capitanen har ladet koge for de Syge Havresuppe om Morgenen, Risengrød om

Formiddagen og undertiden Sagosuppe om Eftermiddagen.

Albany, den 10de Juni.

Her fortsætter jeg mit sorgelige Brev, som jeg paabegyndte paa Skibet. To Børn bleve fødte igaar i New York, som tilligemed Mødrene have det ret godt efter Omstændighederne. Vi ankom til New York den 6te om Eftermiddagen; ingen af mine Emigranter bleve tilbage der, endskjøndt 20 af dem ikke havde Penge til Jernbanen, Ingen blev indlagt paa Hospitalet og Ingen er falden fra, med eet Ord, Broder Smith, ingen af Faarene, som bleve mig anbetroede, ere tabte, uden de Døde; men Alt er vel med dem, ingen menneskelig Magt kunde hindre deres Bortgang.

De kan troe, jeg har havt nok at varetage, det var mig ikke mulig at fuldende dette Brev i New York. Ældste S. Christoffersens Compagni ankom Dagen før os, og vi ere nu Alle samlede i eet Selskab. Vi forlode New York igaar Aftes. Broder Van Cott og Ældste Dame fra England have forenet sig med os. Kl. 1½ Middag forlade vi denne Stad, Alle ere vel og føle vel. Capitainen paa „Athenia" var meget flink, især den sidste Tid; hiin sørgelige Periode er nu overstaaet, og vore smaa Prøvelser ere snart glemte.

Lev vel, kjære Broder Smith, og hils paa det Hjerteligste alle vore Venner i Skandinavien.

Deres i Evangeliet forbundne
O. N. Liljenqvist.

Træk hos Indianerne i Amerika,

samlede af

Vilhelm Poulsen.

Columbus landede i Amerika 1492, og traf paa et Folk, som en Mand, der i mange Aar levede i Fortrolighed med det, skildrer saaledes:

„De ere i Gjennemsnit af sædvanlig Menneskehøide, nogle Stammer er kjæmpeagtige, andre dværgagtige. Magre, slanke og af smidige Lemmer, ualmindelig bevægelige, have de deres Styrke i Benene, som fra Barndommen ere vante til det stærkeste Løb. Ansigtets ædle Form vilde have temmelig Lighed med Europæernes, naar dets Kobberfarve og Bemaling vare borte, og den anseelige, faste Holdning, det dristige Øies skarpe Blik, som er noget sammentrukket af Solstraalerne i det Fri og Røgen i Hytten, forraader strax et ædelt Naturfolk, hvis Kraft og Dygtighed indgyder Beundring."

Den ædle Catlin, hvis Ord jeg citerede, gjør ogsaa Bemærkninger over deres Slægtskab med Jøderne, og anseer dem for at være en Levning af Israels 10 Stammer. Mormons Bog har senere spredt Lys over disse feilagtige Gisninger, der dog havde den Sandhed i sig, at Indianerne virkelig ere af Israels Huus. Læseren henvises om dette Emne til Advarselsrosten og Mærkværdige Syner, hvor det er blevet udførlig behandlet. De dyrke ikke Afguder, men den store Aand, som boer i Himmelen. De have Offringer, Renselser, Faste og Vaskninger, ja selv en Paaske-, Pintse- og Løvsalsfest findes Spor

af hos dem. Deres Sprog svulmer af Poesie, og deres Tale er som Naturens lifligste Musik. Indianeren i Amerika troer paa en Skaber, der organiserede Verden; hans Religion er ham dyrebarere end hans Liv, medens den hvide Pelsjæger, der nærmer sig ham, ingen andre Guder kjender end Bæverskind og Bøffelhuder, og ingen Forløser fra Livets Smerte og Nød uden Brændeviinsflasken.

Catlin siger: „Jeg har spurgt mig for hos Høie og Lave, fra Høvdingen til den meest uvidende Jæger, jeg har samlet Vidnesbyrd fra Missouri indtil det stille Ocean, fra Isørkenen og til Sydstæppen, men overalt erfarede jeg, at der ingensteds gives noget Folk af hvilkensomhelst Farve, for hvem Religionen er saa dyrebar, og som anvender en saa stor Deel af sit Liv paa en ydmyg Tilbedelse af sin Gud."

Da de Hvide kom til Amerika, var dette Folk meget over 13 Millioner, nu er der neppe 2 Millioner tilbage. Lidt over en Million ere halvciviliserede, det vil sige, efterabe de Hvides Sæder og Laster og hæve kun frygtsomt Hovedet, imedens de nedsvælge Brændeviinsgiften, der rækkes dem af christelige Naboers Hænder. De Øvrige, neppe 500,000, føre deres oprindelige Naturliv, som de vel uden stor Forskjel have gjort i de sidste Aarhundreder, paa de vidtudstrakte Prairier og i de bjergrige indre Udørkener.

„Hvo, der reiser iblandt dem," siger Catlin, „paa deres vide Grændsegebet, og seer, hvorledes disse stakkels Mennesker gaae tilgrunde i Kampen for deres Eiendom med de rovgjerrige Hvide, han maa have et Dyrs Hjerte, om ikke Taarerne komme ham i Øinene."

Imod deres Fanger udøve de Grusomhed, og en Høvding i Øvre-Missouri spurgte engang en Reisende: Iblandt hvide Folk Ingen tage din Hustru, tage dine Børn, tage din Moder, skjære Næsen af, udrive Øinene, brænde' tildøde? Hvortil den Reisende svarede, at Forbrydere bleve hængte, og Andre indespærrede man i Fængsel hele Aar, ogsaa naar de ikke formaaede at betale Penge til deres Creditor. Her brast hele Indianerhorden ud i høi Latter. Siou-Høvdingen forundrede sig ogsaa meget over, at de Hvides store Aand (Christus) var bleven myrdet af dem selv og sagde: „Den røde Mands store Aand har ingen Moder, den røde Mand ikke slaae ham ihjel, han aldrig døe."

Lad os engang høre, hvad den røde Høvding Logan sagde til den engelske Gouverneur Lord Dunmore: „Jeg spørger enhver hvid Mand, som traadte hungrig ind i Logans Hytte, om Spise nogensinde blev ham negtet? Naar han kom nøgen og næsten død af Kulde, om Logan ikke gav ham Klæder? I den sidste Krig, der var saa lang og blodig, forblev Logan rolig i sin Hytte, thi han vilde opretholde Freden. Ja min Kjærlighed til de Hvide var saa stor, at mine Folk, naar de droge forbi, pegede paa mig og sagde: „See Logan, de hvide Mænds Ven." Ofte tænkte jeg paa ganske at boe hos Eder. I sidste Sommer kom Oberst Cresap, uden i mindste Maade at være bleven fornærmet, og myrdede med koldt Blod alle Logans Slægtninge. Hans Hustru blev myrdet, hans Børn ere døde. Der gives intet levende Væsen mere, hvori der ruller en Draabe af mit Blod. Det vakte min Hevn. Jeg søgte at slukke den. Jeg dræbte flere af Eders Folk og mit Had er tilfredsstillet. Jeg glæder mig for mit Folk, naar Freden straaler, men troer ikke, at min Glæde hidrører fra Frygt hos mig. Logan veed ikke, hvad Frygt er. Han vil aldrig vende Ryggen for at frelse sit Liv. Men ak, Ingen er ilive, som græder for Logan!"

Saadanne Træk kunde anføres i hundredeviis, og vise den forfærdelige Blod-

skyld, som Civilisationen har besudlet sig med. Krig, Brændeviin og Kopper har udryddet hele Stammer. Da de Hvides Befolkning formeredes, og Indvandringen forøgedes i de østlige Stater, gjaldt de høitideligste Erklæringer af Præsidenten og Congressen ikke længere. Det heed nu: „Civilisationen kan ikke længere tilstede disse Halvvildes Ophold.“ Og 1833 blev det vedtaget af Congress'n som en almindelig Statsforholdsregel, at „samtlige Indianere skulde romme deres fædrene Jordbund, holdes skadesløse med Penge og opslaae deres Bopæl Vesten for Missourifloden.“ Hele Europa sagde Amen til denne Fremgangsmaade, som en nødvendig Følge, Dannelsen førte med sig.

Amerikaneren, den dristige, utrættelige Catlin, siger herom: „Hvo, der betragter de vidtudstrakte Prairier, hvorhen Regjeringens Politik har fordreven 120,000 af disse stakkels Mennesker langt bort fra deres Fædrenejord, vil føle Medlidenhed med dem. Neppe begyndte de at efterligne de Hvides Næringsflid og Agerdyrkning, før de maatte udholde en Beleiring af Brændeviinshandlere og Bissekræmmere, som med de afskyeligste Bedragerier søgte at franarre dem deres saa fortjente Skillinger. Derpaa bleve de drevne bort og skulde nu forglemme deres tilvante Nødtørftigheder og Beqvemmeligheder, eller betale dem tidobbelt, og kjæmpe med vilde Stammer om Huden og Kjødet af de bestandig aftagende Bøfler. Hvo, der har seet deres Lidelser, hans Sjæl maa oprøres i det Store og Smaa over den fortsat udøvede Uretfærdighed, som ligefra vore Forfædre og indtil denne Dag er udøvet imod et venligt, godt, og af Naturen fredeligt Folk.“

Af Bonnevilles, Howitts, Catlins og Andres baade Ældres og Yngres Beretninger staae en Masse Kjendsgjerninger til Raadighed — Skildringer, som vilde fylde vor Sjæl med Afsky og Rædsel.

Naar derfor Secternes Missionairer komme til den røde Høvding, hvilke ere da hans Ord? Lad os lytte til et Exempel derpaa: „Naar dette er Eders Religions Grundsætninger,“ sagde Indianeren, „saa gaa hen og forkynd dem for Eders Landsmænd. Naar de gjelde Noget hos dem, saa lad os see Virkningen deraf. Gjør dem gode, retfærdige, fulde af Kjærlighed, som I her prædike for os; lad dem agte de røde Mænds Rettigheder og Eiendom; gjør, som Eders Bog siger, og naar I gjøre det, kom saa igjen, og vi ville høre paa Eder.“

„Ja,“ siger Catlin, „jeg har seet Indianeren udhungret af Faste og religieus Selvpiinsel ligge paa Knæ for den store Aand, og seet hvorledes en nedrig Hvid, med sin Romflaske og sine øvrige Laster, gjorde sig Umage for at frasnakke ham hans Religion.“

Dog vi ville ikke glemme at nævne Brainerd, Elliot, Mayhew, Zaisberger, Grev Zinzendorph, Spangenberg, Rauch, Nitschmann, og vi kunde opregne Navne paa mange flere saadanne udmærkede Mænd, der meente det godt med det Vidnesbyrd om Herren, de i stor Frimodighed, med megen Kjærlighed og Opoffrelse frembare. Men de manglede Præstedømmet, derfor strandede deres velmeente Forsøg, derfor havde deres Arbeide ingen Fasthed og Varighed, derfor saae de deres Værk synke sammen mellem Hænderne paa sig; thi det var for tidligt, Frelsens Time for Josephs Huus, Hedningernes Fylde var dengang ikke kommen.

Den utrættelige Missionair Crane fra Boston kom i Aaret 1805 til Senecaernes Stamme og sagde: „Jeg kommer for at lære Eder en sand Religion, hvorledes I skulle dyrke den store Aand, og ikke for

at tage Eders Land og Penge." Høvdingen Redjacket forsamledes da med sine fornemste Folk til Raad i Buffalo og holdt følgende Tale til Hr. Crane:

„Ven og Broder, det var den store Aands Villie, at vi skulde komme sammen i Dag. Han ordner alle Ting, han har givet os en skjøn Dag til vort Raad. Han har draget sit Forhæng fra Solen og ladet den skinne med sin Glands paa os. Vore Øine ere aabnede, saa vi see klart, vore Øren ere ikke tilstoppede, saa vi tydeligen kunne høre de Ord, som Du har talt. For al denne Naade takke vi den store Aand. Broder, denne Raadsild er antændt for Dig. Du vil, vi frit skulle sige vor Mening, det volder os stor Glæde; thi vi ere oprigtige og tale hvad vi tænke. Alle have hørt din Røst, Alle tale til Dig som een Mand. Broder, lyt til, hvad vi sige. Der var en Tid, da dette store Land tilhørte vore Fædre. Deres Boliger udstrakte sig fra Solens Opgang til dens Nedgang. Den store Aand dannede dette Land for Indianerne. Han frembragte Bøflen, Hjorten og andre Dyr til deres Næring, og Bjørnens og Bæverens Huder gav han dem til Klæder. Disse Dyr vare spredte over Landet, og den store Aand lærte os at fange dem. Naar vi havde Strid om vore Jagtgrunde, bleve de altid jevnede uden megen Blodsudgydelse. Men en ulykkelig Dag oprandt for os. Eders Fædre fore over de store Vande og landede paa denne Kyst. Deres Tal var ringe, de fandt Venner og ingen Fjender. De fortalte os, de vare flygtede for onde Mennesker langt bort fra deres Land og komne her kun for at glæde sig ved deres Religion. De bade os om et lille Opholdssted. Vi havde Medlidenhed med dem, vi gav dem det, og de boede blandt os. Vi gave dem Korn, vi gave dem Kjød, vi gave dem Klæder, og de gave os Gift. De hvide Mænd havde fundet vort Land. Efterretningen løb til deres Hjemstavn og Flere kom hid. Vi frygtede ikke, vi modtoge dem som Venner. de kaldte os Brødre, og vi troede dem og indrømmede dem et større Stykke Land. Deres Tal blev stort — de ønskede hele vort Land! Vore Øine bleve opladte, vore Hjerter bleve urolige og Krige fandt Sted. Indianere bleve leiede til at stride imod Indianere. De gave os stærk Drik, som har myrdet mange Tusinde.

„Broder, det er vort Land. I ere blevne et stort Folk, og vi have neppe Plads, hvor vi kunne udbrede vore Tæpper. I have taget vort Land, men endnu ere I ikke tilfredse; I ville endogsaa i al Eders Uretfærdighed paatvinge os Eders Religion.

„Broder, hør os! Du siger, Du er kommen for at lære os, hvorledes den store Aand skal dyrkes efter sit Velbehag, og dersom vi ikke antage den Religion, I have, ere vi ulykkelige i Livet og efter Døden. Du siger, at Du har Ret, og at vi ere fortabte. Hvoraf veed Du det? Vi forstaae, at Eders Religion er skreven i en Bog. Naar denne er bestemt ligesaa vel for os som for Eder, hvorfor har den store Aand ikke givet os den, og ikke alene os, hvorfor gav han ikke vore Fædre Kundskab om denne Bog, og Midler til at forstaae den rigtig? Vi vide blot herom, hvad Du siger. Hvorledes skulle vi troe Dig, da vi saa ofte ere blevne bedragne af de Hvide? Broder, Du siger, der gives kun een Maade at tjene den store Aand paa. Naar der kun gives een Religion, hvorfor ere de Hvide saa uenige om den? Hvorfor ere I ikke Alle enige, da I jo Alle kunne læse Bogen?

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den, som maa give tabt i en Discurs, er igrunden den Vindende — han taber en Vildfarelse og vinder en Sandhed.

En ganske lille Dreng, som en Dag havde feilet, blev efter den moderlige Revselse sendt ind i et eenligt Værelse for at bede sin himmelske Fader om Forladelse. Hans Forseelse var Hidsighed. Moderen, som var nysgjerrig for at høre hvad Drengen vilde sige, lyttede ved Døren. Med hulkende Stemme hørte hun ham bede om at blive bedre, om aldrig at blive vred mere, og derefter tilføiede han i sin barnlige Uskyldighed: „O Herre, gjør ogsaa Mo'ers Humeur bedre."

Det er langt lettere at beherske sine Lidenskaber end at tilfredsstille dem. (Arbouin.)

Dersom Menneskene vilde gjøre sig halv saamegen Umage for at være, hvad de burde være, som de gjøre sig for at synes at være, hvad de ikke ere, vilde de være meget bedre end de ere. (Arbouin.)

Vi ere ofte tilbøielige til at dømme Andre for rask, medens vi selv ikke taale, at Nogen raader os. Intet røber vor Svaghed tydeligere, end naar vi speide med skarpt Øie efter Andres Feil og ere stokblinde for vore egne. (Penn.)

Kortfattet Telegram. Følgende Depesche blev forleden beforbret pr. Telegraph: „Johannes 3die Brev, 13de til 15de Vers." Saa kort en Depesche gik naturligviis til billigste Priis, og desuagtet indeholdt den Følgende: „Jeg har Meget at melde, men jeg vil ikke skrive til Dig med Blæk og Pen; jeg haaber snart at see Dig, og da skulle vi mundtlig tale sammen. Fred være med Dig; Vennerne hilse Dig; hils hver især af vore Venner."

Nyheder.

I Belgrad i Tyrkiet har en Kamp fundet Sted, hvorom meddeles følgende Efterretning. Angrebet udgik allevegne fra den serbiske Befolkning med Gensdarmeriet i Spidsen. Uagtet Serbernes uhyre Overmagt forsvarede Tyrkerne, saavel Militaire som Civile, sig med den største Tapperhed. Tilsidst trak Soldaterne sig tilbage til Citadellet, men de civile Tyrker forskandsede sig i deres Moscheer, og om disse fandt der nu en voldsom Kamp Sted, hvorved Ligene bogstavelig laae i Dyngeviis og Rendestenen flød med Blod. To tyrkiske Geistlige udmærkede sig ved Forsvaret. Endelig, da den tappre Skare havde bortskudt alt sit Krudt, trak den sig tilbage til det Indre af Moscheerne, og disse stormedes nu af Serberne, som deels nedsablede, deels fangede deres Fjender. Serbernes Tab paa dette Sted alene skal i Døde udgjøre 200 Mand. Efter at være bleven Herre over Byen, ilede den serbiske Befolkning ind i Tyrkeqvarteret, hvor den udøvede de gyseligste Ting, skjændede Qvinderne, dræbte Børnene, nedrev eller brændte Husene og plyndrede alt rørligt Gods, som den forefandt.

Ragusa, den 26de Juni. Abdi Pascha har iforgaars angrebet Montenegrinernes Stilling ved Spuez, men er slaaet tilbage med 3,000 Mands Tab.

I Frankfurt har en Orkan den 6te Juli anrettet overordentlig Skade. Mange Mennesker ere blevne saarede og nogle omkomne.

Nøden mellem de engelske Fabrikarbeidere skildres med stærke Farver af „Daily News," der endog antager det for sandsynligt, at den i den nærmeste Fremtid vil tiltage. I Stockport t. Ex. ere af 17,000 Fabrikarbeidere 7,000 aldeles arbeidsløse og ligesaa mange have kun halvt Arbeide; i Blackburn tiltager Antallet af de Brødløse med 1,000 om Ugen.

Amerika: Ved Charleston har der den 16de Juni staaet et blodigt Slag, hvori begge Parter lede betydelige Tab. — I Vera Cruz anretter den gule Feber store Ødelæggelser. — Mexico har i mange Aar været Skuepladsen for uafbrudte Kampe og Uroligheder. I afvigte Foraar sendte Frankrig, England og Spanien i Forening en Expedition dertil for at tilveiebringe Orden og om mulig oprette en selvstændig Stat efter europæisk Mønster; men paa Grund af Uenighed har den engelske og spanske Afdeling nu trukket sig tilbage, og de Franske fortsætte Operationerne paa egen Haand. Efter flere Smaatræfninger har der fornylig staaet en større ved Puebla, hvor Zouaverne fire Gange stormede de mexicanske Stillinger, men hvergang med stort Tab bleve drevne tilbage. Kampen indskrænkede sig dog ikke til et Forsvar af Skandser, men var ogsaa en Kamp Mand mod Mand. Det franske Infanteri, som blev trængt ned i Sletten, led store Tab ved Cavalleriets Indhug, et Antal Zouaver blev tagen tilfange, flere riflede Kanoner gjorte til Bytte, og henved 1,000 Døde og Saarede bedækkede Valpladsen. Tre Pantserskibe ville under Befaling af Admiral Jurien de la Graviere afgaae fra Frankrig til Mexico. Forstærkningscorpset, som skal føres af General Forey, bliver paa 15,000 Mand, og desuden skal der dannes en Reserve paa 10,000 Mand.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den 32te Aarsconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndagen den 6te April 1862, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.")

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Zera Pulsipher og Albert P. Rockwood.

Af Overpræsternes Præsidentskab: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Bisfopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Smith og John Young.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsident Young, som udtalte sin Glæde over at kunne samles med de Hellige til Conference og haabede, at den Tid var ikke fjern, da vi kunne samles i Zions Centrumstad.

Broder Smithies Sangchor afsang Psalmen: „All hail the glorious day."

Eldste John Taylor aabnede Mødet med Bøn, hvorefter Br. C. J. Thomas's Sangchor sang: „With all my powers of heart and tongue."

Præsident Brigham Young sagde, at Hensigten med vor Sammenkomst var at fremme Guds Rige. Han havde tidligere ofte givet Brødrene bestemte Emner at prædike over i Conferencerne, men dennegang vilde han overlade til Enhver at tale

hvadsomhelst der maatte hvile paa hans Sind. Han forstod fuldkommen, at de Hellige havde større Tillid til ham, end de havde til sig selv, og at de øvede langt mere Tro for ham og hans Brødre, end for deres egne Familier; men han ønskede, at de ikke skulde forsømme at bede om de Velsignelser, som de personlig stode i Trang for. Vi samles her, sagde han, for at Guds Rige kan vinde større Fremgang paa Jorden, og vi burde forstaae at skattere dette Privilegium. Apostelen Paulus sagde, idet han talte om Kjærligheden, at uden den ere vi Intet, og han vilde tilføie, at uden Guds Aand og Himmelens rene Kjærlighed udrenser alt Ondt fra os, ville vi blive fortærede. Vi samles tilsammen for at vor Tro kan voxe, og for at vi selv kunne sammenknyttes inderligere til Guds rene og hellige Rige; vi ønske at skride lidt længere fremad paa Fuldkommenhedens Vei, at vide mere om Gud og himmelske Ting, saa vi kunne blive bedre skikkede til at opbygge Guds Rige end vi vare forrige Aar eller for en Maaned siden. Hvis Biskopperne ikke forstaae at bedømme Tingene mere upartisk nu end i den forgangne Tid, gjøre de bedst i at vaagne op, ellers udsætte de sig for at blive tilbage. Vi ere her udelukkende for at hele vor Person kan blive paavirket af Guds Aand, som er her tilstede, og befries for al Daarlighed, der klæber ved os i Hverdagslivet, og dygtiggjøres til at lede Herrens Israel.

Derefter fremhævede han den menneskelige Tilbøielighed til at paavirkes af Fordomme; dersom han havde Fordom mod et Menneske, søgte han altid at gjøre Vedkommende bekjendt med sine Følelser, samt meddele ham Grunden til sin Fordom, thi det var hans Ønske, at basere alle sine Følelser for Brødrene paa Kjendsgjerninger. Talte dernæst om Beseglingsordinantserne i Guds Rige og sagde, at naar vi vare frie for al Pøbelvold, skal Mand blive beseglet til Mand tilbage gjennem de svundne Aarhundreder, indtil der bliver en sammenhængende Familiekjæde lige fra Fader Adam; men for Nærværende er det ikke beleiligt at udvikle dette herlige Princip, thi Fortiden har lært os, at ikke saa snart have Folk faaet et Glimt af denne Lærdom, før det i Sandhed saae ud som de vilde løbe til Helvede og faae Djævelen beseglet til sig. Han vidste ved Aabenbaringens Aand, at Herren vilde udøse mange Velsignelser over dette Folk, som det endnu ikke forstod at bruge.

I ønske ikke at see Eders Ledere beskjenkede, Brødre? Nei. Godt, saa hold op at nyde berusende Drikke selv; eller med andre Ord: gjør selv, hvad I ønske Eders Foresatte skulle gjøre; jeg fordrer det af Eder, og det samme gjør Herren. Der er Mange, som leve i stadig Frygt for, at vi skulle blive fordrevne herfra, hvilke af den Grund aldrig have plantet et Træ i dette Territorium. Der har været bedre Leilighed til at plante, høste og nyde Frugten af vort Arbeide de sidste to Aar, end nogensinde tilforn i disse Dale.

Dersom de Hellige vilde lade alle deres Smaatvistigheder og Daarskaber fare, vilde de aldrig blive drevne fra deres Hjem oftere. Det er Herrens Ønske, at vi skulle voxe i samme Forhold som Nationerne forfalde, at vi skulle dyrke Kunster og Videnskaber og uddannes til Statsmænd og Lærde.

Derefter talte han skarpt dadlende mod den Skik at give og modtage Stikpenge; sagde, at han hellere vilde undvære Frakker for Eftertiden end faae dem som Bestikkelse; men hvor Mange findes der ikke i Verden, som domme imod Sandhed og Ret for en Frakke eller andre ubetydelige Gjenstande?

Den kosteligste Velsignelse, som Herren kan skjenke os, er at vende tilbage til Jackson County og opbygge Zions Centrum-

stav. Gav fortrinlige Raad med Hensyn til at føre et moralsk Levnet og Nødvendigheden af, at Kirkens Embedsmænd sætte et godt Exempel for Folket.

Ældste John Taylor bar Vidnesbyrd om Præsidentens Instructioner og udtalte Ønsket om at see dem efterlevet i det daglige Liv.

Ældste Calders Sangchor afsang Psalmen: „Sweet is thy work my God, my King."

Taksigelse af Ældste George A. Smith.

Eftermiddagen.

Choret sang en Psalme.

Bøn af Ældste Orson Hyde.

Nadveren administreredes af Biskopperne Hunter, Hardy, Kesler, Davis, Hoagland og Sheets.

Præsident Orson Hyde udtalte sin Glæde over denne Sammenkomst med de Hellige. Han havde intet Særdeles at tale om, men da Søskende udentvivl ønste at høre fra de Hellige hvor han boer, vilde han give en Beretning om Folkets Tilstand i Sanpete County. Han lignede Evangeliets Principer ved en skjøn Have, der er fuld af de deiligste Frugter; den første Frugt, vi spise, smager bedst, den anden smager os endnu bedre, og saa fremdeles med hver efterfølgende Frugt, saaledes ogsaa med Evangeliets Principer. Det er godt at stole paa Herren, og det er nødvendigt at vandre saa, at vi kunne sikkre os den Almægtiges Tillid, da vil Alt, hvad vi bede ham om, vorde os tildeel.

Ældste Erastus Snow var lykkelig ved at kunne overvære denne Conference, thi hans Hjerte jublede af Fryd ved at samles med Brødrene i denne vor elskede Stad. Talte om de Helliges Omstændigheder i det sydlige Utah, hvor de vare dragne hen for at dyrke Bomuld; gav en kort Beretning om hvad de havde udrettet, siden de flyttede derned; sagde, at Ferskentræerne stode i Blomster og saae godt ud, da han reiste derfra den 27de f. M. Dernæst talte han med Varme om Brødrenes Enighed og Samvirken i hiin Deel af Territoriet. Hvis vi skulle være en Stat, sagde han, maae vi nødvendigviis selv kunne tilveiebringe de Ting, som kunne gjøre os uafhængige af alle andre Folk, baade med Hensyn til Fødevarer og Brugsgjenstande. Det er ligesaa nødvendigt at producere Jern og Staal som Bomuld; gjorde nogle sindrige Bemærkninger om Anskaffelsen af Maskinerier i dette Land.

Efterat Psalmen „The morning breaks, the shadows flee" var afsungen, fremtraadte Præsident Young, som gjorde nogle Bemærkninger angaaende de Helliges tidligere Anskuelser med Hensyn til Frugt- og Kornavlen i de forskjellige Dele af dette Territorium og sagde, at Kirkens Authoriteter altid havde stræbt at lære Folket Nødvendigheden af at dyrke Hør, og hvis de havde gjort, som det var bleven dem lært de sidste otte Aar, kunde vi have havt Guld nok til at kjøbe Fjerdeparten af Staten Missouri, men de Hellige synes hellere at ville kjøbe deres Hør, Bomuld og flere Producter af Andre, istedetfor at dyrke dem selv. En Mand, som bruger sine Evner og Kræfter til at frembringe alle de Artikler, vi behøve i dette Territorium, gjør sin Pligt; men den Mand, som bidrager til at opbygge Stæder eller opmuntrer Foretagender udenfor dette Rige, opererer med sine Evner mod Guds Rige, som han har forpligtet sig til at opbygge. Fremhævede de sørgelige Følger af Præsternes Bestræbelser for at hindre Folket i at annamme Evangeliet og sagde, at Kongerne, Fyrsterne, Regenterne og Øvrighederne vilde blive dragne til Ansvar for deres Under-

givnes Undertrykkelse, som for en stor Deel er Aarsag til Folkets Uvidenhed om Frelsens Plan.

Choret sang: „Arise, my soul, arise."

Taksigelse af Ældste Franklin D. Richards.

Aftenen Kl. 7.

Overpræsterne samledes i Tabernaklet, hvor Præsident John Young præsiderede, og megen nyttig Lærdom gaves af Præsident Brigham Young om Præstedømmets Orden.

Flere oplivende Sange bleve afsungne, efterat Forretningssagerne vare behandlede. Ældste McAllister foredrog: „Do what is right," Ældste Charles W. Penrose: „Stand firm, and be faithful and true," og James McGhee sang en i Anledning af Staten Deserets Organisation forfattet kraftig og livlig Sang.

Taksigelse af Biskop Lorenzo D. Young.

Mandagen den 7de Kl. 10.

Choret sang: „Come, O thou king of kings."

Bøn af Biskop Edwin D. Woolley.

Choret sang: „I'll praise my maker while I've breath."

Ældste George A. Smith tog til Text det 12te til 14de Vers af Hebræerbrevets 5te Capitel: „Thi endskjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I ere blevne Saadanne, som have Mælk behov og ikke haard Føde. Hver, som faaer Mælk, er uforfaren i den rette Lære, thi han er et Barn; men for de Fuldkomne er haard Føde, hvilke ved Forfarenhed have øvet Sands til at skjelne mellem Godt og Ondt." Det var af Vigtighed, sagde han, at de Ældste skulde gaae ud blandt Nationerne og prædike Evangeliet og ved personlig Erfaring faae Leilighed til at prøve Kraften af de Principer, de have annammet, naar de komme i Berøring med den verdslige Fanatisme, der gaaer under Navn af Religion. Gjorde nogle udmærkede Bemærkninger om Præstedømmets Orden og paaviste, at som Følge af de Helliges Uerfarenhed maa hvert Settlement nu nøies med en Trillebør, istedetfor det kunde have havt en firspænder Vogn, eller med andre Ord: Biskoppen, som er den høieste Myndighed i et Settlement, maa gjøre Alting selv, endskjøndt Settlementet desuden kunde have havt hver sin Præsident efter Melchisedeks Orden, hvis de Hellige ikke vare saa fulde af Traditioner. Han formanede de præsiderende Brødre til at vise hverandre skyldigst Ærbødighed istedetfor at kjævles om, hvem der er den største blandt dem.

Præsident Brigham Young sagde, at de Hellige maatte have Guds levende Præstedømme og Aabenbaringens Aand iblandt sig, ellers kunde de ikke holde sig paa den lige Vei, der fører til det evige Liv. Bemærkede, at Troen paa en Herrens Tjener er en Virksomhed i Sjælen, medens Daaben til Syndsforladelse derimod er en legemlig Handling, og udledede heraf Vigtigheden af at forstaae baade aandelige og timelige Ting. Udpegede Ordenen for det aaroniske Præstedømmes Bestyrelse og omtalte Maaden, hvorpaa Biskopper, der ikke nedstamme i lige Linie fra Aaron, kunne erholde den rette Myndighed. Sagde, at en Biskop vel kunde døbe, men at hans biskoppelige Embede ikke berettigede ham til at udføre Ordinantsen, Haandspaalæggelse. Sagde, hvad en Præsidents Virksomhed i et District skulde være, fremhævede hvad hvert Medlems Pligt var baade i timelige og aandelige Sager og bemærkede, at naar en Mand var ordineret til Apostel, kunde han forvalte ethvert af Præstedømmets Embeder.

Ældste Orson Hyde gjorde nogle passende Bemærkninger over samme Emne.

Ældste Heber C. Kimball sagde, han følte sig stolt af at see dette Folk gjøre Ret og staae som et Mønster for alle Nationer. Omhandlede Parabelen om det sande Olietræ. Sagde, at med alle vore Feil er der gode Mænd og Qvinder nok til at bevare dette Folks Eenhed. Raadede de Hellige til at øve Barmhjertighed, Ydmyghed og Hjælpsomhed, og sagde, at vi burde være Eet i alle Ting.

Præsident Joseph Young ønskede at sige nogle Ord til Belærelse for de Halvfjerdsindstyves Qvorumer overhoved. Han gav derpaa en Beretning om Mass-Qvorumerne*) og sagde, at alle Medlemmerne af samme maae melde sig hvert Qvartal til deres respective Qvorumer i Store Saltsøstad, for at man kan kjende deres Opholdssted og øvrige Omstændigheder.

Derefter blev Tiden overladt til Ældste Ezra T. Benson, som glædede sig over denne Leilighed at tale til Brødrene og var lykkelig ved at see Værkets store Fremgang. Opmuntrede Søskende til Troskab og Ydmyghed samt til med Redebonhed at udføre den Almægtiges Villie. Bevidnede, at enhver Green af Præstedømmet i Cache Valley var til Velsignelse for Settlementerne dersteds, og sagde, at Fred og Enighed herskede allevegne.

Præsident Young gav atter nogle opmuntrende Vink, hvorpaa Choret sang: „Come all ye sons of Zion."

Taksigelse af Ældste William W. Phelps.

*) Et Mass-Qvorum dannes af alle de Halvfjerds i et Settlement, uden Hensyn til hvilket Qvorum de i Virkeligheden høre.

Kl. 2 Eftermiddag.

Choret sang en Psalme.

Bøn af Ældste Ezra T. Benson.

Choret sang: „My God, the spring of all my joys."

Præsident Heber C. Kimball foreslog Kirkens Authoriteter til Opholdelse som følger:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, John V. Long, John L. Blythe, George Nebeker, John T. Caine, Joseph W. Young, Gilbert Clements, Brigham Young, jun., Howard Spencer, Claudius V. Spencer, Thomas B. Broderick og James H. Hart som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyve.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum.

Edward Hunter, præsiderende Bistop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel A. Moore, Præsident for Præsternes Qvorum.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, og Adam Spiers og David Bowman, hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og William F. Cook og Warren Hardy hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ovenstaaende Qvorumer og Authoriteter bleve hver for sig voterede for og eenstemmig opholdte af Conferencen.

Præsident Daniel H. Wells gav et Overblik over de forskjellige Emner, som vare behandlede igaar og idag. Formanede til Sammenhold, Hjælpsomhed, Omgjængelighed og at gjøre vort Bedste for Rigets Fremme.

Ældste William Willes sang ifølge Opfordring: „My own land, Deseret."

Præsident Brigham Young bemærkede, at her var Stedet, hvor Belærelse skulde gives, og derfor vilde han benytte Leiligheden. Talte dernæst om Biskoppernes Myndighed til at døbe og administrere Nadveren samt til at have Opsyn med Folkets Vandel. Naar en Biskop giver Nogen Haandspaalæggelse, gjør han det i Kraft af sit Overpræstedømme og ikke ifølge sin biskoppelige Myndighed; dvælede længere Tid ved den rette Orden i Kirkens Organisation og fremhævede Nødvendigheden af, at Præstedømmet leder de Hellige paa den Vei, som nu er dem meest tjenlig.

Bemærkede, at Nogle vare uenige med sig selv, om de skulde forstrække Postcompagnierne med Proviant eller ikke. Han stemte for at hjælpe dem, hvis det var nødvendig, da han ansaae Post- og Telegraphforbindelsen som en stor Velsignelse for os, saavel som for enhver anden Commune, og inden ret længe kunne vi have Aftennyhederne i London og St. Petersborg trykte i vore Blade næste Morgen. Han havde hjulpet Telegraphcompagniet ved Anlægget her, og var villig til at hjælpe det endnu mere, om det var fornødent. Men naar de ønske Korn eller Meel, bør Brødrene først raadføre sig med deres Foresatte, og hvis han kunde faae det indrettet, som han ønskede, vilde han ikke alene forsyne Postcompagniet med Proviant, men hele Routen med redelige Folk, som man kunde stole paa. Det nuværende Compagni har en Million Dollars om Aaret for at føre Posten, men som det nu gaaer, vil det endda lide Tab, fordi der er saa mange Tyve paa Veien. Hvis Arrangementet var overladt til ham, vilde han forpligte sig til at skaffe saadanne Postfolk, at om en Passageer tabte sin Pung i Vognen, kunde han erholde den urørt tilbage.

Choret sang: „How beauteous are their feet."

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Aftenen Kl. 7.

Biskopperne afhandlede nogle locale Sager under Biskop Hunters Præsidium. Deres Møde var særdeles interessant og mange gode Lærdomme gaves. Af de

foreliggende Rapporter viste det sig, at 300 Vogne med tilhørende Oxer vare færdige til at afgaae til Staterne den 25de dennes for at hente de fattige Hellige i Aar.

Ældste Orson Hyde og George A. Smith gave gode Raad betræffende Agerbrugets Fremme, Qvægets Bevogtning af Voxne istedetfor af Drenge, Opbevarelsen af vor Afgrøde og Anskaffelsen af godt Korn og Frø til Udsæd.

Forsamlingen hævedes lidt før Kl. 10 af Biskop Davis.

Tirsdagen den 8de April Kl. 10 Form.

Choret sang: „How firm a foundation."

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Choret sang: „Come all ye saints who dwell on earth."

Ældste William Clayton oplæste Bestyrerens financielle Rapport, som viste Kirkens nuværende Status.

Navnene paa endeel Brødre, som vare beskikkede Missioner i fremmede Lande, oplæstes af Skriveren; ligeledes Navnene paa dem, der vare kaldte til at flytte til Syden for at ophjælpe Bomuldsdyrkningen i Staten Deseret.

Præsident Brigham Young foreslog at ordinere Seth Taft til Patriarch, hvilket blev assisteret af Præs. Kimball og eenstemmig vedtaget af Conferencen.

Ældsterne Orson Pratt og George A. Smith omhandlede Utahs Berettigelse til at blive optaget i Unionen som en fri og selvstændig Stat.

Ældste Erastus Snow talte om Nødvendigheden af at opbevare de bedste Sædsorter. Sukkerrøret, sagde han, forstaaer Folket ikke fuldkommen at sætte Priis paa, og det samme er tildeels Tilfælde med alle andre Naturproducter.

Præsident B. Young optog det samme Emne og gav mange nyttige Raad om Opelskningen af Frugttræer i Settlementerne. Dadlede dem, som aldrig havde plantet et Æble- eller Ferskentræ siden deres Ankomst til dette Territorium, fordi de ere bange for, vi atter skulle blive fordrevne fra vore Hjem.

Choret sang: „Let Zion in her beauty rise."

Taksigelse af Patriarch John Young.

Eftermiddagen Kl. 2.

Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn opsendtes af Præsident G. B. Wallace.

Choret sang: „Go ye messengers of glory."

Ældsterne Lorenzo Snow og Wilford Woodruff talte om de Helliges practiske Pligter og Nødvendigheden af at gaae efter Raad og at være Eet i Alting.

Omtrent 50 Personer bleve udelukte af Kirken, deels for Apostasi, deels for Overtrædelser, efterat deres Sag var behandlet.

Præsident Brigham Young ønskede at see de Hellige overvinde enhver Lidenskab, som staaer i Strid med Guds Aand og den Plan, han har lagt til Frelse for Folket. Vi kunde roligt forlade os paa, at vi ingensinde skulde faae større Prøvelser end vi kunne bære. Hvis vi gjøre vor Pligt, kunne vore Fjender ikke skade os mere end den gamle Konge, som først lod sin Armee marschere op ad Bakken og saa ned igjen. Al vor Talen om Præstedømmet, Zions Forløsning og vor Beredelse for Menneskens Søns Komme er forgjeves, dersom vi ikke hellige os selv for Herren vor Gud.

Sagde, at Arbeidet paa Templet vilde blive fortsat i Sommer, og dersom vi troligt vilde opfylde vore Pligter, vilde Herren velsigne vore Bestræbelser. Lad Brødrene vedblive med at kjøre Steen, og lad

de unge Drenge, som Intet have at bestille, lære at hugge Steen. Sagde, at han begyndte at længes meget efter at fuldende Templet saavidt mulig, før vi vende tilbage til Zions Centrumstav.

Choret sang: „Redeemer of Israel."

Præsident Brigham Young holdt Slutningsbønnen.

Onsdagen den 9de Kl. 10 Form.

Choret sang: „Arise o glorious Zion."

Bøn af Ældste George A. Smith.

Efterat en Psalme var afsungen, fremstod Ældste F. D. Richards og talte om de Helliges Privilegier og de fortrinlige Raad og Lærdomme, som vare givne i denne Conference.

Præsident Heber C. Kimball opmuntrede til Enighed, Tro og gode Gjerninger, saa vi gradviis kunne blive eet Hjerte og eet Sind. Hentydede til Zions Forløsning og hvor forunderlig Herren havde adspredt vore Fjender, og sagde, at hvis vi vilde efterleve Jesu Christi Religion, vilde den Almægtige beskjerme os og føre os til Seir.

Choret sang en Psalme.

Præsident Orson Hyde foreslog at hæve Conferencen til 6te Octbr. Kl. 10.

Ældste John Taylor sluttede Mødet med Bøn.

J. V. Long,
Conferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Nødvendigheden af Ydmyghed.

Vi troe det vil være gavnlig at skrive nogle Ord til de Ældste om Ydmyghed. Vi høre dem ofte anføre det Skriftsted: „Gud udvælger det Daarlige for at beskjæmme de Vise," og det er vor Tro, at Herren handler saaledes netop i dette Øiemed. Menneskene ere saa begjerlige efter Hæder og Anseelse, at de overskride alle Grændser for at erholde deres Medmenneskers flygtige Roes og betænke sig ikke længe paa at tilegne sig den Ære, som ene tilkommer Gud.

Skulde Herren vælge Stormænd til at offre deres Liv i hans Tjeneste, vilde Resultatet udentvivl blive, hvad tidligere Erfaring har viist os — stolte af deres Viisdom og trygge ved deres egne Institutioners indbildte Ufeilbarlighed vilde de ringeagte den guddommelige Inspiration og handle efter eget Tykke.

Vore Ældster paaberaabe sig ofte, at de ere simple og ulærde, hvilket i almindelig Betydning kan være sandt nok; men de have annammet Evangeliet af Overbeviisning, gjennemgaaet dets første Ordinantser og ere blevne benaadede med en Deel af det evige Præstedømme. Derfor gaae de frem i Tro under den Eviges Velsignelse og vinde en Indflydelse, som er begrundet i deres Hengivenhed for Sandhedens Sag. Men det er ikke vor Hensigt at dvæle omstændelig ved de Ældstes Indflydelse eller de Helliges Troskab og Opoffrelse i Almindelighed, thi dette er et altfor velbekjendt Factum, og de Sidste-Dages Hellige have erhvervet sig en Navnkundighed ved deres Een-

drægtighed og Sammenhold, som vore Fjenders samtlige Opdigtelser og Vrangbilleder ikke formaae at dølge. Hvad vi ønske at lægge vore Brødre paa Hjerte er, at Enhver bliver velsignet i sit Kald i Forhold til hans Ydmyghed og hans Bestræbelser for at opfylde sine Pligter. De færdes blandt Menneskenes Børn, høre deres Traditioner og Theorier, men agte dem for Intet ved Siden af den aabenbarede Sandhed, og alle Menneskers Frelse ere afhængige af deres Arbeide, ja endog Nutidens selvkloge Theologer ere afhængige af vore ulærde Ældsters Vidnesbyrd saavel som enhver Anden.

Men naar en Ældste opløftes i sit Hjerte og indbilder sig at være overordentlig begavet af Naturen fremfor sine Medmennesker, medens det ene og alene er Herrens Naade, der giver ham Indflydelse og Anseelse, falder han let som Offer for en Forfængelighed, der er ligesaa foragtelig som ugrundet.

Kan Nogen paapege et eneste Frafald, hvor den vildfarende Broder ikke har givet efter for ovennævnte Svaghed? Utaknemmelighed er en grov Synd, ja en Synd, som ingen Undskyldning kan retfærdiggjøre; skal da en Mand saa aldeles forglemme, hvad den Almægtige har gjort for ham og lade sig hilde i den samme Vildfarelse, som en stor Konge af bibelsk Navnkundighed havde gjort sig skyldig i, da han udbrød: „Herren kan i Sandhed fornedre den, som vandrer i Hovmodighed"? (Dan. 4, 37.) Forglemmende at det er Evangeliet, der har gjort ham til hvad han er, indbilder han sig, at hans Indflydelse skriver sig fra en eller anden skjult Egenskab, som forhen har slumret i Sjælen. Taabelige Tanke, usle Forfængelighed!

Vi fremhæve fornemmelig denne Svaghed, fordi den saa at sige danner Overgangen til andre og større Feil. Hvis Brødrene af Præstedømmet vilde vogte sig for at nære altfor store Tanker om deres egne Evner, da ere vi fuldkommen beroliget baade med Hensyn til deres personlige Stilling og de Hellige under deres Bestyrelse; thi vi have saa ofte seet, at „Lige avler Lige," hvilket særdeles godt kan anvendes paa de præsiderende Ældster og deres respective Afdelinger af Christi Kirke.

Vi have skrevet disse Bemærkninger, kjære Brødre, for at I kunne lære vore Anskuelser at kjende i dette Punkt og undgaae det farlige Skjær, hvorpaa saa Mange have strandet.

Correspondance.

Amerika.

Ombord paa „Franklin" den 22de Mai 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! I New York bliver der rimeligviis ingen Tid til at skrive, hvorfor jeg vil give Dem en Beretning om vor Reise til dette Sted, som er omtrent 10 Grader a 10 Miil østen for New York.

Vi have havt ualmindelig godt Veir, og Vinden har været middel gunstig indtil Dags Dato. Det er nu 22 Dage, siden vi passerede Dover.

Meslingerne have desværre bortrevet

nogle og tredive Børn, og vi vente endnu nogle Dødsfald, da Enkelte ansees for uhelbredelige. De fleste Døde ere Børn fra 1 til 4 Aar. Denne Dødelighed har været vor haardeste Prøve paa Skibet; forøvrigt ere de Hellige ved godt Mod. Br. Mikkelsen, der faldt ned i Hamborg, er atter rask og har paany taget fat paa sin Beskjæftigelse som Proviantforvalter.

Ved Sammenskud have de Fattige faaet Midler nok til at fortsætte Reisen gjennem Staterne, saa Ingen bliver tilbage i New York; Herren har ogsaa i denne Henseende gjort mine Forhaabninger til Virkelighed og kronet vore Bestræbelser med Held. Vore formuende Søskende have været meget gavmilde, og Herren vil velsigne dem derfor.

Capitainen saavel som de øvrige Officerer og Mandskabet ere meget forekommende, saa der lades Intet tilbage at ønske. Den moralske Indflydelse af vor Fremgangsmaade synes at have overvundet hele Besætningen. Capt. Murray er en meget godhjertet Mand.

Vi have al Grund til at være Herren taknemmelig for en Forening af saa gunstige Omstændigheder.

Den 26de Mai.

Vi ere nu meget nær Long Island og vente Lods ombord i Eftermiddag eller i Morgen tidlig. Vi have havt god Vind siden igaar, ellers have vi for det meste krydset eller gaaet for Vi de Vind.

Alt er vel, og med Herrens Bistand haaber jeg, det ikke skal vare længe, før vi naae Florence.

Florence, den 13de Juni.

Kjære Br. Smith. Jeg fik ikke Tid til at afsende dette Brev fra New York, hvor vi ankom den 29de Mai, og den 1ste Juni reiste vi videre. Til Florence ankom vi den 9de. Broder H. C. Hansens Compagni kom en Uge tidligere end vi. Vi have slaaet Leir paa Florence Bakker, og havde den Glæde at samles med Brødrene Joseph W. Young fra Saltsøstaden og Blackburn og Brown fra England. Br. Brown og 700 Hellige ankom i Aftes; Br. Liljenqvists og Christoffersens Selskaber ventes hver Dag. 47 Børn ere i det Hele døde af Meslinger, hvoraf 2 paa Jernbanen — et sørgeligt Tab og en Advarsel imod at tage Smitsottige med paa Emigrantskibe. Ellers er Alt vel og en god Aand hersker i Compagniet; vi haabe at reise herfra om en 14 Dage. Her er en travl Tid, kan De troe. Hilsen fra os Alle. Haaber paa snarlig Gjensyn i Bjergenes Dale.

Deres hengivne
C. A. Madsen.

Aarhuus Conference.

Aarhuus, den 5te Juli 1862.

Præsident J. N. Smith.

Kjære Broder! I det Haab, at nogle Ord efter endt Conferencemøde maaskee kunne interessere Dem, vil jeg meddele Dem lidt om den Deel af Viingaarden, som er anbetroet min Omsorg.

Ved at sammenligne Tilstanden og Udsigterne, som de fortiden ere, med hvad de vare for et Par Aar siden, jubler mit Hjerte af Fryd, thi den udsaaede Sæd frembyder lovende Frugter.

Før Conferencen den 29de f. M. var her fire Districter, hver med sin præsiderende Ældste. Aarhuus District er det største og tæller over 100 Medlemmer. Værket nyder her god Fremgang saavel i Byen som i dens nærmeste Omegn, og i afvigte Qvartal tillagdes Mange ved Daab, hvilket fremdeles skeer. De Hellige ere fulde af Liv og komme flittig til Forsamlingerne, hvilket synes at være deres største Glæde. For nogle Aar tilbage var her endeel Forfølgelse, saa Brødrene neppe turde vise sig paa Gaden; men Bladet har vendt sig, og nu tilføies os meget sjelden nogen Fornærmelse. De Helliges Vandel har viist Folket, at „Mormonismen“ er noget heel Andet end hvad man forhen antog, og vi ere langtfra saa ilde ansete af Beboerne heromkring nu som tidligere.

Grenaa District blev organiseret for omtrent et Aar siden, og endskjøndt det dengang var meget lille, og uagtet der i Aar er emigreret Flere derfra, tæller dog Districtet fortiden det dobbelte Antal, og den største Opvækkelse findes blandt Folket. Mange troe Evangeliet i denne Egn og ville snart samles under Christi Banner.

I Randers District har Værket været og er endnu tildeels mindre godt anseet af Folket som Følge af, at nogle daarlige Subjecter have været indlemmede i Kirken, hvor de ved en forargelig Vandel kun gjorde Ondt, hvilket bevirkede, at Manges Hjerter tillukkedes for Lyset. Vi have maattet afskjære Nogle fra Kirken og enkelte Andre ere beredte til samme Behandling, hvis de ikke snarlig forbedre sig. Jeg maa tilstaae, at hvis der var bleven anvendt mere Forsigtighed ved Indlemmelsen af dybtsunkne Individer, vilde megen Kraft og Møie være sparet, og de Oprigtiges Opmærksomhed mere hendragen til denne Gjerning. Jeg er imidlertid lykkelig ved at kunne sige, at der findes endeel gode og ædle Sjæle i Pagten, som elske Gud og vise Troen i deres Gjerninger, og Udsigterne for Værkets Fremme i denne Egn ere nogenlunde gode.

Silkeborg District var engang det Sted, hvor Conferencens første Spire lagdes; desuagtet synes det, at Mange først i den senere Tid have begyndt at tænke paa Evangeliets uskatterlige Værd. Mange ere hjemvandrede til Zion, og Marken lover fremdeles en riig Høst, hvilket er en stor Glæde for Enhver, der har lært at sætte Priis paa Sandheden og Lyset.

Ringkjøbing-Egnen udgjorde tidligere en Deel af Silkeborg District, men uagtet al anvendt Flid, synes Frugterne endnu ikke at svare til Arbeidet. I sidste Conferencemøde organiseredes hiin Egn til et særskilt District, og vi have nu en Green sammesteds paa 14 Medlemmer. Efter Aandens Tilskyndelse sendtes Ældste S. Jensen derhen for at forkynde Ordet og jeg haaber snart at see hiint District blomstre.

Vort Conferencemøde var meget velsignet; Rapporterne vare livlige og fulde af Lys; Forhandlingerne fulgtes med Interesse og mange gode Lærdomme, afpassede efter Tiden og Omstændighederne, bleve givne. Ældste W. W. Cluffs Nærværelse var os til megen Glæde og Opbyggelse. De Hellige vendte hjem til deres gamle Arne med fornyet Liv og Kraft, og jeg tør sige, at Indflydelsen vil spores i stor Udstrækning til Gavn for Herrens Værk i denne Conference.

Om Præstedømmet vil jeg kun bemærke, at det virker i Fællesskab og Enighed for Christi Sag og er trofast i at haandhæve Retfærdighed. Jeg selv føler mig lykkelig og veed, at Herren er med mig og har velsignet mine svage Bestræbelser.

Maa Israels mægtige Guds Velsig-

nelse hvile over Dem, elskede Broder, i Deres høie, hellige og ansvarsfulde Kald, saa Guds Rige kan fremmes i Skandinavien under Deres Bestyrelse, ønskes af Deres ringe Broder, der fremsender sin kjærlige Hilsen til Dem og Medarbeidere.

Deres i Pagten forbundne
P. C. Geertsen.

Træk hos Indianerne i Amerika,

samlede af

Vilhelm Poulsen.

(Fortsat fra Side 318.)

„Broder, vi forstaae ikke disse Ting. Vi høre, at Eders Religion er given til Eders Forfædre; vor Religion er ogsaa given til vore Forfædre og nedarvet fra Fader til Søn. Vi tilbede efter denne. Den lærer os at være taknemmelige for alt Godt, som vi modtage, at elske hverandre og at være enige. Vi stride aldrig om Religionen. Broder, vi ere Alle den store Aands Børn, men forskjellige Ansigter, forskjellige Sæder adskille hans røde og hvide Børn. Hvorfor skulde han ikke give os en anden Religion efter vor Forstand? Den store Aand gjør Ret, han veed, hvad der tjener hans Børn, og vi ere glade.

„Broder, vi ønske ikke at forstyrre Eders Religion, eller Eder i at troe den; vi forlange kun at beholde vor. Broder, vi høre, at Du har prædiket for de Hvide. De ere vore Naboer, vi kjende dem. Vi ville vente en liden Stund og see hvad Virkning det gjør paa dem. Naar vi see, at det gjør dem gode, gjør dem ærlige og mindre tilbøielige til at bedrage de røde Mænd, saa ville vi atter overveie, hvad Du har sagt.

„Broder, dette er Svaret paa din Tale og Alt, hvad vi nu have at sige. Til Afsked vil Enhver af os give Dig Haanden og ønske, at den store Aand vil beskytte Dig paa din Reise og bringe Dig lykkelig til dine Venner."

Da Høvdingen derpaa kjærligt gik hen og rakte Missionair Crane Haanden, reiste denne sig hastig op, førte Haanden bort og sagde med kolde Ord: „Der er intet Samfund imellem Guds Religion og Djævelens Gjerninger."

Saalidet forstode ofte de saakaldte christelige Sendebud Evangeliets Aand, saa bigotte, eensidige og snæverhjertede vare deres Følelser ligeover for Indianerens ædle og frie Bevidsthed, der var dybt gjennemtrængt af Lidelsens Bitterhed over al den Vold og Uretfærdighed, hvorunder deres stolte, frie Stammer hensygne. Derfor gik det, som det er gaaet, derfor vare selv gode Mænds Bestræbelser frugtesløse. Kun efter Evangeliets sande Grundsætninger i Ord og Gjerning kan Levningen af Lamaniterne frelses og opreises til Israels gamle Standpunkt. Verden har kun havt Indgang iblandt dem til Ødelæggelse; de Sidste-Dages Hellige ville have Indgang iblandt dem til deres Opreisning. Hemmeligheden er denne: de ville see paa os, iagttage vore Gjerninger, vore hengivne

Følelser og redelige Bestræbelser for dem, indtil vi vinde deres Tillid, og da vil Præstedømmet velsigne dem med Lys om Gud i Sjælen og bringe dem Frelse i Christi Rige. Mormons Bog vil vidne om deres Udspring og deres Hjerter ville engang juble af Fryd.

Endnu vil jeg fortælle et Træk, som belyser en anden Side af den røde Mands Charakteer. Johan Heinrich Rauch kom 1745 til New York. Mohican-Indianerne boede dengang der i Nærheden og vare meget nedsunkne i Laster og Drukkenskab. Rauch gik til denne Stamme og kom en Dag til Indianerbyen Schekomeko ved Grændsen af Connecticut. Han gik fra Hytte til Hytte, men forgjeves. Han gik da ind til Høvdingen Tschup, der laa drukken paa Jorden, og lagde sig til at sove. Tschup vaagnede og saae Rauch sove trygt, og tænkte: „Denne kan ikke være nogen slet Mand. Han frygtede Intet af os, vi, som dog ere usle, vilde og slemme Folk; han sover roligt og nedlægger sit Liv i vore Hænder."

Dette Syn virkede dybt paa Indianerens Hjerte. Da Rauch vaagnede, lyttede han med Opmærksomhed til hans Ord, omvendte sig fra sin Drukkenskab og troede, at Jesus var engang sendt af Faderen til Jorden. Men vi ville høre hans eget Vidnesbyrd til en Forsamling:

„Brødre! Jeg har været en Vild og er bleven gammel med de Vilde, og veed altsaa godt, hvorledes det staaer sig med dem. Der kom engang en Missionair til os, som vilde bevise, at der er en Gud til. Da sagde vi: „Mener Du, at vi ikke vide det? Gaa Du kun igjen, hvorfra Du er kommen." En Dag kom en Anden, og vilde lære os ikke at stjæle, ikke lyve, ikke drikke, osv. Vi svarede ham: „Du Nar, troer Du da, at vi ikke vide det? Lær Du først Folket, hvortil Du hører, ikke at gjøre det; thi hvem drikker, lyver og stjæler mere end dine egne hvide Folk?" Og saaledes sendte vi ham bort. Efter nogen Tid kom Rauch til mig i Hytten og lagde sig til at sove. Da han vaagnede, var Indholdet af hans Tale omtrent saaledes: „Jeg er kommen til Dig med godt Budskab fra Himmelens og Jordens Herre. Han lader Dig vide, at han gjerne vil gjøre Dig lykkelig, gjerne vil hjælpe Dig ud af den Elendighed, hvori Du ligger. Derfor sendte han sin Søn til Jorden, og Sønnen satte sit Liv til; for at bringe Menneskene Sandheden maatte hans Blod flyde, saa høit elsker han Dig." Derpaa lagde han sig atter ned paa Gulvet i min Hytte og sov ind; thi han var meget træt af sin Reise. Da tænkte jeg: Hvad er det dog for en Mand? Der ligger han igjen og sover saa trygt. Jeg kunde jo slaae ham ihjel og kaste ham ud i Skoven, hvo vilde bekymre sig derom; men han er uden Frygt. Hans Ord kunde jeg ikke glemme; de stak sig ligesom dybt ind i mit Hjerte, og naar jeg sov, saa drømte jeg om Sonnen, som Gud havde udsendt, der elskede mig, der havde udgydt sit Blod for Menneskenes Synder, og for at bringe dem Sandheden."

Dette viser os, at Ordet om den Korsfæstede, Kjærnen i Evangeliets Prædiken i Verden, finder ogsaa en god Jordbund her, naar den kun dyrkes ret og saaes rigtig med Viisdom. Den røde Mand lider under Straffen for Fædrenes Frafald og Misgjerninger. Nephiterne faldt og omvendte sig ikke, men bleve i Synden, derfor lod Herren de Ugudelige slaae de Ugudelige, og de bleve udryddede af deres Brødre Lamaniterne. Over disse har nu ruget et 1400-aarigt Mørke, og Børnene have tømt Maalet af Fædrenes Synder. Men Retfærdighed har skuet ned af Himmelen, og Sandheden har talt udaf Jorden. Nephiternes Optegnelse er kommen til deres Udryddederes Børn, til Lamans Slægt ved

Hedningerne, som ikke vare et Folk, men bleve et Folk formedelst Fædrenes Udkaarelse til at opreise Josephs faldne Huus, til at samle Ephraims Adspredte og lede Manasses faldne Børn ind paa Jacobs Guds Stier under Gjenoprettelsens vide Banner.

Dette største Phænomen i det nittende Aarhundrede skeer til Forundring for alle Nationers Øine, og skeer indtil de Hovmodige sønderbrydes, indtil Trældommens Aag og Lænker knuses til Støv og bortveires, indtil Fred, Frihed, Retfærdighed og Sandhed har seiret, indtil de røde Mænd ere vendte tilbage til deres Udspring og Forbandelsen Stempel er borttagen, og deres Fjender, som trængte dem, have udøst syvfold over sig selv af den Vold og Uretfærdighed, hvormed de behandlede den stakkels Indianer.

Dette vil ingen uretfærdig politisk Nødvendighed være, men en evig retfærdig Nødvendighed af Menneskeslægtens Opdragelse og denne Klodes Bestyrelse, af Tusindaarsrigets Morgendæmring, og Forjættelsens Nordlys, der i Nattens Stund straalede frem over de evige Høie. En ny Æra er begyndt, der uforfærdet bærer Friheden i sit Skjold og vil trampe Tyranniet under sine Fødder. Herren kommer, og alt Herredømme skal blive Guds og hans Salvedes.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 268.)

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder i Kirken fra 1820 til 1856.

1820.

Tidligt om Foraaret havde Joseph Smith sit første Syn.

1823.

21de Septbr. havde han atter et Syn, hvori der meddeeltes ham Underretning om de Plader, efter hvilke Mormons Bog senere oversattes. Den paafølgende Dag aabnede han Steenkassen, hvori Pladerne vare forvarede, og saae dem.

1827.

18de Januar blev han gift med Emma Hale; den 22de Septbr. erholdt han Pladerne tilligemed Urim og Thummim og Brystpladen.

1828.

I Februar Maaned foreviste Martin Harris nogle Charakterer, copierede efter Pladerne, saavel som sammes Oversættelse til Professor Anthon og Dr. Mitchel i New York.

1829.

15de April saae Joseph Smith Oliver Cowdery første Gang. 15de Mai bleve de ordinerede til det aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber, og døbte hinanden. I Juni eller Juli forevistes Pladerne til de tre Vidner af en Engel.

1830.

6te April blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret, Ældster ordineredes, Sacramentet administreredes og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave meddeeltes for første Gang i denne Uddeling. 11te April prædikede

Oliver Cowdery om Evangeliets Grundsætninger, aabenbarede ved Joseph Smith, hvilket var den første offentlige Tale i denne Uddeling. I samme Maaned skete det første Mirakel ved Guds Kraft i Colesville, Broom County, New York Stat. 1ste Juni afholdt Kirken sin første Conference i Fayette, Seneca County, New York Stat. I denne Maaned blev Joseph Smith to Gange arresteret ifølge falske Angivelser, men blev atter løsladt. I Octbr. beskikkedes de første Missionairer til Lamaniterne.

1831.

Januar. Joseph Smith flyttede til Kirtland i Ohio, hvor han ankom i Begyndelsen af Februar. 8de Marts blev John Whitmer ifølge Aabenbaring kaldet til at være Kirkens Historieskriver og Generalregistrator. 10de Juni begav Joseph Smith tilligemed flere Andre sig fra Kirtland til Missouri, hvor de ankom omtrent midt i Juli. 2den August. Det første Tømmer lagdes til et Huus, hvilket var Begyndelsen til Zions Opbyggelse i Kaw District, 12 engl. Mile Vest for Independence i Missouri. Zions Land blev helliget og indviet ved Bøn til de Helliges Indsamling. 3die August blev Tempelpladsen lidt Vest for Independence indviet. 4de August afholdt Kirken sin første Conference i Zion. 9de August reiste Joseph Smith fra Independence til Kirtland, hvor han ankom den 27de s. M.

(Fortsættes.)

Nyheder.

I Forstaden Pera i Constantinopel har en forfærdelig Ildebrand den 7de Juli ødelagt henved 1,000 Huse, hvoriblandt flere større Bygninger, Moskeer, Møller, osv. Sultanen selv og flere af hans Ministre vare tilstede og tog med øiensynlig Livsfare virksom Deel i Brandcorpsets Ledelse.

Den 11te Juli have store Ildebrande fundet Sted i Kaminetz-Podolski i Rusland, hvor mange Privathuse, forskjellige offentlige Bygninger og den catholske Kirke nedbrændte, samt i Browary, hvor 14 Huse lagdes i Aske.

Amerika. I Omegnen af Richmond har der atter staaet et stort og blodigt Slag, som afvexlende varede i syv Dage. Unionstropperne leed et fuldstændigt Nederlag, og begge Armeers Tab anslaaes til over 45,000 Mand, hvoraf Norden har circa 25,000 Mand Døde, Saarede og Savnede. Endskjøndt begge Hære vare fordeelte paa en Strækning af ikke mindre end 300 danske Mile, lykkedes det dog Sydens Generaler at samle alle sine Tropper mod de Nordliges venstre Fløi, uden at disse havde ringeste Anelse derom, saa at Syden med en Styrke af 185,000 Mand kunde kaste sig over McClellans 90,000, og det ansees næsten som et Vidunder, at dennes Hærstyrke ikke blev hugget aldeles sønder og sammen, hvilket aabenbart var de Sydliges Hensigt med denne fortrinlige Maneuver. Her har man altsaa Oplysning om General Beauregards gaadefulde Forsvinden ved Korinth, som vi omtalte i vort Nr. 19. Unionsregjeringen har paany opbudt 300,000 Mand, hvoraf det fremgaaer, at mindst ligesaa mange af de 700,000, som tidligere stode paa Listen, maae være døde, udygtige til Kamp eller sprængte fra hinanden.

Det i forrige Nr. omtalte Forstærkningscorps, som Frankrig sender til Mexico, er nu bleven forøget til 30,000 Mand.

Vi optage efter „New York Herald" følgende Artikel, dateret Store Saltsøstad den 16de Juni. „For en Tid siden nedsatte endeel Mennesker, circa 1,000 Mænd, Qvinder og Børn sig omtrent 30 engl. Mile Nord for denne Stad, under Ledelse af en vis Morris, der udgav sig for at være „Propheten Moses, som atter var kommen til Jorden." Herfra foretoge de flere Streiftog mod Omegnens Beboere og frarøvede dem deres Qvæg, osv., thi de vilde ikke arbeide for deres Ophold, da de troede, Herren vilde forsyne dem med alt Fornødent. Tre af disse Folk, som havde faaet Øinene op for dette Bedrageri, gjorde et Forsøg paa at forlade den nye Prophet, men bleve arresterede og belagte med svært Jern. Overdommer Kinney i Store Saltsøstad udstedte ved Efterretningen herom en Writ of Habeas Corpus for at faae Fangerne udleverede, men denne blev modtaget med Haan. Efterat en passende Tid var hengaaet med nye Forsøg paa at faae Fangerne udleverede, udstedte Overdommeren en ny Writ tilligemed en Arrestordre mod Morris og de øvrige Ledere for Ringeagt imod Regjeringen og ulovlig Arrestation af ovennævnte tre Personer. For at gjennemføre denne Ordre sendte den constituerede Gouverneur Fuller en Afdeling Soldater, bestaaende af 250 Mand Infanteri og Artilleri, derop den 11te. Morris og hans Tilhængere havde befæstet sig stærkt og vare godt bevæbnede. En Skjermydsel paafulgte, og to af Gouverneurens Soldater faldt. Den 15de foregav Oprørerne at ville overgive sig, men optoge Kampen paany, da vore Tropper nærmede sig. I et Haandgemæng blev Morris dræbt og en anden af Lederne dødelig saaret. Flere Qvinder og Børn bleve dræbte under Kampen, da Morrisianerne negtede at bringe dem i Sikkerhed. Fangernes Antal beløb sig til 147 Mænd, som skulle i Forhør i Morgen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 30te Marts 1862.

(Fra „Deseret News.")

Jeg holder meget af at tale om det hellige Evangeliums Principer, at synge om dem, læse om dem og høre Andre gjøre det. Menneskets Aand behøver stadig Underviisning ved offentlige Foredrag, Læsning eller private Samtaler. De samme Principer fremstilles derved fra forskjellige Synspunkter, i forskjellige Stilemaader efter Talerens eller Skribentens Smag, afpassede efter Tilhørernes eller Læsernes forskjellige Opfattelsesevne, og gjentages saa ofte, at disse tilsidst grundfæstes i Troen paa vor Herre Jesus Christus. Hvis ikke dette var Tilfælde, kunde vi næsten ligesaa gjerne ophæve vore Forsamlinger, thi de vilde ikke være til noget Gavn. Ligesom en spæd Plante maa vandes, pleies og holdes fri for qvælende Ukrud for at kunne voxe og trives, indtil den forønskede Frugt viser sig, saaledes behøve ogsaa vi, der ere Planter i Herrens Have, at vandes og pleies, indtil vi bære Retfærdigheds Frugter til Gud vor Faders Ære. Alle Adams Sønner og Døttre opholdes og fødes af ham, hvis Omsorg strækker sig til alle Ting; men vi have den glade Bevidsthed, at vi virkelig befinde os i Guds Rige, i Vorherres Eden. Vi maae have stadig Underviisning for at kunne erindre forbigangne, nærværende og tilkommende Ting.

Der tales meget om at lytte til de Ældstes Raad og Lærdomme. Det er — for at bruge en af Broder Kimballs Lignelser — ligemeget hvilken Deel af Træet Frugten befinder sig paa, saa længe den hænger paa sin Green, thi da vil den altid drage Saft og Fedme fra Roden. Det samme er Tilfælde med os; det er ligemeget i hvilken Deel af Guds Rige vi befinde os, vi ere Alle Medlemmer af Guds store Familie og kunne frit øse Kraft og Styrke af Livsens Kilde, indtil vi blive brugbare i vor Mesters Tjeneste. I dette himmelske Værk hersker den fuldkomneste Orden; det er en Forening af Myndigheder, Love, Ordinantser, Domstole, Belønning, Straf, Ophøielser, Riger, Herligheder og evigt Liv.

Jeg har nogle Lærdomme at give med Hensyn til Myndighed og at modtage Raad. Jesus Christus siger: „Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet." Og atter: „Jeg saae de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger."

De Hellige i Almindelighed nære ingen Frygt for at fremstilles for Guds Domstol. Alle dem, som bestandig beflitte sig paa at vandre ret, kunne tillidsfuldt fremstille sig for ham. Dette er netop de Sidste-Dages Helliges Følelser. Br. Kimball har skildret Følelserne hos Mange af dette Folk, som tilsidesætte deres Biskops, Præsidents eller Forældres Raad, og derimod henvende sig til en høiere Authoritet, til Mænd med større Viisdom end dem, der staae dem nærmest, hvem de ansee for deres Ligemænd. De kunne ikke finde sig i at blive dømte af en Biskop, der ikke veed mere end dem selv; de betragte dette som en Krænkelse og ønske at blive dømte af en høiere Myndighed.

Havde jeg Tid til at citere Skriften for at vise, hvad Andre have seet og forstaaet med Hensyn hertil, vilde vi finde, at Gud, det store Ophav til alle Ting, ikke personlig vil dømme ethvert Individ af Menneskeslægten. Hvem vil da dømme dette Folk, naar vi fremstilles for den store Jeg-Er? Joseph Smith vil sidde som præsiderende Dommer, under Guds Forsæde, og dømme de Hellige og alle dem af denne Slægt, som have hørt Evangeliet. Den Almægtige vil bestyre det store Raad i Himmelen som Alles Overdommer. Det forringer ikke i mindste Maade hans Værdighed, at han beskikker troe og retfærdige Mænd til at udrette visse Hverv under hans Ledelse og Præstedømme.

Jesus Christus vil dømme Folket, som levede i hans Dage. Han underrettede sine Apostler om, at de skulde sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer; men selv vil han indtage sin Plads som præsiderende Dommer i dette ophøiede Raad. Personlig vil han ikke dømme ethvert Individ af de tolv Israels Stammer, og ei heller ville Apostlerne gjøre det, men disse ville overdrage en Deel af Dommermyndigheden til de Halvfjerdsindstyve, og Overpræsterne ville ligeledes faae Plads paa Dommersædet.

Joseph Smith blev kaldet af Gud til at bringe Evangeliet til denne Slægt. Joseph kaldte tolv Mænd til Apostelskabet og befalede dem at ordinere Qvorumer af Halvfjerds, der skulde handle under deres Præsidium. Mange af de Halvfjerds ordinerede han med egen Haand. De Tolv og de Halvfjerds sendtes til Øst og Vest, Syd og Nord for at prædike Evangeliet, thi Joseph selv kunde ikke komme allevegne, og eftersom Marken aabnede sig og Arbeidet forøgedes, kaldte han nye Halvfjerdsindstyve. Overpræster bleve ligeledes kaldte og et Qvorum dannedes af dem. Derpaa befalede Herren Joseph at ordinere Edward Partridge til Biskop i Zion og til at være en Dommer blandt de Hellige, „og han skal beskikke dem deres Arvelodder," sagde Herren. Han tog fat paa sin nye Bestilling, men vedblev kun en kort Tid dermed. Sidney S. Gilbert blev beskikket til Forvalter for Herrens Forraadshuus, thi Edward Partridge kunde ikke overtage begge Bestillinger — baade være Forvalter for Herrens Huus og tillige dømme Folket og udskifte Arven. Eftersom Guds Rige udspredes, udkræves der flere Biskopper eller Dommere, som virke i deres Kald under Bestyrelse af den præsiderende Biskop i Zion, hver i sit District.

Jeg skal anføre en anden Udtalelse af Frelseren: „Hvem I forlade Synderne,

dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne." Atter: „Sandelig siger jeg Eder: hvad I binde paa Jorden, skal være bunden i Himmelen, og hvad I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." Lad de Ældste hædre deres Præstedømme efter bedste Kundskab og Forstand og dømme Folket retfærdigt og upartisk; og lad de Hellige aldrig undslaae sig for at blive dømte af en Biskop, en Præsident, en Ældste, et Høiraad eller hvemsomhelst, der maatte blive beskikket dertil. Vi ønske ikke at bebyrde Universets store Overdommer med vore smaa Besværinger.

Der har aldrig levet et Menneske paa Jorden, som havde Magt til at gjøre Indgreb i Himmelens Rettigheder. Menneskene kunne krænke sine egne og Andres Rettigheder, og det er Alt. De kunne skade hverandre, men aldrig Gud. Vi kunne synde mod ham ved at tage hans Navn forfængelig og paa mange andre Maader, og da burde vi bekjende vor Synd for ham; og hvis en Broder har hørt os bespotte Guds Navn, burde vi ogsaa bekjende vor Synd for ham og stræbe af al Kraft at tilbagevinde hans Tillid.

Broder Kimball sagde i Morges, at Folk havde løiet paa ham. Derved have de skadet sig selv langt mere, end de mulig kunde skade ham. De, som med Forsæt søge at fortrædige en retfærdig Mand, bringe sig selv under Forbandelse. Hvis vore Sødskende forstode dette tilfulde, vilde de spare sig meget Besvær og megen Bekymring.

Nogle klage over, at deres gode Navn er bleven plettet af Andre. Dette er ikke Tilfælde. Hver Mand og Qvinde er Skaber af sit eget Navn og Rygte, først for Himmelen, dernæst for sine Medmennesker, og det er aldeles umuligt at besmitte en god Mands Navn for Herren. Om ogsaa hele Verden sammensvor sig mod ham, det besudler ikke i mindste Maade hans Anseelse for Gud, for hvem alle Hjerters Hemmeligheder ere aabenbare. Det skulde være mig særdeles kjært, om alle Sødskende vare saa rolige og betryggede i denne Henseende som jeg. Jeg har aldrig havt Tid til at offre slige Bagateller en Tanke. En pletfri Charakteer kan ikke besmittes af Bagvaskerens Tunge. Man kan forsøge paa at stænke den over med Blæk fra øverst til nederst, for at bruge en Lignelse, men det vil ikke bide sig fast; det vil tvertimod falde tilbage paa Personer, som tilsyneladende ere pletfrie, men som i Virkeligheden ere syndefulde og i høi Grad fordærvede.

Lad det derfor staae klart for os, at vi alene ere istand til at skaffe os og værne om et godt Navn og Rygte, ved at vandre saaledes, at Liv og Frelse kan trives i vort eget Indre, og at vi alene ere istand til at tilintetgjøre Spiren til det evige Liv, som Gud har nedlagt i os, eller bortbytte den, ligesom Esau, for et Maaltid Mad eller for lidt Guld og Sølv.

Naar vi blive bragte for et Raad for at forhøres i Anledning af en eller anden Forseelse, og vi faae en Dom efter Fortjeneste, kan det mulig være saarende for vor stolte Æresfølelse; men lad os bære det med Taalmodighed. Lad Høiraadet eller Biskoppen dømme, og kom ikke med Indvendinger mod deres Kjendelse, hvorved den stemples som uretfærdig. Hvis deres Dom virkelig er uretfærdig, og I føle Eder nedtrykte derved: efterkom Dommens Fordringer, selv om den er nok saa uretfærdig. Siden er det Eders Privilegium at appellere Sagen til Høiraadet, til det øverste Præsidentskab og fra det til den aarlige Conference.

Men hvis I, efter at have erholdt en uretfærdig Dom ved Biskoppens Domstol, taalmodig modtage Straffen, lykkelige ved Bevidstheden om Eders Uskyldighed og Eders Vandels Reenhed, og ikke appellere til

høiere Authoriteter, jeg vil love Eder i Israels Guds Navn, at I skulle trives i Evangeliet og aldrig falde, og I skulle straale med en Glands som Solens ved Middagstid.

Men hvormange sige ikke: „Vi ville aldrig underkaste os en uretfærdig Dom, vor Samvittighed er for reen, vore Hjerter for uskyldige til at erkjende, hvad vi ikke ere skyldige i.“ I gjorde bedre i at paatage Eder det, I ikke ere skyldige i, end at forsømme endog den mindste af Eders Pligter. Efter det samme Princip er det bedre at være gavmild mod ti Uværdige, end at forstøde een Værdig.

Om Kirkens Authoriteter forlange af Eder, at I skulle anerkjende Et eller Andet, gjør det, hvor smerteligt det end er, thi Guds høie Præstedømme fordrer det. „Men den Ypperstepræst Ananias befoel dem, som stode hos ham, at slaae ham (Paulus) paa Munden. Da sagde Paulus til ham: Gud skal slaae Dig, Du kalkede Væg! Du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvertimod Loven befaler Du, at jeg skal slaaes. Men de, som stode hos, sagde: Udskjælder Du Guds Ypperstepræst? Og Paulus sagde: Brødre, jeg vidste ikke, at det var den Ypperstepræst; thi der staaer skrevet: Dit Folks Øverste skal Du ikke udskjælde.“ (Ap. Gj. 23, 34.) Biskoppen er en Guds Ypperstepræst og en Dommer i Israel.

Salige ere de, hvis Synder gaae foran dem til Dommen, istedetfor at følge efter dem. Lad Biskopperne og Høiraadet og dem, der ere satte til at dømme Folket, drage frem Alle og Enhver, som overtræde dette Riges Love, og dømme dem her, at de ikke skulle dømmes senere, naar Bøgerne oplades og Dommen sættes under den Almægtiges Præsidium. De, som aldrig have forsømt at efterleve alle de Raad, Kirkens Authoriteter have givet paa Jorden, og som ere blevne dømte af dem her, ville ikke blive dømte senere. Dersom dette Folk faaer Befaling af sine Ledere til at udføre en uretfærdig Handling, vil Gud straffe dem, men holde Folket undskyldt, dersom den uretfærdige Handling blev udført i en god Hensigt.

Det er mit Raad til de Sidste-Dages Hellige, at de modtage Domfældelse af deres Brødre, paa det at de, ved Dommen over Levende og Døde, kunne have den glade Fortrøstning, at de allerede have udstaaet deres Straf. Dommen er bleven afsagt over dem, Retfærdighedens Krav er skeet Fyldest, og der er Intet tilbage for dem at gjøre uden at sidde og høre paa Dommen over dem, som ikke vilde lade sin Sag behandle af Brødrene.

Alle de, som modsætte sig at blive dømte af den mindste Authoritet i Guds Rige, ville blive dømte senere. Unddrag Eder derfor ikke Brødrenes Behandling, men kræv Eders Dom af deres Haand. Lev saaledes, at I altid ere retfærdige for Himmelens Aasyn, saa at, om Brødrene domfælde Eder, I kunne være rene for den himmelske Domstol, da hviler Synden paa dem og ikke paa Eder.

Hvis jeg skulde forlange noget Uretfærdigt af de Hellige, og de vilde udføre det med Guds Ære og hans Riges Opbyggelse for Øie, da vilde den Synd falde tilbage paa mig og ikke hvile paa dem. Jeg ønsker, at mine Sødskende skulde villigt underkaste sig de Raad, som gives. Jeg holder ikke af, at de løbe deres Biskop forbi, thi jeg har allerede mere end Nok at tage Vare paa; hvis ikke, kan jeg snart faae Mere. Dersom de Hellige, som udgjøre Guds Kirke og Rige paa Jorden, vilde lade sig dømme af de rette Authoriteter, som Gud har beskikket, vilde deres Sags Behandling paa hiin store Dommens Dag ikke optage megen Tid. Jeg tvivler ikke paa, at der jo vil være nogle Ulydige og nogle Apostater at dømme da.

Man kan gaae til næsten hver By i Staterne, og overalt vil man finde saakaldte „Mormoner." St. Louis har været særlig begunstiget med frafaldne Mormoner. Det samme har været Tilfælde med Californien, kort sagt, de ere spredte allevegne. Alle disse ville blive dømte paa den store Domsdag, naar Bøgerne skulle oplades. Gud har givet sine Tjenere Myndighed til at dømme hans Folk, og naar de afsige den Dom, at de Hellige ere retfærdige, og de tilgive dem deres Synder, synes I maaskee, at dertil hører en stærk Tro og stor Selvtillid. Nogle af Eder kunne maaskee ikke taale en slig Dom. Dog, naar denne Kirkes Authoriteter sige med Præstedømmets Myndighed, at de Helliges Synder ere dem tilgivne, da ere de tilgivne baade paa Jorden og i Himmelen. Men jeg for min Part ønsker ikke at sige noget Saadant, thi vi have for mange Uretfærdige iblandt os. Jeg ønsker ikke at tilgive de Uomvendte deres Synder. Dersom den Bodfærdiges Synder blive tilgivne, og han vedbliver at føre et moralsk og retskaffent Liv, ville de aldrig ihukommes mod ham mere; men hvis han synder paany, ville alle hans tidligere Overtrædelser blive opførte mod ham, som Propheten har sagt.

Dersom vi skulle blive forfulgte, lad det være for Retfærdigheds Skyld og intet Andet. Jeg er villig til at paatage mig al den Forfølgelse, som kan vorde et virkelig retfærdigt Folk tildeel. Med et saadant Folk vilde jeg ikke nære mere Frygt hverken for Jordens eller Helvedes Magter end for nogle faa Myg. Jeg maa med Beklagelse tilstaae, at ikke Alle ere af denne Beskaffenhed.

Nogle af Brødrene have Lyst til at forudsee og tale om Forfølgelse. Jeg har ingen saadan Forudsølelse om kommende Rædselsscener, og om nogle af Eder have det, beklager jeg dem. Jeg er kun bange for een Ting, og har aldrig frygtet for noget Andet, og det er: at dette Folk ikke skal opfylde sine Pagter for Gud. Hvis mine Brødre og Søstre efterleve sin Religion, kunne alle Helvedes Djævle ikke skade dem stort.

Men skulle vi ikke „fuldkommes gjennem Lidelser?" kunde man spørge. I faae saamænd nok af den Sort, thi I kunne skaffe Eder tilstrækkeligt Bryderi og Besvær selv, og de, som ikke forstaae det, kunne laane hos Andre!

Enhver vil faae al den Gjenvordighed og Møie, han kan bære, enten der saa kommer en ny Armee herop eller ikke. „Men siger ikke Skriften, at hver, som vil leve gudeligen i Christo Jesu, skal forfølges?" Jo, men der staaer ikke hvormeget eller hvorlænge, og jeg veed det heller ikke. Men sæt, at Herren skulde udsende sine Engle for at gribe alle de Djævle og onde Aander, som findes paa Jorden, samt hvert ondt Princip og kaste dem i Afgrunden og holde dem alle vel forvarede der, saa at kun Retfærdighed fandtes paa Jorden, og Jesus skulde komme for at regjere blandt sine Hellige og Himmelens Engle skulde boe paa Jorden blandt dem, at prægtige Templer skulde bygges, hvori Ordinantser for Fædrene kunne forrettes i de tusinde Aar (om det er tusinde Aar efter vor Tidsregning eller efter Herrens, veed jeg ikke) — hvad Slags Prøvelser vilde I da have? Det vil være vanskeligt for Eder at skaffe Prøvelser tilveie, og I kunne heller ikke henvende Eder til Eders Næste for at faae dem. Hvorlænge de Retfærdige skulle lide Forfølgelse, skal jeg ikke kunne sige; men Tiden vil komme, da det Gode skal have fuldkommen Overmagt paa Jorden, medens det Onde med hele dets Følge af Sorger og Lidelser vil være det Gode aldeles underkastet. Da vil al Ugudelighed have naaet sin Ende; men de samme Resultater kan naaes efter en

mindre Maalestok nu i vor Tid, hvis den samme Aarsag kan tilveiebringes. Vi troe, at den Tid er nær, da denne forønskede Crisis vil indtræffe.

Der er Tusinder af gode Folk paa Jorden, som ikke tilhøre denne Kirke; men naar man tager Verden som Nationer og Riger, ere de uden Undtagelse fjendtligsindede mod Guds Folk, og de ville ikke forunde de Retfærdige den mindste Myndighed, Magt eller Fodbred Jord, uden hvad disse kunne fravriste dem og forsvare i Israels Guds Navn. Ville Nationerne opfostre dette Folk? Nei. Broder Hyde sagde i en Tale for et Par Aar siden, at Missourianerne skulde gjenindsætte de Hellige som Eiere af de Besiddelser, som de tidligere havde frarøvet dem; men jeg vil ikke modtage deres Gave, deres Velsignelse eller deres Velgjerninger; der er imidlertid ingen Fare for, at de skulle tilbyde os Noget. Gud har ført os til disse Bjerge, og vore Fjender have ingen Magt til at drive os herfra. Hvergang de forsøge derpaa, vil Herren vise dem, at de ingen Magt have, og han vil lade dem visne ligesom Skovens affaldne Løv; han vil berøve dem al deres Kraft og Styrke og bringe dem Skam og Vanære.

Lad ikke Br. Wells's Bemærkninger i Morges gaae Eder af Minde. Enhver Mand og Qvinde beherske sig selv, thi i ethvert Fornuftvæsen er Spiren til evig Vedvaren nedlagt. Lad Guds Aand og Kraft altid veilede Eder, og lad Kjødet og Alt hvad dertil hører være Christi Aand og Love underdanig. Lad dernæst dens Indflydelse forplante sig til vore Familier og Naboer og spred den til Byerne, Territorierne, Staterne, ja til alle Nationer, Riger, Stammer, Tungemaal og Folk, indtil alle Jordens Magter ere vor Herre og Frelser Jesus Christus lydige.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder i Kirken fra 1820 til 1856.

(Fortsat fra Pag. 335.)

1832.

25de Marts bleve Joseph Smith, Sidney Rigdon med Flere frygtelig mishandlede af en Pøbelhob. 2den April forlod Joseph Smith Ohio og ankom til Independence, Missouri, den 24de. I et Generalraad den 26de April anerkjendtes Joseph Smith som Præsident for Overpræstedømmet. 1ste Mai blev der i et Raad, afholdt i Independence, vedtaget at udgive Lærdommens og Pagtens Bog. 6te Mai reiste Joseph Smith fra Missouri til Kirtland, hvor han ankom i i Juni. Det første Maanedsskrift „Evening and Morning Star" udgaves af Menigheden i Independence i Juni.

1833.

2den Februar fuldendte Joseph Smith Oversættelsen af det Nye Testamente. 18de Marts blev Overpræsternes Qvorum organiseret i Kirtland, ved hvilken Leilighed flere af Brødrene saae Frelseren og mange Engle i et Syn. 2den Juli fuldendte

Joseph Smith Oversættelsen af Bibelen. 20de Juli samledes en Pøbel i Jackson County, Missouri, som nedrev „Evening and Morning Star's" Trykkeri og tjærede, fjærede og pidskede mange af Brødrene. 23de Juli samledes Pøbelen paany og de Hellige indgik en Forpligtelse med sine Forfølgere at ville forlade Jackson County. Hjørnestenene til Herrens Huus i Kirtland lagdes. 11te September blev det vedtaget at anskaffe et Trykkeri i Kirtland og at udgive et Blad betitlet „Messenger and Advocate." Biskop Partridge blev anerkjendt som Hoved for Menigheden i Zion, Missouri. 8de Octbr. forelagde Ældsterne W. W. Phelps og O. Hyde Gouverneuren i Missouri en Petition fra de Hellige i Jackson County. Den 31te begyndte Forfølgelserne paany i Jackson County. 4de Novbr. fandt en Træfning Sted mellem en lille Skare Hellige og Pøbelen. Kort efter forlode de Hellige Jackson County. December. Forfølgelsen rasede mod de Hellige i Van Buren County, Missouri. 18de Decbr. blev Joseph Smith, senior, ordineret til Patriarch. Den 27de fik Davis og Kelley Tilladelse af Pøbelen til at flytte „Evening and Morning Star's" Trykkeri til Liberty i Clay County, hvor de paabegyndte Udgivelsen af „Missouri Enquirer."

1834.

17de Febr. blev det øverste Præsidentskab, bestaaende af tre og et Høiraad af tolv Medlemmer første Gang organiseret. 3die Mai. I et Conferencemøde af Ældster i Kirtland blev Menigheden første Gang benævnet „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige." Den 5te reiste Joseph Smith, jun. med Flere fra Kirtland til Missouri for at paaskynde Zions Forløsning. 19de Juni brød Cholera ud i „Zions Leir" efter dennes Ankomst til Missouri. Tillige rasede der en frygtelig Orkan, som adsplittede en Pøbelhob. Den 23de ankom Leiren til Omegnen af Liberty i Clay County. 9de Juli reiste Joseph Smith, jun. fra Clay County, Missouri, tilbage til Kirtland, hvor han indtraf sidst i Maaneden. 29de Novbr. gjorde Joseph Smith og Oliver Cowdery Pagt med Herren at ville give Tiende. Dette var Tiendelovens Indførelse blandt de Sidste-Dages Hellige.

1835.

14de Febr. blev de tolv Apostlers Quorum organiseret. Den 28de begyndte Organisationen af de Halvfjerdsindstyves Quorumer. 3die Mai begave de Tolv sig paa deres første Mission fra Kirtland. Juli. I Begyndelsen af denne Maaned erholdt Joseph Smith de ægyptiske Papyrusruller, som indeholdt Abrahams og Josephs Optegnelser. 17de August. I en stor Forsamling i Kirtland blev Pagtens Bog anerkjendt som en Rettesnor for de Helliges Tro og Levnet.

1836.

21de Januar samledes Kirkens Authoriteter i Kirtland i Templets Skoleværelse, hvor de salvede og velsignede hverandre, og for Mange oplodes himmelske Syner. 27de Marts blev Herrens Huus i Kirtland indviet. 3die April aabenbarede Frelseren, Moses, Forløberen Elias og Propheten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Herrens Huus i Kirtland.

1837.

Juni. I Begyndelsen af denne Maaned blev H. C. Kimball og Orson Hyde beskikkede Mission til England; den 12te blev Willard Richards ligeledes kaldet til samme Mission. Dette var den første udenlandske Mission i denne Kirke. 13de Juni begave Ældsterne Kimball, Hyde, Richards og Præst J. Fielding sig paa

Reisen til England fra Kirtland. 1ste Juli afgik Missionairerne fra New York med Seilskibet „Garrick," og den 20de s. M. ankom ovennævnte Brødre tillige-med Eldsterne J. Goodson og J. Russell til Liverpool. Den 23de blev Evangeliet, aabenbaret ved Joseph Smith, første Gang forkyndt i England (i Preston). Den 30te forrettedes den første Daab med guddommelig Myndighed i England, i Floden Ribble. 4de August bleve de første Medlemmer af Christi Kirke i England indlemmede ved Haandpaalæggelse i Walkerfold Chaidgley. 27de Septbr. reiste Joseph Smith fra Kirtland for at oprette Indsamlingssteder, samt for at besøge de Hellige i Missouri, hvor han ankom sidst i October eller først i November. 10de December. Omtrent paa denne Tid kom Joseph Smith tilbage til Kirtland fra Missouri. 25de December afholdtes den første Conference af de Sidste-Dages Hellige i England (i Preston). I Løbet af denne Maaned fandt et større Frafald Sted i Kirtland.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Falske Fordomme due ikke.

Den Haardnakkethed, hvormed vore Fjender hænge ved den gamle forslidte Maade at løse Mormonspørgsmaalet paa, hvilket i de sidste tredive Aar har forstyrret Christenhedens Ro, er i Sandhed høist mærkværdig — de blive ikke trætte af at opdiske med de usandsynligste og utroligste Historier, som fra Tid til anden ere satte i Omløb for at blinde Sandhedssøgernes Øine.

Vi indrømme, at Evangeliets simple, ukunstlede Sandhed tager noget haardt paa den moderne Christendoms Vildfarelser, Overtro, Præsteunderfundighed og Sofisteri; men hvorfor opløftes dette evige Skrig om Bedrageri? Dersom vor Lære er saa grundfalsk, hvorfor da være bange for at lade den høres?

Vore Eldster blive af og til kastede i Fængsel for ingen anden Brøde end at have prædiket Evangeliet og forrettet dets Ordinantser; men vi kunne forsikkre vore Fjender, at de aldrig naae deres Øiemed paa denne Maade; thi naar Mænd ville underkaste sig vanærende Fængsling for deres religieuse Troes Skyld, er det høist usandsynligt, at Fængslets Qvaler kunne ryste deres Standhaftighed.

Den hellige Sandhed, for hvilken saamange ædle og retsindige Sjæle have lidt i de forskjellige Tidsaldere, er dyrebar for os, og om ogsaa vore reneste Bevæggrunde maae blive misfortolkede, have vi dog den stolte Bevidsthed, at for Himmelens Aasyn ere vi frie for Bagtalerens giftige Beskyldninger, og vor Samvittighed er reen for vore Medmenneskers Vedkommende.

Lad Forfølgelsen kun rase, vi nære ingen Frygt for Udfaldet — den Eviges Raadslutninger kunne ei omstødes eller forandres af en hyklerisk Geistligheds afmægtige Anstrengelser. Vi spørge atter, dersom vore religieuse Anskuelser ere saa ravgale som vore Fjender udraabe dem for, hvorfor er man da saa ubegribelig ængstelig for at lade dem komme til Offentlighedens Kundskab? Hvis der blot behøves at lade dem blive bekjendte for at faae dem almindelig forkastede, hvorfor griber man da til saadanne Voldsmidler for at hindre de Ældste i at forkynde dem? Hvoraf kommer det, at agtværdige Mænds upartiske Vidnesbyrd, som tale til Gunst for os, med saadan Eendrægtighed blive negtet Optagelse i Aviserne, som ellers bringe alleslags Efterretninger til deres talrige Læsere? Svaret paa disse Spørgsmaal er ikke af nogen tvivlsom Natur, men er indlysende for ethvert tænkende Menneske.

Atter, vi høre ofte et ildevarslende Skrig lyde for deres Øren, som berede sig til at udvandre til de Helliges Hjem, et Skrig, der advarer dem for alle de uhørte Farer, som Frygt eller Ondskab er istand til at optænke. Sige ikke de samme Individer, som udsprede slige Historier, at den Retskafne har Intet at frygte i dette Liv? og dersom Emigranten ikke er ærlig og retskaffen, hvorfor gjøre de sig da saamegen Umage for at holde ham tilbage? Dersom vore Fjender virkelig troe hvad de sige, hvorfor stole de da ikke paa den retskafne, den oprigtige Emigrants Vidnesbyrd, saa de hos ham kunde finde et kraftigt Støttepunkt i Kampen mod os? Simpelthen fordi der vende aarlig nogle af disse ærlige Emigranter tilbage til deres Fædreland, hvor de som med een Mund bevidne, at i Nordamerikas Centrum boer et Folk, hos hvem Sandhed og Frihed forener Haand og Hjerte til at berede et Tilflugtssted for de Gode og Ædle af alle Nationer, og hvor Alle kunne nyde det uskatteerlige Gode, Samvittighedsfrihed, i uforstyrret Ro.

Disse Beretninger blive ei agtede af dem, som vi med god Grund kunne kalde vor Sags Fjender; men lad en skraalende Apostat komme, en Mand, som er uværdig til at leve i godt Selskab, som har indsneget sig i vor Midte i det Haab, at han under Hykleriets Maske kunde vinde timelige Fordele, men som under Forsøget er bleven opdaget og udstødt fra de Helliges Samfund — lad en saadan ussel Charakteer vise sig, og han vil strax blive hilset som „en Ven og Broder."

O Sandhed, Du er en Juvel! Forgjeves har man anvendt Tid, Evner og Guld for at tilintetgjøre Dig og hindre Guds Riges Fremgang paa Jorden. Du er bleven vugget i Forfølgelser, er opvoxet midt iblandt Bagvaskelse og Fordreielse, og dog har Du blomstret, thi Gud har bestandig været med Dig; og Du skal fremdeles voxe og trives, trods alle Satans Kunstgreb og Rænker, indtil Du har fuldendt Menneskeslægtens Gjenfødelse, og Retfærdighed er grundfæstet og anerkjendt paa den ganske Jord.

Correspondance.

Brevigs Conference.

Christiania, den 22de Juli 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! Idet jeg i denne Stund griber min Pen for at tilskrive Dem nogle Linier, beder jeg Gud min evige Fader at velsigne Dem, og at disse Linier maae finde Dem lykkelig og tilfreds.

Jeg føler mig næsten skamfuld over, at jeg ikke har tilskrevet Dem før, ikke engang directe bragt Dem min Tak for de behagelige og for mig uforglemmelige Dage, som jeg tilligemed min Broder Carl tilbragte i Deres Selskab i Kjøbenhavn afvigte Foraar. Det var en Tid, som længe vil staae som et Glandspunkt i min Erindring, og hvad jeg kan sige om Dem, gjelder ogsaa om vor kjære Broder W. W. Cluff, med hvem jeg fik Leilighed til at gjøre personlig Bekjendtskab, og tillad mig nu, medens Tanken dvæler ved hiin Tid, at bringe Dem min hjertelige Tak for al den Kjærlighed og Velvillie, som blev mig tildeel under mit Ophold i Kjøbenhavn. Vil De tillige godhedsfuldt bringe Br. Cluff min Tak for den tilsendte „Deseret News," hvis Indhold var et styrkende Maaltid for mig, thi her er saadanne hjemlige Nyheder yderst sparsomme; de indskrænke sig til enkelte Breve fra vor Familie, og i et af disse giver min Hustru mig den trøstende Efterretning, at hun venter mig hjem inden 5 Aars Forløb!

Der er hengaaet en rum Tid, siden De hørte noget Nærmere fra os heroppe, maaskee ikke siden Broder Lund afgav sin Beretning i „Stjernen," men deri gaves ogsaa en temmelig nøiagtig Skildring af Missionens Tilstand i dette Land, og da den siden kun lidt har forandret sig, fandt jeg det overflødigt at gjøre nogen Tilføielse. Alt staaer godt til i denne Deel af Skandinavien, saavidt min Kundskab strækker sig. Christiania Menighed forøges ugentlig med nye Skud, og Tilstanden i denne Stad er fortrinlig — god Aand, gode Brødre og en varmhjertet Flok Hellige.

Min Virksomhed vil for i Sommer nærmest indskrænke sig til Christiania By, hvor der ogsaa er nok at bestille i forskjellige Retninger; jeg har tillige begyndt at holde engelsk Skole, og søger at gjøre min lille Kundskab i dette Sprog saa frugtbringende for de Hellige som muligt. Fortiden har jeg over 40 Elever, og jeg har derved faaet Leilighed til at forøge min egen Kundskab i Sproget.

I disse Dage have fire Brødre siddet i Fængsel paa Vand og Brød for at udsone de Mulcter, som bleve dem idømte sidste Vinter for Prædiken, Daab og andre sacramentale Handlinger. Brødrene ere desuagtet lykkelige og ingen Knur eller Klage høres. Forresten holder Politiet sig roligt nu, og Alt gaaer sin gode, jevne Gang.

Min Broder Carl forlod os den 2den dennes; han vil gjøre en Rundreise i Conferencen og bliver rimeligviis borte hele Sommeren og en Deel af Efteraaret tillige. Evangeliet spredes allevegne i dette Land, og Brødrene ere meget nidkjære, skjøndt de ofte have vanskelige Omstændigheder at kjæmpe med.

Hvad mig selv angaaer, kan jeg sige, at Evangeliet er mit Alt; min hele Interesse er i og for dets Fremgang, og mit Ønske er, at jeg maa kunne udrette noget Godt og bidrage til Sandhedens Udbredelse. Jeg føler min Tro og Tillid til

Gud forøges dagligen; naar Aanden kraftig paavirker mig, overvældes jeg næsten af Ønsket om at prædike Evangeliet bestandig i Verden, men paa den anden Side længes jeg ogsaa efter at samles med „The old folks at home." Dog, jeg er ikke ængstelig med Hensyn til min Afløsning, men føler mig ganske rolig i saa Henseende.

Maa jeg bede Dem bringe min kjærlige Hilsen til Br. Cluff og Brødrene paa Contoiret samt til Alle, der maatte spørge efter os. De selv hilses paa det Hjerteligste fra de Hellige her; de spørge ofte, om De ikke kommer herop engang i Efteraaret.

Deres Broder i Evangeliet
John F. Dorius.

Gotheborg Conference.

Gotheborg, den 1ste August 1862.

Kjære Broder J. N. Smith!

Tak for sidste behagelige Samværen i Kjøbenhavn; jeg haaber og ønsker, at De befinder Dem vel, og at Herren opholder Dem baade i legemlig og aandelig Henseende.

Jeg ønsker herved at meddele Dem, at vi afholde Conference i Gøtheborg med Herrens Hjælp den 10de dennes. Det er atter lykkedes os at faae Locale i denne Stad, saa vi paany kunne bære Vidnesbyrd om Evangeliet, som for en Tid har staaet næsten stille her; men nu skulle vi atter med fornyede Kræfter tage fat, og Aandens Overbeviisning fornyer vore Anstrengelser og vor Nidkjærhed. Værket gaaer ei rask, men sikkert frem i denne Stad, og vi leve i Haabet om en lys Fremtid.

Undertiden finder endeel Forfølgelse Sted. Saaledes ere tvende Brødre nylig blevne dømte til stor Straf for Evangeliets Prædiken. Den ene Broder, Anders Børjeson, har faaet 300 Rdlr. Rmt. Mulct eller 28 Døgns Vand og Brød, den Anden har faaet 25 Rdlr. Rmt. Mulct eller 14 Dages Fængsel. De ville begge med Frimodighed og Fortrøstning til Gud underkaste sig Fængslets Qvaler, da de som naturligt er ikke kunne tilveiebringe en saadan Sum. Det er sørgeligt at see sine Brødre lide uforskyldt, men jeg haaber, at Landets Love med Tiden ville blive forandrede til vor Gunst, saa vi snart kunne erholde Religionsfrihed.

En kjærlig Hilsen til alle de Hellige i Kjøbenhavn sendes fra Sødskende her ved Deres hengivne Broder og Medarbeider i Evangeliet,

Anders Pontus Søderborg.

Skaanes Conference.

Malmø, den 30te Juli 1862.

Præsident J. N. Smith.

Kjære Broder! Det er med megen Glæde, jeg kan meddele Dem, at Herrens Værk i Skaanes Conference er i særdeles god Stand — jeg vil ikke sige god efter Omstændighederne, thi disse ere ogsaa overmaade gode. Som De nok veed, have Brødrene i Begyndelsen mødt megen Modstand og havt mange Hindringer at bekjæmpe, saa at de neppe turde færdes paa Veiene ved høilys Dag af Frygt for at blive grebne, mishandlede og indspærrede i Fængsel, hvorfor de vare nødte til at opsøge de Oprigtige om Aftenen og Natten og i al Stilhed undervise dem om Veien til Frelse og evigt Liv.

Neppe havde En og Anden adlydt Evangeliets første Grundsætninger, og det blev bekjendt, førend verdslige og geistlige Embedsmænd indfandt sig hos Paagjeldende, hvor de med forenede Kræfter søgte — baade med Trusler og Tillokkelser, Fornuft og Ufornuft — at formaae dem til at forsage Evangeliet, og Staten har bortødslet mangen Portion Vand og Brød paa en stor Deel af dem, som have været uimodtagelige for nævnte Herrers „Fornuftgrunde."

Jeg anfører ikke dette, fordi jeg troer, at De er ubekjendt med hvad Forfølgelse er, men mere for at sammenligne den lyse Nutid med den mørke Fortid, og for desto bedre at see den glædelige Forandring, som har fundet Sted. De Fleste af dem, som arbeidede ufortrødent dengang for Værkets Fremme og som have været trofaste i Herren, ere nu hjemsamlede til Zion, og kun Faa tænke paa hiin Tid. Vi beskjæftige os derimod langt mere med Nutiden og den herlige Fremtid, som vinker os imøde, og fremad er de Helliges almindelige Løsen her. Det synes som om Evangeliet har en saadan fremaddrivende magnetisk Kraft, at de Oprigtige ikke kunne andet end følge med. Og hvorfor skulde vi ikke skride fremad? Vi have ingen ydre Hindringer at bekjæmpe; Intolerancen har maattet rømme Pladsen for frisindede Ideer, hvilke gjennemtrænge Massen mere og mere; Pøbelvældet er bleven hemmet af strengere Love; Publicums vildledte Mening ledes længere og længere ind paa den rette Vei til rolig, sindig og selvstændig Betragtning istedetfor dens tidligere vilde og ofte meningsløse Udbrud. Under saadanne Omstændigheder er det vi arbeide, og gode og trofaste, om end unge Mænd benytte deres Tid til at udsaae den gode Sæd.

For en Tid siden kom en ældre Kone tilbage fra Zion, hvortil hun udvandrede i 1854, som nu paa sit tidligere Hjemsted i Nærheden af Helsingborg udspreder onde Rygter om de Hellige og Sandheden, og en Deel af disse Historier har allerede fundet sin Vei til de fleste Aviser her i Landet, hvilket viser, at her endnu findes Folk, som med Begjerlighed gribe efter Alt, hvad der kommer i Modstrid med Sandheden. Ældste P. Beckstrøm, som har været bosiddende i Zion i sex Aar, har derimod reist hele Sverrig rundt siden 1860 til Dato med godt Vidnesbyrd om den guddommelige Sandhed, og har vandret ulasteligt blandt sine Medmennesker, hvilket Tusinder kunne bevidne, men jeg har endnu ikke seet et Ord om ham i nogen af Aviserne, endskjøndt han er optraadt offentligt og har talt baade med Præster og Folk. Aarsagen er muligen den, at han har ikke havt andet end Godt at berette, og de, hvis Gjerninger ere onde, elske jo Mørket mere end Lyset. Jeg kjender imidlertid

Ingen iblandt de Hellige, som har ladet sig paavirke af slige fordreiede Bladartikler.

De Hellige længes meget efter deres Udfrielse, og naarsomhelst jeg kommer ud i Grenene, overvældes jeg af Spørgsmaal og Begjeringer i denne Retning. Det tegner til at blive en ret anseelig Emigration herfra næste Aar, dog troer jeg ikke, jeg formaaer at tilfredsstille Alles Ønsker; hvis saa var, vilde De vist faae en 7 a 800 Emigranter herfra, thi da vilde Allesammen afsted. Det er just ikke fordi de lide nogen særdeles Nød, men Indsamlingsaanden paavirker dem i samme Forhold som Evangeliet gaaer frem.

Undskyld, at jeg har ladet mine Bemærkninger gaae saa vidt; for ei at trætte Dem, vil jeg afbryde og undertegne mig som Deres ringe Medarbeider i den gode Sag.

N. Rosengren.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 300.)

„Ja, mine dyrebare Brødre, Gud den Almægtige vil udfrie Eder. Frygter ikke, Eders Befrielsesstund er nær, Eders Forløsning stunder til. Jeg har besluttet, mine Brødre, at nedlægge mit Liv i Støvet, eller befrie Eder fra Eders Lænker; hele min Hu staaer til det sidste.

„Elskelige Brødre, I vilde kunne fatte den Aand, som boer i mit Bryst, thi naar jeg tænker paa Eders Lidelser, er mit Hjerte som Vox for Ilden; men naar jeg ihukommer Aarsagerne til Eders Lidelser, føler jeg ligesom Ild i mine Been og retfærdig Vrede opflammes mod Eders Fjender, og jeg kan ikke slaae mig til Ro, saalænge der findes En af dem, som kan føre et Sværd eller affyre en Pistol. Mit Sværd har aldrig hvilet i Skeden, siden David W. Patten og Brødrene ved Hauns Møller bleve slagtede, thi deres Blod raabe om Hevn fra Jorden.

„Derfor hører, o, I Himle! optegn det, I hellige Engle! forkynd Budskabet, I flammende Serapher! at jeg fra denne Dag af, anseer mig som Hevner af hine uskyldige Mænds Blod, af Zions uskyldige Sag og hendes Fangne, og vil ikke hvile, før mine fængslede Brødre ere ligesaa frie som jeg.

„Eders Familier ere alle vel og ved godt Mod. Maa Gud velsigne Eder alle. Amen.

„Brødrene Amasa Lyman og Watson Barlow sige i Forening med mig, at vort Hjerte er liig dit. Br. Joseph, hvis min Aand er forkeert, for Guds Skyld irettesæt mig. Vi ere ikke forknytte, Brødre, thi vi have besluttet, saa sandt som Herren lever, at udfrie Eder af Eders Fjenders Hænder, eller døe under Forsøget. Vi skulle snart sees.

A. Ripley.

„E. Sk. Jeg er eengang bleven dreven, men ikke pidsket. Br. Brigham Young sender sin Hilsen til Eder alle."

„Quincy, den 11te April 1839.

„Broder Hyrum! Efter at have læst et Par Linier fra Dig til mig selv og et Par til Fader, hvilket vakte al den Kjærlighed og broderlige Hengivenhed, som et

Hjerte kan føle, skynder jeg mig at sende Dig Svar. Jeg med Familie befinde os vel; Moder og Lucy have været syge, men begynde at komme sig. Din Familiés Sundhedstilstand er bedre nu end den har været siden Eders Fængsling.

„Broder Hyrum, jeg haaber, at mit forrige Brev ikke har forøget din Bekymring, thi jeg veed, at Eders Lidelser næsten ikke ere til at udholde for den menneskelige Natur, og dersom jeg ikke vidste, at der var en Gud i Himmelen, og at hans Forjættelser ere sanddrue og trofaste, og at han er Eders Ven i alle Eders Gjenvordigheder, vilde jeg skynde mig til Eder, og enten være hos Eder i Fængslet eller see Eder i frie Luft — ja i Luft, som ikke var indaandet eller besmittet af en Bande Umennesker, der træde Dyd og Uskyldighed ustraffet under Fødder, og som ikke engang ere tilfredse med de Helliges Gods og Blod, men maae mishandle de Døde ovenikjøbet. Mine Bønner, min Indflydelse og mine varmeste Følelser ere for Eder begge, og jeg har fast besluttet, at om det virkelig gaaer saavidt, at I blive myrdede, vil jeg hevne Eders Død firdobbelt.

„Joseph maa undskylde, at jeg ikke skriver til ham dennegang. Hils alle mine Brødre i Fængslet. Skriv til mig saa ofte I kunne, og vær ikke bekymrede for Eders Familier.

„Eders i Lidelser saavel som i Fred hengivne Broder

Don Carlos Smith."

„Elskelige Brødre Hyrum og Joseph! Med min Mands Tilladelse sender jeg Eder herved nogle Linier for at vise Eder, at jeg ikke har glemt Eder, hvilket heller ikke skal skee, thi mine Bønner opstige dagligen til min himmelske Fader for Eders Befrielse. Det synes som om Herren er seen til at høre de Helliges Bønner; men hans Veie ere ikke vore Veie, derfor kan han gjøre det bedre end vi formaae. I maae berolige Eder, Brødre, og skue fremad til bedre Dage. Eders Børn ere saa lystige som Lam; vær ikke bekymrede for dem, thi de ere ikke nedtrykte og forstemte som de Voxne; deres Sorger ere kun forbigaaende, vore stadige.

„Maa Herren velsigne, bevare og udfrie Eder fra Eders Fjenders Haand og bringe Eder tilbage til Eders Familiés Skjød, er min ydmyge Bøn.

Agnes M. Smith."

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Prædiken for Stratenrøvere. En gammel Præst tilligemed fire andre Reisende bleve overfaldne af tre Stratenrøvere, som forlangte alt deres Guld udleveret. Den gamle Præst bad bønlig om at maatte beholde en lidle Deel af sine Penge, da han havde en Regning at betale i London. De „ædelmodige" Røvere gave ham alle hans Penge tilbage paa den Betingelse, at han skulde holde en Tale for dem. Som Følge heraf trak de sig en Smule tilside, og Præsten begyndte: „Mine Herrer, I ere af alle Folk i Verden dem, som have meest tilfælles med Apostlerne, thi de vare Udskud paa Jorden, det samme ere I. De havde hverken Jord eller Gods, som de kunde kalde deres; ei heller have I det, tænker jeg. De vare foragtede af Alle, undtagen deres Troesfæller; det samme antager jeg er Tilfælde med Eder. De holdt ufravigelig fast ved de Principer, de havde annammet, og jeg tør vædde paa,

det samme gjøre I. De bleve ofte kastede i Fængsel, og jeg formoder, at I alle have maattet bære den samme tunge Skjebne. Deres Færd bragte dem en brat Død, og hvis I fortsætte Eders, vil den' ubentvivl bringe Eder til det samme Maal. Men i eet Punkt, Elskelige, adskille I Eder høiligen, thi Apostlerne stege fra Jorden til Himmelen, hvor jeg er bange for, I aldrig ville komme; og ligesom deres Død bragte dem evig Herlighed, vil Eders Løn blive evig Skam og Elendighed, medmindre I forbedre Eders Opførsel." („Methodist Magazine" for 1767.)

Man er ofte tilbøielig til at dadle hos Andre, hvad man selv gjør uden Samvittighedsskrupler. Saaledes fortæller Plutark om en Ulv, som engang stak Næsen ind i en Hytte, hvor nogle Hyrder sad og godtede sig med en Faarekølle, og ved Synet heraf udbrød den: „Hvilket Jammerskrig vilde de ikke have opløftet, dersom de havde truffet mig ved et saadant Maaltid."

En Reisende fortalte i et Selskab, at paa en af sine Reiser havde han og hans Tjener bragt 50 vilde Beduinere til at løbe sin Vei. Da dette forbausede de Tilstedeværende, sagde han: „Aa, det var just ikke saa besynderligt, thi vi løb først, og de satte efter os!"

En Irlænder, som lænede sig mod en Gasstolpe idet en Begravelse passerede, blev spurgt af en Forbigaaende, hvem der var død. „Det veed jeg ikke saa nøie, men jeg formoder, det er Herren i Kisten der."

„Der er nogle Folk i Verden," sagde den vittige Thomas Bradbury, „som ere ligesom en Brødsmule i Halsen; dersom den gaaer den rette Vei, gjør den lidt Gavn, men gaaer den i Vrangstruben, giver den en heel Deel Uleilighed."

Nyheder.

Vulkansk Udbrud. „Singapore Free Press" meddeler ifølge en fra Java modtagen Beretning, at Øen Makian er bleven aldeles lagt øde af et Jordskjælv i Forbindelse med et stærkt vulkansk Udbrud. Paa den tidligere saa frugtbare Ø fandtes efter Udbruddet ikke et eneste grønt Blad eller Græsstraa. Ikke en levende Sjæl fandtes paa Øen, da de af dens 4,000 Indvaanere, som ikke vare omkomne ved Jordskjælvet, havde forladt den Jordbund, der nu ikke mere kunde skjenke dem Livets Ophold, medens de af dem beboede tolv Landsbyer for en stor Deel laae i Ruiner, og flere af disse endog vare begravne under et 30 til 40 Fod høit Lag af Gruus, Sand og Aske. Hvormange af Indvaanerne, der vare omkomne ved denne sørgelige Katastrophe, vidste man endnu ikke, men der fortaltes, at der alene i Landsbyen Babawa, der beboedes af omtrent 1,000 Mennesker, er Halvdelen af dette Antal omkommen. Under Ruinerne af Øens store Moskee fandtes alene 63 Liig og omtrent ligesaa mange i en Kjælder under et af Husene. Udbruddets Voldsomhed og Kraft var saa stor, at Stene paa omtrent et Punds Vægt faldt ned paa den i en Afstand af 10 engelske Mile beliggende Ø Halmaheira; det underjordiske Bulder kunde tydelig høres paa Banda, Amboyna, Kama og flere fjerntliggende Steder, og hele den østlige Kyst af Celebes var bedækket med Aske. Fra det paa Øen dannede Krater var der udkastet en saadan Mængde Mudder, at en lille, men meget dyb Bugt var bleven aldeles opfyldt dermed.

Tyrkiet. Det sidste blodige Slag mellem Tyrkerne og Montenegrinerne synes, ifølge Beretninger fra Wien, virkelig at have været afgjørende. Fredagen den 18de Juli angreb Omer Pascha med 50,000 Mand de forenede Montenegrinere, som, 15,000 Mand stærke, havde forskandset sig ved Bielo Paulovichi. Tyrkerne sloges med stor Tapperhed og efter to Dages Kamp lykkedes det dem Løverdag Aften den 19de at fordrive Modstanderne fra deres for uindtagelig ansete Stilling. Tabet angives paa hver Side til 2,000 Døde og lige saa mange Saarede og Savnede. Montenegrinerne trak sig tilbage gjennem et snevert Bjergpas og indtog en ny, stærkt befæstet Stilling ved Sagaraz, hvor Omer Pascha den 21de Juli angreb dem paany, som det synes dog uden Held. Alligevel maa Montenegros Stilling betragtes som fortvivlet. Landet forbløder sig i Kampen og er nu næsten aldeles udmattet. Selv om Tyrkerne tabe 1,000 Mand, naar Montenegrinerne kun tabe 100, er Tabet dog langt føleligere for de Sidste, thi Tyrkerne faae stadig Forstærkninger og Tropperne skiftes, medens hos Montenegrinerne de samme Folk uophørlig staae i Ilden, uden at der er nye Kræfter til at udfylde Hullerne i deres Rækker. Siden Krigens Begyndelse ere allerede 8,000 Montenegrinere gaaede til Grunde, og nu finder man endog gamle Mænd paa over 60 Aar og Drenge paa neppe 14 Aar imellem de Kjæmpende.

Amerika. Siden de sidste store Slag ved Richmond, hvilke synes fuldkommen at have lammet Unionens Kraft for Nærværende, har Tingenes Tilstand ikke undergaaet nogen synderlig Forandring. Unionstropperne maae aldeles indskrænke sig til Selvforsvar, medens de Sydlige have leveret flere Træfninger, der imidlertid ere uden større Betydning.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste John Taylor.

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 6te April 1862.

(Fra „Deseret News.“)

Hvad jeg har hørt her i Dag, har været af særdeles Interesse for mig, og jeg beder til min himmelske Fader, at han vil inspirere mig med sin Aand, saa at det, jeg maatte fremlægge for Eder, kan tjene til at fremme Eders Lyksalighed og Velfærd.

Vi have Goder her, som ingen anden Nation paa Jorden nyder, ligemeget i hvad Land den boer, hvor høit Kulturtrin den har naaet, eller hvilke Fortrin den har i jordiske Rigdomme, eller hvorlangt fremme den er i politisk, videnskabelig eller teknisk Henseende — der er intet Folk under Himmelen, som er saa fordeelagtigt stillet som vi.

Der har altid været et meget stort Onde i Verden, paa meget faa Undtagelser nær, og det er, at Folk have gaaet efter deres egne individuelle Følelser, have været overladte til at handle efter de forskjellige Tilskyndelser af falsk Philosophi, falsk Religion og falsk Politik. Disse Folk have ikke forstaaet og kunde af Mangel paa de rette Midler ikke forstaae sande Principer. Mange oprigtige Mænd i Verden have bedet af deres ganske Hjerte til Herren om at blive veiledt af hans Aand; men de havde intet Præstedømme, ingen Organisation, ingen Meddelelser fra det Høie uden saameget som var ligefrem nødvendig til at lede deres moralske Handlinger. Saavel Nationer som Regenter have stræbt at være Menneskeheden til Nytte ved at ordne Regjeringsvæsenet paa deres eget Ansvar uden Herrens Veiledning eller Himmelens Præstedømme. Fyrsterne have heller ikke paaberaabt sig nogen legitim Ret til Præstedømmet, men med blind Tillid til Andres Exempel have de vandret i Tyranners og Despoters Fodspor eller optaget vildfarende Philosophers Begreber uden mindste Belærelse fra det Høie. De have ladet sig beherske af umættelig Erobringslyst, af Scepterets Fortryllelse og deres egne syge Hjerners phantastiske Fostre.

Mange have ogsaa optraadt som Religionslærere og Reformatorer; de for-

stode, at der var noget Forkeert i Verden i social, moralsk og religieus Henseende; men hvori dette Forkeerte bestod, have de ikke med Bestemthed kunnet sige. De kunde nok tale lidt om en korsfæstet og gjenopstanden Forløser — Vink, som de hentede i Skriften — men de vidste forholdsviis Intet om det Slægtskabsforhold, som finder eller burde finde Sted mellem Mennesket og hans himmelske Fader. De vidste Intet om Menneskets Forudtilværelse, om hans store Fremtid, Verdens Skabelse eller Hensigten med dens Tilblivelse og hvad dens Bestemmelse er. Guds Planer med Hensyn til Menneskenes Forløsning, samt deres og denne Klodes evige Ophøielse og Udvikling vare de fuldkommen ubekjendte med; ligesom Kongerne uden Præstedømmets Myndighed, vare de kun blinde Veiledere for den blinde, uvidende, uoplyste Flok. De kunde ikke fatte disse Herrens ophøiede Planer, og derfor bleve de uenige i deres Begreber, og herfra stammer Sectismens store Uovereensstemmelse. Og dog har mange af disse Mænd været ligesaa oprigtige som vi.

Mange Philosopher have staaet frem uden den Almægtiges Bistand, og de have indført deres Moralsystemer og forskjellige Leveregler til Menneskeslægtens Forædling og Lykke, men de have kun udrettet Lidt; ja alle disse Philosophers Bestræbelser tilsammentagne have kun bidraget saare lidt til Verdens Forbedring. De have aldeles forfeilet Maalet: dens Gjenfødelse. Det er sandt nok, at de have lært om Guds Tilværelse og vor Ansvarlighed for ham; de have udspredt mange gode moralske Forskrifter og fremsat mange gode Grundsætninger; men da de vare uden Kjendskab til Lovene for Menneskenes Liv og Tilværelse, kunde de naturligviis ikke belære Andre derom. De have altid manglet nogle Hovedprinciper og den styrende Indflydelse; de have Alle manglet Tillid til Gud samt den fornødne Underviisning fra ham, og heri maa Aarsagen søges til al Splid og Uenighed, som til enhver Tid har hersket.

I gamle Dage havde man Afguder af forskjellige Former, som man tillagde disse overnaturlige Kræfter og Egenskaber, og disse Billeder tilbades i tusindviis af Menneskene. Men Folk have de selvsamme taabelige Forestillinger i vore Dage, som fordum, kun have de antaget en noget forskjellig Form. Der er nemlig bleven indført alleslags Theorier af Philosopher og Reformatorer. Istedetfor Guder af Træ, Jern, Steen, Messing eller Guld, have de Theorier, Ideer og Gisninger. De have begyndt at opstille forskjellige religieuse og philosophiske Systemer ligesom de Gamle brugte, kun i en anden Form. Mange af Nutidens Secterere have ligesaa urokkelig Tillid til deres selvlavede Theorier, som de Gamle havde til de Gudebilleder, som de havde dannet med deres egne Hænder. Vore Politikere ere ligesaa forvirrede i disse Dage som de vare i fordums Dage, uagtet de paaberaabe sig en langt større Oplysning.

Dersom I gaae til Staterne, til Norden f. Ex., troe I ikke, de haabe, at de kunne tvinge Syden til Underkastelse? Jo visseligen, og de troe ovenikjøbet, at den Ting er snart klaret og Krigen endt. Troe I ikke, at de Sydlige ere ligesaa sikkre paa deres Side og sige, at deres retfærdige Sag vil seire? Men hvad Mere kan nogen af dem udrette end Folk i gamle Dage? Intet. Hvad er Grunden dertil? De mangle Underviisning af Guds Tjenere. Dersom nogle eller alle af disse Mænd, som have levet i de forskjellige Tidsaldere, havde kunnet erholde Aabenbaringens Lys, vilde de med Glæde have annammet Evangeliet, forudsat de havde kunnet forstaae det som vi.

Det har været almindelig Skik blandt

Menneskene at søge blot efter menneskelig Viisdom og menneskelig Kundskab for at blive satte istand til at styre deres Liv og Vandel. Alle troe paa et høiere Væsen, som styrer og opholder Verden, men de have altid anseet ham for utilgjængelig. Troe I ikke, at de Religieuse i gamle Dage havde de samme Anskuelser om Gud som de Religieuse i vor Tid? Jo ganske vist. Hvorledes var det med Daniel, dengang Kong Nebucadnezar bød sine Stjernetydere og Sandsigere at fortælle Drømmen, han havde havt, samt udlægge samme? Stjernetyderne sagde: „Den Ting, som Kongen begjerer, er svar, og der er ingen Andre, som den kan kundgjøre for Kongen uden Guderne, hvis Bolig er ikke hos Menneskene.“ Men Daniel bad til ham, som aabenbarer hemmelige Ting, og hans Bøn blev bønhørt. Herren aabenbarede for ham baade Kongens Drøm og dens Udtydning, saa at da han fremstillede sig for Kongen, forkyndte han ham, hvad han havde drømt og derefter glemt.

Hvorledes var det med de gamle Grækker? Blandt andre Ting tilbade de ogsaa en ukjendt Gud, og da Paulus kom til dem, saae han en Inskription til denne ukjendte Gud paa et af deres Altere. Derfor sagde han til dem: „Den Gud, som I ukjendt dyrke, ham forkynder jeg Eder.“ De troede paa et høiere Væsen, som styrer Universet, og det samme gjøre Menneskene i vore Dage, men alligevel tilbede de en Gud uden Legeme, Dele eller Lidenskaber. Man kan sige det samme om Kongerne, Fyrsterne, Statsmændene og Philosopherne, thi de troe Alle paa et høiere Væsen, som opholder Verden; men nok sagt, man har kun gjort smaa eller ingen Fremskridt i Kundskaben om disse Ting.

I kunne gaae til de Forenede Stater, til England og alle de europæiske Lande, hvis I behage, og see om I kunne erholde mere Kundskab om Gud nu, end man havde for Aartusinder siden. Man har ikke erholdt nogen forøget Kundskab om Gud i al denne Tid. Hvorledes er det da mulig at erholde Kundskab om Fremtiden? Hvordan kan man forstaae Noget om vor timelige og aandelige Tilværelses Fortid eller Fremtid uden Aabenbaring fra det Høie? Der findes ingen Magt eller Indflydelse, som kan aabenbare disse Ting i deres rette Lys, uden den Gud, „hvis Bolig ikke er blandt Mennesker.“ Men alle Mennesker i Verden, baade Læge og Lærde, have været uvidende om disse Ting, og de have ikke havt Midler til deres Raadighed, hvorved de kunde erholde rigtig Underretning om de Principer, jeg har talt om.

Det var for at bortrydde denne Uvidenhed, som har hersket i Aartusinder, for at kundgjøre Guds Hensigter, grundfæste sand Religion og sand Moralitet, og for at indføre den rette Regjeringsorden, at Gud aabenbarede sin Villie til Menneskeslægten ved sin Tjener Joseph Smith. Det var af denne Grund, at han aabnede Himlene og talte til sine Børn paa Jorden, og det var af denne Grund, at han borttog det Slør, som saa længe havde indhyllet Verden. Ved Joseph Smith aabenbarede han Livsens Lov, Menneskets Forhold til Gud og hvorledes vi skulle sikkre os individuel Lyksalighed i Forening med vore Slægtninge, Venner og Bekjendte, samt Maaden, hvorpaa Verden kunde blive fornyet. Dette er Formaalet for vore Bestræbelser, og saavidt jeg kan forstaae er dette ogsaa Formaalet for Herrens Arbeide.

Vi søge at indføre correcte Principer blandt Menneskene; vi søge at afskaffe de Misbrug, som saalænge have fundet Sted i Verden, og søge at lære vore Medskabninger Livets og Frelsens Plan, for at de kunne blive satte istand til at lære deres

Børn de samme Grundsætninger og for at de i sin Tid kunne staae som Frelsere paa Zions Bjerg i de sidste Dage, og ved Herrens Hjælp og Bistand ville hans Tjenere indføre en ny Æra, hvis Særkjende skal være Fred, Lyksalighed, Herlighed og Ophøielse for denne faldne Verdens Beboere i Forening med selve Klodens Gjenfødelse.

Jeg havde nær sagt, at dette var noget Nyt for os, idetmindste er det besynderligt. Vi ere blevne vakte ved Inspirationens Røst, og Fryd fyldte vort Bryst, da den store Elohim aabenbarede dette skjønne Budskab til Menneskenes Børns Forløsning, og ved at adlyde hans guddommelige Love have vi følt Velsignelse og en ukjendt Glæde i vor Sjæl, medens Hjertet svulmer af Taknemmelighed mod den Hellige i Israel, og desuagtet kunne vi ikke lade være at skue tilbage til Ægypten ligesom Israeliterne, der forlode deres Hjem i Trældommens Land. Vi have indsuget Traditioner saa at sige med Modermælken. Vor Opdragelse og Optugtelse i det Hele taget, ikke blot i religieus, men i enhver Henseende, har staaet i Strid med Guds Riges rene Grundsætninger.

Ikke et eneste correct Princip, som er skikket til at fremme Menneskeslægtens Lykke, har været ret forstaaet og ret anvendt af Individer, som vare berøvede den Hellig-Aands Inspiration. Og hvorledes skulde vi kunne opfatte Noget ret, naar hele Verden var uvidende? Vore Statsmænd og Philosopher, som have udgivet sig for og endnu paastaae at vide saa meget, ere indhyllede i Mørke, og der fandtes ikke Een, som var istand til at lære os himmelske Grundsætninger, simpelthen fordi Ingen kjendte dem, ei heller gjorde vi. Naar vi tage alt dette i Betragtning, er det da saa forunderlig, at vi kunde vakle og handle forkeert? Naar vi see, at hele Verden er og har været indhyllet i det dybeste Mørke, er det da saa forbausende, om vi i mange Tilfælde skulde glemme vort høie Kalds herlige Haab, glemme hvilken Stilling vi indtage, hvilke Velsignelser, Ordinantser, Gaver og Kræfter, vi have annammet? Er det saa underlig, om vi skulde skue tilbage ligesom Israels Børn, da de havde gjort deres Guldkalv og andre Gudebilleder og sagde: „Disse ere dine Guder, o Israel?" Jeg overlader Svaret til Eder selv.

Da vi bleve inspirerede af den Hellig-Aand og de Sandheder, som Guds Tjenere forkyndte, da sattes vi istand til at forstaae vor sande Stilling og vort Forhold til den Allerhøieste. Det er ingen ubetydelig Gjerning, vi ere beskjæftigede med — vi søge at bortskaffe Aarhundreders Vildfarelse og Mørke. Vi søge efter Fred med Gud, for om muligt at finde den rette Vei til Livet, den rette Religion, den rette Regjeringsmaade, kort sagt Alt hvad som er istand til at forædle, ophøie og velsigne os i Tid og Evighed. Da vi troe at have fundet denne, søge vi bestandig at holde os nær til vor himmelske Fader, og han søger at drage os til sig og udgyder sin Aand over os fra Tid til anden, ved hvilken vi kunne raabe Abba, Fader! og føle, at vi ere hans Børn, og derfor bøie vi os for ham med Ærefrygt og sætte vor urokkelige Lid til ham, vor Fader, vor Gud, vor Befrier.

Vi søge altid efter hans Aand for at kunne sige med Sandhed: „Herren er vor Gud, Herren er vor Konge, Herren er vor Lovgiver og han skal herske over os." Vi spore undertiden et Glimt af denne Aand og den fremkalder da en vis gavnlig og behagelig Virkning i vort Sind; men vi glide ofte tilbage igjen. Dog er jeg ikke af samme Mening som Drengen, der sagde, at han paa Veien til Skolen gled to Skridt tilbage, medens han tog eet frem. Vi kunne ikke anføre dette som en almindelig Regel. Jeg troer derimod som Præsident Young, at vi have gaaet mange Trin paa den

rette Vei. Jeg veed ogsaa, at der er Tusinder, som ikke have bøiet Knæ for Baal, men som føle, at Gud er deres Herre, Bestytter og Befrier.

Hvad have vi at gjøre? Vi skulle lade Herrens Aand voxe hos os, skille os ved vore Feil og Svagheder, og om ikke Alting gaaer efter vort Hoved, maae vi erindre, at vore Begreber ikke altid ere rigtige, og at vor Viisdom ofte har viist sig at være Daarskab, thi Alt, hvad som er ret, kommer fra den store Elohim, og ingen Anden, og det vil frigjøre os fra vor Daarskab og bringe os ud af vore mørke Labyrinther til Lys og Sandhed.

Den Almægtige har begyndt at samle sit Folk fra alle Nationer og skjenke sine Hellige Viisdom og Kundskab, og dersom vi lade os regjere af ham og vandre paa hans Veie, vilde vi ikke alene forstaae, hvordan vi skulde frelse os selv, men Guds Kirke og Rige vilde derved grundfæstes paa Jorden og Retfærdighedens Regjering indføres. Derved vilde vi opnaae, hvad Philosopher, Konger, Regenter og Statsmænd i sin Tid forgjeves have stræbt at gjennemføre. Herren vil tilveiebringe denne Tingenes Orden ved at samle sig et Folk, som vil være hans Love lydig.

Brødre, maa Herren hjælpe Eder, og jeg velsigner Eder i Jesu Navn. Amen.

Correspondance.

Afrika.

(Fra „Millennial Star.“)

Port Elizabeth i Sydafrika, den 14de Juni 1862.

Præsident Cannon.

Kjære Broder! Da Posten snart skal afgaae til England, benytter jeg nærværende Leilighed til at sende Dem nogle Linier, for at De kan vide, hvordan vi have det i Afrika.

Brødrene Dixon og Talbot gik forleden til Grahams Town, deres Fødested, for om mulig at indføre Evangeliet derstedes. Deres gamle Venner og Bekjendte ønskede helst at unddrage sig deres Selskab og vare fuldkommen tilfredse med deres egne Meninger. De affatte endeel Smaaskrifter blandt Befolkningen, og da det ikke lykkedes dem at faae noget Forsamlingslocale, opsloge de Placater, som bekjendtgjorde, at de vilde holde Foredrag paa Torvet, hvilket de gjorde i tre paafølgende Søndage. De havde endeel Tilhørere hver Gang, men naar de bad dem om Mad og Huusly, taug de Alle. Under deres to Maaneders Ophold i Grahams Town maatte de sørge for sig selv.

Da der stete gjentagende Anmodninger til dem fra nogle Mænd, som boede længere oppe i Landet, hvilke vare villige til at aabne deres Døre for dem, at de kunde prædike, og da de ligeledes tilbøde dem Kost og Logis, sagde jeg til Brødrene, at de gjorde bedst i at gaae frem, eftersom Herren aabnede Veien for dem, og overlade Grahams Town til sine egne Betragtninger en Tid. Det sidste Brev, jeg

modtog fra dem, var dateret Elands Post, hvor Maadeholdsforeningens Sal blev dem gratis overladt, og her prædikede de for Folket. En god Aand herskede, og Flere undersøge Lærdommen. Hvad Grahams Town angaaer, da have flere Ældster søgt at faae Fodfæste der, men det er hidindtil mislykket.

Da Br. Zyderlaan sidst skrev til mig, havde han det godt, han prædikede dengang for de hollandske Colonister i Omegnen af Capstaden. De holde forskrækkelig fast ved deres Præster, og det er vanskelig at gjøre noget Indtryk paa dem. Han havde døbt en ung Tydsker. De faa Hellige i hans District vare lykkelige og voxede i Herrens Aand. Prædikenen i de offentlige Haver fortsattes hver Søndag. Naar Br. Zyderlaan er fraværende, indtager Br. Ryan hans Plads. Han er ofte bleven forstyrret i sine Foredrag af en Sjofelist, som pleiede at gjøre Støi og at efterabe ham, hvorefter han gik rundt til Folket med sin Hat og betlede. Politiet har nu grebet ham og givet ham to Ugers Strafarbeide for hans Uleilighed. Siden have de havt nogle faa fredelige Tilhørere.

I Port Elizabeth voxe de Hellige Dag for Dag. Jeg holder tre Forsamlinger hver Uge, som besøges af enkelte Fremmede. Herrens Gjerning var ved vor Ankomst til dette Land næsten død, og der vil hengaae en Tid, inden man faaer den ilive igjen. Jeg er lykkelig i min Arbeidsmark og er overtydet om, at Herren vil belønne vore Bestræbelser med Manges Omvendelse. Vi have nogle Gange faaet Vinduerne slaaet ind i vort Forsamlingslocale og Dørene splintrede med Stene af en Pøbel, som helst valgte Mørket til sin Daad. Jeg taalte disse Ulemper et Par Maaneder i det Haab, at man skulde blive kjed deraf; men ikke saa snart vare Ruderne satte ind, før de atter sloges ud. Jeg lavede derpaa nogle Vinduesskodder, men heller ikke disse fik Lov at være i Fred; man dundrede løs paa dem saavel som paa Dørene, indtil jeg endelig begav mig op til Politimesteren, som modtog mig meget forekommende og sagde, at hvis jeg kunde skaffe ham fat paa en af Fredsforstyrrerne, skulde han statuere et saadant Exempel, at de Øvrige nok skulde lade os i Ro. Han lovede tillige, at han vilde lade en Betjent holde Udkig i Nærheden af vort Forsamlingssted. I Henhold hertil udsatte jeg en Belønning af 4 Pd. Sterling til den eller de, som kunde give Oplysning om Urostifterne. Det hjalp; de have ladet os i fuldkommen Ro siden.

De hilses tilligemed Brødrene paa det Hjerteligste, og jeg undertegner mig Deres Broder i Guds Rige

William Fotheringham.

England.

London, den 1ste August 1862.

Præsident Cannon.

Kjære Broder! I mit Brev til Dem af 20de October 1861 meddeelte jeg Dem, at vi havde gode Udsigter til en stor Emigration fra Londons Conference i Foraaret

1862, og det er mig en Fornøielse at kunne sige, at vort Haab slog ikke feil. Dengang antoge vi, Emigranternes Tal vilde beløbe sig til en 150 Stykker, men der blev stadig tilføiet nye Navne paa vor Liste, indtil vi havde faaet 250 i det Hele, hvilke alle afreiste til bestemt Tid. Mange Breve ere ankomne til deres Venner fra dem, hvilke underrette om deres lykkelige Ankomst til New York og Florence.

Siden min Hjemkomst fra Liverpool har jeg besøgt alle Grenene og mange af de Hellige i denne Conference, og i det Hele taget, hersker der en god Aand blandt dem. Nogle Faa, som have været lunkne og ligegyldige med at besøge Forsamlingerne, begynde nu at komme sig og synes at ville efterleve deres Religion og fortjene de Velsignelser, som Herren har beredt for de Trofaste.

Ældsterne John Brown, Thomas Stayner og Reuben McBride afreiste med Emigranterne, tilligemed mange indfødte Ældster, som altid vare rede til at hjælpe baade i timelige og aandelige Sager, saa jeg blev ladt tilbage med kun to omreisende Ældster, hvilke begge udrette et godt Arbeide.

Da vi have mange Ældster og Præster, som ere gode Mænd og villige til at gjøre, hvad de kunne for at fremme Herrens Sag, beskikkede vi Nogle af dem til at prædike paa Gader og Veie, og Andre til at besøge Grenene om Søndagene. Vi lade ogsaa Forstanderne af og til besøge andre Grene — Alt efter speciel Beskikkelse.

Dette Arrangement har stiftet meget Godt; vore Forsamlinger ere bedre besøgte; Brødrene have faaet et Tillæg af Aanden, som Følge af, at de have bedre Leilighed til at ære deres Kald, og de Døbtes Antal i de sidste sex Maaneder beløber sig til 90, men vi haabe snart at faae det fordoblet. Mange søge efter Sandheden og bivaane vore Forsamlinger, men alligevel er det Faa, sammenlignet med de Mange, for hvem der prædikes. Dog dette gjør os ikke forknytte; vi ville med Guds Hjælp vedblive at prædike Evangeliet for disse pengebegjerlige og forlystelsessyge Skarer, enten de troe eller ei. Jeg ønsker ofte, jeg havde flere Legemskræfter, saa jeg kunde udrette Mere, men jeg er ikkedestomindre meget taknemmelig mod Herren for den Helbred, jeg nyder, thi den har aldrig været bedre end for Nærværende. Jeg har aldrig følt mig mere ansporet til at gjøre Godt end netop nu, og jeg troer heller ikke, at det nogensinde var saa nødvendig som nu, thi Herren arbeider visseligen blandt Menneskenes Børn.

For nogle Aar siden maatte de Ældste hente Beviser af Bibelen for enhver Paastand, de gjorde, baade for Syndere og Hellige. Dersom to eller tre Hellige bleve forfulgte, maatte de strax tye til Bibelen og søge Beviser for, at de Hellige skulde forfølges, ellers vilde maaskee Nogle falde fra. Atter, dersom nogle af de Hellige, efter at have vidnet om dette Værks Sandhed, lode sig hilde af Mørket formedelst Overtrædelse og Frafald, maatte de Ældste strax slaae op i den gamle gode Bibel og søge Exempler paa, at det samme skete i Apostlernes Dage. Men jeg er glad ved at kunne sige, at der er foregaaet en stor Forandring blandt de Hellige med Hensyn til disse Ting. De have lært, ikke at see paa Andres Synder, hvem de tilforn maaskee havde al Tillid til, og at det er ingen Grund for dem til at forsømme deres Pligter, men at det tvertimod skulde anspore dem til Trofasthed, frygtende, at de ligeledes skulde tabe Aanden og falde fra.

For en Snees Aar siden havde vi ikke Andet end Bibelen at bevise dette Værks Guddommelighed af (sandt nok, vi havde Mormons Bog, men Folket vilde ikke troe den); i Dag have vi tusinde Be-

viser. Dengang havde vi kun nogle faa Aabenbaringer og Prophetier af Propheten Joseph, i Dag have vi desuden Prophetier af Brigham, Heber, Willard, Daniel og en Mængde Andre, som kunde nævnes, af hvilke mange ere opfyldte og andre opfyldes for vore Øine hver Dag. For tretten Aar siden vare Zions Indbyggere kun faa i Tal, og disse vare tilmed fattige. Dog fremtraadte vore Ledere dengang og sagde, at „vi ville indsamle de fattige Hellige i tusindviis til disse Dale." Dette er skeet, og det er bleven gjort i Aar, thi Tusinder blive hentede med Vogne fra Bjergene. Dette kunde overbevise Verden om, at Herren atter har begyndt at samle Israel og udrette Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse. Bibeien taler om denne Indsamling, Mormons Bog ligesaa, og desuden forkyndes denne Tidende blandt Jordens Beboere af Tusinder. Ja Tusinder, som ikke ere Medlemmer af denne Kirke, vide, at de Hellige indsamles til Utah, men de troe ikke, at Herren har en Finger med deri, ligesaa lidt som Jøderne troede, at Jesus var Guds Søn; og dersom de ikke omvende sig og adlyde Evangeliet, ville de blive ligesaa skuffede som Jøderne fordum.

Bestandig bedende for Zions Vel, tegner jeg mig

Deres Broder i Pagten
W. C. Staines.

Vensyssel Conference.

Hjørring, den 16de August 1862.

Kjære Præsident J. N. Smith!

Det er nu en Tid siden jeg skrev Dem til og vil derfor i Dag sende Dem nogle Linier, for at De kan kjende Tilstanden hos os for Nærværende.

Det er mig en Glæde at kunne sige, at Herren er med os og velsigner vort Arbeide. Det synes som den Sæd, der blev saaet for nogle Aar siden, begynder at spire frem og bære Frugt ved Herrens Tjeneres uophørlige Omhu og Pleie. 1ste District, som bestaaer af Hjørring og de omliggende Sogne, viser sig som den taknemmeligste Arbeidsmark, og Menneskene lytte mere efter Sandheden der end forhen; Nogle ere døbte i den sidste Tid og en stor Deel er troende, idet de see Prophetierne opfyldes, saavel de, der ere givne i denne Huusholdning, som de, der bleve givne i gamle Dage. Dette i Forening med Herrens Aands Paavirken vil give Mange Kraft til at bryde Traditionens Lænker og frigjøre deres Sind. De Trofaste blandt vore Søskende ere fulde af Haab og Glæde og takke Herren for deres Befrielse af Babels Fængsel. Frihedsaanden gjør sig mere og mere gjeldende i dette District.

2det District, som omfatter den nordøstlige Deel af Vensyssel, bestaaer meest af meget fattige Folk, som hovedsagelig ernære sig af Fiskeri; men uagtet deres Armod have vi mange trofaste Hellige paa den Egn, hvilke med Glæde offre hvad de formaae til Guds Riges Fremme.

3die District omfatter den sydøstlige Deel af denne Conference og vrimler af gode og trofaste Hellige, som ere forenede i deres Arbeide for Rigets Fremme, og det er meget sjelden, man træffer En i

dette District, som ikke troer Evangeliet. Det er min Tro, at Mange ville tillægges Kirken her i den nærmeste Fremtid.

4de District er det ældste i denne Conference og ligger omtrent midt inde i samme. Saavidt jeg veed, er der bleven døbt Flere her i dette Qvartal, end i noget af de andre Districter, og de Hellige ere meget nidkjære for deres Religion og en god Aand hersker blandt dem. Her er ogsaa en stor Deel Troende, som i sin Tid ville adlyde Evangeliets Fordringer.

Jeg er lykkelig, kjære Broder Smith, ved at være en Medarbeider i dette herlige Værk og vil gjøre Alt hvad jeg formaaer for sammes Fremme. Min Bøn er altid for Dem, at Herren maa velsigne Dem i Deres vigtige Kald, saa Riget kan trives under Deres Bestyrelse i Skandinavien til Gavn for alle Oprigtige.

De tilligemed Brødrene i Deres Omgivelse hilses paa det Venligste fra mig med Familie.

Deres Broder i Pagten
H. Høgsted.

Hamborg Geeen.

Hamborg, den 11te August 1862.

Præsident J. N. Smith.

Kjære Broder! Det er længe siden, jeg har havt fat paa Pen og Blæk for at skildre vor Stilling i Hamborg; Aarsagen er for det Første, at min Haand bedre forstaaer at tumle det tunge Støbegods og deslige end den spinkle Pen, og for det Andet, at Alt er her ved det Gamle — ingen Spor af Forandring.

Jeg har med Interesse læst „Stjernens" Beretninger om Værkets Fremgang i Missionen, og hvorledes Herrens Tjeneres forenede Kræfter sprede Velsignelse ud iblandt Folket og samle de Oprigtige under Sandhedens Banner. Trods de mangfoldige ugunstige Omstændigheder, som lægge sig hindrende i Missionairens Vei, er han dog lykkelig ved at være Sandhedens Budbærer — hans Mangler som Menneske, hans matte Legeme, de trætte Fødder — Alt forglemmes, og nyt Liv strømmer i Forening med skjønne Forhaabninger ind i hans Barm, naar oprigtige Sjæle lytte til hans Vidnesbyrd og annamme det frelsende Evangelium, han forkynder.

Iblandt Germaniens Sønner og Døttre seer det endnu ikke synderlig lyst ud. I Forening med mine faa Sødskende her benytter jeg hvert Friminut til at gjøre vore Medmennesker bekjendte med den Sandhed, som vi have annammet, men hidtil uden Frugt. Handelens Aand gjennemtrænger Folket fra Hoved til Fod, deres Liv og Tid er aldeles optaget af det Nærværende; dog troer jeg, at naar der blev arbeidet mere iblandt dem, vilde de Oprigtige nok kunne findes, især naar Tydsklands egne Sønner kunde blive sendte som Budbærere. Det tydske Sprog er meget svært at blive fuldkommen i for Udlændinger, og end mere for dem, som maae ernære sig med sine Hænders Arbeide, da et plat Sprog bruges i det Daglige, hvilket er aldeles upassende til offentlige Foredrag.

Kjære Broder, selv er jeg tilfreds i min Stilling, uagtet jeg ikke kan negte, at jeg længes meget efter at deeltage i de Goder, som mine Sødskende saa rigt ere begunstigede med — at sidde under Herrens

Tjeneres Røst og modtage Belærelse og Formaning. Selv at være Mund bestandig, uden at have det Privilegium at være Tilhører, falder mig undertiden lidt trættende.

De herværende Hellige bede at hilse Dem og Deres Medbrødre. Haabende altid at være Deres Broder i Herren tegner jeg mig med Agtelse.

Georg Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

De nordamerikanske Staters Tilstand — en Advarsel for alle Nationer.

De nordamerikanske Staters Historie for det sidste halve Aarhundrede fremstiller et Exempel paa en forhen ukjendt national Velstand — ja en Forøgelse af Rigdom og Magt, hvis Lige Verdenshistorien ikke kan opvise. For at bruge en gammel Propheets Ord: „Hedningerne skulde storligen velsignes i Landet," og idet Propheten Nephi øiensynlig taler om Stifterne af de Forenede Staters Regjering, bruger han følgende mærkværdige Ord: „Og jeg Nephi saae, at Hedningerne, som vare udgangne af Trældom, bleve udfriede formedelst Guds Kraft af alle andre Folks Hænder."

Vi finde, at i den amerikanske Frihedskrig velsignede Himmelens Gud Colonisternes Bestræbelser, opreiste ædle Mænd og førte dem frem til Seir, indtil en ny Nation var grundlagt paa Jorden, hvis Constitution garanterede Folket den meest uindskrænkede Samvittighedsfrihed, Talefrihed og Pressefrihed. Her var altsaa en Forening af de gunstigste Omstændigheder, hvis Lige ikke fandtes blandt de gamle Nationer; her i den nyfødte, ubesmittede Stat, hvis Constitution blev skrevet under Himmelens Inspiration, hvilket er bleven os meddeelt i Aabenbaringerne ved Joseph Smith — her var en Plet, hvor Guds Regjeringsorden kunde blive indført uden at maatte kjæmpe med Aarhundreders falske Traditioner eller blinde Sectereres Bigotteri.

Under disse gunstige Omstændigheder var det, at Guds Rige blev organiseret i Aaret 1830 i de Forenede Stater, under Beskyttelse af den hellige Constitution, som, hvad vi allerede have bemærket, var Frugten af guddommelig Inspiration. Men uagtet Grundlæggerne af Unionen selv vare flygtede for religieus Intolerance og Fordom og havde opsøgt sig et Fredens Hjem i Amerikas Vildnisser, og tiltrods for det stolte Valgsprog paa Nationens Vaaben: „et Fristed for de Fortrykte fra alle Nationer," — uagtet alt dette, havde Fordommens Surdeig været for stærk, Folket var opvoxet i Skyggen af religieus Intolerance, deres Traditioner levnede dem ingen Plads for Meningsfrihed, og Frugten, som de bar, var skjændig Forfølgelse mod de Hellige, øieblikkelig vor Kirke var bleven organiseret.

Historien om de begaaede Voldsgjerninger mod vort Folk er simpelthen en lang Fortegnelse over Intolerancens skammeligste Forbrydelser, forøvede af elendige Umennesker, der støttedes af Politikere og Præster, som Alle vare fjendske mod ethvert sandt

og godt himmelsk Princip. Røveri og Mord hørte til Dagens Orden; vore bedste Mænd bleve slagtede og et heelt Folk drevesudenfor Nationens Enemærker. Hvem gjorde alt dette? Organiserede Hobe af Bevæbnede, medens Regjeringens Embedsmænd saae roligt til, ligefra Unionens Præsident til Fredsdommeren, hvilke ikke viste mindste Harme, selv da Landets Love Gang efter Gang bleve krænkede af Niddinger, hvis Handlemaade maa bringe enhver retsindig Mands Kind til at blegne af Rædsel.

Det tillodes os ei heller at boe uforstyrret i vort isolerede ny Hjem. Civilisationens Forkjæmpere med Regjeringen i Spidsen fulgte os i Hælene; thi ved Erobringen af Mexico, hvoraf Utah tidligere var en Deel, kom vi atter under den Regjerings Herredømme, fra hvilken vi havde flygtet for at søge et fredeligt Opholdssted i Ørkenen hos de omstreifende Indianere, hvor vi haabede at unddrage os en saakaldet christen Nations Had, hvis faldne Sønner endnu dampede af vort uskyldige Folks udgydte Blod. Nationen som et Hele havde dengang aldrig ført Krig mod os, men kun Pøbelen; Constitutionen og Lovene ansaae vi fremdeles som hellige, endskjøndt man negtede os sammes Beskyttelse. Vore dyrebare Rettigheder som Medborgere af den store Republik vare haanlig blevne os berøvede, og da vi engang anraabte Congressen bønligt om Erstatning for vore Tab og Lidelser, svarede de Forenede Staters Præsident vore Delegerede: „Mine Herrer, Eders Sag er retfærdig, men Regjeringen kan ikke gjøre Noget for Eder." Hvad Under da, at den Tid skulde komme, da samme Regjerings Kraft maatte blive brudt? De Helliges Blod har vædet baade de Nordlige og de Sydlige Staters Jordbund, og dog have deres Borgere og Statsmænd hverken forlangt Retfærdighed for de Uskyldige eller Straf for de Skyldige.

Hvorlænge skal det vare, inden Mennesket kommer til den Erkjendelse, at den evige Retfærdighed slumrer ikke, og at Himmelens Konge holder alle Nationers Skjebne i sin Haand og leder dem til at fremme hans Planer? Om mange Nationer havde forenet sig for at knuse hine Stater, vilde Ødelæggelsen dog ikke være bleven større i samme korte Tidsrum end den allerede nu er siden Borgerkrigens Udbrud.

For Iagttagerens Blik kan det Factum ikke dølges, at Nationer saavel som Individer ere ansvarlige for deres Færd, og fremforalt at uskyldigt Blod kan ikke udgydes ustraffet, men vil nedkalde en fortørnet Guds retfærdige Hevn. Da Jøderne i gamle Dage skulde afgjøre Spørgsmaalet, hvorvidt den Uskyldige burde offres eller ikke, raabte de: „Hans Blod komme over os og vore Børn!" Hvor punktlig er ikke denne frygtelige Selvfordømmelse bleven opfyldt og opfyldes endnu den Dag i Dag, og ligesaa strengt ville de nulevende Nationer blive kaldte til Regnskab for alle deres Forurettelser mod den Allerhøiestes Hellige.

Efterretninger fra Sletterne. Af de til Liverpool nylig ankomne ni Missionairer fra Store Saltsøstad erfare vi gjennem „Millennial Star," at Capitainerne Murdocks og Duncans Compagnier vare ankomne fra Uath til Florence, og ventede at begive sig paa Hjemveien kort efter Missionairernes Afreise sammesteds fra. Capitainerne Hornes og Harmans Compagnier vare netop ankomne, og Capitainerne

Haights og Millers Compagnier ventedes om en fjorten Dage. Brødrene mødte desuden følgende Emigrationsselskaber, der vare paa Veien til Zion, nemlig Br. Lewis Brunsons Tog, som fornemmelig bestod af Hellige fra Staterne; han havde 46 Vogne og befandt sig dengang 300 engl. Mile fra Florence. Br. Warehams Selskab af Hellige, Størstedelen fra St. Louis; han havde ligeledes 46 Vogne og var kun 60 Mile fra Florence, og endelig Br. Van Cotts Selskab af skandinaviske Hellige med 86 Vogne, omtrent 40 Mile fra Florence. Trækdyrene vare i fortrinlig Stand, og Alting tegnede til en hurtig og behagelig Reise.

Emigrations Rapport. I Tidsrummet mellem 1ste Juli 1860 til 1ste Juli 1862 er der i det Hele afgaaet tolv Skibe med Hellige fra Europa, hvis samlede Antal udgjorde 5,556 Sjæle. Af disse vare 2,612 Engelske, 251 Skotske, 309 fra Wales, 19 fra Irland, 1,515 Danske, 515 Svenske, 115 Norske, 180 fra Schweitz, 3 fra Italien, 21 Tydske, 5 Franske og 11 Amerikanere. Samtlige Skibe afgik til New York.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder i Kirken fra 1820 til 1856.

(Fortsat fra Pag. 335.)

1838.

12te Januar flygtede J. Smith og S. Rigdon fra Kirtland, for at undgaae Pøbelens Raseri. 14de Marts ankom J. Smith med Familie til Far West. 12te og 13de April bleve Oliver Cowdery, D. Whitmer og E. Johnson udelukte af Kirken. Den 20de afseilede Eldsterne H. C. Kimball og O. Hyde fra Liverpool paa deres Hjemreise. 6te Juli udvandrede 515 Hellige fra Kirtland til Missouri. 6te August begyndte Forfølgelserne mod de Hellige i Davies County, Missouri. 7de Septbr. blev Joseph Smith forhørt af Dommer King i Davies County. Den 25de kom de Hellige i Davies County overeens med Pøbelen om at forlade Egnen. 1ste Octbr. begyndte alvorlige Tvistigheder at udspinde sig mellem Pøbelen og de Hellige i Carroll County, Missouri. Den 11te forlode de Hellige Byen De Witt i Carroll County. Den 25de fandt en Træfning Sted ved Crooked River, hvor David W. Patten faldt. Den 27de blev Gouverneur Boggs Udryddelsesordre udstedt. Den 30te fandt Blodbadet ved Hauns Møller Sted. Den 31te blev Joseph Smith med Flere forraadte af J. M. Hinckle. 1ste Novbr. førtes Joseph Smith og hans Medfanger for en Krigsret, hvor de dømtes til at skydes. De Hellige udleverede sine Vaaben, og Far West blev plyndret af Pøbelen. Den 2den førtes Joseph Smith og de andre Fanger

fra Far West til Independence, hvor de ankom den 4de. Den 12te blev J. Smith og 52 Andre forhørte i Richmond, Ray County, Missouri. Den 30te. Omtrent ved denne Tid sattes J. Smith og flere Andre i streng Arrest i Liberty Fængsel.

1839.

14de Februar flygtede Brigham Young fra Far West til Illinois. 6te April bleve J. Smith og de øvrige Fanger transporterede fra Richmond til Gallatin, Davies County. Den 9de begyndte Dommer King at forhøre Fangerne. Den 15de førtes de fra Davies til Boone County, men paa Veien lykkedes det dem at undflye fra Vagten. Den 18de begyndte de Hellige at rømme Far West; de sidste af dem forlode Byen den 20de. Den 22de ankom J. Smith til Quincy i Illinois. Den 26de holdtes Conference paa Tempelpladsen i Far West, som Opfyldelse af en Aabenbaring, der gaves den 8de Juli 1838. Den 11te Juni opførtes det første Huus af de Hellige i Commerce, som senere kaldtes Nauvoo. Den 4de Juli flygtede Parley P. Pratt og Morris Phelps fra Fængslet i Columbia, Boone County, Missouri. Den 29de August begave Ældsterne P. P. Pratt og O. Pratt sig paa deres første Mission til England. 18de Septbr. reiste Ældste Brigham Young fra Nauvoo paa sin første Mission til England, ledsaget af H. C. Kimball. Den 20de eller 21de reiste Ældsterne George A. Smith, R. Hedlock og T. Turley til England paa Mission. Den 29de Octbr. reiste J. Smith, S. Rigdon, E. Higbee og O. P. Rockwell fra Nauvoo til Hovedregjeringen i Washington for som Kirkens Delegerede at fremlægge og søge Skadeserstatning for dens Forurettelser. Den 28de Novbr. ankom Joseph Smith til Washington.

1840.

4de Marts kom J. Smith tilbage fra Washington til Nauvoo. Den 9de afseilede Ældsterne B. Young, H. C. Kimball, P. P. Pratt, O. Pratt, G. A. Smith og R. Hedlock fra New York til England. Den 6te April landede Missionairerne i Liverpool. Den 15de forlod Ældste Orson Hyde Nauvoo paa sin Mission til Jerusalem. Den 27de Mai udkom det første Nummer af „the Millennial Star" i Manchester. 6te Juni afseilede det første Emigrantselskab af Hellige fra Liverpool til New York, hvor det ankom den 20de Juli. I Begyndelsen af denne Maaned udkom den første engelske Udgave af Psalmebogen. 14de Septbr. døde Joseph Smiths Fader i Nauvoo. 16de Decbr. fik Staden Nauvoo Kjøbstadsret.

1841.

Januar. I Løbet af denne Maaned udkom den første engelske Udgave af Mormons Bog. 6te April blev Hjørnestenene til Herrens Huus i Nauvoo lagte. 21de afseilede Ældsterne B. Young, H. C. Kimball, O. Pratt, W. Woodruff, J. Taylor, G. A. Smith og W. Richards fra Liverpool til New York, hvor de ankom den 20de Mai. 5te Juni blev Joseph Smith arresteret paa Forlangende af Staten Missouris Gouverneur. Den 9de blev J. Smith forhørt i Monmouth, Illinois, og løsladt næste Dag. 18de Novbr. blev Døbefonden i Nauvoo Tempel indviet.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Nøden iblandt Arbeiderne i Lancashire er hjerteskjærende og griber Dag for Dag mere om sig. Blackburn har 74 Bomuldsfabriker, hvoraf de 30 staae ganske stille, de 16 kun arbeide den halve og de 28 den fulde Tid. I en anden Fabrikstad i det samme District ere af 24,199 Arbeidere, som vare beskjæftigede før Indtrædelsen af den nuværende Krisis, de 11,781 ganske arbeidsløse, 6,938 ere kun beskjæftigede den halve Uge, 5,480 hele Ugen. I Byen Preston er Antallet af de Familier, som i een Uge have henvendt sig til Arbeidshuset om Hjælp, voxet med 288, i Byen Wigan endog med 386. I den vestlige Deel af Yorkshire og Carlisle er Nøden tildeels endnu større. Arbeiderne strømme i Massevis ind til Manchester og de andre store Stæder og tigge i Gaderne. Mange vandre omkring i Procession under Psalmesang, hvilket faaer Almisserne til at flyde rigelig.

En stærk Ildebrand har fortæret Størstedelen af den lille sachsiske By Eibenstock. 50 Bygninger, hvoriblandt Kirken, Raadhuset og Præstegaarden ligge i Aske. Telegraphbureauet svævede i stor Fare og maatte rømmes, men blev dog reddet.

Amerika. Dampskibet „Golden Gate" er beven et Rov for Luerne 15 engelske Mile fra Manzanilla paa den mexicanske Kyst. Af de ombordværende 330 Passagerer bleve kun omtrent 100 reddede, og 1,384,000 Dollars i Guld gik tabt.

Fra Krigsskuepladsen indløbe stadig Efterretninger om mange større og mindre Fegtninger, af hvilke flere endog have været temmelig blodige, og i saagodt som alle har Norden trukket det korteste Straa. Forøvrigt have de ikke gjort nogen væsentlig Forandring i Sagernes tidligere Tilstand.

Apostelen Parley P. Pratts Mord

den 14de Mai 1857.

Mel. Vaagn Jordens Slægter op og seer.

Da Lys blev tændt i Vesterland
Til Fryd for mangt et Hjerte,
Da Ordet lød fra Strand til Strand,
Som dulmed Sorg og Smerte,
Da lød et Skrig fra Helvedhær,
Og Verdens Fromme bæved,
Thi nu var Dommens Time nær,
Og Herren Magten kræved.

Forhadt, forskudt, fra Stad til Stad
Guds Menighed blev jaget,
Ydmygelig om Ret den bad,
I dybest Nød den klaged;
Men Haan og Trods og giftigt Had
Var Svar paa Bøn og Taare,
Skjøndt for et Skin i Ret man sad,
Mens Sandhed laa paa Baare.

Den Guds Apostel Parley Pratt
Skred frem i Aandens Styrke,
Han spredte Lys i Dødens Nat
Trods Fjendens List og Mørke;
Og fandt han Uskyld undertrykt,
Af Vold og Nød beleiret,
Han kjæmped modig uden Frygt,
Indtil han havde seiret.

Eleonora McLean,
Det var en hellig Qvinde,
Som havde mistet Huus og Mand
For Herrens Ark at finde.
Og Parley, Kjæmpen mild og bold,
Var hendes Hjælp i Nøden,
Var hendes Trøst og hendes Skjold,
Indtil han sank i Døden.

Fra New Orleans for anden Gang
Med sine Smaa hun hasted,
Men hendes Vei var tung og trang,
Hvert Haab blev snart kuldkastet,
Den haarde Mand McLean rev
De Smaa fra Moderhjerte,
Selv af en Skare fængslet blev
Hun i sin store Smerte.

En anden Bande, vild og stor,
Just monne Parley fange,
Den tørsted efter Rov og Mord,
Thi Zions Kaar var trange.
De trende Hobe samled sig,
Og Parley traf hiin Qvinde.
Den Stund er altid lykkelig,
Naar Ven kan Venner finde.

Hun rakte ham sin Haand saa blid,
„O, Parley Broder kjære!
Her mødes vi paa denne Tid
Og fangne Folk vi ere."
„Ja vel!" han svared, „siig engang
Har De Dem vel befunden?"
Han følte kun for Andres Trang,
Var glad i Trængselsstunden.

„Min Broder, vi kan takke Gud,
At han os kjærlig lærte,
At føre ret vort Levnet ud,
At døe foruden Smerte.
Og disse Mænd, som staae mig nær,
Mit Legem kan de tage,
Jeg er beredt paa Livet her,
Beredt herfra at drage."

„Det korte Liv er snart forbi,"
Saa svared Christi Hyrde,
„Et Dieblik bestaaer det i,
Er mangengang en Byrde;
I Evigheden, fuld af Fryd
For alle Herrens Venner,
Der høstes Løn for Tro og Dyd
Og Enden vi ei kjender."

Nu gik det fort i skarpen Ridt
Paa vildsom Vei og Slette,
Af Hvile blev der saare lidt
Til Lindring for de Trætte.
I svære Lænker stod han der
Foragtet af dem Alle.
Arkansas Stat, din Dom er nær,
Gud vil til Regnskab kalde!

Van Burens By var Reisens Maal,
Hvor Retten havde Sæde;
For disse Mænd som Steen og Staal
Der maatte Parley træde.
Der stemplet som en Tyv han stod,
Tilligemed hiin Qvinde,
Og falske Vidner Mund oplod
For Brøde at udfinde.

Men Zions Folk i Lysets Dragt
Er ei saa let at skræmme,
Og Sandhed er en vældig Magt,
Som Krybet ei kan tæmme.
De Dommere med Spot og Spee
Tilsidst dog maatte kjende:
„Vi ingen Skyld hos Eder see,
Al Sag er nu tilende."

Med lettet Sind han drager bort
Fra Stadens Larm og Møie,
Den hele Egn i Natten sort
Laa udbredt nu for Øie;
Alt var saa stille fjern og nær,
Alt aanded Fred og Hvile,
Og Firmamentets Stjernehær
Saa venlig saaes at smile.

O, elskelige Broder Pratt!
Du vidste det saa nøie,
At denne var den sidste Nat,
Du snart med brustent Øie,
Med Døden i dit ædle Bryst
Og sidste Ord paa Læbe,
Kjækt skulde med en salig Lyst
Mod Lysets Egne stræbe.

Hiin Djævlens Redskab McLean
Af Had og Hevn opflammet,
Hiin Qvindes nu fraskilte Mand
Han havde alt berammet,
At den „Mormon," som voved paa
I Forsvar hende tage,
Han skulde dennegang ei naae
Uhindret bort at drage.

Med Røverskare drog han ud,
Og da han Parley skued,
Han gav Signal, og Skud paa Skud
I Nattens Skumring lued.
Sex Kugler naaed ei sit Maal,
Og saa de feiled længe,
Da lod han rasende sit Staal
I Parleys Hjerte trænge.

Der laa han badet i sit Blod
En Time lang alene;
Ved Veien nær et Huus der stod,
Men Folket var som Stene,
Da endelig hans Venner kom
Med Omhed og med Pleie,
Han segnet var i Døden om
Alt paa sit haarde Leie.

O, Parley, Stjerne fuld af Glands
Paa Aandens lyse Himmel,
En deilig Blomst i Troens Krands,
En Drot i Frelstes Vrimmel!
Dit Minde vi bevare vil,
Som elskte Dig saa saare,
Snart samlet i Guds Glands og Ild
Aftørres Savnets Taare.

F. A. Hertz.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Prophetiernes Opfyldelse.

(Fra „Millennial Star.“)

Efterretningerne om den frygtelige Krig, som nu raser paa den anden Side af Atlanterhavet, hvilke bringes os med hver Post, synes at retfærdiggjøre, idetmindste for en Deel den Bemærkning af Sydstaternes Præsident, at Kampen godt kan vare en Snees Aar endnu. En Fredsslutning eller en venskabelig Udjevning af de stedfindende Forviklinger mellem Norden og Syden synes at være fjernere nu end for femten Maaneder siden. Dengang smigrede visse sangvinske Personer i Norden sig med det Haab, at nogle faa Uger vilde være tilstrækkelige til at bringe det oprørske Syden til Lydighed, og til at omorganisere Unionen paa dens gamle Basis. En, to, tre Maaneder fastsattes fra Tid til anden som den Periode, i hvilken dette Resultat kunde naaes. Men eftersom Tiden gik hen og Sydens Forberedelser til at imodstaae Norden bleve mere umiskjendelige, begyndte Meningerne at forandres, saa at der nu gives meget Faa, endog i Norden, som have Haab om at Krigen vil ende inden et a to Aar.

De seneste Slag ved Richmond have aabnet Øinene paa Befolkningen i de Nordlige Stater, hvor man i Begyndelsen syntes at underburdere Sydens Evne og Villie til at forsvare sin trodsige Holdning, og den sande Charakteer af Kampen, hvori de ere indviklede, er nu ikke længer dulgt for dem. Nu see de, at deres Fjende ingenlunde er at foragte — at han kjæmper med Fortvivlelse, og at der vil kræves større Offre end hidtil for at bringe Krigen til et lykkeligt Udfald. Denne Kjendsgjerning har paatrængt sig mange fremragende Mænd i Norden med saadan Styrke, at de offentlig have erklæret, at hvis Unionsregjeringen ikke griber til kraftigere Forholdsregler end hidtil, vil Syden umulig kunne beseires, og Regjeringen har virkelig paa Grund af den offentlige Menings høirøstede Udtalelser maattet gribe til Midler, som man ved Krigens Udbrud vilde have anseet for høist ukloge og grusomme.

For os, som troe paa Prophetiens og Aabenbaringens Aand, og som troe, at Gud har Magt til at benaade Menneskene i disse Dage med denne Aand, er det frygteligt, men interessant at iagttage Begivenhedernes Gang i denne blodige Krig,

som gradviis har udfoldet sig for vore Dine. Drevne fremad af en som det synes uimodstaaelig Magt, have de Kjæmpende paa begge Sider næsten daglig begaaet Ting, som de vilde have gyst tilbage for ved Optagelsen af Kampen, og som Ingen af dem vilde have troet dengang, om Nogen havde sagt dem det forud. Vi see med Rædsel, hvorledes en mægtig Nation paaskynder sin egen Undergang og ved enhver af sine Handlinger bogstavelig opfylder Prophetier af den umiskjendeligste Slags, om hvis Existents Nationen har havt Kundskab for Aar tilbage. Mange have uden-tvivl undret sig over Jødernes Vantro og Gjenstridighed, da de fordum forkastede Propheternes Forudsigelser. Det har forbauset dem, at de tiltrods for de mange Advarsler, de fik, kunde styrte sig saa blindt i Tilintetgjørelsens Svælg. Men man behøver ikke længere at forbauses over Fortidens Begivenheder. Vor egen Tids Nationer ere et Bytte for den samme vanvittige og selvmorderiske Daarskab, hvilket er saameget mere forbausende som de have Fortidens sørgelige Erfaringer for deres Dine.

Scene efter Scene af det hjerteskjærende Drama har udfoldet sig for vort Blik med en Nøiagtighed, som, sammenlignet med Prophetierne, i Sandhed kan bringe os til at bæve af Angst, naar vi ihukomme, hvad der endnu staaer tilbage at opfyldes. For os har selv den ubetydeligste Tildragelse i den nuværende Krig været betydningsfuld. Selv den første Efterretning om Sydcarolinas Hensigt at udtræde af Unionen var en gribende, ildevarslende Nyhed for de Hellige. Medens de, der fornegte Aabenbaring fra Himmelen i disse sidste Dage, betragtede denne Beslutning som et Dieblik Overilelse, der ikke vilde have nogle særdeles Følger, saae vi deri Spiren til de allervigtigste Begivenheder — Begivenheder, som vilde have væsentlig Indflydelse ikke alene paa den amerikanske, men paa alle Nationer paa Jorden. Vi vidste, at Sydcarolina vilde gjøre Opstand, at andre Stater vilde forene sig med den, at Syden vilde skille sig fra Norden, og at en Krig vilde paafølge, hvori hele Nationen skulde indvikles. Vi vidste, at dette var den Almægtiges Beslutning, og at Intet kunde hindre dens Udførelse, uden en hurtig Omvendelse. Medens Mange troede, at ethvert Skridt, som toges for at paaskynde Krigen efter Fort Sumpters Indtagelse, vilde bringe dem nærmere til alle deres Forhaabningers Opfyldelse, nemlig Sydens Underkastelse og Unionens Gjenoprettelse, saae vi, som troede paa Guds Aabenbaringer, klarligen, at Alt bidrog til at gjøre Breschen større og vilde fjerne dem endnu længer fra det forønskede Maal. Medens de troede, at de tagne Forholdsregler vilde frelse Landet, saae vi en mørk og truende Fremtid oprinde, i hvilken Alt, hvad Herren havde talet, skulde vorde opfyldt.

Krigens Gang indtil denne Dag har mere end tilstrækkelig godtgjort, at vore Forventninger ere nærmere ved at opfyldes end Forstnævntes. Enhver Forholdsregel, som er tagen, ethvert Slag, som er leveret, forøger Forbittrelsen paa begge Sider og gjør det mere og mere indlysende selv for de Vantroende, at Alt, hvad Herren har sagt angaaende denne Kamp, vil vorde nøiagtig opfyldt.

For næsten tredive Aar siden sagde Herren, at de Krige, som skulde begynde med Sydcarolinas Opstand, „skulde ende med mange Sjæles Død og Elendighed, og at ved Sværd og Blodsudgydelse skulde Jordens Beboere blive bragte til at sørge." Hvem kan sige, at dette Resultat ikke allerede er naaet? Hvor vante de europæiske Nationer end ere til Krig og Blodbad, betragte de dog med Forfærdelse denne unaturlige, forbittrede Kamp og dens uundgaaelige Følger. I een Deel af Landet

idetmindste underholdes Tropperne ved at brandskatte Befolkningen, hvor de drage frem, og den commanderende General sammesteds har offentlig erklæret, at det er hans Agt at tilveiebringe alt det Fornødne til sine Soldater paa denne Maade, samt at hver Mand paa hans Vei skal aflægge Troskabseed til Unionen, eller jages fra Huus og Hjem. I Sandhed, Død og Elendighed, ja en Elendighed, som Sproget mangler Ord til at skildre, maa absolut flyde af en saadan Færd; og dog er dette ikke Høidepunktet af deres Elendighed. Alle Oprørernes Eiendomme skulle confiskeres; de skulle berøves Alting, Slaverne deri indbefattet, og der gives endog dem, som ikke alene billige Confiskationsloven i al dens Strenghed, men som, hvis det stod til dem, endog vilde bevæbne Slaverne mod deres Herrer og gjøre Fjendtlighederne til en fuldkommen Udryddelseskrig. Norden er neppe forberedt paa dette Skridt endnu; der er et Mæglingsparti, som modsætter sig slige Yderligheder; men det er magtesløst ligeoverfor Begivenhedernes Gang, og det er ikke usandsynlig, jo mere Nationen bliver overtydet om, at Krigen bliver langvarig, at Majoriteten høit og vedholdende vil fordre saa kraftige og energiske Forholdsregler, at Mæglingsrøsten vil aldeles overdøves i den almindelige Forvirring.

Det er en Selvfølge, at det ene Parti ikke kan gribe til alvorlige Midler, uden at Modpartiet gjør det selv samme. Haardhed paa den ene Side vil fremkalde Haardhed paa den anden. Confiskation vil blive mødt med Confiskation. Indqvarteringer og Plyndringer af den ene Armee vil blive betalt med pludselige Guerillaangreb paa de ubeskyttede Byer og Districter. Nedsabling vil have Nedsabling tilfølge, indtil Striden, istedetfor at føres efter civiliserede Nationers Krigsregler, vil opløse sig i et almindeligt Myrderi.

Allerede nu er et nyt Element ifærd med at drages ind i Kampen. I Syden benytter man Negre til Militairarbeide, og det vil ei vare længe, før man i Norden vil lokke Slaverne til at forlade deres Herskaber og reise sig mod dem til Kamp. Men for at møde denne nye Phase af Krigen og for at styrke sig selv mod en i numerisk Henseende langt overlegnere Fjende, er det aldeles ikke usandsynlig, at Herrerne i Syden ville væbne sine Slaver, af hvis Troskab de have pralet saameget, og føre dem som Hjælpetropper i Krigen. De have allerede gjort dette tildeels; men det er et stort Spørgsmaal, om de ville væbne dem i større Antal, og dersom de gjøre det, hvad Resultat en slig Fremgangsmaade vil medføre.

Med Hensyn til denne Gjenstand har den Almægtige sagt, at „mange Dage" efter Oprørets Udbrud „skulde Trælle opstaae imod deres Herrer, og de skulde opstilles og øves til Krig." Som Tillæg til alle de øvrige Ulykker kan altsaa ogsaa føies en Slaveopstands Rædsler. Dette er eet af Resultaterne, som ville opnaaes ved denne Krig! De „mange Dage," som skulle hengaae, inden denne Begivenhed finder Sted, ere maaskee endnu langt borte, og endskjøndt vi ikke troe, at de af Præsident Davis fastsatte tyve Aar ville udløbe forinden, vil Tiden dog komme. Den kommer maaskee, naar Norden er saa svækket, at den ikke længere kan drage nogen Fordeel af sin Triumph i Slavespørgsmaalet; men alligevel vil den komme, og med den ogsaa en anden Begivenhed, hvorom Herren har talt, nemlig, at „Levningen, der er tilovers i Landet (Lamaniterne), skulle ordne sig til Krig og være saare vrede, og skulle forfærde Hedningerne med en stor Forfærdelse."

Alle disse Begivenheder kunne allerede nu tydelig forudsees. Trin for Trin nærme de sig deres Opfyldelse. Vi ønske, at de

Hellige vilde aabne sine Øine og skue Tidernes Tegn. Vi gjentage dette saa ofte, for at vore Søskende skulle kunne forstaae, at Gud er sanddru og opfylder alle sine Forjættelser, thi naar han taler, mener han hvad han siger. Han hævder sine Tjeneres Vidnesbyrd i dette Stykke og stadfæster deres Kald som sine Repræsentanter ved at opfylde sit Ord, som udtales ved dem. De, som lade haant om disse Mænds Ord og benegte Muligheden af deres Opfyldelse, ere selv Midler til at opfylde dem. Herrens Tjenere forudsagde ved Inspirationens Aand, at uden Nationen vilde omvende sig, skulde Unionen adsplittes og en ødelæggende Krig paafølge. Deres Fjender betvivlede Sandheden af disse Prophetier og sagde, at de aldrig vilde blive opfyldte. Selv om Syden skulde skille sig fra Norden, hvilket man forøvrigt ikke troede, vilde der ikke blive nogen Krig af. Forsynet, sagde de, havde bestemt en ganske anden Skjebne for Unionen. Men da det virkelig kom til Brud mellem Syden og Norden, vare mange af dem, som forhen benegtede Muligheden af en saadan Begivenhed, de Første, der grebe til Vaaben og stadfæstede derved netop hvad Prophetierne forudsagde, og dog vilde de ikke indrømme Sandsynligheden af, at de øvrige Prophetier kunne opfyldes. Uagtet de have Beviset for deres Feilberegninger og Blindhed og for Sandheden af Herrens Tjeneres Udsagn lige for deres Øine, ville de med en Haardnakkethed, som om de altid havde havt Ret, paastaae, at Prophetierne om kommende Begivenheder aldrig kunne eller skulle opfyldes! Det er næsten utroligt, hvor bedaarede i denne Henseende de ere, som fornegte Aabenbaring, dersom man ikke havde Syn for Sagen. Vi skulle blot tage eet Exempel, for at belyse denne Gjenstand.

For henved 33 Aar siden blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa en grusom og umenneskelig Maade uddrevet fra Staten Missouri. Kun fire eller fem Aar tidligere bleve flere af dens Medlemmer, som vare bosiddende i Jackson County sammesteds, forjagede derfra af Pøbelhobe, og maatte forlade deres Gods og Eiendomme. Dette var et haardt Slag for de Hellige dengang, thi de vidste ifølge Aabenbaringen, at der var netop Stedet, hvor Zions Centrumstad skulde være, hvor Templet skulde opreises, over hvilket hans Herlighed skulde lyse, og hvor det nye Jerusalem skulde bygges. De bleve yderst modfaldne ved at see alle deres skjønne Forhaabninger saa pludselig tilintetgjorte, og deres Fjender hoverede naturligviis i samme Forhold, thi havde de ikke ved at uddrive de Hellige beviist, at deres Propheters Forudsigelser vare falske? Men Herren, som saae sit Folks Kummer og deres Fjenders Jubel, inspirerede sin Tjener til at tale Trøstens Ord til de Hellige og lod ham belære dem om, hvorfor han havde taalt, at disse Lidelser tilføiedes dem. Han sagde, at han havde tilladt det, for at Fjenderne „skulde fylde deres Ugudeligheders Maal, saa deres Bæger kunde vorde fuldt; og for at de, der kalde sig efter mit Navn, kunde blive revsede en liden Tid, med en svar og haard Revselse, fordi de ikke gave Agt paa alle de Bud og Befalinger, som jeg gav dem.“ Han sagde tillige, at i hans egen beleilige Tid vilde han udøse sin Vrede uden Maal over sine Fjender, som havde jaget og slaaet hans Folk, og hans Folk skulde vende tilbage og opbygge Zions øde Steder, hvilke aldrig mere skulde omstyrtes. En anden Gang sagde han, at „han havde udsendt Fordærveren, for at fordærve og ødelægge sine Fjender, og om ikke mange Aar skulde de ikke være mere til, og besmitte hans Arv, og bespotte hans Navn paa det Land, som han havde helliget til sine Helliges Indsamling.“

Da disse Prophetier udtaltes, var

Intet usandsynligere for det menneskelige Øie end deres Opfyldelse. De Helliges Forhaabninger om at vende tilbage til deres Eiendomme i Jackson County har i mange Aar været Gjenstand for alle vore Opponenters Vittigheder, naarsomhelst de have talt eller skrevet om de Hellige. Den Ihærdighed, hvormed de have klynget sig til dette Haab, er atter og atter bleven anført som et Beviis for deres Religions Forrykthed. Selv Jackson Countys Befolkning — deres gamle Forfølgere — betragter de Sidste-Dages Helliges Tilbagekomst som noget høist Latterligt, endskjøndt der gives dem, som have tilstaaet, at i deres Hjerte ængstes de for en slig Begivenhed. Men uagtet der for det menneskelige Øie ikke var stor Udsigt for de Hellige at gjenerholde sine tabte Godser, stolede de dog urokkelig paa Herrens Ord. De vidste, at Prophetiens Opfyldelse kunde tøve noget, men aldrig udeblive. Aldrig har dette Folk modtaget større Forvisning om Opfyldelsen af Herrens Forjættelse end netop nu. Siden Krigens Udbrud har Staten Missouri været en stadig Valplads, hvor begge Armeer have kjæmpet om Overherredømmet. Dens Befolkning er bleven splittet ad og har stillet sig paa begge Hæres Side til indbyrdes Kamp. Størsteparten af Jackson Countys Borgere er, ifølge paalidelige Efterretninger, bleven Oprørere og har begunstiget det sydlige Forbund — og Forrædere vare de dengang de Hellige fordreves. Ifølge Confiskationsacten, som fornylig er vedtaget i Nordstaternes Congres, hjemfalde de Landstrækninger, som de fordum frarøvede os, hvorved de gjorde sig skyldige i den sorteste Brøde, til den Regjering, mod hvem de have sat sig op. De ville gaae tabt saavel for dem selv som for deres Børn og være i Regjeringens Værge, indtil de atter komme i vore Hænder. Hvis Retfærdigheden skulde have sin Gang, vilde disse Strækning blive overladte til os uden Vederlag, da Regjeringen har faaet sin Betaling for dem for næsten tredive Aar siden. Men enten den længe ventede Retfærdighed bliver os tildeel eller ikke, vil den Tid komme, da vi skulle gjenerholde dem ved Kjøb, om ei paa anden Maade, naar vi ere beredte til at udføre hvad Herren paalagde sit Folk for mange Aar siden, nemlig at kjøbe hele den Deel af Landet til Arv og Eie.

De Helliges Forfølgere blive formedelst den stedfindende Borgerkrig bortfeiede af det Land, som de i deres Hovmod betragtede som deres Eiendom for evig, og hvis den samme Tvedragt vedbliver, vil Landet blive aldeles øde og forladt, og der vil da ikke længer være Nogen til at hinde de Hellige i at opfylde Herrens Befaling og virkeliggjøre alle deres Forhaabninger. Den Almægtiges hevnende Retfærdighed udøses over Amerikas Beboere, men de see det ikke, uagtet de selv ere Redskaber i Herrens Haand til at udføre hans Villie. De ligne fuldkommen Nephiterne i Oldtiden, som til deres egen Fordærvelse forkastede Evangeliet, hvilket kan sees af Prophetens Ord: „Og Gud sagde: gaa og siig dette Folk: I have Øren og høre ikke, I have Øine og see ikke, I have Hjerter og forstaae ikke. Derfor vil jeg lade deres Stæder blive uden Indbyggere, deres Huse uden Beboere og vil gjøre det ganske Land aldeles øde."

Correspondance.

Kjøbenhavn, den 2den Septbr. 1862.

Præsident J. N. Smith.

Kjære Broder.

Da jeg nylig er hjemkommen fra en Tour til Fyens og Fredericia Conferencer, er det mig en Glæde at kunne aflægge Rapport om Tingenes Tilstand og Herrens Værks Fremme i nævnte Dele af Missionen.

Efterat De havde forladt os i Odense kort efter Conferencemødet i Odense den 27de Juli, besøgte jeg i Forening med Ældsterne K. H. Bruhn, P. C. Carstensen og Petersen mange af Grenene og Districterne, hvor vi afholdt flere gode Forsamlinger blandt de Hellige. Endskjøndt Fyens Conference gradviis voxer baade i Antal og Kraft, synes den dog ikke at have saameget Liv og Aand i alle Grenene, som jeg kunde ønske. Det er et uomstødeligt Factum, at der, hvor de Hellige eller de, som kalde sig saaledes, ikke efterleve deres Religion og tage virksom Deel i Sandhedens Udbredelse, ville de Fremmede, som ere ubekjendte med Evangeliet, naturligviis endnu mindre gjøre det. Det Sidste-Dages Værks Fremgang beroer for en stor Deel paa de Hellige, og ikke blot paa de Ældstes Prædiken. Broder Carstensen, som blev beskikket afvigte Foraar til at præsidere over Fyens Conference, er en trofast Mand, og med sin vundne Erfaring og roesværdige Flid betvivler jeg ikke, at Værket vil faae et nyt Opsving dersteds. Der er mange gode, nidkjære Hellige i denne Conference og desuden have vi mange Venner, som endnu ikke have adlydt Evangeliet, men som udentvivl ville om kortere eller længere Tid. Saavidt jeg kunde dømme, ere Brødrene af Præstedømmet forenede i een Aand og virke troligt i deres Kald.

Under mit Ophold i Veile besøgte jeg flere Forsamlinger, hvilke vare fulde af Liv og Interesse. De Hellige her besjæles af en levende Attraa efter at bivaane alle vore Sammenkomster, og Resultatet er, at mange af vore Venner ogsaa besøge Forsamlingerne, og Flere ere tillagte Kirken sidste Qvartal. Den 17de August lod den præsiderende Ældste, N. Johansen, afholde en større Forsamling i Veile for Præstedømmet og saamange af de Hellige, som kunde komme. Vi havde en lykkelig Dag, og Alle følte særdeles vel. Den 24de overværede jeg i Forening med Br. Johansen et Districtsmøde i Horsens. Rapporterne, som aflagdes her om Værkets Forfatning, vare gode og opmuntrende. Tilvæxten var i sidste Qvartal just ikke saa stor, da omtrent ligesaa mange vare udelukte som døbte. Den omreisende Ældste, Br. Jensen, har begyndt at „beskjære Viingaarden“ og har allerede afskaaret flere af de tørre Qviste, som hidindtil kun have været Træet til Besvær og hindret dets Væxt og Frugtbarhed. Jeg troer, det vil være til Gavn for hele Districtet.

De Hellige begynde at forstaae, at de ikke kunne nyde noget Godt af Guds Rige, medmindre de gjøre sig værdige dertil og kunne staae paa deres egen Grundvold. Br. Johansen har underrettet mig om, at et større Antal er tillagt hans Conference i afvigte Qvartal end i noget foregaaende, siden Conferencen blev organiseret.

De Hellige have levende Interesse for „Stjernen.“ Jeg hører dem allevegne tale om den med den høieste Anerkjendelse, især er man tilfreds med den tilføiede Rubrik „Correspondance,“ hvilket jeg for mit per-

sonlige Vedkommende ogsaa maa ansee som en stor Forbedring. Det er som et Bindeled mellem Conferencerne, og giver Alle Kundskab om Værkets Tilstand i andre Dele af Missionen, hvilket ikke alene opmuntrer dem, men giver dem Leilighed til at høste Gavn af Andres Erfaring.

Min Helbred har i det Hele taget været god, og jeg fryder mig i Herrens Værk og min Mission. Altid bedende, at Herren vil velsigne og bevare Dem i Deres vigtige Plads, tegner jeg mig Deres Broder og Medarbeider i Christi Evangelium,

William W. Cluff.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star“ om

Et mærkværdigt Phænomen, som er skjult for de Vise.

Der er noget saa høist Mærkværdigt forbunden med Guds Værk blandt alle Nationer, at det i Sandhed er forbausende, at en saa oplyst Generation, som den nulevende, kan lade det hengaae upaaagtet. Nogle Steder kan en Ældste neppe aflægge eet Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse med samt dets Gaver, Kræfter og Velsignelser, før han bliver overfuset med Anmodninger i et fornærmeligt Sprog og paa en uforskammet Maade om at gjøre et eller andet mirakuleust Tegn som Stadfæstelse paa hans Udsagn. De fordre Tegn med den samme Hæftighed som Jøderne, da de med en vantro Rysten paa Hovedet tilraabte den korsfæstede Frelser: „Er Du Guds Søn, da stig ned af Korset.“

Saadanne Forlangender ere aldrig retfærdige; men om man nogensinde kunde have undskyldt dem, maatte det have været i Begyndelsen af de Ældstes Fremtræden. At forlange Tegn nu, da de øiensynligste og meest slaaende Beviser paa Guds Almagt, betræffende dette Værk, have ligget for Folkets Øine i tredive Aar, røber en ualmindelig Grad af Vankundighed og Frækhed. Dersom denne Slægt besad halv saamegen Skarpsindighed og Dømmekraft, som den gjerne vil give sig Mine af, vilde Guds Riges Væxt og vidunderlige Udvikling have tiltrukket sig mere Opmærksomhed, vakt større Nysgjerrighed og fremkaldt grundigere Undersøgelser end Tilfældet har været. Dersom vore Medmennesker vare oprigtige og saa skarpsindige som de sige, vilde de aldrig fordre Mirakler som Beviis paa en Ældstes Sanddruhed, thi deres egen ubildede Dømmekraft vilde forlængst have overbeviist dem derom. Men hvis Tegn og Mirakler virkelig ere Beviser for Sandheden, da maa visselig de Sidste-Dages Helliges Tro og Lære være sand. Ligefra den første Dag deres Religion blev aabenbaret til Jorden, have de maattet bekjæmpe og overvinde alslags Opposition. Angrebne paa det Heftigste lige fra Begyndelsen af, have de for hvert Trin maattet kjæmpe mod talrige og mægtige Fjender. Kraftige Sammensværgelser have dannet sig, hvis Formaal vare deres totale

Tilintetgjørelse, og heri ere de ovenikjøbet baade offentlig og hemmelig blevne understøttede af de forskjellige Staters og Landes Regjering. Og dog — trods alle godt udstuderede Planer og fortvivlede Forsøg paa at sætte dem igjennem — ere de Hellige blevne befriede, ja vidunderligt, mirakuleust befriede, og det ikke blot een, to eller tre Gange, men saa ofte, at det er bleven et almindeligt Ordsprog blandt dem.

Selv om der ikke var noget Andet ved det Sidste-Dages Værk, som kunde tildrage sig Verdens Opmærksomhed end Indsamlingen af et Folk under saa særegne Omstændigheder, maatte dette alene være mere end tilstrækkelig. Eftertænk for et Øieblik Beskaffenheden af denne Indsamling og sammes Øiemed. Nogle faa Mænd, der ikke adskilte sig fra sine Medmennesker ved Andet end deres Præstedømme og Guds Aand, fremtraadte og forkyndte Nationerne Evangeliets Principer og advarede dem for de kommende Begivenheder. Besjælede af een Aand og drevne af eet Motiv forsagede de Troende, som adløde Vidnesbyrdet, deres Hjem, deres Fædreneland, deres Slægt og Venner og udvandrede til et ukjendt Land for at boe blandt Folk, som de vare aldeles fremmede for. Ethvert Land, hvor disse Mænd have forkyndt Evangeliet, hvor rigt det end har været begavet af Naturen, har maattet forøge de Indsamledes Tal ved nogle af dets Indbyggere. Hvor forunderligt er ikke dette! Naar har Verden oplevet saa stort et Under? I henved et qvart Aarhundrede have Mænd, Qvinder og Børn, som vare aldeles fremmede for hverandre, vendt deres Fjed fra ethvert Punkt paa Compasset til et fælles Samlingssted, og i mange Tilfælde have de vandret Tusinder af Mile fra deres tidligere Arne. Bestaaende af flere Nationer, talende forskjellige Sprog, opdragne i forskjellige Troesbekjendelser og under de forskjelligste Forhold, have de — besjælede af Herrens Aand — brudt med deres Fortid, have de forladt det Land, hvor de engang havde besluttet at ende deres Dage, og „flokkes ligesom Duer til deres Vinduer." Af et saa blandet Materiale er en kraftig Stat bleven opreist, som i en ikke fjern Fremtid er bestemt til at indtage en fremragende Plads blandt Nationerne og udøve en afgjørende Indflydelse paa Jordens Affairer.

Et af de mærkeligste Træk hos de Hellige er deres Enighed — en Enighed, som vi forgjeves søge blandt de øvrige nulevende Nationer. Et saa usædvanligt Sammenhold hos et Folk af saa forskjellig Nationalitet og Opdragelse, saa afvigende Sæder og Skikke kan med Rette kaldes mirakuleust, thi er det ikke en fuldkommen Modsætning til hvad der finder Sted blandt andre Samfund, Nationer og Folk? Og dog kan Fleertallet af Menneskeslægten ikke see, eller om de see det, ville de ikke erkjende, at der i alt dette er Noget, som fortjener mere end Vittigheder og Spot. Saadan uhørt Blindhed er et stærkt Beviis paa den Ondes Magt til at drage et Slør over Menneskenes Forstand. Borddandsen, Aandebanken, de ofte ubevidste Udbrud af en Mand eller Qvinde, der paavirkes af en ukjendt Magt, og andet deslige har vakt ansete Videnskabsmænds Opmærksomhed og sat dem i travl Virksomhed med at fremstille Aarsagen til disse Phænomener for Folket, som med Troskyldighed tage tiltakke med deres Forklaringer. Men den Kraft, som indvirker paa fornuftige, fuldbevidste Mænd og Qvinder, og som bringer dem til at handle med en saa usædvanlig Eenhed i alle Ting, og til at boe sammen i en exempelløs Fred og Harmoni, er aldeles uværdig deres Betragtning! Et Værk, som den Almægtige udfører, Oprettelsen af et Rige, som skal bestaae for evig og Organisationen af et Regjeringssystem, som skal

blive universalt og udøve sin Indflydelse paa alle kommende Tider — dette er Noget, som aldeles ikke fortjener de Herrer Viismænds Opmærksomhed, medens en Gjøglers Kunster eller en uædel, falden Løgneaands Handlinger eller Meddelelser blive ansete som Ting af høieste Vigtighed!

Ni Skibe have bragt Tusinder af Hellige fra forskjellige Lande over det mægtige Hav til en anden Verdensdeel i Aar og storartede Forberedelser ere gjorte i denne pengegjerrige og egenkjærlige Tidsalder for at bringe disse Folk Halvveien over det amerikanske Continent til deres fremtidige Hjem i Deserets rolige Dale; men mon om Viismændene i denne Slægt ansee dette Phænomen for Umagen værdt at bryde deres Hjerne med? Trods alle disse overordentlige, ja underbare Tildragelser, vedblive de haardnakket at forkaste Sandheden, og naar Evangeliet fremsættes for dem af en Guds Tjener, ville Mange endda spørge efter Tegn!

Besøg af Præsident G. Q. Cannon m. Fl. Vi ville ikke undlade foreløbig at meddele vore Læsere den glædelige Efterretning, at Præsident Cannon med Hustru, tilligemed John Smith, der skal blive her, samt Joseph F. Smith og Samuel H. B. Smith ankom til Korsøer den 6te dennes. De reiste Alle i Forening med Præsident Jesse N. Smith og Ældste W. W. Cluff directe til Aalborg, hvor der var berammet Conference, og toge derfra over Aarhuus til Kjøbenhavn, hvor de lykkelig ankom Torsdagen den 11te.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder i Kirken fra 1820 til 1856.

(Fortsat fra Pag. 365.)

1842.

6te August propheterede Joseph Smith, at de Hellige vilde blive drevne til Klippebjergene. Den 8de blev J. Smith anden Gang arresteret paa Forlangende af Staten Missouris Gouverneur. 7de Decbr. kom O. Hyde hjem fra sin Mission til Jerusalem. Den 26de blev J. Smith tredie Gang arresteret paa Forlangende af Staten Missouris Gouverneur.

1844.

27de Juni bleve Joseph og Hyrum Smith snigmyrdede af en Pøbel i Carthage Fængsel.

1845.

24de Septbr. indgik Kirkens Authoriteter en Overeenskomst med Pøbelen at ville rømme Nauvoo næste Foraar.

1846.

I Begyndelsen af Februar begyndte Kirkens Authoriteter og et stort Antal af de Hellige at udvandre fra Nauvoo. 24de April ankom de til Garden Grove i Iowa Territorium. 16de Mai ankom Pionererne til Mont Pisgah i Iowa. I Juni kom der Ordre fra Regjeringen til at sende Mormon-Bataillonen til Mexico. 10de, 11te og 12te Septbr. fandt flere Træfninger Sted mellem de Hellige i Nauvoo og Pøbelen. Den 16de forpligtede Kirkens Overster i Nauvoo sig til at overgive Staden og at lade Resten af Menigheden forlade den.

1847.

14de April forlod Pionererne Vinterqvartererne og vandrede til Klippebjergene. 24de Juli ankom de til Saltsødalen. I Decbr. blev det øverste Præsidentskab, bestaaende af tre Personer, paany organiseret. Den 23de skrev de Tolv en Epistel til de Hellige, hvori de underrettedes om, at Indsamlingen atter kunde begynde.

1848.

I Mai reiste Præsident Brigham Young anden Gang fra Vinterqvartererne til Store Saltsøstad, hvor han tilligemed H. C. Kimball ankom den 20de Septbr. 19de Novbr. afbrændte Nauvoo Tempel.

1849.

Store Saltsødal blev opmaalt af Capitain Stansbury og Capitain Gunnison ifølge Ordre fra de Forenede Staters Regjering. 6te Octbr. begyndte man at organisere det Vedvarende Emigrationsfonds Compagni.

1850.

27de Mai nedblæste Murene af Nauvoo Tempel. 14de Juni landede de første Missionairer til Skandinavien i Kjøbenhavn. 15de Juni udkom det første Nr. af „Deseret News." 12te August blev den første Daabshandling udført ved guddommelig Myndighed i Danmark. 9de Septbr. fik Utah sin Territorial-Forfatning. 13de Octbr. ankom det første Selskab af Emigranter, udfriede ved det Vedvarende Emigrationsfond, fra de Forenede Stater til Utah. 7de Decbr. blev den første Green af Kirken i Frankrig organiseret i Paris.

1851.

7de April blev der i Store Saltsøstad voteret at opføre et Tempel. I September opstod Tvistigheder med de Forenede Staters Dommere. 1ste Octbr. udkom første Nr. af „Skand. Stjerne" i Kjøbenhavn.

1852.

29de August blev Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab første Gang offentliggjort. 3die Septbr. ankom det første Selskab Hellige fra Europa, befordrede ved Emigrationsfondet, til Utah. 13de Decbr. sammentraadte Utahs lovgivende Forsamling første Gang.

1853.

25de Januar ankom Ældsterne O. Spencer og J. Houtz til Berlin paa deres Mission til Preussen, men bleve landsforviste derfra den paafølgende 2den Februar. 14de Februar blev Tempelpladsen i Store Saltsøstad indviet. 7de Marts ankom de første Missionairer til Gibraltar. 6te April blev Grundstenen til Templet lagt. I dette Aar leed Befolkningen i Utah meget som Følge af en Krig med Indianerne. 26de Septbr. blev Cap. Gunnison med Selskab massacreret af Indianerne. 1ste Novbr. udkom det første Nr. af „Journal of Discourses" i England.

1854.

11te Marts døde Willard Richards. 7de April blev J. M. Grant kaldet til

at indtage W. Richards' Plads i det øverste Præsidentskab. 23de Mai døde Patriarch John Smith. 28de Juni blev John Smith, Hyrum Smiths Søn, beskikket som Patriarch over hele Kirken.

1855.

29de Januar døde Indianerhøvdingen Walker. 5te Mai blev Begavelseshuset i Store Saltsøstad indviet. I October blev en Green af Kirken organiseret i Dresden i Tydskland. 15de Octbr. døde Ældste Orson Spencer. I dette Aar blev Afgrøden ødelagt af Græshopper og Tørken. 29de Octbr. foreslog det øverste Præsidentskab i sin almindelige Epistel, at de Hellige, som emigrere ved Hjælp af Emigrationsfondet, skulde gaae over Sletterne med Haandkarrer. 10de Decbr. samledes Utah lovgivende Forsamling første Gang i Fillmore, Territoriets Hovedstad. I denne Maaned blev der vedtaget i den lovgivende Forsamling, at der gjøres et Udkast til en Constitution for Utah som Stat, og at en Ansøgning indsendes til Congressen om Utahs Optagelse i Unionen. Der blev ligeledes vedtaget at foranstalte en Folketælling i Territoriet.

1856.

En Forsamling af Delegerede vedtog den udarbeidede Stats-Constitution den 17de Marts og valgte G. A. Smith og J. Taylor til at fremlægge en Ansøgning i Congressen om Utahs Optagelse som Stat. I dette Aar blev Tiendeloven almindelig indført i Europa. I første Halvdeel af dette Aar var der stor Mangel paa Levnetsmidler i Utah, og mange Huusdyr døde. I Aar blev Staden Iowa valgt til Udrustningssted for Emigranterne istedetfor Keokuk, som var bleven benyttet siden 1853. 26de Septbr. ankom det første Haandkarrecompagni til Store Saltsøstad.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Paa Grund af de franske Troppers Nærværelse i Rom har der hersket stor Misfornøielse blandt det italienske Folk, hvilken antog en alvorlig Charakteer, da Garibaldi satte sig i Spidsen for en Folkebevægelse for at forjage de Franske og erholde Rom til Hovedstad for Italien. Dette fremkaldte Uvillie hos Victor Emanuel, som erklærede ham for Oprører og derfor udsendte Tropper imod ham. I en Fegtning, som paafulgte, blev Garibaldi saaret i Foden og taget tilfange. Hvad Resultatet af hans Foretagende vilde have været, hvis det havde nydt den forønskede Fremgang, og hvad Resultatet vil blive af hans Tilfangetagelse, er Noget, som endnu ligger skjult i Fremtiden.

England. En frygtelig Jernbaneulykke er hændet ved Market Harborough. To Extratog, hvoraf det ene førte næsten 1,000 Passagerer, kjørte med faa Minutters Mellemrum bort fra London. Ved Midnatstid foer det ene Tog ind i det andet, som var standset et Øieblik for at indtage Vand. Flere Personer dræbtes paa Stedet, 25 bleve rædsomt saarede, og det hele Antal af qvæstede Personer beløber sig til 400.

Skibbrudene paa Storbritanniens Kyster ere Aar for Aar i Tiltagende. I 1861 er der forulykket ikke mindre end 1,171 Skibe; i 1857 var Tallet kun 866 og

er derpaa steget Aar for Aar til 869, 1,067, 1,081 og 1,171. Af Sammenstød forekom forrige Aar 323.

Amerika. Guerillakrigen vedvarer efter en stor Maalestok i Tennessee, Kentucky og Missouri. Unionsmændene klynge vel enhver Guerilla, som de faae fat paa, op i det første det bedste Træ, men Guerillaerne, der i Reglen ere seirrige, gjøre rigelig Gjengjæld. Især i Kentucky husere de frygtelig. Efter en af deres Førere, Morgans Beretning, har han i denne Stat i Løbet af 14 Dage taget 1,200 Fanger, ødelagt Eiendom til en Værdi af 2 Millioner Dollars, erobret 20,000 Geværer og besat 20 Stæder. — I en Skrivelse af 3die August fra Richmond, de Sydliges Hovedstad, skildres Byens Tilstand saaledes: „Byens Befolkning er paa Grund af Hovedarmeens Nærværelse næsten 500,000 Individer større end den var før Krigen, hvilket har bevirket, at Priserne paa alle Fornødenhedsgjenstande ere stegne til det Utrolige. Kaffe koster 6 Rd. dansk Pundet; Thee 14 Rd.; Puddersukker 1 Rd. 3 Mk.; Æg 2 Rd. pr. Dusin; Mælk 2 Mk. 12 Sk. Potten; Bomuldstøi 1 Rd. pr. Alen; Lærred 3 Rd. pr. Alen; en Hat 28 Rd.; et Par Støvler fra 50 til 80 Rd.; et Par Sko 30 Rd.; Smør 2 Rd. pr. Pd.; Kartofler 6 Rd. pr. Skjeppe; en Overfrakke eller Kappe 100 til 150 Rd.; et Par Beenklæder 50 Rd., og saa fremdeles." — Siden Krigens Udbrud have Nordstaternes Marine mistet 95 Skibe og Sydstaternes 385. I samme Tidsrum har man i Syden ødelagt omtrent en halv Million Baller Bomuld. — Lincoln har besluttet at sende Negre, som maatte forlade Syden, til en Landstrækning i Centralamerika, da de Farvede umulig kunne indtage samme Rang som de Hvide i Staterne. — McClellan har lykkelig fuldendt sit Tilbagetog fra sin farlige Stilling ved Harrison Landing. De seneste Depescher melde, at de Sydlige have angrebet Baton Rouge, men ere kastede tilbage med stort Tab. Unionens General Williams er falden. Ogsaa i Arkansas har der fundet et Slag Sted, som Syden tabte, men nærmere Efterretninger mangle.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Tolvte Aargang.

Fra 1. Octbr. 1862.

„Hører, I Hedninger! Herrens Ord, og kundgjører det paa Øerne langt fra og siger: den, som adspredte Israel, skal samle ham og bevare ham, som en Hyrde sin Hjord."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

1863.

Indhold af 12te Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Conferencemødet for Nord-Jyllands District,

afholdt i Aalborg den 7de Septbr. 1862.

Tilstede: George Q. Cannon, Præsident for den Europæiske Mission.

Ældster fra Zion: Jesse N. Smith, Præsident for den Skandinaviske Mission, W. W. Cluff, John Smith, Samuel H. B. Smith, Joseph F. Smith og A. Christensen.

Af Conferencepræsidenter: H. C. Høgsted og N. C. Edlefsen.

Mødet aabnedes Kl. 10 Formiddag med Sang.

Bøn af Ældste A. Christensen, hvorefter Sangen: „Velkommen hid til Danmarks Sletter" blev afsungen.

Ældste A. Christensen udtalte sin Glæde over at være samlet med saamange af Herrens Tjenere fra Zion; sagde, at Troen er en Gave af Gud, som kun erholdes af dem, der søge og attraae Retfærdighed; sagde, at Forretningerne vilde ei optage lang Tid idag, da der ikke var Behov for nogen Omordning for Nærværende.

Præsident Jesse N. Smith stod dernæst frem og sagde, at det var ham særdeles kjært at see saamange bekjendte Ansigter og glædede sig over, at de Hellige havde været deres Pagt troe, siden sidst han var her, hvilket udgjør en Tid af henved et Aar. Alt er vel med Guds Folk, og de Hellige ere lykkelige og trives godt i Evangeliet. Udtalte sin Taknemmelighed for alle de store og uskatteerlige Velsignelser, vi nyde i denne Tid under Zionsbrødrenes Ophold iblandt os. De ville tale til os i det engelske Sprog, men da ikke alle de Tilstedeværende forstaae dette Sprog, vil det blive oversat af en af Brødrene.

Præsident G. Q. Cannon fremtraadte dernæst og holdt en længere Tale af følgende forkortede Indhold:

Det er mig en stor Glæde, Sødskende, at være samlet med Eder idag, endskjøndt vi ei forstaae hinandens Sprog, men min Bøn er til Herren, at han vil give mi sin Aand, saa jeg kan fremføre saadanne Ting, som maatte være nyttige og gavnlige for os for Nærværende. Herren giver altid sine Tjenere denne Aand, naar de ydmygt og tillidsfuldt anraabe ham om den, og ved dens Bistand ere de istand til

hurtig at fuldbyrde hans Værk under Livets forskjellige Omskiftelser. Evangeliet har forenet os i een Tro og eet Haab, og har meddeelt os en forhen ukjendt Lyksalighed. Tidligere vare de Hellige fremmede for hverandre, de levede blandt forskjellige Nationer, i forskjellige Lande, under forskjellige Forhold og havde forskjellige Sæder og Skikke; men uagtet alt dette, ere Menneskene dog af een Herkomst, de ere udsprungne fra een Fader, og eet Maal er bestemt for Alle. Til den Ende besluttede vor Herre og vor Gud at samle sine Børn til eet Sted, hvilket han har ladet sine Tjenere Propheterne forkynde for Aartusinder siden, ja ligesiden Verdens Skabelse, og som Bindemiddel for sine troende, lydige Børn gav han dem Evangeliet. Dette sammenknytter alle deres Forhaabninger, fremtidige Udsigter og Glæder. Alt Nationalhad, al Fordom og al Splid forsvinder, hvor dets Indflydelse gjør sig gjeldende, og det vil sammenbinde og forene alle Guds trofaste og oprigtige Børn til et stort og mægtigt Folk, der er villig til at udføre hans evige Planer og Hensigter paa Jorden. De føle, at de ikke længere ere Fremmede og Udlændinge, men at de ere Brødre og Søstre af eet Blod. Herren saae, hvorledes hans Børn i deres Forladthed vare blevne et Bytte for Vildfarelser og falske Traditioner; han saae, hvorledes deres Forstand og naturlige Dømmekraft var bleven fordunklet og vildledt af Aarhundreders Mørke; derfor forbarmede han sig atter over sine faldne Børn, sendte sine Tjenere til dem med Frelsens Evangelium, der kan hæve dem fra deres sunkne Tilstand og lede dem fremad paa Veien, der fører tilbage til ham. De Hellige maae nødvendigviis hver for sig forstaae hvad de have annammet; de maae have et uafhængigt Vidnesbyrd hos sig selv om Sandheden; de maae vandre selvstændigt fremad paa den betraadte Bane, og ei lade sig paavirke af Andres daarlige Vandel eller søge Medhold og Undskyldning for deres egne Svagheder i Andres Feil. Selv om Mænd, der ere satte til at lede og undervise os, skulde svigte deres Kald, burde det ikke paa nogen Maade rokke vor Tro, thi Saadant vilde aldrig svække Sandheden eller Evangeliet. Det bliver hvad det er alligevel og vil vedblive at have sin frelsende Kraft for os, saalænge vi vandre efter dets Forskrifter. Derfor er det nødvendigt, at Enhver tænker for sig selv, troer for sig selv, handler for sig selv og bliver frelst for sig selv. Maa Gud velsigne Eder Alle i Jesu Navn. Amen.

Ældste A. Christensen oversatte derpaa ovenstaaende Tale for de Forsamlede.

Derefter fremstod Ældste Joseph Smith og sagde: Det glæder mig at være forsamlet med mine danske Sødskende, endskjøndt vi ei fuldkommen forstaae hverandres Sprog. Evangeliet er den Kjæde, som forener Menneskenes Børn til Eet og leder dem fremad til det store Maal, Herren har bestemt for alle Lydige og Trofaste. Herrens Børn ere kjendelige, hvorsomhelst de findes i Verden, paa deres Kjærlighed til hinanden. Ønskede Guds Velsignelser over de Hellige i Herrens Navn.

Ovenstaaende gjengaves paa Dansk af Ældste A. Christensen,

Derefter talte Ældste John Smith til Forsamlingen. Sagde, at det var hans inderligste Ønske at kunne udføre det Arbeide, der paahviler ham, til Guds Ære og sine Medmenneskers Gavn, saa hans Missionsvirksomhed ikke skal være omsonst. Sagde, dette var den første Mission, der var ham beskikket, og vilde gjøre Alt, hvad han formaaer, for at fremme Herrens Gjerning i Skandinavien.

Oversættelse af Ældste A. Christensen, som derefter fremsatte følgende For-

slag med Hensyn til Authoriteternes Opholdelse og Anerkjendelse:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa hele Jorden, samt som Prophet, Seer og Aabenbarer.

Heber C. Kimball som hans første og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

De tolv Apostlers Qvorum med Orson Hyde som Præsident.

Foreslog at anerkjende alle de øvrige Qvorumer og Grader af Præstedømmet i Zion og dens Staver.

George Q. Cannon som Præsident for den Europæiske Mission.

Jesse N. Smith som Præsident for den Skandinaviske Mission.

W. W. Cluff og H. P. Lund som omreisende Ældster i hele Skandinavien under Præs. J. N. Smiths Bestyrelse.

A. Christensen som Præsident for Nord-Jyllands District.

N. C. Edlefsen som Præsident for Aalborg Conference.

H. C. Høgsted som Præs. for Vendsyssel Conference.

John Smith, som er sendt hertil fra Zion for at arbeide i denne Mission, samt de øvrige Brødre, som ere hos os i Besøg, hvilke Forslag alle bleve eenstemmig vedtagne.

Derefter sang man: „Nu Zions Sol paany opgaaer."

Bøn af Ældste H. C. Høgsted.

Kl. 2. Efterm.

Forsamlingen aabnedes med Sangen: „Hvor seer det ud i Verdens Ørk."

Bøn af Ældste N. C. Edlefsen.

Sangen: „Lad Zion i sin Pragt opstaae."

Ældste W. W. Cluff udtalte sin Glæde over de uskatteerlige Velsignelser, som vor himmelske Fader skjenker os. Guds Værk gjør kraftig Fremgang blandt Nationerne, og det vil ei vare ret længe, før Herren skal føre sit Folk til Triumph og Anerkjendelse paa Jorden. Det bør os derfor at eftertragte Alt, hvad der er Godt og Roesværdigt, for at blive skikkede til at indtage den Plads, Herren har bestemt for Enhver af os.

Ældste Samuel H. B. Smith følte sig lykkelig ved denne Leilighed at være forsamlet med de Hellige og for de Privilegier, vi nyde fremfor alle andre Folk. Sagde, at vi bør bestræbe os for at vandre ustraffeligt for Herren, saa hans Aand kan boe hos os og veilede os i alle vore Foretagender; thi ved Enighed og Kjærlighed beredes vi for en herlig Fremtid.

Oversættelse af Ældste A. Christensen.

Præsident G. Q. Cannon sagde: Det glæder mig meget atter at kunne staae frem blandt Eder, men det skulde være mig endnu kjærere, om jeg kunde udtrykke mig i Eders eget Modersmaal. Ved at høre paa Brødrenes Bemærkning, kom jeg til at tænke paa den Nationalfølelse og de Fordomme, som næres mod forskjellige Folkeslag, baade med Hensyn til borgerlige og kirkelige Anliggender. Det er almindelig antaget, at Christendommen blev indført i Danmark for henved tusind Aar siden, og man kan derfor godt tænke sig deres Forbauselse, da Mænd i denne Slægt bragte dem det evige Evangelium — et Evangelium, som de Lærde troede at have langt grundigere Kjendskab til end disse Mænd fra et fremmed Land. Men lad os betragte denne Sag lidt nøiere. Hvis det oprindelige Evangelium, som Christus og Apostlerne forkyndte, nu findes blandt Nationerne, og er bleven lært og efterlevet af dem i Aarhundreder, vil det Spørgsmaal naturligen opstaae: Ere de Christnes Frugter saaledes, som Frelseren ønskede dem? Nei ingenlunde.

Menneskene arbeide ikke for den Sag, som Gud ønsker, de skulde virke for; de have for længe siden tabt det herlige Maal af Sigte, som han ved sin Søn og hans Apostler lærte dem at stræbe efter; de have forsaget det himmelske Lys og have vendt sig til Mørket. Hvad udkræves der til Menneskeslægtens Opreisning? Det sande, uforfalskede Evangeliums Forkyndelse af Guds evige Præstedømme, hvilket nu netop skeer. Mænd, besjælede af Herrens Aand og begavede med Fuldmagt fra det Høie, gaae nu frem fra Land til Land og opløfte deres Røst til Advarsel og Frelse for Enhver, der vil annamme deres glade Budskab. Disse Mænd er det ubedærvede Salt, hvormed Nationerne paa Jorden saltes, og om hvem Herrens Propheter fordum talede skulde komme i de sidste Dage.

Trods Nationernes store Opoffrelser for at bygge Tusinder af pragtfulde Kirker og for at underholde en talløs Geistlighed, kan det ikke negtes, at Fordærvelsen tager mere og mere Overhaand blandt dem, og de gaae med hurtige og sikkre Skridt deres Undergang imøde. Dommen over dem er udtalt i Himmelens evige Raad, og den vil falde paa dem i Herrens bestemte Tid. Ja hvert Rige, som ikke vil tjene Herren, skal visselig fordærves og sønderbrydes. Saa have Propheterne sagt fordum, og det er gjentaget af Propheterne i disse Dage.

Evangeliets Frugter have vi seet blandt de Sidste-Dages Hellige — et Folk, hvis fornemste Bestræbelse er at holde alle Guds Bud og leve efter hans hellige Anordninger. De hjemsamles til Zion i flokkeviis fra ethvert Land og Folk; de ere forenede med en Enighed, som er exempelløs i Verden, og opfylde bogstavelig Prophetierne ved at opbygge Guds Rige i Bjergenes Skjød.

Propheterne i gamle Dage vare vel bekjendte med Nationernes faldne Tilstand i den Tid, hvori vi leve. Vi behøve kun at læse Aabenbaringen, som Johannes modtog paa Patmos. Nutiden er i him ældgamle Skrift skildret med beundringsværdig Nøiagtighed. De saae, at Nationerne vare drukne af Synd og Last, at de vare besmittede fra den Høieste til den Laveste, at de vare svage og kraftløse. De saae, at Krig, Ulykke og alle Slags Veer skulde hjemsøge dem; de saae den Almægtiges grumme Vrede blive udøst over dem uden Maal; de saae Babels Riger falde for aldrig mere at reise sig. Men paa samme Tid saae de Herrens Tjenere vandre om mellem dem og forkynde Frelse og Befrielse for alle Jordens Gode og Ædle. De saae, at Israel fandt Naade for Herrens Oine; de saae, at vi vandrede ud fra Nationerne; de saae, at vi opbyggede Zion og beredte os for Frelserens Komme. Vi have al Aarsag til at prise os lykkelige over den Lod, som er bleven os tildeel. Vi have annammet Frelsens Budskab og ere paa Veien til evigt Liv og Ophøielse, og det er mit inderligste Ønske, at vi Alle maae være trofaste i vort hellige Kald.

Maa Herren velsigne Eder Alle i Jesu Navn. Amen.

Derefter blev Sangen: „Fryd Dig, o Jord!" afsungen, hvorpaa Ældste A. Christensen oversatte ovenstaaende Tale.

Præs. Jesse N. Smith gjorde dernæst nogle faa passende Bemærkninger og overlod derpaa Resten af Tiden til Conferencepræsidenterne.

Ældste H. C. Høgsted talte om Guds Riges Fremgang i hans Conference og glædede sig over de Velsignelser, vi havde nydt her idag.

Ældste N. C. Edlefsen gjorde nogle opmuntrende Bemærkninger i flere Retninger; hvorefter

Ældste A. Christensen foreslog at hæve Conferencen til ubestemt Tid, hvilket eenstemmig vedtoges.

Efterat en Sang var afsungen, sluttede Ældste J. M. Borglum med Bøn.

A. Christensen,
Conferencens Skriver.

Tale af Præsident G. Q. Cannon

i Generalraadet i Kjøbenhavn den 15de Septbr. om Formiddagen.

Det glæder mig at samles med Brødrene af Præstedømmet ved denne Leilighed, og jeg anseer det som et særdeles Privilegium, der er mig forundt, thi det slaaer aldrig feil, at jeg bliver opbygget ved saadanne Sammenkomster. Det er vort Privilegium at have Guds Aand og Aabenbaringens Lys iblandt os, naar vi komme sammen i et saadant Øiemed som dette.

Der er kun meget faa, maaskee ingen af de Ældste, som forstaae tilfulde hvilke Velsignelser og hvilken Kraft, der er aabnet dem Adgang til ved Modtagelsen af det hellige Præstedømme. De have annammet større Magt, end nogen jordisk Monarch besidder, thi dem er givet Fuldmagt til at besegle de Gjenstridige og Vantroe til Herrens store Dag. De optræde blandt Nationerne som Frelsere, og det er ikke blot dem, der have annammet Apostelskabet, som have denne Myndighed og Ret til at besegle paa Jorden og i Himmelen, men Alle, som have det melchisedekske Præstedømme, alle de, som frembære det glade Budskab om Frelse og Ophøielse, have denne Myndighed.

Gud ærer enhver af sine trofaste Tjeneres Administrationer, og der er ingen Magt, Gave, Velsignelse eller Herlighed uden den er indbefattet i Præstedømmet. Dette gjelder os ligesaa meget som det gjaldt Frelseren, dersom vi kun ere ligesaa trofaste som han var.

Vi maae være rene i vore Tanker, Følelser, Ord og Gjerninger. Alene at faae Præstedømmet beseglet paa sit Hoved, gjør ikke en Mand til en værdig Arbeider i Guds Rige. Han maa skye al Synd og gaae frem blandt sine Medmennesker med himmelsk Reenhed. Ligemeget hvad Stilling en Mand indtager, dersom han ikke er saa reen som en Engel, kan han ikke indtræde i Guds celestiale Rige og nyde dets Herlighed. Enhver skulde stræbe at naae denne Grad af Reenhed, og søge at faae Aandens Lys stadig hos sig, saa han kunde være et følgeværdigt Exempel for alle sine Omgivelser.

De Ældste i Israel skulde ikke søge Undskyldning for sine Svagheder og Feil i Andres slette Vandel. De bør selv forstaae hvad der er ret og handle derefter. Afskaf den Ustik at copiere Andre i den Hensigt, at dække Eders egne Synder dermed. Ingen af de Ældste bør gjøre sig skyldig i Saadant. Hvadsomhelst I gjøre, gjør det, fordi det er ret, fordi I forstaae, at det er saa, og ikke blindthen fordi Andre have gjort det før.

Der er i Særdeleshed een Ting, jeg ønsker at lægge paa Brødrenes Sind, og det er med Hensyn til Frierier og For-

lovelser. De Ældste have ingen Ret til noget Saadant. Gud har aabenbaret et Princip, ved hvis Efterlevelse Enhver kan sikkre sig evig Ophøielse i hans Rige; men i Forbindelse med dette Princip har han givet visse Love, som hans Tjenere ere forpligtede at adlyde, og ingen af disse Love kan krænkes eller brydes ustraffet. **Ingen** arbeidende Ældste har Ret til at indgaae Forbindelser eller Pagter med nogen Qvinde, uden han har faaet Tilladelse dertil af den Mand, som Herren har anbetroet Nøglerne til denne hellige Ordinantse, og jeg maa sige, jeg kjender Ingen i dette Land, som har denne Myndighed. Læg Mærke til den Mand, som er uefterrettelig i dette Stykke, og I ville snart opdage, at hans Kraft svækkes, og hvis han ikke omvender sig, vil han aldeles besnæres af sine kjødelige Lyster og staae i Fare for at blive en Apostat.

Ni Tiendedele af de Ældstes Frafald i denne Kirke har sit Udspring fra utidigt og usømmeligt Samqvem med Qvinder. Ingen Mand kan see paa en Qvinde med Vellyst, uden han taber Troen, har Herren sagt, medmindre han omvender sig. Afstaa fra Alt, som vil berøve Eder Guds Velsignelse i Eders Foretagender. Det er sørgeligt, at en Ældste ikke kan gaae frem og prædike Evangeliet, uden han skal courtisere med Søstrene eller have sig en Kjæreste.

Vi have bragt i Erfaring, at Nogle ere tilbøielige til at troe, at det strevne Ord af Guds Tjenere i disse Dage er betydningsløst, fordi de have seet, at Enkelte, hvem de syntes maatte have tilstrækkelig Kundskab i denne Henseende, have handlet imod de givne Raad. De troe, naar de see en Ældste, som er sat til at være deres Veileder, indvikle sig i Kjærlighedsforstaaelse med Søstrene, at det strevne Ord kun er bestemt til at tjene som Skalkeskjul. Jeg ønsker derfor, at Præstedømmet og de Hellige engang for alle skulle forstaae, at de Raad og Lærdomme, som gives af Kirkens Authoriteter til Veiledning for de Hellige, skulle efterleves af dem, og at ingen Mands Exempel, ligemeget hvem han monne være, maa efterfølges, naar han handler imod de givne Instructioner.

Ingen Mand paa Jorden har saa stor Indflydelse blandt Menneskene som de trofaste Ældste. De gaae frem med Sandheden og Herrens Aand, og de, der indgaae i Kirken, ville naturligen elske dem. Men istedetfor at anvende denne Indflydelse til Menneskenes Frelse og Guds Værks Fremme, benytte mange Ældster den til at sikkre sig Søstrenes Kjærlighed eller timelige Fordele. Hvor usselt! Svaghed og Forbandelse vil altid være Frugten af en slig Vandel. Vor Forpligtelse til at tjene Herren er ligesaa bindende for os, som hans Forjættelser om at velsigne os ere bindende for ham. For at have Præstedømmets Kraft og Velsignelse maae vi opfylde Herrens Bud og Præstedømmets Pagter; hvis vi forsømme dette, er Herren løst fra sin Forpligtelse at velsigne os. Det er Daarskab at troe, at Gud vil ubetinget velsigne en Mand blot fordi han har Præstedømmet.

Aarsagen til al Slaphed og Kraftløshed hos mange Ældster kan altid søges i Forsømmelse af deres Pligter. Sligt bør ei finde Sted. Hvadsomhelst vi foretage os skulde være beregnet paa at frelse og lykkeliggjøre vore Medmennesker; men den Ældste, som ikke har dette Formaal, vil miste Herrens Aand og begynder allerede at nyde en Forsmag paa Helvedes Qvaler.

Lad os leve i Hellighed og Reenhed, medens vi boe paa Jorden, lad os altid have Guds Ære for Øie, og om vi end skulde have kun faa Hustruer og faa Børn, kunne vi alligevel glæde os ved vor him-

melste Faders Velbehag og sikkre os evigt Liv og evig Ophøielse i hans celestiale Rige. Dersom vi kunne sikkre os alle disse Velsignelser i hiin Verden, er det ligegyldigt hvordan vi have det i denne, naar vi blot ære vort Kald og gjøre hvad Herren fordrer af os.

Maa Herren velsigne Eder med sin Aands Kraft, saa I altid kunne holde hans Befalinger og ære Eders Præstedømme, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Indledningsbemærkninger til 12te Aargang.

Det er os en stor Glæde at kunne byde vore Læsere idag det første Nr. af en ny Aargang af „Stjernen" under saa gunstige Omstændigheder som for Nærværende. Stort Held har ledsaget Forkyndelsen af Evangeliet i disse Lande, og vort beskedne Organ har vedblevet at lyse i de religieuse Meningers Taage, understøttet af nogle faa prøvede Venner, medens den store Hob, der vandrer paa Vildfarelsens ældgamle, støvede Vei, overøser vore Bestræbelser med Haan og Spot og tankeløst istemmer Raabet „Bedrageri" — et Raab, som har lydt fra Slægt til Slægt, hvergang store og vigtige Sandheder bragtes for Lyset, det være sig i videnskabelig, philosophisk eller religieus Henseende.

Efter at have fuldendt 11te Aargang af dette Skrift og ved idag at paabegynde den 12te, føle vi, at vi skylde alle gode Gavers Giver vor inderligste Taknemmelighed for al den Naade, han har skjenket os, og som vi fremdeles nyde. Vi haabe, at det Forsyn, som hidindtil saa kjærligt har holdt sin Haand over dette Værk, hvis ydmyge Repræsentanter vi ere, ogsaa i Fremtiden vil vaage over os.

Vi haabe ogsaa, at vore Medarbeidere i Missionen Tid efter anden ville understøtte os med saadanne Bidrag, som kunne ansees som passende for vor Tid og vore Forhold, og vi ville ikke undlade at fremsende vor Tak til dem af vore Venner, som i det henrundne Aar have understøttet os i nævnte Retning. Om den endelige Triumph af vor store og herlige Sag have vi aldrig næret Tvivl, thi vi vide, at vore Principer besidde et saadant indre Værd, at de aldrig kunne modsiges af Sandheden, og desuden have vi Guds Forjættelse ved Propheterne, der er et sikkert og urokkeligt Anker for Sjælen.

Evangeliet er, som Jesus siger, hverken meer eller mindre end en Livslugt til Liv for de Oprigtige og en Dødslugt til Død for de Gjenstridige, hvorpaa kan anføres mange Exempler. Dersom en Mand vandrer i sit Kald, skal hans Vandel lyse klarere og klarere, indtil den bliver som den lyse Dag; men dersom han vandrer uværdigt for sin Gud og sine Brødre, vil Aanden og Kraften af hans Præstedømme forlade ham, og han vil synke i Vantro og Mørke, indtil Frafald griber ham og berøver ham baade Tilliden til Andre og Agtelsen for sig selv. Enhver, som lader

Begjerlighed efter jordiske Ting eller Kjødets Svagheder faae Overherredømme over sin Sjæl, vil tabe sin Virkelyst og Kraft, og det Lys, som engang opvarmede hans Hjerte, bliver forvandlet til Mørke.

Vi advare Enhver, som har smagt den Glæde, Guds Ord bringer, for den Fare at lade Mistro mod sine Brødre opstaae, hvilket vil drage større og langt farligere Onder efter sig; men ov Tro paa Evangeliets frelsende Kraft, da kunne I staae mandhaftigt i enhver Modgang, i enhver Fristelse, i enhver Prøve og i enhver af de store Omvæltninger, som den Almægtige vil fremkalde blandt Nationerne. I Fremtiden som i Fortiden ville vi altid sætte vor Lid til Israels mægtige Gud og frygtløs kjæmpe for vor Ret.

Vi nedbede Himmelens Velsignelse over Alle, som med oprigtigt Hjerte og hellig Iver virke for Guds Riges Fremgang paa Jorden, samt over Enhver, der elsker Sandheden og som er villig til at offre sine timelige Beqvemmeligheder for Evangeliets Sag.

Præsident Cannons Besøg og Missionairers Ankomst.

Torsdagen den 4de September om Aftenen havde vi den Fornøielse at byde Broder og Søster Cannon samt Ældsterne John Smith, Samuel H. B. Smith og Joseph F. Smith velkomne i Hamborg. De to sidstnævnte Brødre ere kun Besøgende, medens John Smith er sendt hertil som Missionair fra Zion. Alle tre ere Nevøer af Propheten Joseph — John og Joseph Sønner af Hyrum, Samuel Søn af Samuel H. Smith. Det var os i Sandhed en overordentlig Glæde at samles med disse Brødre og at ledsage Missionens Gjester videre paa deres Reise.

Vi forlode Hamborg om Aftenen den 5te og mødtes næste Morgen af Ældste W. W. Cluff i Korsøer; herfra toge vi samme Dag til Aarhuus, hvor vi med Hjertelighed modtoges af Ældste P. C. Geertsen og mange af de Hellige. Vi kunde ikke opholde os der længe og nyde Godt af deres Gjestfrihed, da vi samme Eftermiddag skulde gaae med Diligencen til Aalborg, hvor vi ankom Søndagen den 7de Kl. 5 om Morgenen. Vi vare visselig endeel medtagne af denne anstrengende Tour, men ved Ældsterne Christensens og Edlefsens forenede Omhu glemte vi snart vor Træthed og samledes med de Hellige samme Formiddag i et Conferencemøde, som længe vil erindres med Glæde. Efter at have besøgt mange af de Hellige og stiftet mange behagelige Bekjendtskaber, forlode vi Broder Edlefsens gjestfrie Huus Tirsdag Morgen den 9de og ankom til Aarhuus den paafølgende Nat Kl. 1. Efter at have hvilet os lidt samledes vi med de Hellige i to fortræffelige Forsamlinger. Ogsaa her lagdes det meest uskrømtede Venskab for Dagen. Torsdag Aften den 11te ankom vi til Kjøbenhavn, hvor vi paa Stationen modtoges af Brødrene Thomassen og Larsen og mange andre af vore Venner.

Søndagen den 14de afholdtes stor Forsamling, hvor elleve Zionsældster vare tilstede. Præsident Cannon benyttede det Meste af Tiden og talte med ædel Varme for Zions Sag og Herrens Folk. Mandag og Tirsdag afholdtes Generalraad for

Missionens arbeidende Præstedømme; her vare tolv Zionsældster og over hundrede indfødte Ældster nærværende. De Lærdomme, som gaves af Præsident Cannon med Flere, vare særdeles oplivende for Enhver, der elsker Sandhed og Ret. Kun ugjerne ophævedes dette Møde, thi Zionsaanden herskede der i rigeligt Maal, og Afskedens Time syntes altfor snart at skille Broder fra Broder.

Den 17de om Morgenen fik vi ny Aarsag til Glæde, da nemlig fire Missionairer fra Zion ankom hertil, hvis Navne ere Hans C. Hansen, A. W. Windberg, Johan Svensen og Christopher Holberg. Saaledes var der paa een Dag ikke mindre end 16 Brødre og 1 Søster fra vort fjerne Hjem samlede i Kjøbenhavn.

Vi behøve vist ikke at fremhæve Gavnligheden af Præsident Cannons Besøg; Indflydelsen deraf haabe vi vil spores i hele Missionen. Vi maae tillige udtale vor Taknemmelighed for, at Præsidentskabet i Zion har sendt os forøget Hjælp hjemmefra. Vi byde vore Brødre Missionairerne et hjerteligt Velkommen til Skandinavien og haabe, at deres Arbeide vil være til Gavn for de Hellige, til Glæde for dem selv og vor himmelske Fader til Ære.

Søndagen den 21de om Formiddagen overværede Brødrene vor almindelige Forsamling, hvor Præsident Cannon holdt en særdeles lærerig og opbyggende Tale, der som sædvanlig oversattes af Ældste Christensen, hvem vi ligeledes ville aflægge vor hjertelige Tak for hans byrdefulde Arbeide. Samme Aften afreiste vore Besøgende fra Kjøbenhavn.

Beskikkelse.

Ældsterne Johan Svensen og Christopher Holberg ere beskikkede som omreisende Ældster i de forskjellige svenske Conferencer, Ældste Hans C. Hansen som omreisende Ældste i Aalborg og Vensyssel Conferencer, Ældste A. W. Windberg som omreisende Ældste i Aarhuus, Skive og Fredericia Conferencer — Alle under Bestyrelse af Missionens Præsident.

Jesse N. Smith,
Præsident over
den Skandinaviske Mission.

Notits.

Vore Bogagenter i Sverrig underrettes herved om, at der i disse Dage udkommer et nyt Oplag af det for nogle Aar siden udsolgte Skrift „En Röst från Landet Zion,“ paa 3½ Ark, hvilket de ville behage at reqvirere.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 379.)

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder, omtalte i Mormons Bog.

Aaret 600 før Christus.

Lehi og Saria med deres fire Sønner Laman, Lemuel, Samuel og Nephi forlode Jerusalem ifølge Guds Befaling og droge ud i Arabiens Ørken. (Side 16, 3.)

592 f. Ch.

Lehi og hans Familie ankom til Overflødighedens Land, saa kaldet paa Grund af dets overordentlige Frugtbarhed; dets nuværende Navn er Arabien. (Side 35, 17.)

570.

Jacob og Joseph bleve indviede til Præster og Lærere for Nephi Folk. (Side 66, 5.)

560.

Nephi fik Befaling til at gjøre andre Tavler. (66, 6.)

545.

Nephi befalede Jacob at skrive paa de smaa Tavler, hvad han ansaae for at være det Ypperligste. (116, 1.)

421.

Da Jacob blev gammel, overdrog han Optegnelserne til sin Søn Enos, og da Enos blev gammel, overleverede han dem til sin Søn Jarom. (135, 9; 139, 1.)

400.

Nephiterne holdt Moseloven, de formeredes hurtig og vare høiligen velsignede. (139, 3.)

362.

Jarom overleverede Pladerne til sin Søn Omni. (140, 6.)

324.

Omni var en ugudelig Mand, men befriede Nephiterne fra deres Fjender. (141, 1.)

318.

Amaron, Omnis Søn, blev beskikket til at tage Vare paa Optegnelserne. (141, 2.)

280.

Amaron overleverede Optegnelserne til sin Broder Chemis. (141, 3.)

124.

Efter Chemis' Søn, Abinadom, gik Pladerne successivt over til dennes Søn Amaleki, Kong Benjamin og Mosias, hvilke hver i sin Tid førte Optegnelserne. Mosias, Kong Benjamins Søn, blev salvet til Konge. (145, 4.)

Da Amaleki førte Optegnelserne, bleve Mosias, Kong Benjamins Fader, og Saamange, som vilde lyttte til Herrens Røst, befalede at drage ud i Ørkenen og førtes ved den Almægtiges Kraft til Zarahemlas Land, hvor de opdagede et Folk, som forlod Jerusalem dengang Kong Zedekias blev ført fangen til Babylon. De anførtes af Mulek, Zedekiæ eneste efterlevende Søn, og traf ved deres Ankomst til Amerika Coriantumr, Jarediternes sidste Konge, hvilke vare blevne ihjelslagne kort før Muleks og hans Folks Ankomst. (142, 6. 10; 417, 6; 554, 9.)

121.

Mossias sendte sexten Mand til Lehi-Nephis Land for at de kunde forhøre sig om deres Brødre. (161, 2.)

91.

Mosias døde, efter først at have overleveret Pladerne til Alma. Almas Søn, Mosias, indstiftede en republikansk Regjeringsform og beskikkede Alma til at være Overdommer i Landet. (208, 1; 212, 6.)

90.

Nehor leed en skammelig Død for sit Frafald og for at have dræbt Gideon. (214, 3. 4.)

86.

Magtraneren Amlici blev ihjelslaget af Alma. I dette Aar fandt mange Slag Sted mellem Nephiterne paa den ene Side og Amliciterne og Lamaniterne paa den anden. Nephiterne seirede som oftest. (218, 14; 220, 18.)

85.

Freden blev gjenoprettet, og Mange bleve døbte i Sidons Vande og bleve Medlemmer af Kirken. (221, 1.)

84.

Freden vedvarede, og 3,500 Individer tillagdes Kirken ved Daab. (222, 2.)

83.

Kirkens Medlemmer bleve stolte paa Grund af deres store Rigdom. (222, 3.)

82.

Alma overgav sin øverste Dommermyndighed til Nephihas og indskrænkede sig udelukkende til en Ypperstepræstes Kald. (223, 5.)

81.

Alma gik paa Mission til Meleks Land og senere til Staden Ammoniha. (234, 2. 3.)

80.

Alma og Amulek udfriedes af Fængslet ved Guds Kraft. (255, 11.)

79.

Lamaniterne udryddede Indbyggerne i Staden Ammoniha. (257, 2.)

76.

Der herskede Fred i tre Aar, og Kirken tog et godt Opsving. (259, 8.)

75.

Ammon udførte en heldig Mission blandt Lamaniterne. (292, 9. 10.

72.

Alma overleverede Optegnelserne til sin Søn Helaman og bød ham at fortsætte sit Folks Historie. (315, 5.)

71.

Nephiterne vandt en glimrende Seir over Lamaniterne paa Grændserne af Mantis Land. (336, 16.)

70.

Helaman udførte en heldig Mission blandt Nephiterne. (339, 4.)

69.

Moroni befalede Nephiterne at befæste alle deres Stæder; de opførte ogsaa mange nye Byer. (352, 1.)

68.

Dette var det behageligste, velsignelsesrigeste og lykkeligste Aar, som Nephiterne nogensinde oplevede. (353, 3.)

65.

Moriantons Folk bleve forhindrede i at flygte til det nordlige Land. Nephiha døde og hans Søn Pahoran indtog hans Plads som Overdommer. (354, 5. 8.)

64.

En Strid mellem Republikanerne og de Kongeligsindede blev fredelig bilagt ved Folkets Stemme; men 4,000 af de Kongeligsindede bleve dræbte, fordi de ikke vilde gribe til Vaaben for deres Land mod Lamaniterne. (356, 3. 5.)

63.

Der gjordes Forberedelser til Krig mellem Nephiterne og Lamaniterne. (360,4.)

61.

Moroni tilbageerobrede Muleks Stad og vandt en fuldstændig Seir over Lamaniterne. (362, 12.)

60.

Moroni overvandt ved List Lamaniterne og befriede sit Folk af Fangenskab. (369, 7.)

59.

Moroni modtog en Epistel fra Helaman i Staden Judæa, hvori berettes om de vidunderlige Seire, som Nephiterne

vandt over Lamaniterne paa den Kant af Landet. (370, 1.)

58.

Moroni indtog Staden Nephiha. (390, 11.)

54.

Efterat Freden var gjenoprettet, voxede Kirken godt. Helaman døde. (393, 20.)

53.

Sjiblon tog de hellige Optegnelser i sin Varetægt. Moroni døde. (393, 1. 2.)

52.

5,400 Mænd med deres Qvinder og Børn udvandrede til det nordlige Land fra Zarahemla. (393, 2.)

51.

Hagoth byggede mange Skibe, og Mange seilede nordpaa. (393, 3.)

50.

Sjiblon overleverede Optegnelserne til Helaman, Helamans Søn, kort før sin Død. (394, 5.)

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 350.)

Forhøret over Vidnerne fortsattes, og Ældste Markham fik Tilladelse til at afgive sin Forklaring. Efterat han var færdig, kom Blakely, een af Vagten, ind og sagde til Br. Markham, at han ønskede at tale med ham. Denne fulgte med ham ud, og da de kom til den anden Ende af Huset, raabte Blakely: „Gud forbande Dig, din gamle Mormonhund, jeg skal slaae Dig ihjel!" og i det samme slog han ham først med knyttet Haand og derefter med en Knippel; men Markham fravristede ham Kniplen og kastede den over Gjærdet. Strax fore ti Mand af Pøbelen ind paa ham for at dræbe ham, og en af disse var Oberst William P. Penniston, Vagtens Befalingsmand. Men Markham sagde, at han kunde lægge dem Alle paa Stedet med eet Slag til Mands, og drev dem bort. Juryen og Rettens Medlemmer stode og saae paa hele denne Affaire og hørte Pøbelen true Markhams Liv med alle optænkelige Eder og Forbandelser, men de toge ingen Notits deraf.

Nævnte ti Mand løb hjem efter sine Geværer for at skyde Markham, og Juryen fremlagde en Klage mod Lyman Wight, Alexander McRae, Caleb Baldwin, Hyrum Smith og mig for „Mord, Forræderi, Brandstiftelse, Indbrud og Tyveri."

Om Aftenen samledes Committen i Daniel Shearers Huus. Efter Bøn af Br. James Newburry blev han, ifølge Ældste Kimballs Anbefaling, ordineret til Ældste af Brødrene Kimball, H. Clark og W. Huntington.

Ældste Kimball meldte, at Jesse P. Mauspin, den Mand, som fik tredive Dollars for at besørge et Brev til os, var vendt tilbage, samt at Fangerne vare raske og ved godt Mod.

Broder Rogers, som var kommen tilbage fra Jackson County, berettede, at han havde solgt alle vore Landeiendomme dersteds. Ældste Kimball anmodedes om at overvære et County-Møde imorgen og der udtale sin personlige Mening om Com-

mitteens og Brødrenes Forhold i Almindelighed og udforske deres Følelser, om de vilde beskytte sine Brødre mod Pøbelens Fornærmelser, hvis man virkelig kom for at drive dem ud, som man nylig har truet med.

I Nat oplodes Fremtidens Syner for mig, saa jeg skuede Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved min snarlige Udfrielse af Fængslet skulde iværksættes, samt den Fare, der truede min elskelige Broder Markham. Jeg vækkede Br. Markham og sagde ham, at dersom han vilde staae lidt tidlig op næste Morgen og ikke vente paa Dommerne og Advocaterne, som han havde besluttet, men ride rask afsted, skulde han lykkelig naae sit Hjem, ja næsten for han vidste af det; i modsat Fald vilde han blive skudt af Pøbelen paa Veien. Jeg bad ham ligeledes opmuntre Brødrene til at være ved godt Mod samt raade dem til snarest mulig at forlade Landet.

Fredagen den 12te. Imorges stod Broder Markham op ved Daggry og reed i fuld Carriere til Far West, hvor han ankom Kl. 9 samme Morgen. Nogle af Pøbelen satte efter for at skyde ham, men kunde ikke indhente ham.

Idag modtog jeg følgende Skrivelse:

„Min Herre! Indesluttet sender jeg Dem den lovede Qvittering, og hvis De vil tage tilbørlig Hensyn til samme, vil det være til stort Gavn for Deres Menighed saavel som for mig, og jeg antager, at med lidt Umage paa Deres Side, kan jeg erholde mine Bøger tilbage. Enhver, som vil aflevere dem paa hvilketsomhelst Sted i Staten, saa at jeg kan komme i Besiddelse af dem, skal erholde en god Douceur. Da jeg veed, De interesserer Dem særdeles for Kirkens Vel, og da Bøgernes Tilveiebringelse vil bidrage meget til at opholde dens Medlemmers gode Navn og Rygte, samt at De vil betragte Tingen i dens rette Lys, haaber jeg, at De ikke vil spare Dem nogen Uleilighed i denne Henseende.

Deres osv.
Jacob Stollings.

Til
Joseph Smith, jun. Diahman."

„Gallatin, Davies County, Missouri, 12te April 1839.

„Det være herved vitterligt for Alle, at jeg Jacob Stollings har Dags Dato forpligtet mig til for Joseph Smith, jun., at løse alle Medlemmerne af Mormonkirken fra deres Gjeld til mig for Varer, som jeg har solgt dem i Gallatin i Aaret 1838, paa følgende Betingelse: at Joseph Smith, jun. tilsender eller lader tilsende mig følgende Bøger, nemlig een Hovedbog, tre Journaler og een Dagbog over Colonialvarer, hvike Bøger bortkom for mig, da min Boutik i Gallatin afbrændte; og dersom nævnte Bøger komme mig ihænde inden fire Maaneder, skal dette Document tjene som Qvittering for al Gjeld, som Mormonerne staae opførte for i nævnte Bøger, men hvis de ikke blive mig tilstillede, er dette Document af ingensomhelst Gyldighed.

„Given under min Haand Dags Dato, som ovenfor nævnt.

Jacob Stollings.

„Bevidnes af J. Lynch."

Et besynderligt Forlandende, at jeg, som har siddet i Fængsel flere Maaneder, skal opsøge bortkomne Sager — Sager, som rimeligvis ere ødelagte af Pøbelen; dog er det ikke besynderligere end saameget Andet, der er hændet. Jeg er imidlertid villig til at gjøre Alt, hvad jeg kan, for at tjene mine Medmennesker.

„Commerce, Illinois, den 12te April 1839.

„Mine Herrer Redacteurer! Indesluttet sender jeg Dem en Skrivelse fra Gouverneur Lucas i Iowa Territorium. Hvis De troe, at dens Offentliggjørelse i

nogen Maade kan tjene til at fremme Retfærdighedens Sag ved at rense „Mormonernes“ gode Navn og Rygte fra alle de taabelige Løgne, som Ondskab, Misundelse eller Avind af deres Mordere i Missouri have søgt at ophobe paa dem, anmodes De om at optage Indlagte i Deres ærede Blad „Argus.“

(Fortsættes.)

Blandinger.

Religion og Moralitet. I hele Verden er der, som bekjendt, intet Land saa religieust som Skotland, forsaavidt man ved Religion forstaaer at synge mange Psalmer, hænge med Hovedet og gaae to Gange i Kirke hver Søndag. Det lader derfor lidt underligt, at i dette rettroende Land Moraliteten ikke staaer paa stærkere Fødder, end at der hver Time i Døgnet fødes et uægte Barn, hvilket Aaret rundt udgjør den anselige Totalsum af 8,760 uægte Børn paa 3 Millioner Mennesker.

Gode Leveregler. Behersk dine Lidenskaber, eller de ville beherske Dig. Forød Intet, hverken Penge, Tid eller Talenter. Lad hver Ting have sin Plads, lad hver Forretning have sin Orden. Forsøm ingen Pligt, vær aldrig uhøflig. Hold dit Legeme reent, som Symbol paa den Aands Reenhed, der boer i Dig. Beslut at gjøre Alt, hvad der er ret, udfør Alt, hvad Du har besluttet. Uden Anvendelse ere de herligste Talenter unyttige, men med Anvendelse ere de mindste af stort Værd. Vær venlig, forekommende og omgjængelig mod Enhver. Tal Sandhed eller tie.

Hurra! Mange Mennesker have raabt Hurra tidt og ofte, men forholdsviis Faa tjende dets Betydning. Det har sin Oprindelse fra de asiatiske Nationer, hvor det brugtes som Krigsraab. De troede nemlig, at hver Mand, som faldt i Kampen for sit Land, gik til Himmelen. Det stammer fra det slaviske Ord „Hurraji,“ hvilket betyder: „Til Paradiis.“

Gjør en Begyndelse. Dersom Du aldrig begynder, naaer Du aldrig Enden. Det første Ukrud, som luges i Haven; det første Frø, som saaes; den første Skilling, som lægges i Sparebøssen, og den første Miil, som tilbagelægges paa en Reise, er Altsammen af stor Betydning; det er Begyndelsen og giver derfor Haab, en Forjættelse, en Forsikkring, et Pant paa, at Du vil fuldføre, hvad Du har besluttet. Hvormange fattige, dovne, ulykkelige, vildfarne og lysskye Væsener snige sig ikke gjennem Verden, hvilke kunde have vandret med opreist Hoved og begrundet sin Lykke, dersom de, istedetfor at opsætte deres gode Forsætter, havde gjort en Begyndelse. Det er kun det første Skridt, der er vanskeligt.

Nyheder.

Nyt Blodbad blandt de Christne i Orienten. „Le Journal de Constantinopel" meddeelte nylig den Efterretning, at 70 Armenianere vare blevne myrdede af nogle Tyrker ved Marach mellem Aleppo og Alexandrette, men med Tilføiende, at Skylden var de Christnes, som havde overfaldet Tyrkerne. „Le Courrier d'Orient" meddeler derimod, at Paschaen af Aleppo, ved Navn Aziz, havde ladet Armenianerne afvæbne, og at disse derefter bleve overfaldne af en Hob bevæbnede Tyrker, som nedsablede ikke mindre end 200 Mænd, Koner og Børn. 400 Circassier, fortælles der videre, vare komne fra Syrien, havde overrumplet Byen Yak i Nærheden af Arabkir, brændt Landsbyer, plyndret flere Christnes Boliger og røvet de hellige Sølvkar og Reliqvieskriin, som opbevaredes i Klosteret, hvor Armenianernes Patriarch har sin Bolig.

Rustningerne imod Mexico antage et foruroligende Omfang. Kan man troe „La Presse," vil den franske Hærstyrke hiinsides Atlanterhavet snart blive bragt op til 60,000 Mand. Da dette er langt mere, end der vil behøves til at tugte Mexicanerne med for Nederlaget ved Puebla, har dette givet Anledning til mangeslags Rygter med Hensyn til Keiserens Politik.

Den Pennysubscription, som blev dannet imellem de engelske Arbeidere for at hjælpe Garibaldi til Roms Erobring, vil, uagtet hans Nederlag, uforandret blive fortsat. Arbeiderne ere blevne opfordrede til, paa denne Maade at protestere imod den franske Besættelse af Rom. De indkomne Penge ville ved en af Garibaldis Agenter i England blive stillede til hans Raadighed.

Timescorrespondenten i Fabrikdistricterne skriver fra Stockton, at Elendigheden der er endnu større end paa noget andet Sted, fordi Bomuldsfabrikationen her har været saa at sige den eneste Næringsvei. Forretningerne staae fuldstændig stille, overalt seer man lukkede Boutiker, Gaderne ere menneskletomme og Befolkningen udvandrer masseviis til Manchester for at tigge paa Gaderne. Byen har en Befolkning af 54,000 Sjæle; deraf udgjør 18,267 Arbeidere med deres Familier de to Trediedele, og blandt disse Arbeidere ere 7,283 ganske uden Beskjæftigelse, 6,512 have dog lidt at bestille, og kun 4,472 have fuldt Arbeide.

Et forfærdeligt Uveir har raset i Wiltshire i det sydlige England den 2den Septbr. Omtrent Kl. 5½ hørtes et Brag som af en Musketsalve, Lynene og Tordenen tiltoge, og pludselig var det, som om alle Himmelens Sluser aabnede sig, og ledsaget af en forfærdelig Storm faldt der Hagl og Regn i saadan Masse, at de første paa enkelte Steder bedækkede Jorden i et Lag af syv Fods Høide. Vandet stod tre Fod høit i Husene, og gjennem Gaderne bølgede det som en rivende Strøm, der førte Alt, hvad der kom den iveien, bort med sig.

Amerika. Den 29de August har der atter staaet et stort Slag ved Bulls Run, hvor Unionstropperne ifjor bleve slagne paa vild Flugt. Ogsaa denne Gang have de lidt et uhyre, uopretteligt Nederlag. De have selv opgivet deres Tab af Døde og Saarede til 8 a 10,000 Mand og Valpladsen tyder paa, at de Sydlige have dobbelt saamange. Unionsgeneralerne Pope, Banks og McClellan have efter et stort Nederlag maattet rømme deres Stilling ved Centreville og trække sig tilbage til Hovedstaden Washingtons Fæstningsværker, bag hvilke nu hele Unionens Hoved

armee gjemmer sig. Winchester er rømmet. General Burnside har maattet forlade Fredericksburg og trække sig ind under Beskyttelse af Kanonbaadene paa Potomac, og det vigtige Lexington i Vestvirginien er blevet besat af 30,000 Sydlige. Disses Hovedstyrke staaer kun tre danske Mile fra Washington, truer denne Stad og ere over Potomac rykkede ind i Maryland, hvor de bleve modtagne med Jubel. I Kentucky ere de vigtigste Byer Louisville og Franckfort blevne rømmede af Forbundstropperne. Nøglen til New Orleans, Fæstningen Baton Rouge, har maattet overgive sig til Sydtropperne, og disse berede sig, 50,000 Mand stærke, til at angribe det aabne New Orleans, som General Butler nu neppe vil kunne holde. Med andre Ord: Unionen har tabt saa at sige hele Virginien, hvor den vigtigste Deel af Krigen er ført, den har tabt Kentucky, hvori den tidligere havde Overmagten, og den staaer paa Nippet til at tabe sin eneste betydelige Erobring i Syden, New Orleans, tilligemed sin Hovedstad Washington og Maryland med det rige Baltimore, der utvivlsomt efter sin Beliggenhed hører Norden til.

Dette er altsaa Udbyttet af den haardnakkede Kamp og de uberegnelige Offre i Blod og Penge! Efter et Aars Forløb staaer Unionens Krigsmagt paa det Sted, hvorfra den gik ud, men hvor sørgelig er ikke dens Stilling alligevel forandret! Ifjor var den fuld af Mod og Haab, nu derimod er den ligesaa ydmyget og forknyt, som dens Modstandere maa være seirstolt og trygt stolende paa sine Førere. Tabet af 300,000 Mand og en Udgift af 2,700 Millioner Rigsdaler dansk i Penge synes kun at have ophidset og ansporet begge de stridende Parter til nye Anstrengelser, til halstarrige Beslutninger og til et mere rasende Fjendskab. Enhver Udtalelse fra hvilkensomhelst af Siderne viser, at Lidenskaberne have naaet et Høidepunkt, hvorfra hverken den ene eller den anden af Parterne kan see klart, tænke fornuftigt eller føle sømmeligt; de ere blendede af Blod og Krudtrøg og bragte til Raseri af Smerte og Vrede; at standse dem eller holde dem tilbage, vilde, som det synes, være ligesaa umuligt som med et Par Klopfegtere, naar deres Kamp var paa det Høieste.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 2. *Den 15 Octbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Generalraad

for Præstedømmet i den Skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 15de og 16de Septbr. 1862.

Mandagen den 15de Kl. 10.

Missionspræsident Jesse N. Smith præsiderede.

Tilstede: Præsident G. Q. Cannon samt 110 af Missionens arbeidende Præstedømme.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Jesse N. Smith, hvorefter Sangen: „Fryd Dig, o Jord" blev afsungen.

Bøn af Ældste H. P. Lund.

Derefter Psalmen: „Sidstedagsværket Gud nu begynder."

Præs. Jesse N. Smith bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen og sagde, at han længe havde indseet Nødvendigheden af at sammenkalde et Generalraad og glædede sig ved, at Præs. Cannon og vore øvrige Besøgende kunde overvære vort Møde; sagde, at der er mange Ting at tale om ved denne Leilighed og haabede, at vi Alle skulde høste Gavn af denne vor Sammenkomst.

Derefter overlodes Tiden til Præs. Cannon, der holdt en særdeles lærerig Tale, som er gjengivet i forrige Nr. af „Stjernen."

Mødet sluttedes Kl. 1 med Psalmen: „Kom Alle, som elske Immanuels Navn."

Taksigelse af Ældste P. C. Carstensen.

Kl. 2. Efterm.

Psalmen: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre."

Bøn af Ældste John F. Dorius.

Psalmen: „O min Fader, Du som throner."

Ældste H. P. Lund talte om sin Missionsvirksomhed i Norge, Sverrig og Danmark; vidnede om de Helliges Trofasthed og sagde, at Udsigterne for Værkets Fremme blive altid lysere, og Folket modnes mere og mere til at annamme Sandheden; bemærkede, hvorledes de Ældste paa mange Maader kunne skaffe sig Indflydelse blandt deres Medmennesker og vække dem til alvorlig Eftertanke om deres evige

Vel; sagde, at der i forskjellige Dele af Missionen fandtes Sødskende, der havde staaet i Kirken 8, 10, 12 Aar, og som i al den Tid havde været trofaste og gjort store Opoffrelser for at fremme Værket, i Særdeleshed i Begyndelsen, da der kun var meget Faa til at bære Missionens Byrder; sagde, at Brødrene maatte gjøre alt Muligt for at faae disse troe Sjæle udfriede.

Præs. Jesse N. Smith glædede sig over Brødrenes Bemærkninger; sagde, at det synes som om Nogle ikke opfatte ret de i „Stjernen" givne Instruxer, da de gjerne ville tillægge dem en anden Betydning end den virkelige; advarede mod en slig Opfattelse og sagde, at hvad der ansaaes som gavnligt for Præstedømmet og de Hellige, det blev skrevet uden Omsvøb; det er ikke Aanden i dette Rige at sige Eet og mene noget Andet. Advarede mod Mistillid til sine Foresatte, sagde, at den Ene bør tage Underviisning af den Anden og formanede til Retskaffenhed og Ærlighed i Tanker, Ord og Gjerninger; mindede om, at Mennesket skal staae til Ansvar for hvert utilbørligt Ord, det taler. Paalagde Brødrene at indsende nøiagtige Rapporter, naar de opgjøre deres Regnskaber.

Psalmen: „Kom, alle Zions Sønner!"

Ældste W. W. Cluff talte meget om Missionens blomstrende Forfatning og Brødrenes Trofasthed; opmuntrede Enhver til at være tro i sit Kald. Mange beundre den Viisdom og Erfaring, som Kirkens Authoriteter have; men vi kunne erhverve det selv samme ved at følge deres Exempel. Dersom en Broder kaldes til Præst, og han er tro i denne Stilling, vil han senere blive ordineret til Ældste, og lægger han i denne Stilling Omtanke og Paapasselighed for Dagen, vil han maaskee blive Forstander, Conferencepræsident, Districtspræsident, en Halvfjerds, en Apostel osv. Dette er Maaden, hvorpaa vi kunne blive Konger og Præster for Gud, hvilket Maal vi Alle arbeide for. Fremhævede hvorledes en Missionair, der i sin Iver for Værkets Fremme overanstrenger sig, ikke alene skader sig selv, men berøver Missionen en Kraft, som han kunde have vedblevet at yde i flere Aar, ja hele sit Liv, hvis han havde været viis i sin Optræden fra Begyndelsen af; ønskede, at den Ene matte tage den Andens Erfaring til Indtægt.

Derefter fremstod Præs. Cannon, der talte som følger:

Vi have allerede været samlede her temmelig længe, og jeg er bange for at trætte Eders Sind ved at optage lang Tid, især da det atter skal gjentages i Eders eget Sprog. Om I ei forstaae Alt, hvad jeg maatte tale, ville dog de Fleste forstaae nogle Ord hist og her, saa I kunne vide, hvilke Emner jeg behandler, og jeg haaber, at Aanden skal være tilstede her i saa mægtig Kraft, at I ved Opmærksomhed og Eftertanke maae kunne fatte, hvad jeg fremlægger for dette Raad. Den Eftertænksomme vil altid voxe i Kundskab, Lys og Kraft, og Herrens Aand vil opklare Mangt og Meget for ham, hvilket er og bliver skjult for den Sløve. Det er en almindelig Skik i Verden, at Menneskene lade enkelte Mænd tænke og handle for sig, men en saadan Fremgangsmaade vil føre dem til Fordærvelse. Heri adskille vi os storligen fra alle andre Samfund, thi vi indprente enhver Hellig at tænke og dømme for sig selv, og derfor staae de Sidste-Dages Hellige allerede nu saa høit over deres Medmennesker i Kundskab om evige Ting og i Selvstændighed.

Jo mere vi tænke og overveie, jo mere vil vor Forstand og Indsigt udvikles. Hensigten med al min Talen er kun at vække Aanden, som boer i Eder, til fuld Bevidsthed om Eders Kald og Bestemmelse,

saa I kunne handle i Eders Plads med den samme Omtanke og under den samme Indflydelse, som det høiere Præstedømme i sin. At høre paa en nok saa lærerig Prædiken uden at tænke eller overveie dens Indhold, er Daarskab; det er ligesaa frugtesløst som at saae Sæd paa Steengrund.

Den, der mangler Herrens Aand til sin Veiledning, er ligesom et Skib uden Roer i en Storm. En saadan Ældste eller Hellig har ingen Fasthed i Sindet, men handler efter Dieblikkets Indskydelser. Hvor Aanden er tilstede, vil man voxe i Kundskab hver Dag; man vil vide imorgen, hvad man ikke veed idag og saa fremdeles, indtil man naaer Fuldkommenhed.

Med Hensyn til mig selv kan jeg sige, at jeg nu maaskee vilde have handlet anderledes i visse Stykker, end jeg gjorde, da jeg først kom til England, fordi jeg har faaet større Erfaring i de forløbne to Aar. Hvad som var viist og fornuftigt for to Aar siden, er det maaskee ikke idag. Saaledes f. Ex. med Hensyn til Pengeanliggender. Da jeg kom til England, ansaae jeg det for nødvendig, ifølge modtagne Raad af Præs. Brigham Young, at foretage nogle Forandringer med Tienden. Enkelte Ældster og nogle af de Hellige kunde ikke begribe Nødvendigheden af denne Forandring; de betænkte ikke, at Tiden og Omstændighederne havde forandret sig meget, siden de første Instructioner gaves betræffende samme Gjenstand. Dog dersom jeg havde havt den Erfaring, dengang, som jeg har idag, vilde jeg maaskee have handlet noget anderledes; men det er min fuldkomne Overbeviisning, at Herren styrer enhver af vore Handlinger, vedkommende hans Riges Fremme, naar vi søge ham om Bistand, og derfor troer jeg, at den skete Forandring var den bedste og meest tidssvarende dengang.

Hvad Joseph prædikede for en 20 a 30 Aar siden er maaskee aldeles ikke passende for os idag, men gjorde fortrinlig Nytte dengang. Mange af de Aabenbaringer, han modtog i Kirkens første Dage saavel til Menighedens fælles Tarv som til enkelte Individers, ere slet ikke anvendelige nu, ja ere næsten uforstaaelige, fordi vi ere ubekjendte med de dengang stedfindende Omstændigheder; men i hiin Tid gjorde de den tilsigtede Virkning. Instructionerne maae altid afpasses efter Tiden og Forholdene, og da disse altid omskiftes, maae der følgelig altid haves ny Aabenbaring til vor Veiledning.

Aarsagen til Midlernes forandrede Anvendelse i England havde sin Grund i Misbrug af de tidligere givne Instruxer. Naar en Ældste havde arbeidet trolig i sit Kald en længere eller kortere Tid, tillodes det ham at anmode de Hellige i sit District om at gjøre Sammenskud for at dække hans Reiseudgifter til Zion. Dette var hensigtsmæssig dengang; men efterhaanden vaktes Begjerlighed hos flere Ældster; de dreve Opfordringen til Yderlighed, for at kunne gaae hjem rige. Da dette kom til Præsident Brighams Kundskab, satte han en Stopper for dette Uvæsen. Han gav Ordre til, at enhver Ældste skulde have sit nødtørftige Ophold, medens han arbeidede i Viingaarden, og naar han gik hjem til Zion, skulde han kun faae det Nødvendigste til sig og Familie, og hvad han fik i Overskud skulde ubetinget gives til Kirkens almindelige Bedste, fornemlig til de Fattiges Udfrielse. Dette kan synes haardt for Nogle; men ved nærmere Overveielse see vi, at det er fuldkommen i sin Orden; thi til denne Befaling er føiet den Forjættelse, at Enhver, der efterlever denne Befaling, skulde blive storligen velsignet efter sin Hjemkomst til Zion. Hvadsomhelst han tog fat paa skulde lykkes for ham, og inden faa Aar skulde en saadan Mand være rigere end dem, der gik hjem før ham med Overflod

og Luxus. Sidstnævnte skulde ikke blot miste deres uretfærdigt erhvervede Velstand, men deres Aand og Lys skulde formørkes, og Elendighed blive deres Løn.

Efter dette Princip gaae vi frem i Storbritannien fortiden. Den britiske Mission er meget fattig, og derfor blive alle Midler, som kunne skrabes sammen, anvendte til de Fattiges Udfrielse.

Gud har aldrig givet os nogen Befaling, uden han tillige har forlenet os med Styrke til at udrette den. Jeg vil derfor give det selv samme Raad til de herværende Brødre: Brug ikke de Helliges Penge til Tant og Unytte, eller til Eders egen Beqvemmelighed, men spar alt Muligt til Gavn for de Fattige. Arbeid ikke for denne Verdens forgjængelige Ting, men for de Rigdomme, som Forkrænkeligheden ikke angriber. Hvad mig selv angaaer har jeg paa alle mine Missioner aldrig brugt een Dollar uden at gjøre mig selv det Spørgsmaal: er det ret? kan Du forsvare det? Lad det ikke nedtrykke Nogen, om han skal gaae fattigere hjem end hans Forgjængere; Velsignelsen udebliver ikke, saa sandt Gud lever.

Disse Bemærkninger ere ikke foranledigede ved Noget, der er skeet i denne Mission. Siden min Ankomst hertil har jeg ikke forespurgt mig om den tidligere Fremgangsmaade i denne Henseende, og har derfor kun hørt meget lidt om Fortiden. Ingen maa derfor troe, at mine Bemærkninger sigte til hvad der maatte være skeet i tidligere Dage; jeg taler kun saaledes, fordi de ere anvendelige paa Nutiden og Fremtiden, og ere overeensstemmende med Aanden i Zion. Det er ikke, fordi jeg ønsker at see de Hellige og de arbeidende Brødre fattige, men fordi det er et Kraftens Princip, som kan frelse dem og bringe dem fremad paa Ophøielsens Bane.

Maa Gud velsigne Eder Alle. Amen.

Præs. Jesse N. Smith gjorde derefter nogle Bemærkninger om Missionens Tilstand og sagde, at den staaer ikke tilbage for nogen og er særdeles velsignet.

Mødet sluttedes Kl. 5.

Psalmen: „Herligt det er jo at samles tilsammen.“

Taksigelse af Ældste P. C. Geertsen.

Tirsdagen den 16de Kl. 10 Form.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Jesse N. Smith, hvorefter Psalmen: „Kom, Israels Ældster, forenet med mig“ blev afsungen.

Bøn af Ældste H. C. Høgsted.

Psalmen: „Nu Zions Sol paany opgaaer.“

Præs. Jesse N. Smith talte om Emigrationen og sagde, at han ansaae det som en Pligt at udfrie saamange som mulig af de Fattige; men advarede tillige Conferencepræsidenterne om ikke at overanstrenge deres Conference, da dette kan have ligesaa skadelige Følger som Ligegyldighed. Det vil være en stor Velsignelse for de Fattige og Fortrykte at komme til et frit Land, hvor de kunne dyrke deres Gud uforstyrret og tillige forbedre deres timelige Kaar. Ønskede i Forening med Præs. Cannon at høre Brødrenes Mening om hvilken Route de ansaae for bedst for vore Emigranter, enten at gaae over Hamborg eller over Liverpool.

Flere Ældster udtalte sig om disse to Router, men da Meningerne vare deelte, kunde der ingen Bestemmelse tages for Fremtiden endnu. Men een Ting vilde Præs. Jesse N. Smith bestemt fraraade Conferencepræsidenterne, og det var, at indsende Navne paa Smitsottige, da man risikerer altfor meget derved, og desuden vilde han paalægge dem at sørge for Reenlighed hos deres Emigranter, førend de forlade deres respective Conferencer. Lær

de Hellige, at dette er en Gjenstand af største Vigtighed for deres Velbefindende paa Reisen, og at megen Sygdom og mange Ubehageligheder vilde forebygges, naar Enhver tog tilbørlig Hensyn til dette Raad.

Ældste K. H. Bruhn benyttede dernæst Tiden og udtalte sin Glæde over at være samlet med saamange Brødre her idag; han havde længe seet hen til denne Dag, og hans Forventninger om at modtage Belærelse og Velsignelse vare ei blevne skuffede. Der emigrerede sidste Foraar 130 Sjæle fra hans Arbeidsmark, som omfatter Fyens og Fredericia Conferencer. Tilstanden sammestedes er god og de bedste Udsigter for Fremtiden vise sig.

Ældste A. Christensen sagde, at her var godt at være, og Indflydelsen af dette Raad vilde virke i Missionen med en uberegnelig Kraft. Præstedømmet i Nord-Jyllands District, som omfatter Aalborg og Vensyssel Conferencer, er forenet i een Aand, og Herrens Værk gaaer frem derstedes med forbausende Hurtighed. En god Aand hersker saavel blandt de Hellige som blandt Folket, og de Ældste ere særdeles velsignede i deres Virksomhed.

Ældste P. C. Geertsen berettede, at Evangeliet har god Fremgang i Aarhuus Conference; Mange annamme Evangeliet og Flere af den saakaldte bedre Klasse undersøge med Opmærksomhed de Principer, vi lære. De Helliges Exempel har en gavnlig Indflydelse blandt vore Medmennesker og er et uomstødeligt Vidnesbyrd om Evangeliets Kraft. Jeg har glædet mig særdeles i dette Raad, thi jeg føler, at man kan gaae herfra med fornyet Styrke, og Indflydelsen af et saadant Møde vil ikke undlade at virke gavnligt i hele Missionen.

Ældste S. Winge talte om Tilstanden i Skive Conference, hvor Fremgangen og Udsigterne ere bedre end tilforn, endskjøndt denne Egn synes at staae endeel tilbage for andre Dele af Missionen; Folket er temmelig haardt og gjenstridigt, og enkelte Steder har endog Forfølgelse raset mod ham og de Hellige, men han haabede at see bedre Frugter af sit Arbeide i Fremtiden.

Forsamlingen sluttedes Kl. 12½ med Psalmen: „O Du Zion i Vest" og Taksigelse af Ældste F. A. Hertz.

Eftermiddagen Kl. 2½.

Psalmen: „See Guds Rige nu frembryder" blev afsungen, hvorefter Bøn afholdtes af Ældste K. H. Bruhn. Derefter Psalmen: „O, Hellige, see over Bjergenes Top."

Præsident Cannon talte som følger: Jo længer jeg er samlet med Brødrene, desto mere føler jeg, at mit Besøg ikke er frugtesløst. Da jeg endnu opholdt mig i England, tænkte jeg paa denne Tour med en vis Ængstelse, da jeg, paa Grund af mit Ubekjendtskab med det danske Sprog, var bange for, at jeg ikke skulde kunne gjøre noget Gavn, som kunde svare til Udgifterne med min Reise; men jeg begynder nu at nære det Haab, at min Nærværelse vil efterlade et godt Indtryk i denne Mission.

Der er i Særdeleshed eet Emne, jeg ønsker at henlede mine Brødres Opmærksomhed paa i Eftermiddag, og det er Brugen af Jesu Navn. Jeg har erfaret, at det er en almindelig Skik blandt de Hellige at begynde deres Breve med Jesu Navn. Det synes som om de troe, at ethvert Brev maa begynde med dette Navn, samt en Nedbedelse af Himmelens Velsignelse over Modtageren, som en uundværlig Indledning, førend de komme til selve Sagen. Dette er aldeles ikke nødvendigt, og jeg raader derfor Brødrene til at aflægge denne Vane, hvis de ere skyldige

deri. Brevskrivning træder i Stedet for Samtale, og derfor bør man ved al Correspondance beflitte sig paa at udtrykke sine Tanker ligesaa ukunstlet som i en Samtale. Lad os et Dieblik forestille os, at en Person begynder sin Tale til os med en saadan lang og omhyggelig udtænkt Indledning, hvor latterligt vilde det ikke forekomme os? Det er ligesaa latterligt i Breve, hvor oprigtigt og velmeent det end er.

Jeg sagde før, at det var unødvendigt, men ikke dette alene, det er ogsaa syndigt eller kan lede til Synd. Det andet store Bud lyder: „Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængelig.“ Derfor bød Herren, at Præstedømmet skulde kaldes efter Ypperstepræsten Melchisedek, for at man saaledes kunde undgaae den hyppige Gjentagelse af Herrens Navn, hvorved det vilde tabe sin Betydning og Kraft for os. Mange Mennesker have for Vane at nævne Jesu og Guds Navn for hvertandet Ord, de sige, deels i Spøg, deels ved at gjentage en Andens Fortælling. Denne Vane er ofte saa indgroet, at Vedkommende selv neppe er sig det bevidst. Verden er meget ligegyldig i denne Henseende, men vi som Guds Folk maae erindre, at vi ere udgangne fra Verden i den Hensigt at gjøre Herrens Villie og tjene ham i Reenhed. Derfor er det af høieste Vigtighed for os at aflægge Alt, hvad der kan besmitte os. Ja selv ved Prædiken, Ordination, Haandspaalæggelse og andre Ordinantser bør vi undgaae Brugen af dette hellige Navn saameget som mulig. Dersom de Ældste vilde indprente sig disse Vink og benytte dem i al deres Omgang med de Hellige, vilde disse ogsaa snart lære at indsee det Ugrundede i denne Skik og aflægge den.

For at faae en god Green, en god Conference eller et godt District er det nødvendig at sætte en god Mand til at præsidere over samme. Dersom f. Ex. en Conference er daarlig, skal det ikke feile, at Aarsagen som oftest kan søges hos dens Præsident, da han er den Kilde, hvorfra de Hellige nærmest skulle øse Kraft. Det er et uomstødeligt Factum, at Exempel virker mere end Ord, og dersom Conferencepræsidenten tillader sig Friheder eller Vaner, som ikke sømme sig for en Herrens Tjener, ville de skadelige Følger heraf snart spores blandt de Hellige. Dersom han drikker lidt, ville de drikke; dersom han røger lidt, ville de røge; dersom han ødsler lidt, ville de ødsle; dersom han sladdrer lidt, ville de sladdre; dersom han frier til eller fjaser med Søstrene, ville de øvrige Brødre gjøre ligesaa; dersom han stjæler lidt, vil den samme Tilbøielighed indsnige sig i hans Menighed, kort sagt, hvadsomhelst han foretager sig, ville hans Undergivne som oftest efterligne. Det samme gjør sig ogsaa gjeldende i den modsatte Retning. Dersom han er god, ville de være gode; dersom han er reen, ville de være rene; dersom han er venlig, høflig og forekommende, ville de Hellige ogsaa heri søge at ligne ham. Derfor er det mit inderlige Raad til mine Brødre her: Beflit Eder altid paa at sætte et godt, et roesværdigt Exempel for Eders Omgivelser, thi netop derved ville I vinde Indflydelse, Aand og Kraft.

Præsident Brigham Youngs Vandel maa afspeiles i Zionsbrødrene her, ellers vil Troen og Tilliden til ham svækkes hos de Hellige. Hans Ord, hans Lærdomme maae være nok saa gode, dersom Zionsældsterne, der staae her som hans Repræsentanter, ikke efterleve dem, ville de Hellige ikke troe ham. Mange have den Vane at vogte paa ethvert Ord, enhver Bevægelse af de Ældste for at finde Feil hos dem, indtil de selv tabe Aanden og Kraften, og da er der ikke langt til Synd. Enhver vogte sig for denne Snare.

Dersom en Ældste ikke efterlever de Principer, han er udsendt for at forkynde, da er han min Fjende og Guds Riges Fjende. Naar Nogen bliver sendt paa en Mission, maa han søge at besidde Sandhedens Aand, ellers vil hans Hverv mislykkes. Jeg vilde aldrig have forladt Zion, dersom jeg ikke havde kunnet gaae med deres Aand, som sendte mig. Den, som ikke gjør det, er en Hykler, en slet Person; jeg vil aldrig opløfte min Haand til Votum for slig en Mands Sendelse, dersom jeg troede, han vilde bibringe sine Omgivelser feilagtige Begreber om Guds Rige ved en slet Vandel. Brigham udsender de Ældste i det Haab, at de skulle gjøre Godt, ikke for at de skulle skade den hellige Sag. Troe I, jeg vil ophølde en Mand, som søger at skaffe sig Kjærester, som bedriver Hoer, som skraber Penge sammen, osv.? Nei aldrig. Alle gode Folk ville foragte ham, og jeg erklærer slige Individer reentud for Kjeltringer. Jeg takker Gud for, at den Tid snart vil komme, da Saadanne skulle skjælve i Zion, og hvis de ikke hurtig omvende sig, ville de blive afskaarne.

De Ældste ere udsendte for at lære Menneskene Veien til Salighed, og velsignede ere de, som med Guds Ære for Øie hædre deres hellige Kald; men desværre have Enkeltes Vandel været af den Beskaffenhed, at man skulde troe, de vare Djævelens og ikke Guds Repræsentanter. Saadanne Subjecter ville ikke undgaae deres fortjente Lod, men blive behandlede som raadden Frugt.

Søg at rense Eder, Brødre, fra al Daarlighed; beslit Eder paa himmelsk Reenhed saavel i Følelser som i Gjerninger, og lad det altid sees af Eders Tale og Vandel, hvis Tjenere I ere. Naar I blive kaldte til at udrette Et eller Andet i Kirkens Tjeneste, da søg altid at sætte Eder ind i Orderens Aand og handle med al den Viisdom og Forsigtighed, som I ere i Besiddelse af. Dersom en Mand annammer Sandhedens Aand og bevarer den i sit Hjerte, kan han altid handle efter Autoriteternes Instructioner i Zion. Det er aldeles ikke vanskelig at bevare denne Aand og være Et med Herrens Tjenere hjemme, naar vi kun ville vandre ret. Jeg har været paa Mission i mange Aar og har kun tilbragt meget kort Tid hjemme i Zion, men indtil denne Dag har jeg aldrig paadraget mig Tiltale af mine Foresatte; jeg har altid søgt at sætte mig ind i mine Brødres Tankegang og handle i Overeensstemmelse med deres Ønsker, hvorsomhelst jeg har været. Jeg anfører kun dette som et Exempel paa, at det godt lader sig gjøre at have Zionsaanden til Veiledning, om man end er nok saa langt borte fra Hovedkilden.

Der er et andet Punkt, jeg i Korthed vil berøre. Ved at eftersee Regnskabsbøgerne paa Contoiret fandt jeg, at Br. Jesse N. Smith og de tvende omreisende Ældster for hele Missionen staae opførte for en Gjeld. Dette er ikke i sin Orden. Alle Bøger og Skrifter, som udgives fra Contoiret, tilhøre Kirken fra Br. Smiths Overtagelse af Missionen, og det er ikke mere end rimeligt, at han faaer sin Kost af de indkomne Skriftpenge. Hans Klæder derimod og andre nødvendige Udgifter bør, tilligemed ovennævnte Ældsters, dækkes af de frivillige Gaver, som indkomme til Missionens Ophold; derved vilde Byrden blive mere ligelig fordeelt paa Alle.

Maa Herrens Velsignelse hvile over Eder Alle. Amen.

Præs. Jesse N. Smith glædede sig over de af Præs. Cannon givne Lærdomme; sagde med Hensyn til sin personlige Gjeld, at det var hans Agt at tilbagebetale, hvad han havde brugt til Klæder, naar han kom hjem til Zion; kun Mangel paa andre Midler havde nødt ham

til at bruge Skriftpengene til sin og enkelte andre Zionsbrødres Beklædning.

Psalmen: „O bort, o bort til Bjergets Dal" blev afsungen.

Leilighed gaves for Districts- og Conferencepræsidenterne at benytte Tiden. Flere udtalte sin Glæde over denne vor Sammenkomst og haabede, at de skulde forplante den herværende Aand til deres forskjellige Virkekredse; de følte sig lykkelige i Herrens Tjeneste og vilde nu med fornyet Kraft og Omhu stræbe at rulle Værket frem.

Efterat Flere havde talt, fremstod Præs. Jesse N. Smith atter og sagde, at endskjøndt der endnu var fem Conferencepræsidenter tilbage, som ikke havde udtalt sine Følelser, var man dog nødt til at afbryde Mødet, da vi havde været samlede over fire Timer; gjorde Brødrene opmærksomme paa at yde Bidrag efter Evne til vore Besøgendes Reise; ønskede Guds Velsignelse over Præstedømmet i dets fremtidige Bestræbelser for at udbrede Lys og Kundskab i denne Mission, samt takkede Br. Christensen for hans Oversættelse, Br. Hertz for hans Tjeneste som Skriver og Br. Poulsen for Anskaffelsen af Forsamlingslocaler i disse Dage. Foreslog at slutte Raadet til ubestemt Tid, hvilket eenstemmig vedtoges.

Efterat Præsident Cannon havde afsunget en Psalme, sluttede han Forsamlingen med Bøn Kl. 7.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Kundskab er Magt.

Man har et godt gammelt Ordsprog, som siger: „Kundskab er Magt." Om Sandheden af dette Ordsprog er der ingen Tvivl; man har talløse Beviser og Exempler paa hvilken Kraft og dyb Betydning, der ligger i disse tre Ord. Det kan anvendes i enhver Green af Kunster og Videnskaber. Al den Rigdom, Udvikling og Magt, som den nulevende Slægt besidder fremfor svundne Generationer, skriver sig ene og alene fra den større Grad af Kundskab, som Nutidens Lærde have erhvervet sig. Menneskenes Indflydelse stiger stadig i samme Forhold som deres Kundskab og Indsigt voxer. Hvad er Aarsagen til alle de kjæmpemæssige og forbausende Foretagender, som finde Sted i denne oplyste Tidsalder? Hvad har bragt de mægtige Dampskibe, trods Naturens og Elementernes forenede Modstand, til at tilbagelægge Veien over det store Atlanterhav i den korte Tid af otte Dage? Hvad har bevirket, at det livløse Locomotiv kan trække lange Tog af svært belæssede Vogne med saa forbausende Hurtighed fra eet Sted til et andet? Hvad er Aarsagen til, at man modtager Efterretninger fra de fjerneste Punkter paa vor Klode i en uforholdsmæssig kort Tid? K u n d s k a b, som er bleven erhvervet og forøget fra Slægt til Slægt, som er gaaet i Arv fra een Lærd til en anden, indtil den er bleven concentreret i nogle af vor Tids store Aander.

Paa den anden Side, hvad er Kilden til alle de kraftløse Systemer, og ubrugelige Planer, som lægges baade i religieus og politisk Henseende? Er det ikke

Mangel paa Kundskab? Intet Foretagende vil lykkes, ingen fornuftig Plan kan fattes og gjennemføres uden den fornødne Grad af Kundskab. Det er Kundskaben om Gud og hans Sandhed, der sætter hans Tjenere istand til at udføre den Almægtiges Villie paa Jorden — at opbygge hans Rige og forkynde hans Evangelium for Nationerne, trods ugudelige og rænkefulde Mænds forenede Modstand. Dersom de Eldste af Israel vilde dyrke og pleie den Aand, „som leder ind i al Sandhed," skulde de voxe i „Kundskab om himmelske Ting;" derved vilde de erholde Kraft og Viisdom til at forkynde de hellige Sandheder, som Herren har og fremdeles vil aabenbare til Gavn og Velsignelse for Menneskeslægten. Vi kunne have den bedste Villie til at fremme Guds Rige paa Jorden, men desuagtet kunne vi ikke udrette Mere, end vi have Kundskab og Evne til. Dersom vi ønske at gjøre meget Godt, maae vi erhverve os den tilsvarende Portion Kundskab, ellers ere vore Ønsker og gode Forsætter frugtesløse.

Sandhed er „Kundskab og Magt forenede," og da den Hellig-Aand er det Medium, ved hvilket sand Kundskab erhverves, er det vor Pligt bestandig at søge efter denne Aand, som kun kan erholdes ved nøiagtig Efterlevelse af Herrens Bud, ved flittig Bøn og Faste samt ved at helligholde de Pagter, vi have gjort med vor himmelske Fader.

Correspondance.

Aalborg Conference.

Aalborg, den 3die October 1862.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Med glade Følelser tager jeg Pennen for at skildre Dem Tilstanden i Aalborg Conference, og da jeg formoder, Brevet bliver optaget i „Stjernen," vil jeg begynde fra sidste Emigration, fra hvilken Tid jeg overtog Bestyrelsen af Conferencens Affairer.

Den store Udvandring af Hellige og Eldster herfra sidste Foraar bevirkede, som naturligt var, en midlertidig Svækkelse i vore indre og ydre Forhold, og som Følge deraf nødvendiggjorde Forandringer i flere Retninger.

Min Bøn var til Herren om Aabenbarelsens Lys til at kjende hvad der burde foretages for i Tidens Løb at tilveiebringe det bedst mulige Resultat, thi jeg indsaae, at jo fastere og bedre vor indre Organisation var, med desto større Kraft og Enighed kunde der siden virkes udadtil.

Et Conferenceraad afholdtes her i Byen kort efter vor Tilbagekomst fra Hamborg, til hvilken Stad jeg i Forening med flere Brødre ledsagede Emigrationen, nemlig den 4de Mai sidstleden, og i dette Raad opløstes mange af Grenene, og Medlemmerne af samme optoges i de 7 Grene, som bleve tilbage, hvilke ind-

deeltes i 4 Districter med en omreisende Ældste i hvert. De omreisende Ældster bleve tillige Forstandere for een Green hver, samt bestikkedes til Bogagenter hver for sit District.

Ovenstaaende Forandring gjordes for at samle Styrken og tillige for lettere at skaffe Ældster qvalificerede for Regnskabsføring og andre Forretninger, samt for at tilveiebringe Orden i Bogvæsenet. Vi spare paa denne Maade Tid, Skrivematerialier osv. og jeg sættes istand til med større Lethed at kunne controlere Conferencens Affairer.

Min Mening var denne, at til et mindre Antal større Grene kunde der skaffes gode og dygtige Ledere, og at der i saadanne Grene stedse vilde findes Ældster tjenlige til at lede Forsamlinger osv. i de forskjellige Greensdistricter, som det blev nødvendig at organisere, og tillige indsaae jeg, at det var meget lettere at faae 7 Forstandere forenede i een Aand og eet Sind end det var at tilveiebringe det samme Resultat med det dobbelte Antal. Min Tanke var denne, blive vi først fuldkommen enige i vore Anskuelser, vil det samme blive Tilfælde med det øvrige Præstedømme, og dernæst udspredes den velgjørende Indflydelse til alle de Hellige, hvilket ogsaa er skeet. Alle Regnskaber osv. forkortedes saaledes, at Arbeidet med Lethed og Hurtighed kunde udføres, og tillige ikke tilstede Undskyldning for nogen Uorden i samme.

Det næste Skridt var at afskaffe Sladder og Bagtalelse — ikke ved tordnende Straffeprædikener eller Raadsforhandlinger, men derved, at vi — Præstedømmet — gjorde os det til Pligt aldrig at begunstige Nogen, som fortalte os Nyheder. Paa denne Maade svandt dette Onde mere og mere bort, og jeg troer, at det vil ganske tabe sig Tid efter anden. Vi pleie ikke at give mange Raad, men de Raad, som gives, sørges for at blive efterlevede, og vi nyde al den Indflydelse over de Hellige, som vi kunne ønske, og haabe at bevare den fremdeles.

Senere have vi faaet flere Missionairer, og fortiden haves to Ældster, som ere bestikkede til at arbeide i hver sin Halvpart af Conferencen, foruden de omreisende Ældster, som arbeide under Førstnævntes Bestyrelse. Her kan gjøres flere Forbedringer Tid efter anden, men Veien maa gradviis beredes, da pludselige Overgange sjelden ere gode.

Alle mine Interesser ere i dette Rige, som jeg veed er oprettet af Israels Gud, og alle mine Evner offrer jeg i dette Riges Tjeneste, om Herren vil give mig Kraft og Udholdenhed til at blive trofast til Enden. Jeg har vel mine personlige Svagheder, men mine Embedspligter vil jeg stræbe at udføre saa godt jeg forstaaer, og sørge for de Helliges Vel og om muligt vore Medmenneskers Opreisning, og jeg haaber, at den Dag skal aldrig komme, da mine private Interesser skulle faae Fortrinet. Jeg veed, at Herren har velsignet mig meget mere, end jeg fortjener, og jeg skatterer hans store Godhed mod mig.

I mange hundrede Aar har der været prædiket Omvendelse for Menneskene, men uden Nytte. Nu er Christi Evangelium atter paa Jorden, og nu er det for os at prædike Tro for Folket, eller med andre Ord prædike saaledes, at Tro kan tilveiebringes hos Tilhørerne, derpaa lære dem at omvende sig til Christus, saa døbe og give dem Haandspaalæggelse og dernæst lære dem at holde Pagterne, leve moralsk osv.

Vi bestræbe os for at prædike Evangeliet i denne Orden, og aflægge meer og meer den secteriske Vane, at prædike Fordømmelse over Folkets Synder og de falske Religionssystemer, da vi indsee, at vi ikke derved skaffe Tro tilveie, men ikkun støde

Tilhørerne, hvoraf mange ere ærlige og gode Mennesker.

Vi have beskikket de meest høflige og forekommende Mænd til Dørvogtere, da jeg stoler mere paa den moralske end paa den physiske Overlegenhed, og som Følge deraf have vi Fred i alle vore Forsamlinger, som besøges af mange opmærksomme Tilhørere, og jeg har det allerbedste Haab om, at Mange skulle tillægges Menigheden i Efteraaret og Vinterens Løb, da Folket øiensynlig agter os mere end nogensinde.

Vi vare særdeles begunstigede af Herren derved, at Præsident Cannon, De selv og saamange Zionsældster overværede vort Conferencemøde her den 7de September; det synes som om en ny Ild er tændt her i Norden siden den Tid, thi vi have havt Leilighed til at afholde flere gode Forsamlinger paa Steder, hvor ingen Interesse har været for at høre „Mormonismen tidligere."

Jeg haaber, at Mange endnu ville adlyde Evangeliet her paa disse Egne, og at denne Conference atter skal blive mægtig til at sende mange af sine trofaste Børn hjem til Zion.

At berette om hvormange der ere døbte osv. finder jeg ikke fornødent, da den statistiske Rapport udviser det.

Jeg vil nu slutte min Skrivelse, da jeg frygter den bliver for lang.

Med megen Agtelse Deres i Pagten hengivne Broder

N. Chr. Edlefsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 14.)

„Gouverneur Lucas' Vidnesbyrd om nævnte Folks gode Sæder troer jeg vil have en heldbringende Indflydelse paa Befolkningen i Illinois — opmuntre vore Medborgere til Menneskelighed og Velgjørenhed mod disse ulykkelige Mennesker, som nu flakke om i vor Egn uden tilstrækkelig Føde, Klæder eller Ly mod den hylende Storm.

„Med Agtelse, mine Herrer, tegner jeg mig Deres ærbødige Tjener,

Isaac Galland."

„Det executive Departement i Iowa, Burlington, i Marts 1839.

„Min kjære Herre! Ved min Tilbagekomst hertil Staden, efter nogle Ugers Fraværelse i det Indre af Territoriet, modtog jeg Deres Skrivelse af 25de f. M. hvori De giver en kortfattet Skildring af de saakaldte „Mormoners" Lidelser og spørger, „om det kan tillades dem at kjøbe Land i Iowa Territorium og der nedsætte sig og dyrke Gud den Almægtige efter deres egen Samvittigheds Bydende, sikkrede mod Undertrykkelse" osv.

„Som Svar herpaa tjener, at jeg kjender ingen Authoritet, som grundlovmæssigt kan forbyde dem denne Ret. De ere Borgere af de Forenede Stater og ere berettigede til alle de Rettigheder og Privilegier, som enhver Borger kan gjøre Krav paa. 4de Artikel 2den Paragraph i de Forenede Staters Constitution, (som Alle ere høitidelig forpligtede til at overholde) siger, at „Borgerne i hver enkelt Stat ere berettigede til alle de Rettigheder

og Friheder, som ere garanterede Borgerne i alle Staterne." Dette Privilegium udstrækker sig med fuld Gyldighed til Territorierne i de Forenede Stater. Den første Artikel af Tillæggene til Constitutionen siger udtrykkelig, at „Congressen skal ikke give nogen Lov, hensigtende til at bestemme nogen Religion, eller at forhindre den frie Udøvelse af samme."

„Congressens Forordning af 13de Juli 1787, vedkommende Bestyrelsen af Territoriet Nordvest for Floden Ohio, sikrer nævnte Territoriums Borgere samt Borgerne af de Stater, som herefter maatte dannes af samme, visse Privilegier, som ved Congressens sidste Bestemmelse, hvorved Iowa Territorium organiseredes, garanteres dette Territoriums Befolkning.

„Den første Artikel i nævnte Forordning, som siges skal være uforanderlig for evig, uden efter fælles Overeenskomst, lyder som følger: „Ingen Person, som opfører sig fredelig og ordentlig, skal nogensinde forulempes paa Grund af hans Gudsdyrkelsesmaade eller religieuse Meninger i nævnte Territorium."

„Disse Grundsætninger haaber jeg altid ville blive haandhævede i Iowa Territorium. De gjøre ingen Forskjel mellem de religieuse Secter; de give Alle eens Rettigheder og Beskyttelse; enhver Sect er kun afhængig af sig selv og vil blomstre i Forhold til sine Princippers Reenhed og nyde de af samme flydende Frugter.

„Betræffende det Folk, De omtaler i Deres Brev, har jeg kun liden Kundskab. „Mormonerne" havde nedsat sig i den nordlige Deel af Staten Ohio, hvor de boede i flere Aar, og jeg kan ikke erindre, at jeg nogensinde har hørt Klager over dem af Nogen i nævnte Stat for Brud af Landets Love. Deres religieuse Anskuelser mener jeg have Intet at gjøre med vore politiske Sager. De ere Borgere af de Forenede Stater og berettigede til de samme politiske Rettigheder og den samme lovlige Beskyttelse som enhver anden Borger har Krav paa.

„I Ovenstaaende har jeg kortelig fremsat mine Anskuelser om Gjenstanden for Deres Forskninger.

„Med megen Agtelse tegner jeg mig Deres ærbødige Tjener,

Robert Lucas.

„Til Isaac Galland, Esq.,
i Commerce, Staten Illinois."

Løverdagen den 13de. Ældste Markham gik til Independence for at opgjøre Kirkens Forretninger paa den Kant.

Søndagen den 14de. Committeen samledes til Raad og besluttede at sende Søstrene Fosdick og Meeks og Broder William Monjar og en anden Familie med Brødrene Jones', Burtons og Barlows Vogne, hvilke nylig vare ankomne fra Quincy.

Committeen besørgede 36 Familiers Flytning fra Far West til Tennys Grove, en Afstand af omtrent 25 engl. Mile. Nogle Brødre bleve satte til at hugge Brænde for dem, medens Broder Turley skulde forsyne dem med Kjød og Meel, indtil de kunde flytte til Quincy. Maisen blev grovmalet i Committeens Hestemølle i Far West. Ældste Kimball var nødt til at holde sig skjult i Kornmarkerne osv. i Løbet af Dagen og samledes med Committeen og Brødrene i Raad om Natten.

Mandagen den 15de. Da vi havde faaet vor Sag overdraget til en anden Domstol, begave vi os paa Veien til Boone County, hvorhen vi ledsagedes af en stærk Vagt.

I Aften samledes Committeen for at tage Bestemmelser med Hensyn til Flytningen af de faa Familier, som endnu vare tilbage i Far West.

„Quincy, den 16. April 1839.

„Til Joseph Smith og de øvrige

Brødre, der befinde sig som Fanger i Liberty eller andre Steder. Hilsen.

„Kjære Brødre i Lidelser! Formedelst Guds Naade og Barmhjertighed er jeg nu her og nyder en temmelig god Helsen, hvilket ogsaa er Tilfælde med Eders Familier, saavidt mig bekjendt, da jeg nylig har hørt fra dem og desuden talte med Søster Emma igaar.

„Brødre, det gjør mig hjertelig ondt at tænke paa Eders store Lidelser som Følge af en ugudelig Pøbels Ondskab, der har spredt saamegen Nød og Kummer iblandt os. Jeg tænker ofte paa de forskjellige Scener, vi have gjennemgaaet sammen; paa de Forholdsregler, vi have taget; de Raad, vi have erholdt, og Resultaterne, som paafulgte, da disse lovløse Banditer plyndrede, plagede, fornærmede og mishandlede os paa alle Maader, og jeg er kommen til den urokkelige Mening, at den Almægtiges Haand har styret Begivenhedernes Gang saaledes i en eller anden viis Hensigt, som tilsidst vil blive til de Helliges Vel — jeg mener dem, som fortjene dette Navn; thi jeg veed, at dine og og alle værdige Helliges Hensigter have været rene og beregnede paa at gjøre alle Mennesker Godt, og aldrig at skade Nogen paa Liv eller Gods, uden vi bleve ligefrem tvungne dertil i Selvforsvar.

„Brødre, jeg veed meget godt, at jeg ikke tilfulde kan fatte Eders Lidelser, ei heller kan nogen Anden det, som ikke selv har gjennemgaaet lignende Prøvelser; men jeg tvivler ikke et Øieblik paa, at den samme Gud, som saa vidunderlig befriede mig af vore Fjenders Kløer, ogsaa vil udfrie Eder. Jeg opholdt mig i Omegnen af Far West næsten i tre Uger og blev efterstræbt af dem saagodtsom hver Dag, og efter hvad jeg har erfaret, havde de ikke engang isinde at lade mig forhøre, men at gjøre det af med mig ved første Leilighed. Jeg tog min Hest og slap lykkelig fra mine Forfølgere. Francis er hos sin Onkel i Ohio; jeg modtog fornylig et Brev fra ham; han er stærk i Troen. Fortiden boer jeg paa Bigneck Sletten paa den samme Farm som Præsident Rigdon; han er her netop nu, iført sin Ridedragt, og venter paa mig, at vi kunne følges ad hjem; derfor maa jeg afbryde min Skrivelse, bedende til Gud for Eders hurtige Udfrielse og at hans Velsignelse maa hvile over Eder.

„Eders i den evige Pagt forbundne
Elias Higbee."

I Aften vare vore Bevogtere beruséde, og da vi vidste, at vore Fjenders eneste Formaal var at faae os ryddede afveien; at flere af vore Brødre vare blevne massacrerede ved Shoal Creek, blandt hvilke vare to Børn; at de søgte ved enhver Leilighed at fortrædige de Tilbageblevne i Staten, og at de aldrig bleve dragne til Ansvar for deres barbariske Handlemaade, men derimod opmuntredes af Autoriteterne, ansaae vi denne Leilighed for gunstig til at iværksætte vor Flugt. Vi ansaae det for en paatrængende Nødvendighed at flygte; thi som naturligt var elskede vi vort Liv og ønskede ikke at falde for Morderes og Stimænds Hænder; vi elskede vore Familier og Venner for høit til ikke at skulle frigjøre os fra vore Fjenders Vold og flye fra Tyranniets og Trældommens Land for atter at kunne optræde blandt et Folk, i hvis Bryst lue de Følelser for Frihed og Lighed, som gave Anledning til vor Nations Opkomst — Følelser, som Staten Missouris Borgere vare fremmede for. Derfor benyttede vi os af Vagtens Sløvhed som Følge af Brændevinens Virkninger og stak af, og den paafølgende Nat tilbagelagde vi et godt Stykke Vei.

Onsdagen den 17de. Vi fortsatte vor Flugt i Retningen af Illinois, hol-

vende os saameget som mulig fra Hovedveien, hvilket forsinkede os endeel.

Torsdagen den 18de. I Morges traadte Ældste Kimball ind i Committeens Locale og bød de Tilstedeværende hurtig at blive færdig med deres Forretninger og komme afsted, da deres Liv efterstræbtes. Stephen Markham var gaaet over Missouri Floden i Forretninger. Ældsterne Turley og Shearer vare i Far West.

Tolv Mand begave sig til Br. Turleys Huus med ladte Geværer for at skyde ham. De sloge sytten Stueuhre i Splinter, de sønderbrøde Bordene og knuste Vinduerne, medens Bogart, Countydommeren, leende saae til. En Mand ved Navn Whitaker kastede nogle Gryder efter Br. Turley, af hvilke een traf ham i Skulderen, hvorover Whitaker hoppede og skoggerloe af Glæde og teede sig som en Vanvittig. Pøbelen nedskjød Køerne, medens Pigerne sad og malkede dem, og truede Brødrene og Committeen med at ville „sende dem til Helvede" samt „lade Dagslyset skinne gjennem dem."

Dagen før Pøbelen sønderslog Stueuhrene, mødte Nogle af samme Complot Ældste Kimball paa Torvet i Far West og spurgte ham, om han ikke var en „forbandet Mormon," hvortil Br. Kimball svarede: „Jeg er Mormon." „Godt, vi ville blæse Hjernen ud af Dig, din fordømte Mormon," raabte de og forsøgte samtidig at ride ham omkuld. Dette foregik i Elias Smith, Theodore Turley og Flere af Committeens Paasyn.

Brødrene samlede sammen hvad de kunde og forlode Far West inden en Time; Pøbelen ventede rolig, indtil de vare dragne bort, da plyndrede den Gods til flere tusind Dollars Værdi, som Sødskende havde ladet tilbage til Understøttelse for de Fattiges Flytning.

En af Pøbelen, som ikke kunde finde noget beqemt Sted at binde sin Hest, skjød en Ko, som stod i Nærheden, og medens det arme Dyr endnu krympede sig i Dødskampen, skar han en Strimmel Hud fra dets Næse til det Yderste af Halen, hvormed han tøirede sin Hest til en Træstub.

Under denne Dags Forvirring blev en stor Deel af Committeens Bøger, Optegnelser, Regnskaber, osv., ødelagt eller tabt, saa at kun nogle faa nøiagtige Punkter kunne indføres i Kirkens Historie paa rette Sted.

Da de Hellige begyndte at flytte ud af Far West, indskibede de saamange Familier og saameget Gods som mulig i Richmond, for at de kunde seile ned ad Missouri- og opad Mississippi Floden til Quincy i Illinois. Dette Hverv var overdraget Ældsterne Levi Richards og Reuben Hedlock af Committeen.

Jeg fortsatte min Reise med mine Brødre i Retningen af Quincy.

Ældste D. W. Rogers skjenkede sine Penge til de fattige Helliges Udfrielse fra Missouri. (Fortsættes.)

Notits.

Herved bekjendtgjøres, at Ældste Johan Peter Victor med det selvtagne Tilnavn Cederberg af Skånes Conference er udelukt af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Blandinger.

Det tause Øie udøver ofte en større Kraft end den støiende Tunge.

Det er unyttigt at see hen til fremtidig Lyksalighed, hvis man ikke lægger Grundvolden for den i Nutiden. Mange klynge sig til et fjernt Haab og foragte den fremadskridende Vished.

En Skolelærer begyndte en Morgen sin daglige Beskjæftigelse med Børn som sædvanlig; men efter Bønnen gik han hen til en af Drengene og spurgte, hvorfor han ikke lukkede Øinene under Bønnen; hvortil Drengen svarede ganske alvorlig: „Bibelen lærer os ikke alene at bede, men ogsaa at vaage!"

Den jødiske Historieskriver Josephus, der var Høvding i Gallilæa Aar 70, da Jerusalem blev ødelagt, skriver i sin Historie om Christus: „I de Dage levede Jesus, et Menneske fuld af Viisdom, hvis man ellers kan kalde ham et Menneske; thi det var overordentlige Gjerninger han gjorde, og, vilde kun Nogen af Hjertens Lyst annamme Sandheden, da havde han den at forkynde. Mange, baade Jøder og Græker, hængte ved ham. Ham var det, der kaldtes Christus (Messias). Af de Store og Fornemme blandt os blev han anklaget og af Pilatus dømt til Korsfæstelse; men de, som eengang havde faaet ham kjær, slap ham ikke derfor; han kom ogsaa den tredie Dag levende til dem igjen, og det havde altsammen Herrens Propheter sagt forud om ham, og meget, meget Mere, vidunderligt tilhobe. De Christne have deres Navn efter ham, og de ere til endnu." (Josephus 18, 4.)

En anden Beskrivelse over Jesus, som formeentlig hidrører fra den romerske Landshøvding Lentulus, Pontius Pilatus' Forgjænger, lyder saaledes: „Han er en høi Mand og anselig, han har et ærligt Ansigt, hvem der seer paa ham, maa elske ham og frygte ham. Hans Haar er noget kruset i Tindingerne og glindsende og hænger ned paa Skuldrene, det er skilt ad i Midten efter Nazaræernes Skik; han har en høi og reen Pande. Ansigtet er pletfrit og muntert, prydet med en svag Rødme. Næse og Mund ere dadelfrie, hans kastaniebrune Skjæg er skilt ad i Midten. Øinene ere lyse og klare. Naar han dadler, er han forfærdelig, men naar han formaner, er han venlig, mild og glad, dog tillige værdig; Ingen har seet ham lee, men Mange have seet ham smile. Hans Hænder og Lemmer seer man gjerne. I sin Tale er han beskeden, langsom og eftertænksom og yndet blandt Menneskenes Børn."

Nyheder.

China. Den 27de Juli har en forfærdelig Orkan hjemsøgt China, hvorom meddeles Følgende: Orkanen rasede heftigst i Kanton og Whampoa, mindre heftigt i Hongkong og Macao. En Mængde Mennesker ere omkomne, og megen kostbar Eiendom er bleven ødelagt. Antallet af forliste Skibe er uhyre og tælles alene i Macao i hundredeviis. Ved Whampoa ere Forstæderne Newtown og Bambootown kun en Masse af Ruiner, og over 6,000 Mennesker skulle være omkomne. Ved

Kanton bleve alle Meelbaade, Hongbaade osv. formelig feiede bort fra Floden. Alene i Kanton og Omegn skulle over 40,000 Mennesker være omkomne. Mandarinerne betale 1 Dollar for hvert opfisket Liig og skulle allerede have udgivet over 8,000 Dollars. Den keiserlige Flaade paa 60 Seilere samt et uhyre Antal Dæksfartøier til Troppetransporter bleve aldeles adsplittede, og Vragstykkerne bedækkede Kysten. I Hongkong steg Vandet 8 Fod over høieste Flodmaal. — I Peking rasede Choleraen, og der døde daglig omtrent tusind Mennesker; i Tschefu skal der være død over 20,000.

Italien. Røverbanderne husere igjen stærkt i det Sydlige. Fornylig have 300 Røvere overfaldet 20 Bersaglierier, af hvilke de 13 bleve paa Pladsen.

England. I Slutningen af forrige Maaned ankom ikke færre end 18 Skibe fra Bombay i Ostindien til Liverpool med Bomuld, foruden et Skib fra China med 3,000 Baller. Uhyre Masser Bomuld ere endnu underveis fra Bombay, og man haaber derfor, at det Værste med Hensyn til Bomuldsnøden er overstaaet.

Amerika. Ved Sharpsburg har der i Dagene fra den 15de til den 17de Septbr. staaet flere meget blodige Slag. Naar undtages Slaget ved Harpers Ferry den 15de, hvor de Sydlige erobrede 10,000 Sæt Armatur, 40 Kanoner og en Mængde Forraad samt toge 8,000 Fanger, have de øvrige Slag ikke ført til andet Resultat end et frygteligt Mandefald paa begge Sider. Unionisterne opgive deres Tab i disse tre Dage til 10,000 Mand Døde, Saarede og Savnede, hvoriblandt 1 død og 13 saarede Generaler. Tallet paa de Sydliges Side er i ethvert Tilfælde ikke mindre. Uagtet selve Slagene vare uafgjørende, vare de Sydlige dog saa medtagne, at de den 18de besluttede at trække sig tilbage, hvilket de udførte uden nogen ny Kamp, da Unionisterne vare i den Forfatning, at de ikke kunde hindre det; de have nu aldeles rømmet Nordstaternes Gebeet, og den overhængende Fare, som vi i forrige Nr. omtalte truede Norden, er for Øieblikket afvendt.

I et Arsenal i Pitsburg, hvor der beskjæftiges 170 Drenge og Piger, har en Explosion fundet Sted, der kostede 80 af de unge Arbeidere Livet.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident G. Q. Cannon,

afholdt i Aarhuus den 10de Septbr. 1862.

Brødre og Søstre! Jeg er særdeles glad ved at være samlet med Eder idag og høre Brødrene tale, og uagtet vort Sprog er forskjelligt, haaber jeg, at I kunne forstaae de Principer, vi have fremsat, om end Oversættelsen ikke i Et og Alt er saa fuldstændig, som den kunde være.

Herren har udrakt sin Haand for at udrette en stor Gjerning paa Jorden, hvilket er forudsagt af Propheterne. Hans Værk er netop begyndt og vil vedblive at rulle frem, indtil universal Kundskab og Lyksalighed hersker blandt Menneskenes Børn. Herren har begyndt at udøse sin Aand over os, og vi have annammet Kundskab for os selv og nyde en forhen ukjendt Lyksalighed, og det samme Maal kan naaes af Nationerne og Folkeslagene paa Jorden, dersom de kun vilde adlyde Evangeliet. Propheten Jeremias og andre Propheter talte om dette store Værk, for hvilket vi arbeide; ja de talte endogsom en Tid, da Herrens Aand skulde udgydes over alt Kjød og Prophetiens Gave blive almindelig blandt Menneskenes Børn. Disse Ting ville komme. Naar de meest Fordærvede og Ugudelige ere bortfeiede af Jorden formedelst den Almægtiges Straffedomme, da ville de Overblevne tjene Herren og være under hans Aands Indflydelse, og hans Kundskab vil da skjule Jorden, ligesom Vandet nu skjuler Havets Bund. Da skulle Nationerne vandre i Herrens Lys, og der skal ingen Krig være mere, ei heller Tvedragt, Splid og Elendighed blandt Menneskene, thi Djævelens Magt vil være stækket.

Propheternes Syner vare opladte, saa de kunde forstaae Guds Hensigter med disse Ting, og de arbeidede trolig for at fremme hans Planer og for at udrydde al Synd, Fordærvelse og Elendighed af denne Klode; men uagtet al deres Flid og Møie, lykkedes det dem ikke at indføre en lysere Periode i deres Dage paa Grund af den Ondes store Magt og Folkets Uvillighed til at bøie sig for Sandhedens Grundsætninger. Men i Aanden skuede de en Tid, da der skulde skee en stor Forandring til Gunst for Herrens Værk og

Prophetiernes Opfyldelse. De saae klarligen hvad der nu skeer. De saae Herrens Tjenere vandre om paa Jorden i de sidste Dage for at advare Folket, indsamle Israel og fremskynde Gjenoprettelsens Værk. De saae alle disse Ting og glædede sig derover. De saae, hvorledes de Hellige udvandrede fra Nationerne, opbyggede Zion og beredte sig for Menneskens Søns Komme. De saae, hvorledes Fiskere og Jægere udsendtes for at sanke Israel og bringe dem hjem til Bjergenes Skjød. De saae Ugudelighedens og Tyranniets Ende; de vidste, at de Hellige skulde ikke bestandig trædes under Fødder af deres Fjender og Herrens Planer forsinkes som i gamle Dage. De saae, at Nationerne skulde ikke altid bekrige hverandre, og Broder myrde sin Broder, ei heller Nød og Kummer herske blandt Menneskenes Børn. De propheterede, at deres Sværd og øvrige Krigsvaaben skulde blive omdannede til Agerdyrkningsredskaber; men naar vilde denne herlige Tid være kommen, hvis Herren ikke havde grebet ind i Tingenes Gang og bevirket dens Indførelse? Naar vilde Løven og Lammet have levet i Fred? Medmindre Herren udrækker sin Haand, vilde Verden evig og altid vedblive at sukke under Elendighed, Krig, Blodsudgydelse og Fordærvelse, som i de svundne Tidsaldre har gjort Menneskeheden saa ulykkelig. Men nu har han udsendt sine Tjenere og taget Forholdsregler, hvorved denne sørgelige Tilstand kan blive afhjulpen, og hans Almagt vil blive følt blandt Jordens Nationer, naar han iværksætter sine Planer. Ondskab og Misbrug have længe nok ført Scepteret, og den bestemte Tid for en Forandring er nu kommen.

Naar vil dette store Værk naae sin Fuldendelse, og naar ville Menneskene ophøre at ihjelslaae hverandre og begaae al Slags Brøde? Forestil Eder, at alle Folk vare besjælede af de samme Følelser som vi idag, og vare sammenbundne i Kjærlighed ligesom vi, vilde der da være nogen Anledning til Krig? Vilde der da være Blodsudgydelse paa Jorden? Nei. Evangeliet, vi have annammet, er sandt og kraftfuldt; det gjør os lykkelige, og Intet kan hindre dets Fremgang. Det gjør hverken fra eller til, om Ældster falde fra her eller i Zion; det forandrer ikke Sandheden i mindste Maade. Apostater og alle Helvedes Hærskarer maae gjerne forene sig til Kamp mod dette Værk; Bagvaskelsens og Løgnens Aander kunne arbeide uafladelig paa at nedsætte os; men trods alt dette bevidner jeg i Christi Navn, at dette Værk vil rulle frem med uimodstaaelig Kraft og altid triumphere. Jeg ønsker, Br. Christensen vil lægge nøie Mærke til dette og oversætte det tydelig for Eder. De Ugudelige og hele Helvede kunne reise sig mod Herrens Værk i dette Land; de kunne ihjelslaae hans Tjenere, som ere sendte hertil, ligesom de gjorde i Amerika, men Værket vil blomstre og triumphere ligegodt derfor, og Israel, ja alle Oprigtige af Hjertet, ville vedblive at samles til Zion. Herren den Almægtige har besluttet, at hans Rige skal voxe i Kraft og Vælde, medens Nationerne skulle afkræftes og gaae tilbage, betagne af Frygt og Bæven.

Hvor er der Fred og Lykke blandt Nationerne? Deres Stolthedsdag vil snart være omme. Betragt det amerikanske Folk, hvorledes det fortæres af en brodermorderisk Borgerkrig. Hiin Nation var den første, som forkastede Evangeliet. De europæiske Stater ville neppe undgaae de truende Straffedomme, som trække op paa deres Horizont. Frankrig og de øvrige Stormagter have Vanskeligheder nok at bekjæmpe og grue for Fremtiden, og selv Danmark og Holsteen staae i Fare

for et Sammenstød med hinanden. Fred og Tryghed er flygtet fra Jorden og kan ikke findes blandt noget Folk.

Brødre og Søstre, lad os leve efter de Principer, som ere os aabenbarede, lad os rense og luttre os dagligen og neddrage Herrens Aand over os i alle vore Foretagender, saa vi kunne beredes til at møde de forestaaende Begivenheder og være rede til at modtage Menneskens Søn paa hans Tilkommelses Dag.

Maa Gud velsigne Eder i alle Eders Bestræbelser for at tjene ham, er min Bøn i Herrens Navn. Amen.

Tale af Præsident G. Q. Cannon.

afholdt i Kjøbenhavn den 21de Septbr. Formiddag.

Brødre og Søstre! Da vi sidst vare samlede, ventede jeg ikke at see Eder mere dennegang; men da min Afreise formedelst Omstændighederne er bleven opsat til i Aften, vilde jeg ikke forsømme denne Leilighed til atter at samles med Eder. Jeg føler mig lykkelig her iblandt Eder, Søskende, og fornemmer, at den samme Aand, som findes i Zion, er her tilstede. I have annammet det samme Evangelium, som de Hellige i vort dyrebare Hjem hiinsides Havet, og have begyndt at vandre paa den Vei, der fører til Frelse og Ophøielse.

Et af de Principer, som ere mig meest dyrebare, er Indsamlingen. Vore Medmennesker, der omgive os, have særdeles meget at indvende mod dette Princip. De mene, at Indsamlingen er aldeles overflødig, at Enhver kan dyrke Gud i sit eget Land og iblandt sin egen Slægt ligesaa godt som i det fjerne Vesten. Men trods Alt, hvad de Vantroende kunne indvende derimod, trods al deres Opposition og feilagtige Opfattelse, er Indsamlingens Princip et af de herligste og velsignelsesrigeste Principer, som Herren har aabenbaret til sine Børn i denne Huusholdning, og uden det kunde Guds Rige ikke blive opbygget. Dette kan synes forunderlig for Nogle, men den Eftertænksomme vil snart indsee Nødvendigheden heraf. Vi vide tildeels, hvilke Mangler og Onder vi have at bekjæmpe i det daglige Liv i Verden; vi vide ligeledes, hvilken Magt Traditionen og Opdragelsen udøver paa vor Aand. Det er en Umulighed at tjene Herren vor Gud med den Grad af Hellighed og Reenhed her, som vi kunde ønske, thi vore Omgivelser ere som oftest af den Beskaffenhed, at de mere eller mindre saare og qvæle den gode Aand, vi have annammet. De Hellige føle derfor en naturlig Trang til at unddrage sig alle saadanne fremmede Indflydelser, hvilket skeer ved Indsamlingen til eet Sted, hvor de kunne tjene Gud efter deres Hjerters Attraa, uden at forulempes eller forstyrres i deres Gudsdyrkelse af anderledes Troende. Derved sammenbindes de Hellige mere til Et, og deres Kraft concentreres mægtigere i Rigets Opbyggelse. I Adspredelsen kunne Guds Love og Anordninger ikke aabenbares i deres Fylde af mange Aarsager.

Indsamlingen er et nødvendigt Skridt til den Eenhed, som Gud fordrer af sit Folk. Traditionerne og Skikkene blandt Nationerne ere vidt forskjellige og udøve som alt bemærket en ugunstig Indflydelse paa os. Jeg har havt Anledning til at

iagttage dette, hvor jeg har været. De Hellige her i Skandinavien ere endeel forskjellige fra de Hellige i England, og disse igjen fra de Hellige i Zion, det vil sige i deres Vaner og Vedtægter; Principerne derimod ere eens allevegne.

Det var den Almægtiges Hensigt lige fra de tidligste Dage, at samle alle Oprigtige under eet Banner, for at de kunde blive underviste i Rigets Orden og blive tilstrækkelig beredte for Jesu Komme. Vi ere netop beskjæftigede med at opbygge det Rige, som Propheten Daniel har talt om, og som Br. Vindberg omhandlede i Norges. Vi udsamles fra Nationerne for at opfylde Herrens Diemed og blive et selvstændigt, uafhængigt Folk, over hvilket han alene skal raade, og som er villig til at adlyde ham i Et og Alt.

Den Tid er ikke fjern, da Jesus vil aabenbares for sine Udvalgte, der have været troe den ganske Dag, men hvorlænge det vil vare, før han aabenbarer sig for alle de Hellige, veed jeg ikke. Endskjøndt det er Alles Privilegium at see Frelseren, ere dog de Færreste beredte til at modtage ham, naar han kommer.

Jeg veed, at Mange, kort efter deres Indlemmelse i Kirken, have i deres Bønner bedet om at see Jesus, Engle, osv. Hvis Herren skulde bønhøre deslige Anmodninger, vilde de Hellige blive fortærede. Lad os undersøge denne Gjenstand lidt nærmere. Leve de Hellige efter de Raad, som Præstedømmet har givet dem? Hvormange gjøre, hvad de bestemt vide er Ret? Ikke mange, ja selv Præstedømmet, der er kaldet til at undervise og veilede de Hellige, efterleve ikke Alt, hvad som er aabenbaret, og hvorledes kunne vi vente at taale det større Lys, saalænge vi ikke gjøre bedre Brug af det, vi allerede have? Der er mange blandt de Hellige, som ikke ville rense sig og blive værdige til at see Frelseren; vi maae først lære at holde alle hans Bud og Befalinger, og naar vi have naaet Fuldkommenhed i dette Punkt, da kunne vi vente at see hans Ansigt. Jeg venter at see Frelseren i Kjødet, at høre hans Røst og modtage Belærelse af hans egen Mund.

Vi beredes her for at have Samfund med Guds Aand og helliggjorte Væsener paa den rensede Jord. Dette er Formaalet for vor Virken. Hvor snart Frelseren vil komme, beroer for en stor Deel paa de Hellige; dersom de virkelig stræbe af al Magt og berede sig for hans Komme, vil han snart aabenbares for dem; ere de derimod seendrægtige og sløve, vil det vare saameget længere. Ingen uden de Rene kunne bestaae for hans Aasyn, og endskjøndt det gaaer smaat for de Hellige at naae Fuldkommenhed, er jeg ikkedestomindre vis paa, at de ville vedblive at rense og luttre sig dagligen, indtil de naae dette Maal og kunne nyde alle de Velsignelser og Privilegier, som dermed staae i Forbindelse. Jeg forventer at see de Ugudelige og Ryggesløse falde fra, indtil Jesu Christi Kirke er bleven reen. Nogle ville gaae ned i deres Grave og slumre i Støvet, medens de sande Hellige ville voxe og trives i Kundskab, Reenhed, Dyd og alt Godt, thi Herren vil have et renset og luttret Folk.

Enhver, som haaber at leve til Christus aabenbarer sig, stræbe at naae den samme Grad af Reenhed, Frelseren har opnaaet, som Johannes siger i sit 1ste Brev 3, 2: „Nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, skulle vi vorde ham lige, thi vi skulle see ham som han er. Og hver, som haver dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er reen." Men Mange af dem, der hjemsamles til Zion, forglemme dette; dog bør dette ikke hindre de Oprigtige, som sætte Priis paa Evan-

geliets Velsignelser, fra at fortsætte deres ædle Stræben, thi kun paa denne Maade kunne de overvinde deres Ufuldkommenheder.

Jeg forventer at opleve den Dag, da alle Ugudelige skulle være bortfeiede af Jorden og denne Klode blive et værdigt Opholdssted for alle Guds Hellige. Da skal Jesus regjere som Konge over Nationerne, ligesom han nu er de Helliges Konge, og hans Love skulle adlydes af al Skabningen. Jeg haaber at gjøre mig værdig til at see og tale med ham, og som jeg allerede har sagt, Tiden er ikke fjern, da han skal aabenbare sig for mange af sine Salvede. Guds Herlighed skal engang omstraale Jorden, og Menneskens Søn skal sees midt iblandt sit Folk, som Propheterne have forudsagt for Aartusinder siden.

De Hellige see ikke altid Lyset saa klart som til andre Tider. Naar Herrens Tjenere tale Livsens Ord, lader Sandheden sig klarlig skue, Følelserne blive opmuntrede og Hjertet glad; men snart efter kommer Satan og indbilder dem, at det forholder sig ikke saa, som det er bleven dem lært, at Sandheden har ikke det Værd, som det synes ved det første Indtryk, osv. Paa denne Maade søger vor Saligheds Fjende at qvæle den gode Sæd, som var udsaaet ved Herrens Aand, og det, som forhen var saa klart for deres Sind, bliver Mørke, og før de selv blive det vaer, ere de fangne i hans Snarer. Hvor ofte er ikke en Hellig bleven qvæget ved Sandhedens Ord, som det flød fra en Ældstes Læber, og gaaet bort fra Forsamlingen med Fryd i sit Hjerte; men kun altfor snart fik Satan Indflydelse over ham, indblæste ham Tvivl og Vantro istedetfor Vished og Tro; Lyset maatte vige for Mørket, Glæden for en nagende Sorg. I en saadan formørket Tilstand er man ikke tilbøielig til selv at paatage sig Skylden, men det Hele væltes over paa Herrens Tjenere. De ere vist ikke saa gode og saa rene, som jeg først tænkte; de Principer, de forkynde, ere vist ikke saa paalidelige, som jeg troede i et begeistret Øieblik, og der maa vistnok stikke Noget under det Vidnesbyrd, de frembære, osv. Disse Tanker ere meget almindelige hos Folk, hvem Aanden har forladt, og derfor udfordres der en stadig Anstrengelse af Herrens Tjenere for at faae de Hellige til at bevare Troen paa de guddommelige Aabenbaringer. Det er tungt for de Ældste at see deres Bestræbelser mískjendte, men min Formaning til Eder, Brødre, er: vær trofaste i Eders Kald, arbeid med Ufortrødenhed og frels Saamange som mulig fra Fordærvelsen og ophør ikke at virke for Eders Medmenneskers Vel, før I have seiret. Maa Herren give Eder Kraft dertil er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Naar Du seer en Mand stræbe af al Kraft at gjøre sin Pligt, understøt ham af dit ganske Hjerte og vær overbærende med hans Svagheder.

Forsmaa aldrig Smaatjenester; naar store Skibe løbe paa Grund, kunne smaa Baade ofte gjøre dem flot igjen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 12.)

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder, omtalte i Mormons Bog.

Aaret 49 f. Ch.

Da Overdommer Pahoran døde, blev hans Søn Pahoran beskikket som hans Eftermand. Denne Pahoran blev myrdet af Kiskumen, og hans Broder Pacumeni blev beskikket til at eftertræde ham. (395, 3.)

48.

Coriantumr førte en talrig Skare mod Zarahemla, indtog Staden og dræbte Pacumeni; men Moronihah gjenerobrede Staden, fældede Coriantumr og vandt en fuldstændig Seir over Lamaniterne. (397, 5. 6.)

47.

Helaman blev beskikket som Overdommer, og Gadiantons Røverbande blev organiseret. (398, 8.)

46—44.

Fred herskede blandt Nephiterne i disse Aar. (399, 1.)

43.

I dette Aar opkom der stor Splid mellem dem, og Mange udvandrede nordpaa. (400, 1.)

36.

Helaman døde og hans Søn Nephi blev Overdommer efter ham. (402, 7.)

31.

Nephiterne mistede paa Grund af deres Ugudelighed mange af deres Stæder, og Mange bleve ihjelslagne af Lamaniterne. (403, 8.)

28.

Nephiterne omvendte sig formedelst Moronihahs Prædiken. (404, 10.)

27.

Moronihah kunde ikke vinde flere Besiddelser fra Lamaniterne. Nephi trak sig tilbage fra Overdommerembedet til Gunst for Cezoram. (404, 11. 13.)

Størsteparten af Lamaniterne blev et retfærdigt Folk. (409, 25.)

26.

Nephi og Lehi droge nordpaa for at prædike for Folket. (409, 26.)

23.

Cezoram blev myrdet af en ubekjendt Haand, medens han sad paa Dommersædet. Hans Søn, som blev beskikket i sin Faders Sted, blev ligeledes dræbt samme Aar. (410, 28.)

22.

Nephiterne begyndte atter at henfalde til Ugudelighed. (410, 28-31.)

21.

Lamaniterne overholdt Retfærdighedens Love og udryddede aldeles Gadiantons Bande. (412, 32.)

20.

Mænd af Gadiantons Bande tilranede sig Dommermyndigheden. (413, 1.)

18.

Nephi propheterede mange vigtige Ting mod sit Folk. (421, 13. 14.)

14.

Tre Aars Hunger bragte Folket til Omvendelse, og derefter udryddede de Gadiantons Røvere. (423, 2. 3.)

13.

Freden blev gjenoprettet, Folket spredte sig til forskjellige Kanter af Landet for at gjenopbygge og befolke de øde Stæder. (424, 4.)

12.

Størsteparten af Folket, baade Nephi-

terne og Lamaniterne, blev indlemmet i Kirken. (424, 4.)

9.

Nogle Frafaldne blandt Nephiterne ophidsede Lamaniterne til Krig mod deres Brødre, og de udforskede Gadiantons Hemmelighed og forbandt sig med ham. (425, 5.)

5.

Lamaniterne seirede over Nephiterne, paa Grund af disses store Ugudelighed. (425, 7.)

4.

Lamaniten Samuel kom paa Mission til Nephiterne. (428, 1.)

1.

Store Tegn og Undere skete for Folket, og Propheternes Ord begyndte at opfyldes. (436, 10.)

Lachoneus var Overdommer i Landet. Nephi overleverede Optegnelserne til sin Søn Nephi. (438, 1.)

Herren aabenbarede for Folket, at han vilde komme til Verden næste Dag, og mange Tegn paa hans forestaaende Komme bleve givne. (439, 3. 4.)

Aaret 3 e. Ch.

Gadiantons Bande begik mange Voldsgjerninger og voxede det følgende Aar betydelig i Tal. (440, 6.)

9.

Nephiterne begyndte en ny Tidsregning fra Christi Fødsel. (441, 8.)

13.

Mange af Lamaniterne forenede sig med Nephiterne for at forsvare sig mod Røverne, som nu vare blevne meget talrige og høist besværlige. (441, 9.)

15.

Nephiterne bleve slagne i flere Træfninger. (442, 10.)

16.

Gidgiddoni, som var Overdommer og en stor Prophet, blev beskikket til Overanfører for hele den nephitiske Hær. (444, 3.)

17.

Nephiterne rustede sig til Selvforsvar og forsynede sig med syv Aars Proviant. (444, 4.)

19.

Et stort Slag stod mellem Nephiterne og Gadiantons Røvere, hvori disse lede et betydeligt Nederlag og deres Anfører Giddianhi faldt. (445, 6. 8.)

21.

Nephiterne ihjelsloge Røverne i tusindviis og titusindviis og toge alle Overlevende tilfange og hængte deres Anfører Zemnarihah. (447, 9. 10.)

25.

Mormon gjorde nye Plader, paa hvilke han i Korthed optegnede, hvad der havde tildraget sig, siden Lehi forlod Jerusalem indtil hans Dage, tilligemed en Skildring af sin Samtids Historie. (449, 11.)

26.

Nephiterne spredte sig og toge sine tidligere Landstrækninger i Besiddelse. (450, 1.)

30.

Lachoneus, Lachonei Søn, blev beskikket til at indtage Dommersædet efter sin Fader; men han blev myrdet, og Folket deelte sig i mange Stammer, som hver valgte sig en Anfører, hvilket storlig forstyrrede Landets Regjering. (451, 3. 4.)

31.

Engle besøgte Nephi dagligen paa Grund af hans store Tro. (454, 8.)

32.

De Faa, som omvendte sig formedelst Nephi Prædiken, vare høiligen velsignede af Herren. (455, 10.)

34.

En frygtelig Orkan fandt Sted, som forandrede Landets Overflade betydelig. Et tre Dages Mørke herskede. Christi Røst hørtes af alle Folk, hvilken erklærede

at han havde fremkaldt al denne Ødelæggelse paa Grund af deres Vantro, og han befalede dem at ophøre med deres Offringer. (455, 1-11.)

35.

I dette Aar aabenbarede Jesus sig flere Gange blandt Nephiterne og lærte dem Evangeliets Principer. (461-497.)

36.

Baade Nephiterne og Lamaniterne omvendte sig og havde Alting tilfælles. (498, 2.)

37.

Mange Mirakler udførtes af Jesu Disciple. (498, 3.)

59.

Folket gjenopbyggede Staden Zarahemla og trivedes godt. (498, 3.)

100.

Jesu Disciple, hvem han havde udvalgt, vare alle døde paa tre nær, hvilke havde faaet det Privilegium, ei at smage Døden. (499, 5.)

110.

Nephi døde, og hans Søn Amos fortsatte Optegnelserne. (499, 6.)

194.

Amos døde og hans Søn Amos fortsatte sin Faders Optegnelser. (499. 7.)

201.

Folket ophørte at have Alting tilfælles; de bleve stolte og deelte sig i forskjellige Klasser. (499 7.)

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Fra „Millennial Star" optage vi følgende Artikel:

Hvorfor ere saamange af de Hellige ikke indsamlede?

Det er et ubestrideligt Factum, at Mange af dem, der kalde sig Sidste-Dages Hellige i dette saavel som i andre Lande, kunde været hjemsamlede til Zion for længe siden, havde de kun gjort sig Umage derfor. Hvorfor have de ikke gjort det? Simpelthen fordi de, trods deres Bekjendelse, ikke have havt tilstrækkelig Tro paa det Budskab, Gud sendte til dem ved sine Tjenere. De ere atter og atter blevne advarede i de sidstforløbne tredive Aar om den Fordærvelse og Elendighed, som forestaaer Nationerne, og som de Hellige uundgaaelig maatte lide under, hvis de ikke adløde Himmelens Befaling at gaae ud fra Babylon. De ere blevne saa vante til disse Advarsler, at de næsten ansee dem som Ammestuefortællinger, der ei fortjene den ringeste Opmærksomhed; eller hvis de have troet paa ældre og nyere Propheters Forudsigelser i dette Punkt, have de skudt Opfyldelsen deraf saa langt hen i Fremtiden, at det ikke kan have nogen Indflydelse paa dem og deres Børn.

Der er udentvivl Mange, som inderlig have ønsket at indsamles, men hvis huuslige eller pecuniaire Omstændigheder have hindret dem deri. Nogle have havt en vantro Familie, og de have ventet, arbeidet og bedet med Alvor og Inderlighed i det roesværdige Haab, at kunne frelse dem, til hvem de vare bundne med Kjærlighedens

og Naturens helligste Baand. Andre have med Flid og Utrættelighed arbeidet for sin Udfrielse; men paa Grund af deres talrige Familie, Sygdom eller mange andre Aarsager, har det ikke lykkedes dem, trods deres bedste Villie, at faae deres Hjertens Ønske opfyldt. Til saadanne Tilfælde sigte vi ikke i disse Linier. Men der gives dem, som have tilstaaet, at Herren mere end eengang har velsignet dem med Midler til at udvandre, og at Intet uden deres egen Forsømmelse og Ligegyldighed har hindret dem, og dersom Majoriteten af de Hellige vilde overveie deres Færd i Fortiden, samt de Velsignelser, Herren fra Tid til Tid har skjenket dem, maae de vistnok indrømme, idetmindste i deres eget Hjerte, at hvis de virkelig havde anet, hvor nær de forudsagte Straffedomme vare forhaanden, og hvis de havde anvendt deres Tro og Evner til Gjennemførelsen af dette Øiemed, kunde de for længe siden have vendt Babylon Ryggen, uden derfor i mindste Maade at have forsømt Guds Værk og hans Præstedømmes Opholdelse, medens de vare her.

Der gives mange kortsynede Individer, som ere tilbøielige til at knurre over, at Forsynet tillader de Hellige at lide under Fattigdommens Tryk, da dog Jorden og alle dens Skatte tilhøre ham; han kunde jo med største Lethed forskaffe sine trofaste Børn de nødvendige Midler til deres Udfrielse, naar han vidste, det var til deres Vel. Men dersom vi skue tilbage paa Fortiden, ville vi finde, at Gud ofte har lagt den største Viisdom og Godhed for Dagen ved netop at holde dem tilbage for de Hellige. Han har ofte velsignet mange af sine Børn i dette Land, men forstode de til alle Tider at sætte Priis paa hans Goder og benytte dem i det Øiemed, hvori de gaves? Mange, ja maaskee de fleste af saadanne Individer befinde sig endnu her, og paa faa hæderlige Undtagelser nær, er det netop de Fattige, som ere blevne hjemsamlede til Zion. Og der er Hundreder her den Dag idag, som aldrig ville forlade den Ugudelighed og Fordærvelse, der omgiver dem, saalænge Lykkens Sol tilsmiler dem. Derfor lader Gud dem i sin Barmhjertighed føle Fattigdommens Byrder, for at de kunne bringes til at vandre paa den Vei, der fører til evige og uforgjængelige Skatte. Hvis Herren skulde velsigne dem med jordiske Skatte nu, vilde det udentvivl i mange Tilfælde være til deres Fordærvelse; de vilde derved muligviis lokkes til at blive i Babylon og rammes af dens Plager. Man kan derfor med god Grund ansee den nuværende Fattigdom blandt mange af de Hellige som et uomstødeligt Beviis paa, at Gud ikke har forladt dem, trods deres tidligere Lunkenhed, og at han ikke agter at slaae Haanden af sine Børn i disse Lande; og hvis nogen Ting kunde indgyde os Frygt for de europæiske Helliges fremtidige Frelse og Salighed, skulde det være, om vi saae dem rigelig forsynede med denne Verdens Goder i Forening med den Ligegyldighedsaand, som nu har indsneget sig i deslige Individers Hjerte, hvilken gjør dem aldeles uskikkede til at bestyre saadanne Ting i Retfærdighed.

Mange tænke, at hvis Gud blot vilde forunde dem Saameget, som var nødvendig til deres hurtige Udfrielse, skulde de aldrig forøde Midlerne i andre Øiemed eller vente paa at fortjene Mere; men Propheten siger: „Menneskets Hjerte er bedrageligt, mere end alle Ting.“ Herren kjender vort Hjerte bedre end vi selv, og han seer, at mange af hans Børn, om de erholdt Midler til deres Udfrielse paa anden Maade end ved den alvorligste Anstrengelse, vilde de enten slet ikke indsamles, eller ved første Gjenvordighed skue med længselsfulde Hjerter tilbage til det Land, hvor de havde havt det saa mageligt, og maaskee gjøre Skridt for at vende om. Vi

vide af Erfaring, at saa har været Tilfælde. Mange, hvem Lykken har tilsmilet, have forglemt Gud og de Velsignelser, han har givet dem, og med Utaknemmelighed i deres Hjerte have de forladt Retfærdighedens Vei og vendt tilbage til Verdens Ugudelighed. Mange mene, som allerede bemærket, at en lille Smule Held skal ikke forlede dem til Utaknemmelighed og Misbrug; de ere rede til at udbryde med Hasael: „Er din Tjener en saadan Hund, at han skulde gjøre denne store Ting?“ Og dog gjorde han sig skyldig i det selv samme som Propheten advarede ham for. Der er Hundreder nu, som troe sig ligesaa faste i deres Forsæt, og dog vilde de ikke gjøre det bedre end saamange Andre, hvis de bleve prøvede paa samme Maade. Vær derfor forsigtige, Søskende; arbeid med Taalmodighed og beed Herren i Tro at aabne en Udvei for Eder; men prøv ikke paa at fastsætte nogen Plan, hvorefter han skal handle, men overlad trygt til ham at bestemme Tiden og Maaden for Eders Ønskers Opfyldelse. Vær forvissede om, at hvis han seer, I oprigtig ønske at hjemsamles for at blive bedre beredte til at holde hans Befalinger, vil han føre Eder hjem.

Der er atter Andre, som have forsømt at gaae op til Zion af langt uværdigere Hensyn end de ovennævnte. Da de kom ind i Kirken, sad de maaskee i temmelig gunstige Kaar, ja Nogle havde maaskee endog en lille Formue. De hørte, at de indsamlede Hellige maatte kjæmpe med store Savn og Gjenvordigheder, og de foretrak derfor at blive i deres hyggelige Hjem, istedetfor at dele et ucultiveret og ubefolket Lands Ubehageligheder med deres lidende Brødre og Søstre. Nogle af dem vare maaskee ogsaa bange for at blive opfordrede til at yde et Par Dollars til Lindring af deres forfulgte Sødskendes Nød. Hvor ere saadanne Individer nu? Ni af Ti ere enten faldne fra, eller sukke i den dybeste Armod. Bladet har nu vendt sig. De Hellige i Zion ere begunstigede af Lykken, medens Modgang og Sorg er deres Lod, som svigtede dem i Prøvens Stund; og dog gjøre enkelte af disse Individer meest høirøstet Fordring paa Kirkens Ædelmodighed, og ere de Ivrigste til at nedsætte Kirkens Ledere som fordærvede Mænd, naar de ikke strax sørge for deres Udfrielse.

Pladsen tillader os ikke at sige halv saameget om dette Punkt, som vi kunde ønske; men vi betvivle ikke, at der jo gives Mange, som kunde emigrere til Foraaret, hvis de gjorde sig alvorlig Umage derfor. Ville de komme afsted? Vi frygte Nei! Uagtet alle de Exempler de have havt paa, hvor farligt det er at være ligegyldig i denne Henseende, ere vi forvissede om, at Mange, som nu kunde gaae hjem paa en beqvem Maade, ville vente til den Tid, da de maae skynde sig hjem med en Byldt under Armen, og være glade til, om de faae Leilighed dertil. Da ville de med Skam gjensee deres Venner, hvis Raad og Formaninger de foragtede, men som desuagtet ville være villige til at opmuntre dem og lære dem at leve ret, naar de engang komme til Zion nødlidende og forarmede.

De frygtelige Begivenheder, som udfolde sig med saa foruroligende Hurtighed paa det amerikanske Continent, synes at bebude Muligheden af en midlertidig Standsning i Indsamlingen til Zion, og imidlertid ville de Skyer, som trække op over Europa, blive mørkere og skjebnesvangrere, og inden længe udbryder Stormen med forfærdeligt Raseri over Nationerne paa dette Continent. Vi ansee det derfor som en i høieste Grad paatrængende Nødvendighed at formane de Hellige til skyndsomst at flye til Herrens udkaarede Fristed, før Stormen bryder løs. Herren kjender

Sine, og han baade kan og vil bevare dem, saalænge de vandre paa Pligtens Sti; men de, som kunne og ikke ville adlyde hans Bud at hjemsamles, have intet Krav paa hans Beskyttelse.

Correspondance.

Amerika.

4 Mile Vest for Fort Laramie, den 17de August 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Uagtet min Tid er meget knap, vil jeg dog ikke undlade at sende Dem et Par Linier. De skandinaviske Hellige, som vare istand til at kjøbe deres egne Befordringer, forlode Florence den 14de Juli med 80 Vogne, hver Vogn trukken af 2, 3 a 4 Par Oxer. De ere organiserede i to Compagnier under Br. C. A. Madsens og min Bestyrelse, og Br. Van Cott er Overbefalingsmand over begge; han ledsager os, indtil Brødrene Lyman og Rich indhente os, men endnu have vi ikke seet noget til dem, og vi haabe derfor endnu at beholde ham i vor Midte et Par hundrede (engl.) Mile. Vi have over 200 Hoveder løse Kreaturer til begge Compagnier og sex Hestvogne.

Vi have været høiligen velsignede paa denne Reise og intetsomhelst Uheld er indtruffet. Vi passerede St. Louis-Compagniet for otte Dage siden. Ingen af Kirkens Compagnier (Emigranter, befordrede med Vogne, sendte fra Dalen) have naaet os endnu; baade Folk og Dyr ere vel, og paa en enkelt Undtagelse nær ere Alle lykkelige og tilfredse. Vi glæde os til snart at gjensee vort kjære Bjerghjem.

Modtag nu en hjertelig Hilsen fra os Alle og hils vore kjære Venner i Skandinavien. Tiden er nu omme, Budet skal gaae til Fortet, og vi skulle spænde for og fortsætte vor Reise.

Lev vel, kjære Broder, ønsker Deres i Pagten hengivne

O. N. Liljenqvist.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 30.)

Bilag
til Joseph Smiths Levnetsløb.

Store Saltsøstad, den 9de Octbr. 1854.

Hr. Redacteur!

Ved at læse Joseph Smiths Levnetsløb, som var indrykket i „Deseret News" forrige Vinter, og fornemmelig den Deel af samme, som omhandler hans Fængsling i Liberty, Missouri, seer jeg, at flere interessante Facta ere udeladte, og da jeg havde den Ære at være en af hans Medfanger, fattede jeg den Beslutning at optegne nogle af disse Punkter, da de maaskee kunne være af Interesse for Deres Læsere.

Medens vi hensadde i Fængslet, modtoge vi ofte Besøg baade af Venner og Fjender. Blandt Sidstnævnte vare mange vrede paa Broder Joseph, hvem de beskyldte for at have dræbt en Søn, en Broder eller andre af deres Slægtninge i det saakaldte Slag ved Crooked River. Det forekom mig temmelig besynderligt, at Saamange havde mistet Sønner og Brødre der, da Fjenden kun havde opgivet sit Tab til een Død.

Blandt vore Venner, som besøgte os, kunne nævnes Præsident Brigham Young og Heber C. Kimball af det øverste Præsidentskab — sidstnævnte flere Gange; George A. Smith af de Tolvs Qvorum, samt Don Carlos Smith, Josephs Broder, der besøgte os gjentagne Gange og undertiden bragte nogle af vor Familie med sig. Benjamin Covey, Biskop i 12te District her i Staden, bragte enhver af os et Par Støvler som Foræring. James Sloan med Kone og Datter kom flere Gange til os; Alanson Ripley ligeledes og mange Andre, hvis Navne det vilde være for vidtløftig at opregne. O. P. Rockwell bragte os ofte Forfriskninger, og Jane Bleven og hendes Datter bragte os Kager, Pei, osv., hvilket de rakte os gjennem Vinduet. Dette var os særdeles kjærkommen, da vor Fangekost var meget simpel og saa ureenlig, at kun den yderste Hunger kunde bevæge os til at spise af den.

Efter at have hensiddet der temmelig længe, og efter at have forsøgt ethvert Middel, vi kunde, for ad lovlig Vei at bevirke vor Løsladelse, men forgjeves (naar undtages Sidney Rigdon, der kom ud paa Caution), og da vi fra paalidelig Kilde havde erfaret, at der paa offentlig Gade var bleven sagt af de meest indflydelsesrige Mænd i den Egn, at „Mormonfangerne maatte nødvendigviis dømmes til Døden, eller Statens gode Navn vilde blive plettet," besluttede vi at benytte andre Midler for at komme paa fri Fod.

Efter moden Overveielse besluttede vi at iværksætte vor Flugt om Aftenen den 7de Februar 1839, naar Slutteren kom med vor Aftensmad; men før Br. Hyrum vilde tilkjendegive sin Beslutning, bad han Br. Joseph at adspørge Herren om Rigtigheden af det paatænkte Skridt. Dette gjorde han og erholdt det Svar, at hvis vi Alle vare enige, skulde vort Foretagende lykkes denne Aften, og dersom vi vilde forene os i Bøn, skulde vi faae et Vidnesbyrd for os selv. Jeg havde ikke bedet længe, før jeg fik en saadan Vished, som jeg endnu aldrig havde følt i mit Liv, at det vilde lykkes os. Br. Hyrum Smith og Caleb Baldwin bevidnede det samme; men Lyman Wight sagde, at vi gjerne maatte gaae, han vilde ikke. Efter at

have talt med ham en Stund sagde han, at „vis vi vilde vente til næste Dag, da vilde han følge med os." Uden at tænke paa, at vi ikke havde nogen Forjættelse om Held imorgen, lovede vi at opsætte Forsøget.

Om Aftenen, da Slutteren kom med vor Aftensmad, lod han Døren staae paa viid Gab, satte vor Mad paa Bordet og gik hen i Baggrunden af Værelset, hvor endeel Bøger vare opstablede. Her tog han en Bog og begyndte at læse, medens vi stode mellem ham og Døren, hvorved den bedste Leilighed tilbødes os at flygte, hvis vi havde været beredte; men da vi vare blevne enige om at vente til næste Dag, gjorde vi intet Forsøg derpaa.

Næste Aften stode Sagerne ganske anderledes. Slutteren bragte en dobbelt Vagt med sig tilligemed sex af Brødrene, nemlig Erastus Snow, William D. Huntington, Cyrus Daniels, David Holeman, Alanson Ripley og Watson Barlow. Jeg blev siden underrettet om, at Menigheden havde sendt dem til os. Slutteren syntes at være meget bange af sig og aflaasede Døren meget forsigtig. Det var kun mørke Udsigter til Friheden, men vi havde fast besluttet at vove Forsøget, og da derfor Slutteren gik ud, rendte vi efter ham. Br. Hyrum greb fat i Døren, men inden vi kunde yde ham den nødvendige Bistand, fik Slutteren og Vagten smækket Døren i, hvorved Brødrene indspærredes tilligemed os, undtagen Broder Cyrus Daniels, som stod udenfor.

Saasnart vi gjorde Forsøget paa Indersiden, tog han en af vore Bevogtere under hver Arm og iilte ned ad Trapperne til Yderdøren; vort Fængsel var nemlig i anden Etage. Da han kom ud, lykkedes det dem at rive sig løs, og da han saae, at vor Plan var strandet, begyndte han at løbe, men traadte i et Hul og faldt. Netop som han styrtede, peeb en Kugle lige over hans Hoved, og han troer bestemt, at Faldet frelste hans Liv. Den Scene, som nu paafulgte, overgaaer al Beskrivelse. Efter Mængden at dømme skulde man troe, at hele Byen og Mange fra Omegnen havde samlet sig udenfor Arresten og enhver Slags Tortur og Dødsmaade, som deres ophidsede Indbildningskraft kunde optænke, blev foreslaaet for os, saasom at sprænge Fængslet i Luften, pidske os ihjel, skyde os, brænde os, surre os paa Heste og lade os sønderrives, osv. Men de vare saa uenige, at de ikke kunde gjennemføre nogen af deres mange Planer, og vi gik fri.

Paa denne Tid talte nogle af Brødrene om, at vi befandt os i stor Fare, og jeg maa tilstaae, jeg følte det samme. Men Br. Joseph sagde: „Frygt ikke, thi ei et Haar skal krummes paa Eder Hoved, og I skulle ikke miste saameget som et Bidsel, en Sadel eller et Tæppe. Enhver Ting skal blive Eder tilbagegivet. I have sat Eders Liv paa Spil for vor og Evangeliets Skyld, og det er nødvendig, at Kirken bringer et Offer, og Herren vil modtage det."

Brødrene skulde dernæst tages i Forhør; men Ophidselsen var saa stor, at man ikke vovede at føre os frem, før den havde lagt sig lidt. I denne Ventetid engagerede nogle af Brødrene Advocater til at forsvare sig. Broder Snow spurgte Broder Joseph, om han ogsaa burde tage en Advocat, hvortil Joseph svarede, at han gjorde bedst i at føre sin egen Sag. „Men," sagde Br. Snow, „jeg kjender intet til Lovene." Joseph spurgte, om han ikke kjendte noget til Retfærdighed, hvilket Broder Snow bejaede. „Vel," vedblev han, „gaa og kjæmp for Retfærdigheden det bedste De forstaaer, og anfør Blackstone og andre Forfattere af og til, og de ville tage det Alt for gode Varer."

Han gjorde saa, og Resultatet blev

hvad Joseph sagde; thi da han var færdig med sin Sag, flokkedes Advocaterne om ham og spurgte, hvor han havde studeret Lovkyndighed, og tilføiede, at de aldrig havde hørt et saa glimrende Forsvar. Da Forhøret var endt, fik Br. Snow sin Frihed, og de Øvrige maatte gaae i Caution for hverandre indbyrdes, medens Br. Snow maatte indestaae for dem Alle, og de sagde, at de gjenerholdt alle deres tabte Sager, endskjøndt ikke to Ting fandtes paa eet Sted. Mere senere.

Med Agtelse,
Alexander McRae.

Store Saltsøstad den 1ste Novbr. 1854.

Hr. Redacteur! Under vort Ophold i Liberty Fængsel blev der engang gjort Forsøg paa at forgive os. Jeg formoder Giften blev os givet i Thee eller Kaffe, men da jeg ikke nød nogen af Delene, slap jeg uskadt derfra, medens de Øvrige bleve svært angrebne, Nogle vare endog blinde i to a tre Dage, og det var kun ved megen Tro og Bøn, at Virkningerne overvandtes.

Vi tillode os aldrig at foretage noget vigtigt Skridt, uden først at bede Br. Joseph at adspørge Herren desangaaende. Saa stor var vor Tillid til ham som Prophet, at naar han sagde: „Saa siger Herren," vare vi visse paa, det stete som han sagde, og jo mere vi forsøgte det, jo større Tillid fik vi til ham, thi hans Ord slog aldrig feil i et eneste Tilfælde.

Kort forinden vi skulde føres til Davies County i Forhør, fik vi Underretning om, at General Atchison eller Doniphan skulde ledsage os med en militair Escorte, for at beskytte os mod Befolkningens Forbittrelse. Sagen blev drøftet af Brødrene, med Undtagelse af Joseph, og de ansaae det, som naturligt var, for det Bedste, og endskjøndt jeg selv ikke havde Noget at sige, stemte jeg dog overeens med dem i mit Hjerte. Br. Hyrum spurgte Joseph, hvad han tænkte om denne Sag. Han sad en Stund med bøiet Hoved, hensunken i dybe Tanker; derpaa reiste han sig og sagde: „Br. Hyrum, det gaaer ikke; vi maae stole paa Herren. Hvis vi tage Vagten med os, vil det være vor Død."

Dette kom meget uventet for os, men Br. Hyrum bemærkede: „Hvis Du siger det i Herrens Navn, ville vi stole paa det." Hvortil Broder Joseph svarede: „I Herrens Navn siger jeg, at hvis vi tage en Escorte med os, ville vi blive myrdede; men hvis vi stole paa Herren, skulle vi blive frelste, og intet Ondt skal vederfares os, og vi skulle blive behandlede langt bedre end Tilfældet har været, siden vi kom i Arrest."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den største Mand er den, som vælger at gjøre det Gode med en fast Beslutning, som modstaaer de sværeste Fristelser, være sig fra Yderverdenen eller fra hans eget Indre, som bærer de tungeste Byrder med Freidighed, som er rolig, naar Stormene omsuse ham, og frygtløs ligeover for Andres Trusler og Vrede, hvis Fortrøstning til Sandheden, Dyden og Gud er urokkelig.

Christenforfølgelserne reiste sig først fra Jøderne, da de saae deres Religions Bestaaen truet af den christelige Lære. Det første Offer for disse Forfølgelser var Stephanus, senere Apostelen Jacob den Ældre og Herrens Broder Jacob. Langt heftigere og betydeligere vare de Forfølgelser, som udgik fra Hedenskabet med den romerske Keiser i Spidsen. Hedningerne betragtede nemlig de Christne som Gudsfornegtere, fordi de ingen Gudebilleder og Templer havde, og fordi de ikke viste Keiseren den sædvanlige afgudiske Hyldest. Man regner i Almindelighed ti saadanne Forfølgelser, af hvilke atter den første, syvende og tiende udmærkede sig fremfor de øvrige ved deres Grusomhed, nemlig under Keiser Nero i Aaret 64, Decius i 249 og Diocletian i 303. Under Nero bleve de Christne, og deriblandt Peter og Paulus, henrettede som foregivne Brandstiftere, endskjøndt Nero selv havde foranstaltet Branden i Rom for at gjøre sig et Begreb om Trojas Ødelæggelse. Decius befalede en almindelig Forfølgelse mod de Christne i hele det romerske Rige, for at faae dem aldeles udryddede. Under Diocletian bleve de Christnes Kirker nedrevne, deres hellige Skrifter brændte og alle optænkelige Midler af umenneskelig Grusomhed anvendte for at bringe dem til Troesfornegtelse.

God Lykke. Mange unge Mennesker tale om Lykke. God Lykke er at staae op Kl. 6 om Morgenen; god Lykke er, naar man har om ikke meer end 48 Skilling om Ugen, at forbruge kun de 47, og lægge den ene tilside; god Lykke er at skjøtte sig selv og ikke blande sig i Andres Sager; god Lykke er at holde Budene og gjøre mod Andre, hvad man ønsker Andre skulle gjøre mod os. Man maa ikke blot begynde, men holde ved. Skillinger maae ei forødes, thi de ere Udsæden til Rigsdalere. For at komme frem i Verden, maae unge Mennesker drage Omsorg for deres Hjem, feie for deres egen Dør, være hjælpsomme mod Andre, flye Fristelser og have Tro paa Gud og Sandheden. (De Fraines Forelæsninger.)

„Deres Gaarsnummer indeholder en Feiltagelse, Sir," sagde en Gentleman til en Redacteur. Umulig, Sir; men siig mig, hvad sigter De til? „Der staaer, at Mr. M. er bleven forhørt." Ja. „Dømt og hængt." Tilvisse. „Det er feil; nævnte Person er jeg." De? „Jeg kan forsikkre Dem, saa er det; og nu haaber jeg, De tilbagekalder det Meddeelte." Paa ingen Maade, Sir; jeg tilbagekalder aldrig Noget. Det Eneste jeg kan gjøre for Dem er at melde, at Rebet sprang, og at De følgelig befinder Dem i høieste Velgaaende. Jeg har mine Principer, skal jeg sige Dem, og jeg er bekjendt for aldrig at fare med Usandhed!

Barnemord i China. Paa Grund af mange Chineseres Armod er det en temmelig almindelig Skik i China, at dræbe de Børn, som Forældrene ikke troe sig istand til at opføde, og flere Steder i det Indre kaster man endog de Nyfødte for Svinene. Der har derfor i Frankrig dannet sig et talrigt Selskab med det ædle Formaal at opkjøbe saamange af Børnene som mulig for at redde deres Liv, og i Hongkong har dette Selskab oprettet et Asyl, hvor chinesiske Mødre skareviis strømme til for at sælge deres Spæde for 34 Skilling Stykket. Der gives Koner, som gjøre sig det til en formelig Næringsvei at sælge de Smaa. Saaledes berettes der om en Kone, som ugentlig indfandt sig i Asylet med 20, 30 til 40 Børn, og hun tilstod i Fleres Paahør, at før hun vidste, at Asylet opkjøbte Børnene, havde hun kastet over 600 i Havet, og hun var ikke den Eneste, der drev denne afskyelige Haandtering. Den hemmelige Grund til en stor Deel af disse Rædsler er den Skik, som giver

Chineserne Lov til at gifte sig paany hvert Aar, naar de blive kjede af deres Koner. De forladte Mødre, som efter Landets Love have Ret over deres Børns Liv og Død, vide da intet Bedre at gjøre, end at stille sig af med dem paa hvilkensomhelst Maade det lader sig gjøre, da de vanskelig kunne ernære dem.

Contoirets Tilgodehavende den 1ste Septbr. 1862.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	N. C. Edlefssen	246	Rd.	„	Mk.	2	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	208	—	1	—	10	—
Bornholm.	P. C. Nielsen	181	—	5	—	6	—
Brevig.	C. C. Dorius	977	—	2	—	15	—
Fredericia.	N. Johansen	„	—	„	—	„	—
Fyen.	P. C. Carstensen . . .	800	—	5	—	3	—
Gøtheborg.	A. P. Søderborg . . .	393	—	1	—	12	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	66	—	3	—	5	—
Lolland.	J. Hansen	293	—	1	—	4	—
Norrkøping.	L. Nilsson	885	—	2	—	8	—
Skaane.	N. Rosengren	286	—	5	—	2	—
Skive.	C. S. Vinge	369	—	„	—	7	—
Stockholm.	N. C. Flygare	730	—	1	—	4	—
Sundswall.	A. Svedlund	164	—	4	—	12	—
Vensyssel.	H. C. Høgsted	275	—	„	—	15	—
	P. G. Petersen, Hamborg	9	—	2		„	—
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4	—	8	—
	Summa	6024	—	1	—	1	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Følgerne af at forkaste Sandheden.

(Fra „Millennial Star.“)

Mange forunderlige Begivenheder have til forskjellige Tider fundet Sted paa Jorden, hvilke, før de indtraf, have givet Anledning til megen Uenighed og Meningsforskjel blandt Menneskene, angaaende den sandsynlige Tid for deres Stedfinden og deres Følger. Mennesket, som altid higer efter noget Bedre, og som er bleven træt af sine Forfædres Institutioner, har altid seet hen til en Tid, da saadanne Principer og Systemer vilde blive indførte, som vare afpassede efter hans stadig voxende Fornødenheder.

Ved Betragtningen af saadanne Begivenheder have Menneskene lagt stor Forstand og ofte endog Forudviidenhed for Dagen, og naar Begivenheder have fundet Sted, som i deres Natur vare egnede til at udøve en betydelig Indflydelse paa Samfundet, have Mange været forberedte derpaa og færdige til at tage virksom Deel i Indførelsen af nye, for Mange forhen ukjendte Principer. Herpaa har Verdenshistorien mange Exempler, og vi kunde anføre Navnene paa mange Mænd, som have skildret med sanddrue Farver Begivenheder, der først indtraf i tilkommende Generationer.

Men ingen Gjenstand har vistnok fængslet Menneskenes Opmærksomhed i større Grad end den sidste Oprettelse af Guds Rige paa Jorden, og ingen har givet Anledning til en større Mængde Meninger end netop denne. At dømme efter Oldtidens hellige Skrifter, see vi, at mange af vore Forfædre forstode denne Ting eens. Den Maade, hvorpaa de have skildret Guds Rige, fremstiller det i al den Skjønhed, Herlighed og Fuldkommenhed, som Dødelige ere istand til at tænke sig, og endskjøndt Mange blandt de Nulevende have misforstaaet dets Betydning, saa det har tabt al Kraft og Værd for dem, vil det dog vedblive at existere og være til Gavn og Velsignelse for vore Forfædre saavel som for de Nulevende, der betragte det i dets rette Lys.

Der har vist ingensinde været flere vildfarende Begreber om Guds Rige blandt Menneskenes Børn, end netop nu i vor

Tid, og ingensinde have de, som troede paa Rigets guddommelige Oprindelse i gamle Dage, været Gjenstand for større Haan og Foragt end dem, som forkynde dets Oprettelse i disse sidste Dage. Dette er igrunden besynderligt, da de fleste Institutioner i Guds Rige ere eens med andre Rigers, forsaavidt at de ikke ere beregnede paa at bevirke nogen væsentlig Omvæltning blandt Menneskene; tvertimod, Guds Rige er ifølge Propheternes Beskrivelse et mere bogstaveligt Rige end det, den christne Verden har tænkt sig, og dog findes i dette af Propheterne omtalte Rige alt det, hvortil de Christne i enhver Tidsalder have sat deres Tro og Haab, og derfor er det saameget forunderligere, at de saa halsstarrigt modsætte sig Oprettelsen af samme, især da ingen af dets Principer i mindste Maade stride imod de af Frelseren og hans Apostler forkyndte. Vi kunde ikke vente Andet end Haan og Foragt, hvis vore Principer afveg i mindste Maade fra dem, der ere optegnede i Bibelen. Men naar vi betænke, at alle de Forfølgelser, vi have gjennemgaaet, ere fremkaldte ved Ondskab og Lovløshed, forstaae vi Meningen af Jesu Ord, da han sagde: „Salige ere de, som forfølges for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres;“ og: „Glæder og fryder Eder, thi stor skal Eders Løn i Himmelen være, thi saaledes forfulgte de Propheterne, som vare før Eder.“ Jesus vidste godt, at hans Disciple vilde faae den samme Modtagelse af Verden, som blev ham selv tildeel, fordi de efterlevede de Lærdomme, han havde forkyndt dem, og derfor gav han dem denne Opmuntring, for at opretholde deres Mod, naar Forfølgelsen rasede omkring dem.

Man bebreider de Sidste-Dages Hellige, at de troe paa et Rige, hvori en Konge skal regjere, samt hvori der findes Love og Forordninger, som i ethvert andet velorganiseret Rige, tilligemed Embedsmænd til at forvalte dem, medens Skriften paa samme Tid er fuld af Vidnesbyrd, der støtte dem i deres Tro og fremhæve de mangfoldige Goder ved et saadant Riges Oprettelse blandt Menneskene. Bad ikke Jesus til sin Fader, at hans Rige skulde komme, og hans Villie skee paa Jorden blandt Menneskenes Børn, som den skeer blandt hans Børn i Himmelen? Og hvor kan vi finde et Folk, der virker for det, som Frelseren bad om? som venter at see ham komme til Jorden og regjere over et udvalgt Folk, uden det er de Sidste-Dages Hellige? Vi vide ikke, hvor vi skulle søge et saadant Folk, hvis det ikke er dem. Og hvor have Jordens Konger og Regenter først erholdt Kundskab om Regjeringssager uden fra Gud selv, som aabenbarede dem ved sine Tjenere Propheterne?

Israels Konger, som vare de første der anerkjendtes af den Almægtige som saadanne paa den østlige Halvkugle, erholdt deres kongelige Myndighed af Præstedømmet, hvilken i Virkeligheden kun var et Tillæg til samme. Hvis der derfor findes nogen sand Kundskab blandt Jordens Konger i vore Dage, har den sit Udspring fra Gud, hvad enten man erkjender det eller ikke. Men Folket anerkjender ingen Inspiration, og Æren for Udstedelsen af denne eller hiin Lov eller Constitution tilskrives derfor i Almindelighed denne eller hiin store Statsmand, og hans Navn bliver udødeliggjort derved; men Gud, Overdommeren, Ophavet til alt Godt, ignoreres og omtales aldrig.

Men uagtet vore Forfædre havde rigtige Begreber om Guds Rige og flittig underviste deres Børn om samme og opmuntrede dem til at see hen til den Tid, da det skulde oprettes i sin Fylde, tabte dog Børnene det snart af Syne og mod-

satte sig af al Kraft dets Oprettelse i Jesu Dage. Det selv samme Folk, som havde lært at see hen til ham, og over hvem han skulde regjere, vare de Første, som reiste sig med ham og hans Tilhængere, og saa stort var deres Had, at de ihjelsloge ham og forfulgte alle hans Tilhængere paa det Grusomste.

En lignende Behandling er bleven de Hellige i disse sidste Dage tildeel, og ikke saa snart havde Propheten Joseph forkyndt Rigets Oprettelse i disse Dage, før den samme Forfølgelse rasede rundt om ham og hans Tilhængere, indtil han, ligesom Jesus og alle Propheterne fordum, faldt som Martyr for de hellige Grundsætninger, han havde indført i Verden. Men der var nogle Mennesker paa Jorden, som med Længsel imødesaae Tiden for Prophetiernes Opfyldelse, vedrørende det Rige, der skulde „staae evindeligen," som vare rede til at annamme de glade Tidender, som tildeels kunde see, at Tegnene, der skulde bebude Frelserens anden Komme, begyndte at vise sig, og at Herren var i Begreb med at udføre sit store og forunderlige Værk. Disse Individer annammede Josephs Budskab med ustrømtet Glæde, og Tusinder med dem fryde sig paa denne Dag ved, at Guds Rige endnu engang er bleven oprettet paa Jorden og til Trods for al Modstand er voxet i Kraft og Vælde, indtil dets Borgere have lært at indsee Gavnligheden af dets Institutioner, saavidt de hidindtil ere blevne aabenbarede og practisk udøvede i det daglige Liv.

Man hvad har Verden vundet ved at forfølge de Hellige? Resultatet er nu, som det altid har været, at naar een Martyr falder, opstaaer der hundrede andre i hans Sted, hvilke udbrede og befæste de Principer, han lærte, og fremme med forøget Kraft det Værk, som Sandhedens Fjender søgte at kuldkaste. I dette Tilfælde have Mænd, som ellers pleie at lægge Omtanke og Forstand for Dagen, ikke benyttet Fortidens Erfaring ved Bedømmelsen af et System, som, hvis de havde annammet det, storligen vilde have bidraget til deres Lykke og Ophøielse. De behøvede kun at tænke paa Jødernes Skjebne, for at see, at Forkastelsen af den Almægtiges Budskab var Aarsagen til alle de frygtelige Veer, som hjemsøgte dem, og den Tanke ligger meget nær, at lignende Straffedomme ville ramme dem, hvis de gjøre sig skyldige i en lignende Forseelse. Dette var ikke blot Tilfælde med den jødiske Nation, men med alle Andre, som forkastede Frelsens Budskab.

Og hvad see vi i denne Slægt? At den Nation, til hvem Evangeliet først lød i disse Dage, blandt hvem Herrens Tjenere utrætteligen opløftede deres advarende Røst om de forestaaende Plager, og hvis Vaabenskjold endnu er besudlet med de ædleste Mænds Blod, hvem den Almægtige kunde finde til at tjene Menneskenes Børn — den Nation begynder paa denne Dag at føle en fortørnet Guddoms tugtende Haand, idet han har udøst alle en Borgerkrigs Rædsler over dem — den meest forbittrede Krig, som Nogen endnu har oplevet, som fortærer Indbyggerne, ødelægger Land og Gods og medfører den høieste Grad af Jammer og Elendighed. Men hvor sørgeligt det end er, er det dog ikke mere end en retfærdig Gjengjeldelse for deres umenneskelige Handlinger og deres Forkastelse af Evangeliet, og over Saadanne, har Herren sagt, vil han udøse sin grumme Hevn.

Ville de Nationer, til hvem Budskabet nu er sendt, og som nu have Leilighed til at annamme det, handle visere, og lære Lydighed uden først at tugtes af den samme Svøbe? eller skal den ødelæggende Engel ogsaa hjemsøge dem med

de Plager og Straffedomme, som Jesus sagde skulde ramme alle de Nationer, der stride mod hans Sag og udgyde hans Tjeneres Blod? Kun Fremtiden kan fyldestgjørende besvare dette.

Conferencemøde,

afholdt i Christiania den 18de Octbr. 1862.

Tilstedeværende: Præsident for den Skandinaviske Mission J. N. Smith, og W. W. Cluff fra Zion, samt en stor Forsamling af Præstedømmet i Brevigs Conference.

Forsamlingen aabnedes Kl. 10½ Formiddag med Psalmen Nr. 63 og Bøn af Ældste J. F. Dorius, der ledede Forhandlingerne i sin Broders, Præsident C. Dorius' Fraværelse.

Psalmen Nr. 170 blev afsungen og derefter indledede Forhandlingerne ved, at Ældste J. F. Dorius foreslog til Conferencens Skrivere Ældste A. Weihe og Præst A. Olsen, hvilket blev assisteret og eenstemmig vedtaget. Han yttrede sin Glæde over at see saamange Brødre samlede til Conference og præsenterede ovennævnte fremmede Brødre for de Tilstedeværende; derefter gav han Missionairerne Leilighed at berette om deres Arbeide.

Ældste F. Pedersen fremstod og sagde, at han fandt sig særdeles lykkelig ved sin Missionsmark, der omfatter Drammen, Horten, Sandsværd og Hoff med omliggende Trakter; sagde, at Menneskene i Almindelighed havde været opmærksomme til at høre Evangeliet og nidkjære i at række dets Forkyndere en hjælpsom Haand; ligeledes fremstillede han de Hellige i sit District som gode og nidkjære for Herrens Sag; han følte sig overordentlig glad, og ønskede fremdeles at virke med forøget Kraft for det Sidstedages Værk.

Derefter fremstod Ældste C. Hansen, som gav Beretning om Frederikstads og Frederikshalds District; endskjøndt Folket paa disse Kanter er meget indhyllet i Traditioner og Fordomme, havde dog Nogle annammet Evangeliet, og han gav de Hellige dersteds et godt Vidnesbyrd; han ansaae ikke Udsigterne for Evangeliet særdeles gunstige, men desuagtet troede og haabede han ved Flid at kunne udrette noget Godt for Guds Rige; han følte sin Svaghed, men ønskede at arbeide med fornyet Iver for Evangeliets Fremme og at Herren maatte velsigne os.

Præsident J. F. Dorius fremstod og sagde, at Frederikstad var det Sted, hvor Evangeliets Sæd først blev saaet, og han glædede sig ved at see, at mange kraftige Skud ere fremsprungne der og have spredt sig over det hele Land; han følte sig lykkelig ved at see Frugterne af det Arbeide, han og hans Broder Carl tidligere havde udført der, samt ved at see Prophetierne vedkommende dette Land gaae i Opfyldelse, og Skibet „Zion" seile for en stadig Vind.

Dernæst fremstod Ældste J. Pedersen fra Hedemarkens District; han sagde, at der i Løiten er organiseret en Green, bestaaende af 11 Medlemmer, og at der fremdeles er gode Udsigter for Evangeliets

Fremgang dersteds. Menigheden i Næs tæller for Nærværende 16 Medlemmer. Øvrigheden paa disse Kanter ere humane, men Præsterne derimod meget inhumane; han ønskede, at een eller to Brødre kunde sendes derop, og ønskede Herrens Bistand til at fortsætte sit Arbeide.

Præsident J. N. Smith fremstod og glædede sig over denne Sammenkomst, samt over de afgivne Beretninger om den norske Conferences Tilstand; det var ham særdeles kjært at være sammen med Mænd af den Charakteer, at de ville tjene Gud i Nidkjærhed, og han følte, at saadanne staae som Repræsentanter for Guds Sag, iklædte Præstedømmets Myndighed, og at de altid vilde være ovenpaa i enhver Prøvelse og Fristelse; glædede sig meest over de Mænd, der arbeide jevnt og stadigt, da de have større Sandsynlighed for sig at holde ud indtil Enden. Han elsker saadanne Mænd, som gaae frem og opslide deres Liv i Evangeliets Tjeneste, og han gratulerede dem, der have havt det Privilegium at lide for Guds Sag (hvis det kan kaldes at lide, at sidde i Fængsel og blive ilde omtalt falskeligen), da de derved sikkre sig en Plads iblandt de Udvalgte i Guds celestiale Rige. Han følte godt for de norske Brødre og nedbad Herrens Velsignelse over dem og alle Hellige, saa de altid maae erindre at repræsentere Zion.

Præsident J. F. Dorius yttrede sin Glæde over de af Præsident Smith udtalte Følelser og givne Vink, ligesom han ogsaa glædede sig over, at vi nu kunne undgaae at oversætte vore Brødres Taler, da dette baade er et besværligt Arbeide, og Noget altid tabes derved.

Derefter fremstod Ældste W. W. Cluff, som ligeledes glædede sig over at være her tilstede og høre de gode Beretninger om Værkets Fremgang i Norge. Han sagde, at han af Broder Dorius' Bemærkninger godt kunde forestille sig de til dette Land førstankomne Brødres Optræden, og han følte, at mange Tusinde vilde annamme Evangeliet her, hvilke endnu ikke kjende dets sande Grundsætninger, dets frelsende Kraft og de herlige Frugter, der fremspire af samme; han sagde, at i dette Rige er der Leilighed til at annamme Kundskab, som i sandt Værd langt overgaaer al Verdens Viisdom; og naar vi efterleve dets Forskrifter og saaledes skride gradviis fremad til Fuldkommenhed i dette Liv, kunne vi sikkre os vore Sjæles Frelse og Salighed i det tilkommende; han følte sig glad og tilfreds, og ønskede, at vi altid maatte leve saa, at Herren kunde velsigne os.

Ældste J. F. Dorius glædede sig over den allerede forløbne Tid og de af Brødrene gjorte Bemærkninger; han selv følte til at minde om Propheten Josephs Ord, at under fredelige og gunstige Omstændigheder vil Guds Værk fremmes, og under modsatte Omstændigheder vil det ligeledes fremmes, kun med den Forskjel, at i sidstnævnte Tilfælde skeer det meget hurtigere.

Mødet hævedes til Kl. 3 Eftermiddag. Psalmen Nr. 133 blev afsungen, hvorefter Taksigelse af Ældste Engelbredt Olsen.

Kl. 3 Eftermiddag.

Forsamlingen aabnedes med Psalmen Nr. 60 og Bøn af Ældste M. Pedersen, hvorefter Psalmen Nr. 2 blev afsungen.

Paa given Anledning fremstod Ældste Gustav Jensen og gav Beretning om sin Mission i Stavanger, hvortil han for to Aar siden blev sendt; han følte, at Leiligheden der er gunstig for Guds Riges Fremme, og sagde, at saavel de geistlige som de civile Authoriteter i nævnte Egn optræde paa en saadan Maade og med

saadanne Lærdomme, at Folket seer og forstaaer deres Forvendthed; han var glad og tilfreds ved at være en Herrens Tjener og ønskede at fortsætte, hvad han havde paabegyndt.

Ældste Hans Hansen fra Trondhjem fremstod og berettede om sin Virksomhed; sagde, at Forfølgelserne paa den Kant ikke ere fuldt saa heftige som tidligere, men desuagtet have vi dog i Løbet af denne Sommer maattet holde vore Forsamlinger ude i det Frie. 18 Personer ere tillagte Menigheden i Sommer; sagde, at hans Arbeidsmark havde en stor Udstrækning, og paa mange Steder var Evangeliet endnu ikke forkyndt; han ønskede, at et Par Brødre kunde beskikkes derop; han bragte tillige Hilsen fra Præsident C. Dorius, hvem han skiltes fra i Trondhjem, og som dengang agtede at reise længere nordpaa.

Ældste Hansen fra Skien fremstod og aflagde Rapport om Tilstanden der; han sagde, at han i afvigte Vinter havde gjennemreist Tellemarken og omsat en Deel af vore Skrifter, og han ønskede atter at besøge samme Strøg, thi han troede, at meget Godt kunde udrettes dersteds.

Ældste E. Nilson fremstod og omtalte sin Virksomhed under Hansens Bestyrelse; han havde afvexlende arbeidet i Langesund, Laurvig og omliggende Trakter; han følte, at Mange vilde i sin Tid annamme Evangeliet der. Menneskene ere beredvillige til at aabne sine Døre for Evangeliets Forkyndelse og lytte opmærksomt til Vidnesbyrdet; han var glad i sit Arbeide, og vilde være tilfreds med at blive sendt derhen igjen.

Ældste J. F. Dorius glædede sig over Brødrenes Arbeide og fremsatte det Ønskelige i, at en Mand, der kunde arbeide baade i det Timelige og Aandelige, bliver sendt til Trondhjem.

Præsident J. N. Smith fremhævede det Urigtige i, at den norske Mission længere bærer Navnet „Brevigs Conference," da Missionens Hovedsæde er Christiania, og derfor foreslog han, at den for Eftertiden kaldes „Christiania Conference," hvilket assisteredes og eenstemmig vedtoges. Dernæst henpegede han til det i Kjøbenhavn for en Tid siden afholdte Generalraad, hvor Præsident Cannon var nærværende og gav gode Lærdomme passende for vore Forhold; han henledede Brødrenes Opmærksomhed paa de af Præsident Cannon givne Raad angaaende Forlovelser eller hvilkesomhelst Slags Pagter med Fruentimmer; sagde, at Saadant ikke maa existere, saalænge de ønske at virke i Missionens Tjeneste, thi det vilde gjøre dem uskikkede dertil; ligeledes maatte de vogte sig for Qvindelist; ønskede at see de Hellige efterleve dette saavel som alle andre Raad og Lærdomme, der ere eller maatte blive givne, saa vi i vore Omgivelser maae befindes ligesaa rene i vor Sphære som Englene i deres, da vilde han indestaae for, at Herren skulde velsigne os.

Ældste W. W. Cluff fremstod og udtalte sin Glæde over hvad han havde hørt; han fandt, at det var Lærdomme, som vare værd at efterleve, og han glædede sig over at have erfaret, at Brødrenes Tilstand i den norske Mission ikke var af den Beskaffenhed, at den nødvendiggjorde saadanne Instructioner; men han vidste desuagtet, at det vilde tjene til Gavn; formanede til Agtpaagivenhed og til aldrig at forglemme, hvad vort hellige Kald er; sagde, at vi burde berede os ved Nat og ved Dag til at kunne være det Folk, som vi i Virkeligheden ere bestemte til at være; anbefalede at overtænke Evangeliets Principer og klargjøre først for

vor egen Forstand, hvad vi ønske at indprente Andre; fremhævede Nødvendigheden af at berede os for den Gjerning, vi ere kaldte til at udføre.

Ældste Engelbrecht Olsen udtalte sig om sin Virkekreds, nemlig Christiania Menighed; han yttrede sin Glæde og Tilfredshed med Brødrene og Søstrene her og roste deres gode Charakteer og Opførsel; han glædede sig over at være indlemmet blandt et saadant Folk, men følte Vigtigheden af sin Kaldelse; sagde, at han havde nøiagtig Kjendskab til de Helliges sande Tilstand i denne Menighed og kunde tale til deres Roes paa ganske faa Undtagelser nær.

Præsident J. F. Dorius glædede sig i Ældste Olsens Arbeide og sagde, at det er saa godt som det kunde fordres af et Menneske, men yttrede tillige, at hans Arbeide i det Hele taget har været indskrænket til Byen, hvorfor han foreslog, at Ældste Engelbrecht Olsen løses fra at være Forstander for Christiania Menighed, og at Hedemarken, Hadeland og Toten tillægges Christiania District under E. Olsens Bestyrelse; foreslog ligeledes, at Diacon Olaus Werner ordineres til Præst og beskikkes til at arbeide paa Hedemarken; at Peder Nilson arbeider baade i det Aandelige og Timelige paa Hadeland; at Ældste Mons Pedersen indsættes som Forstander for Christiania Menighed, og at Ældste O. Rustad reiser til Stavanger og arbeider under Ældste Gustav Jensens Bestyrelse, hvilke Forslag alle eenstemmig vedtoges. Derefter omtalte han Nødvendigheden af at faae revideret vort Bogvæsen og blive qvit saameget som muligt af den gamle Boggjeld; gav mange gode Vink og Lærdomme angaaende samme og formanede til at opfylde vore Forpligtelser, og at vogte os for at sætte os i altfor stor Gjeld.

Antallet af Præstedømmet optoges; der var tilstede 1 Overpræst, 2 af de Halvfjerds, 38 Ældster, 13 Præster, 14 Lærere, 5 Diaconer samt mange andre Brødre.

Forsamlingen blev hævet til imorgen Kl. 10 Formiddag.

Psalmen Nr. 133 blev afsungen, hvorefter Taksigelse af Ældste W. W. Cluff.

Den 19de Octbr. Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Psalmen Nr. 213.

Bøn af Ældste Engelbrecht Olsen, hvorefter Psalmen Nr. 201 blev afsungen.

Præsident J. F. Dorius omtalte, at denne Dag nærmest vilde blive benyttet af Zionsbrødrene til at tale til Forsamlingens Opbyggelse og Belærelse, da Forretningssagerne for Størstedelen afgjordes igaar; han glædede sig over at kunne bære det Vidnesbyrd, at „Mormonismen“ er Guds Værk og den Plan, der er lagt til Menneskenes Frelse; han vidste det, fordi han havde annammet samme, og han vidste, at alle Hellige i større eller mindre Grad kunde give det samme Vidnesbyrd, fordi de havde annammet samme Aand og gjort den samme Erfaring, og han vidste tillige, at jo mere de Hellige dyrke og værne om denne Aand, jo mere vil den voxe i dem; ønskede Herrens Velsignelse over Forsamlingen, og gav derpaa Leilighed for

Præsident J. N. Smith, som opstod og yttrede sin Glæde over at være samlet med saamange Hellige i Norge, og over Enhver, der slutter sig til Guds Rige; han glædede sig over Evangeliets gode Fremgang i dette Land og over, at de, der bære Navn af Hellige, i Virkeligheden ere det, og at de Brødre, der arbeide i denne Deel af Viingaarden, ere gode Mænd; talte om Indsamlingen som et Middel til Frelse for dem, der ønske at

frelses og berede deres Salighed; han vidste, at dette Liv er en Prøvestand, og at det er en Nødvendighed for Menneskene, at de vise i deres Vandel hvad der boer i dem og hvad de tragte efter, før en retfærdig Dom kan fældes over dem; sagde, at Menneskene ere ansvarlige for sine Gjerninger, og at det er nødvendig at indrette sig saa, at vi ei behøve at blues for de hellige Væsener, hvis Mission det er at vaage over os; han undskyldte sin Ufuldkommenhed i Sproget, og nedbad sluttelig den evige Guds bedste Velsignelser over os og vore Bestræbelser.

(Fortsættes Side 58.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Et Vink til Forældre.

Vi have tænkt meget paa det Ansvar, der paahviler Forældre, og ville her fremsætte nogle Vink angaaende Vigtigheden og den absolute Nødvendighed af, at de Hellige forstaae deres Forhold til Børnene ret og hvilke Pligter de have at opfylde mod dem. Der hviler et Ansvar paa Forældrene mod deres Børn, hvilket aldrig ophører, saalænge de staae i dette nære Forhold til hverandre, hvad enten de ere unge eller gamle.

Den almindelige Anskuelse, at alt Forældrenes Ansvar ophører, naar Børnene have naaet Skjels Aar og Alder, er efter vor Formening vildfarende, endskjøndt vi indrømme, at den største Omsorg for Børnene falder i deres Mindreaarighed — disse smaa Aspiranter til celestial Herlighed, hvis Vei fører gjennem denne jordiske Prøvestands allehaande Omskiftelser. Naar Børnene see, at Maalet for Forældrenes Bestræbelser, Forhaabninger og Ønsker er himmelsk Hæder og Ære, fremspirer der en lignende Attraa i deres Sjæls Dyb, som omfatter med Begjerlighed Alt, hvad der er stort, ædelt og ophøiet.

Ved at fremsætte disse Paastande vide vi godt, at vi støde an imod den gængse Mening, at Børn forstaae Intet. Uden at indlade os paa en vidtløftig Undersøgelse af dette Punkt, ville vi blot minde om Viismandens betydningsfulde Ord: „Gud er nærmere smaa Børn, end deres Forældre vide."

Hvad vi fornemmelig ønske at lægge Forældre paa Hjertet med disse Linier er, at en evig Sjæl, et helligt, reent, ubesmittet Væsen, udsprungen fra Skaberens Haand, er anbetroet til deres Varetægt og Omsorg. Vi ønske at indprente vore Sødskende Vigtigheden af at føre et ret Levnet for deres Børns Øine, saa at Formaning og Exempel forenet kan øve en gavnlig Indflydelse paa deres unge Sind, der er saa let modtageligt for ethvert Indtryk, være sig ondt eller godt.

Viisdommens Mund har udtalt og Aarhundreders Erfaring stadfæstet denne gyldne Leveregel: „Lær den Unge, hvilken Vei han skal vandre paa, og naar han bliver gammel, vil han ikke forlade den." Det er den moralske Optugtelse, vi ansee for den vigtigste, ja vigtigere end baade boglige Kundskaber og jordisk Rigdom, thi

hvad gavner det et Menneske, om han vandt den ganske Verden og tog Skade paa sin Sjæl? eller at han erholdt Overflod af Kundskab, som ødelægger Tilliden til Gud og hans Tjenere? Det er ikke vor Mening, at man bør slaae Vrag paa verdslig Lærdom; vi ønske kun at fremhæve, at det ikke er Hovedtingen. Mange Mennesker, som have erhvervet sig en Smule Kundskab, ere saa stolte deraf, at de forglemme alt Andet, da de ikke have tilstrækkelig moralsk Kraft til at bære Vægten af samme, hvorimod, hvis den moralske Udvikling havde holdt Skridt med de verdslige Kundskaber, vilde bedre Resultater være opnaaede.

Lær derfor Børnene Retskaffenhed og Agtelse for Sandheden; lær dem, at sand Storhed bestaaer i at opgive nærværende Fordele for gode Principers Skyld, samt i aldrig at nedværdige sig til Synd for at tilfredsstille deres egne Lyster eller for at vinde Andres Bifald. Dette er Grundvolden for al sand Religion og Alt, hvad der er roesværdigt og følgeværdigt. Dette er Noget, som ikke ofte læres i Skolerne, og om det læres, lægge Eleverne kun ringe Vægt derpaa som Følge af de Omstændigheder og Exempler, der omgive dem. Uden disse Principer kan intet moralsk Væsen existere, og vi erklære dristigt, at Forældre og Opdragere ere ansvarlige for Gud, at Børnenes Sind bliver ledet i det rette Spor.

Dersom Barnets Hjerte, der er liig en frugtbar Ager, overlades til sig selv, vil det snart blive overgroet af frodigt Ukrudt; men naar det omhyggelig pleies og dyrkes, vil det bære gyldne Frugter. Lad ikke en gunstig Leilighed gaae tabt og den guddommelige Spire forsømmes af overdreven Egenkjærlighed, som avler Stolthed, Hensynsløshed og alle de mange dadelværdige Egenskaber, der udspringe fra samme.

Lær Børnene tidlig at betvinge sine Tilbøieligheder, thi uden den strengeste Selvfornegtelse kan aldrig nogen Stormand leve. Siig dem, at hvis de ikke kunne tæmme de vaagnende Lidenskaber, ville Lidenskaberne beseire dem og gjøre dem til Udskud i Verden, som saa mange Andre, der tumle sig i Synd og Last. Vi advare alle Forældre mod den farlige Uskik, at betragte Børnene kun som Legetøi og gjøre dem til Gjenstand for deres daarlige Vittigheder; glem ikke, at de ere begavede med Fornuft og en udødelig Sjæl. Vi have ofte skammet os over at høre den Maade, hvorpaa ellers forstandige Mænd og Qvinder tiltale de Smaa. Tal venligt og opmuntrende til dem og fremfor Alt fornuftigt, eller ogsaa tie. Giv Eder Tid til at høre deres Spørgsmaal og besvar dem overeensstemmende med Sandheden paa en Maade, der er stemmende med deres Fatteevne. Naar et Barn henvender sig til en Voxen for at faae Oplysning om Et eller Andet, røber det, at det har lært at sætte Priis paa Kundskab. Den Mand, som støder et Barns Tillid fra sig, mangler nogle af de Egenskaber, der udgjøre sand Storhed — den medfødte, den naturlige Venlighed er ligesom den nærende Mælk bleven bedærvet og modbydelig, og han skammer sig ikke ved at lade Andre see, hvor lidt Æresfølelse han besidder. Vi ønske at indskjærpe alle Forældre, at i Børnene er nedlagt Spiren til celestial Storhed, og at disse ved en omhyggelig Opdragelse kunne udrette, hvad de selv ikke formaaede at gjøre for Herrens Værk.

Vi gjentage, hvad vi allerede have sagt, at den moralske Udvikling er Hovedpunktet, som Forældrene maae fæste deres Opmærksomhed paa, thi det er den sikkre Grundvold, hvorpaa siden kan bygges; men uden den kan intet Godt eller Stort forventes. Glem aldrig Eders ansvarsfulde Pligter i denne Henseende, da ville

kommende Aar bringe Eder Glæde og Ære, og Eders Børn skulle opstaae og velsigne Eder for Eders udviste Troskab og Omhu. Da kunne I skue tilbage paa den svundne Tid med behagelige og lykkelige Følelser, og Børnene, som snart skulle indtage Eders Plads, ville — følgende Eders Exempel — gaae frem med mandig Styrke og kjæmpe for Sandhedens Sag.

Beskikkelse.

Ældste Gustav Pegau er beskikket til at præsidere over Hamborg Green under Missionspræsidentens Bestyrelse.

Jesse N. Smith,
Præsident
for den Skandinaviske Mission.

(Fortsat fra Side 56.)

Ældste W. W. Cluff fremstod derefter; han følte til at gjøre Undskyldning for sin Ufuldkommenhed i Sproget; talte om, at Evangeliet var bestemt til at velsigne Menneskene, og han var overbeviist om, at Ingen have annammet samme, uden de ogsaa kunne bevidne, at de have annammet en vis Grad af Salighed i dette Liv; omtalte hvorfor Verdens Store og Vise ikke annamme Evangeliet; sagde, at de uden videre Undersøgelse stemple Evangeliet som et Bedrageri; og dog vidste han, at Tusinder og atter Tusinder ville annamme Evangeliet i dette Land og gaae herfra med dets Velsignelser; sagde, at de skandinaviske Riger ere særdeles begunstigede for nærværende Tid, da Evangeliet tilbydes dem; og han vidste, at det vilde være til Frelse eller Forbandelse, alt eftersom det annammes eller forkastes; han omtalte Propheten Josephs Proclamation til den amerikanske Nation og sagde, at Forkastelsen af inspirerede Mænds Advarsler altid vilde bringe samme Resultater; nedbad Herrens Velsignelse over hans Børn.

Psalmen Nr. 38 blev afsungen, og Formiddagsmødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Orstad.

Kl. 3 Eftermiddag.

Forsamlingen aabnedes med Psalmen Nr. 217 og Bøn af Ældste Edvard Larsen, hvorefter Psalmen Nr. 79 blev afsungen.

Præsident J. F. Dorius yttrede sin Glæde over atter at være samlet med sine kjære Sødskende og ønskede, at den samme Aand maatte herske her nu som i Formiddag; overlod Tiden til

Ældste Orstad, der fremstod og yttrede sin Taknemmelighed til Gud og dernæst til hans Tjenere, som have frembaaret det frelsende Evangelium til os, hvorved vi ere komne til Lys og Kund-

skab, saa vi kunne voxe og forfremmes og opfylde vor Skabelses Maal, og han ønskede, at vi maatte være velsignede af Herren dertil.

Forstander M. Pedersen fremstod dernæst og yttrede sin Glæde over dette Værks Fremgang; ved at kaste et Tilbageblik paa den svundne Tid, og ved at betragte alle de mange Skjær og urolige Strømninger, det har maattet kjæmpe sig frem imellem, kunde man tydelig see, at Herrens Haand har været udrakt over samme; han følte sin Svaghed til det Hverv, der er ham paalagt, men stolede paa Herrens Bistand og alle gode og trofaste Søskendes Forbønner.

Dernæst fremstod Ældste Gustav Jensen og sagde, at han har følt sig særdeles opbygget i denne Conference ved at høre de mange Opmuntringer og Formaninger, som ere givne her; han følte sig taknemmelig mod Herren over at være en Borger af hans Rige, og endskjøndt han følte sin Ufuldkommenhed, haabede han, at Herren vilde velsigne ham i hans Bestræbelser for at gjøre Godt.

Ældste Engelbrecht Olsen sagde, at han var lykkeligere end han formaaede at udtrykke; han syntes, han neppe igjenkjender sig selv eller „Mormonismen," naar han kaster Blikket saa langt tilbage som til sin Indlemmelse i samme, saa store Fremskridt var der gjort baade med Hensyn til ham selv og Evangeliet; dets Lys skinner klarere for ham nu end dengang han først lærte det at kjende; talte om den Kamp, han havde bestaaet med Venner og Frænder dengang, han forlod Verdens Samfund, men han følte, at de Venner han havde faaet i sine Brødre og Søstre fuldkommen erstatte ham Alt; han følte sig saa lykkelig som han kunde være.

Præsident J. F. Dorius yttrede sin Glæde over det Talte; troede, at alle tilstedeværende Søskendes Følelser vilde være omtrent eens, om de havde Leilighed til at udtale sig; sagde, at Kundskab er et kosteligt Klenodie og Kilden til Salighed, naar den ret benyttes; omtalte Herrens Tjeneres Beskaffenhed, at de i Udseende ikke ere anderledes end andre Mennesker, at Myndigheden ikke kan sees uden paa dem, men at de af Herrens Børn snart kjendes paa den Kjærlighed og den Aand, der boer i dem; anbefalede Kjærlighed, Enighed og Samdrægtighed som Midler, hvorved sand Lyksalighed kan erhverves, og formanede til Lydighed mod vore Foresatte. Dernæst foreslog han at opholde alle Kirkens Authoriteter, nemlig Propheten Brigham Young og hans Raadgivere som Kirkens øverste Præsidentskab, de tolv Apostlers Qvorum med Orson Hyde som Præsident, samt alle de øvrige Grader af Præstedømmet i Zion, G. Q. Cannon som Præsident for den Europæiske og J. N. Smith som Præsident for den Skandinaviske Mission, Præsidenten for Christiania Conference og alle de øvrige Brødre af Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed, hvilke Forslag hver for sig eenstemmig vedtoges. Han følte, at Herrens Aand beskytter de Hellige, naar de opholde hinanden, og omtalte det Skadelige i at gjøre anderledes; ønskede, at de Hellige vilde søge at efterkomme de Lærdomme, som vi have erholdt i denne Conference; oplyste Forsamlingen om en Deel af Gaarsdagens Forhandlinger.

Præsident J. N. Smith udtalte sin Glæde over Alt, hvad her er talt og udført i den ædle Hensigt at fremme Guds Sag; henledede Forsamlingens Opmærksomhed paa Vigtigheden af at rense sig selv, saa vi kunne blive beredte til at modtage Frelseren, naar han kommer; troede, at Christus først vilde komme til sine Egne; derfor var hans Formaning til de Hellige, at alle deres Tanker, Ord og Gjerninger maatte være henvendte paa

dette som paa ethvert andet Princip af samme Natur, der kan bringe os fremad paa Saliggjørelsens Bane; ønskede, at Herrens Velsignelse maatte være hans Hellige tildeel.

Ældste W. W. Cluff fremstod for at benytte den Tid, der endnu var tilbage; han yttrede, at det er den Hellig-Aands Function at oplyse Hjerterne, og at den altid bringer Liv og Lyksalighed med sig; sagde, at det var nødvendig for ethvert Individ at have fuldkommen Tillid til alle sine Foresatte for at kunne være modtagelig for de Raad og Lærdomme, som af dem blive givne; sagde, at Intet er skadeligere end at Bagtalelsens og Misundelsens Aand indsniger sig i Samfundet; advarede de Hellige for at lade saadanne Aander faae Indpas hos dem; formanede Enhver især til at passe sine egne Sager, i modsat Fald vilde de snart finde sig forladte af Herrens Aand; ønskede, at Herren maatte velsigne os, saa vi kunne erholde en Plads i hans celestiale Rige.

Præsident Smith foreslog, at denne Conference opholder Ældste J. F. Dorius som midlertidig Præsident, hvilket eenstemmig vedtoges.

Ældste O. Ørstad beviduede Brødrene Dorius de norske Helliges Tilfredshed og Taknemmelighed for deres utrættelige Bestræbelser i at velsigne de Hellige.

Psalmen Nr. 16 blev afsungen, hvorefter Ældste J. F. Dorius foreslog at slutte Conferencen til i April næste Aar.

Taksigelse af Præsident J. N. Smith.

A. Weihe,
Skriver.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 46.)

Dette Svar var afgjørende, og Alle syntes tilfredse. Det blev følgelig bestemt, at vi ingen extra Vagt skulde have, men blot tillade dem at tage saamange Bevogtere, som de ansaae fornødne til at sikkre sig vore Personer. Da vi ankom til det Sted, hvor Retten havde sit Sæde, begyndte jeg at troe, at Joseph havde taget feil for een Gangs Skyld, thi Folket styrtede løs mod os en masse, raabende: „Dræb dem, dræb dem, Gud fordømme dem, dræb dem!" Jeg kunde ikke øine nogen anden Udvei til Frelse end at slaae os igjennem, men vi havde ingen Vaaben. Netop nu hævede Br. Joseph, mod hvem Alles Vrede syntes rettet, sig op og sagde: „Vi ere i Eders Haand; hvis vi ere skyldige, skulle vi ikke søge at unddrage os Lovens Straf." Da Hoben hørte disse Ord, steg William Peniston og Kinney eller McKinney, to af vore bittreste Fjender paa den Kant af Landet, op paa nogle Bænke og begyndte at tale til Folket, sigende: „Ja, mine Herrer, disse Mænd ere i vore Hænder; lad os derfor ikke øve Vold, men lad Loven have sin Gang. Loven vil dømme dem, og de skulle straffes efter den. Vi ville ikke gjøre os skyldige i den Skjændsel, at tage Loven i vor egen Haand," osv.

Efter nogle Øieblikkes Forløb vare de ganske rolige, og syntes nu at være

ligesaa venligsindede, som de kort før havde været rasende. Viin blev hentet, og vi maatte Alle drikke paa Venskab med dem. Dette skete i Retssalen (en lille Tømmerhytte, omtrent tolv Fod i Fiirkant) i Mellemtiden mellem Forhandlingerne, og fra den Tid, indtil vi kom bort, kunde man ikke faae nogen Vagt over os, som man turde stole paa, thi vi vandt fuldkommen vore Bevogteres Venskab, saa at de ofte bleve afløste. Vi sad tilbords med Dommeren, Advocaterne o. Fl., og det Bedste, Landet kunde opbyde, blev fremsat for os, og tilsidst Senge med ordentlige Sengklæder i — et Privilegium, som vi ikke havde nydt al den Tid vi havde været i Fængsel.

Medens vi vare der, fremkom ovennævnte Peniston ved en vis Leilighed halvt for Spøg halvt for Alvor med en temmelig drøi Hentydning til nogle af Brødrene. Dette oprørte Br. Josephs Følelser og han betalte for endeel med samme Mynt, kun med saadan Kraft, at Jorden syntes at bære under hans Fødder, og sagde: „Deres Hjerte er ligesaa sort som Deres Bakkenbarter," hvilke vare aldeles ravnsorte. Peniston syntes at føle sig truffen og forlod beskjæmmet Værelset.

Vore Bevogtere, som vare meget venligsindede mod os, bleve forskrækkede og sagde: „Mr. Smith, tal ikke saaledes, De vil kun bringe Dem selv og Deres Venner i Forlegenhed." Br. Smith svarede: „Frygt ikke for mig, jeg veed nok hvad jeg gjør." Han tog altid sine Brødre i Forsvar, naar deres Charakteer blev angrebet, tidligere end naar han selv blev angrebet, ligemeget hvor upopulairt det end var at tale til deres Gunst.

Med Agtelse,
Alexander McRae.

Brødrene og Søstrene, som vare ankomne til Illinois, begyndte skriftlig at skildre sine Lidelser og Gjenvordigheder i Missouri. Jeg vil her gjengive Søster Amanda Smiths Beskrivelse.

„Det være herved vitterligt for Alle, at min Mand, Warren Smith, tilligemed flere andre Familier flyttede fra Ohio til Missouri. Medens vi reiste gjennem Caldwell County, bleve vi uden Foranledning fra vor Side standsede af Pøbelen, som underrettede os om, at hvis vi gik et Skridt videre, skulde vi Alle dræbes paa Stedet. Da vi vare paa Veien til et nyt Land, bragte vi, som naturligt var, Geværer med os; disse fratog man os samt førte os fem Mile tilbage, satte en Vagt om os, der bevogtede os i tre Dage, og lod os derpaa gaae.

„Jeg tænkte ved mig selv: Er dette det lovpriste Frihedens Land? thi Nogle sagde, at vi maatte fornegte vor Tro, hvis vi ønskede at bevare vort Liv, Andre, at vi skulde døe i ethvert Tilfælde.

„Navnene paa Lederne af denne Pøbelhob vare: Thomas O'Brien, County-Skriver, Jefferson Brien, William Ewell og James Austin, Alle fra Livingston County. Efterat de havde forladt os, reiste vi ti Mile og kom til en lille By, bestaaende af en Kornmølle, en Saugmølle og otte a ti Huse, som tilhørte Brødrene; her overnattede vi.

„Kort før Solens Nedgang bleve vi overfaldne af en Hob paa tre hundrede Mand. Vore Mænd raabte til Qvinderne og Børnene, at de skulde flygte til Skoven, medens de selv løb ind i en gammel Smedie, da de frygtede for, at hvis vi løb Alle paa eengang, vilde Pøbelen styrte løs paa os og dræbe os Alle. Vore Forfølgere skjød, inden vi fik Tid til at forlade Leiren. Brødrene svingede med Hattene og raabte „Skaansel," indtil de bleve skudte. Pøbelen tog ingen

Notits af deres Raaben og Bønner, men fortsatte Skydningen.

„Jeg tog mine Smaapiger (mine Sønner kunde jeg ikke finde) og flygtede til Skoven. Pøbelen omgav os paa tre Sider og kun den fjerde, som vendte til Bækken, stod os aaben. Jeg løb ned ad Bakken, gik over Mølledammen paa en Planke og løb op ad Bakken paa den modsatte Side ind i Tykningen. Kuglerne peeb om os hele Veien som Hagl og floge ned i Buskene rundt omkring os. Et af Børnene blev saaret ved min Side og faldt over en Træstamme, medens hendes Klæder bleve hængende fast paa Forsiden af samme. Mod disse rettede Forfølgerne nu sine Skud, da de troede, det var Barnet; senere skar vore Folk tyve Kugler ud af Stammen.

„Jeg satte mig ned og var Dienvidne til denne frygtelige Scene. Da de havde ophørt med Skydningen, opløftede de et saa forfærdeligt Hyl, at man skulde troe, alle Djævlene vare udslupne fra deres Fængsel. De plyndrede det Meste af vort Gods, toge vore Heste og Vogne og fore afsted, hylende som Besatte.

(Fortsættes.)

Nyheder.

China. Cholera har raset med Heftighed i flere Provindser i China, men er nu i Aftagende. Ogsaa fra Japan meldes, at Cholera er udbrudt dersteds og har bortrevet mange af de Indfødte.

Telegraphforbindelse med China over Siberien. Det officielle Blad „La Poste du Nord," som udkommer i St. Petersborg, meddeler et for den europæiske Handel høist vigtigt Aktstykke, nemlig et Reglement for Telegraphforbindelser med China over Siberien. Telegraphtraadene ere allerede anbragte indtil Staden Omsk i Siberien, og ifølge den tagne Bestemmelse skal Linien næste Aar forlænges indtil Irkutsk.

Rusland. Med Bjergboerne i Kuban er Krigen i fuld Gang. Det krigerske Folkefærd giver den kaukasiske Armee nok at bestille og optræder oftest som de Angribende. I August have Russerne, trætte af den evige Harcelleren, gaaet angrebsviis tilværks og ifølge en officiel Beretning i „Invaliden" havt meget Held med sig. I en Fegtning den 24de August leed Fjenden et stort Nederlag, medens Russerne kun havde 4 Døde og 24 Saarede. Dagen efter angreb man den abadzekhyske Leir Haossa-Khabl, gjorde 11 Fanger og bemægtigede sig 1,000 Stkr. Qvæg, uden at have mere end een Saaret. Ved et andet Foretagende et Par Dage efter mistede Russerne 2 Officerer og 4 Menige. Den 30te August vare Bjergboerne atter de Angribende, men sloges tilbage med et Tab af 35 Døde. I September Maaned har den russiske Oberst Heimann med sin Brigade angrebet og ødelagt flere fjendtlige Leire, men synes ikke at være sluppen saa heldig derfra, idet han er bleven angreben paa Tilbagetoget og den ene Gang har mistet 4 Officerer og 41 Mand.

Nyt Udbrud af muselmansk Fanatisme. Omtrent midtveis mellem Aleppo og Alexandrette i Syrien ligger Staden Marach, hvor de Reisende pleie at

udhvile sig for at samle Kræfter til at passere Bjerpasserne ved Taurus. Nylig have Tyrkerne i denne Stad overfaldet Armenierne og myrdet ikke mindre end 70 Mennesker tilligemed den armenianske Biskop. Dette er saameget mere foruroligende, som Tyrkerne i denne Egn forholdt sig rolige paa den Tid Druserne anrettede Blodbad blandt de Christne, ligesom ogsaa da Myrderiet fandt Sted i Arabien.

Grækenland befinder sig i fuld Opstand mod Kong Otto, der er forhadt paa Grund af hans tydske Sindelag. Han har derfor maattet frasige sig Thronen og forlade Landet, og en midlertidig Regjering er indsat. Denne Opstand er saameget mærkeligere derved, at den i en kort Tid har gjort saa stor Fremgang og naaet Maalet, uden at der er løsnet et Skud eller udgydt en Draabe Blod.

I Finland hersker der fortiden en fuldkommen Hungersnød som Følge af, at Frosten iaar har ødelagt næsten hele Høsten. Over 400,000 Mennesker i det nordlige Finland ere enten brødløse eller i høi Grad nødlidende. Som et Exempel paa hvor stor Nøden er kan anføres, at i Knopio Lehn, hvis Befolkning udgjør 209,000, er omtrent 130,000 Personer brødløse. Brødet, som laves af det frosne Korn, er sort og næsten uspiseligt og har fremkaldt megen Sygdom. Flere Steder ere ogsaa Kartoflerne aldeles ødelagte.

Orkan. Den Storm, som rasede her i Kjøbenhavn den 20de October og følgende Dage, har strakt sig over alle Nordsøens Kyster og foraarsaget en Masse-Forliis. Flere hundrede Strandinger ere allerede anmeldte og flere meldes hver Dag. I London har Uveiret foranlediget flere Ulykkestilfælde, af hvilke adskillige have været forbundne med Tab af Menneskeliv. Themsen steg saa pludselig, at mange Skibe bleve løsrevne fra deres Fortøininger og kom i Drift. I det kongelige Toldpakhuus trængte Vandet ind i Kjælderen og foranledigede, at der gik Ild i et der beroende Parti ulæsket Kalk, men den deraf opstaaede betydelige Fare blev fjernet ved hurtig tililende Hjælp. I mange af de i Nærheden af Floden liggende Oplagskjældere, ligesom ogsaa i de ved Bredderne liggende store Kjøkkenhaver har Vandet anrettet uhyre Skade.

I England og Skotland har der i den senere Tid fundet flere alvorlige Jernbanesammenstød Sted. Blandt disse skulle vi nævne eet i Skotland, hvorved en Snees Mennesker dræbtes og over 100 bleve qvæstede, af hvilke Flere livsfarligt.

Næringsløsheden i England. En Deputation fra Birmingham, som havde det Hverv at undersøge de arbeidende Klassers sande Tilstand i de Districter, som leve af Bomulds-Manufactur, har nylig afgivet en Beretning, ifølge hvilken Antallet af Arbeiderne uden Beskjæftigelse om kort Tid vil naae op til det foruroligende Antal af 300,000 Mennesker. Tabet af deres ugentlige Arbeidsløn andrager henved 1½ Million Rdlr. dansk, og for at forskaffe dem Livets Ophold i den forestaaende Vinter udfordres der ugentlig mindst een Million Rdlr. Hvad der beskjæftiger Alle, er Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa denne Sum skal tilveiebringes. Hertil kommer ogsaa, at Nøden, der fremdeles er i stadig Stigen, har fremkaldt en alvorlig Sygdom, den saakaldte Hungertyphus, der truer med at udbrede sig i alle Districterne.

Amerika. Den 4de Octbr. har der staaet et stort Slag ved Korinth i Mississippi, som varede i to Dage. Unionstropperne toge 1,000 Fanger; men Mandefaldet paa begge Sider skal være meget betydeligt, men noget Resultat er ikke opnaaet af nogen af Parterne. Derimod have Sydstaterne seiret ved Perrysville i Kentucky,

hvor de toge 9,000 Mand tilfange, men havde dog ifølge deres egen Opgivelse lidt et Tab af 5,000 Mand. — Præsident Lincoln har udstedt en Proclamation om Frigivelse af Negerne hos den Befolkning i Syden, der ikke inden 1ste Januar 1863 have underkastet sig Unionen. Denne Proclamation har i Sydstaterne fremkaldt en Forbittrelse, der overgaaer alle Grændser, og de have til Gjengjeld erklæret, at alle Unionsofficerer, der tages tilfange efter 1ste Januar 1863, skulle anvendes som Skandsearbeidere, indtil Krigen er endt eller Lincoln tilbagekalder sin Proclamation. Ogsaa i Norden bebreides Lincoln for dette Skridt i de bittreste Udtryk, og der siges, at dette er det største Feilgreb, han endnu har gjort sig skyldig i. Der hersker tillige stor Misstemning i Unionsarmeen, da Soldaterne ikke faae deres Lønning udbetalt; mange Regimenter have i de sidste otte Maaneder ikke faaet en Stilling.

Overfald af Indianere. Der er i den senere Tid forefaldet flere gruopvækkende Optrin i Vesten som Følge af, at Regjeringen ikke har opfyldt sine Forpligtelser mod Indianerne. Disses første Indfald har fundet Sted i Omegnen af Forest-City nærved den lille By Aton. Søndagen den 17de og Mandagen den 18de August overfaldt de pludselig de fredelige Beboere og myrdede 500 Mennesker og deriblandt alle de christne Missionairer. I en anden Egn, Beaver-Creek, ere 50 Familier blevne myrdede. Paa Veiene og Stierne fandt man overalt ynkelig mishandlede Liig. Alle Hvide i Minnesota have reist sig i Masse for at hevne deres myrdede Brødre. Regjeringen har sendt Tropper til deres Hjælp og til at bringe Fortet Ridgley Undsætning. Dette Fort trues nemlig af 2,000 Rødhuder. En fransk Canadier, Hr. Antoine Frenier, der taler Rødhudernes Sprog, har, forklædt som Indianer, sneget sig ind i Ridgley for at opretholde Modet hos de betrængte Indvaanere. Hvad de Handlende have tabt ved disse Indfald, skal beløbe sig til uhyre Summer. Stæderne Saint-Petes, Henderson og Glencoe ere blevne plyndrede og for endeel opbrændte.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp

Tale af Ældste George A. Smith,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 11te Mai 1862.

(Fra „Deseret News.")

I den himmelske Huusholdning er der en Mængde Gaver. Disse Gaver ere forskjellige, efter hvad Apostelen Paulus siger i sit første Brev til Corinthierne 12te Capitel: „Thi En gives Viisdomstale formedelst Aanden, en Anden Kundskabstale ved den samme Aand, en Anden Tro ved den samme Aand, en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand, en Anden Kraft til Undergjerninger, en Anden prophetisk Gave, en Anden at bedømme Aander, en Anden adskillige Tungemaal, en Anden at udlægge Tungemaal; men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil."

Disse Gaver ere uomtvistelig tilstede blandt dette Folk. Vi besjæles i det Hele taget af en stor Iver, men undertiden staaer den ikke i Samklang med vor Kundskab. T. Ex. i det tredie Nr. af „Evening and Morning Star." som blev udgivet i Independence, Jackson County, Missouri, af W. W. Phelps, fremsattes den temmelig dristige Lære, at ni, ti Aar vilde i det høiste behøves til at fuldende Advarselsværket blandt alle ugudelige Nationer og de Helliges Indsamling før Messiæ Komme. Saa ivrige vare nogle af de Ældste dengang, og saa visse paa, at Herren vilde forkorte sin Gjerning paa Jorden, at vi ventede længe før denne Dag at see Millenniet i al dets Herlighed; men endskjøndt disse overspændte Forventninger ikke ere blevne til Virkelighed i deres Heelhed, har Værket dog gjort saa store Fremskridt, som det muligviis kunde gjøre uden at skade sig selv. For at dette kan rettelig fattes, maa man erindre af hvilke Elementer denne Kirke er opbygget.

Dens Principer ere blevne forkyndte blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, hvor de Ældste have havt Leilighed til at optræde, og de, som Tid efter anden have annammet vor Lære,

have samlet sig sammen paa eet Sted og bragt med sig allehaande Fordomme, Meninger og Forestillinger; men dersom en altfor stor Masse af saadanne Elementer var kommen sammen i en Fart, vilde det have været umuligt — endskjøndt nogle Mennesker mene, at Intet er umuligt for den Almægtige — at holde en saadan Mængde ueensartede Elementer sammen.

Medens de Ældste færdedes om blandt Nationerne og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, vilde Mange t. Ex. sige: Hvor fortrinlig disse Mænd prædike! Hvilke dygtige Folk! Disse Mænd bleve beundrede saaledes paa Grund af det Kjendskab de havde erhvervet sig i Skriften, og Verden ansaae derfor mange af dem som særdeles talentfulde og lærde, og enkelte Ældster kjendes endnu under Tilnavnet „den vandrende Bibel!“ Alle disse Mænd ere hver paa sin Maade virkelig begavede med en vis Grad af Talent og Viisdom; men en forholdsviis uvidende Mand kan, hvis han er ydmyg, gaae frem og prædike Evangeliet og med den Hellig-Aands Kraft lære Menneskene Livets og Saliggjørelsens Principer. En ulærd Mand, som er kaldet til at reise fra Nation til Nation og forkynde den Sandhed, Gud i sin Naade har aabenbaret, gaaer i Almindelighed frem i Ydmyghed og Tro, og ved sin Udholdenhed og Flid samler han til Kirken Individer med alleslags Traditioner, Vaner, Vedtægter og Begreber. Dernæst bestræber han sig for at lære dem at aflægge alle deres Ufuldkommenheder saa hurtig som mulig og bibringer dem sande Principer istedet; han maa lære dem at boe tilsammen i een By, een Provinds, een Stat, og Alle virke i Fællesskab som i en vel organiseret Commune.

Jeg maa sige, vi burde skamme os over vor Uvidenhed; og dog fortæller Br. Musser, at vi staae langt over de vestlige Stater. Ja i Sandhed, hvis vi ikke skamme os, burde vi idetmindste gjøre det, thi vi have havt visere Lærere, og ikke det alene, men ogsaa en fortrinligere Erfaringsskole end de.

Mr. Trumbull, Medlem af Congressen for Staten Illinois, gjorde en Bemærkning engang under „Utah-Expeditionen,“ der lød omtrent saaledes: „Jeg har været i Nauvoo; jeg var der, medens Mormonerne vare der, og hvis Indbyggerne i de Forenede Stater vare saa driftige og flittige og besjælede af en saadan Foretagelsesaand som Mormonerne dengang, vilde de staae paa et langt høiere Standpunkt end nu.“ Lyman Trumbull kan ansees som en god Authoritet i dette Punkt, thi han var Statssecretair i Illinois, da vi vare bosiddende i Nauvoo, og var just ingen god Ven af os.

Men om vi end ikke have gjort saa store Fremskridt, som vi kunde, have vi dog forkyndt Evangeliet i en stor Kreds blandt Nationerne. Formedelst vor Præsidents Viisdom ere de Fattige blevne udsamlede fra fjerne Lande og bragte hertil, hvor de kunne blive rige. Gjennemreis hele dette Territorium idag og see om Du kan finde en Mand eller Qvinde, der ikke har Brød til Aften. Du kan ei finde en Saadan, ligesaa lidt En, der er blottet for de nødvendige Klæder. Saadan Mangel findes ikke her. Man kan søge Verden rundt efter et Folk, der er liig dette, og Resultatet vil vise, at et saa velstaaende og sorgløs Folk findes ikke, og dog er dette Folk dem, som vare saa fattige, dem, som Gang efter Gang ere blevne røvede og plyndrede, og som i en saadan forarmet Tilstand dreves ud i det øde Land i Verden, og her have de erhvervet sig den Overflod, de nu nyde.

En Plan er lagt, som kan komme Alle til langt større Nytte, end naar det overlodes til Enhver at gaae efter sit eget

Hoved. Om en fattig Mand kommer til en af vore Bisfopper og siger: „Jeg er hungrig, jeg trænger til lidt Brød," vil Bisfoppen liig en Fader svare ham: „Godt, hvad kan Du bestille? Vi maae see at skaffe Dig noget Arbeide, vi maae vise Dig, hvordan Du skal forholde Dig i din Modgang, saa Du kan forhverve Dig dit Ophold." Dersom Bisfoppen skulde gjøre som man i Almindelighed gjør i Verden og give ham en Dollar, vilde han fortære den i kort Tid, og derefter være lige nær. Paa denne Maade vilde han vedblive at være fattig hele sit Liv. Skaffer han ham derimod Arbeide, har han aabnet ham Veien til fremtidig Lykke; den Fattige kan blive velstaaende ved sine egne Bestræbelser. Heri aabenbares den himmelske Viisdom, som burde boe i hver Mands Bryst i Zion, og det vidner ligeledes om den Mands Viisdom, hvem Herren har sat til vor Veiledning, for at vi kunne blive et uafhængigt Folk.

Dersom vi reise ned til Staterne, ville vi finde Krigen i fuld Gang, og jeg antager, at det engelske Sprog mangler Ord til at beskrive al den Daarskab, Ondskab og Fordærvelse, som har frembragt den. Tungen formaaer ikke at tolke det, Sproget er for fattigt. Venner og Brødre slagte hverandre! Det synes i Sandhed som om Himmelens Hevn er udøst over dem, og hver Gang en af Parterne bliver slagen, ophidses den til forøget Raseri og Hevntørst — Tørsten efter Blod er i stadig Stigen.

Propheten sagde, at Herren stod i Begreb med at rense Jorden med Ødelæggelsens Svøbe, og paa den Dag skulde de Ugudelige ihjelslaae de Ugudelige. Jeg kan ikke sige, hvor hurtig Begivenhederne ville udvikle sig, men det er forbausende at see, hvormeget dette Værk har udviklet sig siden dets Begyndelse i 1830. Naar I see Kornet voxe for hurtig, vil man finde, at Straaet er svagt, og det knækkes af den mindste Vind. Det samme Særsyn viser sig blandt Nationer, der voxe for hurtig op — de ville snart falde sammen. Det var saa med det Muhammedanske Rige; det hævede sig i Løbet af en fiirsindstyve Aar fra en enkelt Mand til et mægtigt Rige, som omfattede omtrent Tredieparten af den dengang bekjendte Verden. Men saaledes er det ikke med os. Dette Folk voxer gradviis. Vi kunne finde Mænd, som have døbt sine Hundreder, men meget Faa have døbt sine Tusinder, og jeg antager, at Tallet paa alle dem, som ere døbte i denne Kirke siden dens Oprettelse, vil være omtrent een Million, men kun faa af disse have været standhaftige indtil denne Dag; de Øvrige have opbygget Stæder for Hedningerne og befolket Byer som St. Louis, San Francisco og kort sagt næsten alle Byerne i Californien og de vestlige Stater. Minoriteten arbeider fremdeles for Zions Opbyggelse, for Evangeliets Udsprebelse og for at frelse Enhver, der vil give Agt paa Christi Lærdom og den Hellig-Aands Vidnesbyrd, medens de, der ikke kunne taale „Skjebnens Omskiftelser," forlade Kirken efterhaanden for atter at styrte sig i Verdens Tummel og Daarlighed.

Andre falde fra og komme atter tilbage til Kirken og gaae under Navn af gode Brødre. Dette minder mig om en Anecdot. En velhavende Bonde sendte sin Tjener, Negeren Jack, med en Pattegriis til Sognepræsten som Julegave. Medens Jack var paa Veien, blev han trukken ind i et Værtshuus af en af sine Kammerater for at drikke et Kruus Øl med ham; men medens de drak deres Øl, toge nogle andre Kammerater i deres Overgivenhed Grisen ud af Kurven og lagde en Hundehvalp istedet. Jack fortsatte derpaa sin Vandring og overrakte

Kurven til Hs. Høiærværdighed med de Ord: „Massa har sendt mig til Dem med en prægtig Griis som Julegave." Præsten, der var særdeles tilfreds med Udsigten til et godt Middagsmaaltid, saae ned i Kurven og udbrød: „Griis, din sorte Slyngel? Det er jo en Hvalp! Siig din Herre, at han ikke oftere fornærmer mig med at sende mig Hvalpe." Paa Hjemveien besøgte Jack det samme Værtshuus for at faae sig nok et Glas Øl, hvor hans Kammerater forsigtig atter byttede Hvalpen og Grisen. Da Negeren kom hjem, sagde hans Herre: „Naa, hvad syntes Pastoren om Presenten, jeg sendte ham?" „Han sagde, at Grisen var en Hvalp, og at De fornærmede ham med en slig Present." „Bring mig Kurven." Han aabnede den og raabte: „Det er jo en Griis, din sorte Hund!" Jack, som blev yderst forbauset over denne sælsomme Opdagelse og var ude af Stand til at løse Gaaden, udbrød: „Massa, jeg troer den kan være baade Griis og Hvalp efter Behag." Dette Svar passer fortræffelig paa saadanne Mænds Charakteer, der handle paa førnævnte Maade: de kunne være baade Grise og Hvalpe, Hellige og Apostater efter Behag, og jeg tør sige, at naar deslige Individer ville forlade os og blive borte herfra, have vi al Grund til at være tilfredse med hvad vi selv kunne udrette, uden deres Hjælp, som ønske at række Djævelen Haanden. De, som blive her og gjøre sin Pligt og stræbe at handle efter de givne Raad, ville voxe i alt Godt, medens de Andre — Grisene og Hvalpene — ville gaae til Helvede.

Vi forstaae ikke altid at skattere vore Velsignelser af Mangel paa Kundskab. Joseph pleiede ofte at staae op og velsigne Forsamlingen i Herrens Navn; Præsident Young gjør undertiden det samme i begeistrede Udtryk, men forstaae Alle disse Velsignelser? Det hjælper ikke, hvormeget Rigdom man vil øse i en Mands Lommer, naar han ikke er i Besiddelse af Guds Aand, er han alligevel ulykkelig. Det samme er Tilfælde med Qvinden, om hun end har Skjødet fuldt af jordisk Formue, og saaledes er det med os Alle. Dersom vi ikke have den Hellig-Aand i vort Hjerte, ere vi ulykkelige, og hvis vi ikke besjæles af den Aand, der bringer Fred og Lyksalighed og gjør vort Hjem til en Himmel, vilde vi altid være utilfredse. Betragt de Mænd, som ere paa Mission blandt Nationerne; hvis de blive utilfredse, vil Guds Aand forlade dem; men hvis de bevare deres Tilfredshed, have de ingen Frygt for Døden, men glæde sig i Herren; da vil Aabenbaringens Lys og Himmelens Fred og Salighed boe hos dem bestandig. Dette gjelder os Alle; dette er Herrens Velsignelser til hans trofaste Folk. Om en Mand eier al Jordens Rigdom og al den Ære og Magt, Verden kan give, vil hans Sjæl dog være utilfreds og ulykkelig, medmindre han er i Besiddelse af Christi Aand.

Jeg erindrer at have læst i Sears Historie om Indien, at en engelsk Gesandt blev sendt paa Mission til Delhi omtrent ti Aar før Keiserens Død, og da han blev fremført for Hs. Majestæt, overraskedes han ved at see en lille gammel Mand med langt Sølverhaar, klædt i simpel hvid Musselin, staae i Midten af en Gruppe indiske Adelsmænd, hvis rige Dragter, der glimrede af straalende Juveler, dannede en slaaende Contrast til deres Herskers fordringsløse Ydre. Aureng-Zeb udmærkede sig ved Simpelhed i hele sin Optræden, hvilket han altid strengt overholdt, uagtet han var omringet af det pragtfuldeste Hof i Verden. Han døde i den høie Alder af 89 Aar, efter at have regjeret i et Tidsrum af 50 Aar. Al den Luxus og Rigdom, som omgav ham, voldte ham kun Sorg, og de Forbrydelser,

hvormed han lagde de øvrige Prætendenter til hans Throne i Graven, gjorde ham til den Ulykkeligste af Alle.

Brødre, stræb at være tilfredse med hvad I have, og naar I ønske at reise til Californien for at hente Luxussager, som ikke kunne erholdes her, husk da hvad Br. Musser sagde: „Afstaa fra alt Saadant." Jeg vilde paa ingen Maade gjøre det, thi jeg elsker Zion over Alting.

Tingen er den, at Livets Hygge og Lykke bestaaer i Maaden, hvorpaa de jordiske Goder benyttes. Man kan skaffe sig de kosteligste Ting i Verden og de lækkreste Retter, og dog vil man inden ret længe væmmes derved. De, som leve paa denne Maade, svækkes Dag for Dag og blive tilsidst aldeles ubrugelige. For min Deel siger jeg: Giv mig simpel, men god, nærende Kost, og jeg vil da have den bedste Udsigt til god Helbred og et langt Liv.

Der var en Dommer fra de Forenede Stater, som døde her, og kort før han udaandede sagde han: „Jeg har misbrugt Alt, hvad der er Godt, og veed ikke Noget, som er Godt." Saadan er Verdens Tilstand; men med passende Motion og Forsigtighed, samt med almindelig sund Føde, som vi selv kunne avle, kunne vi udvikle baade vor Aand og vort Legeme og lægge Grundvolden til et Folk, som engang skal beherske Verden. Dette er ikke noget Hjernespind, thi vi lægge virkelig Grundvolden til Menneskeslægtens Forløsning; vi stræbe at tilveiebringe Broderskab mellem Alle og at fremme Enhvers Fred og Lykke. Herren selv er den, som har lagt Grundstenen; men om Nogen ønsker at reise herfra, lad ham det; men Et vil jeg minde ham om: han vil være ulykkelig allesteds.

Maa Herren velsigne os og hjælpe os til at være tilfredse bestandig, saa vi kunne arve celestial Herlighed. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder, omtalte i Mormons Bog.

(Sluttet fra Pag. 40.)

Aaret 210 e. Ch.

Der sandtes mange Menigheder, som bekjendte Christus, men dog fornegtede Størstedelen af hans Evangelium. (500, 8.)

230.

Folket sank dybere i Vantro og Ugudelighed Aar for Aar. (500, 8.)

231.

I dette Aar fandt en stor Adskillelse Sted blandt Folket. (500, 8.)

244.

Den ugudelige Deel af Folket voxte hurtigere i Tal og Styrke end den retfærdige. (501, 9.)

260.

Folket begyndte atter at oprette Gadiantons hemmelige Eder og Forbund. (501, 9.)

300.

Baade Nephiterne og Lamaniterne

henfaldt til stor Ugudelighed, og Gadiantons Røvere udbredte sig over det ganske Land. (501, 9.)

305.

Folkets Ugudelighed vedblev. Amos døde og hans Broder Ammaron fortsatte Optegnelserne; men i Aaret

320

skjulte han dem tilligemed alle de hellige Skrifter, som vare nedarvede fra Slægt til Slægt, for at de kunde fremkomme igjen til det Overblevne af Jacobs Huus, overeensstemmende med Prophetierne. (501, 10. 11.)

Da Mormon var 10 Aar gammel, kom Ammaron til ham og sagde, at naar han blev 24 Aar gammel, skulde han gaae til Høien Shim og udtage Nephis Tavler, som Ammaron havde forvaret der, og fortsætte sit Folks Historie. (502, 1.)

321.

I dette Aar udbrød der Krig mellem Nephiterne og Lamaniterne, i hvilken førstnævnte seirede. (502, 2.)

325.

Fred oprettedes og overholdtes i fire Aar. Herren forbød Mormon at prædike paa Grund af Folkets Ugudelighed. Af Frygt for Gladiantonrøverne skjulte Indbyggerne sine Skatte i Jorden, men kunde senere ikke finde dem igjen. (503, 2.)

326.

Mormon blev beskikket som Anfører for Nephiternes Hære. (503, 3.)

330.

Et stort Slag blev leveret i Josva Land, i hvilket Nephiterne seirede. (504, 3.)

344.

Tusinder af Nephiterne bleve nedhugne i aabent Oprør mod Gud. (504, 4.)

345.

Mormon erholdt Pladerne og fortsatte Beretningen om sit Folks store Ugudelighed og Vederstyggeligheder. (505, 5.)

346.

Nephiterne fordreves nordpaa til Sjems Land, men sloge her Lamaniternes mægtige Hær. (505, 6.)

349.

Nephiterne gjenerholdt hele sit Land og en tiaarig Fred paafulgte. (506, 6. 7.)

360.

Lamaniternes Konge sendte et Brev til Mormon, hvori han meddeelte, at hans Folk atter rustede sig til Kamp. (506, 7.)

361.

Et Slag blev leveret ved Ødelæggelsens Stad, hvor Nephiterne atter vandt. (506, 8.)

363.

Lamaniterne vandt en afgjort Seir over Nephiterne og indtoge Ødelæggelsens Stad. (508, 1.)

364.

Nephiterne tilbageerobrede Staden, men bleve to Aar efter atter fordrevne af Lamaniterne, hvilke tillige indtoge Staden Teancum, og offrede en Mængde Qvinder og Børn for deres Afguder. (508, 2. 3.)

367.

Nephiterne toge Hevn over deres Hustruer og Børn og dreve Lamaniterne ud af Landet. Otte Aars Fred paafulgte. (509, 3.)

375.

Krigen udbrød paany. Nephiterne bleve allevegne slagne; derfor optog Mormon alle de Optegnelser, som Ammaron havde skjult i Høien Shim.

379.

Mormon overtog atter Anførselen over de nephitiske Hære. (509, 4.)

380.

Mormon skrev en kort Beretning om det, han havde oplevet. (510, 5.)

384.

Nephiterne leirede sig om Høien Cu-

morah, og i samme Høi nedgravede Mormon alle de Plader, som vare ham anbetroede, undtagen nogle faa, som han overleverede til sin Søn Moroni. (512, 1. 2.)

Slaget ved Cumorah fandt Sted og 230,000 Nephiter faldt.

400.

Alle Nephiterne vare, som et særskilt Folk, aldeles udryddede, med Undtagelse af Moroni. (514, 1.)

420.

Moroni fuldendte og forseglede Optegnelserne ifølge Guds Befaling. (566, 1.)

Fortegnelse over Bibelens Bøger i den Orden, hvori de ere skrevne.

(Denne Chronologi er uddragen efter de paalideligste Kilder og er den meest anerkjendte.)

Aar f. Ch.

1491 1ste Mose Bog.
Jobs Bog.
1491 2den Mose Bog.
1490. 3die Mose Bog.
1451. 4de Mose Bog.
1451. 5te Mose Bog.
1427. Josva Bog.
1406. Dommernes Bog.
1312. Ruths Bog.
1055. 1ste Samuels Bog.
1018. 2den Samuels Bog.
1015. 1ste Krønikernes Bog.
Davids Psalmer.
1013. Salomo Høisang.
1004. 1ste Kongernes Bog fra 1ste til 11te Capitel.
1004. 2den Krønikernes Bog fra 1ste til 9de Capitel.
1000. Salomo Ordsprog.
975. Salomo Prædiker.
897. 1ste Kongernes Bog fra 12te Cap. til Enden.
862. Jonas.
800. Joel.
787. Amos.
750. Micha.
740. Hoseas.
713. Nahum.
698. Esaias.
630. Zephanias.
626. Habakuk.
623. 2den Krønikernes Bog fra 10de Cap. til Enden.
590. 2den Kongernes Bog.
588. Jeremias.
588. Begrædelsers Bog.
587. Obadias.
574. Ezechiel.
534. Daniel.
520. Haggai.
520. Sacharias.
509. Esthers.
457. Esras.
434. Nehemias.
397. Malachias.

Aar e. Ch.	Bog.	Hvor skrevet.
38.	Matthæus.	Judæa.
52.	Galaterne.	Corinth eller Macedonien.
52.	1ste Thessalonikerne.	Corinth.
52.	2det Thessalonikerne.	Corinth.
56.	1ste Corinthierne.	Ephesus.
57.	2det Corinthierne.	Macedonien.
58.	Romerne.	Corinth.

Aar e. Ch.	Bog.	Hvor strevet.
61.	Epheserne.	Rom.
61.	Jacob.	Jerusalem.
62.	Philipenserne.	Rom.
62.	Colossenserne.	Rom.
62.	Philemon.	Rom.
63.	Lucas Evgl.	Grækenland.
63.	Hebræerne.	Rom.
64.	Apostlernes Gjern.	Grækenland.
64.	1ste Timothæus.	Macedonien.
64.	1ste Peter.	Rom.
64.	Titus.	Macedonien eller Grækenland.
65.	Marcus Evgl.	Rom.
65.	2den Timothæus.	Rom.
65.	2den Peter.	Rom.
69.	1ste Johannes.	Judæa.
69.	2den Johannes.	Ephesus.
69.	3die Johannes.	Ephesus.
70.	Judas.	Ubekjendt.
96.	Aabenbaringen.	Patmos.
97.	Johannes Evgl.	Lilleasien.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Nyheder hjemmefra.

Gjennem „Deseret News" og „Millennial Star" have vi erholdt meget interessante og oplivende Efterretninger fra Zion, og vi tillade os at anbefale Eldsterne G. A. Smiths og William Claytons Breve i dette Nr. til vore Læseres særdeles Opmærksomhed.

Blandt andre Nyheder ville vi nævne, at næsten alle vore Emigranter lykkelig vare indkomne den 30te Septbr., endskjøndt den høie Vandstand i flere af Bjergstrømmene forsinkede Kirkens Vogne endeel i Foraaret. Men den Mængde Snee og Regn, som dengang bragte Strømmene til at stige over sine Bredder, har tillige frembragt en ualmindelig Mængde Græs paa Sletterne, saa at hvad man først ansaae som et Uheld, viste sig at være en stor Velsignelse for de hjemvandrende Hellige, og Eldste Joseph W. Young, som i mange Aar har været kaldet til at føre Emigrantcompagnier over Sletterne, har erklæret, at ingensinde har noget Aar været gunstigere for Emigranterne end indeværende.

Men den største Velsignelse, for hvilken vi føle til at forene vore Hjerter i Tak til vor himmelske Fader med de Hellige hjemme, er, at medens Tvedragt, Forvirring

og Krig omringer Deseret i dens Søsterstater, er vort dyrebare Hjem dog langt fjernet fra disse gruopvækkende Scener, og Fred og Lykke hersker allevegne indenfor dets Grændser. Rigtignok have Indianerne baade Nord og Øst for Territoriet viist sig fjendtlige i den senere Tid, og uagtet vi beklage, at enkelte af vore Medmennesker ere faldne som Offre for de røde Mænds Grusomhed og Vildhed, kunne vi dog ikke andet end glæde os ved, at saavidt vi vide, er ikke en eneste af de Hellige bleven antastet af dem i dette Aar. Mange af de Ulemper og Ulykker, som flere fremmede Emigranter have lidt blandt Indianerne, gjennem hvis Enemærker deres Vei harført, have de enten sin egen eller sine Forgjængeres Uforsigtighed og Uret at takke for. Vilde de blot lyde de Raad, som gives af Folk, der ere fortrolige med disse Skovens vilde Børns Sæder og Skikke, og behandle dem som menneskelige Væsener, der have visse Rettigheder, som bør respecteres, vilde mange Lidelser afværges og mange Liv spares.

Høsten har i mange Dele af Territoriet aldrig været bedre end i Aar, og det uagtet man i Foraaret sendte et større Antal Trækdyr og Vogne til Staterne for at hente de hjemvandrende Fattige, end nogensinde tilforn, hvorfor ogsaa Mange nærede Frygt for, at deres Høst skulde formindskes af Mangel paa den fornødne Arbeidskraft. Udbyttet af Bomuldshøsten har holdt Skridt med de forhaandenværende Maskiners Forbrug, om ikke oversteget det, saa at der er stor Trang til Udvidelse eller Indførsel af nye Maskiner i de næste to Aar. Honningbien er ogsaa bleven indført i de sydlige Egne, hvor den trives ligesaa godt som i Staterne, og en betydelig Deel Honning er allerede vundet. Yamsen (søde Kartofler), Sydens Yndlingsret, er ligeledes bleven dyrket med Held sammesteds, tilligemed Indigo, Oliven og Figener, hvilke sidste trives overordentlig godt, medens en Overflod af Viindruer og Færskener er blevet avlet, og som et Exempel kan anføres, at en Broder Hamlin har alene i sin Have avlet henved 2,000 Skjæpper af sidstnævnte Frugt. Dette er i Sandhed særdeles opmuntrende, og vi have den bedste Grund til at troe, at alt Fornødent til de Helliges Velfærd og Lykke kan med Herrens Velsignelse i Forening med deres egen Flid tilveiebringes indenfor Territoriets Grændser, hvilket før de Helliges Nedsættelse sammesteds ansaaes som den ufrugtbareste, goldeste og meest uindbydende Egn i hele Continentet.

Den aarlige Udstilling af Deserets Agerdyrkningsselskab og Industriforening, som skulde afholdes i de første Dage af October, forventedes at afgive uomstødelige Beviser paa en storartet Forbedring saavel i Naturens som Kunstens Frembringelser i Territoriet siden sidste Udstilling.

Theatret er bleven aldeles ombannet indvendig og er fortiden en af de smukkeste Bygninger i Territoriet. Arbeidet paa Templet skrider ogsaa rask fremad. Nogle vigtige Forberedelser ere gjorte med Hensyn til Pacific-Jernbanen, trods den hæmmende Krig og den udpiinte Tilstand, hvori Landet befinder sig, og Dr. O. M. Wozencraft, en af de fem Commissairer, som ere beskikkede af Indenrigsministeren til i Forening med de Delegered fra de respective Stater at bestemme Routen, har opholdt sig i Saltsøstaden nogle Dage, hvor han gjorde Præsident Young sin Opvartning og anmodede ham og hele Folket at interessere sig for Sagen. Vi ønske den al mulig Fremgang.

De Helliges Tro og Lære,

fremstillet i Spørgsmaal og Svar.

(Fra „Deseret News.“)

Følgende Spørgsmaal ere ofte blevne opkastede, og vi ville her besvare dem engang for alle.

„Hvad er Grunden til Eders Fordrivelse fra Sted til Sted?“

Fordi vi have Guds Søns Præstedømme, og hele Verden er fjendtligsindet mod samme.

„Hvorfor bleve I fordrevne fra Jackson County, Missouri?“

Fordi vi prædikede og bestræbte os for at efterleve Saliggjørelsens Evangelium.

„Vare Eders Tilhængere ikke Abolitionister.“ *)

Nei.

„Søgte I ikke at bibringe Folk den Anskuelse, at Slaveriet ikke var ret?“

Vi sagde det samme som nu, at Slaverne i mange Tilfælde misbruges, og at vedkommende Herrer ville blive straffede for at have mishandlet sine Slaver.

„Troede og prædikede I ikke den Lære, at de Hellige skulde besidde Jorden?“

Jo, og vi troe og prædike fremdeles, at det vil skee, som det er aabenbaret i Bibelen.

„Troede og prædikede I, at Gud havde oprettet det Rige paa Jorden, som Daniel saae?“

Ja, og vi troe det fremdeles.

„Troe og prædike I, at I ere i Besiddelse af nævnte Rige?“

Ja.

„Troe I, at Alle skulle fordømmes, undtagen de Sidste-Dages Hellige?“

Ja, og endvidere at mange af de Hellige ville blive fordømte, medmindre de omvende sig fra sine Synder og beflitte sig paa Retfærdighed.

„Hvad forstaae I ved Fordømmelse?“

At udelukkes fra Faderens og Sønnens Nærværelse.

„Men skulle Alle, undtagen de Hellige, kastes i den Sø, der brænder med Ild og Svovl, hvor Ormen ikke døer og Ilden ikke udslukkes, for at boe der evindelig?“

Nei, thi Enhver vil faae en vis Grad af Herlighed, undtagen Fortabelsens Børn. Vi troe derimod, at Læren om Synderes evige Piinsel i Helvedes Ild er en Opdigtelse af Præsterne, for at de bedre kunne beherske og forfærde de Vankundige.

„Hvor droge I hen, da I bleve udjagne fra Missouri?“

Vi nedsatte os i Hancock County, Illinois, samt i Lee County, Iowa.

„Bleve I ikke fordrevne fra Illinois, fordi I troede og practiserede det saakaldte „aandelige Ægteskab“ eller Fleerkoneri?“

Nei.

„Prædikede ikke Joseph Smith en saadan Lære?“

Joseph Smith modtog en Aabenbaring fra Gud den 12te Juli 1843, som indeholdt den Lære, der fordum var aabenbaret for de Gamle. Denne Aabenbaring blev offentliggjort i et Extranummer af „Deseret News“ den 14de September 1852, hvilket var første Gang denne Lære blev bragt til offentlig Kundskab.

---

*) Mænd, som virke for Slaveriets Ophævelse.

„Var det ikke almindelig bekjendt i Nauvoo og Omegn, at Joseph Smith havde faaet en slig Aabenbaring, før den blev offentliggjort?"

Nei, det var ikke.

„Hvorfor bleve I fordrevne fra Illinois?"

Af samme Grund som fra de andre Steder, nemlig fordi vi prædikede og stræbte at efterleve Saliggjørelsens Evangelium.

„Hvorfor hader og forfølger man Eder nu, hvis I have Guds Søns Evangelium?"

Fordi Verden ikke har Evangeliet og ikke vil annamme det som det er aabenbaret i det Gamle og Nye Testamente paa de Vilkaar, Herren har tilbudt alle Mennesker til deres Frelse, og fordi de ikke ønske at lade ham regjere, hvis Ret det er.

„Er der ingen politisk Grund, hvorfor I ere blevne fordrevne fra Sted til Sted?"

Maaskee, thi sandsynligviis frygtede Verden ligesaa meget for vor politiske som for vor religieuse Eenhed, da det er almindelig bekjendt, at Enighed gjør stærk. Vi kjende ingen anden politisk Grund.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 30te Septbr. 1862.

Kjære Br. Jesse N. Smith!

Jeg har imorges modtaget af Br. Van Cott et særdeles vellykket Portrait af Dem og i samme Pakke eet til Deres Fætter Elias, hvilket blev modtaget med største Tilfredshed. Jeg forventer Deres Moder herop til Conferencen den 6te næste Maaned, da jeg har arrangeret med Postvæsenet at faae hende, Zilpha og Mary Amelia befordret hertil Staden.

Jeg forlod denne By den 21de August paa Reisen til de sydlige Settlementer; jeg opholdt mig i Provo fire Dage, ankom til Deres Hjemsted Parowan den 29de og opholdt mig der til den 8de September, paa hvilken Dag Præsident B. Young med Følge ankom. Det var en særdeles behagelig Tour, og jeg glædede mig ved at aflægge et Besøg hos Deres Broder Silas og alle Deres Moders Børnebørn. Der var nylig kommen Breve fra Dem, hvilke bleve læste med megen Glæde.

Red Creek var steget betydelig og gik endog over Broen; den skaarne Hvede leed endeel, da Vandet stod omtrent to Fod over Marken, hvilket rimeligviis vil medføre den Ulempe at dele Negene i to, før de kunne tærskes.

Sæden i Parowan-Egnen stod bedre end nogensinde tidligere, og Biskop Warren anslog Udbyttet til over 6,000 Tønder Korn, foruden en betydelig Mængde Kartofler. Man er nu ifærd med at bringe 600 Tønder Havre derfra til Rubyval Stationen, hvor hele Landet indsender en deel af sit Korn, hvilket kjøbes af Postvæsenet, ifølge indgaaet Contrakt med Præsident Young; dette giver Brødrene Midler i Hænde, saa de kunne betale

deres Andeel af Krigsskatten til de Forenede Stater.

Jeg har nu underkastet min Mølle i Parowan en betydelig Reparation og haaber at kunne opfylde alle billige Fordringer for Eftertiden. Præsident Young var særdeles tilfreds med sit Besøg i Parowan og erklærede offentlig, at han ingensinde har forladt nævnte By uden med de bedste Følelser. Hans Opmuntring til Bomuldsdyrkerne var af den behageligste Natur; han var tilfreds med hele sin Tour. Den Mængde Bomuld, som var avlet i Aar, meente han var tilstrækkelig til at holde Maskinerne i fuld Gang. Den heldige Indførelse af Honningbien i Washington County saavel som Yamsen og Indigoplanten bidrage hver sit til at forøge vor Velstand, og naar dertil kommer, at kun en mindre Deel af Jorden blev dyrket, kan man være fuldkommen beroliget for Fremtiden.

Præsidentens hele Reise medtog 25 Dage og udgjorde i det Hele 750 engl. Mile, vor Afstikker til Sanpete Dalen deri indbefattet. I nævnte Dal ere mange Skandinaver bosiddende, og saavidt vi kunde dømme voxer deres Velstand Dag for Dag; de ere meget flittige og sparsommelige. Jeg saae blandt Andre Br. S. Christophersens Familie i Manti; de havde dyrket Hvede paa et Areal af 43 Tønder Land i Aar.

Deres Fætter Elias, Jacob Hamlin og jeg have idag taget Br. Hemingways Planteskole i Diesyn — den prægtigste vi nogensinde have seet; Dyrkningen af alleslags Frugttræer tiltrækker sig hele dette Folks Opmærksomhed. Vi have faaet en ny Gouverneur her ved Navn Stephen Harding, som ikke har Andet at bestille end at anstille Betragtninger over, hvilken stor Ting det er at være Gouverneur!

Omtrent 50 Brødre lære fortiden at telegraphere. Traade og Batterier ere i det Øiemed opstillede i Præsident Youngs Skolehuus. Undervìisningen ledes af Mr. Clowes. Vort store Theater er snart færdig og endeel af Brødrene berede sig til at optræde paa Scenen i Juledagene. Den dramatiske Kunst vil udvikle sig efter en stor Maalestok i Utah.

Broder Van Cott betragter to smukt indbundne Aargange af „Skandinaviens Stjerne“ for Historieskriverens Contoir.

George A. Smith.

Amerika

(Fra „Millennial Star.“)

Store Saltsøstad, den 29de Septbr. 1862.

Præsident Cannon.

Kjære Broder! Senator Hooper samt Ældsterne H. S. Eldredge og Joseph W. Young ankom hertil med Posten Søndag Aften den 14de dennes. Alle vare vel og overordentlig glade ved at gjensee deres kjære Bjerghjem. De toge Postbefordring hundrede (engl.) Mile herfra og ankom to Dage før deres Medreisende. Ældsterne Amasa M. Lyman og hans Søn Marion, Charles C. Rich og hans Søn Joseph, John Van Cott m. Fl. ankom hertil Tirsdag Aften den 16de. De nyde

Alle fortræffelig Helbred, og deres Udseende vidner om, at de ikke have lidt nogen Nød i den gamle Verden. De kan troe, de vare glade ved at komme hjem.

Mandagen den 27de September ankom Ældste Van Cotts skandinaviske Vogntog under Ældsterne Madsens og Liljenqvist's Ledelse. Dette Tog bestod af 80 Vogne og omtrent 600 Stkr. Hornqvæg. Hele Selskabet befandt sig vel og intet Uheld indtraf paa hele Reisen, uden at en Vognstang blev brækket ved Overgangen over Big Mountain. Sex Kreaturer styrtede paa Veien, og vist faa Compagnier have tilbagelagt Reisen over Sletterne med saa ringe et Tab og ubetydeligt Uheld. Hele Compagniet har indlagt sig det bedste Vidnesbyrd om god Orden og Eendrægtighed paa hele Landreisen.

Capt. C. Duncans Compagni ankom lykkelig den 24de dennes. Held og Sundhed har ogsaa ledsaget dette Compagni paa dets Reise.

Capt. J. Murdocks Compagni ventes i Aften og Capt. J. Hornes om en Par Dage.

Uagtet de fleste af Compagnierne forlode Missouri Floden temmelig silde i Aar, ville de dog alle naae hertil i god Tid for Vinterkulden indfinder sig. Det sidste Tog, Capt. Danes Fragtvogne, hvormed der følger 150 Personer, passerede Fort Laramie den 18de. Det maa nu befinde sig i Nærheden af Platflodens Udspring. Dette Compagni havde mistet nogle og tyve Stkr. Hornqvæg, da det naaede Laramie, og omtrent ligesaa mange vare snart ude af Stand til at trække mere. Den 22de sendtes 30 Par Oxer fra denne Stad ud for at møde Capt. Dames Train og hjælpe det ind. Han vil ligeledes erholde endeel Hjælp af de Vogne, som skude til Pikes Peak med Korn for Postvæsenet, thi paa Tilbageveien ville disse optage Passagererne og maaskee noget af Godset, saa De kan see, at uagtet de sidste Tog først forlode Florence midt i August, kunne de dog være her i rette Tid og ville udenvivl være bragte i Huus i vort afsondrede Bjergbjem inden 25de Octbr., hvilket vi ansee for mærkværdig heldigt. Brødrene Duncan og Murdocks Oxer have gjort Touren herfra til Missourifloden og tilbage i den korte Tid af fire Maaneder og nogle Dage, hvilket grændser til det Utrolige, hvis vi ikke havde factiske Beviser derfor. Utah Kreaturerne udholde Frem- og Tilbagetouren langt bedre end Missouri Kreaturerne Fremtouren alene.

Jaftes retournerede Præsident Young med sit Følge fra Bomuldsdistrictet; de vare Alle vel og meget tilfredse med Touren. De berette, at Brødrene i Bomulds-Egnen udfolde en større Grad af Energi og Flid end mange af vore ældre Settlementer. Vi have hørt, at Professor Orson Pratt anslaaer Bomuldsudbyttet i Aar til 3 Pund for hver Mand, Qvinde og Barn i Territoriet. Hvis denne Beregning er rigtig, er der Intet til Hinder for, at Utah inden to eller tre Aar vil have Forraad nok for alle sine Indbyggere. Der dyrkes tillige de deiligste Vandmeloner i nævnte Egn, af hvilke nogle endog veie sine 60 Pd., og Viinranken, af hvilken Stud toges fra Præsident Youngs Have og bleve plantede sidste Foraar, har allerede baaret Frugt. Der meldes tillige, at en stor Mængde af alleslags Frugttræer trives udmærket.

Det er overflødig at specificere alle de store Velsignelser, Herren skjenker dette Folk, som boer i disse Bjerge. Jeg troer, jeg kunde skrive en heel Uge i Træk om dette Emne og endda forbigaae Meget. Om nogensinde et Folk har havt Aarsag til at elske Gud og være ydmygt og tak-

nemmeligt med ham for alle disse ustatteerlige Goder, da er det de Hellige i disse Bjerge.

Maa Gud velsigne Dem og Deres Medarbeidere i dette Værk.

Deres hengivne Broder
William Clayton.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 62.)

„Jeg gik tilbage for at betragte Ødelæggelsen. O, hvilket Syn! Grueligt! Min Mand og min tiaarige Søn laae begge afsjælede paa Jorden, og min anden Søn kun syv Aar gammel, haardt saaret! Hele Marken var bedækket med Døde. Disse smaa Drenge havde skjult sig under Blæsebælgen i Smedien. En anden tiaarig Dreng, der ikke tilhørte mig, havde faaet tre Saar og levede kun fem Uger.

„Tænk Dem et Øieblik denne Scene! Det var ved Solnedgang; Intet uden Jammer og Forfærdelse allevegne; Hundene udstødte fortvivlede Hyl over deres Herrers Liig; Kreaturerne, der havde faaet Lugten paa ustyldigt Blod, brølede; en halv Snees hjælpeløse Enker og tredive til fyrretyve faderløse Børn skreg og hulkede over deres Forsøgeres Død, og hertil kommer endnu de Saaredes og Døendes Stønnen — Alt dette maatte vække Medynk i ethvert Hjerte, undtagen hos en missouriansk Pøbel.

„Der var femten Døde og ti Saarede; To døde næste Dag. Der var ingen Mænd eller rettere ikke Mænd nok til at begrave de Døde, saa vi maatte kaste Ligene i en udtørret Brønd og tilbække dem med Jord. Dagen efter indfandt Pøbelen sig paany og underrettede os om, at vi øieblikkelig skulde forlade Staten eller døe. Veiret var koldt, Pøbelen havde vore Kjøretøier og Klæder, og vore Mænd vare døde eller saarede. Jeg sagde, at de meget hellere maatte dræbe mig og mine Børn. De sendte os Bud gjentagne Gange, at hvis vi ikke skyndte os afsted, vilde de hugge Alle ned. Vi afholdt smaa Bønforsamlinger, men Pøbelen forbød os at fortsætte dermed, eller hver Mand, Qvinde og Barn skulde blive dræbt. Vi havde ogsaa Skoler for Børnene i de første Begyndelsesgrunde; den samme Trusel udstødtes mod os, hvis vi ikke strax ophørte dermed. Vi maatte malke og passe vore Kreaturer selv og ligeledes sørge for Brænde, da vi ikke havde nogen Mandsperson til at hjælpe os.

„Jeg begav mig den 1ste Febr. til Illinois uden Penge, kjørte selv vor Vogn, sov under aaben Himmel, Pøbel hele Veien. Jeg havde fem smaa Børn, vi leed af Hunger, Kulde og Anstrengelse, og hvorfor? For vor Religion. Hvor? I Frihedens Land! „Fornegt din Tro eller dø!" var Raabet.

„Jeg skal her nævne Navnene paa nogle af Pøbelens Ledere: To Brødre ved Navn Comstock, William Man, Benjamin Ashley, Robert White og en Rogers, som tog en gammel Lee og nedhuggede en hvidhaaret Olding.

„Jeg skal ogsaa anføre, at da vore Forfølgere kom der, hvilket en af dem senere fortalte mig, var det deres Hensigt at dræbe Alt, hvad der tilhørte os, der

havde Liv, og efterat vore Mænd vare faldne, gik Pøbelen rundt og skjød paa Ligene, for at være visse paa, at de vare døde."

„Jeg overlader nu til vort Lands ærede Regjerings Medlemmer at bedømme mit Tab, eller hvormeget vilde de have for at see deres Hustruer og Børn slagtede for deres Øine, ligesom jeg har seet min Mand, min Søn og mange Andre.

„Jeg tabte ved Overfaldet Gods til en Værdi af 50 Dollars, en Tegnebog, hvori 50 Dollars i Banknoter, Tab af Heste og Tid 100 Dollars, et Gevær til 10 Dollars — kort sagt mit Alt. Mit hele Tab beløber sig til Mere, end hele Staten Missouri er værd.

„Skreven med min egen Haand den 18de April 1839 i Quincy, Adans County, Illinois.

Amanda Smith."

(Fortsættes.)

Notits.

Herved bekjendtgjøres, at C. G. Peterssson af Stockholms Conference er udelukt af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Stemning.

Mel. Kirkeklokke, ei til Hovedstæder.

Naar jeg sidder eensom og alene,
Og i Aandens Lys mit Sind er frit,
Let som Fuglen høit paa Træets Grene
Vugger Sjælen sig i Himlens Fred.

Tanken flyver over Mark og Enge,
Kjære Minder løfte sig og gaae.
Dybt det toner gjennem Hjertets Strenge,
„For det Gode rinder op en Vaar."

Og i Fortids Runer Sjælen staver,
Læser Verdens Pragt og Usselhed;
Høihed, Magt og Folk som Syndens Slaver,
Throner kneise stolt paa Rigers Gruus.

Gamle Israel følger jeg i Aanden,
Seer det løst fra Phar'os Slaveri,
Seer Jehovah lede det ved Haanden
Gjennem Ørknen ind i Canaans Land.

Stille, stille jubler da mit Hjerte,
Echo hører jeg af Herrens Røst.
Veemodsfuld jeg seer Prophetens Smerte,
Folket vender Ryggen til sin Gud.

Fjendesværdet over Israel lyner,
Landet fuldt af Honning drikker Blod;
Lukt er Templet, lukt er Himlens Syner,
Undergangens Bølge ruller frem.

Over Havet i en Snekke glider
Lehi Sønner bort til Adams Land,
Der stod Enochs Stad i gamle Tider,
Zion bygget op i Herlighed.

Noah hamred engang der paa Arken,
Og opløfted høit sin Varselsrøst;
Fik der Ly med Dyrene fra Marken
Imod Herrens strenge Vredesdom.

Jorden skjælver, Urtids Klipper revne,
Herren viser sig for Folkets Blik,
Jesus der med Nephis Børn har Stevne,
Viser Saarene i Haand og Fod.

Saadan slog man ham i Venners Bolig,
Hvor han bragte Liv og Trøst og Haab;
Derfor var Naturen saa urolig,
Da han aanded ud paa Korsets Træ.

Over Jorden Mørkets Taage ruller,
Dumheds Slør indhyller Folkets Sind,
Lyset slukkes ud i Blod og Bulder —
Lamans Børn udrydde Nephis Slægt.

I Ruiner synker Salems Tempel,
Juda spredes over Jordens Kreds,
Paven trykker Antichristens Stempel
Dybt paa Stammer, Tungemaal og Folk.

Nu forstummet er Propheters Tale —
Sextenhundredaarig bælmørk Nat
Ruger over Slægten, som en Dvale;
Jorden drak Apostlers dyre Blod.

Da et Blink igjennem Mørket bryder,
Herren har til Jorden atter talt,
Fred og Frelsens Bud til Israel lyder,
Zions Banner løftes op paany.

Tusindaarets Morgenrødme gløder,
Zions Tinder glimre i dens Lys;
Ephraim kjærligt der Manasse møder,
Frelste Skarer vandre i dens Glands.

Atter høres Guds Propheters Stemme,
Et „saa siger Herren, Israels Gud,“
Templet reiser sig i Pragt derhjemme,
Og Apostler tolke Herrens Bud.

Snart vil Jesus staae paa Zions Høie,
Den Opstandne, som min Sjæl har kjær;
Store Dag, da Alles Knæ sig bøie,
Ret og Sandhed seire paa vor Jord.

Da er Trældoms Lænken knust i Støvet,
Da Gudfader af sin Skabning kjendt,
Da er Dødens Vælde den berøvet,
Da er Livets Baune evig tændt.

Vilhelm Poulsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tidens Aand.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er en besynderlig Tilbøielighed, som rører sig blandt visse Partier paa forskjellige Steder i dette Land (Storbritannien) nu fortiden, til at vække Forfølgelsens Aand, som saa at sige ganske har slumret de sidste Aar, for ved Magt at opnaae den Fordeel, som deres Systemers Uformuenhed ikke har kunnet skaffe dem. Den Kjendsgjerning, at en saadan sørgelig Tid nærmer sig, kan ikke betragtes uden med smertelig Bevidsthed om de ulykkelige Følger, der uundgaaelig ville ledsage Udviklingen af slig en Aand, som nu besjæle Tusinder i dette Land.

I flere Aar tilbage har det engelske Folk ikke alene selv nydt og haandhævet denne Menneskets helligste Rettighed, „at dyrke Gud efter sin Samvittigheds Bydende,“ men have som Nation ædelmodig offret Penge, Talenter og Indflydelse paa at indføre dette guddommelige Princip blandt andre Folkeslag, baade fjernt og nær. Dette har sandsynligviis været Hovedgrunden til det Held, som har tilsmilet den engelske Nation, og det kan ikke være nogen Tvivl underkastet, at den stadige Udvikling af Magt, Rigdom og Indflydelse i dette Land fornemmelig maa søges i Bevarelsen af uindskrænket Religionsfrihed — et Privilegium, der burde udstrækkes til alle Mennesker, og fordi dette har været Tilfælde i England, er det aabenbart, at Guds Velsignelse retfærdigt er bleven udgydt over dets Indbyggere, og den vil vedblive at hvile over dem, saalænge de bevare denne hellige Ret ukrænket. Men medens dette er Følelsen hos Mange, aabenbarer der sig tillige en bestandig voxende Intolerance, som antager foruroligende Proportioner, og som, hvis den overlades til sig selv, vil bringe lignende Ulykker over denne Nation som dem, der nu fortære Kjærnen af Amerikas Frihed.

Partigjængere, baade politiske og religieuse, afholde Møder og Sammenkomster for at forvisse sig om sine respective Tilhængeres Antal og Styrke, og under Bigotteriets og Fanatismens Aands Indflydelse styrte de løs paa sine Opponenter,

eller aabenbare i al Fald stor Lyst dertil, og stræbe uden mindste Samvittigheds-skruppel at berøve dem deres Liv og Gods i det forfængelige Haab, at deres Systemer skulle falde med dem. Men hvo, der er en Smule bekjendt med Verdenshistorien, har ikke seet, at alle deslige Forsøg altid have mislykkedes, og at de selv samme Midler, der anvendtes for at ødelægge et System og dets Tilhængere, i Almindelighed have bevirket dets Grundfæstelse og videre Udbredelse? Dette er et stort Feilgreb, og det kan jo ikke være anderledes, naar vi betænke, at Djævelen altid har været Ophavet til slig Adfærd.

Hvor hoist forskjellig fra den Plan og det System, som Christus og hans Apostler lærte! Han kom for at udbrede Kundskab om de Sandheder, som, hvis de bleve annammede og efterlevede af Verden, vilde forene og sammenbinde hele Menneskeslægten med Kjærlighedens Baand, og disse Principer skulde prædikes i al Sagtmodighed og Mildhed, overladende til Enhver at annamme eller forkaste dem, medens de Systemer derimod, som have givet Anledning til den nuherskende bigotte Aands Udbrud, søge at paatvinge Folk de Grundsætninger, som de ikke godvillig ville annamme. Hvis de forskjellige religieuse Samfund vilde følge Frelserens Exempel, vilde de opnaae langt Mere. Han tvang aldrig Nogen til at annamme Sandheden, endskjøndt han vidste paa det Bestemteste, at den alene kunde frelse Menneskenes Børn; thi han indsaae fuldkommen, at et Princip, hvor sandt og retfærdigt det end monne være, kan aldrig være dem til varig Nytte, uden de idetmindste tildeels forstaae dets Værd og efterleve det.

Christus skulde være et Mønster for alle Religionslærere; liig ham burde de overlade til Enhver at vælge eller forkaste de Principer, de forkynde. Ved en saadan Færd vilde de Oprigtige af Hjertet med Tiden annamme alle gode og sande Principer, eftersom de blive bekjendte med dem, og de vilde ikke betænke sig paa at forsage sine kjæreste Systemer, naar de bleve overbeviste om deres Utilstrækkelighed til Frelse. Men naar Folk gribe til saa foragtelige Midler som Forfølgelse for at grundfæste sine Lærdomme eller paanøde Andre sine Anskuelser, begaae de en Feil, som ikke blot nedsætter dem i gode Menneskers Agtelse, men tillige forringer deres Principers Værd. Hvis et System er sandt, da lad Kundskaben om samme udspredes paa enhver lovlig Maade, og behandle Menneskene som Væsener, der ere begavede med Fornuft og selvstændig Dømmekraft og fremfor alt med Handlefrihed, den uskatteerlige Naadegave fra Himmelen, som de have Ret til at benytte efter eget Tykke, saavel med Hensyn til hvem og paa hvad Maade de ville dyrke som i alle andre Henseender i Livet, saalænge de ikke krænke Andres Rettigheder eller hindre dem i at nyde det samme Privilegium. Dette er sand Frihed, og den vil vinde Tilhængere for det System, hvor den findes, og endmere, hvis enhver anden Deel af Systemet er grundet paa ligesaa fornuftige Principer.

Men for at vende tilbage til vort Emne: Vil denne Pøbelaand ophøre her i Landet? Maaskee, og muligen vil den tiltage, indtil religieus Tolerance kun kan henregnes til en af Fortidens Velsignelser, og Prophetens Ord blive opfyldt, at „hvo, som ikke vil gribe til Sværd mod sin Næste, maa flye til Zion." Denne Propheti er begyndt at opfyldes i Amerika, og vi have al Grund til at imødesee dens bogstavelige Opfyldelse ogsaa i andre Lande, naar disse, liig førstnævnte, uretmæssigt have misbrugt deres Magt til at forfølge og undertrykke de Hellige i Udøvelsen af deres Religions Forskrifter.

Inspirerede Mænd i fordums Dage saae denne Tingenes Tilstand. De saae, at den Tid vilde komme, da Jorden skulde være fuld af Ugudelighed, og at Menneskene skulde klynge sig til sine egne selvlavede, raadne Systemer og tilrane sig Myndighed til at prædike Guds Ord, samt at de med Sværdet i den ene Haand og Bibelen i den anden vilde ophidse Mængden til at tilintetgjøre dem, hvis Anskuelser vare forskjellige fra deres. Visselig denne Tid er nær for Døren, hvis den ikke allerede er kommen; og de grueligste Rædsler ville endnu opleves i Verden. Derfor er det nødvendig, at de Oprigtige og Vise blandt alle Nationer lytte til Advarselsrøsten, som nu lyder, og at de forsage sine Synder og vende sig til Herren, at de maae lære hans Villie at kjende og finde Ly i Guds Rige mod de truende Straffedomme, som forestaae Jorden.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af B. Poulsen.

I. Apostelen Pauli Brev til Menigheden i Laodicea.

1. Paulus, en Apostel, ikke af Mennesker og ikke ved et Menneske, men ved Jesus Christus, til Brødrene i Laodicea.

2. Naade og Fred fra Gud vor Fader og vor Herre Jesus Christus.

3. Jeg takker min Gud for Christi Skyld i alle mine Bønner, at I ere udholdende og vedblive i gode Gjerninger, ventende paa det forjættede Gode, paa Retfærdighedens Dag.

4. Lader Eder ikke vildlede ved nogen raadden Sladder, som fordreier Sandheden, at I ikke skulle drages bort fra Evangeliets Sandhed, det gode Budskab, hvilket jeg forkyndte Eder.

5. Men nu give Gud, at Alle, som ere ved mig, maatte naae til Fuldkommenhed i Evangeliets Sandhed, at de maatte være tjenstvillige og flittige i alle gode Gjerninger, som fremme deres evige Livs Frelse.

6. Nu ere mine Lænker aabenbare, med hvilke jeg er bunden for Christi Skyld. Derfor glæder jeg mig, ja jeg vil glæde mig.

7. Thi jeg veed, at det tjener mig til evig Frelse, hvortil Eders Bønner virke ved den Hellig-Aands Hjælp.

8. Det være saa Liv eller Død, saa er Christus mit Liv, og at hendøe en Glæde.

9. Men vor Herre selv vogte med sin Barmhjertighed over Eder, at I maae have lige den samme Kjærlighed og være i Enighed.

10. Derfor da, I Elskelige, som I forvente Herrens Tilkommelse, saaledes være I sindede, og vandrer i Gudsfrygt, saa ville I have det evige Liv.

11. Men det er Gud, som virker det i Eder.

12. Gjører alle Ting uden Knurren og uden tvivlende Overveielse.

13. Iøvrigt, mine Elskelige, glæder Eder i vor Herre Jesu Christo, og vogter Eder for al skjændig Vindesyge.

14. Kommer i alle Eders Bønner frem med Frimodighed for Gud, og værer befæstede i Christi Sind.

15. Og videre, mine Brødre, Alt, som er sandt, som er tugtigt, som er kydsk, som er retfærdigt og som er elskeligt, gjører det.

16. Hvor I ogsaa høre og modtage det, lad det blive I Eder, saa have I Fred.

17. Hilser alle Brødrene med et helligt Kys.

18. Alle de Hellige hilse Eder.

19. Vor Herre Jesu Christi Naade være med Eders Aand. Amen!

20. Sørg for, at dette Brev bliver læst af Menigheden i Colosseus, og at I ogsaa faae Brevet at læse til Colossenserne.

Til Laodiceerne, skrevet i Rom ved Tychicus og Onesimus.

Som oplysende Bemærkning til Oversættelsen af Brevet til Laodicenserne, vil jeg henvise Læseren til det Nye Testamente i Brevet til Colossenserne 4de Cap. 15de og 16de V., hvor Paulus skriver: „Hilser Brødrene i Laodicea og Nymphas og Menigheden i hans Huus, og naar dette Brev er læst hos Eder, da sørger for, at det ogsaa bliver læst i de Laodicensers Menighed, og at I ogsaa læse det fra Laodicea." Disse to Breve ere ogsaa skrevne samtidige, under Apostelens første Fangenskab i Rom fra Foraaret 62 til 64, da han med en Jernkjæde om Armen var lænket sammen med en Soldat, men havde Tilladelse at prædike, skrive og dictere sine Breve til de Hellige. Læse vi det 18de V.: „Hilsen med min Pauli Haand. Kommer mine Baand ihu. Naaden være med Eder. Amen. Til de Colossenser, skreven fra Rom, ved Tychicus og Onesimus," gjenkjende vi her de samme Tidsomstændigheder, hvorunder Apostelen befandt sig, og de samme to Brødres Navne. Disse have udentvivl samtidigen havt begge Breve med fra Rom til Menighederne. Vi kunne deraf see, hvor vilkaarlig Concilierne i Carthago Aar 255 og 56 og i Nicæa 325 have handlet, som udelukkede det ene og optog det andet Brev i Samlingen, som er kaldt det Nye Testamente. I ovennævnte første Fangenskab i Rom skrev Paulus ogsaa Brevene til Epheserne, til Philemon, til Philippenserne og til Hebræerne.

Efter at være frigiven i Aaret 64, reiste Apostelen til Spanien og derfra igjen over Rom til Macedonien og Lilleasien, hvor han under sit Ophold hos Menigheden i Laodicea skrev sit første Brev til Timotheus, Forstander for Menigheden i Ephesus, og Brevet til Titus, Forstanderen paa Creta.

Det synes som om Paulus i Laodicea traf sammen med Peter, i al Fald vare de i hinandens Selskab paa Reisen derfra til Rom, hvortil de kom om Foraaret 67, og bleve kort efter begge fængslede. Catholikerne paastaae, at Peter i 25 Aar var Forstander i Rom, for at stadfæste Pavens Autboritet som Peters Efterfølger og Christi Statholder, men at dette er baade usandt og uhistorisk, er forlængesiden beviist, og Irenæus, der var bekjendt med den Tids Omstændigheder, nævner netop efter hverandre 12 Forstanderes Navne, hvoraf den sidste endnu var Forstander i Rom

paa hans Tid, omtrent 180. Det er værd at lægge Mærke til, at der, i hinandens Nærhed og kort for deres Martyrdød, skrev disse to herlige Piller og Vidner om Frelseren hver et Brev til de Hellige. I Peters 2det Brev, som Nogle have villet henlægge til 65, men da var han ikke i Rom, siger han i 1ste Cap. 14de V. om sin Død: „Jeg veed, at mit Pauluns Aflæggelse er nær forhaanden, ligesom og vor Herre Jesus Christus har aabenbaret mig." At Pauli Selskab ogsaa havde paavirket Peter i hine trængselsfulde Dage, sees af 3die Cap. 15de og 16de V., hvor han skriver: „Og agter vor Herres Langmodighed for en Frelse; ligesom og vor elskelige Broder Paulus, efter den ham givne Viisdom har skrevet til Eder, som og i alle Brevene, hvor han taler om disse Ting; hvoriblandt er Noget svært at forstaae, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse."

Paulus skrev sit 2det Brev til Timotheus og taler ligeledes om sin Død i 4de Cap. 6te V.: „Thi jeg offres allerede, og min Opløsningstid er forhaanden." Han beder Timotheus i 21de V. om at gjøre sin Flid for at komme førend Vinteren. Brevets Slutning siger os ogsaa, at det er skrevet i Rom, da Paulus anden Gang blev stillet for Keiser Nero. Vi have nys læst Peters Vidnesbyrd om Paulus, lad os saa sammenligne dermed Pauli Udtalelse i dette hans sidste Brev, og det vil blive os klart, hvor stort Affaldet allerede dengang var. I 1ste Cap. 15de V. skrives: „Du veed det, at alle de i Asia have vendt sig fra mig." De Ældste faldt fra og stiftede Menigheder rundt omkring, saa de Hellige efterhaanden bleve apostatiske og forkastede Herrens Apostler. Endogsaa i Rom, hvor begge Apostlerne samt Lucas, Marcus og Timotheus opholdt sig, var Frafaldet saa almindeligt, at Paulus siger i det 16de Vers: „Ved mit første Forsvar mødte Ingen med mig, men Alle forlode mig — gid det ikke tilregnes dem! — Alexander den Smed beviste mig meget Ondt; Herren betale ham efter hans Gjerninger."

I Slutningen af Aaret 68, mod Enden af den Christenforfølgelse, Nero havde fremkaldt ved at stikke Ild paa Rom, for at faae en Forestilling om Trojas Brand, og som han gav de Christne Skyld for, blev Paulus som romersk Borger halshugget, og Peter, som kun var gallilæisk Fisker, korsfæstet. Hans Bøn til sine Bødler var kun, at blive hængt paa Korset med Benene opad, da han ikke ansaae sig værd at hænge paa samme Maade som Frelseren, hvilket man indrømmede ham. Peter var omtrent 60 og Paulus omtrent 45 Aar gammel. Et Par Maaneder efter begik den vanvittige Keiser Nero Selvmord. (Fortsættes.)

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

Naar vi i den stjerneklare Aften kaste vort Blik op imod Himmelen og see Stjernehærens Mangfoldighed blinke os imøde, da reise høitidelige Følelser sig i vort

Bryst; vi føle til at bøie os i Støvet for den store Elohim og erkjende vor egen Ubetydelighed; vi føle til at raabe Halleluja, Gud er stor, hvormange ere ikke dine Gjerninger, og hvo kan tælle dem! Hvor svimler ikke den menneskelige Tanke, naar vi sammenligne den Klode, vi beboe, dette Fnug i Universet, med de utallige Verdener, som i majestætisk Storhed og Glands rulle gjennem Evighederne frem i det umaadelige Rum.

Naar vi vide, at saagodtsom alle de Stjerner, vi see, ere Sole som vor Sol, maaskee større og prægtigere, hvoraf mange regjere over Skarer af Kloder, der ofte ere større end vor Jord, maa da ikke de Vises Viisdom skjule sig og de Stoltes Hovmod forgaae?

Menneskene ere dybt sunkne fra sand Kundskab om disse herlige Ting. Fortidens Propheter saavel som Nutidens Propheter og Hellige jublede ved Beskuelsen af disse Ting, og Patriarchen Abraham var især begunstiget af Herren med herlige Aabenbarelser om Himmelens sande og store Astronomi; hans Syn blev opklaret ved den Hellig-Aands Kraft, saa han skuede Kolob, een af de herligste Centralsole, og Guds Herlighed paa den, en Afstand fra vor Jord, som overgaaer mange Gange vor Sols og alle vore Begreber om Afstand.

Herren lod Abrahams Aand skue baade tilbage og frem i Tiden — tilbage førend denne Klodes Dannelse og ind i Aandeverdenen, saa Sløret var løftet, og Abraham saae sin Tilværelse hos Faderen engang i de evige Boliger. Abraham skuede denne Klodes Tilblivelse, saae enhver af dens Partikler, saae Christi Dag og frydede sig, og skuede sin Sæds Forbandelser og Velsignelser indtil Tidernes Fylde, Gjenoprettelsens store Huusholdning.

Den menneskelige Viden opfinder beundringsværdige og udmærkede Kikkerter og Telescoper, og fortrinlige mechaniske, optiske og astronomiske Instrumenter, men sammenlignede med Aandens Inspiration og Klarseen, hvad ere de da — Intet, uskyldigt Legetøi, Øvelsesmaskiner, interessante for den ufuldkomne, indskrænkede menneskelige Viden. Kun ved Evangeliets Aand lære vi at forstaae Verdens faldne Tilstand, Kun ved den kunne vi fatte Afstanden fra vor Faders Herlighed og forstaae David, naar han i Beskuelsen af dette udbryder: „Jeg er en Orm og ikke et Menneske." Dybt ere vi sunkne under den celestiale Glands, som udstraaler fra Stjernehimmelens utallige Sole, dybt ere vi sunkne fra Herligheden om vor Faders Throne, men Evangeliet har lagt Veien som en Stige fra Jorden op til Himmelen, og ligesom Jacob i Drømmen høre vi vor Faders Røst og skue Himmelens Engle vandre op og ned ad denne trange Livsvei, denne Ophøielsens Stige, som vi kun Trin for Trin og i dybeste Ydmyghed tør betræde, efter at have adlydt Evangeliets første Grundsætninger.

Vel, jeg vil standse lidt med disse almindelige Betragtninger og tage fat paa mit Emne: „Lidt om Universet." Hvorfor ikke mere end lidt? Jeg tør ikke gaae videre eller optage mere Plads i et Skrift, hvis Tendens især er at forkynde de første Principer i Evangeliet. Alligevel har jeg længe følt en Tilskyndelse i Aanden til at give mine Søskende nogle Oplysninger om denne Gjenstand, da jeg overalt i Conferencen har hørt deres Mangel paa Kundskab om de simpleste og øiensynligste Træk af disse herlige Sandheder. Begrændsning vil her være det Vanskeligste, thi Stoffet er rigt.

Da vor Sol er Centrallegemet eller Midtpunktet i vort Solsystem, hvorom

Planeterne, deriblandt ogsaa vor Jord, svinge sig i Elipser, eller ovale Baner, ville vi i Tanken flytte os hen paa Solen, og derfra igjen reise ud og betragte dens Rangsfæller, og derpaa ville vi besøge de Kloder, der bevæge sig omkring Solen: Planeterne og Biplaneterne.

Altsaa først Reisen til Solen. Hvor hurtig skulle vi tage afsted? Lad os kjøre med en Dampvogns Hurlighed, 7 a 8 Miil i Timen, og vi ville behøve 300 Aar for at naae til Solen. Eller lad os, for at komme hurtigere, reise med Kanonkuglens stadige Fart i det første Secund, nemlig 600 Fod, og vi ville behøve 26 Aar. Dette er ogsaa for langsomt. Lad os da flyve afsted med Solstraalens eller Lysets Hurtighed, 40,000 Miil i Secundet, og vi ville bruge 8 Minutter og 15 Secunder.

Synes Læseren endnu, vi ere forlænge om at reise 20,666,800 Miil, vor Middelafstand fra Solen? Hvilket Fluidum er da hurtigere end Dampvognen, Kanonkuglen, Lyset og Electriciteten? Jeg kjender eet — Aanden, det Livsfluidum, der gjennemstrømmer vore Nerver. Som et Lyn sætter Villien igjennem Nerverne Muskelfibrene i Bevægelse. I et Nu kunne vi i Tanken omspænde Jorden og gjennemflyve Universet, og jeg er vis paa, at min ærede Læser har allerede i Tanken været med mig til Solen.

Skulle vi da kunne reise saa hurtig i Aandeverdenen? Omtrent, maaskee mere end 10 Gange hurtigere end Lyset, circa 1½ Millioner Miil i et halvt Minut, maaskee hurtigere. Som sagt, vi ere oppe i Solen; men desværre, Tanken bliver derfor ikke rigere, end da den gik ud hernede fra Jorden; vi vide derfor ikke mere om Solen end vi vidste her.

Solens Vægt er 357,594 Gange tungere end Jordens, eller ligesaa mange Kloder med samme Rumfang og Tyngde som vor Jord kunde dannes af Solen. Men denne er af en lettere Masse end vor Jord, af en Materie, der kun er lidt tungere end Vandet, eller et vist Qvantum Soljord er fire Gange lettere end det samme Qvantum af vor Jord. Derfor er dens Rumfang af Massen 4 Gange 357,594 liig 1,430,376 Gange saa stor som vor Jord. Solens Diameter eller Tverlinie i Gjennemsnit er 112 Gange saa stor som Jordens, hvilken er 1,719 Miil. Altsaa 112 Gange 1,719 liig 192,528 Miil. Ved at cubere Forholdstallet 112 liig 112 Gange 112 Gange 112, faae vi ogsaa Solens Rumfang, der som anført er over 1,400,000 Gange større end Jordens.

Jeg bliver næsten ængstelig for, at min Læser nu drukner i Tal. Derfor vil jeg, for at tydeliggjøre det Omtalte, fremsætte det i en Lignelse. Lad os tænke os den uhyre Klode Solen udhulet, ligesom man udhuler et Græskar, saa kun Skallen paa 1 Miils Tykkelse er tilbage. Lad os tænke os det lille Fnug Jorden lagt indeni dens Midte eller Centrum, hvor langt vil der saa til alle Sider være fra Jorden eller Midten ud til den tynde Skal? 96,264 Miil liig Radius eller den halve Tverlinie. Men Maanens Middelafstand fra Jorden er 51,536 Miil. Lad Maanen da foretage sin Bane omkring Jorden indeni den udhulede Sol, og hele Maanens Afstand fra Jorden vil kun optage godt den halve Radius eller ¼ af Tverlininien. Maanens Afstand fra Jorden vil kun være godt midtveis mellem Solens Midtpunkt og Solskallen.

Gjør Maanens Afstand fra Jorden omtrent dobbel saa stor, og med Jorden i Solens Centrum vil Maanen kunne beskrive sin Bane om Jorden indeni den udhulede Sol. Kan nu min Læser maaskee ane lidt om Solens Størrelse? Her hjælper ingen Indvendinger. Videnskaben kan bevise det ligesaa afgjort som 2 og 2

er 4; men dette Blads Oekonomi egner sig ikke til deslige mathematiske Beviser, som alligevel yderst Faa af Læserne vilde kunne fatte.

En Mærkelighed ved Solen er dens dobbelte Atmosphære. Først antager man, at den har en lignende som Jorden, og ovenpaa Lufthavet i en vis Afstand er den omgivet af et svømmende og bølgende Lyshav. Seer man paa Solen igjennem store Kikkerter, opdages mørke Pletter paa dens lysende Overflade, de saakaldte Solpletter, som den store Galilæi først paaviste og maatte lide for. Dette er Videnskaben nu enig om at antage for Huller eller store Rifter i Lysatmosphæren, hvorigjennem man seer det mørkere Sollegeme. Maaskee disse tillige tjene Solbeboerne som Udgangsporte til Universet, eller i al Fald som uhyre Vinduer, hvorigjennem hine herligere Væsener beskue den store Elohims Gjerninger. Ligeledes sees nogle særdeles lysende Steder, Solfakler, der ved deres stærke, brændende Lys udmærke sig fremfor Solens øvrige Overflade. Endnu ledsages Solen af en finere Materie end Lysatmosphæren, Zodiakallyset, der sees bedst om Foraarsaftenen efter Solens Nedgang, eller paa Efteraarsmorgenen førend dens Opgang, naturligviis kun i klart Veir. Det strækker sig flere Millioner Miil ud i Rummet og har en smal, lindsedannet Form. Stjernerne straale tydeligt derigjennem, hvilket beviser dets Tyndhed.

Da Galilæi havde fundet Solpletterne, hvad opdagede han da? Han saae disse Pletter flyde sammen, undertiden lukke sig og igjen andre at fremstaae. Deraf sluttede han, at denne Substants maatte være flydende og ligesom svømme ovenpaa en tættere Luftatmosphære, i en Afstand fra Solkloden. Men han saae ogsaa Pletter staae uforandrede i lang Tid og bevæge sig regelmæssig, aldeles sorte, omgivne af en lysere Skygge, henover Solskiven i 12½ Dag omtrent, og atter efter 12½ Dag igjen at komme tilsyne og det samme at gjentage sig i 3 a 4 Løb omkring Solen. Da kunde disse tidt forsvinde og nye fremstaae, ofte midt paa Solskiven med en Tverlinie af 5 a 6 Gange Jordens, eller 10 a 11,000 Miil.

Hvad fandt man nu ud heraf? At Solen dreiede sig rundt om sin Axe i 25 Dage fra Øst til Vest. Altsaa er 25 Jorddøgn lige med een af Solens Omdreininger. Nat gives naturligviis ikke paa Solen, der altid er omstraalet af sit celestiale Lyshav.

Men dreier Solen sig da bestandig rundt paa Stedet? Nei, den bevæger sig i en Cirkelbue henimod Hundestjernen. Hvorom dreier Solen sig da? Ganske vist om et andet Centrallegeme, en Sol med sit System, hvorimod vor Sol maaskee er en ligesaa ubetydelig Størrelse som Jorden ligeover for denne. Men her svimler den menneskelige Tanke i sine Grandskninger. Igjennem Aartusinder have Astronomerne kun iagttaget en Bue af denne uhyre Elipse, hvis Centrallegeme man ikke med Bestemthed kjender, og som maaskee igjen gaaer om en tusinde Gange mægtigere Sol og saaledes i Evighedernes Uendelighed. Men, tænker maaskee min Læser, kan man da ikke see Noget til alle de mange Sole, Du taler om? Gaa i den stjerneklare Aften udenfor din Dør, løft dit Blik opad, og Du skuer Horizonten besaaet med et Stjernehav. Denne Mangfoldighed er paa nogle enkelte Undtagelser nær alle Sole.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Præsident G. Q. Cannons Besøg paa Fastlandet.

Præsident Cannon har efter sin Tilbagekomst til England givet en livlig Skildring af sin Reise i „Millennial Star," hvori han med særdeles Tilfredshed dvæler ved Opholdet i den Skandinaviske Mission og sammes Tilstand. Da vore Læsere saavel af Generalraadet som af andre Bemærkninger i „Stjernen" ere bekjendte med Præsident Cannons Optræden her, ville vi med hans egne Ord berette om hans Besøg hos de andre Missioner paa Fastlandet.

„Som allerede meldt forlode vi Kjøbenhavn den 21de Septbr. og ankom til Hamborg næste Dag. Her skiltes vi ad, idet Brødrene Joseph og Samuel Smith toge directe til England, medens jeg i Forening med Ældste Jesse N. Smith tog til Amsterdam i Holland, hvor vi ankom den 24de og bleve modtagne med aabne Arme af Ældsterne Van der Woude og P. A. Schettler, hvilke begge bleve beskikkede Mission til Holland i Generalconferencen i Zion den 6te April 1861. De havde været Redskaber i Guds Haand til at indlemme Nogle i Kirken ved Daab og havde organiseret en Green i Amsterdam paa 16 Medlemmer. De vare Alle lykkelige ved at see os, og vi tilbragte en behagelig Tid iblandt dem og underviste dem om Evangeliets Principer i deres Forsamling. Endskjøndt de vare faa i Tal og ikke havde seet andre Ældster end dem, som bragte dem Evangeliet, vare de dog besjælede af den samme Aand, som de Hellige allevegne annamme, naar de bøie sig for Herrens Villie, og de frydede sig i Sandheden og øvede fuld Tro paa Ordinantserne, hvilket kunde sees deraf, at en gammel Søster, som var meget syg, blev rask øieblikkelig, da vi ifølge hendes Forlangende salvede hende.

„Vor Modstander Djævelen havde imidlertid heller ikke været ørkesløs der. En forkeert Aand havde indsneget sig og havde i eet Tilfælde baaret daarlige Frugter. Det lykkedes os dog at hele den Spaltning, som denne onde Indflydelse havde bevirket, og vi gave de Hellige saadanne Lærdomme, som vi haabe ville bevare dem mod saadan en Indflydelse i Fremtiden. Ældste Schettler har oversat Mormons Bog paa Hollandsk, siden han kom fra Dalen, og megen nyttig Lærdom have de Hellige faaet, ved at Stykker af samme ere blevne forelæste for dem i Forsamlingerne.

„Tilstanden blandt de Hellige og Befolkningen der var af den Beskaffenhed — de første vare meget fattige og sidstnævnte røbede kun liden Lyst for Nærværende til at høre og adlyde Evangeliet — at een Ældste kunde udrette omtrent ligesaa meget som to, hvorfor vi ansaae det for gavnligst at forflytte Ældste Schettler, der taler og skriver Tydsk med fuldkommen Lethed, til Schweitz, hvor hans Sprogkundskab vil være Præsident John L. Smith til stor Nytte.

„Den 25de forlode vi Amsterdam og ankom til Basel i Schweitz den 27de, hvor vi traf Ældste John L. Smith, Præsident for den Schweitziske og Italienske Mission. Søndagen den 28de samledes vi med de Hellige, og endskjøndt vi fandt det raadeligst at tale i en dæmpet Tone og undlade al Sang, for ikke at fremkalde

Forstyrrelse, havde vi dog en behagelig Tid sammen, og vore Hjerter vederqvægedes ved at høre og tale om Evangeliets Principer. Dette Møde var ingenlunde enestaaende i sit Slags. Af samme Grund som vi samledes i al Stilhed i Basel, samledes vi hemmeligt med de Hellige paa andre Steder; men i enhver af disse Forsamlinger vare vi velsignede med ligesaa meget af Herrens Aand og nød ligesaa stor Glæde som i de Forsamlinger, der holdtes aabenlyst.

„Dernæst besøgte vi i Selskab med Præsident John L. Smith Zürich, hvor de Hellige have langt større Frihed til at prædike og samles end i de mindre Byer. Her afholdt vi to Forsamlinger ved to forskjellige Leiligheder, hvorved vi maatte passere gjennem Staden tre Gange. Sammesteds indviede vi et nyt Forsamlingslocale, som var bleven indrettet ene og alene for dem. Herfra begave vi os til Herisau, den største By i Canton Appenzell, hvor mange Hellige ere bosiddende, og til Wattwyl, en lille By i Canton St. Gallen, hvor vi ligeledes samledes med de Hellige. Fra Wattwyl reiste vi til Ziegelbrücke, en lille By paa Grændsen af Canton Glarus og Canton St. Gallen, hvor vi samledes med nogle faa Hellige, som kom dertil fra Canton Glarus, da de havde hørt om vor Komme. Det vilde neppe have ladet sig gjøre for os at besøge disse Søskende i deres Hjemsted, uden tillige at faae et Besøg af Politiet og modtage et eller andet Beviis paa dets Huldsalighed. Nogle Uger før vor Ankomst til Schweitz havde Ældste John Huber, en indfødt Schweitzer, som nu var med os, besøgt disse Hellige i deres Hjem, men blev funden der af Politiet, som strax greb ham, tog hans Bøger fra ham og indspærrede ham for Natten i et Brændeskuur. Næste Dag blev han ført til Grændsen af Cantonet med den Befaling aldrig at overskride den mere.

„Herfra toge vi med Dampskibet tilbage til Zürich over Zürichersøen og reiste derefter til Landschlacht, en lille By ved Bodensøens Bredder. Her tilbragte vi Søndagen den 5te Octbr. i Conference med de Hellige, som kom baade fra fjern og nær — Nogle endog en Vei paa 36 engelske Mile, som hovedsagelig var bleven tilbagelagt tilfods — thi dette var et af de faa Steder, hvor man uforstyrret kunde samles til Prædiken, Bøn og Sang. Vi havde en særdeles behagelig Dag, og meget værdifuld Lærdom blev givet. Vi have neppe nogensinde erfaret en rigeligere Udgydelse af Herrens Aand end her paa denne Dag; hvert Hjerte syntes at juble af Fryd, og de Hellige kunde ikke lade være at udgyde Glædestaarer ved Tanken om Guds Godhed mod dem.

„Paa denne Tid skiltes vi fra Br. Jesse N. Smith, som vendte tilbage til sin Arbeidsmark i Skandinavien. Senere samledes vi med de Hellige i St. Imier, hvor Ældste John T. Gerber fra Zion har sin Mission, og ligeledes i Steffisburg i Canton Bern. Herfra toge vi til Genf, hvor vi afholdt Forsamlinger med de Hellige den 10de og 12te Octbr. Paa alle disse Steder røbede de Hellige stor Længsel efter at høre Herrens Tjenere og glædede sig høiligen ved Forsamlingerne.

„Vi forlode Genf om Eftermiddagen den 12te, og kun ugjerne skiltes vi fra Brødrene John L. Smith, Schettler, Gerber og de Hellige og naaede Paris den 13de. Her opholdt vi os nogle Dage hos Ældste Louis A. Bertrand, som har arbeidet i Frankrig og fornemmelig i Paris siden Vinteren 1859, i hvilket Aars Octoberconference i Zion han blev beskikket denne Mission. I hans Selskab besøgte vi de Hellige i denne Stad. Herfra reiste vi til Granville, hvor vi — efter et Par Dages

ufrivilligt Ophold formedelst Uveir — toge med en Damper til Canaløerne, efter at være stødt sammen i Granville med Ældste de la Mare, som præsiderer over nævnte Øer. Vi afholdt to Forsamlinger her — een med Præstedømmet og een med de Hellige og Fremmede. Disse Møder vare forsaavidt af større Interesse for os, da de vare de første, hvor man forstod vor Prædiken i det engelske Sprog, siden vi forlode England. Vi ankom til Southampton den 29de Octbr., hvor vi samme Aften samledes med Ældste Bramall og de Hellige. Den 31te samledes vi med Ældste Bull og de Hellige i Cambridge og naaede Liverpool den 1ste Novbr.

„Medens vi reiste fra Harburg til Amsterdam og fra Amsterdam til Schweitz, nærede vi ikke et Øieblik nogen Tvivl om Evangeliets Fremgang i disse Lande, dersom der kun blev givet fuldkommen Religionsfrihed. De Oprigtige vilde i tusindviis flokkes om Sandhedens Banner, naar det blev løftet af en bemyndiget Herrens Tjener. Lad blot Despotismens aandelige Aag, som nu nedbøier dem, engang blive brudt, hvilket sikkerlig vil skee, og Tydskland, Holland og Schweitz ville forøge Zions lykkelige Skarer med deres Tusinder. Fra alle Kanter i disse Lande vilde Folk strømme frem med Jubelsang og Glæde og forene sig med Guds Folk i det Land, han har valgt dem til Opholdssted. Besynderlige Følelser gjennemfore vort Indre, da vi passerede gjennem disse Lande. Vi følte, at mange af Israels Sæd vare der, og at Tiden vilde komme, da de Lænker, Menneskene have paalagt sine Medskabninger, for at hindre dem at benytte den af Gud givne Handlefrihed, skulle brydes formedelst den Almægtiges Røst, og de kunne fremstaae som selvstændige Væsener og vælge Sandheden for sig selv.

„I Holland staaer Sectismen i fuld Flor, og Geistligheden har en mægtig Indflydelse over Folket. Det gjør de Ældstes Arbeide en heel Deel besværligt, men der er heller ingen Grund til Modløshed. Der er Tusinder af oprigtige Mænd og Qvinder i det Land, og om det end er vanskeligt at finde dem i Førstningen, ville de dog faae Sandheden at høre og være den lydige.

„I Schweitz er det ikke saameget Sectismens Popularitet, som hindrer Evangeliets Udbredelse, som derimod Mangel paa Samvittighedsfrihed. Endskjøndt Schweitz kaldes et frit Land og dets Indbyggere et frit Folk, nyder man der kun lidt af hvad de Hvide kalde Frihed. Selve Landet er godt skikket for en fri Befolkning; det er i Sandhed et smukt Land, og dets skyhøie, sneedækte Fjelde og smilende Dale, gjennemstrømmede af chrystalklare Floder, mindede os levende om vort eget dyrebare Bjerghjem. Men Tyranniet har desværre faaet Fodfæste der; den Frihed, som giver hver Mand Ret til at dyrke sin Skaber efter sin Samvittigheds Bydende, uden han behøver at frygte for Andres forstyrrende Indgreb, har man ikke mangesteds der. De Ældste maae, naar de skulle besøge de Hellige eller prædike, gaae frem med den største Vaersomhed. Den Frihed at samles tilsammen, som er saa almindelig her i England, taales ikke der. Paa mange Steder vilde de Hellige, hvis de skulde vove at give en Ældste Natteherberge uden først at have indhentet Politiets Samtykke, og det senere skulde komme til dets Kundskab, sandsynligviis blive idømte Mulct første Gang, og Fængsel, om det gjentog sig. Vi have gjennem Breve fra Broder John L. Smith erfaret, at siden vor Afreise derfra, har vort Besøg været omtalt i Aviserne, hvilke alvorlig have opfordret Authoriteterne til at holde Øie med os.

„I Frankrig har Broder Bertrand de samme Ubehageligheder at kjæmpe med,

og maa desuden arbeide blandt et Folk, som synes at være aldeles uimodtageligt for Evangeliets Indflydelse. I Schweitz er i Almindelighed dette ikke Tilfælde. Disse Bjergboer ere meget folsomme for Sandhedens Magt, og naar de først faae en god Leilighed til at høre dens Grundsætninger, annamme Mange den gjerne og holde urokkelig fast ved samme. I vore Forsamlinger med dem nød vi den ønskeligste Fred. Br. Schettler, som var vor Tolk, stilte sig fra sit Hverv med megen Lethed og Nøiagtighed. I mange Tilfælde gik de Hellige indtil tyve engl. Mile for at komme til vore Forsamlinger, ja Nogle endog, som allerede bemærket, sine nogle og tredive Mile, og naar Forsamlingen var til Ende, begave de sig om Aftenen paa Tilbageveien for at kunne gaae til deres Arbeide næste Morgen til sædvanlig Tid. Hvor saadan Tro og Iver aabenbarer sig, vil Herren ikke holde sine Velsignelser tilbage.

„Vi ere overbeviste om, at vort Besøg til Missionerne paa Fastlandet har været gavnligt idetmindste for vor egen Deel, og vi have Aandens Vidnesbyrd om, at det samme vil være Tilfælde med dem, vi besøgte. Nytten af vor Nærværelse vil naturligviis beroe paa deres Villighed til at efterleve de ved samme Leilighed givne Raad og Formaninger. Aanden har været rigelig udgydt, og under dens Indflydelse ere mange fortræffelige Lærdomme fremførte. Vor inderlige Bøn er, at det udtalte Ord maa være som god Sæd, der er saaet i frugtbar Jord, og bære en saadan riig Høst af gode Gjerninger, som kan bidrage til Guds Forherligelse og hans Børns Frelse."

Correspondance.

Hamborg Green.

Hamborg, den 4de Novbr. 1862.*)

Kjære Br. Jesse N. Smith!

Efter Løfte sender jeg Dem her en kortfattet Beretning om den Hamborgske Mission, som jeg haaber ikke vil være uden al Interesse for de skandinaviske Hellige.

Apostelen John Taylor kom i Sommeren 1851 fra Paris til Hamborg, for at indføre Evangeliet i Tydskland, og Ældste George P. Dykes sendtes fra Kjøbenhavn hertil for at være ham behjælpelig. De begyndte strax at udgive Maanedsskriftet „Zions Panier," af hvilket der dog kun udkom fire Nr., deels som Følge af de civile Authoriteters Modstand, deels af Mangel paa de fornødne Midler.

Efterat Brødrene Taylor og Dykes havde maattet forlade Hamborg, ankom Ældste Daniel Carn fra Zion hertil i Foraaret 1852, og denne Broder var ifølge sit Kaldsbrev den første Præsident for den Hamborgske Mission. I Forening med nogle Sprogkyndige oversatte han Mor-

*) Af Mangel paa Plads er Optagelsen af dette Brev bleven forsinket.

mons Bog og Advarsels Røst paa Tydsk. I Sommerens Løb bleve de første Menigheder oprettede i Hamborg, Flensborg, Slesvig og flere Steder, og Udsigterne for Guds Rige vare meget lovende. Otte til ti Ældster sendtes Br. Carn til Hjælp, hvilke alle vare af de Halvfjerdsindstyves Quorum.

Nu blev der ogsaa oprettet en Preussisk Mission, med Ældste Orson Spencer som Præsident, Forfatteren af „Patriarchalsk Orden," hvilket Skrift udgaves paa Tydsk i 1854. Orson Spencer tog sin Residents i Berlin, men blev efter et Par Dages Forløb landsforviist og reiste derfor tilbage til Liverpool, hvor han skrev en Petition til Kong Frederik Wilhelm den Fjerde i Januar 1853.

I Hamborg bleve de første Hellige tidlig plagede af Politiet, og Ældste D. Carn blev i Efteraaret 1852 negtet at opholde sig der længere i Missionsanliggender, hans Pas blev udfærdiget, og det blev ham betydet øieblikkelig at forlade Staden. Han protesterte mod denne vilkaarlige Behandling og paaberaabte sig andre Secters uforstyrrede Virksomhed i Hamborg, men da Intet hjalp, sagde han, at han ikke vilde reise paa Politiets Forlangende, men ønskede sit Pas udfærdiget af den høieste Authoritet i Hamborg. Resultatet af denne Vægring var, at Broder Carn blev kastet i Fængsel, men ved den amerikanske Consuls Hjælp, til hvem han havde henvendt sig, kom han atter paa fri Fod. Han vedblev fremdeles at paastaae, at kun ifølge Senatets Beslutning vilde han forlade Byen, og heri blev han kraftig understøttet af Consulen. Efter nogle Maaneders Forløb opfyldte Senatet hans Ønske, og han begav sig derfor til Altona, hvor han nedsatte sig, og fra dette Sted besørgede han Missionens Affairer i Hamborg og Omegn.

Den første Emigration herfra fandt Sted om Sommeren 1853. Paa en Missionstour til Slesvig kom Br. Carn atter i Collision med Politiet. Han blev arresteret under Paaskud af, at hans Pas ikke var i tilbørlig Orden, og blev i det Hele taget behandlet paa en høist inhuman og brutal Maade. Man var imidlertid saa naadig at give ham Valget mellem 16 Rdlr. Mulct, 8 Dages Fængsel eller 50 Rottingslag. Senere reiste han til Boizenburg i Mecklenburg-Schwerin, men da han vilde stige ud af Jernbanevognen, blev han modtaget af en Politiembedsmand, der lod ham sætte ind i en anden Vogn og under Bevogtning af nogle Gensdarmer transportere over Grændsen til Lauenburg. Her slap de ham, og hans Opfordring at føre ham til nærmeste By eller Gjestgivergaard blev upaaagtet. Han maatte altsaa paa egen Haand løbe om ved Nattetid i en ukjendt Egn, indtil han fandt Huusly.

Saaledes endte Br. Carns Mission i Aaret 1853; i paafølgende Januar Maaned forlod han Hamborg. I disse to Aar var Menigheden voxet til 30 a 40 Medlemmer, af hvilke Nogle, som allerede bemærket, emigrerede, Andre faldt fra. Paa Grund af Oppositionens Styrke blev Arbeidet tildeels standset, men nogle faa Hellige stode endnu i Hamborg By, hvilke havde været trofaste under alle Omskiftelser i Aarenes Løb.

I Februar 1854 kom Ældste Georg C. Riser fra Zion og indtog Br. Carns Plads, men hans Mission var af kort Varighed, da endeel Apostater baade offentlig og hemmelig virkede imod ham, og da der paa denne Tid tillige ankom et skandaløst Brev fra en Apostat ved Navn Binder i St. Louis, som var blandt de første Emigranter, brød Oppositionen ud i aaben Forfølgelse og Vold, som bevirkede 15 Individers Udelukkelse af Kirken. Disse fik Politiet paa deres Side, og

Søndag Formiddag den 13de August 1854 blev Forsamlingen afbrudt af 10 a 12 Politibetjente, der erklærede Brødrene G. C. Riser og Chr. Nielsen for Arrestanter og optegnede alle de Tilstedeværendes Navne. Nævnte to Brødre bleve efter tre Ugers Arrest landsforviste, medens tre fire andre Brødre idømtes en Mulct af 200 Mark Courant, fordi de havde tilladt Forsamlinger i deres Huse. Ved Ansøgning til Senatet bleve de imidlertid fritagne for Mulcten, men forbødes under Tugthuusstraf at fortsætte dermed. Præsident Riser tog alle Bøger, Skrifter og Protocoller med sig til Liverpool, og indsatte en Forstander til at vaage over Menigheden (der dengang bestod af 29 Medlemmer) med den Instrux, hverken at afholde Forsamlinger, døbe eller forrette andre af Kirkens Ordinantser.

I Slutningen af September s. A. besøgte Apostelen Franklin D. Richards de Hellige i Hamborg og opmuntrede og formanede dem paa det Bedste, samt lovede dem Udfrielse fra Babylon. To Familier paa fjorten Personer emigrerede ved egen Hjælp. I 1855 blev den Hamborgske Mission henlagt under den Schweitzsiske, over hvilken Ældste Daniel Tyler dengang præsiderede. Samme Aar faldt atter Nogle fra i Hamborg, hvoriblandt den af Præsident Riser indsatte Forstander. Nu var der kun Faa tilbage af den af Br. Carn oprettede Green og Ingen af det melchisedekske Præstedømme. I Slutningen af 1855 blev Præsidenten i Schweitz Daniel Tyler afløst af Ældste John L. Smith fra Zion. I Sommeren 1856 blev Hamborg med Omegn atter en selvstændig Mission under Bestyrelse af Ældste Carl G. Mäser, der havde sit Ophold i London; men blev det følgende Aar paany underlagt Schweitz, hvor imidlertid Præs. John L. Smith var bleven afløst af Ældste Jabez Woodard. I Febr. 1858 besøgtes de Hellige i Hamborg af Præsidenten for den Skandinaviske Mission C. Widerborg, som ordinerede en af Brødrene til Ældste. I Mai 1859 fik de Besøg af Præsident Jabez Woodard, og i Sommeren 1860 kom Ældste J. Willi fra Schweitz herop for at reformere de Hellige ved Daab.

I Juni 1861 kom Ældste P. V. Poulsen fra Kjøbenhavn herned, sendt af Præsident John Van Cott, for at underrette de Hellige om, at Præsidentskabet for den Europæiske Mission havde besluttet at henlægge den Hamborgske Mission under den Skandinaviske og ordinerede ved samme Leilighed en af Brødrene til Ældste. En Maaneds Tid senere blev Ældste Georg Petersen fra Kjøbenhavn beskikket som Forstander for Hamborg Green. I September 1862 maatte han imidlertid forlade Hamborg af Mangel paa timeligt Arbeide, uden hvilket ingen Udlænding maa opholde sig her.

Som hans Eftertræder blev Undertegnede beskikket af Præsident Jesse N. Smith i afvigte October Maaned. De Helliges Antal er nu reduceret til sex; disse have staaet trofaste i alle Storme trods onde Menneskers Rænker, og jeg kan derfor anbefale dem som værdige til Udfrielse af Babylon. Søndagen den 2den dennes afholdt jeg offentlig Forsamling i en rummelig Sal, og mine Tilhørere bevarede den ønskeligste Ro og Opmærksomhed, og nogle af dem inviterede mig endog til at besøge dem i deres Hjem.

Hvad mig selv angaaer, har jeg det godt, kun føler jeg mig noget eensom i det store Hamborg, men min Lid staaer til Herren.

De Hellige her fremsende deres kjærlige Hilsen.

Deres Broder i den nye og evige Pagt,

Gustav Pegau.

Blandinger.

Hold ethvert af dine Løfter helligt, eller om det er Dig umuligt, gaa strax hen og gjør Vedkommende en grundet Undskyldning for din Uefterretteligheb. Derved vil Du bevare dine Venners Tillid.

Hvordan kan Du vente, at Andre skulle bevare dine Hemmeligheder, naar Du ikke kan bevare dem selv?

Gyldne Leveregler. Fordøm Ingen, fordi de ikke tænke som Du; lad Enhver have fuld Frihed til at tænke for sig selv. Lad Enhver bruge sin egen Dommekraft, da han selv skal staae til Ansvar for sin Gud. Sky enhver Tilnærmelse til Forfølgelsens Aand under hvilkensomhelst Skikkelse. Hvis Du ikke ved Fornuft eller Overbeviisning kan føre en Mand til Sandheden, forsøg aldrig at tvinge ham dertil. Hvis Kjærlighed ikke kan formaae ham til at omvende sig, overlad ham til Gud, Alles Dommer. (John Wesley.)

Sanddruhed. Af alle lykkelige Familier er den den lykkeligste, hvor Løgnen ikke har faaet Indpas. Al Fred er flygtet, naar der findes en Løgner i Huset. Al Hygge er forstyrret, naar Mistro først har indsneget sig — naar man maa være tilbageholden i sin Tale og tvivlende i sin Tro.

Sky Dovenskab. Det er ikke formeget at sige, at den, hvis Tid er optagen med nyttig Beskjæftigelse, staaer mindst i Fare for at falde i smaa Fristelser, om ikke af anden Grund, saa fordi han ikke har mange ledige Øieblikke. De fleste Menneskers Ruin skriver sig fra orkesløse Timer. Beskjæftigelse er Sjælens Pantser, og Dovenskaben drager alle Laster efter sig. Jeg erindrer et satirisk Digt, hvori Djævelen lignes ved en Fisker, der retter sin Madding efter de forskjellige Fiskes Smag; men Lediggjængeren var endnu interessantere, for han fiskede med bar Krog. (George Hillard.)

Mennesker og Dyr. „Naa, mine Venner," sagde en Gentleman til sine Gjester, da Damerne havde forladt Selskabssalen, „lad os forstaae hverandre: „Skal vi drikke som Mænd eller Dyr?"

„Som Mænd naturligviis," svarede Gjesterne, noget stødte over dette plumpe Spørgsmaal.

„Da skal vi have os et rigtig godt Sold," sagde Værten, „thi Dyrene drikke aldrig mere end de behøve."

Rettelse.

I forr. Nr. Side 76 2den Sp. Lin. 25 fraoven staaer betragter, læs bragte.

Poesie.

Naar jeg tænker paa den Tid,
Da jeg om i Verden svæved,
Mellem al dens Last og Svig,
Som et syndigt Levnet kræved,
Uden ret at overtænke,
At jeg var i Satans Lænke —
Da maa jeg med Rædsel grue
Ved den Tanke blot at skue.

Tak, o Fader, at Du lod
Mig dit Fredens Budskab høre,
Da paa vildsom Sti jeg stod,
Som til Jammer vilde føre.
Kjærligen Du tog min Haand,
Lod mig knytte Pagtens Baand,
Hvis min Sjæl jeg frelse vilde,
Let det ellers blev for silde.

Da mit Øie jeg oplod,
Og dit Ord jeg undersøgte,
Saae med Rædsel hvor jeg stod,
I et Mørke uden Lygte,
Dog jeg saae ei dette længe,
Før jeg saae mig haardt at trænge
Til Omvendelsen og Daaben
For at arve Himmelnaaden.

Jeg i Daabens Vande gik,
Gud jeg bad min Synd tilgive;
Saa jeg Aandens Gave fik,
I Guds Rige kaldt tillive —
Ja en Perle uden Lige,
Nøglen til Guds Himmerige.
Salig er jeg, sandt jeg siger,
Naar jeg blot min Pagt ei sviger.

Nu, o Fader, alt mit Haab
Staaer til Dig i Modgangs Stunde,
Ja Du hører vist mit Raab,
Og jeg frygter ingenlunde.
Salig er jeg nu som Faa,
Vilde blot ret Mange gaae
Gjennem Døren, som jeg gik,
De en evig Frelse fik.

J. Johansen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Bowery i Store Saltsøstad, begyndende Mandagen den 6te Octbr. 1862, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.")

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates.

Af Overpræsternes Præsidentskab: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Young.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsidenten.

Choret sang: „The towers of Zion soon shall rise."

Ældste John Taylor aabnede Conferencen med Bøn, hvorefter Choret sang: „All ye that love Emmanuels name."

Præsident Brigham Young sagde, at de Sidste-Dages Helliges Mission ikke vilde være tilende, før Jesus var færdig med sin; vi kunde maaskee faae en Hviletid engang imellem, men kun af kort Varighed. Jesus har beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod, men har endnu ikke udført alle de Gjerninger, hvorfor han sendtes til Verden, og hvor lang Tid dette vil

tage ham, veed jeg ikke; men han vil aldrig ophøre med sit Arbeide, før han har gjort sig alle Ting underdanige henhørende til denne Jord. Anførte dernæst Skriftstedet: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, og alle disse Ting skulle vorde Eder tillagte," og tilføiede, at han vilde stræbe at faae det organiseret i dets Hellighed og Reenhed. Sagde, at de Hellige skulde først og fremmest vide, at Riget er organiseret, og at de have Part i det; dette er en indre Gjerning; dernæst skulde de føle, at de elske det høiere end alt Andet. Viid da, at dette Riges Aand er vor, og at vi nyde den hver Dag. Dette er den første Lectie for Eder og mig at lære.

Naar de Hellige have annammet Evangeliet, da kommer den timelige Kamp. Vi maae reise over Sletterne, vi maae organisere Compagnier, og lad mig her spørge, hvormange forstaae at føre et Compagni over Sletterne? Uafhængige Compagnier ere almindeligviis formeget uafhængige, naar vi tage Hensyn til hvad der tjener de Hellige bedst. I et uafhængigt Compagni vil man finde en republikansk Regjeringsform, som kun kan bestaae ved Principerne Sandhed og Dyd. Omtalte sin personlige Erfaring paa Reisen med Brødrene, først til Zions Leir og senere som Anfører for Pionererne til denne Dal. Nogle kunne maaskee spørge, hvad Gavn der var ved at reise til Missouri? Sagde, at han ansaae sig tilstrækkelig belønnet ved den Erfaring, han havde vundet ved at reise sammen med Guds Prophet; Andre maatte danne sine egne Slutninger. De Hellige kunne vel forblive i England, Frankrig, Tydskland, Schweitz og Øerne i Havet og prædike Evangeliet og oprette Menigheder, men bliver Zion organiseret derved? Nei, den gjør ikke. Der findes ikke et District i hele dette Territorium, som er organiseret efter Zions Orden; men den Tid vil komme, da denne Orden skal være indført i hver Stad, By og Flække i hele Josephs Land. Han følte, det var hans Pligt, at undervise de Hellige om Nødvendigheden af at benytte det nuværende Liv ret, thi det er af ligesaa stor Betydning her som Livet i hvilketsomhelst andet Afsnit af Evigheden vilde være. De trofaste Hellige kunne være forvissede om, at den Almægtige vil give Jorden al den Frugtbarhed, som er nødvendig for deres Held og Lykke.

Præsident Heber C. Kimball gjorde nogle Bemærkninger om Nødvendigheden af bestandig at forfremmes i Guds Kundskab og sagde, at dersom en Mand er for gammel til at lære, er han ogsaa for gammel til at leve. Bar Vidnesbyrd om de af Præsident Young fremsatte Lærdomme; hentydede til det første Compagnies Reise over Sletterne, og ligeledes til Zions Leir, som reiste under Propheten Josephs umiddelbare Ledelse.

Choret sang: „O Lord responsive to thy call."

Taksigelse af Ældste Orson Hyde.

Kl. 2. Eftermiddag.

Choret sang: „Hark the song of jubilee."

Bøn af Ældste Ezra T. Benson, hvorefter Choret sang: „The glorious plan which God has given."

Ældste Charles C. Rich sagde, at han følte sig særdeles taknemmelig for denne Leilighed at samles med de Hellige i Zion. Han havde været paa Mission ligesiden han indkom i denne Kirke, og da han fornylig var i England, havde han prædiket Saliggjørelsens Evangelium for sine Medmennesker. Derpaa dvælede han ved de Principer, som henhøre til Bevarelsen af Menneskets timelige Liv.

I de henrundne Tidsaldere, eller rettere siden Apostlernes Dage, har der ikke været nogen Mand paa Jorden med Fuldmagt til at forkynde Livsens Ord, naar undtages blandt os. Himmelen er bleven betragtet som et meget fjernt Sted fra denne Klode, men da Guds Tjenere begyndte at give os Undervüsning om hans Riges Principer, er den bleven bragt os ganske nær, og alle de Grundsætninger, som den Almægtige har aabenbaret, bringe os daglig Salighed. Dersom Guds Villie skete paa Jorden som i Himmelen, hvad Forskjel vilde der saa være mellem os og Himmelen? Dersom vi ikke efterleve Sandheden i dette Liv, hvad Borgen have vi for, at vi ville efterleve den i det tilkommende? Det, som ikke frembringer noget Godt i dette Liv, har jeg ingen Tiltro til i den næste Verden.

Præsident Brigham Young gav nogle lærerige Vink om Aandeverdenen. Naar vi komme der, sagde han, skulle vi være frie for Satans Magt, ja saa frie, som vi nogensinde kunne blive; men desuagtet ville vi ikke være tilfredse, thi vor Lyksalighed er endda ikke fuldkommen. Vi kunne ikke naae Fuldkommenhed, før vi atter faae vore Legemer. Fremhævede dernæst det celestiale Riges Herlighed og Skjønhed.

Senator William H. Hooper var glad ved atter at være hjemme og sagde, at han følte sig lykkelig i de Helliges Kreds. Sagde, at selv om han vidste, at der ikke var noget Godt ivente efter dette Liv, vilde han dog annamme de Principer og Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige troe paa. Hvad er Hensigten med vort Liv, ligefra det Øieblik vi begynde at aande? At tragte efter Lyksalighed. Gjorde derefter nogle fortræffelige Bemærkninger om Anvendelsen af vore Talenter og Nødvendigheden af at bruge vor Tid ret. Sammenlignede dette Territoriums nuværende Omstændigheder med Forholdene for tolv Aar siden; opmuntrede til at bygge videre paa den Grundvold, vi have lagt, for at vi Alle kunne erholde Gavn af vor store fælles Samvirken, og vi ville faae tusind Procent i Renter for vor havte Uleilighed; talte om Vigtigheden af at avle Bomuld, Hør og Uld, samt om Jern- og Staalproductionen i dette Territorium, og alt Andet, som er fornødent for vort Vel og vor Beqvemmelighed.

Choret sang: „Happy the man who finds the grace."

Ældste George A. Smith sluttede Mødet med Bøn.

Aftenen.

Kl. 5½ samledes Biskopperne i Tabernaklet. Mødet kaldtes til Orden af den præsiderende Biskop Edward Hunter.

Choret sang: „Glorious things are sung of Zion."

Biskop L. W. Hardy aabnede Mødet med Bøn, hvorefter Choret sang: „How great the joy that promissed day."

Derefter forhandledes nogle Sager, betræffende de ankomne Emigranter, og Raad og Veiledning gaves dem af Brødrene, som endnu ikke havde faaet noget Hjem.

Biskop Edward Hunter holdt derpaa en Tale, der væsentlig dreiede sig om Høravling; omtalte Gavnligheden af at Enhver virker i sin Profession, og at Landmændene dyrke Hør og andre Planter, som vi have behov, paa de Steder, hvor de bedst trives. Gav gode Lærdomme om, hvorledes man skal bilægge Uoverensstemmelser og Tvistigheder, hvorledes man skal tilveiebringe Fred og bevare gode Følelser i Israels Huus.

Ældste John D. T. McAllister kaldtes frem paa Forhøiningen og sang: „Do what is right."

Præsident Brigham Young fremstod og sagde, at han havde nogle Sager at forelægge Præstedømmet og de Hellige, og ønskede derfor, at de Tilstedeværende vilde bevare den størst mulige Rolighed, saa Alle kunde høre. Ønskede at foreholde dem Rigtigheden af, at vore Brødre veiledes i deres timelige Arbeide af Præstedømmet; talte med Varme vore Brødres Sag, som ere i Adspredelsen, og som længes efter at komme hid til Zions Land, de Helliges Forsamlingssted; sagde, at vi havde Kreaturer i tusindviis, som sværme om i vore Dale, og hvad kunne og hvad skulle vi gjøre? Fremhævede ligeledes Vigtigheden af, at vi selv producere Alt, hvad vi forbruge.

Præsident Daniel H. Wells tog til Text Joh. 9, 4. „Mig bør at gjøre hans Gjerninger, som mig haver udsendt, saalænge det er Dag; Natten kommer, da Ingen kan arbeide." Broder Wells paaviste af dette Skriftsted Nødvendigheden af, at de Sidste-Dages Hellige arbeide for dette Livs Fornødenheder.

Choret sang: „Let every mortal ear attend."

Ældste Lorenzo Snow sluttede med Bøn.

Tirsdagen den 7de Octbr. Kl. 10.

Choret sang: „Know then that every soul is free."

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Psalmen „Come all ye Saints who dwell on earth" blev afsungen, hvorefter

Ældste Orson Hyde fremstod og tog til Text Matth. 13, 44. „Atter lignes Himmeriges Rige ved et Liggendefæ, skjult i en Ager, hvilket et Menneske fandt og skjulte, og gik hen af Glæde derover og solgte alt det, han havde, og kjøbte Ageren." Talte ligeledes om Tienden og paaviste Brødrenes Pligter i saa Henseende. Sagde, at vi maae gjøre vor Deel, og at vi ikke kunne vente Noget for Intet; ligemeget hvad Ageren eller Guds Rige koster, det er dog det Rige, vi længes efter; sagde, at dersom de Hellige vilde være deres Kald troe, skulde Herrens Grumheds Bæger, som har været i deres Haand, borttages for evig og derimod overrækkes Guds Folks Fjender. Det vil skee som Propheten Esaias sagde: „Du haver drukket af Herrens Haand, af hans Grumheds Bæger. See, jeg tog det Bæger, hvoraf man raver, ud af din Haand, ja min Grumheds Bægers Bærme, den skal Du fremdeles ikke drikke mere; men jeg vil give det i deres Haand, som have bedrøvet Dig, som sagde til din Sjæl: „Nedbøi Dig, og vi ville gaae over! og Du lagde din Ryg som Jorden og som Gaden for dem, der gik over."

Ældste Amasa M. Lyman holdt dernæst en fortrinlig Tale over aandelig og legemlig Udvikling; sagde, at han havde været paa Mission, men følte ikke som han var bleven løst fra samme, da han anseer hele sit Liv som en uafbrudt Mission. Han vilde udlede sin Text af den Mængde Hellige, som sad foran ham. Hvorfra skriver sig denne blandede Skare? spurgte han. Den blotte Indsamling udvikler ikke vor Aand; den skjærper ikke vor Dømmekraft eller oplyser vort Sind; men for at denne Oprettelse af et nyt Samfund kan gjøre nogen sand Nytte, bliver Evangeliet forkyndt. De Hellige maae tilegne sig Kundskab om Gud i deres eget Hjem; de behøve ikke at drage ud til fremmede Lande for at lære den Almægtige at kjende. Dernæst fremhævede han den rette Maade, hvorpaa Kundskab om Sandheden kan erholdes. Den Maade, han havde anvendt, var, at han begyndte at leve i Verden uden at trættes med Nogen, og hans Efterlevelse af Evangeliets Love havde bevaret ham fra al Kiv med

hans Hustru, hans Børn, hans Brødre, hans Naboer og alle Mennesker. Derved havde han faaet et factisk Beviis for, at Saameget af Evangeliet var sandt. Omhandlede Menneskets Opdragelse og aandelige Udvikling, samt Nødvendigheden af at arbeide for Guds Riges Opbyggelse. Formanede de Hellige at leve saaledes, at den Hellig-Aand ikke blot skal besøge dem engang imellem, men at den kan boe hos dem bestandig. Ønskede at minde Søstrene om, at naar de lære deres Børn Sandhedens Principer, begrunde de for endeel deres fremtidige Skjebne i den Lyksalighed, Herlighed og Velsignelse, som vi Alle tragte efter, og det er vort Privilegium at virke for denne store Gjerning, indtil utallige Millioner af Jordens Børn have samlet sig om Kong Immanuels Banner.

Choret sang: „On the mountains top appearing."

Taksigelse af Ældste John V. Long.

Kl. 2 Eftermiddag.

Choret sang: „O God, thou great, thou good, thou wise."

Bøn af Ældste Franklin D. Richards.

Choret sang: „Ye wond'ring nations now give ear."

Ældste William C. Moody gav en kort Skildring af sin seneste Mission i Europa og hans Erfaring i Christi Kirke. Gjorde nogle Bemærkninger angaaende Nødvendigheden af, at de, der have Midler, hjælpe til at udfrie de Fattige fra den gamle Verden.

Præsident Brigham Young bemærkede med Hensyn til de Fattige, at dersom Nogen vilde kjøbe hans Eiendomme, der bestaae af Møller, Huse og Jorder, til halv Priis, vilde han skjenke hver Skilling til de fattige Helliges Indsamling. Nogle ville maaskee sige, at han trygt kan gjøre dette Tilbud, da Ingen er istand til at kjøbe hans Eiendomme, men han var overtydet om, at Herren ligesaa let kunde opreise en Kjøber til disse Ting, som han havde gjort ham til Eier af samme. Nogle Ældster ere meget begjerlige efter at komme paa Mission, men det falder dem aldrig ind, at det er deres Pligt at indsamle de Fattige og bidrage til Zions Opbyggelse. Henttydede til det Vedvarende Emigrationsfond og de Principer, hvorpaa det var oprettet, og sagde, at de Brødre, som staae i Gjeld til samme, skulde gjøre Alt hvad de formaae, for at afbetale den, saa Præsidentskabet kunde sættes istand til at sende Pengene til Liverpool for at hjælpe Andre hjem. Talte om den Almægtiges Handlemaade med de Hellige, da de først nedsatte sig her; da de vare blottede for Alt, lod han Guldet blive opdaget i Californien, hvilket bevirkede en uhyre Emigration fra de østlige Stater; disse guldsøgende Udvandrere bragte med sig store Masser af Klæder og andre Fornødenheder, som de solgte her billigere end i St. Louis. De Sidste-Dages Hellige skulde erindre det Skriftsted: at „den, som giver til de Fattige, laaner Herren," thi det er sandt. Det er vor Pligt at gjøre Alt hvad vi kunne for at indsamle de Fattige. Sagde, at Herren iagttager alle Menneskenes Handlinger og udleder gode Resultater deraf; henledede Opmærksomheden paa det Skriftsted, som siger, at „de skulle komme med Graad, og med megen Naade vil jeg fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vei, de skulle ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader, og Ephraim er min førstefødte Søn." Ligesom Joseph var en Frelser for sin Faders Huus, saaledes skal Ephraim være for Israels Huus, og af denne Forsamling, som jeg her skuer, sagde han, ere ni Tiendele Ephraimiter, ja jeg tør sige 999 af hvert Tusinde. Ephraims Sæd skal indsamles først, derefter de øvrige

af Israels Sæd, indtil de Alle ere indsamlede fra Jordens Nationer. Det er aldeles taabelig at troe, at der findes Jøder i denne Kirke, thi de ville ikke troe Evangeliet for Nærværende; de befinde sig i samme Omstændigheder som Cains Efterkommere: de kunne ikke indkomme i Kirken, før alle de øvrige af Israels Sæd have annammet Evangeliet og erholdt sine Velsignelser; da først kommer Touren til dem. Lad os ikke være ængstelige for vore Prøvelser, men hellere beslutte at overvinde dem. Sagde, at han tidligere havde været vant til at bruge Tobak, men at han nu havde aflagt den; han drak heller ikke Viin, Rum, Brændeviin, Thee eller Kaffe, og han følte sig i den Grad bedre tilpas ved sin Afholdenhed, at han vilde anbefale Andre at følge hans Exempel.

Eldste John Van Cott sagde, at han erkjendte sine Svagheder, samt sin Ufuldkommenhed til at undervise de Hellige uden Guds Aands Bistand; desuagtet følte han sig lykkelig ved atter at være hjemme og endnu engang at nyde Guds Folks Selskab i Zion; kastede et Tilbageblik paa sin Erfaring i denne Kirke; bevidnede Evangeliets Sandhed og sagde, at han længe havde seet, hvorledes Gud paavirker Menneskenes Hjerter til hans Børns Vel; gav en kort Beretning om sin Erfaring paa sine Reiser i Skandinavien, under sin sidste Mission dersteds.

Choret sang: „Glory to God on high."

Eldste William W. Phelps sluttede Eftermiddagsmødet med Bøn.

Kl. 5½ Aften.

En Conference af Overpræsterne afholdtes i Tabernaklet om Aftenen under Eldste John Young Præsidium; de Fleste af Præstedømmet vare nærværende.

Forsamlingen aabnedes med Sang af Choret: „Sweetly may the blessed Spirit."

Raadgiver Woolley opsendte Aabningsbønnen, hvorefter Sangen: „Lift up your heads ye scattered Saints" blev afsungen.

Præsident John Young sagde, at han glædede sig i de Helliges Samfund, og i det hellige Evangeliums Velsignelser, hvilket er aabenbaret til de Hellige. Han vidste, at Præstedømmet atter var gjengivet til Menneskene, og at Herren havde udrakt sin Haand for at opreise sit Rige. Han gik derpaa over til Forretningssagerne, hvilke affærdigedes i nogle faa Minutter, hvorefter hans Raadgiver

Biskop E. D. Woolley gjorde nogle Bemærkninger om de Pligter, der paahvile Præsidenterne og Skriverne for Masss-Qvorumerne med Hensyn til de halvaarlige Rapporter.

Biskop Lorenzo D. Young glædede sig over det Privilegium at være samlet med Overpræsterne i en saadan Conference som denne. Han havde altid syntes, at hver Conference, han havde bivaanet, var den bedste, og netop det samme syntes han nu om denne.

Præsident John Young anførte Skriftstedet: „Hvorledes skulle vi undflye, dersom vi ikke agte paa saa stor en Salighed?" og udledede nogle særdeles passende og træffende Bemærkninger heraf. Bevidnede, at vi leve paa den Dag, Johannes den Aabenbarer talte om, da Engelen skulde flyve igjennem Himmelen med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle dem, som boe paa Jorden. Omtalte sin Ankomst til disse Dale for femten Aar siden, og glædede sig over det Held, som siden den Tid havde ledsaget dette Folk. Med Hensyn til de patriarchalske Velsignelser sagde han, at han kunde bevidne Sandheden af sin Broder Brighams Bemærkninger om Ephraims Blod, thi blandt alle dem, som han havde

beseglet Velsignelser paa, vare kun To af Ismaels Stamme, nogle Faa af Manasses og Resten af Ephraims.

Eldste George D. Watt gav en kort Skildring af Guds Riges timelige og aandelige Organisation i disse sidste Dage.

Eldste James McAllister sang: „O Zion."

Bøn afholdtes af Eldste Wilford Woodruff.

Onsdagen den 8de Octbr. Kl. 10.

Choret sang: „Jesus, thou allredeeming Lord."

Bøn af Eldste Amasa M. Lyman.

Choret sang: „The glorious Gospel light has shone."

Eldste Orson Hyde blev opfordret til at foreslaae Kirkens Authoriteter til Opholdelse som følger:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, John V. Long, John L. Blythe, George Nebeker, John T. Caine, Joseph W. Young, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, Thomas B. Broderick, James H. Hart, John Squires og William H. Folsom som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyve.

William Squires, Præsident for de Eldstes Qvorum, og James Smith og Peter Latter hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel A. Moore, Præsident for Præsternes Qvorum, og Richard W. McAllister og George Openshaw hans Raadgivere.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, og Adam Speirs og David Bowman hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og Samuel G. Ladd og Warren Hardie hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ovenstaaende Qvorumer og Authoriteter bleve hver for sig voterede for og eenstemmig opholdte af Conferencen.

Præsident Brigham Young sagde, at ingen Mand havde Ret til at spørge om

han vilde falde fra eller ikke; ingen Sidste-Dages Hellig burde spørge hvad den Almægtige har bestemt med ham, naar han er indkommen i Guds Rige. Han havde gjort nogle Bemærkninger om Blodet eller Menneskenes Slægtlinie, og han vilde endvidere bemærke, at der var meget Faa i Kirken, som havde Judæ Blod i sine Aarer, men disse Individer kunne ikke blive bestaaende, medmindre dette Blod bliver udrenset af dem; dersom de ere trofaste, vil den Hellig-Aand komme over de Ismaeliter, som Broder John talte om, og ligeledes over dem af Juda, og den vil luttre og rense Blodet i deres Systemer.

(Fortsættes Side 106.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Ligegyldighed ender med Frafald.

Kirkens Historie giver os mange Beviser paa ovenstaaende Sætnings Sandhed. Mange Mennesker, som have noget Godt i sig, komme ind i denne Kirke, maaskee af Kjærlighed til Sandheden og med det Haab, at de kunne erholde Tilgivelse for sine forbigangne Synder, og faae Kraft til at forsage alleslags Daarskaber paa engang — med andre Ord: de stole formeget paa Aandens rensende Egenskaber, hvilken de troe aldeles vil forandre deres Natur, uden nogen Anstrengelse paa deres Side. For en kort Tid ere de særdeles lykkelige; men efterhaanden slappes deres Iver, tidligere Fristelser faae atter Indflydelse over deres Sind, og om de end ikke strax hengive sig til sine gamle Synder, blive de i ethvert Fald lunkne og ligegyldige.

De Hellige klynge sig i Almindelighed med større eller mindre Tillid til enkelte Personer, og endskjøndt det vilde være formeget at sige, at ikkun gode og retskafne Folk komme ind i Kirken, paastaae vi dog med Frimodighed, at ene og alene disse udgjøre Kjærnen af Guds Folk, medens alle de Andre kun ere som Leerklumper, der hindre Hjulets Fremrullen.

For vort Vedkommende er det en ligegyldig Sag, hvad Stilling og Rang en Person har indtaget i Verden, enten han var høi eller lav, riig eller fattig, saalænge han vandrer retskaffent for Herren. Ingen kan fælde en retfærdig Dom efter det ydre Skin alene, uden tillige Guds Aand understøtter og bekræfter Ens Formodninger. Hykleri er et himmelraabende Onde — et Onde, som i sin Natur er beregnet paa at skuffe og bedrage, medens den, der beherskes af denne lastværdige Tilbøielighed, ved sammes Hjælp skjuler sin Nedrighed i Fromhedens Kappe, eller som en berømt Forfatter etsteds siger: „stjæler Himmelens Klædning for at tjene Djævelen dermed."

Da vi ikke kunne bedømme Tankens Hemmeligheder eller Hjertets skjulte Raad hos et Menneske, før vi ved vor Erfaring have prøvet ham, kunne vi ikke sige Noget imod Nogen, før han ved sin daglige Vandel har godtgjort, at hans Hensigter og Bestræbelser ere rene; men vi ansee det som en stor Mangel paa Viisdom at lade vor Erfaring være ubenyttet, og vi ville aldrig anbefale Folk til Optagelse i denne

Kirke, naar vi paa samme Tid have al Grund til at troe, at de ere Overtrædere og forbærvede i Hjertet.

Det er ofte meget vanskelig at oprykke Klinten uden at beskadige Hveden med det samme, eller med andre Ord: naar Nødvendigheden byder at udelukke uværdige Medlemmer af Kirken, er undertiden Manges Sympathier saa indgroede i disse, at det fremkalder en Rystelse som om Sjæl og Legeme skal skilles ad at udkaste Overtræderen.

Vi have for lang Tid siden gjort os det til Princip, ikke at have mindste Sympathi eller Samfund med Overtrædere, og vi tør frimodig anbefale denne Leveregel til alle de Hellige, da vi ere overbeviste om, at de bedste Resultater ville flyde deraf. Vi opfordre vore Brødre af Præstedømmet i denne Mission til at vaage over de Hellige som troe Hyrder, paa det at I paa den tilkommende store Regnskabsdag maae befindes at have forvaltet med Redelighed det Hverv, der var Eder overdraget.

Store Begivenheder forestaae, ja finde daglig Sted paa Jorden — Begivenheder, som have umiddelbar Indflydelse paa de Hellige og deres fremtidige Skjebne. Gamle Babylon bliver mere og mere splidagtig med sig selv, og Prophetierne om Guds Rige i de sidste Dage, baade ældre og nye, opfyldes synligt for vore Dine, og hvis der nogensinde var en Tid, da de Hellige skulde holde sig nær til Herren deres Gud, da er det nu.

Med dem, der elske Synden, have vi intet at skaffe; men til dem, som søge Herren og hans Tjenere for at erholde Frelse, som ønske at tjene ham af deres hele Sjæl, og som have Tro paa de Ældstes Vidnesbyrd — til dem sige vi: Lev efter de Principer, I have annammet, og vor himmelske Fader vil forøge Eders Velsignelser og Eders Glæde mangfoldig; men dem, som spille Hellige for et Syns Skyld, eller for timelig Vindings Skyld, eller som have tabt deres første Kjærlighed for Sandheden og ere faldne tilbage til Synd og Ugudelighed — alle Saadanne beklage vi af vort ganske Hjerte og advare dem paa det Indstændigste at forsage det Onde og gjøre Opreisning hos Alle, der maatte have lidt ved deres Overtrædelser, og bede Gud om Tilgivelse med et sønderknuust Hjerte og en angergiven Aand. Ogsaa til alle Lunkne i Christi Kirke ville vi sige: Vaagn op af Eders Sløvhed og Lunkenhed, at I ikke skulle ende med Apostasi og evig Elendighed.

Vi ønske, at Brødrene ville handle efter disse Vink og tillige med Ufortrødenhed advare Folket om de forestaaende Ulykker, hvormed den Almægtige vil hjemsøge Nationerne, og bære et troværdigt Vidnesbyrd om de Retfærdiges Velsignelser og deres Elendighed, der forspilde deres Frelse. Glem ikke, at den Mand eller Qvinde, som har indgaaet Pagter med Herren at ville tjene ham, og siden bliver kold og mørk i Hjertet og ligegyldig forkaster Præstedømmets Raad, den Mand eller Qvinde er paa den lige Vei til Frafald og vil styrte sig i Fordærvelse, hvis ikke en hurtig Omvendelse finder Sted. Vi have skrevet disse Bemærkninger for at styrke dem, der vandre paa Pligtens Sti, og i det Haab, at alle de, som ere ligegyldige for deres evige Vel, maatte være istand til at see deres sande Tilstand og tilbagevinde den tabte Aand, før det er forsilde.

Emigrationstiden nærmer sig atter, og vi haabe, at Alle, som agte at samles med de Hellige i Zion, ville frigjøre deres Hjerter for al Havesyge, hvilket er Afguds-

dyrkelse, samt al Mistillid og Misundelse, og derimod søge at pleie den fuldkomne Kjærlighed, som forjager al Mistro og Frygt.

Medmindre de, som aarlig samles til Deserets lykkelige Dale, besjæles af det ædle Ønske at ville tjene Gud og opbygge hans Rige paa Jorden, hvorledes kunne vi vente, at Zion skal vedblive at være Jordens Salt? Kun med de bedste Materialier kan den Bygning opføres, som skal hæve sig i Majestæt og Herlighed i Josephs Arveland, og hvis Grundsteen er Christus.

Det er bleven anbetroet Zions Folk at grundlægge en Regjeringsform, som sikkrer Enhver den største individuelle Frihed, som de kunne nyde, uden at det Heles Vel skades derved, og fremfor Alt Ret til at dyrke Gud efter sin Samvittigheds Bydende, saalænge denne Gudsdyrkelse ikke gjør Indgreb i Andres Rettigheder.

Med disse uskatteerlige Privilegier for Øie, bør vi forjage al kold Ligegyldighed af vort Hjerte og stræbe at elske hverandre, thi Verden hader os; derfor bør vi saameget mere søge at holde vore Principer hellige, og i Ord og Gjerning efterleve vor himmelfødte Religion.

(Fortsat fra Side 104.)

Ældste Orson Hyde fremtraadte dernæst og talte om den Hellig-Aands rensende Indflydelse paa dem, som adlyde Evangeliets Fylde.

Præsident Heber C. Kimball gav nogle Instruxer med Hensyn til Menighedernes nuværende Forhold i disse Dale og sagde, at det var de tolv Apostlers Kald at virke i Settlementerne og Zions Stave og belære de Hellige om Maaden, hvorpaa Zion skal opbygges. Dernæst sagde han, at Præsident Young og Brødrene følte til at juble Hosianna efter den Orden, som blev os lært af Propheten Joseph i Kirtland, og anmodede de Forsamlede at forene sig med ham, at han kunde lære dem den rette Orden. Den store Forsamling af Hellige reiste sig en masse og raabte: „Hosianna, Hosianna, Hosianna for Gud og Lammet, for Gud og Lammet, for Gud og Lammet, Amen, Amen og Amen!“ Dette forhøiede betydelig den himmelske Lyksalighed, som allerede hvilede over Conferencen, og bragte hvert Hjerte til at juble af Fryd og strømme over af uudsigelig Glæde.

Paa Forslag af Præsident Kimball blev Conferencen hævet til førstkommende 6te April Kl. 10 Formiddag.

Choret sang den deilige Hymne: „God is my song.“

Patriarch John Young blev opfordret til at slutte med Taksigelse, hvilket han gjorde som følger:

Jeg har i Løbet af denne Conference og fornemmelig siden igaar følt til at velsigne dette Folk, og jeg var ligeved at bede vor Præsident om dette Privilegium; men Aanden sagde mig, at jeg skulde blive opfordret dertil. Jeg er bleven kaldet og ordineret til at velsigne Israel, og det er min Fryd at velsigne Guds Hellige.

Jeg er af Naturen noget frygtsom, og uagtet jeg har arbeidet i Viingaarden næsten siden Kirkens Oprettelse, har jeg aldrig kunnet overvinde den Frygt, som lægger Baand paa min Frimodighed.

Jeg føler Vigtigheden af min Mis-

sion og er lykkelig ved at kunne velsigne de Hellige. Mit Bryst er altid fuldt af Velsignelser for Guds Folk — for de stakkels Pilegrime, som kjæmpe sig igjennem denne Jammerdal for at komme tilbage til vor Faders Rige, hvorfra vi engang udgik. Jeg har vædet min Hovedpude mangen en Gang med Taarer, naar mine Følelser for mine Medmennesker have overvældet mig, men paa samme Tid har jeg ikke glemt mig selv.

Jeg føler til at velsigne det øverste Præsidentskab over Christi Kirke i Israels Guds Navn, men kan den Større blive velsignet af den Mindre? Ja, han kan. Jeg vil derfor velsigne min Broder Brigham, min Broder Heber og min Broder Daniel og sige, at Guds Velsignelse skal hvile over dem i Forening med vor Herre Jesu Christi Apostler, som have været Forkjæmpere for den levende Guds Menighed, og siger, at de skulle være velsignede fra nu af og evindelig, baade med Hensyn til deres Agre og Hjorde, Haver og Viingaarde, ja disse og alle nødvendige Velsignelser skulle strømme ned over dem som Himmelens Dug. De skulle gaae frem som mægtige Fyrster, thi de ere mægtige i Herren, og jeg kan sige, at der skal ingen Ende være paa deres Tilvæxt, men deres Afkom skal blive talrig som Stjernerne paa Firmamentet og som Sandet paa Havets Bred, og den Dag vil aldrig oprinde, da der skal skee en Standsning i deres Tilvæxt, hverken i Tid eller i Evighed.

Jeg føler ligeledes til at velsigne alle de Hellige og Guds trofaste Børn. Min Broder Brigham har været som en Joseph for sin Familie og som en Moses for dette Folk i Forening med Broder Kimball, som længe har arbeidet ved hans Side. Han sagde til mig, da jeg laa dødssyg i Council Bluffs, at dersom jeg vilde staae op og gaae til denne Dal, skulde jeg leve endnu mange Aar. Er dette bleven opfyldt? Ja bogstaveligt, og jeg har nydt Velsignelser i Forening med Guds Folk.

Jeg velsigner alle de Sidste-Dages Hellige og siger til dem, at de skulle gaae herfra glade i Herren. Ja, jeg beder min himmelske Fader at velsigne Eder, thi I elske Sandheden og ere paa den rette Vei, der fører til Himmelens Fred; Livsens Flod skal tilflyde Eder, og I skulle være velsignede med Alt, hvad I ønske, ja med Mere end I kunne fatte. Den Hellig-Aand skal gjennemstrømme Eder, og den skal være som Livsens Kilde i og om Eder.

Vær ved godt Mod, mine Brødre og Søstre, vi ere Christi, og Christus er Guds. Maa Himmelens og Jordens Velsignelser hvile over hver Mand, Qvinde og Barn, som elsker Sandheden og ønsker at gjøre hvad ret er. Lad os sætte vor Lid til Gud, og Alt er vort. Lad os gjøre Alt hvad vi formaae for Israels Indsamling og Retfærdighedens Grundfæstelse paa Jorden, indtil han kommer, hvis Ret det er at regjere. Vi kunne forlade os paa, at hans Tilkommelses Dag er nær forhaanden, og salige ere de, som berede sig for samme. Jeg har frydet mig i Aanden, og som nogle af Brødrene have sagt, jeg har følt til at raabe Hosianna for Gud og Lammet evindelig. Hvorfor føler jeg saaledes? Fordi Gud har havt Barmhjertighed med os, og fordi jeg er forundt den Naade at leve i Propheters og Apostlers Dage og har seet den Almægtige samle sit Folk ud af Babylon til dette forjættede Land. Hvem kan fatte dette? Da vi forlode Nauvoo, saae vi visselig ikke de store Velsignelser, som vare os forbeholdte i disse Bjerge, men den Almægtige beskjermede os under sine Vingers Skygge, og han vil fremdeles opholde os; ja vi voxe og trives, og inden længe ville Zions Staver være ligesaa

frygtelige som en Hær under Bannere, og Guds Kraft vil hvile over hans Tjenere i en vidunderlig Grad — de skulle iføres Præstedømmets Kraft, og deres Aasyn skulle straale som Mose fordum. Lad os opholde vore nærmeste Foresatte ved vor Tro og vore Bønner, og vi skulle Alle være velsignede tilsammen fra nu af og evindelig.

Jeg skal ikke opholde Eder længere, men jeg velsigner Eder og Enhver, som har annammet Tro paa den Herre Jesus. Jeg seer Folk omkring mig, som have trodset Stormen; Sødskende, som jeg har lidt med; og jeg har seet mange Ting, som jeg nu ikke har Tid til at omtale, Ting, vedkommende Guds Riges Opbyggelse. Naar jeg skuer 15 Aar tilbage i Tiden, til den Dag da den første Conference blev afholdt i denne Dal under Skyggen af en Høstak, og seer de Velsignelser, som den Almægtige har skjenket os, føler jeg til at sige: Fremskynd dit mægtige Værk; min Bøn er, at dit Rige maa komme, og at din Villie maa skee paa Jorden som i Himmelen.

Maa Gud velsigne Eder, Sødskende, og jeg velsigner Eder Alle i vor Herre Jesu Christi Navn. Amen.

J. V. Long,
Conferencens Skriver.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 85.)

II. Ignatii Brev til Menigheden i Tralla.

1. Capitel.

1. Ignatius, ogsaa kaldet Theophorus, til de Elskelige af Gud vor Faders, og Jesu Christi hellige Menighed, som boer i Tralla i Asien.

2. Til de Udvalgte og af Gud Anseete, som ere komne til Hvile, formedelst Jesu Lidelser og hans Kjød og Blod, som er vort Haab i Opstandelsen.

3. Eder hilser jeg paa apostolisk Viis, og tilønsker megen Glæde.

4. Jeg har fornummet hos Eder et ulasteligt og ustraffeligt Sindelag i al Taalmodighed, ikke et paataget Skin, men naturlig Aabenhjertethed.

5. Ligesom Polybius, Eders Forstander, har underrettet mig om, da han efter Guds og vor Herre Jesu Christi Villie kom til mig i Smyrna,

6. Og vederqvægede mig, den Bundne for Christi Skyld, saa min Aand gjennem ham er kommen til Erkjendelse om Eder.

7. Derved har jeg erfaret Eders gudhengivne Villie, og fryder mig ved i Sandhed at erkjende Eder for Guds Efterfølgere;

8. Fordi I underkaste Eder Forstanderen, som er stillet over Eder, og er ham lydig som Jesus Christus.

9. Deraf forstaaer jeg, at I ikke leve efter Kjødet, men efter Jesus Christus,

10. Der for Eders Skyld er død, paa det at I kunne undflye den evige Død, I, som annammede Tro paa hans Død.

11. Derfor er det nødvendig, som I ogsaa gjøre, Intet at foretage uden efter Eders Forstanders Raad.

12. Men værer ogsaa de Ældste lydige, ligesom ogsaa Jesu Christi Apostler, der ere vort Haab og vor Tillid,

13. For hvis Efterfølgere vi ønske at blive anerkjendte.

14. Og Enhver skal ved alle Leiligheder have Ærbodighed for Præstedømmet og ære Diaconerne, som Guds Hemmeligheds Tjenere;

15. Thi de ere ikke Spise- eller Drikke-Opvartere, men Guds Menigheds Tjenere.

16. Derfor maae de vogte sig for det Onde, som for Ilden.

2. Capitel.

1. Derfor skal Enhver i Menigheden ære Diaconerne, fordi de ere kaldte til at være et Billede paa Jesus Christus. Ligesaa Forstanderen, som er et Forbillede paa Faderen. Ligesaa alle de Ældste, thi de ere Guds Raadsforsamling, en apostolisk Forening.

2. Uden disses forenede Arbeide har en Menighed intet Kald fra Gud.

3. Og jeg veed om dem Alle, at de ere eens sindede, som Eet.

4. Thi jeg har ved et Exempel fornummet Eders Kjærlighed, da jeg endnu har Eders Forstander hos mig,

5. Hvis ydre Vandel er et stort Vidnesbyrd; dog hans Sagtmodighed er hans Kraft.

6. Jeg mener derfor, at selv de Ugudelige skjælve for ham,

7. Thi selv dem, som elske ham, skaaner han ikke.

8. Endskjøndt jeg kunde ønske at skrive mere herom, vil jeg lade det være nok hermed, at jeg ikke skal synes at tiltage mig Myndighed som en Apostel, jeg, der alt er dødsdømt som en Misdæder.

3. Capitel.

1. Jeg roser mig vel af at vide Meget i Gud, men jeg dæmper mig selv, at ikke jeg skal fordærves derved;

2. Thi nu frygter jeg endnu mere, og tør ikke lytte til dem, som ophøie mig.

3. Thi de, som nu prise mig, pidske mig.

4. Jeg er glad i mine Lidelser, men veed ikke om jeg er værdig til Smerterne.

5. Thi min Heftighed for at lide seer vel de Fleste ikke, men den bereder mig megen Kamp.

6. Jeg trænger derfor til at være sagtmodig, derved overvindes denne Verdens Fyrste.

4. Capitel.

1. Kan jeg ikke skrive til Eder Noget om høie og himmelske Ting? Jo, men jeg frygter for at skade de Svage.

2. Tilgiv mig derfor, at jeg ikke vil fortørne Saadanne, som alligevel ikke kunne fatte det;

3. Thi endskjøndt jeg er bunden, skulde jeg derfor ikke forstaae de himmelske Ting, Englenes Grader og Fyrstendømmernes Beskaffenhed?

4. Baade de synlige og usynlige Ting?

5. Dog jeg er kun endnu en Lærling heri.

6. Thi Meget fattes os endnu til ikke mere at kunne affalde fra Gud igjen.

5. Capitel.

1. Jeg formaner Eder derfor høiligen, dog ikke jeg, men Jesu Christi Kjærlighed;

2. At I kun nyde den rene evan-

geliske Føde, og afholde Eder fra fremmede Væxter, som kun er Sectisme.

3. Hine Fordærvede dække sig med Jesu Christi Navn og ville agtes for Troende,

4. Medens de blande Evangeliets Honningmost med deres dødelige Forgift;

5. Hvilken den Uerfarne lader smage sig godt, og drikker sig med Vellyst Døden til.

6. Capitel.

1. Vogter Eder for Saadanne,

2. Hvilket altid skeer saalænge I ikke ere opblæste.

3. Og lader Eder ikke adskille fra vor Gud og vor Herre Jesus, fra Eders Forstander, fra Eders Tilsynsmænd, og Eders Apostel.

4. Hvo, der er indenfor Alteret, er reen, men hvo, der er udenfor, er ureen.

5. Det vil sige: Hvo, der gjør Noget, uden Raad af Forstanderen, de Ældste og Diaconerne, har en ureen Samvittighed.

7. Capitel.

1. I maae ikke antage, at jeg veed noget Saadant om Eder, men jeg advarer Eder som mine høit Elskelige,

2. Idet jeg forud øiner Djævelens Efterstræbelser.

3. Saa ifører Eder da al Sagtmodighed. Styrker hverandre i Troen, som er Herrens Kjød, og i Kjærligheden, som er Jesu Christi Blod.

4. I bør ikke have Noget imod hverandre; ingen Saadan bør findes iblandt Eder.

5. Giver ikke Hedningerne Anstød, at ikke hele Guds Menighed skal blive lastet for enkelte uforstandige Daarers Skyld;

6. Thi Herren siger, vee den — „ved hvis Daarskab mit Navn bliver lastet af Nogle.“ (Es. 52, 5.)

8. Capitel.

1. Tilstopper derfor Eders Øren, naar Nogen taler til Eder uden Fuldmagt fra Jesus Christus, som blev født af Maria og af Davids Slægt.

2. Han er sandelig bleven født, og baade spiste og drak.

3. Sandelig bleven forfulgt under Pontius Pilatus.

4. Og sandelig bleven korsfæstet, og døde aabenlyst for Alles Øine i Himmelen, paa Jorden og under Jorden.

5. Ogsaa sandeligen opstanden fra de Døde, opvækket af sin Fader, efter hvis Lignelse han er.

6. Efter hvilken han ogsaa vil opvække os i Christus Jesus, vi, som troe paa hans Navn,

7. Uden hvem vi i Sandhed ikke have Livet.

9. Capitel.

1. Naar derfor nogle Ugudelige i deres Vantro forkynde Eder, at Herren udstod kun en Skinlidelse, da skulle I forstaae, at deres Ord ere et Skinevangelium.

2. Hvorfor er jeg da i Lænker? Hvorfor er jeg glad ved Tanken om at blive kastet for vilde Dyr?

3. Jeg døer altsaa for Intet?

4. Sandelig, sandelig, jeg opdigter ingen Fabler om Herren.

(Fortsættes.)

Bön.

Werldarnes Konung, som thronar med ära
Högt öfwer men'skan i Gudarnes land!
Du, som regerar båd' fjerran och nära,
Mäktig med spiran, Du bär i din hand!

Skapelsens Herre, som bor uti ljuset,
Himmelska landen, der sol ej går ner!
Blicka i nåd från din glans ner i gruset!
Blicka till offret, wår andakt Dig ger!

Gud, o wår Gud, Du, som ljusen nu tänder,
Stor är den trängsel, hwaruti wi gå,
Under wår wandring till Zionska länder,
Lys oss och led oss, att rätt wi förstå

Wägen, som förer till Dig och till lifwet,
Upp till de Saligas fröjd i ditt hus!
Lys oss, o lys oss med Ordet, oss gifwet,
Fötternas lycta, på wägen wårt ljus!

Kom med wälsignelsens löfte hit neder,
Du, som är kärleken, hör oss, o Gud!
Träd bland ditt folk, Du möts från dess leder
Här utaf bönens, af sångernas Gud!

Främja det säde, som här till din ära
Mycket skall utsås, blott Du är oss när!
Wärm det med eld — utaf Dig, af din lära!
Wattna och wårda och skörd oss beskär!

Skydda oss alla, din Kyrka bewara!
Sträck öfwer henne din wäldighets hand,
Låt dina solar, o Herre, förklara
Herrligt hwar hydda i Zionska land!

Hjälp oss i alla de wexlande öden!
Hör oss, och lyssna till bönernas ljud!
Herre! war med oss i lifwet och döden,
Du är wår seger — Du härarnes Gud!

Götheborg i November.

C. Frank.

Det aabne Polarhav, som blev opdaget af Dr. Kane, er en Følge af naturlige Love for Luftens Circulation om vor Klode. Man kunde ikke blot have forudseet, at der i Polaregnene maatte findes Vand uden Iis, men at der ved begge Poler hersker en mild og maaskee behagelig Temperatur. Hvem veed om ikke fremtidige Opdagere kunne finde nye Lande, befolkede med Mennesker, paa nævnte Strøg.

(Professor Clark.)

Contoirets Tilgodehavende den 30te Norbr. 1862.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	N. C. Edlefsen	284	Rd.	4	Mk.	6	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	142	—	4	—	10	—
Bornholm.	P. C. Nielsen	180	—	3	—	10	—
Brevig.	C. C. Dorius	1042	—	3	—	11	—
Fredericia.	N. Johansen	"	—	"	—	"	—
Fyen.	P. C. Carstensen . . .	798	—	3	—	15	—
Gøtheborg.	A. P. Søderborg . . .	322	—	4	—	11	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	57	—	5	—	"	—
Lolland.	J. Hansen	242	—	3	—	4	—
Norrkøping.	L. Nilsson	906	—	"	—	8	—
Skaane.	N. Rosengren	224	—	5	—	15	—
Skive.	C. S. Vinge	388	—	5	—	13	—
Stockholm.	N. C. Flygare	709	—	2	—	7	—
Sundswall.	A. Svedlund	160	—	5	—	7	—
Vensyssel.	H. C. Høgsted	250	—	1	—	5	—
	G. Pegau, Hamborg .	9	—	3		8	—
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4	—	8	—
	Summa	5858	—	2	—	10	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Conferencemøde i Malmø
den 9de og 10de November 1862.

Tilstede vare Præsidenten for den Skandinaviske Mission Jesse N. Smith, Præsidenten for Kjøbenhavns Conference V. Poulsen, Præsidenten for Skånes Conference N. Rosengren, samt et stort Antal Brødre fra Skånes Conference.

Forsamlingen aabnedes med Psalmen Nr. 125: „Wi hålla conference," og

Bøn af Præsident N. Rosengren, hvorefter Ps. Nr. 13: „Herrans folk sig skall förena."

Derefter fremstod Præs. N. Rosengren, som udtalte sin Glæde over at være samlet med Brødrene her; han havde i længere Tid længtes efter dette Møde i Haab om, at det vilde bringe baade ham og hans øvrige Søskende stor Velsignelse, og vilde nu overlade enhver af Brødrene fri Afbenyttelse af Tiden og især vor elskelige Præsident Smith; vilde ikke indskrænke Brødrene blot til de sædvanlige Rapporter om deres Missionsvirksomhed, men ønskede, at de skulde give deres Følelser fri Luft og fængsle Opmærksomheden ved friske og oplivende Emner.

Præsident J. N. Smith udtalte sin Glæde ved at være samlet med Brødrene i denne Conference, som havde gjort betydelige Fremskridt siden sidst han var herovre, hvilket kun er et halvt Aar siden, og sagde, at han var særdeles tilfreds med dens nuværende Tilstand. Hvad han nu fornemmelig vilde omhandle, var Emigrationen og ønskede, at idetmindste Nogle af de fattige og trofaste Hellige maatte blive udfriede hver Gang, nogle mere Bemidlede udvandrede. Roste Brødrenes Bestræbelser i denne Retning og tilføiede, at de altid burde ihukomme at give Gud Æren for hvad Godt de kunne udrette. Vilde nu give Leilighed for Brødrene at udtale hvad der boer i dem, ifølge det velbekjendte Skriftsted: „Hvad Hjertet er fuldt af, taler Munden."

Ældste N. Anderson yttrede sin Glæde over at kunne frit faae udtale sine Tanker, der i Særdeleshed dvælede ved Storheden og Vigtigheden af det Hverv, der paahviler en Missionair baade med Hensyn til Folket og fornemmelig med Hensyn

til hans egen Familie og dens Forgreninger. Han var gaaet ud som en Herrens Tjener med intet Andet end Folkets Oplysning for Øie, og havde til den Ende medtaget og afhændet endeel Bøger og Skrifter. Han havde mødt baade Velvillie og Modstand, men glædede sig ved, at der nu begynder at vise sig Frugt af hans Arbeide, idet fem Personer vare døbte i sidste Qvartal i og ved Engelholm; i Helsingborg og Kullen stod Værket saagodtsom stille som Følge af Sectismens frodige Væxt.

Ældste J. Nilsson fremkom med en Anbefaling for de mange fattige Hellige i Ystad og Cimbrishamns District, om at de maatte blive udfriede af Babylon, thi han troede, at deres Trofasthed saavel som deres særegne Omstændigheder gjorde en saadan Anbefaling nødvendig. Guds Riges Opbyggelse skulde herefter ligge ham nærmest paa Hjertet, om muligviis andre Ting hidtil maatte have deelt hans Opmærksomhed, thi han erkjendte sin Ufuldkommenhed som en Herrens Tjener.

Ældste A. M. Josephsson fra det nordostlige Skåne glædede sig over at være her tilstede, da han i den senere Tid havde været sygelig som Følge af Overanstrengelse, da han gjerne havde villet efterkomme Folkets Ønsker at prædike Evangeliet for dem. Med Hensyn til de Fattiges Udfrielse vilde han anbefale en Plan, hvis Godhed han selv havde prøvet, nemlig at Brødrene, som ere udsendte paa Mission, bør gaae fra Gaard til Gaard, fra Huus til Huus, og derved vil Herren bringe Mænd ind i Kirken, som baade kunne og ville tage sig af de Fattige.

Præs. N. Rosengren fremstod og sagde, at eftersom Emigrationen var kommen paa Tale, vilde ogsaa han sige et Par Ord om samme. Han havde tænkt meget paa de Fattiges Udfrielse og i dette Øiemed anmodet de mere velhavende Brødre at udhjælpe de Værdige, som Præstedømmet maatte anbefale, men vilde ikke foreskrive Nogen Regler i denne Henseende, men troede, at han havde gjort sin Pligt, naar han havde givet de Raad, som han ansaae for gavnligst. Sagde tillige, at han syntes Længslen efter Udfrielse blandt de Fattige oversteg Gjørlighedens Grændser og ledede til ubillige Fordringer, hvilket lettelig kunde mistydes derhen, at Lysten til timelig Vinding er større end Lysten til at tjene Herren; sagde endvidere, at det menneskelige Sind hænger saa haardt ved Verden, at vi gjerne kunde skaffe Proselyter i tusindviis, naar vi blot havde Penge nok; sagde derfor, at om han skulde anbefale Nogen til Hjælp, skulde det kun være dem, som altid opfyldte sine Pligter og levede som Hellige.

Ps. Nr. 69: „Upp jordens slägter, upp och sen!" blev afsungen, hvorefter Formiddagsmødet sluttedes med Bøn af Ældste V. Poulsen.

Kl. 2. Eftermiddag.

Conferencen fortsattes med Ps. Nr. 47: „Kom alle I Guds män."

Bøn afholdtes af Ældste S. Nilsson, hvorefter Ps. Nr. 79: „Helige Ande, Du himmelska rena," blev afsungen.

Ældste V. Poulsen haabede, at Brødrene, endskjøndt han ikke kunde udtale sig i det svenske Sprog, dog kunde forstaae ham; sagde, at det svenske Folk var meget mere modtageligt for religieuse Indtryk end det danske, og troede derfor, at et langt større Arbeide vilde med Tiden blive udført i Sverrig end i Danmark. Han havde med Fornøielse hørt paa Brødrenes Taler og vilde nu dvæle ved det sidstomhandlede Emne: Emigrationen. Ogsaa han havde mange Trængende i sin Conference, og Udsigterne til deres Udfrielse vare ingenlunde glimrende, og det havde

været en af hans Hovedopgaver i den senere Tid at virke for de Fattiges Emigration.

Præsident Jesse N. Smith sagde, at eftersom der var bleven yttret, at der blandt de Fattige fandtes dem, som ikke være værdige, vilde han anføre en Anecdot om en Philosoph og en Hyrdedreng. Hyrdedrengen vilde vide, hvorfor de hvide Faar aad mere Græs end de sorte, hvilket den Lærde forklarede paa videnskabelig Viis, at den sorte Uld bedre opfangede Solstraalerne og Varmen, hvorved Appetiten formindskedes, men dette var ikke Tilfælde med den hvide. „Nei," svarede Drengen, „de hvide Faar æde Meest, fordi de ere talrigere end de sorte!" Sagde, at de Fattige udgjorde Fleertallet i denne Kirke, og derfor maatte selvfølgelig de fleste Uværdige findes blandt dem; glædede sig over, at vi havde lagt Grundvolden til et Værk, som skal bestaae evindelig, og endskjøndt det er oprettet af de Ringe og Umyndige efter denne Verdens Viis, vil dog den Tid komme, da vore Slægtninge og Venner skulle bede os om Hjælp og være lykkelige, hvis vi da ville række dem Haanden; indskjærpede Brødrene Nødvendigheden af at være rene i vor Virkekreds ligesom Englene i deres.

Præsident N. Rosengren sagde, at det nu maaskee var paa Tiden at omhandle et andet Emne, nemlig Missionen. Ønskede, at Brødrene vilde frit udtale sig om hvilke Forandringer de ansaae nødvendige for Værkets Fremme, men vilde give som Rettesnor, at man ikke bør anbefale Andre til Missionairer end Saadanne, som virke for Sandhedens Sag, medens de staae som blotte Medlemmer, thi om der fandtes Mænd iblandt os, der kun søgte Kald som Missionairer for at forbedre sine timelige Kaar, da burde intet Hensyn tages til dem, thi en „Mormon-Missionairs Opgave er ikke saa let at løse som Mange maaskee troe. At kaldes Missionair er Eet, at udrette Noget som Saadan, er noget Andet.

Ældste J. Engstrøm fra Districtet Lund-Valby-Gärdstånga, og Ældste N. L. Eliasson fra Landskrona-Swaluf udtalte sig dernæst om Værkets Tilstand og ønskede at gjøre deres Bedste for sammes Fremme. Sidstnævnte anbefalede at løse Ældste A. C. Dufwander fra at være Forstander i Swaluf, da han ikke besidder de Helliges Tillid. Br. Engstrøm ønskede flere Medhjælpere i sit District, thi Folket er meget begjerligt efter at høre Vidnesbyrdet; Høsten var stor, men Arbeiderne faa.

Ældste E. N. Engberg fra Blekinge District yttrede sin Glæde over sin Arbeidsmark, uagtet han ei blev modtaget dersteds med den Beredvillighed og Velvillie, som han havde forventet, men efter en Tids Forløb begyndte de Hellige at see en Broder og Ven i ham, der kun ønskede deres Vel. Aarsagen til de Helliges Tilbageholdenhed mod ham troede han skrev sig derfra, at hans Forgjænger Victor Cederberg (nu udelukt) havde arbeidet blandt dem med egennyttige Interesser, og mere med sin Person end med Evangeliet virket for at samle Tilhængere, men derfor vare ogsaa en heel Deel af dem gaaet tilbage igjen. Han ønskede gjerne at emigrere til Foraaret.

Ældste J. Johansson, Forstander for Malmø Green, udtalte sig med største Tilfredshed om samme, hvor gode Hellige, god Fred og gode Udsigter findes.

Præs. N. Rosengren paapegede Nødvendigheden af, at Alle i Fællesskab bestræbe sig for at holde Conferencen i god oekonomisk Orden.

Ældste A. M. Josephsson bad om Tilladelse til at gaae hjem til Zion med første Emigration.

Derefter blev Ps. Nr. 98: „Wälsigna

Gud ditt folk" afsunget, og Mødet foresloges hævet til næste Dag Kl. 10.

Taksigelse af Præs. Jesse N. Smith.

Søndagen de 30te Kl. 10.

Omtrent 200 Hellige vare tilstede, Præstedømmet iberegnet.

Mødet aabnedes med Ps. Nr. 78: „Himlens Gud, wår Fader" og

Bøn af Præs. N. Rosengren, hvorefter Ps. Nr. 86: „Hör oss, Immanuel, kom till oss nära" blev afsungen.

Tre Nydøbte modtoge Ordinantsen Haandspaalæggelse.

Efter nogen Raadslagning foreslog Præs. N. Rosengren følgende Forandringer:

At Ældste E. N. Engberg løses fra sin Mission i Blekinge med Tilladelse at emigrere til Foraaret.

At Ældste J. C. Sandberg løses fra at være Forstander i Lund og beskikkes i Ældste Engbergs Plads.

At Ældste A. C. Dufwander løses fra at være Forstander i Swaluf, og at Broder N. Pehrsson ordineres til Ældste og indtager hans Plads.

At Ældste J. A. Andersson løses fra at være Forstander i Näflinge og beskikkes i samme Egenskab for Wiggarums Green, hvorfra Ældste Johan Jonasson løses, samt at Br. B. Wulff ordineres til Ældste og indsættes som Forstander for Näflinge Green.

At Lærer Johan Olsson ordineres til Ældste og beskikkes som Forstander i Lund.

At Lærer Carl Johan Andersson ordineres til Ældste og beskikkes som Forstander i Walby.

At Ældste N. O. Andersson løses fra Gårdstånga, og Lærer O. Andelin ordineres til Ældste og bliver Forstander sammesteds, samt at

Præst Hendrik Holmberg ordineres til Ældste og indsættes som Forstander i Lyngby, hvilke Forslag samtlige vedtoges eenstemmig.

Dernæst foresloges flere Brødre at ordineres til Præstedømmet og at virke i Omegnen af deres respective Hjem.

Dernæst foresloges Kirkens Authoriteter til Opholdelse: Brigham Young som Præsident over hele Kirken.

Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

De tolv Apostlers Qvorum med Orson Hyde som Præsident.

Alle Qvorumer og Grader af Præstedømmet i Zion og dens Staver.

George Q. Cannon som Præsident over den Europæiske Mission.

Jesse N. Smith som Præsident for den Skandinaviske Mission.

W. W. Cluff og H. P. Lund som omreisende Ældster i hele Missionen.

P. Beckstrøm, J. Swensson og C. Holberg som omreisende Ældster i de svenske Conferencer.

N. Rosengren som Præsident over Skånes Conference, samt hele det arbeidende Præstedømme i Conferencen, hvilke Forslag alle eenstemmig vedtoges.

Derefter fremstod Præs. J. N. Smith, som bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden og Evangeliets Guddommelighed; gav det Raad, at om Tvivl nogensinde indsneg sig i en Helligs Bryst, skulde han ikke strax svigte sin Sag, men bede Gud om Oplysning, og dersom han vilde opsætte sin Tvivl Dag efter Dag, kunde han være temmelig vis paa at overvinde den, og ved Bestandighed i Sandheden tilsidst naae Maalet. Mange, sagde han, paatage sig selvkaldet at bære Vidnesbyrd om Christus, men vi have ikke tilranet os dette Hverv, men ere blevne kaldte af Gud dertil, og derfor gaae vi frem med desto større Frimodighed.

Ps. Nr. 68: „Min själ ej mera ängslas" blev affungen, hvorefter Formiddagsmødet sluttedes med Bøn af Ældste J Johansson.

Kl. 2 Eftermiddag.

Ps. Nr. 77: „Lofsjungen wår Frälsar' med jubel och sång" blev affungen, hvorefter

Bøn af Ældste V. Poulsen.

Dernæst Ps. Nr. 80: „Ewige Fader, wi ödmjukt bönfalla."

Ældste V. Poulsen fremhævede i et længere Foredrag, at der ikke fandtes nogen sikker og paalidelig Veiledning til Salighed uden den Hellig-Aands Vidnesbyrd. Bibelen kunde mistydes, Prophetierne tillægges en feilagtig Fortolkning, men Aandens rene Lys kunde aldrig misforstaaes. Dette bevises derved, at der var en Tid, da ingen Bibel fandtes, og dog forstod Folket, Guds Folk, Sandheden, og ved at optegne endeel af samme fremkom Bibelen. Denne indbefatter heller ikke al Sandhed, men kun en Ubetydelighed af hvad Herrens Tjenere skrev til forskjellige Tider til Menighederne.

Derefter sang man Ps. Nr. 23: „Nu Zions sol belyst wår jord."

Præs. Smith m. Fl. talte om Evangeliets Grundsætninger i Almindelighed, og da Tiden var udløbet, foreslog Præs. Rosengren at slutte Conferencen til ubestemt Tid.

Efter at Ps. Nr. 49: „Kom Israels Äldste, förenad med mig" var affungen, endtes Conferencen med Taksigelse af Præs. J. N. Smith.

E. N. Engberg,
Conferencens Skriver.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 110.)

II. Ignatii Brev til Menigheden i Tralla.

10. Capitel.

1. Derfor flyer for disse onde Væxter, som ikkun bære dødelige Frugter.

2. Hvo som æder deraf bliver dødelig forgiftet,

3. Thi Saadanne ere ikke af vor Faders Plantning.

4. Thi vare de det, da vilde sandelig Korsets Grene komme tilsyne,

5. Og deres Frugt vilde være Uforkrænkelighed.

6. Til Prøvelser har han kaldet Eder med sine Lidelser, thi I ere hans Lemmer.

7. Hovedet kan jo ikke voxe adskilt fra Lemmerne,

8. Hvilke Gud har forjættet en bestandig Forening.

11. Capitel.

1. Jeg kan hilse Eder fra Guds Menighed i Smyrna, hvor jeg boer.

2. Den har vederqvæget mig meget, baade legemlig og aandelig.

3. I mine Lænker, som jeg bærer for Christi Skyld, tilraaber jeg Eder: „Beder dog for mig, at jeg kan naae til Guds Herlighed."

4. Værer eendrægtige og forenede i Bønnen.

5. Det bør Eder, enhver især, at husvale og vederqvæge Eders Forstander, thi derved ære I Faderen, Jesus Christus og Apostlerne.

6. Jeg ønsker inderlig, at I vilde i Kjærlighed efterfølge mine Ord, at jeg ikke ved dette Brev skulde komme til at bære Vidnesbyrd imod Eder.

7. Men beder for mig, som trænger til den guddommelige Barmhjertighed, og behøver derfor Eders Kjærlighed.

8. At jeg maa agtes værdig til den Lod, jeg er udvalgt til, og ikke blive forkastet.

12. Capitel.

1. Menigheden i Smyrna og den i Ephesus hilser Eder med Kjærlighed.

2. Ihukommer i Eders Bønner Menighederne i Syrien, iblandt hvilke jeg føler mig som den Ringeste, der ikke synes at have fortjent Navn iblandt de Hellige.

3. Levvel i Christus Jesus.

4. Det Hovedbud, jeg har til Eder, er: Værer Alle lydige til Eders Forstander og Eders Tilsynsmand, og derefter ligeledes til alle de Ældste.

5. Elsker hverandre med udeelte Hjerter.

6. Dette begjerer min Aand af Eder, ikke alene nu, men ogsaa, naar jeg er gaaet bort til Gud.

7. Endnu er jeg udsat for Fare,

8. Men min Fader er trofast til for Jesu Christi Skyld at opfylde mine og Eders Bønner.

9. O gid, at I Alle eengang maatte befindes ustraffelige i hans Søn.

Ignatius, en Jøde af Fødsel, præsiderede i Antiochien, og over Menighederne i Syrien, der dannede det, vi kalde for en Conference. Nogle mene, han kun var Forstander i Antiochien, som er kommen af, at han havde der sit Hovedopholdssted, da denne By var Hovedpunktet for den syriske Mission og havde en stor Menighed. Ignatius var derfor ligesaa nøie kjendt med de øvrige Menigheder, hilser fra dem og anbefaler Syriens Menigheder til at indesluttes i de Helliges Bønner. Han levede samtidig med Keiser Trajan, der regjerede fra Aar 98—117, og Ignatius var en Meddiscipel af Forstander Polycarp i Smyrna. Begge vare Apostelen Johannes' Lærlinge, og Ignatius kaldet ved ham til sit Præsidium i Smyrna. Maaskee har Johannes givet ham Tilnavnet „Theophorus" eller „Christophorus," den, som bærer Gud eller Jesus Christus i sit Hjerte, paa Grund af hans dybe, inderlige Kjærlighed til Frelseren, hvori han lignede sin store Lærer, eller maaskee snarere tog han Tilnavnet, fordi Frelseren skal engang have taget ham som Barn paa sine Arme og velsignet ham.

Aar 106 blev han lagt i Lænker og ført til Rom, og fremstillet for Keiser Trajan bar han et frimodigt Vidnesbyrd om Jesus, hvilket vi senere i denne Række af Oversættelser ville faae at høre om, saavel som om hans Død, da Keiseren lod ham til det romerske Folks Forlystelse blive sønderrevet af Løver i Colosseum. Paa denne

Reise skrev han syv Sendebreve til forskjellige Menigheder, i Tralla, Magnesia, Ephesus, Rom, Smyrna og Philadelphia, samt et Brev til sin gamle Ven Polycarp i Smyrna, alle fulde af Liv, Kraft og evangelisk Fylde. Disse syv Breves Ægthed har næsten aldrig været omtvistet, men anerkjendte til alle Tider. Tidligere skrev Ignatius fire Breve: til Menighederne i Tarsus, Antiochien og Philippus og Brevet til Hero. Desuden har man fire andre Breve, som bære hans Navn: til Maria fra Cassobolis, til Jesu Moder Maria og til Apostelen Johannes to Breve, men om disse sidste fire Breves Ægthed bærer man nogen Tvivl, da Stilen ikke ligner Ignatii sædvanlige Skrivemaade.

Aarsagen til hans Fængsling var følgende: Den yngre Plinius var Statholder i Pontus og Bithynien, hvor mange Christne vare, og udbad sig Keiserens Beslutning om sit Forhold til dem i en Skrivelse, hvori han siger: „De nøiagtigste Undersøgelser, selv hos de Frafaldne, ja endog Piinsler, som bleve anvendte mod christne Slavinder, have ikke ledet til at opdage nogen Forbrydelse i de Christnes Liv. Paa en bestemt Dag komme Alle tidlig om Morgenen sammen, synge Lovsange til Christus, deres Gud, love at flye alt Ondt, og holde om Aftenen et simpelt, uskyldigt Maaltid. Dette er Alt, hvad jeg har erfaret om dem, og deres Religion synes kun at være et uskyldigt Sværmeri, som dog efter de romerske Statslove ikke maa blive ustraffet. Enhver, som haardnakket vægrer sig for at offre til Guderne, strøe Røgelse for Keiseren, og spotte Christus, bør straffes med Døden, men Apostaterne frigives."

Keiseren gik ganske ind paa disse Anskuelser og Forslag, og Sværdet afgjorde nu Sagen. Mange Offere faldt, deriblandt Simeon, Jesu Fætter, Forstander i Jerusalem, 120 Aar gammel; han blev gjentagne Gange pidsket og derpaa korsfæstet paa Grund af sin standhaftige og vedholdende Bekjendelse af Christus. Keiser Trajan havde overvundet Scytherne, og kom da til Antiochien paa hans Tog mod Armenierne og Partherne. Her hørte han tale om Ignatii Frimodighed, og lod den Gjenstridige føre frem for sig. Keiseren ansaae Ignatii Tale for Trods og Galskab, befalede ham lagt i Lænker og kastet for Løver i Rom. Mellem ti Soldater maatte Ignatius gaae over 400 Miil, ledsaget af to Brødre, Philonis fra Tarsis og Agathopodis, indtil hans Lidelser endte blandt Løverne i Colosseum Aar 106.

(Fortsættes.)

Correspondance.

Nord-Jyllands District.

Aalborg, den 2den Decbr. 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Vort Conferencemøde den 16de f. M. i Vensyssel var talrigt besøgt, og en udmærket Aand besjælede de Brødre af Præstedømmet, som talte og aflagde Rapporter.

Endskjøndt det var koldt i Veiret — vi maatte nemlig af Mangel paa bedre Locale afholde vor Conference i en Lade — følte de Hellige sig dog opvarmede af Aanden og bleve fyldte med fornyet Kraft til at fortsætte den gode Gjerning, de have begyndt paa.

Paa Grund af det ugunstige Veir vare en heel Deel Hellige forhindrede i at bivaane vort Conferencemøde i Aalborg den 25de f. M., men desuagtet havde vi en god Tid sammen. Endskjøndt kun Faa ere tillagte Kirken ved Daab i sidste Qvartal i disse Conferencer, lyde dog de afgivne Beretninger fra alle Kanter meget gunstige, og der synes at ligge et stort Arbeide foran os i den nærmeste Fremtid. Jeg troer, at Brødrene anvende al Flid for at fremme Herrens Værk; jeg har ingensinde seet bedre Arbeidere i denne Deel af Viingaarden, og man tør derfor temmelig frimodigt paastaae, at ene Folkets Uimodtagelighed for Evangeliet er Skyld i, at ikke Flere ere døbte. Dog bliver der bestandig mere og mere Opvækkelse allevegne, og vi vinde baade Kraft og Styrke i Virkeligheden, for hvilket jeg er Herren taknemmelig. Vi have i Sommerens Løb maattet afskjære endeel visne Grene, men de Hellige føle som sædvanlig levende Interesse for vor dyrebare Sag.

Broder W. W. Cluff var, som De veed, hos os en Tid, og hans Raad have været nyttige og til Velsignelse for vore Sødskende. Brødrene Cluff og Høgsted ere forenede med mig i enhver nødvendig Operation for Værkets Fremme, og „Enighed gjør stærk."

Hvad vore indre Forhold angaaer, har De vel modtaget Underretning derom tidligere. Det skulde have glædet os meget at see Dem i Conferencetiden.

Det er i Sandhed et stort Privilegium at være Budbærer af glade Tidender til Folket og see dem, som ere lydige, at blive velsignede ved Pagtens Besegling og komme i Besiddelse af Naadegaverne, som Apostelen Paulus omtaler i 1ste Cor. 12te Cap., hvilke skulde nydes i Menigheden. De Vise, de Store og de Mægtige af Verden kjende ikke denne Livsens skjulte Skat; de have ikke skuet Zions Morgenrøde og det guddommelige Lys, som straaler klart over Bjergenes Top; de ere fremmede for det Liv, som er i Gud, og fatte ikke Israels Haab; de vide ikke, at Gud lever, men snart skal Nationernes Storhed blive skjult i Midnattens Mørke, og Zion være Hovedet; Herrens Salvede skal føre Rettens Scepter, og salig vil hver den være, som har stridt mandigen og holdt sine Klæder rene for al Besmittelse i Fristelsens Stund. En Israels Ældste, der gjør sig værdig til dette Navn, han er lykkelig under alle Omskiftelser, og hans Stilling, hvor ringe den end kan synes, vil i visse Menneskers Øine være misundelsesværdig, hvilket vil endnu bedre sees om en lille Tid.

Vi have i Sandhed en gunstig Tid at virke i; Forholdene vare ikke som nu for ti Aar siden i dette Land. Sandhedens Lys har trængt sig frem til Manges Boliger og gradviis brudt Vantroens Lænker og adspredt den forpestede Taage, som i Aarhundreder har formørket Menneskenes aandelige Horizont. Naar jeg sammenligner dette med Zions Udvikling, Befæstelse og aandelige Seir, mangler Sproget Ord til at tolke Sjælens Lov og Priis til ham, som bliver fra Evighed til Evighed. Ja hver den, som har Øine til at see med og Ører til at høre med, maa tydelig forstaae, at han, som aldrig sover, har begunstiget Zions Sag og ladet hendes stolte Undertrykkere føle hans brændende Vrede og ladet deres Planer mislykkes. Hedningernes stærke Arm er brudt paa den vestlige Halvkugle. Den store Skjøges Hoved bliver sønderknuust, medens

Smerten hurtig udbredes til alle hendes Lemmer. Saaledes vil Hevnen, der er besluttet i de evige Raad herovenfra, komme som en Ulykke over Jorden, fordi den har opladt sin Mund og drukket Herrens Salvedes Blod, der blev udgydt ved Morderhænder, medens Millioner sige Amen dertil.

Forsynet har i sin Viisdom og Godhed mod Israel ladet Omstændighederne conspirere mod Fjendens Ønsker og Planer, og saaledes forhindret fortsat Vold og Undertrykkelse. Israel samles i Fred; de komme skareviis fra fjerne Lande og Øer, formedelst Herrens Befaling ved sine Tjenere; de bringe Ørkenen til at blomstre som en Rose og den øde Mark til at overgaae Libanon i Skjønhed, og den bliver Eden liig.

Der er en Betalingsdag ivente for Zions Trætte; Tiden kommer Aar for Aar nærmere, da Herren skal regjere i Zion som Kongers Konge, og i Forening med ham alle Trofaste og Udvalgte. Da skulle Alle, fra Solens Opgang til dens Nedgang, frygte og elske ham og hans Love, og hver Mund, som oplades for at tale Svig eller for at spotte hans Værk, skal tillukkes med Dødens Taushed.

Medens jeg saaledes for et Øieblik dvæler ved Høidepunktet af dette Værk, forglemmer jeg dog ikke vort nærværende Standpunkt, men er særdeles taknemmelig for den lille Deel af Arbeidet, som allerede er udført, og vi skue med Henrykkelse Haabets Morgenstjerne klart at tindre, hvilket varsler om en herlig Fremtid for Guds Israel.

Det glæder de Hellige her meget at erholde saa gode Efterretninger hjemmefra gjennem „Stjernen."

Den Frihed og Fred, vi her nyde, og den Leilighed, vi have til at udbrede Kundskab om den aabenbarede Sandhed, skattere vi vistnok i Forhold til hvad vi før have erfaret af det Modsatte. Jeg finder, at det er en vigtig Tid for os for Nærværende at virke for Evangeliets Sag, og jeg haaber, at jeg ingensinde skal skue tilbage paa min Fortid med Bebreidelse i min Sjæl, at jeg ikke har gjort, hvad jeg kunde. Det er næsten uberegneligt, hvilken Indflydelse en Ældste har, der besjæles af Aanden af sit Kald; det er i Sandhed som vor elskelige Præsident Cannon sagde i Generalraadet i Kjøbenhavn om dette Punkt. Det var en herlig Tid, vi dengang havde, og vi føle Velsignelse deraf endnu, hvilket uden al Tvivl vil vedblive at være Tilfælde.

Maa Herren velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling, ønsker Deres Broder i Herrens Pagt,

A. Christensen.

Hamborg Green.

Altona, den 20de Decbr. 1862.

Præsident J. N. Smith.

Kjære Broder!

Igaar Aftes Kl. $11^1/_2$ blev jeg arresteret af et Par Politibetjente, fordi jeg havde prædiket „Mormonismen," og idag blev jeg fremført for det høie Senat,

hvor jeg, efterat Sagen var drøftet, fik Ordre til øieblikkelig at forlade Hamborg og aldrig at sætte min Fod der mere; i modsat Tilfælde blev der lovet mig stor Straf. Jeg maatte følgelig forlade Staden og begav mig til Altona, hvor jeg agter at see Tid og Omstændigheder an; dog maa jeg endnu engang til Hamborg for at faae mine Sager bragte i Orden.

Maaskee De er saa god at skrive mig til med omgaaende Post og raade mig, hvordan jeg skal forholde mig, samt sende mig de tidligere omtalte Penge. Jeg veed endnu ikke, om jeg kan opholde mig her ret længe.

Jeg har det forøvrigt godt og ønsker Dem det samme.

Deres Broder i Evangeliet
Gustav Pegau.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Om Kirkens Skrifter.

De Hellige, som hjemsamles til Zion, saavel som de, der blive tilbage, vilde gjøre vel i at forsyne sig med Exemplarer af Mormons Bog, Pagtens Bog og saa mange af de øvrige inspirerede Skrifter som deres Omstændigheder ville tillade. Vi ville ligeledes raade hver Familie af de udvandrende Hellige til at medtage en Bibel af passende Format, saa at Familiefaderen kan benytte de lange Vinteraftener hjemme til at forelæse dem Stykker i deres Modersmaal. Dog er det ikke vor Mening, at indskrænke Læsningen blot til Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, endskjøndt vi ansee disse som de vigtigste, og Enhver, der følger de i disse Bøger fremsatte Lærdomme, vil aldrig udsættes for at fare vild; men vælg ethvert godt Værk, som har til Formaal at grundfæste gode Principer og udbrede nyttig Kundskab.

Det engelske Sprog læres med saa stor Lethed af de skandinaviske Helliges Børn, saa at mange af dem endog have næsten glemt deres Modersmaal. Ved Betragtningen af dette Factum raade vi vore Emigranter til ikke at skille sig ved de af Kirkens Skrifter, som de allerede have, samt at anskaffe sig de manglende, hvis det er gjørligt, især ovennævnte Hovedskrifter. Det er Synd at bortkaste hvadsomhelst der er godt, og det vilde i Sandhed være altfor galt om de skandinaviske Hellige skulde tillade sine Børn at glemme deres Modersmaal, naar de lære Engelsk. God Musik er en stor Velsignelse for en Familie, men næst dette kjende vi Intet, der er mere skikket til at sprede Lykke og Hygge i den huuslige Kreds end Forelæsningen af gode Værker for opmærksomme og intelligente Tilhørere.

De Hellige skulde, fremfor alle Folk paa Jorden, forstaae at skattere Hjemmets Goder, og det bør være deres stadige Stræben at gjøre deres Familiekreds til en Himmel paa Jorden. Idet vi fremsætte disse faa Bemærkninger, have vi ikke ladet os henrive af Phantasien, eller ladet denne foregjøgle os noget aldeles Uopnaaeligt;

det kan opnaaes, naar man blot gjør sig dette til en alvorlig Opgave, til en Troessag, og lader Motivet være reen Kjærlighed.

Vi raade derfor de Hellige til at anskaffe sig disse hellige Skrifter og gjøre nyttig Brug af dem saavel til deres egen Opbyggelse som til Børnenes Belærelse, og vi haabe, at Brødrene af Præstedømmet ville i deres Omgang med de Hellige bestræbe sig for at indprente ovenstaaende Principer i deres Sind.

Man vil see af Broder Pegaus Brev, at han er bleven forviist fra sin Arbeidsmark af de civile Authoriteter. Vi have tillige erfaret af en sildigere Skrivelse, at Øvrigheden i Altona har forenet sig med Øvrigheden i Hamborg i denne Sag, saa at Broder Pegau ogsaa er bleven forviist fra Altona, og hvorfor? Fordi han forkyndte Evangeliet! Vi have raadet Broder Pegau til fremdeles at vaage over Hamborg Green, ved at correspondere med dens Medlemmer, samt at arbeide i Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen under Fredericia Conferencepræsident.

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 88.)

Men paa Grund af Afstanden forekomme disse store Legemer os saa smaa. Sirius er over 890,000 Gange længere borte fra Jorden end Solen, Centauri 220,000 Gange, Svanen 550,000 Gange og Vega 970,000 Gange længere borte fra os end Solen.

Spørgsmaalet kan maaskee nu stilles: Hvorlangt er det nærmeste selvlysende Legeme, Fixstjerne eller Sol fra vor Jord? Den nærmeste Fixstjerne er vor egen Sol og dette Spørgsmaal er allerede besvaret. Men saa den næste? Astronomerne antage de ovennævnte for at være de nærmeste Sole. Vi ville overveie deres Afstand.

Betragte vi en saadan Stjerne fra vidt forskjellige Steder paa Jorden, see vi den paa samme Sted, men hele Jordens Brede er ogsaa kun 1,719 og dens Omkreds kun 5,400 Miil, en Maalestok for Intet at regne i Universet. Vi maae altsaa tage bedre fat for at faae Noget ud af det. Jordens Afstand fra Solen antages for over 20 Millioner Miil. Jordbanens Tverlinie er altsaa over 40 Millioner Miil, eller imellem Jordens Sted i Universet den 22de Marts og den 22de September ligger en Linie, eller Afstand, paa over 40 Millioner Miil. Hvad opdage vi da? At ogsaa denne Maalestok er for lille. Vi stakkels Jordboere, vi stirre ud i Universet og nødes til at sige: ja den nærmeste Fixstjerne maa være

over 206,264⅘ Gange Solens Afstand, eller nøiagtigere: 4,261,596,000,000 Miil, over 4¼ Billion, thi var Afstanden indenfor dette Tal, saa havde Stillingen forandret sig ved at skue Stjernen fra de de 2 Punkter, hvis Forskjel i Himmelrummet var omtrent 41 Millioner Miil.

Ingen Sol indenfor dette uhyre Rum! Lad os engang maaale det med en Lysstraale, som gjennemløber 41,000 Miil i Secundet — den vil behøve 1,177 Dage, over 3 Aar, til at gjennemløbe 4¼ Billion Miil, og deraf vide vi, at alle de talrige Fixstjerners Lys, vi see blinke os imøde, have brugt over 3 Aar, ja mange over hundrede og tusinde Aar for at straale ned og speile sig i vort Øie. Fra Nr. 61 i Svanen behøver Lyset 8¾ Aar, fra Centauri 3½, fra Sirius 14 og fra Vega 15 Aar, fra Solen 8¼ Minut og fra Maanen 1 Secund for at naae Jorden.

Wollaston har bestemt Sirius' Lys i Forhold til Solens, og fandt det 20,000 Millioner Gange svagere. Nyere Astronomer bestemme Sirius' Lys til 800 Millioner Gange svagere end Solens. Hvis derfor Solen efter Wollastons Beregning var 141,421 Gange saa langt borte fra os, som den er, vilde dens Lys være som Sirius'. Men da Sirius efter det ovenfor Nævnte, maa være over 890,000 Gange Solens Afstand borte fra Jorden, saa maa dens Lys idetmindste overgaae 63 Soles Glands. Vor Sols Straaler er 300,000 Gange stærkere end Fuldmaanens, det fra Jorden tilbagekastede Sollys.

Det er høist besynderligt, menes ofte, at Stjernerne kunne være saa smaa at see til og dog saa store, hvilket allerede er tilstrækkelig godtgjort; men jeg vil sammenligne det med et Billede, som ligger os nær. Solens Skive paa Himmelen viser sig for os 13,000 Gange større, end Jordens vilde vise sig, hvis vi stod paa Solen og betragtede Jorden. Dens Skive vilde altsaa, seet fra Solen, være forsvindende, og forudsat, at Solen var et mørkt Legeme, og Jorden bestinnet af Sollyset, vilde Jorden knapt nok kunne vise sig som et lille mat, askegraat Punkt paa Himmelen. Med blotte Øine kunne vi tælle omtrent 5,000 Fixstjerner eller Sole, og igjennem store Kikkerter, (Teleskoper) kan tælles omtrent 200,000 saadanne Stjerner.

William Herschel undersøgte $^1/_{250}$ Deel af Himmelbuen og talte igjennem sin 20 Fods Kikkert 20,374,034 Fixstjerner paa ovennævnte lille Part af den store Hvælving, og de ereberegnede til at være 750 a 1,500 Sirius' Afstande borte fra Jorden. Dette blot for at vise Universets uhyre Rigdom paa herlige celestiale (selvlysende) Kloder.

Her føler jeg det passende at gjøre en lille Bemærkning til min Læser med Hensyn til de anførte Talstørrelser. Disse ere anførte efter de bedste Kilder, men maae aldrig tages bogstavelig paa Milen; thi til den Grad af Sikkerhed ere ingenlunde Beregningerne, og man vilde kun bedrage sig selv, eller komme ind i et Virvar af Modsigelser, hvis man antog det. Solens Afstand beregnes til 20½ Million Miil, men Beregningsfeilen kan gjerne være 1 Million Miil, dog ikke derover, saameget have vi at løbe paa, og den Enes Angivelse af Afstanden kan indenfor denne Forskjel være ligesaa rigtig som den Andens. Desuden er Solen undertiden 700,000 Miil længere eller kortere borte fra os. Læseren maa derfor erindre, at jo længere Afstanden bliver fra Jorden, jo mere variere de forskjellige Angivelser. Derfor kan Almanakkens Astronom i Danmark f. Ex. sige noget Andet end samme i England og Frankrig, og disse igjen Andet end Amerikas, men i Hovedsagen er Videnskaben enig, og nogle hundrede tusinde eller 1 Million

Miils Forskjel, i Forhold til Afstanden, maa ikke tages saa nøie, thi indenfor en vis Grændse kan den ene Astronom have ligesaa god Ret som den anden.

Paa mange Steder af Himmelen komme saamange Stjerner tilsyne paa engang, at de ligesom flyde sammen og danne Stjernetaager. Vi see med det blotte Øie Mælkeveien, der bestaaer af mange Stjernehobe. Herschel fandt 233 saadanne, hvoraf 146 i selve Mælkeveien, af forskjellig Form og Størrelse. Ofte ere de meget pragtfulde, undertiden en ganske kuglerund Gruppe, spillende i livlige gule, røde, grønne, blaae og violette Farver. Undertiden har en saadan Gruppe Striber af herlige Sole, ligesom flagrende Haar ud til alle Sider, som den pragtfulde Gruppe i Berenic. Herschel paastaaer at have seet 50,000 Stjerner i Orion passere forbi hans Kikkert kun i 1 Time.

En uendelig afvexlende Form viser sig i Dannelsen af disse Hobe, Grupper eller Masser af Stjerner, man ogsaa har kaldet Stjernetaager, fordi de vise sig saaledes for Øiet. Alene paa $^1/_{250}$ Deel af Himmelhvælvingen findes 4,000 saadanne Taager, der ere ringformige, spiralsnoede, plettede, cylinder- og kugledannede. Ja i Berenic ere 2 kuglerunde Taager, der ligesom rulle op imod hinanden, og hver Taagekugle indeholder vel flere hundredetusinde Sole. Desuden træffer man paa Dobbeltstjerner, som enten er 2 vi see i samme Linie, og derfor godt kan være en betydelig Afstand fra hinanden (optiske), eller physiske Dobbelstjerner, som ere tæt paa hinanden, saa de bevæge sig omkring hinanden. Man kjender 6,000 Dobbeltstjerner, hvoraf 700 ere virkelige physiske, som sees fra Siden liig 2 Sole, der som sagt rulle tæt om hinanden. Flere af Stjernerne i Carlsvognen ere Dobbeltstjerner, ja Mirar, den midterste i Stangen, er tredobbelt; først selv en Dobbeltstjerne og dernæst rulle de 2 i en Afstand om en 3die ved Navn Alcor, der for de Flestes Øine smelter saaledes sammen med de andre, at man kun troer at see een Stjerne.

Da Afstanden er saa uhyre stor, veed man meget lidt om disse Stjerners Bevægelse, men vi kunne slutte os til Størrelsen, naar vi vide, at Dobbeltstjernen i Carlsvognen bruger 60 Aar, i Hercules 36, i Castor 600, og i Centauri 77 Aar til at bevæge sig een Gang om hinanden. Desuden har man 4, 5 og 6 dobbelte Sole, som rulle om hverandre.

Endnu en Mærkelighed er, at en Sol bevæger sig omkring et endnu større mørkt Centrallegeme. Saaledes saae man længe, at Sirius og Prokyon bevægede sig i smaa Elipser, uden at kunne forklare Grunden, indtil det viste sig tydeligt, især for Sirius' Vedkommende, at de rulle omkring et endnu mange Gange større, men mørkt Centrallegeme.

Nogle Sole eller Fixstjerner aftage og tiltage i Lysstyrke gjennem visse Perioder, andre vexle i forskjellige Farver, hvortil mangfoldige Grunde kunne være Aarsag, som ikke nærmere her kan gaaes ind paa.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 79.)

Saaledes opstige Enkernes og de Faderløses Raab til Himmelen. Hvorlænge, o Herre, vil Du tøve med at hevne dine Helliges Blod?

Fredagen den 19de. Ældsterne Turley og Clark havde reist nogle Mile, da Vognaxlen knækkedes, og Br. Clark maatte reise til Richmond efter nogle Kasser, hvilket opholdt dem nogle Dage.

Løverdagen den 20de. De sidste Hellige forlode Far West.

Søndagen den 21de. Jeg har fortsat min Reise hele Tiden.

Mandagen den 22de. Vi fortsatte vor Reise Nat og Dag, og efter at have lidt meget af Anstrengelse og Hunger, ankom jeg til Quincy i Illinois, hvor jeg blev modtaget med mange Lykønskninger af mine Venner og blev omfavnet af min Familie, som befandt sig over Forventning godt, naar man tager Hensyn til hvad de havde udstaaet. Før jeg forlod Missouri, havde jeg udbetalt til Advocaterne i Richmond 34,000 Dollars i Contanter, Jorder, osv. En Jordlod i Jackson County, som jeg lod dem faae for 7,000 Dollars, bleve de kort efter budte 10,000 for, hvilket de ikke vilde modtage.

For andre Processer, som bleve anlagte mod mig i de faa Maaneder, jeg opholdt mig i denne Stat, maatte jeg betale i Procuratorhonorarer omtrent en 16,000 Dollars, altsaa tilsammen 50,000 Dollars, som jeg kun fik Lidt i Vederlag for, thi undertiden vare Advocaterne bange for Pøbelens Trusler, og undertiden vare de saa drukne, at de vare aldeles uskikkede til at varetage sine Forretninger; dog gaves der enkelte hæderlige Undtagelser.

Blandt dem, der optraadte som Hovedmænd for de uhørte Forfølgelser mod de Sidste-Dages Hellige, staae Følgende forrest: Generalerne Clark, Wilson og Lucas, Oberst Price og Cornelius Gilliam. Ligeledes Capitain Bogart, hvis Iver i Undertrykkelsens og Uretfærdighedens Tjeneste var exempelløs, og hvis største Fryd var at stjæle, røve, myrde og at udbrede Skræk og Ødelæggelse blandt de Hellige. Han stjal fra mig en prægtig Hest med Sadel og Bidsel, som var vurderet til 200 Dollars, hvilken han solgte til General Wilson. Da jeg fik Kundskab herom, henvendte jeg mig strax til General Wilson med Anmodning om at udlevere mig Hesten, og han forsikkrede mig ved sin Ære som Officeer og Gentleman, at jeg skulde faae den tilbage. Dette Løfte blev imidlertid ikke opfyldt.

Alle de Trusler, Røverier og Mord, som disse Officerer have gjort sig skyldige i, oversees aldeles af den udøvende Magt i denne Stat, thi Gouverneuren maatte, for at skjule sin egen Brøde, beskytte dem, som han selv havde emploieret til at udføre hans morderiske Planer.

Jeg befandt mig som Fange i vore Fjenders Vold i sex Maaneder, og uagtet de havde besluttet at udrydde mig af Tilværelsen tilligemed mine Brødre, som vare hos mig, og uagtet de uden Skygge af Lov og Ret havde dømt os tre forskjellige Gange til at skydes, hvilket jeg senere erfarede, og allerede bestemt Tid og Sted i dette Øiemed, er jeg dog formedelst Guds Barmhjertighed og de Helliges Bønner, der opstege for Naadens Throne, bleven udfriet af Fjendens Hænder og kan atter glæde mig i mine Søskendes og Venners

Samfund, hvem jeg elsker og føler mig sammenbunden med, ja med Baand, som ere stærkere end Døden, samt ved at befinde mig i en Stat, hvor jeg troer Lovene blive haandhævede, og hvis Indbyggere ere besjælede af Humanitet og Velvillie.

Medens jeg befandt mig i mine Fjenders Hænder, følte jeg, som naturligt var, stor Ængstelse for min Familie og mine Venner, som bleve saa umenneskeligt behandlede, og som maatte begræde Tabet af deres Ægtefæller og Børn, og som efter at være blevne berøvede næsten Alt, hvad de eiede, bleve drevne fra Huus og Hjem og tvungne til at vanke om som Flygtninge i et fremmed Land, for om muligt at redde sig selv og deres Børn fra den Undergang, hvormed de truedes i Missouri; dog skylder jeg Sandheden at sige, at for mit eget Vedkommende følte jeg mig fuldkommen rolig og hengiven i min himmelske Faders Villie. Jeg var mig min Uskyldighed bevidst, saavel som de Helliges, og at vi ikke havde gjort Noget, som fortjente saa barbarisk en Behandling, som den vore Forfølgere havde tildeelt os.

(Fortsættes.)

Hendragelsen til Evangeliet.

O, hvilken Fryd at være her
I Herrens lille Flok,
Tilfredshed føler man kun der,
Af Glæde er der nok.
Jeg troer jeg følger med,
Jeg drages alt afsted,
Den Vei, som disse Kjære gaae,
Jeg vandrer for Guds Stad at naae.

Men kommer jeg en enkelt Gang
Blandt Verdens Sværme med,
Hvor Eder, Drik og Spil isvang
Gaaer fremfor Herrens Fred,
Det gyser i min Krop,
Saa smaat jeg siger: Stop,
Paa denne Vei jeg vil ei med,
Den fører ei til Salighed!

O Verden, hør et kjærligt Ord,
Saa hjerteligt og reent,
Vend om fra Sviir og Sværm og Mord
Nu, før det er for seent,
Og ei ved Sølv og Guld
Vær meer saa frydefuld,
Thi Verdens Stads den vil forgaae,
Men Fred med Gud den skal bestaae.

Jeg beder nu Enhver især,
Lad Tanken øves smaat,
Og gransk saa nøie Biblens Ord,
Det lønner sig saa godt.
Siig ei, Du mangler Tid,
Nei, bare læs med Flid,
Og gaae den Vei, som vises Dig,
Det lønner sig evindelig.

J. A. Andersen.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret 1862.

Conferencer.	Grene	Overpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn .	19	2	2	112	42	37	26	981	393	81	344	9	1202
Aalborg . . .	7		1	49	7	13		280	127	40	183	5	350
Vensyssel . .	11		1	65	18	16	9	576	257	68	145	4	683
Fredericia . .	9		1	29	5	7	1	235	102	28	70	3	278
Lolland . . .	6			16	3	6	3	154	43	7	65		182
Bornholm . .	3			11	1	1	1	73	10	5	14		87
Fyen.	8		1	27	7	11	2	137	58	17	38	2	185
Aarhuus . . .	10		1	25	11	10	3	246	121	37	60	1	296
Skive	6			14	1	2		65	31	17	2	1	82
	79	2	7	348	95	103	45	2747	1142	300	865	25	3347
Norge.													
Christiania. .	17		2	80	45	41	16	724	195	72	36	9	908
Sverrig.													
Skaane . . .	18		1	57	39	32	24	604	304	56	158	9	757
Stockholm . .	12		1	32	4	10	5	168	106	19	14	4	220
Gøtheborg . .	10		1	22	12	7	5	167	99	12	70	4	214
Norrkøping . .	14			33	17	19	2	229	114	40	31	4	299
Sundswall. .	4			6	4	3		34	17	4	3		47
	58		3	150	75	71	36	1202	640	131	276	21	1537
Hamborg . .	1			3	1			4				1	8
Summa . .	155	2	12	581	216	215	97	4677	1977	503	1177	56	5800

Indhold.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 27de Juli 1862.

(Fra „Deseret News.")

Broder Taylor gav os imorges en meget interessant Skildring af Evangeliets første Principer, sammenlignet med den christne Verdens Religion. Han paaviste hvilken Myndighed de Christne udførte Ordinantserne med i de forskjellige Tidsaldere, overeensstemmende med deres Fædres Traditioner. Han bemærkede, at de Ældste i denne Kirke gik frem som Apostlerne i Frelserens Dage og forjættede Menneskene den Hellig-Aand paa Betingelse af Lydighed, og sagde tillige, at intet andet Folk end de Sidste-Dages Hellige kunde gjøre dette, da Ingen uden dem have Myndighed dertil.

Jeg troer neppe, jeg kan anvende Tiden bedre end ved at læse et Stykke om vor Myndighed til at optræde paa nævnte Maade. Hvad jeg agter at læse er Herrens Ord til de Sidste-Dages Helliges Kirke saavel som til hele Verden.

„Hører, o I Folk af min Kirke, siger hans Røst, som boer i det Høie, og hvis Øine ere over alle Mennesker; ja sandelig siger jeg: Hører I Folk langt borte, og I, som ere paa Øerne i Havet, lytter tilsammen; thi sandelig Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og Ingen kan undgaae; og der er intet Øie, som jo skal see, ei heller er der noget Øre, som jo skal høre, eller Hjerte, som jo skal gjennemtrænges; og de Ulydige skulle vorde gjennemstungne af megen Sorg; thi deres Ugudeligheder skulle udtales ovenpaa Husene, og deres hemmelige Gjerninger skulle aabenbares; og Advarsels Røsten skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage, og de skulle gaae frem, og Ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem.

See, dette er min Magt og mine Tjeneres Fuldmagt og min Fortale til mine Befalingers Bog, som jeg har givet dem at kundgjøre for Eder, o I Jordens Indvaanere, derfor frygter og skjelver, o I Folk; thi hvad jeg, Herren, har befalet i dem, skal blive fuldbyrdet. Og

sandelig siger jeg Eder, at de, der gaae ud og bære disse Tidender til Jordens Indvaanere, dem er givet Magt til at binde de Vantroe og Gjenstridige baade paa Jorden og i Himmelen, ja sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udoses uden Maal over de Ugudelige; indtil den Dag, da Herren skal komme at gjengjelde ethvert Menneske efter sine Gjerninger og tilmaale ethvert Menneske efter det Maal, hvormed det har tilmaalt sine Medmennesker.

„Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at Alle kunne høre, som ville høre: Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, og Herrens Vrede er optændt, og hans Sværd er drukkent i Himmelen, og det skal falde paa dem, som boe paa Jorden, og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ei heller hans Tjeneres Røst, ei heller give Agt paa Propheternes og Apostlernes Ord, skulle udryddes af Folket, thi de ere afvegne fra mine Skikke og de have gjort min evige Pagt til Intet; de søge ikke Herren for at udføre hans Retfærdighed, men Enhver vandrer paa sin egen Vei og efter sin egen Guds Billede, hvis Billede er i Verdens Lignelse, og hvis Væsen er en Afguds Væsen, der vorder gammel og skal forgaae i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde.

„Hvorfor jeg, Herren, som kjendte de Ulykker, der skulde komme over Jorderige, kaldte min Tjener Joseph Smith og talede til ham fra Himmelen og gav ham Befalinger; og jeg gav ligeledes Befalinger til Andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Propheterne: De Skrøbelige af denne Verden skulle opstaae og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle raadføre sig med deres Medmennesker eller forlade sig paa en Arm af Kjød, men at hvert Menneske maatte kunne tale i Guds, Herrens den Verdens Frelsers Navn, og at Tro maatte tiltage paa Jorden, at min evige Pagt maatte blive oprettet, at mit Evangeliums Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og de Enfoldige indtil Jordens Ender og for Konger og Regenter.

„See, jeg er Gud og har talet det; disse Befalinger ere af mig og bleve givne mine Tjenere i deres Skrøbelighed, efter deres Talemaade, at de maatte komme til at forstaae, og at dersom de fore vild, det da maatte tilkjendegives dem; og at saafremt de søgte Viisdom, de maatte blive underviste; og at dersom de syndede, de maatte blive revsede, saa de kunde omvende sig; og at saafremt de vare ydmyge, de maatte gjøres stærke, og blive velsignede fra det Høie og erholde Kundskab fra Tid til anden. Og at min Tjener Joseph Smith, efter at have modtaget de Nephiters Optegnelser, maatte have Magt til at oversætte Mormons Bog af Guds Naade formedelst Guds Kraft; og ligeledes at de, til hvem disse Befalinger bleve givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Dunkelhed og Mørke — den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, i hvilken jeg, Herren, har Velbehagelighed, talende til Kirken samlet og ikke enkeltviis; thi jeg, Herren, kan ikke see paa Synd med den ringeste Eftergivenhed; alligevel, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives, og den, som ikke omvender sig, skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger den Herre Zebaoth.

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, o I Jordens Indvaanere: Jeg, Herren, er villig til at kundgjøre disse Ting for

alt Kjød; thi jeg anseer ikke Personer og vil, at alle Mennesker skulle vide, at Dagen kommer hasteligen. Timen er ikke endnu, men er nær forhaanden, da Fred skal borttages fra Jorden, og Djævelen skal have Magt over sit eget Herredømme, som og Herren skal have Magt over sine Hellige og skal regjere midt iblandt dem, og skal komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumea eller Verden.

„Ransag disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Prophetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

„Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, og jeg undskylder mig ikke; og endskjøndt Himmelen og Jorden forgaaer, skal mit Ord dog ikke forgaae, men Alt skal vorde opfyldt, enten ved min egen Røst eller ved mine Tjeneres Røst, det er det samme; thi see og giv Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaaer evindeligen. Amen." (Pagtens Bog Side 1—4.)

Hvad troe I om denne Aabenbaring, Brødre? Er der noget Underfundigt heri, eller Noget, som ligner Bedrageri? Nei, dette er Herrens Ord, og det taler for sig selv. Herren har haandhævet denne Aabenbaring indtil denne Dag, og det er Grunden, hvorfor Br. Taylor og de Ældste i denne Kirke fremtræde og forkynde Livsens Ord, og de vide, at de ikke selv have taget sig denne Ære, men ere kaldede af Gud ligesom Aaron. Ligemeget hvor blottet for boglige Kundskaber en Ældste i denne Kirke er, dersom han kun er sit Kald tro, vil jeg anerkjende hans Myndighed. Det gjør intet til Sagen, om han hverken kan læse eller skrive, naar han kun er bleven kaldet og ordineret til Præstedømmet i dette Rige af Joseph Smith eller Nogen af dem, han har ordineret til det melchisedekske Præstedømme, som blev ham givet af Peter, Jacob og Johannes ifølge guddommelig Befaling. Johannes den Døber havde det aaroniske Præstedømme, og det samme havde de Mænd, som holdt Nøglerne til tidligere Huusholdninger. Disse to Myndigheder er det, som gjennemtrænger denne Huusholdning, og som blev beseglet paa Israels Ældster fra Begyndelsen indtil denne Dag.

Hvorfor skulde de Ældste og de Hellige ansee det for saa besynderligt, om de Sendebud, hvem Herren har udsendt, og som have reist Tusinder af Mile med deres Vadsæk i Haanden for at forkynde Evangeliet, skulde være særdeles begunstigede af ham? Den Almægtige har prøvet dem den ganske Dag og har altid været med dem, ja Ingen af Præstedømmet har nogensinde udført hellige Ordinantser, uden Gud har været med ham. Herren kalder paa sine Tjenere og siger: „Jeg vil kundgjøre for Menneskenes Børn, at jeg har kaldet min Tjener Joseph, paa det at Verden maa lades uden Undskyldning."

Joseph Smith vidste ligesaa godt som Herren selv, at han var kaldet af Gud, og at han var udseet til at udføre et Forberedelsesværk for Menneskehedens Gjenløsning. Har Herren nogensinde skuffet Nogen, naar han gav en Forjættelse? Har han nogensinde skuffet en Prophet i Verdens forskjellige Tidsaldere? Nei, aldrig; han har tvertimod erklæret, at Himmel og Jord skal forgaae, men hans Ord skal aldrig forgaae, det skal Altsammen opfyldes. Saaledes er det ogsaa i disse Dage. Alle de Ord, Herren har talet ved sine Tjenere, skulle bogstavelig opfyldes, hvad enten de angaae de Retfærdiges Frelse eller de Ugudeliges Fordømmelse. Dette var Christi Mening, da han sagde: „Himmel og Jord skal forgaae, men mine Ord skulle ikke forgaae." (Matth. 24, 35.) Atter staaer der skrevet: „Jeg vil

være aarvaagen over mit Ord, til at gjøre det," (Jer. 1, 12.) og naar Herren taler ved Esaias om denne Gjenstand, siger han: „Mit Ord, som udgaaer af min Mund, skal ikke vende tomt tilbage, men det skal gjøre det, jeg behager, og det skal lykkes for det, til hvilket jeg sender det." (55, 11.) Vore Ældster forkynde Evangeliet blandt Jordens Nationer, vel vidende, at Herren vil opfylde deres Ord ved den Hellig-Aands Kraft.

Der er kun eet Evangelium, og der vil aldrig blive noget andet til Frelse hverken for denne eller andre Verdener, og dette Evangelium vil frembringe de samme Resultater i hvilkensomhelst Tidsalder det prædikes. Vi vide tillige, at hvemsomhelst, der annammer dette Præstedømme og er tro i dets Tjeneste, vil erholde de samme Velsignelser, Gaver og Kræfter, som i enhver anden Huusholdning. Af denne Grund fyldes Deserets Dale med Nationernes Børn. Den Almægtige har udsendt sine Tjenere for at forkynde Evangeliet; de ere ikke udgangne af egen Drift; havde de gjort dette, kunde de gjerne have prædiket for Menneskene til Dommedag uden Held eller Fremgang, og dette Land vilde fremdeles have været en Ørk, kun befolket af Indianere og vilde Dyr.

Men Herrens Haand var over os, og derfor havde vi ingen Frygt for at bringe Nationerne det Budskab, vi vare udsendte med, og nu er der Tusinder og Tusinder, som kjende Sandheden ligesaa godt som vi, thi de have annammet Evangeliet og faaet et Vidnesbyrd for sig selv. Der levede aldrig en Mand paa Jorden, som annammede Evangeliet i Oprigtighed, uden han har faaet et urokkeligt Vidnesbyrd om Sandheden. Herren har altid indfriet sine Forjættelser og været rede til at give det Vidnesbyrd, som var fornødent for at befæste de Omvendte i den hellige Tro.

Herren har opholdt os som et Folk allesteds og under alle Tilskikkelser. Vi have været som Faar iblandt Ulve — iblandt et Folk, som er fuldt af Traditioner og Overtro. Vi have maattet kjæmpe mod alt dette under vor Mission blandt Menneskenes Børn; men Herren var med os, hvor vi gik, og stadfæstede vort Ord ved Aandens Vidnesbyrd hos de Troende.

Vi begynde at forstaae, at hvad Herren forjættede for en tredive Aars Tid siden, er nu ifærd med at opfyldes, og det bogstaveligt. Er der megen Fred blandt Menneskene? Nei, der er ikke. Freden viger Dag for Dag fra Jorden. I hele Amerika findes der kun Fred i Utah; men alt dette, Sødskende, er forudsagt i Jesu Christi Aabenbaringer for lang Tid siden.

Jeg opskrev en Aabenbaring for over fem og tyve Aar siden, hvori der siges, at Krigen skulde rase baade i Norden og i Syden, og at Nation efter Nation skulde blive hvirvlet ind i det almindelige Blodbad, indtil hele Jorden skulde gjenlyde af Vaabengny. Denne Krig skulde begynde i Sydcarolina, og Tiderne skulde være af den Beskaffenhed, at hver den, som ikke vilde gribe til Vaaben mod sin Næste, skulde nødes til at flye til Zion. Nu kan man begynde at fatte disse Ting; dog Enden er ikke endnu, men den vil komme, ja snarere end Verden aner, og Alt, hvad Propheterne har talt om, skal skee.

De Sidste-Dages Hellige samles hertil i visse Hensigter, som Herren kjender, af hvilke een er, at vi skulle hellige og berede os for det store Værk, som Fremtiden vil afsløre. Vi have bragt dette Værk til forskjellige Nationer, og mange af deres Børn have sagt, at der gives intet andet Evangelium end det, vi

havde forkyndt dem. Christi Evangelium er fuldkomment i alle dets Dele, og Psalmistens Ord passe fortræffeligt paa vor Religion, naar han siger: „Herrens Lov er fuldkommen, som omvender Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er trofast, som gjør den Vankundige viis; Herrens Befalinger ere rette, som glæde Hjertet; Herrens Bud er reent, som oplyser Oinene; Herrens Frygt er reen, som bestaaer altid; Herrens Domme ere Sandhed, de ere retfærdige tillige. De ere ønskeligere end Guld, og end meget fint Guld, og sødere end Honning og Honningkage." (Ps. 19, 8.)

(Fortsættes.)

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 125.)

Man kjender ikke saalidt til omtrent 4,000 Soles Bevægelse. Vor Sol skal rulle frem med en Hastighed i Rummet af 30 Millioner Miil om Aaret. Astronomen Mädler paastaaer, at vort Solsystem bevæger sig om den klare Stjerne Alcyone i Pleiadegruppen i Stjernebilledet Hercules; mange af de berømteste Astronomer hylde allerede hans Mening, som er bygget paa meget nøiagtige Beregninger af Bevægelsen. Ligeledes har man indenfor Mælkeveiens Grændser truffet paa Masser af Stof, saakaldte planetariske Taager, kosmisk Materie, enten i uregelmæssigt Chaos eller mere eller mindre regelmæssigt ordnet, ligesom ifærd med at samle sig til Kloder og Systemer. Uden tvivl er det kun en Ubetydelighed af nævnte Stof, som ligger i Mælkeveien; vi have Grund til at antage, at udenfor denne er det egentlige, endnu langt større, umaadelige Forraadskammer af Stof, til utallige, endnu uorganiserede Verdener. I Stjernebilledet Vandmanden have vi en lille planetarisk Taage ligesaa stor som hele vort Solsystem, med en Tverlinie paa over 800 Millioner Miil.

Vi have nu hørt om en Mangfoldighed af Stjerner og Solsystemer, men lidt eller slet Intet om den uhyre Hærskare af mørke Kloder, der ledsage de straalende Sole, fordi vi ikke kunne gjøre disse, der ligge udenfor vort Solsystem, til Gjenstand for astronomiske Iagttagelser. Hvilken en Rigdom og Afvexling, hvilken en Herlighed og Storhed ruller ikke Stjernehimmelen op for vor udødelige Aand? Og hvorlangt strække vore Grandskninger sig ind i Universet? Maaskee kun lidt ud i en lille Krog. Kunne vi Dødelige udstrække en Maalesnor i Evighedernes Dybder, hvor den lette Lysstraale er det eneste Maal, der i Billioner efter Billioner Aar endnu ikke har havt Tid nok til at naae fra mangen en Sol ned til os Jordboere og speile sig i vort Øie? Den meest glødende Indbildningskraft er ikke fyrrig nok til at danne sig en svag Afglands af Firmamentets majestætiske Herlighed. Hvilken en evig Virksomhed og bestandig Organisation!

Vi have nu fattet, at vor Sol med Jorden og alle Planeterne kun er som Draaben i Oceanet, og et Spørgsmaal

paatrænger sig os uvilkaarlig: „Ere da alle hine herlige Kloder beboede?“ O, Du lillebitte Menneskeaand, Du spæde Guddomsgnist, udsprungen af din evige Faders Lænder, skal man behøve at svare derpaa? Jorden, hvis Forhold til Solen kun er som en guul Ært til en Kugle paa 2 Fods Gjennemsnit i en Afstand af 220 Fod, vrimler af Liv, selv i Vanddraaben, i Støvgranet; ja Polarisen er opfyldt med Millioner af Skabninger, og Solen og Universets herlige Kloder, der flamme med et saa henrivende Liv, med en saa celestial Glands skulde ikke eie en endnu uendeligere Rigdom end vor mørke Jord? Kun total Uvidenhed og Sneverhjertethed med Mangel paa Eftertanke kan nære Tvivl derom.

Men her er Overgangsstedet fra den menneskelige Viden til den guddommelige Inspiration; her løfter Sløret sig for Propheten og Seeren, for de af Gud inspirerede Hellige, hvem han i sin Viisdom giver denne Gave. Kloder, hvis Afstand ikke kan beregnes, blive nærværende, Himlenes Himle ere aabnede, og Menneskenes Søn skues ved Kraftens høire Haand. Saaledes saae Paulus uudsigelige Ting, og gjennem tre Himles Herligheder. Saa skuede Ezechiel, Daniel, Hoseas og Propheten Joseph Smith tilligemed Sidney Rigdon Guds Herlighed, Himlene aabnede, og sidstnævnte modtoge Aabenbaringen, kaldet Synet, i Pagtens Bog. Himmelens Theologi rækker her ved Inspirationen og Aabenbaringen Astronomien Nøglerne til dens Gaader, til dens Spørgsmaalstegn og Tankestreger.

Mennesket kan i Synden erkjende de grovere materielle Ting og Love i Naturen ved sin lavere Erkjendelse i Forstanden, som de høiere Dyr til en vis Grad ogsaa ere deelagtige i; men de høie og evige Sandheder kan Mennesket kun erkjende efter en høiere Lov, Evangeliets Lov, som er Samfundet med Gud og Deelagtigheden i de høie og evige Kræfter, der udstrømme fra Faderens hellige Væsen. Grundvolden for denne Videnskab er directe Aabenbaring, og Grundvolden for hvert Menneskes Indvielse i denne Videnskab er Evangeliets første Grundsætninger: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse. Da siger Jesus: „Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud.“

Her have vi faaet fat i Traaden for den høiere Aabenbarings-Astronomi, der som et Telegraphtoug ligger langs med Helliggjørelsens Vei, hvor enhver Hellig vil netop erkjende Saameget, som han er ydmyg og oprigtig til at forstaae. Vi kunne da gradviis begynde at modtage Grundsætninger, Gaver, Kundskab, Tro og Inspirationens Aand i et større Maal. Freden og Saligheden i det Indre tiltager og overstrømmes af Lys efter Lys, og naar vi til en vis Grad kjende enhver Krog i vort eget Jeg og vedblive i Ydmyghed og Reenhed, vil Sløret begynde at løftes, som skjuler vore Omgivelser. I Syner, Drømme og Anelser vil Aanden efterhaanden lære at blive fortrolig med Kundskaben om det Uforkrænkelige, indtil Mennesket kan samtale med Engle og andre Kloders Beboere og modtage Underviisning, indtil Fylden af al den Aabenbarelse, som er mulig for et dødeligt og forkrænkeligt Menneske at modtage i sin nærværende Tilstand.

Enhver Hellig, som tager Vare paa den Hellig-Aands Gave, liig et kostbart Klenodie, og med Flid ransager Bibelen og de sidste Dages Aabenbaringer og hellige Skrifter, vil finde en aaben Kilde af Kundskab for den forskende Aand. En befrugtende Livskraft vil da fraoven strømme vor Aand imøde og paa en vidunderlig let og hurtig Maade udvikle Sjælsevnerne, saa vi lære som i Billeder at forstaae det Tilkommende af det Nærværende og Forbi-

gangne, det Aandelige af det Legemlige, det Evige og Uforkrænkelige af det Timelige og Forkrænkelige.

Vi lære gjennem Præstedømmet at kjende Guds Regjering paa Jorden, og deraf Himmelens Regjering, Klodernes Bestyrelse, den ene Klodes Præsident overordnet eller underordnet den andens, efter Klodernes indbyrdes Afhængighed, Indflydelse paa hinanden og Regjering af hverandre. Evangeliet lærer os at kjende vor Fader, vort og al Skabningens celestiale Udspring, lærer os vor Aands Herlighed hos Faderen, førend Jorden var organiseret, lærer os, at vi skabtes i hans Billede og efter hans Lignelse, saa naar vi see vor Broder, skue vi vor Faders Billede som i et Speil.

De samme Kræfter og Love, som rulle vor Jord frem i Rummet i sin bestemte Vei, regjere ogsaa alle de øvrige Hærskarer af Kloder, og den samme Aand i Naturen, der gjennemstrømmer al Skabningen og enhver af denne Jords Partikler, gjennemstrømmer ogsaa de øvrige Verdener. Men Organisationens Udvikling og Herlighed er forskjellig, ligefra det planetariske, uorganiserede Taagechaos og gradviis, under en uendelig Rigdom af Udviklingstrin, indtil den høieste og prægtigste Centralsols Herlighed.

Vi forvente en „ny Himmel og en ny Jord, hvorpaa de Retfærdige skulle boe, og Nat skal ikke gives mere," saa lærer Evangeliet. Vor Jord har gjennemgaaet mange Udviklingstrin og er bestandig bleven fuldkomnere; ogsaa den nærværende Periode hælder stærkt mod Enden, da Jorden vil luttres gjennem Ilden og blive omgivet med sit celestiale Lyshav. Himmelen er da paa Jorden. I majestætisk Herlighed vil da den ene Sol rulle udenom den anden, indtil det hele Planetsystem i Sandhed bliver et Solsystem, en Kjæde af straalende, funklende Kloder.

O, hvilken Pragt, og hvilken navnløs Glands udfolder sig ikke i Sjælen ved Betragtningen af disse Ting — og dog ane vi kun i Troen et svagt Glimt af det, som i Fornedrelsen intet Øie har seet, intet Øre har hørt, og intet dødeligt Menneske har kunnet fuldkommen begribe.

Men jeg maa igjen tilbage til det Nærværende og vil slutte disse almindelige Betragtninger med en Fortælling af Irenæus, Forstander i Vienna og Lugdunum fra 177—202, da han blev kastet for Løver og døde som Martyr. Han fortæller i sin 5te Bog, 23de Cap. om Jordens Gjenfødelse til dens oprindelige Herlighed, det celestiale Udspring, om dens Fred og store Frugtbarhed, naar dette skeer — Alt, som han havde hørt det af sine Læreres, Forstanderne Polycarps og Papias' Taler, og som disse, der vare Disciple og indsatte af Apostelen Johannes, igjen havde hørt fortælle af ham, saaledes som Herren selv havde talt til de Tolv. Irenæus skriver: „Herom har man ogsaa et skriftligt Vidnesbyrd af den gamle Papias, en Lærling af Apostelen Johannes og Polycarps Meddiscipel, som har efterladt et Værk i 5 Bøger (hvilke desværre ere ødelagte og findes ikke mere) og melder om dette i den fjerde, og siger, at Herren lagde til: „Hvem der kan troe det, han troe det," men at Forræderen Judas var vantro og spurgte, hvorledes Herren kunde frembringe en saadan Grøde og Herlighed, hvortil Jesus svarede: „Det faae de at vide, som ere der tilstede."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Fra „Millennial Star" optage vi følgende Artikel:

Aarvaagenhed bringer Sikkerhed.

I vore seneste Redactionsbemærkninger have vi gjentagne Gange uden Omsvøb fremsat baade Præstedømmets og de Helliges Pligter, hvilket ene og alene er skeet i den Hensigt at fremme Kirkens Vel, hvormed de Helliges Saliggjørelse er uadskillelig forenet. I alle disse Artikler saavel som i alle vore Taler, hvad enten de indeholde Revselse eller Raad, kan der ikke drages nogen saadan bestemt Grændse mellem Individer, som Mange ønske. Saadanne Instructioner og Irettesættelser maae gives i Almindelighed, og de, som ere i Besiddelse af Herrens Aand, kunne lettelig opdage, hvilken Deel passer til dem. De af de Hellige, som ønske at høste Gavn af alle de Lærdomme, der gives Tid efter anden gjennem Præstedømmet, ville aldrig blive forbittrede, om disse Instructioner ikke altid fremsættes efter deres Ønsker. Propheten Nephi sagde ved en vis Leilighed: „Vee, alle dem, som skjælve og blive vrede, fordi de høre Guds Sandhed; thi see, den, som har bygget paa Klippen, annammer den med Glæde; men den, som har bygget paa Sand, vogte sig, at han ikke falder." Saavidt vi have erfaret, have de Ældste og de Hellige opfattet vore Instructioner og Revselser i den Aand, hvori de gaves, og det er vort oprigtige Ønske, at vore Søskende vilde opmande sig og iføre sig Retfærdighedens fulde Rustning, saa de kunne være beredte til at møde de kommende Begivenheder.

De Ældste staae som Vægtere paa Zions Volde. Det er deres Pligt at advare Folket, for hvem de ere satte som Skildvagter, naarsomhelst nogen Fare nærmer sig. Dersom de falde i Søvn paa deres Post og lade Sjælens Fjende indsnige sig og anrette Skade iblandt dem, de ere satte til at vaage over, vil Herrens Forbandelse hvile over dem. Der er ingen Tid til Lunkenhed nu. Aandens Paamindelser, Tidernes Tegn, de Helliges Udvikling i Zion og Alt, hvad vi see omkring os, vidner høit og tydeligt om, at Enhver, der bærer den levende Guds Præstedømme, maa være aarvaagen paa sin Post. Vi føle, at en Prøvelsens Dag nærmer sig, dog kunne vi ikke sige, i hvad Skikkelse Prøven vil komme; men skulde den end ikke være forskjellig i sin Natur fra de Prøver, de Hellige have kjæmpet med fra Begyndelsen, udfordres der dog den største Aarvaagenhed og Paapasselighed.

Naar Prøvelserne nærme sig os, komme de gjerne paa en Maade, som vi mindst vente. De angribe os altid paa vort svageste Punkt, og den Mand og Qvinde, som ikke passer paa, er udsat for at falde. Vi have nu længe nydt Fred og Ro — vi sige længe, fordi der sjelden er bleven levnet de Sidste-Dages Hellige langt Pusterum af deres Forfølgere — og netop paa Grund af denne lange Fredstid er det saa meget mere nødvendig at være vaagen. Enhver Hellig skulde leve saaledes for Herren, at hans Aand altid kunde oplyse deres Sind. De skulde staae i nær Forbindelse med deres Gud formedelst hans Aand, saa at de, om de skulde staae

alene i en trodsig Verden, kunde være levende Vidner om Evangeliets Sandhed og Guds Almagt i disse Dage, og saa at de, selv om Præstedømmet fra Zion skulde forlade dem, dog kunde staae urokket og nyde Aabenbaringens Lys og have den Bevidsthed, at Gud leder ethvert af deres Fjed. Vi kunne være forvissede om, at Fordærveren agter ikke at opgive Kampen; nei, han vil kjæmpe, saalænge han har nogen Indflydelse blandt Menneskene. Eftersom Nationerne forhærde deres Hjerte og haardnakket bortstøde Naadens Budskab, Gud har sendt dem, vil Satan faae større og større Magt over dem, fordi Herrens Aand ikke altid vil trætte med Jordens Børn; ja han vil ophidse dem til endnu heftigere Forfølgelse og det bittreste Had mod Guds Værk og de Hellige, om det er muligt.

Fortiden ulmer Forfølgelsens Ild under Asken, og for den Uerfarne kan det synes som om den er aldeles slukket; men et Pust af vor Saligheds Modstander, som fra de tidligste Dage har søgt at udrydde de Retfærdige, kan atter bringe den til at blusse op i vilde Flammer. For dette bør vi som Guds Folk berede os. Vor eneste Sikkerhed bestaaer i nøiagtig at holde hans Bud, som hidindtil har været vor Beskytter, og leve saaledes, at hans Velbehag kan hvile over os. Dersom de Ældste og de Hellige i disse Lande vilde give flittig Agt paa de Raad, som Gud giver dem, kunne vi forsikkre dem om, at de skulle blive friede fra ethvert Onde, som deres Fjender maatte søge at tilføie dem. Herren har sagt, at hans Viisdom er større end Djævelens Kløgt, og ved at skjenke sine Tjenere denne Viisdom ville de kunne gjennemskue alle deres Planer og Hensigter, som kun have for Øie at omstyrte Guds Rige. Men dersom de Hellige skulde forhærde deres Hjerter og ringeagte Advarselsrøsten, der lyder blandt dem, hvad Udsigt have de da til at seire over deres Fjender?

Vi have nu begyndt paa et nyt Aar. Aaret 1862 med dets Krige, dets Ulykker tillands og tilvands, dets Hungersnød og frygtelige Elendighed er henrundet for aldrig at vende tilbage. Hvad dette Aar vil bringe, er vanskeligt for os at sige i Enkeltheder. Men Krig raser endnu, Hungeren er endnu ikke formindsket, Nøden hersker fremdeles og en Elendighed, som Sproget neppe formaaer at skildre, findes næsten allevegne. Der er ingen Udsigt til disse Onders Ophør i dette Aar. Hvor skulle de Fattige og Ydmyge søge Befrielse og Sikkerhed? Vi sige de Fattige og Ydmyge, thi hvad de Riges og Overmodiges Skjebne end vil blive, er det fornemmelig førstnævnte Klasse, som disse Onder for Øieblikket ville ramme haardest. Dersom de henvende sig til deres Medmennesker, — uinspirerede Mænd — om Bistand, ville de snart erfare, at disse ere ligesaa hjælpeløse og uformuende som de selv ere, med Hensyn til at skaffe Andet end timelig Lindring.

Hvor skulle de da vende sig hen? Dersom uinspirerede Mænd ikke kunne frelse dem, er der da ingen Røst fra Himmelen? Er der ingen glade Tidender til de Undertrykte fra Lysets salige Boliger, hvor vor kjærlige Skaber throner? Skal Mennesket visne og døe uden at en almægtig Haand rækkes ham til Befrielse for den Skjebne, som Djævlene vilde juble ved at see ham nedstyrtet i? Jo, det Budskab, som i disse Dage lyder blandt Menneskenes Børn, at Herren har talet fra sin høie Himmel og atter har sat sig i nær Forbindelse med Skabningen, er i Sandhed glade Tidender til Salighed og stor Fryd. Den Almægtige har skuet i Naade til sine Børn paa Jorden og har udrakt sin Haand for at redde dem fra uundgaaelig Under-

gang. Herom have de Sidste-Dages Hellige et urokkeligt Vidnesbyrd. Hvordan bør de under disse Omstændigheder handle? Burde ikke Enhver spørge sig selv: Har Du i det forgangne Aar gjort hvad Du skulde gjøre, for at tilegne Dig det fulde Gavn af din himmelske Faders kjærlige Omsorg? Har Du med aabne Øren og reent Hjerte modtaget ethvert Raad, han har givet, og har Du med Ufortrødenhed søgt at føre Dig de Lærdomme til Nytte, som saaledes ere blevne Dig meddeelte? Har Du været saa reen og hellig i Tanken og oprigtig i dine Handlinger, som dit Kald fordrer? Dette er Spørgsmaal, som hver Mand og Qvinde i Kirken bør gjøre sig selv, og naar dette er gjort med Aandens Bistand, og Hjertet er beredt til at give et sanddru Svar, bør man tage den faste Beslutning ved Guds Hjælp at leve overeensstemmende med hans Befalinger og stræbe at gjøre bedre i dette end i afvigte Aar. Dersom Præstedømmet og de Hellige vilde fatte denne Beslutning i al Ydmyghed, da skulle de ikke rokkes, om Herren skulde ville sende dem Prøvelser og Lidelser, thi da ere de grundfæstede paa Klippen; og ved Udgangen af dette Aar, ligemeget hvad vi end maae gjennemgaae, ville vi føle, at det har været et velsignet Aar for os, og at dets Erfaringer og Prøvelser have storlig bidraget til at berede os for en evig Plads blandt de Helliggjorte og Ophøiede i vor Faders Rige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 127.)

Derfor kunde jeg trøstigt henvende mig til den Gud, som har alle Menneskers Hjerter i sin Haand, og som saa ofte havde friet mig fra Dødens Greb, og det endskjøndt al Redning syntes afskaaren og min Undergang var besluttet, idetmindste af Mennesker; og fra det første Øieblik, jeg betraadte deres Leir, følte jeg, at baade jeg, mine Brødre og vore Familier skulde blive befriede. Ja, den stille Røst, som saa ofte havde tilhviskat mig Trøst i min store Kummer og Nød, bød mig være ved godt Mod og forjættede mig Frelse, hvilket forskaffede mig stor Glæde. Og endskjøndt „Hedningerne fnysede og Folkene grundede paa Forfængelighed," var dog Hærskarernes Herre, Jacobs Gud, min Tilflugt, og naar jeg raabte til ham paa Sorgens Dag, befriede han mig, hvorfor jeg af min ganske Sjæl lover og priser hans hellige Navn, thi endskjøndt „vi trænges paa alle Maader, forsage vi ikke; vi ere tvivlende, men fortvivle ikke; vi ere forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke fortabte." (2 Cor. 4, 8.)

De Helliges Opførsel under de mange Forurettelser og Lidelser, som ere dem tilføiede, har i Sandhed været roesværdig. Deres Mod til at forsvare Brødrene mod Pøbelens Vold; deres Hengivenhed for Sandhedens Sag under de meest trykkende Omstændigheder, som Mennesker mulig kunne udholde; deres Kjærlighed for hverandre; deres Beredvillighed til at yde mig og mine Brødre Hjælp, medens vi sukkede i Fængslet; deres Opoffrelser, da de forlode Missouri, og deres Bestræbelser for at hjælpe de arme Enker og faderløse

Børn og sikkre dem et Hjem i et mere gjæstfrit Land — alt dette tjener til at hæve dem i alle gode og rettænkende Menneskers Agtelse, og har sikkret dem Jehovahs Miskundhed og et evigt Navn, ja et Navn, uudsletteligt som Evigheden. Deres ædle Daad og heltemodige Handlinger til Forsvar for Sandheden og deres Brødre, skulle bevares i friskt Minde, naar deres Forfølgeres Navne forlængst ere begravne i Glemslens Nat, eller kun erindrede paa Grund af deres Grusomhed og Barbari.

De Helliges Hengivenhed for mig, medens jeg var i Fængslet, skal jeg aldrig glemme, og naar jeg saae dem blive drevne bort og fornærmede af Slutteren og Vagten, naar de kom for at gjøre Godt, for at indgyde os Mod, fremkaldtes der Følelser i mit Bryst, som jeg ei kan beskrive. De derimod, som ønskede at fornærme os ved deres Trusler og Gudsbespottelser, høstede Bifald og bleve opmuntrede paa det Bedste.

Men Gud være takket, vi bleve befriede, og endskjøndt nogle af vore elskelige Brødre have beseglet Vidnesbyrdet med deres Blod og have lidt Martyrdøden for Sandhedens Sag, skal dog deres Glæde være evig. Lad os ikke sørge som dem, „der intet Haab have;" den Tid nærmer sig hurtig, da vi atter skulle skue dem, uden at forstyrres af de Ugudelige. Ja de, som ere hensovede i Christo, skal han bringe med sig, naar han kommer i sin Herlighed for at beundres dem, som troe, men for at bringe Hevn over sine Fjender og dem, som ikke ere hans Evangelium lydige.

Paa den Dag skulle Enkernes og de Faderløses Hjerter trøstes, og hver Taare paa deres Kinder aftørres. Prøvelserne, de have gjennemgaaet, skulle virke til deres Gavn og berede dem til at leve sammen med dem, der ere udkomne af den store Trængsel, og som have tvættet deres Klæder hvide i Lammets Blod.

Forundres derfor ikke, om I forfølges, men ihukom Frelserens Ord: „Tjeneren er ikke bedre end sin Herre; have de forfulgt mig, ville de forfølge Eder." Alle de Lidelser, de Hellige maae gjennemgaae, er kun Opfyldelsen af Propheternes Ord, som ere udtalte siden Verdens Skabelse.

Vi gjøre derfor vel i at lægge Mærke til Tidernes Tegn, at ikke Herrens Dag skal „overrumple os som en Tyv om Natten." Forfølgelse, Fængsel, Lidelse og Død maae vi vente, ifølge Skriftens Vidnesbyrd, der underretter os om, at deres Blod, hvis Sjæle vare under Alteret, kunde ikke blive hevnet paa dem, der boe paa Jorden, før deres Medbrødre vare ihjelslagne ligesom de.

Dersom disse Rædselsscener havde fundet Sted blandt Barbarer, under en Despots Scepter eller i en Nation, hvor en vis Religion var vedtagen som Statsreligion, og alle andre Troesbekjendelser vare banlyste, da kunde der være Skin af Undskyldning. Men hvem kan fatte, at der i et Land, som roser sig af at være Frihedens og Lighedens Vugge, og hvor Røsten af Seirherrerne, som fordrev vore Fjender, neppe er hendød, hvor vi hyppig have færdet blandt dem, hvis Arme vare blevne hærdede i Forsvar af deres Fædreland og Frihed, hvis herlige Institutioner ere et uudtømmeligt Thema for Philosopher og Digtere, og som have vakt hele den civiliserede Verdens Beundring — hvem kan fatte, hvorledes den heftigste Forfølgelse under disse lovende Omstændigheder kunde blive paabegyndt og den rædsomste Tragedie blive opført af en af disse frie Staters Indbyggere? Hvo kan fatte, hvorledes denne store Republiks Sønner kunde føre Dødsstødet mod de

Institutioner, for hvilke vore Fædre havde fegtet saa mangt et Slag, og for hvilke saa mangen en ædel Patriot havde udgydt sit Blod? og hvorledes der, midt under den almindelige Jubel for vor nationale Frihed, kunde lyde Graad, Jammer og Veeraab? Ja! netop i dette Land samlede der sig en Pøbel, som — ringeagtende de fortrinlige Love, som saameget Blod blev udgydt for, og død for al menneskelig Følelse og den Kjærlighed, som besjælede Frihedskjæmperne — overfaldt de Hellige, fordi deres religieuse Anskuelser afveg fra Andres, og ikke blot ødelagde deres Hjem, fordrev dem og berøvede dem deres Gods, men myrdede mange af Amerikas fribaarne Sønner. Ja en Forfølgelse fandt Sted, som ikke har sin Lige i nyere Tider, og neppe nok i Oldtidens barbariske Tidsaldere. Selv den vilde Indianer maatte blegne ved Beretningen om samme. Det vilde idetmindste have været lidt Trøst, dersom Statens Authoriteter havde været uskyldige i disse Voldsgjerninger; men de ere desværre medbeelagtige i Brøden, og uskyldigt Blod, selv Børns, raabe til Himmelen om Hevn.

Jeg spørger Borgerne af denne mægtige Republik, om saadan en Tingenes Tilstand skal passere upaaagtet, og om Enkers, Faderløses og Fædrelandsvenners Hjerter skulle knuses, og deres Forurettelser lades uden Opreisning? Nei! jeg besværger vor Constitutions Genius. Jeg appellerer til de frie Amerikaneres Patriotisme at standse denne lovløse og vanhellige Færd, og beder til min Gud, at han vil bevare denne Nation fra de gruelige Følger af saadanne Voldsgjerninger.

(Fortsættes.)

Rettelse.

I forr. Nr. Side 118, Lin. 10 franeden staaer Smyrna istedetfor Antiochien.

Nyheder.

Shanghae, den 6te Novbr. De Allierede have taget Kahding. I Japan hersker stor Forvirring, og de Fremmedes Stilling er meget betænkelig. Taikunen har erklæret sig ude af Stand til at straffe Ophavsmændene til den sidste Mordgjerning og forlanger den engelske Regjerings Bistand. Der gaaer Rygter om, at en blodig Opstand er forestaaende, der blandt Andet skal gaae ud paa at ødelægge Jeddo. — I førstnævnte Stad har Choleraen bortrevet 250,000 Mennesker.

Donaufyrstendømmerne. Rusland har i den sidste Tid begyndt at affende Vaaben i et forbausende Omfang til Bukarest. Der var ankommet over 1,000 sværtlæssede Vogne. Sagen holdtes saa hemmelig, at Kudskene troede at kjøre med Blommer og Talg. Man mener, at Vaabnene skulle smugles ind i Bulgariet for at understøtte en Reisning mod Tyrkiet; men England, der har contramineret saamange af Ruslands Anslag mod Tyrkiet, vil ogsaa vide at møde dette, især da det i denne Sag kan regne paa kraftig Understøttelse hos Frankrig og Østerrig.

Luftsyn. Kallundborg, den 8de Januar. Igaftes Kl. $6\frac{1}{2}$ observeredes heri Byen et mærkeligt Luftphænomen, nemlig en ganske overordentlig stærk Lysning, der

varede nogle Secunder og som oplyste Byen i den mørke Aften saa stærkt, at man kunde skjelne de mindste Ting. Phænomenet, som syntes at have sit Udspring i Nordost, i hvilken Retning det ogsaa ligesom trak sig tilbage igjen, formenes ikke at have været nogen Ildkugle, men syntes meget mere at være et pludselig fremkommet stærkt Blus eller Flamme, som ligesaa hurtigt igjen forsvandt. — Det samme Luftsyn er ogsaa observeret her i Kjobenhavn.

Ny Opfindelse. Det franske Blad „La Gironde" fortæller, at man har opfundet et nyt Standsnings-Apparat, ved hvilket man i mindre end en Strækning af 200 Alen øieblikkelig kan standse et Jernbanetog. Paa Banen fra Tours til Bordeaux er allerede et Dousin Waggons blevne forsynede med dette Apparat, der er simpelt og lidet bekosteligt. Ved denne Opfindelse sættes man istand til at beherske Togenes Fart og saaledes at forebygge den væsentligste Grund til de fleste Ulykker paa Jernbanerne.

Subskriptionen til Bedste for de nødlidende Bomuldsarbeidere i Frankrig har kun bragt et saare tarveligt Udbytte, skjøndt Bladene, og navnlig „Temps," have gjort Alt, hvad der stod i deres Magt, for at anspore den offentlige Godgjørenhed. „Journal des Debats" sidste Nr. indeholder meget bittre Beklagelser desangaaende. „Hvis der gives en Kjendsgjerning, — skriver Bladet — som er sørgelig fremfor alle i nærværende Periodes Historie, saa er det den grusomme Ligegyldighed, hvormed de rige eller velhavende Klasser lade Nøden og Elendigheden hærge et af vort Lands største Provindser. Forgjeves have nogle modige Journalister paataget sig det Hverv at skildre Ondet i hele dets Rædsel; forgjeves have de trodset den Fare, en tilsyneladende saa ligefrem og nødvendig Aabenbarelse kunde udsætte dem for paa en Tid, hvor Alt er Fare for Pressen; forgjeves gjentager man hver Dag, at 64,000 Haandvæverier og 14,000 Maskinvæverier pludselig ere standsede af Mangel paa Bomuld for et Tidsrum af flere Maaneder i en Industriegn, der ene pleier at forbruge over Halvparten af den Bomuld, som indføres i Frankrig; forgjeves ere Alle blevne oplyste om, at hundredetusind Arbeidere og deres Familier ere aldeles blottede for Hjælpekilder. En saa hjerteskjærende Skildring har ikke været istand til at forjage den Aandsslovhed, der er en Følge af et allerede langt Afkald paa vor politiske Virksomhed og den maaskee altfor dybe Tryghed, som hos os er fulgt paa saamange Storme! 234,000 Francs! *) det er Alt, hvad de forskjellige Subskriptioner i Paris til Datum have indbragt, medens 10 Millioner selv efter de meest moderate Beregninger vilde være nødvendige — ikke til at fjerne, men blot til at lindre de Lidelser, som Standsningen af Arbeidet medfører." Der anstilles derpaa en Sammenligning mellem den franske og den engelske Godgjørenhed, og der fremhæves, at en eneste engelsk Stad, Liverpool, har givet ti Gange mere til de nødlidende Arbeidere i Lancashire, end Paris og hele Frankrig har givet til de nødlidende Arbeidere i Normandiet!

Ifølge de officielle Beretninger bestod den engelske Orlogsflaade den 1ste Januar dette Aar af 1,014 Skibe af forskjellig Størrelse, deriblandt 85 Linieskibe fra

*) 1 Franc er 34⅕ Sk. dansk.

74 til 131 Kanoner, 39 fra 50 til 72 Kanoner, 69 Fregatter af omtrent samme Læstedrægtighed og Hestekraft som Linieskibene med fra 24 til 46 Kanoner, 30 Skruekorvetter paa 21 Kanoner, over 600 Fregatter og andre Skibe paa under 20 Kanoner, og 190 Kanonbaade paa 2 Kanoner og 60 Hestes Kraft, foruden Træ- og Jern-Morteerbaade. Af pantsrede Skibe ere under Bygning: 4 paa 50 Kanoner, 3 paa 34 Kanoner, 2 paa 32 Kanoner og 1 paa 22 Kanoner, endvidere 2 Kubbelskibe efter en nyere Model.

Amerika: Ved Fredericksburg i Virginien har der den 13de Decbr. staaet et blodigt Slag, hvori de Sydlige mistede omtrent 3,000 Døde og Saarede, medens de Nordlige under General Burnsides Commando leed et Tab af 10,000 Døde og Saarede. Den 27de Decbr. begyndte et stort Slag ved Murfreesborough i Tennessee, som fortsattes 5 a 6 Dage. Slaget synes at have været uafgjørende, men ved Postens Afgang ventedes Kampen fortsat. Imidlertid er Tabet umaadelig stort paa begge Sider, og som et Exempel paa Kampens Heftighed meldes, at fire Unionsregimenter mistede alle sine Officerer og Halvdelen af deres Mandskab.

Guds Tempel.

(Ideen efter et gammelt Manuskript.)

Troer Du, at ikkun der, hvor Sangen klinger
Saa smukt og lifligt fra Saamanges Bryst,
Der, hvor man Lov og Priis til Herren bringer,
Ledsaget smukt af Chorets høie Røst,
Der, hvor maaskee Du sad med Haabets Længsel
Og kasted Troens Blik i Himlen ind,
Mens mildt Du følte Trøst i Livets Trængsel,
Kort — der, hvor Brødre talte til dit Sind,
Og Du fornam, det havde Fuldmagts Stempel,
Troer Du, at ikkun der er Herrens Tempel?

Troer Du, at ikkun hist i Vestens Fjerne,
Mod Sidste-Dages store Morgengry,
Hvor over Bjerget straaler Zions Stjerne,
Og Templets Tinder reise sig mod Sky,
Hvor Israels Skarer trindt fra fjerne Egne
Forsamles glad til Lammets store Fest,
Hvorfra Gud ved Apostler allevegne
Indbyder Jordens Folkeslag til Gjest,
Der, hvor Propheten staaer med Fuldmagts Stempel,
Troer Du, at ikkun der staaer Herrens Tempel?

Troer Du maaskee i Jackson, hvor skal stande
Det store Centrumstempel rigt i Pragt,
Og vel paa Morea ved Kedrons Vande,
Naar Juda atter faaer sin gamle Magt,
Naar Jesus ud af Zion som Befrier
Er hilset og velsignet i Guds Navn,
Naar Prøvelsen er endt og Klagen tier,
Og evigt Gjensyn stiller vore Savn.
Troer Du, at ikkun da Du seer Guds Tempel?
Kun Morea og Jackson bær Guds Stempel?

Nei, gaa blot ud en Dag til Skoven ene,
Dvæl der med gudhengivent Sind en Stund,
Der klinger Lovsang fra de tætte Grene,
Thi der er Herrens Huus den grønne Lund;
Kast Blikket mod de høie, hvalte Buer,
Som reistes uden Hjælp af Støvets Haand,
Og ved Naturens Pragt, dit Öie skuer,
Skal varm Begeistring føles i din Aand,
Og der i Bøn, Du mellem Skovens Stammer
Fornemmer i Guds Tempel Aandens Flammer.

Og drag paa Havet ud, hør Stormens Stemme,
Naar vildt den kaster Bølgerne mod Land,
Da vil Du dybt med Ærefrygt fornemme,
At der Guds Storhed ogsaa tolkes kan,
Naar Lynet raser, Bølgen skumklædt stiger,
Snart høit som Taarnet, der vil Skyen naae,
Da snart igjen med Larm tilbage viger,
Da har Gud selv Dig givet at forstaae,
At dette Værk er paatrykt Almagts Stempel,
Der ogsaa kneiser stolt hans Guddoms Tempel.

Og har Du seet, naar Solens Aftenlue
Sank i sin Seiersglands til Nattens Hjem,
Naar Alt blev Stilhed, og paa Himlens Bue
En talløs Hær af Stjerner blinked frem,
Siig, følte Du da ei den Tanke stige
Med Troens Kraft og Ild frem i din Sjæl:
„Nu slumrer Alt, men hist i Lysets Rige
Jeg har en Fader, som kun vil mit Vel,
Her er hans lyse Stjernetempel bygget
Af Nattens tætte, dunkle Slør omskygget.“

Ja, viid, Guds Tempel hvælves allevegne,
Bag Templets Muur, som under Himlen blaa,
Begrændses ei af Tid og ei af Egne,
Selv i dit eget Indre bør det staae.
Har Du som Synder bøiet Dig for Lammet,
Og er Du tvættet reen i Daabens Flod?
Har Du din Broder, som ham selv annammet,
I Tro og Gjerning reist det faldne Mod?
Da er Du Verden sat til et Exempel,
Og, som en Hellig, selv et Herrens Tempel.

Da kan Du gaae iblandt den frelste Skare
Med rene Klæder op til Zions Hjem,
Da kan Du skue Babels Dom og Fare
Og Israels Rige bryde herligt frem.
Da kan Du lægge Haanden med paa Værket,
Og bygge Herrens Huus af Kalk og Steen,
Og stor, skjøndt her i Verden knapt bemærket,
Kun al din Gjerning er for Herren reen.
Da skal Du staae engang i Zions Tempel
Med Himlens Præstedom og Guders Stempel.

V. Poulsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 27de Juli 1862.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Pag. 133.)

Ifølge Apostelen Johannes' Syn skal der blive 666 falske Religioner; hvormange af disse, der allerede existere, er et Stridsspørgsmaal blandt Theologerne, men jeg formoder, at Tallet er snart fuldt. Lad mig nu spørge, om alle disse stridende Systemer bære Præg af at være af Gud? Der er idetmindste slet ingen Lighed med den Orden, som fandt Sted i Jesu og hans Apostlers Dage; det ligner meget mere den Forvirring, som charakteriserede Pharisæerne, Sadducæerne, Essæerne, Herodianerne og Stoikerne, thi disse havde forskjellige Troesbekjendelser, Principer og Anskuelser at rette sig efter, og netop saa er Tilfælde nu i den secteriske Verden. Den bestaaer af alle tænkelige Secter og Partier, som bekjende sig til en Slags Religion paa den ganske Jord. Men de Oprigtige af Hjertet ville blive udsamlede fra alle disse afvigende Troessamfund og bragte til Zion.

Tusinder af Mænd og Qvinder have lyttet til vore Ældsters Prædiken uden dog at have annammet deres Vidnesbyrd af Frygt for at miste deres gode Navn og Rygte. Ja, der er ogsaa mange Geistlige, som have lyttet med Opmærksomhed paa denne Kirkes Ældster, og de have tilbragt Dage og Nætter med at grunde over religieuse Sager, vel vidende, at dersom de adlød Evangeliet, vilde de blive foragtede af Verden. De frygte for at blive til et Ordsprog og til Spot for Menneskenes Børn i denne Slægt. Derfor har Majoriteten af dem forkastet det.

Mange berømte Mænd have undersøgt denne Gjenstand, og langt flere af dem have været bange for det var sandt, end at det var falsk. Jeg besøgte Long Island i 1837 og talte med en Præst ved Navn Newton, ja jeg opholdt mig hos ham en ti tolv Dage og prædikede Evangeliet for ham. Han bivaanede Forsam-

lingerne og han blev tilsidst saadan, at han hverken kunde spise, drikke eller sove; saameget Bryderi voldte Evangeliet ham. Men istedetfor at annamme det, sendte han Bud efter en anden Præst, der boede paa Sydsiden af Øen, i den Hensigt at faae mig omvendt eller idetmindste maalbundet. Jeg fortsatte imidlertid mit Arbeide, og det lykkedes mig snart at døbe Størsteparten af Hr. Newtons Menighed. Hr. Douglas, en Methodistpræst fra Sydsiden af Øen, kom og opholdt sig hos os nogle Dage, hvorpaa han atter reiste hjem. Jeg fulgte efter ham og døbte de Fleste af hans Menighed, saa at begge disse Mænd, istedetfor at indlægge sig Ære ved deres Opposition mod mig, vandt det Modsatte. De mistede deres Tro, deres Menighed og høstede i Virkeligheden Skam. Da jeg var der sidste Gang, var den Ene af dem kommen i Bodsfængslet for en af de værste Forbrydelser, en Mand kan gjøre sig skyldig i, med Undtagelse af at udgyde uskyldigt Blod, og den Anden gik fra Huus til Huus og falbød forskjellige Smaasager for at friste Livet.

Herrens tugtende Haand vil altid ramme dem, der stride mod den himmelske Sandhed, som han aabenbarede ved sin Prophet. Lignende Erfaring have alle vore Eldster gjort. Den Hellig-Aand har ledsaget dem og stadfæstet deres Ord, og jeg kan sige for Alle, at vi have ikke gjort Noget, uden den Almægtiges Kraft har stadfæstet det, saavidt vi have arbeidet for Guds Riges Opbyggelse.

Med Hensyn til Embeder i dette Rige kan jeg med Sandhed sige, at jeg aldrig har bedet nogen Mand om et Kald i denne Kirke, og jeg troer, jeg aldrig har bedet Herren derom mere end een Gang, hvilket hændte paa følgende Maade. Jeg begav mig op til Zions Leir i Missouri, hvor jeg saae Propheten hver Dag, og jeg vidste, han var en Prophet. Omtrent paa denne Tid vaagnede en stor Længsel hos mig efter at prædike Evangeliet. Dette Ønske voxte daglig, indtil jeg besluttede at bede Herren aabne Veien for mig. Jeg gik derfor ned i et lille Krat og bad Herren forunde mig det Privilegium at prædike hans Evangelium. Jeg bad brændende i Aanden, og da jeg var færdig, gik jeg tilbage, hvor jeg kom fra; men jeg var ikke gaaet et Par hundrede Alen, før jeg mødte en Overpræst, og det Første han sagde til mig var: „Det er Herrens Villie, at De gaaer paa Mission." Jeg svarede, jeg var beredt til at gjøre hvadsomhelst Herren forlangte af mig. Jeg blev derfor ordineret til Præst og sendt til Arkansas.

Jeg skal nu nævne en Omstændighed, som jeg aldrig har omtalt offentlig før. Jeg begav mig til Arkansas og reiste en hundrede engelske Miles Omvei for at tale med en Mand, som kort forud havde annammet Evangeliet. Han var fuld af Forbittrelse, da jeg traadte ind til ham; han rasede mod Joseph Smith, Biskop Partridge og Fader Morley; men Herren havde kundgjort mig Natten forud, at jeg havde Fjender i hiin By. Jeg udtalte mine Følelser for den Broder, som ledsagede mig, og han raadede til at forlade Byen; men jeg sagde nei, jeg vilde ikke gaae, thi jeg ønskede først at see, hvad Herren fordrede af mig. Hele Befolkningen var rasende, og vi kunde ikke komme til at prædike for Nogen. En kort Tid vidste vi ikke, hvad vi skulde gjøre, men endelig besluttede vi at besøge en gammel Mand ved Navn Hubbard, som gav os Arbeide, nemlig at hugge Tømmer. I den korte Tid vi vare beskjæftigede hermed, drev Herrens Aand mig til at besøge den gamle Apostat tre Gange, og hver Gang kunde jeg ikke Andet end bære Vidnesbyrd om Evangeliet. Da jeg forlod ham tredie Gang, fulgte han mig ud af Huset, stum-

mende af Vrede som en Djævel, men han havde ikke gaaet længere end et halvt hundrede Alen, før han styrtede død for mine Fødder. Dette er en kort, men høist besynderlig Historie.

Dengang havde jeg ikke Ret til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand, eftersom jeg kun havde det aaronitiske Præstedømme, men Herren understøttede mig i mit Kald ligesaa meget dengang, som om jeg havde været en Apostel. Vi døbte den gamle Hubbard og hans Kone, og derefter fortsatte vi vor Vei fornøiet. Herren har altid fødet og opholdt sine Tjenere og aabenbaret sin Kraft i Forhold til Omstændighedernes Krav, og saa vil han vedblive at gjøre mod Alle, der ere sine Pagter troe.

Da de Forenede Stater sendte deres Armee til dette Land for at ødelægge os, vaagede Herrens Øie over os, og han udfriede os af vore Fjenders Vold. De Ugudelige have pønset paa vor Undergang lige siden denne Kirke først blev organiseret, men vore Ledere have været inspirerede af Guds Gave og Kraft. Hvem forpurrede hiin mægtige Armees Planer? Herren vor Gud; og de Straffedomme, som Nationen nu krymper sig under, er en bitter Gjengjeldelse for den Behandling, man tildeelte os; men det er Herrens Haand, som fører Tugtens Riis, og vi kunne ikke forhindre det.

Enhver Ældste, som efterlever sin hellige Religion, veed, at det, der nu foregaaer i Verden, er overeensstemmende med den Hellig-Aands Forudsigelser, og de, som staae udenfor Kirken, kunne ligesaa godt forstaae det som vi, dersom de selv ville. Den, som vil læse Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, kan lære Verdens Skjebne at kjende, thi den er tydelig betegnet i disse hellige Skrifter. Hvem kan standse den Krig, som nu fortærer baade Norden og Syden? Ingen menneskelig Haand kan; det staaer ikke i noget Menneskes Magt, medmindre hele Nationen vilde omvende sig, thi den har udgydt Guds Propheters Blod og fordrevet hans Folk, ja det Folk, som havde Fuldmagtens Nøgler til Frelse for hele Verden, og derved have de fremskyndet deres egen Fordømmelse, og derfor er det, Herren har taget Freden bort fra dem.

Vil Freden nogensinde blive gjenoprettet blandt dem? Nei, ikke før Jorden er gjødet med sine Beboeres Blod. Naar Evangeliets Aand unddrages en Nation eller et Folk, forlader den dem i en værre Forfatning, end den fandt dem. En Grumheds og Hadets Aand vil gribe dem, og den Tid skal komme, da Enhver, som ikke vil gribe til Sværd imod sin Næste, skal nødes til at søge Ly i Zion.

Disse Ting lyde underlig for vore Landsmænds Øren i Staterne, men desuagtet ere de fuldkommen sande. Ihukom Christi Ord angaaende Templet: „Der skal ikke lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes.“ (Matth. 24, 2.) Den Herre Jesus Christus er ligesaa sanddru nu som dengang, og Ingen kan hindre hans Planers Udførelse. Frygte vi i mindste Maade hvad der vil skee? Nei, vi gjøre ikke, thi vi vide, at Herren staaer ved Roret.

Da dette Rige begyndte, var det ligesom et Sennepskorn meget lille; men Herren har opholdt det og vil fremdeles opholde det gjennem alle Tider. Endskjøndt Fred skal tages bort fra Jorden, vil dog dette Rige voxe og trives, indtil ethvert andet Rige er sønderknust og hver Magt er bleven Himmelens Gud underdanig.

Her er Ældster, som have baaret et trofast Vidnesbyrd om Evangeliet fra Maine til Texas, fra Atlanterhavet til Californien, og den samme advarende Røst har lydt i Europa og paa Øerne i Havet.

og Tusinder have annammet Budskabet og glæde sig i Sandheden.

Vi vide, at dette Værk er af Gud, og at det vil rulle frem til Seir, trods al Verdens Modstand. Krig er kun eet af de Onder, som skulle hjemsøge de Forenede Stater, og jeg kan endvidere tilføie, at der er ingen Nation, som vil undgaae den Almægtiges straffende Haand. Der er intet Øre, som jo skal gjennemtrænges af Evangeliets Røst, men efterhaanden ville Israels Ældster blive hjemkaldte fra Nationerne og en anden Slags Missionairer blive udsendte blandt dem, nemlig Lynild, Uveir, Krig og alle de Straffedomme, som ere forudsagte af Propheterne siden Tidens Begyndelse, og disse ville tugte Nationerne, indtil al den Vederstyggelighed, som nu hersker, er bleven aldeles udryddet af Jorden.

Da dette Evangelium først blev forkyndt i Verden, bedækkede tykt Mørke Menneskene, og hvilketsomhelst Folk denne Lære bliver forkyndt for af dem, der have Præstedømmets Myndighed, og som forkaster den, det Folk vil lades i et endnu tykkere Mørke, end det var tidligere, og det vil gaae blindt fremad paa Fordærvelsens Vei som et Lam, der føres til Slagterbænken, thi tidligere eller senere vil den Almægtiges hevnende Sværd ramme de Gjenstridige.

Dette er Beskaffenheden af vort Vidnesbyrd, Sødskende'; vi vide dette Værk er sandt, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og Bibelen kunde ikke blive opfyldt, medmindre Herren havde opreist Propheter til at forkynde det evige Evangelium for Menneskenes Børn. Han kunde aldrig have udøst sine Vredesskaaler over Nationerne, før han havde opreist Propheter, som vare beskikkede til at advare Verden. Det er dette Advarselsværk, som Herren nu lader udføre paa Jorden, først ved sine Tjenere, siden ved sine Straffedomme.

Medens jeg taler om Guds Rige, vil jeg bemærke, at det er sig altid selv ligt, eller med andre Ord, det bestyres altid efter de samme Love af Apostler og Propheter, og Christi Kirke kan ikke existere uden disse Embedsmænd. Om Nogen kan vise mig et Folk, som var anerkjendt af Herren uden at have Propheter, maa jeg tilstaae, det er noget aldeles Nyt for mig. Paulus siger, idet han taler om Christi Kirke: „Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere." Paa et andet Sted siger den samme Apostel, at under en saadan Organisation kan ikke eet Lem sige til et andet: „Jeg haver Dig ikke behov;" men alle ere lige nødvendige i Christi Kirke. Ligedan forholder det sig med Evangeliets Gaver og Kræfter. Mange af Eder have seet Folk, som mangle et eller andet Lem; hvis en Mand mangler en Arm, er det meget øinefaldende. Jeg husker, jeg saae engang i London en Mand uden Been, som slæbte sig afsted saa godt han kunde, og det var naturligviis meget vanskeligt for ham at bevæge sig fremad; men jeg har endnu aldrig seet en Mand gaae omkring uden Hoved. En Mand kan leve uden Arme og Been, men slet ikke uden Hoved, og saaledes er det ogsaa med Christi Kirke. Det Ene er ligesaa umuligt som det Andet. Ingen anden Orden er bleven aabenbaret i vore Dage. Vi have en Prophet som Styrer og Leder for dette Folk, og vi have tillige Hyrder, Lærere, den Hellig-Aand og Jesu Christi Aabenbaringer directe fra Himmelen, og vi erfare hver Dag Opfyldelsen af de Ting, som ere forjættede de Trofaste.

Brødre og Søstre, vi have al Grund til at være vor himmelske Fader taknem-

melige for hans Naade mod os, idet han har skjenket os sin Aand, saa vi kunne fatte og forstaae hans Riges Goder. Hvor beklageligt er det ikke, at saa Faa i denne Slægt ville annamme Evangeliets Fylde — maaskee neppe Een af hvert Tusinde har annammet det. Jøderne have lidt haardt og længe for deres Gjenstridighed, og deres Lidelser ville vedblive endnu en Tid; men Vee Hedningerne, dersom de forkaste det Lys, der bydes dem, thi naar den Steen, hvorom der tales i Skriften, falder paa dem, vil den aldeles knuse dem.

Lad os være trofaste og tjene vor Gud og stole paa ham, da kunne vi ved hans Aands Indflydelse bedømme Tidernes Tegn og beredes til at blive brugbare i vor Herres Tjeneste.

Maatte dette blive vor Lod, er min Bøn i Jesu Christi Navn. Amen.

Mennesket Handlefrihed.

Af W. W. Cluff.

Der siges, at Mennesket er afhængig af Omstændighederne. Det er imidlertid ikke saa let at afgjøre, hvorvidt denne Paastand er sand, men at Mennesket ikke aldeles er afhængig af Omstændighederne, hvilket Mange paastaae, er ubestrideligt, thi om saa var, vilde hans Handlefrihed være tilintetgjort, og følgelig kunde han ikke være ansvarlig for sin Vandel.

Vel ere vi omgivne af Omstændigheder, som øve en stor Indflydelse paa os, men ved at benytte vor frie Villie, kunne vi i en vis Grad modvirke disse Indflydelser, som, hvis de tillodes at virke paa os med al deres Kraft, snart vilde lamme den Modstand, vi kunde raade over.

Mennesket er et faldent Væsen og hele Samfundet er fordærvet under de forhaandenværende Omstændigheder. Hans Tilstand er beklagelsesværdig, fordi han er saa betynget med Lænker, som Traditionen og hans vankundige Fædres Exempel have paalagt ham. Men hans frie Villie giver ham Magt til at controlere sine Handlinger; han er aldeles ikke nødt til at bøie sig for onde Indflydelser; men desuagtet have Mange forkastet Evangeliet og ere gaaede til Fordærvelse.

Mennesket er ansvarligt for sine individuelle Gjerninger og vil engang blive krævet til Regnskab for Brugen af de Talenter, Gud gav ham. Enhver kan derfor bestemme sin egen Skjebne. Godt og Ondt ligger for Alle, og Enhver kan vælge for sig selv. Det er derfor nødvendig for de Hellige at aflægge al Egenkjærlighed og enhver anden usømmelig Følelse, som den menneskelige Natur er udsat for. Egenkjærlighed og Smaalighed berøve ofte Folk deres bedre Dømmekraft og føre dem hyppig fra Pligtens Sti.

Jeg formaner derfor af ganske Hjerte Enhver til at stræbe at tilegne sig Sandhedens Aand saavel som alt Andet, der er skikket til at forædle og opreise Menneskene og frelse dem i Guds Rige. Hvis vor eneste Stræben kun var at befæste vor Saliggjørelse, vilde vi ikke faae megen Tid tilovers til Misundelse, Bagtalelse og andre Unoder. Enhver bør pleie den Aand, som „ikke tænker ondt," men som „føier Tro til Dyden, til Dyden Kund-

skab, til Kundskaben Afholdenhed, til Afholdenheden Taalmodighed, til Taalmodigheden Gudfrygtighed, til Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men til Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle," (2 Petr. 1, 5-7.) da vilde de bære over med hverandres Ufuldkommenheder og om mulig hjælpe deres Broder og Søster ved at sige dem deres Feil aabenlyst, istedetfor at aabenbare dem for Alle og Enhver.

De, som give efter for Lysten til at finde Feil, ere hildede i Djævelens Garn, der vil drage dem Skridt for Skridt bort fra Lyset og fylde deres Hjerte med Utilfredshed. De ville snart aldeles beherskes af den farlige Følelse, at Alle gjøre Uret, medens de selv indbilde sig at have naaet Toppunktet af al Fuldkommenhed. Medmindre saadanne Individer hurtig omvende sig, ville de synke dybere og dybere i Mørke og Vantro, indtil de tilsidst finde sig udstødte af Kirken; da først ville de see deres sande Tilstand.

Private Interesser føde ofte Uenighed og bringe Folk i vanskelige Forhold; naar de give efter for Lucifers Fristelser, blive de dragne ind i Omstændigheder, over hvilke de ingen Control have. Blot et ubesindigt Ord eller en overilet Handling er ofte nok til at sætte en Mand i en skjæv Stilling, som det vil falde ham vanskeligt at rede sig ud af.

Det er enhver Helligs Pligt at leve saaledes, at Herrens Aand stadig kan boe hos ham og derved skjænke dem en Sjælero, som Verden hverken kan give eller tage. Naar de Hellige efterleve deres Religion, kunne ingen Omstændigheder hindre dem i at gjøre hvad ret og godt er, og de ville da have Kraft til at modstaae de Fristelser, som desværre haveført Saamange til Fordærvelse.

Verdens Redebonhed til at troe Ondt om Sandheden og dens Tilhængere.

(Fra „Millennial Star.")

Det vilde være interessant, hvis det var overkommeligt, at optegne alle de Løgne og falske Fremstillinger, som ere udspredte om de Sidste-Dages Hellige, deres Tro og deres Vandel. Havde vi ikke Syn for Sagen, skulde vi ansee det for umuligt, at saadanne høist usandsynlige Historier kunne troes af intelligente Folk. Menneskene sige, de kunne ikke troe det Vidnesbyrd, som Israels Ældster bringe dem; de kunne ikke fæste den Lid til vore Grundsætninger, som er fornøden til at kunne adlyde Herrens Bud; men paa samme Tid ere de lutter Øre til at opfange og villige til at troe de utroligste Ting om os. En Tiendedeel af den Tro, som de saaledes bortødsle paa disse løgnagtige Opdigtelser, vilde, hvis den blev tilbørlig luttret ved den Hellig-Aands Indflydelse, sætte dem istand til at annamme med Glæde Frelsens Budskab.

Der er ingen Beretning om os — den være saa urimelig og ufornuftig den være vil — uden den bliver modtaget med den største Begjerlighed af en vis Klasse Individer, medens alle de Vidnesbyrd, vi frembære, grundede baade paa Bibelen og

Fornuften, forkastes med Haan som uværdige deres Opmærksomhed. To og tredive Aars Forløb har ikke bragt nogen Forandring hos nævnte Personer i denne Henseende. Endskjøndt Evangeliet er bleven forkyndt saa lang en Tid i Christenhedens Midte, og de have seet dets Frugter under de forskjelligste og meest trykkende Omstændigheder, ere de desuagtet ligesaa rede til at frakjende de Hellige al Dyd og alle andre gode Egenskaber, som de vare, da Kirken først grundlagdes.

Man kunde have tænkt i Begyndelsen, at dersom de Hellige blot fik Tilladelse til at vise Verden i en Snees Aar Beskaffenheden af deres Tro, vilde al den taabelige og meningsløse Opposion, som maatte antages begrundet i Folks Ubekjendtskab med vor Lære, efterhaanden fortrænges af en mere liberal og troende Aand. Man kunde have tænkt, at ved taalmodig at finde sig i gjentagne Forfølgelser, Bespottelser, Fordrivelser og endog i, at Mange bleve ihjelslagne for det Vidnesbyrd, vi bragte, vilde Verden tilsidst blive overbeviist om, at der var noget Mere end blot menneskelig Viisdom, Magt og Energi forbundet med denne nye Lære, og at dens Tilhængere maatte være besjælede af den samme Aand, som havde opholdt Jesus og hans Apostler, og de Hellige, som troede deres Vidnesbyrd, dengang de vare paa Jorden. Men desværre, det Modsatte har været Tilfælde. Uagtet Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd er bleven fremlagt om dette Folks Reenhed og dets Principers Rigtighed; uagtet de utallige Løgne og skammelige Bagvaskelser mangfoldige Gange ere blevne afslørede og gjendrevne; uagtet Begivenhedernes Gang har priisgivet dem til Verdens Haan og Foragt, som saa grusomt forfulgte os i Fortiden, uagtet alt dette er der ligesaa liden Tilbøielighed hos Folk idag at underkaste sig Sandhedens Budskab, som det var for tredive Aar siden. Disse Resultater, kan man synes, stemme kun daarlig overeens med Menneskenes Begreber om Sandhedens Magt, men de ere fuldkommen stemmende med Herrens Aabenbaringer til Propheten Joseph, før Kirken blev organiseret. Det blev ham sagt, at Forfølgelse skulde rase mere og mere, thi Menneskenes Ugudelighed skulde aabenbares, og at de, som ikke havde bygget paa Klippen, skulde søge at omstyrte Kirken; samt at hans Navn skulde blive bekjendt videnom og holdes deels i Ære, deels i Foragt hos Nationerne, thi det Værk, Herren vilde lade ham udføre, skulde bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at rase; men Værket skulde voxe jo mere man stred imod det, og de, som annammede det, skulde tiltage i Kundskab, indtil de bleve herliggjorte og erholdt en Arv i Guds celestiale Rige.

Hvis dette var Menneskers Gjerning alene, kunde man have ventet andre Resultater end dem, vi see; men da den er af Gud og har til Formaal at udfrie Menneskenes Børn af Syndens Aag og løse Jorden af Mørkets Lænker, er det ikke mere end rimeligt at vente, at Satan vil anstrenge sig til det Yderste for at forsvare sin tilranede Magt og forhindre den Almægtiges Hensigter, og værne om den Elendighed og Ugudelighed, som saalænge har hersket paa Jorden.

Det vilde være ufornuftigt at antage — at dømme efter hans hidtidige Færd blandt Jordens Beboere — at han vil trække sig tilbage uden Kamp. Han er seierdrukken af Erindringen om tidligere Held og Triumpher; han har ofte erfaret, hvor let Menneskene lade sig forlede, til at han nu skulde lade sig skræmme med Eet. I mangen en Kamp har han fundet dem som Daarer, der kun altfor villigt gik ham tilhaande med atter at paalægge

hverandre de Lænker, som de kort forud søgte at bryde.

Lucifer er med Rette bleven kaldt „Faderen til al Løgn" og „en Morder fra Begyndelsen." Løgn er hans Yndlingsvaaben, og ved at udsprede Usandhed blandt Menneskenes Børn ophidser han dem til Voldsgjerninger mod enhver Ting, der er af Gud, og disse Voldsgjerninger udarte desværre altfor ofte til Mord. Nationernes Forkastelse af Sandheden og deres Forhærdelse mod Guds Tjeneres Budskab gjør dem særdeles modtagelige for Satans Indflydelse og bereder dem til at vorde hans udkaarne Redskaber til at udføre hans onde Hensigter.

Det er øiensynligt nok for en opmærksom Iagttager, at Verden er mere forhærdet og mere redebon til at troe alslags Løgn om Guds Rige idag, end den var, da det først oprettedes. Verden modnes i Synd. De Oprigtige og Sagtmodige, de, som ville underkaste sig Herrens Bud, ere Aar efter Aar blevne udsamlede fra Nationerne ved Evangeliets Prædiken, og eftersom disse ere udsamlede, er der naturligviis blevet saameget mindre Dyd, Reenhed og Gudsfrygt tilbage, og Evangeliets Forkyndelse i de sidste to og tredive Aar, saavel mundtligt som ved Pressens Hjælp, har forholdsviis ladt kun Faa tilbage, der kunne undskylde sig med Uvidenhed om samme.

Hvor Menneskene have hørt Evangeliet og forkastet det, der har Herrens Aand begyndt at trække sig tilbage, indtil de ere blevne aldeles blottede for dens velgjørende Indflydelse. Herren siger, at den, som ikke omvender sig, skal fratages endog det Lys, han har annammet, thi min Aand skal ikke evindelig trætte med Mennesket.

Den Beredvillighed, hvormed Verden tager enhver tænkelig Løgn for gode Varer, er næsten utrolig. Vi behøve kun at tilbagekalde i Erindringen Aarsagen til „Utah-Expeditionen" og den Forfølgelse, som blev de Hellige tildeel paa samme Tid overalt paa Jorden, for at finde Beviser herfor. I et Par Aars Tid saae det ud som om Lucifer havde uindskrænket Privilegium til at proppe Folk med alslags Løgn og Opdigtelse, hvilket han ogsaa benyttede sig af med al den Udholdenhed, som er en Djævel egen. Han fandt ogsaa andægtige Tilhørere nok baade blandt Præster og Folk, Rige og Fattige, Lærde og Ulærde, som villigen troede alle hans Opspind. Siden den Tid har den offentlige Mening tildeels været kjed af denne idelige Raaben og har ladet sig mindre paavirke deraf. Imidlertid var Sandheden vedblevet at gaae sin jevne, stadige Gang fremad mod Maalet, indtil den havde afsløret alle disse falske Fremstillinger fuldstændig. Efter den gjorte Erfaring skulde man troe, at Menneskene vilde være mindre tilbøielige til at lade sig bedrage i denne Henseende, men besynderlig nok, de vilde være ligesaa villige til at troe Løgn om os i denne Dag som tidligere, hvis Lucifer skulde fornye sine gamle Bestræbelser.

Vi ønske derfor at raade Præstedømmet og de Hellige til at berede sig for de kommende Ting, og ikke lade sig betrygge ved den forfængelige Tanke, at Satan er eengang bleven slagen og vil ikke gjenoptage Kampen. Herren kan give os en lille Frist engang imellem til at samle nye Kræfter, han kan lade sin Almagt komme os tilgode forsaavidt, at han ikke lader Fjenden aldeles overvælde os, men vi kunne være visse paa, at Satan vil fortsætte Striden med Fortvivlelsens Mod. Lad os derfor ikke hendøse vor Fredstid til ingen Nytte, men derimod bruge den til at befæste ethvert svagt Punkt og væbne os til nyt Forsvar, naar han atter rykker imod os til Kamp med sit gamle Had og al sin Bitterhed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Om Frafald.

Der gives nogle Individer, som ere meget tilbøielige til at paatage sig Mere end de kunne udføre, rimeligviis fordi de overvurdere deres Kræfter eller Udholdenhed. Dette see vi ikke alene i Hverdagslivets Sysler, men ogsaa i moralsk og religieus Henseende. Naar en Mand eller Qvinde adlyder Evangeliets Fordringer ved at gjennemgaae dets Ordinantser, paatage de sig derved den Forpligtelse at vandre overeensstemmende med de Forskrifter, som ere givne til deres Rettesnor, og dersom de undlade dette, paadrage de sig derved den Straf at blive udstødte af Kirken. Saa langt strækker Loven sig, og naar de ere underrettede om deres Udelukkelse, ere de aldeles frie for enhver moralsk Forpligtelse, som tidligere paahvilte dem til denne Kirke. Men sæt, at en Hellig skulde blive træt og undfange den Tanke, at han ikke kan opfylde de Pligter, som paahvile ham, hvad bør han saa gjøre? Han burde gaae hen til de rette Authoriteter og anmode dem i al Venlighed at opløse de Samfundsbaand, som binde ham til dem, saa han kan skilles fra Kirken med gode Følelser og gaae sin Vei i Fred. Denne Fremgangsmaade synes at være saa simpel og ligefrem, at „selv en Daare ikke kan tage feil deraf." Men det er ikke blot Daarskaben at løbe bort fra Kirken uden at tilkjendegive det paa rette Sted, vi sigte til med disse Linier, men vi sige, at det er et stort Misgreb, thi Enhver, som gjør sig skyldig heri, paadrager sig tillige Straf for at have brudt sin Pagt, hvorimod — havde han bedet om at blive løst fra sine moralske Forpligtelser, vilde man villigt have efterkommet hans Ønsker.

Under en Krig kaldes saadanne Individer Deserteurer, og de militaire Love dømme dem fra Livet. En Apostat er værre end en Deserteur, thi han svigter Moralens og Sandhedens Banner, og hvad Straf har han fortjent? Hans Straf skal være den troløse Pagtbryders. Saadanne Individer omtales af Apostelen Paulus, som Folk, der ere uforstandige, utjærlige, uforligelige og ubarmhjertige, som uagtet de kjende Guds retfærdige Dom, at de, der gjøre deslige Ting, ere skyldige til Døden, dog ikke alene gjøre det, men give ogsaa dem sit Bifald, som gjøre det. (Rom. 1, 31. 32.)

Apostaterne søge altid at finde en Undskyldning for deres nedrige Adfærd, ved at raabe høit og lydelig, at de ere blevne bedragne, tænkende udentvivl, at hvis de blot kunde indbilde Folk, at de ere blevne forurettede, troe de, at de ere retfærdiggjorte; men dette er ikke Tilfælde. Ethvert tænkende, fornuftigt Menneske vil see det Skjændige i en saadan Handlemaade, thi dersom en Mand slutter en Pagt, er han pligtig til at holde den, og Intet undskylder ham, om han bryder den, især da han har Ret til at faae den hævet, naar han blot beder derom.

Men hvordan skulle vi forholde os? Dersom vi ikke troe de frygtelige Beretninger, som Apostaterne bringe tiltorvs, have de naturligviis ingen Indflydelse paa

os; men antag nu, at de vare sande, hvad maae vi saa troe? Simpelthen at Apostaten enten er en Daare eller en Forræder. Hvis kun en Tiendedeel af hans Historier var sand, saa var han en Daare, at han nogensinde indgik i Kirken, thi han skulde have undersøgt Sagen nøiere først. Paa den anden Side, hvis hans Paastande ere falske, da er han en Forræder, og en Forræder bliver han, hvordan Sagen end stiller sig. Hvem kan vel fæste Lid til en Forræder? thi dette er det mildeste Navn, vi kunne give ham.

Men, spørger man, hvorfor viser han saadant Had mod sine forrige Brødre? Af flere Grunde, og vi ville her nævne nogle. Den arme Stakkel prøver først paa at vinde Agtelse hos Sandhedens Fjender ved at vise sig ivrig for dens Nedrivelse, og haaber dernæst forgjeves at skjule sit Forræderi ved at bagvaske sine tidligere Venner saa meget som mulig; men først og sidst bliver han ledet af den Aand, som bragte Lucifer, Morgenrødens Søn, til at falde fra sin ophøiede Stilling, og som endnu ophidser ham til Kamp mod den Almægtige, ikke forbi Gud er uretfærdig og ubarmhjertig, men fordi Satan veed, at han ved sin egen Daarskab har forspildt sin Ophøielse, og af puur Ondskab søger han derfor at drage saamange som mulig til Helvede. Saaledes ogsaa med Apostaten. Kjendende sin egen Uværdighed, paavirkes han af djævelsk Misundelse mod Andre, og søger af al Kraft at drage dem bort fra Sandheden for om mulig at faae forøget Selskab i sin Elendighed.

Vi kjende Mange, som ere blevne Offre for Frafald, men næsten i alle Tilfælde er det fremkaldt ved en eller anden Overtrædelse af de guddommelige Love, som i sig selv vilde have været nok til at udstøde ham af de Helliges Samfund. Vi kunne med fuld Overbeviisning sige, at aldrig er en ærlig og oprigtig Mand løbet bort fra denne Kirke med Løgnehistorier og Bagvaskelser om samme.

Der gives imidlertid gode og skikkelige Folk, som ere tilbøielige til at lade sig bedrage af løgnagtige Fremstillinger, der bringes dem af disse usle Charakterer, som liig Judas ere villige til at sælge deres tidligere Venner for nogle faa Stilling. Det er for at advare saadanne Personer mod Overtræderes Bagtalelser, at denne Artikel er skreven. Vi have aldrig fundet i vor Erfaring, at en Apostat bliver et godt og hæderligt Medlem af Samfundet, hvormeget han end selv maatte tale om Ærlighed; thi dersom han engang har vendt Kappen, er der Sandsynlighed for, at han kan gjøre det nok engang, naar Leilighed gives, og man vil finde, at det Slags Mennesker ere ligesaa rede til at forraade nye Venner, som de vare til at forraade deres gamle. Man vil ligeledes finde, at de ere de meest utaknemmelige Skabninger paa Jorden. De ere først villige til at annamme Evangeliet og til at knytte Samfundsbaand med Kirkens Medlemmer, ja anmode dem maaskee om at blive erindrede i deres Bønner for Naadens Throne, og have maaskee det Forsæt at ville tjene Herren; men deres Gudsfrygt er af kort Varighed, og da de derfor blive revsede, søge de at hevne sig paa deres Velgjørere ved at udraabe dem som Mammonsdyrkere, og efterhaanden som de blive dristigere, ophobe de al mulig Skjændsel og Vanære paa de bedste Venner, de nogensinde havde og nogensinde ville faae paa Jorden.

Vi ere bange for at vise dem formegen Ære, ved at skrive saa lang en Artikel om dem, og ville derfor slutte med den Bemærkning, at om der er Nogen paa Jorden, som vi foragte mere end en Hykler, da er det visselig en Apostat eller Forræder.

Correspondance.

Christiania Conference.

Christiania, den 13de Januar 1863.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Den 17de f. M. kom jeg atter tilbage til denne By, efter næsten et halvt Aars Fraværelse. Min Rundreise i Conferencen har i den Tid været meget velsignelsesrig, for hvilket jeg føler mig inderlig taknemmelig til den Almægtige. Med Dampskib forlod jeg Christiania den 2den Juli, Dagen efter var jeg samlet med de Hellige i Brevigs Green, som tæller 20 Medlemmer. Denne blev organiseret i 1852, hvorefter Conferencen da fik sit Navn, som den trofast, men upassende har baaret i mange Aar, indtil De selv i afvigte October Conference forandrede det til Christiania Conference, som jeg finder mere passende. Adskillige gode Forsamlinger, som jeg fik Leilighed til at afholde, bragte Liv og Glæde blandt disse trofaste Sjæle, der med megen Længsel imødesee deres Udfrielsesdag.

Efter en 10 a 12 Dages Ophold der, i hvilken Tid To bleve tillagte Menigheden, fortsatte jeg min Reise 6 Miil længer Vest, til Østerriisøer. I denne By har jeg altid fundet varmhjertede Hellige; her havde den første Normand, som blev tillagt Kirken, sit Hjem; dog blev han ikke døbt her, men i Aalborg i Jylland, hvor han i Egenskab af Skipper traf sammen med Apostelen Erastus Snow, og ved ham først hørte de Sidste-Dages Helliges Lære, troede og blev døbt i 1851. Denne Mand medbragte de første danske Brødre til Norge; Mange troede og annammede Evangeliet i nævnte By, og omtrent 75 Sjæle ere udvandrede herfra og glæde sig blandt Zions Folk. Endskjøndt mit Ophold denne Gang ikke var under de allergunstigste Omstændigheder, holdt jeg dog 4 a 5 gode Forsamlinger, og Syv bleve tillagte Kirken ved Daab, saa den Green nu tæller 26 Medlemmer. Tolv Dage hengik ogsaa her under de behageligste, opmuntrende Sammenkomster.

Damperen kom, og jeg maatte atter videre. Som i forrige Dage saae man ogsaa nu de Hellige omkring paa Fjeldpynterne tilvinke mig deres Farvel. Dagen efter naaede jeg Christiansand. Skjøndt denne Byes langt talrigere Folkemængde og de mange Vidnesbyrd, som ere aflagte, har dog aldrig Sandheden havt stor Fremgang her, og aldrig har jeg fundet den Begjerlighed efter at høre Herrens Tjenere, som paa flere andre Steder. Denne Green tæller 15 Medlemmer, med hvilke jeg tilbragte otte Dage. Skjøndt ingen offentlige Forsamlinger afholdtes, nød vi dog mange herlige Opmuntringer tilsammen. Ogsaa her følte jeg, at Dagen var ikke fjern, da Evangeliets sande Lys vil bryde frem og optøe de kolde og i Sectismens Garn hildede Hjerter. Disse tre nævnte Grene udgjøre et District.

Den 4de August gik jeg ombord paa Dampskibet „Hakon Jarl" til Stavanger, hvor jeg ankom næste Dag. Mit tidligere 11 Maaneders Ophold i denne By, nemlig 1855 og 56, gjorde, at jeg havde endnu adskillige gamle Venner sammesteds. Her har Menigheden et rummeligt Forsamlingslocale, det næstbedste i Conferencen. Samlet med de Hellige og andre Venner nød vi de behageligste Timer

tilsammen, idet Guds Aand ofte var rigelig udgydt i vore Forsamlinger. Jeg besøgte de Hellige, som adspredte boe omkring ved Fjordene. I Jelse Sogn organiserede vi en Green og adskilte den fra Stavangers, som dog begge udgjøre et District og bestyres af en Districtspræsident. Jeg opholdt mig her i sex Uger, i hvilken Tid Ni bleve døbte. Districtet talte ved min Afreise 93 Medlemmer, og det seer ud til, uagtet Secternes megen Modstand, at Mange Tid efter anden ville forene sig med Kirken.

Med Dampskibet „Bergen" afgik jeg til Bergen den 8de September, opholdt mig der i fire Dage, og besøgte de faa Hellige, som ogsaa paa dette Sted have faaet Tro paa det gamle Evangelium. Megen Sæd er bleven udsaaet, men synes desværre at være falden paa Steengrund; dog Herren veed at gjøre sin egen Gjerning. Med samme Dampskib afgik jeg til Trondhjem, hvor jeg ankom efter fire og en halv Dags Reise, den 17de s. M. Ogsaa her mødte mig en lille Flok fattige Hellige, hvis glædestraalende Ansigter vidnede om, at noget Godt boede i Hjertet. Jeg selv optraadte i denne By i 1856; en kraftig Adgang aabnedes mig til at prædike Evangeliet dengang. Byens Præster overlode mig velvilligt et Skolelocale til offentlig Afbenyttelse — ja selv nu, naar jeg passerede det Sted, mindes jeg med behagelige Følelser den Tid, da jeg for en stor Folkemasse bar Vidnesbyrd om Guds store Gjerning i de sidste Dage. Naar jeg betænker, at Sandheden har lydt i deres store Sale, da føler jeg mig stedse lykkelig, erindrende, at „dette Riges Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk." Men vi maatte snart vende om og begynde paa den smalle Ende af Hornet, som gamle Fader Smith, Prophetens Fader, pleiede at sige. Intolerancens Aand har her meer end noget andet Sted i Landet været følt. Hvormange Forhører, Arrestationer, Domme og Mulcter have ikke ledsaget Værkets Fremme her! Qvinder have siddet paa Vand og Brød, kun fordi de troede og lode sig døbe. Af Mangel paa Forsamlingslocale have ti Forsamlinger i Sommerens Løb været afholdte under aaben Himmel, indtil Pøbelen forhindrede dem ved alleslags Optøier.

Nei, jeg har endnu 100 Miil at reise for at komme til den yderste Deel af Missionen.

Med Dampskibet „Nord Cap" forlod jeg Trondhjem den 2den October, som efter syv Dages Seilads bragte mig til Hadseløerne. Nu var jeg da egentlig kommen til Nordlandet, hvor kun Fjeld og Banker, Klipper og Skjær møde Øiet. Her ernære Folk sig næsten udelukkende af Fiskeri. En lille Green, kaldet Dals Green, paa 12 a 14 Medlemmer, udgjør alle de Sidste-Dages Hellige paa Nordlandet. Ogsaa her har Øvrighedens Forfølgelse været meget streng, saa at Forstanderen endog blev idømt en Mulct af 60 Spd. kun for at have administreret Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave paa een Person, som var bleven døbt. Jeg afholdt to gode Forsamlinger i Senjens Fogderi, Finmarkens Amt, hvor de fleste af de Hellige boe. De vare Alle meget levende i Sandheden, fulde af Tro og den Hellig-Aand. Jeg føler som om Israels mægtige Gud vil velsigne sit Riges Fremme paa Nordlandet, naar Arbeidere blive opreiste til at bære Vidnesbyrd.

Efter fem Ugers Ophold der, vendte jeg tilbage til Trondhjem med Dampskibet „Æger" den 12te November. Efter omtrent 400 Miils Dampskibsseilads følte jeg mig tilfreds for denne Gang, og Herren være takket for sin Beskyttelse og faderlige Varetægt. Jeg stod nu kun 48 Miil

fra Christiania, hvilke jeg tænkte at tilbagelægge over Land. Endnu fjorten Dages Ophold i Trondhjem og jeg forlod den; elleve gode, fredelige Forsamlinger vare blevne afholdte, og Elleve døbtes under mit Ophold dersteds; fornyet Liv og Glæde syntes at trænge ind i de Helliges Hjerter, og de følte sig lykkelige og rige midt i deres Fattigdom. Dette District tæller 63 Medlemmer og har sin Præsident, som tillige er Forstander. Til Fods vandrede jeg over Dovrefjeld til Lillehammer i otte Dage, en Strækning af 32 Miil; snart stod jeg blandt de Hellige paa Hedemarken, hvor to Grene ere organiserede, hvis Medlemmer jeg ikke før havde seet. Efter nogle Dages Ophold der, tog jeg med Jernbanen til Hovedstaden. Jeg fandt her det samme Liv og den samme Fremgang som tidligere, og var glad og taknemmelig ved atter at see min Broder F. Dorius, besjælet af den gode Aand.

Christiansands District indbefatter 5 Grene, hver med sin Forstander, 4 omreisende Ældster og en Districtspræsident; den blev organiseret i 1853 med 12 Medlemmer, men tæller nu 510 Medlemmer. De første danske Brødre ankom til Norge 1851, og de første Menigheder oprettedes i Riisøer, Brevig og Frederikstad.

Jeg har endnu at omtale Drammens og Frederikstads Districter. Det første indbefatter 3 Grene, tæller 90 Medlemmer og har en præsiderende Ældste; det andet har 2 Grene og tæller 80 Medlemmer, og har ligeledes en præsiderende Ældste.

Da det i Begyndelsen ikke kunde afgjøres enten vort Samfund burde henregnes til christne Dissentere eller ei, arresteredes vore Brødre 1852, og sad i Frederiksstads Arrest i syv Maaneder, men bleve derpaa løsladte paa Betingelser. Af Landets fem Bistopper stemte to imod, men tre for, at vi indgik under Dissenterloven; desuagtet overleveredes vor Sags Afgjørelse i den juridiske Domstols Hænder, Høiesteret dømte os som Uchristne og vi bleve stillede udenfor Dissenterloven 1853. Siden den Tid have vi altid stødt paa saadanne Vanskeligheder, som synes at kunne standse Herrens Gjerning; men ingenlunde. Jeg troer Ingen af de Hellige føler sig besværet under Forfølgelserne, nei tvertimod, de ere glade og lykkelige for et saadant Privilegium. Jeg maa endnu tilføie, at med faa Undtagelser have Øvrighederne været meget humane imod os.

I 1854 indgave vi en Petition til Storthinget om Religionsfrihed, men den blev skrinlagt. Atter have vi til det forsamlede Storthing i Aar indsendt en Petition; den var forsynet med over 800 Underskrifter. Vi ville være glade hvad Udfaldet end bliver, og sige: Alt er vel.

Altid nedbedende Guds Velsignelse over Dem og Deres Arbeide tegner jeg mig Deres hengivne Broder i Guds Sag.

C. N. Dorius.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 140.)

Er der ingen Selvstændighed i det politiske Element? Vil ikke Folket reise sig i sin Kraft, og med den Bestemthed og Iver, der er saa eiendommelig for

dem, sætte en Grændse for dette Uvæsen ved at straffe Ugjerningsmændene paa den eftertrykkelige Maade, deres Daad fortjener, paa det Nationen kan frelses fra den Skjændsel og fremtidige Ruin, som i modsat Tilfælde uundgaaelig vil blive dens Lod?

Joseph Smith, jun.

Ældste Markham havde sluttet sine Forretninger i Jackson og er vendt tilbage til Far West. Pøbelen forfulgte ham tilhest lige til Floden i den Hensigt at skyde ham. Broder Markham opholdt sig i og omkring Far West til den 24de.

Ved min Ankomst til Quincy fandt jeg, at Brødrene havde med Flid søgt at faae deres Forurettelser i Missouri undersøgte, hvilket følgende Brev udviser.

„Burlington, Jowa Territ.,
den 22de April 1839.

„Min Herre! Jeg sender Dem herved indsluttet tvende Breve, eet til Præsidenten for de Forenede Stater og eet til Gouverneur Shannon i Ohio. Da Eders Bestræbelser gaae ud paa at faae undersøgt de Kjendsgjerninger, som staae i Forbindelse med Eders Ulykker, har jeg anseet det for klogest at tilbageholde enhver Ytring af min personlige Mening i denne Sag. Det er mit oprigtige Haab, at det maa lykkes Eder at faae en grundig Undersøgelse bragt istand angaaende Aarsagerne til og Udstrækningen af Eders Lidelser, og at Regjeringen maa skjenke Eder den Opmærksomhed, der tilkommer Eder som Borgere af de Forenede Stater.

Med Agtelse,
Deres ærbødige Tjener
Robert Lucas.

„Til
Doctor Sidney Rigdon.“

„Burlington, Jowa Territ.,
den 22de April 1839.

„Til Hs. Excell. Martin van Buren, Præsident for de Forenede Stater.

„Jeg har herved den Ære at introducere for Dem Overbringeren heraf Doctor Sidney Rigdon, som i mange Aar har været en Borger af Staten Ohio og en kraftig Støtte for Hovedregjeringens Administration.

Dr. Rigdon besøger Washington, efter hvad jeg hører, som Repræsentant for et Samfund, kaldet Mormonerne, for at udvirke hos de Forenede Staters Regjering en Undersøgelse af Aarsagerne til deres Uddrivelse fra Staten Missouri, saavel som de forskjellige Omstændigheder, der staae i Forbindelse med denne mærkværdige Begivenhed.

Jeg anseer det som min Pligt at anføre til nævnte Folks Gunst, at de i flere Aar have havt en Menighed organiseret i Ohio, og at de i denne Stat, saavidt jeg har bragt i Erfaring, ansaaes som et driftigt og godmodigt Folk, og jeg kan ikke erindre nogensinde at have hørt, at Nogen af dem er bleven anklaget for Overtrædelse af Lovene.

„Med Høiagtelse tegner jeg mig Deres ærbødige

Robert Lucas.“

„Burlington, Jowa Territ.,
den 22de April 1839.

„Til Hs. Excell. Wilson Shannon, Gouverneur over Staten Ohio.

„Jeg har herved den Ære at introducere for Dem Doctor Sidney Rigdon, som i en Række af Aar har været en Borger af Staten Ohio. Dr. Rigdon ønsker at opnaae fra de Forenede Staters Regjerings Side en Undersøgelse af Aarsagerne til Mormonernes Uddrivelse fra Staten Missouri, samt de med denne

mærkværdige Begivenhed forbundne Omstændigheder. En saadan Undersøgelse, forekommer det mig, have de retmæssig Krav paa som Borgere i de Forenede Stater, saavel som hele den øvrige Nation.

„Hvad Hjælp De kan yde Dr. Rigdon til Opnaaelsen af hans Ønske, skal altid blive paaskjønnet med Taknemmelighed af

„Deres oprigtige Ven og ærbødige Tjener,

Robert Lucas."

„Far West, Missouri, den 23de April 1839.

„Til John P. Green, Quincy, Illinois.

„Den øverste Deel af Dæmningen til Hr. Bensons Mølledam blev bortskyllet af de sidste Dages stærke Strøm, og hvis den ikke bliver repareret, vil Altsammen rives bort.

„Committeen er reist, og hvis Fader Smith vilde sende mig en Fuldmagt i Forbindelse med dHrr. Benson og Corrills, kan jeg maaskee faae Møllen solgt, inden Alt er tabt. Maaskee jeg derved kan redde Noget for den gamle Mand, som jeg lovede Hyrum, jeg vilde gjøre, hvis det var muligt, fordi de nu ere i Trang. Vil De udvirke dette?

W. W. Phelps."

Hele denne Dag modtog jeg Visiter af mine Brødre og Venner, og havde i Sandhed en behagelig Tid.

Onsdagen den 24de. Ældste Parley P. Pratt og hans Medfanger førtes frem for Ray Countys Grand Jury i Richmond, og Darwin Chase og Norman Shearer bleve løsladte efter sex Maaneders Arrest. Madam Phelps, som havde været hos sin Mand i Fængslet nogle Dage, i det Haab, at han skulde blive løsladt, tog nu Farvel med ham og begav sig med sit lille Barn paa Veien til Illinois. Fangernes Antal i Richmond var nu reduceret til fire. King Follet var bleven indsat i Arresten omtrent midt i April; han blev bortslæbt fra sin ulykkelige Familie netop i det samme Øieblik de skulde forlade Staten. Saaledes var der af alle Fangerne, hvis Fængslingsomkostninger for Statens Vedkommende beløb sig til 200,000 Dollars, kun to af de oprindelige tilbage, som hørte til Kirken, nemlig Morris Phelps og Parley P. Pratt. Hr. Gibbs havde nemlig fornegtet Troen for at frelse sit Liv. Alle, som løsloldes mod Caution, bleve landsforviste fra Staten, tilligemed de, der havde cautioneret for dem. Saaledes har Ingen Udsigt til at faae sin Sag behandlet for Retten, undtagen Brødrene Pratt og Phelps, og disse ere uden Venner og Vidner i Staten.

Ældsterne Clark og Turley mødte Alpheus Cutler, Brigham Young, Orson Pratt, George A. Smith, John Taylor, Wilford Woodruff, John E. Page, Daniel Shearer med Flere, hvilke vare paa Veien fra Quincy til Far West for at opfylde Aabenbaringen den 26de, og Clark og Turley vendte om og fulgte med dem.

Ældste Markham gjorde en Tour til Tenneys Grove.

I Aften samledes jeg med Brødrene i Raad.

Uddrag af et Raad, afholdt i Quincy den 24de April 1839, hvor Præsident Joseph Smith valgtes til Ordfører og Br. A. Ripley til Skriver.

Efterat Raadet var aabnet med Bøn af Ordføreren, fremstod Ældste John P. Green og forklarede Hensigten med Mødet.

(Fortsættes.)

Morgensang.

Mel. Tak, Fader, Tak, Du sendte Sønnen.

For Dig, o Fader, vil vi bøie
Os ned i denne Morgenstund,
Og sende Tanken mod det Høie,
Med Tak for rolig Natteblund,
Vi takke Dig for Søvnen sød,
For Ro og Hvile, som vi nød.

Hav Tak for Naaden, kjære Fader,
Du skjenked os at leve nu
Paa denne Tid, da Du jo lader
Dit Folk fra Babel drage ud.
Vi takke Dig for Sandheds Ord,
Som saligt i vort Hjerte groer.

Hjælp Du os nu i Dag, vi bede,
Og lad din Aand os lede frem,
Saa vi os i din Sandhed glæde,
Og Haabet om det nye Hjem.
Ja Herre, hjælp os frem i Dag,
At Dig vi vandre til Behag.

Nu vil vi trygt os overlade
Til Dig med Legeme og Aand,
Lad onde Magter os ei skade,
Men leed os stedse ved din Haand,
Med Dig og Søn og Hellig-Aand
Vi vandre trygt i Pagtens Baand.

J. Johansen.

Vore Bogagenter underrettes herved om, at en ny Omarbeidelse af „det celestiale Ægteskab" er snart færdig fra Pressen, hvorfor de bedes at indsende deres Reqvisitioner, saa Emigranterne kunne blive forsynede.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 18de Mai 1862.

(Fra „Deseret News.“)

Vi have netop hørt, at Engle fra Himmelen og Sandhed fra Jorden have mødt hinanden og i Forening baaret Vidnesbyrd om dette Værk. Vi have tillige hørt om Ting, der vedrøre dette Rige, samt om Begivenheder, der finde Sted, og som skulle finde Sted i disse sidste Dage.

Jesus sagde i sin Tid, da han talte om en vis Klasse Mennesker: „De have Øine og see ikke, de have Øren og høre ikke, ei heller forstaae.“ Saaledes har det været næsten i alle Tidsaldere, og er saa den Dag idag i Verden, og tildeels ogsaa blandt de Hellige. Det er undertiden vanskeligt nok for os at see og fatte og skattere retteligen de Privilegier, vi nyde. Dette har været en væsentlig Feil hos Menneskenes Børn til alle Tider. Vi bleve fødte hertil Verden; vi fandt os omringede af Velsignelser; vi have dannet os visse Forestillinger om den store Skaber, som styrer og ordner alle Universets Anliggender, men vi ere mere eller mindre formørkede i vort Sind hvad den evige Sandheds store Principer angaaer. Dette er Tilfælde med Menneskene i Verden og ligeledes blandt dette Folk, endskjøndt vi see Tingene i et klarere Lys og have et rigtigere Begreb om dem, end de øvrige af vore Medmennesker; men desuagtet forstaae vi dog ikke tilfulde vort Forhold til Gud og til hverandre indbyrdes. Gjøre vi det, saa vandre vi idetmindste ikke efter det Lys, som er os givet ved den evige Sandheds Aand. Hvad er vel behageligere at grunde paa end det, der vedkommer Guds Rige? Den store Elohims Magt og Viisdom i alle hans Gjerninger og Hensigter, og vort Slægtskabsforhold til ham, til Verden og til hverandre? Hvor ophøiet, hvor ufattelig for os i vor nuværende Tilstand er ikke den Viisdom, hvormed vor og alle andre Kloder styres, som fremkalder Høst og Vaar, Sommer og Vinter, som tilveiebringer al den livgivende Indflydelse, som opholder de

utallige Myriader af Skabninger i Dyreriget, og som udstrækker sig gjennem hele Universet og fylder alle Verdener saavel som vor med Liv og Tilværelse? Hvad kan være behageligere og glædeligere for denne og alle andre Verdener end at staae under Bestyrelse af den uendelige Viisdom, som ordner og regjerer alle levende og livløse Ting?

Hvad denne Verden angaaer, da har dette altid været en Gjenstand, hvorved Propheterne i Fortiden dvælede med Glæde; det er et Emne, som de inspirerede Digtere have besunget; de frydede sig ved Udsigten til den nye Himmel og nye Jord, hvor kun Retfærdighed skulde boe; de glædede sig ogsaa over Forholdet i Dyreriget paa hiin Dag, da den Stærkere ikke længere skal sønderrive den Svagere. De begræd den faldne Tilstand, hvori Menneskeslægten i Almindelighed sukker; de beklagede sig over de onde Lidenskaber, som have faaet saadan Overvægt i det menneskelige Hjerte; de sørgede over al den Krig, Strid, Blodsudgydelse og Synd, som fandt Sted, og de jublede af salig Fryd ved Tanken om, at den Dag skulde komme, da alt dette skulde afskaffes, da Herren skulde tage Regjeringens Tøile i sin Haand, da Løven og Lammet skulde boe i Fred, og Parderen blive tam og uskadelig, og da der Intet skulde findes, som mere kunde skade eller ødelægge paa Herrens hellige Bjerg, men Jorden skulde være fuld af Guds Kundskab, ligesom Vandet nu skjuler Havets Bund.

Iblandt de saakaldte „røde Republikanere" i Frankrig troe en stor Deel af deres meest fremragende Vantroe, at de ved deres egen Indflydelse kunne tilveiebringe den tusindaarige Herlighed. De modarbeide alle de Indflydelser, som lede til det Onde, og de ønske at faae en anden Tingenes Orden indført blandt Menneskenes Børn. Det forholder sig i Virkeligheden som vor Præsident sagde for kort siden, at Mennesket er af Naturen ikke ondt. Alle beundre det, som er Godt. Alle beundre Dyd og Sandhed, og enten de selv ere i Besiddelse af den eller ei, saa er det dog afgjort, at de beundre disse Egenskaber hos Andre. Man kan tale med den ugudeligste Mand paa hele Jorden om denne Gjenstand, og han vil give et Svar som dette: „Jeg er ikke selv noget lysende Exempel, men Den og Den er det; der er visse Principer, som jeg beundrer, og hvis de kunde gjennemføres, skulde det glæde mig." Hvem beundrer ikke Sandheden? Og om nogle Mennesker efterleve gode Exempler i deres daglige Liv, ville alle Andre beundre baade dem og deres Principer. Hvem er det, som ikke beundrer Dyden, hvor lastværdige de end monne være?

Hvor uærlig en Mand end selv er, saa føler han dog Beundring for Ærlighed hos Andre. Saadan er Stemningen blandt Menneskenes Børn. Det Eneste, som sætter dem i Forlegenhed, er: hvorledes skal Verden blive forløst? hvorledes skulle Menneskene blive forædlede, og sande Grundsætninger finde Indgang blandt dem? En vis Klasse Mennesker vide, at deres Hjerter ere onde, og de ere altid rede til at skyde Skylden derfor over paa Andre. Spørgsmaalet er kun: hvorledes skulle gode og hellige Principer faae Overvægt blandt dem? og hvorledes skal Svig og Uret fortrænges? Dette er en Opgave, som Philosopherne i alle Tidsaldere forgjeves have søgt at løse. Store Mænd have hver i sin Tid forsøgt at indføre noget Godt, Noget, som var egnet til at afskaffe de stedfindende Onder; de ere i dette Øiemed fremkomne med Ting, som de ansaae for ædlere, renere og gavnligere for Menneskeslægten — med Principer, som de troede vare helligere og bedre end de, der tidligere havde hersket. Denne Gjenstand har tiltrukket sig næsten

alle Menneskers Opmærksomhed, og mange af disse ædeltsindede Philantropers (Menneskevenners) Stræben har været at føre sine Medskabninger ind paa Livsens Vei, at lære den faldne Slægt sande Principer, at skaffe Folket Kundskab, Lys, Liv, Lyksalighed og Ophøielse enten i denne Verden eller i Guds Rige.

Hvorfor ere Missionsselskaberne oprettede? For at omvende Hedningerne, for at lære dem sande Principer, da de staae i den Formening, at de selv ere i Besiddelse af dem, og for at hele Verden kan komme ind under den guddommelige Indflydelse, som de troe sig selv at have, saa Menneskene kunne voxe i Civilisation og blive ophøiede i Guds Rige. Alle Slags Samfund og Foreninger ere blevne oprettede i Verden, hvilke have til Formaal at forbedre Menneskenes Tilstand. Saaledes have Alle t. Ex. seet, at Drukkenskab er et stort Onde, og derfor er der bleven oprettet Maadeholdsselskaber, hvilket er meget godt; men disse udgjøre ikke Guds Rige. Det viser imidlertid, at en god Aand har inspireret Menneskenes Hjerter til at føre et kraftigt Slag mod det Onde.

En anden talrig Klasse Mennesker har indseet, at Krig er et stort Onde, og de have derfor stræbt at værne om Freden. I dette Øiemed have mange indflydelsesrige Mænd i Europa sluttet sig sammen og oprettet Fredsselskaber, men hvad Frugter have deres Bestræbelser hidtil baaret? Ingen. Dette glubende Uhyre, Krigen, hersker i ligesaa fuldt Maal nu, som før de forsøgte at hemme den. Maadeholdsselskaberne have bestræbt sig for at gjøre Folk ædruelige, men de ere ligesaa hengivne til Drik nu, som forhen. Der spores ingen synderlig Forandring til det Bedre. Deres Missionairer have Aar efter Aar virket for at forbedre Menneskenes Tilstand og for at bibringe dem Kundskab om Gud, men hvad have de opnaaet? Lad Verden selv svare. Hvad er udrettet blandt de hedenske Nationer? Hvad have de udrettet blandt de Christne selv? Hvad have Fredsselskaberne formaaet? Lad de Forenede Stater svare, lad Rigerne i Europa svare, lad hele Verden svare.

Endskjøndt det var høist nødvendig, at Menneskene søgte at forbedre Verdens faldne Tilstand, maa man dog indrømme, at det er aldeles mislykket, og hvis ingen bedre eller kraftigere Religion bliver indført, hvis ikke en bedre Maadeholdenhed, en bedre Philosophi, en bedre Moralitet, en visere Regjering og liberalere Love blive tilveiebragte, maa Verden fortsætte som den har begyndt — Intet kan forbedre den; tvertimod, den bliver værre og værre for hver Dag.

Løsningen af dette store Problem maa overlades til den Almægtige og til hans Folk. Der udfordres en større Kraft og Viisdom end der hidtil har aabenbaret sig blandt Menneskenes Børn, for at tilveiebringe denne forønskede Virkning. Den menneskelige Viisdom formaaer Intet; med den yderste Anstrengelse kan den ikke oprette Guds Rige paa Jorden. Alle Jordens Secter, Partier og Foreninger, enkeltviis og samlede, have ikke kunnet indføre og grundfæste Principer, som stode i Forhold til Menneskenes Behov, og som i alle Henseender vare istand til at forædle dem og indføre den herlige Tilstand, som Propheterne med Henrykkelse saae skulde herske i Guds Rige. Der er neppe Nogen, som tvivler paa Reformatorernes Oprigtighed, det være sig i religieus, moralsk, social eller philosophisk Retning. Mange af disse Reformatorer have været ærlige, ædle, dybsindige Mænd, som af al deres Kraft have stræbt at standse Syndens rivende Strøm, men Midlerne, som stode til deres Raadighed, vare ikke til-

strækkelige. Ligesom Sneen paa Bjergene løsner, naar den udsættes for Solens varme Straaler, og styrter ned som mægtige Laviner, sønderbrydende enhver Hindring og spredende Ødelæggelse overalt paa sin Vei, saaledes spotter ogsaa Synden Moralitetens og Religionens Bestræbelser, forstyrrer den sociale Orden, tilintetgjør al Philosophi og viser, at Mennesket ligesaa gjerne kan forsøge paa at udpuste Solens Lys eller standse Tidens Hjul, som at regulere Verden med sin afmægtige Haand. Men hvorledes skal man kunne opnaae dette? Jeg tænker, vi maae sige, som John Wesley sagde, at medmindre den Almægtige tager sig af Tingene, er Menneskets dybsindigste Kløgt forgjeves. Jeg troer, at hvis ikke en mere omfattende Philosophi end den, der har sit Hjem i de Lærdes Hjerne, kommer i Anvendelse, kan Intet luttre Menneskenes Følelser og Attraaer og bringe dem til at underkaste sig Love, der kunne regjere Alle efter et himmelsk Mønster.

Der er Noget i alle Guds Planer og alle hans Foretagender, som langt overgaaer Menneskenes skarpsindigste og viseste Bestræbelser, thi naar Alt kommer til Alt, ere de dog usle, svage og barnagtige. Betragt et Øieblik f. Ex. den Forlegenhed, hvori de Forenede Stater befinde sig ved at skulle skaffe Armeen det Fornødne til dens Underholdning; see hvilken vanskelig Stilling de selv have bragt sig i. Hvis ikke en gjennemgribende Reform snart finder Sted, ville de inden kort Tid være Bankerot og udentvivl nødes til at bryde deres indgaaede Contracter og Forpligtelser, og dog ere de Forenede Stater at ansee som en mægtig og kraftig Nation. Hvad er det, som bringer dem i saa stor en Gjeld? Deres Armeers og Søvæsens Underholdning. Der er henved 30 Millioner Indbyggere i Unionen, og af disse ere omtrent een Million ifærd med at slagte hverandre, medens de Øvrige have nok at bestille med at forskaffe dem Føde og Klæder. Man skulde næsten troe, at de allerede ere Bankerot, trods alle deres financielle Operationer og deres rige Hjælpekilder.

Lad os tage Storbritannien som et andet Exempel. Med al deres lovpriste Viisdom have de engelske Statsmænd altid stolet paa at erholde Bomuld fra Amerika, og nu, da de ikke kunne faae den mere, antager man, at det britiske Rige aldrig kan blive af med sin Statsgjeld, hvilket tillige har bragt en stor Deel af Befolkningen i den yderste Nød. Hvorledes staaer det sig med de andre Nationer? Aldeles ligedan eller maaskee værre. De maae fremdeles holde store staaende Armeer for at hævde deres Ry og Værdighed blandt den gamle Verdens stolte Aristokrati. Hvad viser deres nuværende Tilstand? At de ere svage indbyrdes, og at de have stor Mangel paa Tillid til hverandre.

Lad os nu anstille en Sammenligning mellem den Almægtiges Handlinger og Menneskenes. Der er omtrent 1,000 Millioner Mennesker paa Jorden, og hvem er det, som skaffer dem deres Føde, Klæder og alle andre Fornødenheder? Det er Gud — ham, som hører Ravnenes Raab, ham, hvis Viisdom er uendelig; han baade kan og vil drage Omsorg for sine Børn. Tænk saa paa Høiene og Dalene og hele Dyreriget; paa Havets Fiske, Skovens og Markens Dyr, samt Himmelens Fugle. Uagtet de utallige Myriader Væsener, som findes paa Land, i Luft og Sø, sørger dog Herren i sin uendelige Viisdom for, at alle faae det Nødvendige til sit Ophold, og dog bliver han ikke Bankerot; han har fremdeles Nok at give for Snese af kommende Aar. Betænk nu Forskjellen mellem Guds og Menneskets Viisdom.

(Fortsættes.)

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 23de Decbr. 1862.

Kjære Broder J. N. Smith!

Det glædede mig meget at modtage Deres Brev af 17de Novbr. Om det fugtige Klima i Danmark har Indvirkning paa Deres Bryst, er det ikke raadelig at holde lange Taler, men brug heller Propheten Josephs Raad, som han gav mig: Hold korte Taler og korte Bønner, men gjør Deres Prædiken med et ydmygt Sind, saa vil De altid have Fremgang. Jeg veed det er ubehageligt at være saa længe borte fra sin Familie, men Herren fordrer, at vi skulle anstrenge os til det Yderste for at frelse denne Slægt.

Oberst Conner har leiret sig ved Mundingen af Red Butte; han kalder Stedet Camp Douglas. Obersten sendte to Expeditioner under Anførsel af Major McGarry til Cache Valley mod Indianerne. Det lykkedes ham at fange fire venligsindede Indianere, hvilke han dræbte med halvtredsindstyve Skud, endskjøndt de fjendtligsindede Rødhuder kun vare fire engl. Miil borte, og efter Sigende meget forhippede paa at komme i Kamp med Expeditionen. Conner hører til de Conservative og adskiller sig altsaa fra Gouverneur Harding, som er Abolitionist. Sidstnævnte tager sig det meget nær, at den lovgivende Forsamling har vægret sig ved at lade hans aarlige Budskab trykke, hvilket antages at indeholde kun abolitionistiske Klager, men intet Forslag til Forandring af Lovene i Utah.

Jeg ledsagede Præsident Young paa hans Besøg til de nordlige Byer og blev meget behagelig overrasket ved at see den Fremgang, man havde gjort saavel i nyttige Anlæg som i Agerbruget. Vi bleve hjertelig modtagne af de Hellige, hvis Ansigter straalede af Glæde. I Forsamlingerne lyttede man med største Opmærksomhed til Præsident Youngs Bemærkninger. Cache Valley havde Overflod af Kornstakke, og her laves Sirup af det chinesiske Sukkerrør, og den er ligesaa god som den, der produceres i Bomuldsegnene i det sydlige Utah.

To Gange har jeg besøgt Utah County, siden jeg kom hjem fra Cache Valley, og jeg prædikede dersteds i fire af de større Byer. Ligeledes har jeg holdt Taler i Farmington og Centerville; men en slem Forkjølelse har nødt mig til at blive inden Døre de sidste tre Uger.

Theatret skal aabnes Onsdag Aften. Det er en smuk Bygning, som vilde være en Prydelse for hvilkensomhelst By. Dets Indre er ganske færdig, men udvendig mangler der endnu Noget.

Mange af de Hellige have i denne Tid faaet sine Begavelser. Præsident Wells har været syg en Tid.

Med venlig Hilsen forbliver jeg Deres hengivne

George A. Smith.

Parowan, Utah, den 14de Decbr. 1862.

Kjære Broder J. N. Smith!

Jeg benytter denne Leilighed at skrive Dem nogle Linier til, for at lade Dem vide, at jeg ikke har glemt Dem, endskjøndt jeg er kommen tilbage til mit elskede Hjem i Klippebjergenes Befæstning. Jeg maa sige, at jeg, om mulig, tænker mere paa Dem nu end nogensinde før, og mange ere de Følelser, som strømme ind paa mig, naar jeg savner Dem under min daglige Function og erindrer, at min tidligere Medarbeider befinder sig i et fjernt Land under ganske andre Forhold end de vanlige.

Efter at være løst fra min Mission i England, vendte jeg mine Fjed mod Parowan, og naar undtages fem Dages Søsyge, forbedredes min Helbred daglig. Femten Dages heldig Dampfart bragte os velbeholdne til New York, hvor jeg atter gjensaae mit dyrebare Fødeland; men ak, hvilken Krigslarm! Man saae kampfærdige Soldater allevegne paa Marschen til Valpladsen, og Andre, som vare vendte tilbage med sørgelige Efterretninger for hele Nationen. Stakkels Land, din Fred er flygtet!

Fra New York reiste jeg i Følge med Br. Van Cott og de skandinaviske Hellige til Illinois, hvor jeg tilbragte ti Dage i flere af mine gamle Bekjendtes Selskab. Derpaa tog jeg atter med Jernbanen til Florence i Selskab med de engelske og amerikanske Hellige, hvor jeg var dem behjælpelig med Udrustningen for Sletterne i en Tid af sex Uger, fik derefter Varetægten over Kirkens Godstog, som bestod af 66 Vogne, med hvilket jeg lykkelig ankom til Store Saltsøstad den 28de Octbr. Vi havde en behagelig Tour over Sletterne, men det bedste Udbytte af denne Reise er vistnok det Indblik man faaer i den menneskelige Natur, som her ofte viser sig i et forhen ukjendt Lys.

Jeg blev med Venlighed modtaget af Præsidentskabet, og Br. George A. Smith, som jeg traf her, underrettede mig om, at jeg kunde indtage min forrige Plads som Præsident i Parowan, og at dens Præsidentskab ikke ventedes at blive stiftet, før Broder Brigham anseer det fornødent. Fader Whitney er den eneste af det gamle Høiraad, som boer i denne Stad af Zion (Parowan). Jeg har besøgt Deres Moder og øvrige Familie og fandt dem alle vel; de sagde, at deres Omstændigheder vare ret gode, naar de betragte, at de ere ladte alene under Deres Fraværelse.

De Hellige paa denne Kant voxe i Velstand og trives godt i Evangeliets Aand i det Hele taget. Mange Familier ere dragne sydpaa til Bomuldsegnen, og deriblandt flere af Deres Bekjendte. Br. Jacob Hanblin er med et Compagni draget mod Sydost for at opsøge flere Dale, der kunne egne sig for Bomuldsdyrkning, efter hvad Br. Erastus Snow sagde mig forleden.

Alt er vel her, og jeg føler mig taknemmelig til min Gud for det Privilegium at være kommen hjem til min Families og mine Venners Skjød, og jeg haaber, at ogsaa De snart skal nyde den samme Glæde; vær derfor ved godt Mod.

Br. Pendleton fremsender i Forening med mig sin hjertelige Hilsen til Dem, Br. Cluff og de øvrige Brødre af mit Bekjendtskab i Deres Nærhed.

Maa Herren velsigne Dem er min oprigtige Bøn.

Deres Broder i den evige Pagt,

W. H. Dame.

Ældste Gibsons Mission til Sandwichøerne.

(Fra „Deseret News.")

Vi have i det sidste Aar seet flere i det Hele taget ret gode Beretninger i californiske Aviser om Ældste Gibsons Foretagender paa nævnte Øer, men ingen af saa gunstig Beskaffenhed som følgende, der fornylig er optaget i Sacramento „Union" efter Honululu „Polynesian."

„Omtrent et Aar har Capitain Gibson været bosiddende i Lanai, hvor han i Stilhed, men dog energisk har virket i sit Kald som Philantrop og Forbedrer af de sociale Forhold, upaaagtet af Avisernes Nyhedskræmmere og misforstaaet af Menneskene i Almindelighed. Men Tiden, som retter Folks Fordomme og bortveirer Avnerne fra Hveden i det daglige Liv, begynder allerede at øde Capitainen Retfærdighed, og en bedre Mening vinder Indgang med Hensyn til, hvad en rolig, indsigtsfuld, energisk, opoffrende Mand kan udrette til Forfremmelsen af sine Medmenneskers Vel og et halvvildt Folks Kultur.

Da Capt. Gibson ankom til Mormonernes Coloni paa Øen Lanai, hvis Forædling hans Bestræbelser hovedsagelig have gaaet ud paa, bestod den af omtrent fyrretyve Familier, som fornemmelig levede af et tarveligt Fiskeries Udbytte og nogle faa Vildgeder i Bjergene. Disse Folk boede i smaa, usle, usunde Hytter, hvor de vare sammenstuvede paa hawaiisk Maneer; de havde intet Agerbrug, ingen Industri, intet Drikke- eller Vaskevand, naar undtages noget Brakvand langs Stranden; thi Regnvandet, som samlede sig i Huulninger paa Bjergene, var for langt borte til at kunne erholdes med Lethed, da man ikke kjender nogen anden Maade at hente det paa end at bære det i Græskar paa Ryggen. Uden Stræben efter noget Bedre eller Haab for Fremtiden kan man sige om disse Mennesker, at de mere vegetere som Planten end virkelig leve som Fornuftvæsener.

I denne Forfatning fandt Capt. Gibson Mormoncolonien paa Lanai, da han ankom dertil ifjor. Om den Taalmodighed og Udholdenhed, som udfordredes for at forandre en saadan Tingenes Gang, kan man vel danne sig et svagt Begreb, men aldrig fatte tilfulde, før man gaaer og prøver det selv. Efter at have fundet en gammel Plov, blev nogle faa Furer oppløiede med Haandkraft, da der ikke fandtes passende Trækdyr, og med ni daarlige ormstukne Maisax — al den Sæd de havde — blev Begyndelsen til et ordentligt Agerbrug gjort, som ved Aarets Ende allerede bragte et saa rigt Udbytte, at man havde 750 Tønder til Salg og til Udførsel, foruden en tilstrækkelig Mængde til eget Brug. Trækdyr og de fornødne Markredskaber bleve anskaffede; murede Vandbeholdere bleve opførte for at samle Regnvandet i Bjergene, og ved Hjælp af Æsler blev Byen regelmæssig og rigelig forsynet. Husene bleve forbedrede og afdeelte i Sovekamre og Dagligværelser; Reenlighed og Orden blev fremmet; Sædeligheden ophjulpen; en engelsk Skole grundlagdes; uskyldige Fornøielser opmuntredes, og saadan Kunstflid blev lagt Vind paa, som Omstændighederne vilde tillade, saasom Forfærdigelsen af Hatte og Maatter af et smukt hvidt Slags Straa. Skjøndt meget fattige, ja fattigere endog end lignende Landsbyer i andre Egne af Landet, er dog den fornødne Capital bleven tilveiebragt ved forenet Arbeide, og Orden og System er indført, hvor tidligere kun stiden Elendighed og Hjælpeløshed herskede. I Korthed, siden Velstan-

den tiltog, Bekvemmelighederne forøgedes og Selvfølelse bibragtes Indbyggerne, viser Lanai=Colonien sig idag i en høist forskjellig Tilstand fra den, hvori den befandt sig for et Aar siden, og bærer et uomstødeligt Vidnesbyrd om hvad en alvorlig, practisk og velgjørende Mand kan udrette for dette Folks Vel, naar han nedlader sig til dem, deler deres Arbeide og hindrer dem ved sin Nærværelse i at henfalde til deres tidligere Dorskhed og Magelighed. Til Slutning maa bemærkes at Capt. Gibsons Nærværelse og Indflydelse i hiint lille Samfund har fremkaldt en mærkværdig Forbedring i Sundhedstilstanden, saa at end ikke Een er død i afvigte Aar."

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Vi optage efter „Millennial Star" følgende Artikel.

Hvem kan finde den smalle og trange Vei?

Hver Dags Erfaring bekræfter mere og mere Sandheden af Jesu og Propheten Josephs Ord, at „den Port er snever og den Vei er trang, som fører til Ophøielse og Livenes Fortsættelse, og der er kun Faa, som finde den; men den Port er viid og den Vei er bred, som fører til Døden, og Mange ere de, som vandre paa den." Aarsagen hertil angives at være den, at „I annamme mig ikke i Verden, ei heller kjende I mig." Det sande Værd af en oprigtig Mand og Qvinde, som har besluttet at holde Herrens Bud og Pagter, og som hellere vil døe end i mindste Maade afvige fra Dydens Sti, vil aabenbare sig tydeligere og tydeligere, eftersom Guds Rige voxer og udvikles paa Jorden. Mange begynde rask at vandre paa Veien til det evige Liv; de synes at være fulde af lyse Forhaabninger og at være besjælede af en urokkelig Iver; men efter en Tids Forløb blive de trætte og godtgjøre fuldkommen Nødvendigheden af den Formaning, Paulus gav fordum: „Saa løb saaledes, at I naae Maalet." Det er kun den, der bliver tro indtil Enden, som skal blive frelst — den, som midt i Fristelser, Trængsler og Lidelser aldrig lader sig lokke ud fra den rette Vei. Mænd og Qvinder af denne Slags ere meget sjeldne. Vi erfare dette af Jesu Ord, som vi ovenfor anførte, at Faa finde den trange Vei, der fører til det evige Liv. Det er ikke fordi, at „de Mange" ere forudbestemte eller udkaarede til at gaae paa den brede Vei, som fører til Fordærvelse, men fordi de ikke ville pleie og frede om den Kjærlighed til Sandheden og dens Principer, som er nødvendig for at kunne „annamme Jesus i Verden og kjende ham." Selv om alle de, der kalde sig Sidste=Dages Hellige, eller som herefter maatte paatage sig dette Navn, skulde være trofaste i Adlydelsen af Herrens Befalinger, vilde det kun være Faa, sammenlignet med den store Masse af Menneskene; men Erfaring har viist, at ikke Alle som kalde sig Sidste=Dages Hellige, eller Enhver, som raaber Herre, Herre! kunne indkomme i Himmeriges Rige, thi der er Mange, som blot bære en Helligs Navn, men

som det aldrig vil lykkes at komme ind af den snevre Port, der fører til Ophøielse i Guds celestiale Rige.

Naar man betænker, hvad der udfordres for at gjøre de Hellige værdige til at annamme alle disse herlige Velsignelser, og da sammenligner dette med deres virkelige Gjerninger i det daglige Liv, kan man slet ikke undres over, at selv nogle af dem gaae glip af den celestiale Herlighed. Naar vi see en saakaldet Hellig behersket af en dadelsyg Aand, der er utilfreds med sine Brødre i Præstedømmet, og taler om Enhvers Feil, kunne vi ikke komme til nogen anden Slutning, end at han maa grundigt omvende sig, eller han kommer aldrig i Guds celestiale Rige. Naar vi høre en saakaldet Hellig gjøre sig til af de Smaating, han har gjort for Guds Rige — taler om sine Bestræbelser for at skrabe Penge sammen til dets Understøttelse, eller om at have givet en Ældste et Maaltid engang imellem, som om det var noget særdeles Fortjenstfuldt, og for hvilket han burde høste megen Tak og Ære — nødes vi til at tænke, at hvis han ikke bortjager saadanne Følelser og dyrker en bedre Aand, kan han aldrig komme ind igjennem den snevre Port, som fører til Hæder og Ophøielse hos Gud. Denne samme Slutning komme vi til, naar vi høre en Ældste med øiensynlig Stolthed tale om sin Opoffrelse for Missionens Fremme, i den Hensigt at indlægge sig menneskelig Berømmelse, eller han roser sig af at have betalt sin Tiende, at have opgivet sine Venners Selskab og Udsigter til en behagelig Stilling i Verden for Evangeliets Skyld, o. s. v.; thi den Mand, hvis Blik er rettet mod den celestiale Verden, og som alvorlig søger at vandre paa den rette Vei, der fører til dette Maal, betragter alle disse Ting ikke som noget Offer, han har fortjent Ære og Beundring for, men som Bagateller, hvilke han som et Guds Barn og Jesu Christi Medarving var pligtig til at iagttage.

At den celestiale Herlighed ingen ringe Grad af Ophøielse er, kunne vi endog med vort nuværende omtaagede Øie forstaae. Jesus, Propheterne og Apostlerne nedlagde med Glæde deres Liv, for at kunne blive deelagtige i den; ingen Møie var for svær, intet Offer for stort for dem i denne Henseende. Hele deres jordiske Liv bærer Vidnesbyrd om deres utrættelige, selvfornegtende Stræben for at gjøre Guds Villie og for at finde den smalle Vei, som fører til hans Rige. Deres Oprigtighed og Standhaftighed blev prøvet paa de tusinde Maader, saa der levnedes ingen Tvivl om deres Hensigter. Det var ikke Tiendens Erlæggelse alene; det var ikke Ydelsen af nogle faa Skilling eller Rigsdaler; det var ikke Forsagelsen af Hjemmets Glæder; det var ikke Sønderrivelsen af tidligere Venskabsbaand, hvormed de bleve prøvede, men hele deres Liv var offret til den Almægtiges Tjeneste med alle dets Evner og Kræfter, være sig legemlige eller aandelige. Tænk hvilken Herlighed de arbeidede for: „at blive Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger." Hvad er et kort Jordeliv, med alle dets Lidelser, Sorger og Forsagelser, mod den Herlighed og ubegrændsede Velsignelse, som indeholdes i disse to Ord: „Guds Arving?" og dog er det netop dette, som vi Sidste-Dages Hellige stræbe efter. Dersom I skulde ligefrem sige til de Mænd, der knurre saagodtsom ved enhver Leilighed og rose sig af deres Smule Arbeide — endskjøndt det Hele maaskee indskrænker sig til, at Gud har skjenket dem Saliggjørelsens Principer, hvorved deres forrige Venner lade haant om dem — at de aldrig kunne naae den celestiale Herlighed uden de forsage denne Aand, vilde mange af dem vistnok betragte Eder med Forbauselse og blive saa

fornærmede, at de vilde ansee Eder som aabenbare Fjender. Alligevel er dette deres sande Tilstand. Dersom Frelseren maatte vandre i ubesmittet Reenhed hele sit Liv og aldrig svigte sin Faders Villie for at opnaae sin Ophøielse, og dersom der udfordredes en Urokkelighed og Ydmyghed som Apostlernes, og om der krævedes en Lydighed som Abrahams, der var villig at offre sin elskelige Søn, endskjøndt Herren havde sagt: „Du skal ikke slaae ihjel," hvorledes kunne vi saa vente at slippe fri for lignende Prøvelser, Lidelser og Opoffrelser?

Brødre og Søstre, lad Eder ikke skuffe i dette Punkt. Smigre Eder ikke selv med det Haab, at I kunne komme ind i det celestiale Rige med alle de Svagheder og Skrøbeligheder i Eders Bryst, som ere charakteristiske for den faldne Natur. Fuldkommenhed og Reenhed kan ene og alene indkomme der. Vort Liv og Alt, hvad vi eie, maa være helliget til vor Herres Tjeneste. Vi maae være besjælede af en Standhaftighed, som Intet kan rokke. Vi maae ikke alene arbeide med Glæde for Herrens Sag og udrette nøiagtigt Alt, hvad han kræver af os; men vi maae fremme Retfærdighed og Dyd af egen Drift, og gjøre mange Ting, som han ikke precis har befalet os, thi Kraften hertil boer i os selv. Den, som ikke gjør Noget, før han bliver befalet, og modtager Befalingen med et tvivlende Hjerte og adlyder den med Lunkenhed, skal blive fordømt, siger Skriften. Den Mand, som alvorlig ønsker celestial Herlighed, er ikke tilfreds med at vandre paa den gamle slagne Kongevei, som Verden vandrer paa, men hans Aand hæver sig med mægtig Drift til det Høie, for at lære enhver Lov at kjende, som henhører til hans Ophøielse. Hans høieste Stræben vil være at adlyde disse Love, der ene kunne forstaaes af dem, som besjæles af overordentlig stor Tro. „Men hvis vi skulle være saa fuldkomne," spørger man, „hvorledes kan da Nogen blive frelst?" Vi svare, at Enhver kan blive frelst, som vil holde Guds Bud af sit ganske Hjerte.

Vi ønske ikke at gjøre de Hellige forknytte ved at overdrive deres Svagheder og Mangler, samt de Vanskeligheder, de maae overvinde for at naae Fuldkommenhed. Hensigten med disse Linier er kun at vække vore Sødskende til Bevidsthed om deres sande Stilling og opmuntre dem til med fornyet Flid at efterleve Guds Aabenbaringer. Ingen ærlig stræbsom Sjæl i denne Kirke har Grund til at være modfalden, hvormange hans Svagheder end ere. Herren vor Gud er fuld af Barmhjertighed og er villig til at udgyde sin Aand over Alle, der søge ham i Tro og Ydmyghed, og tilgiver gjerne deres Feil, naar de oprigtig omvende sig.

Vore Bogagenter i Sverrig underrettes herved om, at en ny Udgave af den svenske Psalmebog er udkommen og kan reqvireres. Denne Udgave er bleven betydelig forøget, idet den indeholder 126 Psalmer mere end den forrige, altsaa i det Hele 252. Til Lettelse for dem, der have den gamle Udgave, kan de 126 tillagte Psalmer ogsaa erholdes særskilt.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 119.)

III. Ignatii Brev til Menigheden i Smyrna.

1. Capitel.

1. Ignatius, ogsaa kaldet Theophorus, til Gud vor Faders og hans Elskedes, Jesu Christi Menighed,

2. Som har annammet Barmhjertighed og alleslags Gaver, opfyldte med Tro og Kjærlighed, saa ingen Mangel findes paa nogen Gave.

3. Den af Gud udvalgte Menighed, i Smyrna i Asien, som beflitter sig paa en hellig Vandel,

4. Efter Guds Ord og i en ubesmittet Aand, hilser jeg med megen Glæde.

5. Jeg priser Gud og vor Herre Jesus, som har gjort Eder vise.

6. Thi jeg har erfaret, at I vandre i Fuldkommenhed og i en urokkelig Tro,

7. Som om I ved den vare naglede til vor Herre Jesu Christi Kors, baade med Legeme og Aand,

8. Og befæstede i Kjærligheden ved Christi Blod.

9. Med fast Tillid ere I stærke formedelst vor Herre Jesus Christus, som sandelig er efter Kjødet af Davids Slægt, men af Faderens Kraft og Villie Guds Søn.

10. Sandeligen født af en Jomfru og døbt af Johannes, for at han kunde fuldkomne al Retfærdighed.

11. Sandelig under Pontius Pilatus og Herodes den Fjerdingfyrste naglet for vor Skyld til Korset.

12. Og vi ere hans Frugter, formedelst hans Lidelser, som vare helligede i Gud.

13. Saa han ved sin Opstandelse i Evigheden opløftede et Seiersbanner over sine Hellige og Troende,

14. Det være Jøder eller Hedninger, til i sin Kirke at være eet Legeme med ham.

2. Capitel.

1. See, alt dette har han lidt for at bringe Saligheden ned til os.

2. Og han leed det i Kjødet, ligesom han opstod i Kjødet,

3. Og ikke som nogle Vantroe sige, kun i Aanden og tilsyneladende. O, deres eget Væsen er kun saadanne selvopspundne Meninger.

4. Fulde af Mysterier og Ulegemlighed, ja derefter vil det gaae dem.

5. De ere Rasende og reent Besatte.

3. Capitel.

1. Thi jeg kjendte ham efter hans Opstandelse her i Kjødet, og jeg troer han lever endnu i Kjødet.

2. Ja, da han mødte Peter og de Andre, som vare med ham, sagde han til dem: „Tag virkelig og føl paa mig, og see, at jeg er ingen Aand, hvilken er uden Legeme.“

3. Og saa gik de Alle hen og rørte ved ham og troede fulde af Overbeviisningen, han er baade Kjød og Aand.

4. Netop derfor foragtede de Døden, og derfor have de beseiret Døden.

5. Ja, ligesom et Menneske i Kjødet, spiste og drak han med dem efter sin Opstandelse, endskjøndt han ved den Hellig-Aand var forenet med sin Fader.

4. Capitel.

1. Jeg erindrer Eder om dette, mine Elskelige, fordi jeg veed, I ere af den samme Mening,

2. Men advarer Eder forud for Rovdyrene, der snige sig omkring i menneskelige Skikkelser.

3. Optag ikke Saadanne iblandt Eder, men undgaae om muligt at møde dem.

4. Kun beed alene for dem, at de maatte omvende sig, som dog vil falde Saadanne meget vanskeligt.

5. Dog de ere under Jesu Christi Magt, og han er vort sande Liv.

6. Var al vor Herres Gjerning kun et Skin, saa er det kun ogsaa et Skin med mine Lænker, hvormed jeg er bunden.

7. Hvorfor har jeg saa udsat mig for Døden, for Ild og Sværd og vilde Dyr?

8. Men jeg veed for Christi Skyld, Sværdet nær, er nær hos Gud.

9. Og for hans Skyld i vilde Dyrs Vold, er i Guds Vold.

10. Kun det skeer i Jesu Navn, at jeg kan lide med ham, saa taaler jeg Alt, han gjør mig stærk, som er bleven et fuldkomment Menneske.

5. Capitel.

1. Ham fornegte nogle Uforstandige, eller rettere sagt, han negter dem at være Sine, fordi de ere mere Dødens end Sandhedens Tjenere,

2. Der hverken lade sig overbevise af Spaadommene, Moseloven eller Evangeliet.

3. Eiheller af vore legemlige Lidelser.

4. Nei, de tænke ligesaa om os.

5. Men hvad nyttede det ogsaa, at man priser mig og laster Herren, idet de ikke bekjende, at han er kommen i Kjødet?

6. Thi hvo, som ikke bekjender det, har fornegtet Christus, og er iført Forkrænkelighedens og Fordærvelighedens Klædebon.

7. Jeg vil ikke denne Gang nævne deres Navne, thi de regnes iblandt de Vantroe,

8. Men jeg har kun lidet Haab, at de ville omvende sig og vies til de Lidelser, som føre os frem til Opstandelsen.

6. Capitel.

1. Lad Ingen forføre Eder.

2. Selv det, som er i Himmelen: Englene i Herligheden, Guderne, baade de synlige og usynlige Hærskarer have Dom ivente, naar de forkaste Troen paa Christi Blod.

3. Hvem, der kan fatte dette, fatter det.

4. Lad Ingen blive hovmodig for Stands eller Stillings Skyld.

5. Det kommer an paa Tro og Kjærlighed, og derover gjelder Intet.

6. Giv Agt paa dem, som ere komne til os, og have en falsk Mening om den os i Christo Jesu vederfarede Naade, hvor de ere Guds Modstandere.

7. De bryde sig ikke noget om Kjærlighedsmaaltiderne, om Enkerne, om de Forældreløse, ei heller om de Undertrykte og Fangne, om de Arbeidsløse, ei om de Hungrige og Tørstige.

7. Capitel.

1. De holde sig borte fra Nadveren og fra Bønnen, fordi de ikke bekjende, at Nadveren er en Taksigelse for vor Frelser Jesu Christi Kjød, hvori han leed for vore Synders Skyld,

2. Og hvilket Kjød Faderen i sin Kjærlighed har opreist.

3. Hine, som ringeagte denne guddommelige Gave, leve kun i Kiv og Splid.

4. Det var nyttigere for dem at øve sig i Kjærligheden, at de kunde blive opreiste igjen.

5. Det er naturligt, at I flye saadanne Folk, og hverken privat eller offentlig trættes med dem.

6. Men giv Agt paa Propheterne, og Evangeliet, hvori vore Lidelser aabenbares og vi fuldkommes til Opstandelsen.

7. Sky Søndersplittelse, som er Begyndelsen til alt det Onde.

8. Capitel.

1. Følg Alle Forstanderen ligesom Jesus Christus sin Fader,

2. Og de Ældste, som Apostlerne.

3. Elsk med Ærefrygt Diakonerne, hvilket er Guds Bud.

4. Ingen foretage sig Noget i Menighedsanliggender uden Forstanderens Vidende.

5. Kun den Nadver er ved Himmelens Myndighed velsignet, som Forstanderen uddeler, eller hvem han bestikker dertil.

6. Hvor Forstanderen møder, der være ogsaa Menigheden forsamlet, ligesom hvor Jesus Christus er, der er ogsaa hans almindelige Kirke.

7. Det er ikke tilladt at døbe eller uddele Nadveren uden Forstanderens Samtykke;

8. Men hvad han bestemmer er Gud velbehageligt, paa det Alt kan gaae for sig med Sikkerhed og Orden.

9. Capitel.

1. Jeg raader Eder atter til at blive lydige og enfoldige, fordi vi endnu have Tid til at omvende os til Gud.

2. Det er velbehageligt for Herren, at I have Omsorg for Eders Forstander.

3. Enhver, som ærer Forstanderen, vil Gud ære.

4. Men hvo, som bagtaler Forstanderen, tjener Djævelen.

5. Lad alt det Gode ved Guds Naade blive overflødig iblandt Eder, thi I ere det værd.

6. I have i enhver Henseende vederqvæget mig, derfor vederqvæge Jesus Christus Eder.

7. Baade fraværende og nærværende have I elsket mig.

8. Gud gjengjelde Eder det; for hans Skyld udholde I Guds Børns Lidelser.

10. Capitel.

1. I have gjort vel i at have annammet Philomon, Rheum og Agathopedum, hvilke ere mine Medarbeidere i Evangeliet som Guds og Christi Tjenere.

2. De takke ogsaa Herren flittig for Eder, thi i alle Ting have I havt megen Omsorg for dem;

3. I ville ikke tabe Noget derved.

4. Min Aand være med Eders Sjæle; I hverken foragtede eller skammede Eder ved mine Baand.

5. Han, som er Eders faste Tillid, Jesus Christus, vil ei heller skamme sig ved Eder.

11. Capitel.

1. Eders Bønner have naaet til Syriens Menighed i Antiochien.

2. Fra hvilken jeg, den Bundne, kan hilse Eder.

3. Jeg, som er den Ringeste, ikke værd at tælles iblandt dem.

4. Men efter Guds Udvælgelse er jeg anseet værdig, ikke for min egen Skyld, men af Guds Naade,

5. Hvilken jeg tilønsker Eder, at Gud maa høre Eders Bønner,

6. At Eders Idrætter maae fuldkommes paa Jorden som i Himmelen.

(Fortsættes.)

Poesie.

(Af den omarbeidede Udgave af „det celestiale Ægteskab.)

I store Theologer, kom nu, behag at sige,
Dog maae I ikke bort fra Sandhedsreglen vige,
Hvorfor de Patriarcher og Mænd, som frygted Gud,
Der kjendte godt hans Love og adlød strengt hans Bud,
Til flere Qvinder lod i evig Pagt sig vie?
Tal nu, ifald I kan, vi høre vil og tie.
I sige, det er Synd at ægte flere Qvinder,
Og Vredens Had og Ild i Eders Sjæl oprinder.
Ha, var da Abraham ei en retfærdig Mand,
Hvem Herren loved Magt og Sæd som Havets Sand?
Hvem Herren sad tilbords med udi Mamre Lund,
Var der hans Gjest og kaldte ham Ven med egen Mund?
I kaste Skarn paa Jacob, der adlød strengt Guds Bud,
Der ægted fire Qvinder og kjæmpede med Gud,
Der gjennem Savn og Møie var lydig og var tro,
Til han i Josephs Arme sov ind til Fædres Ro.
I haane Israels Fader ved Eders frække Ord!
Er Israels tolv Stammer da avlede i Hoer?
Og Gideon, en Dommer, den tappre Krigersmand,
Som Gud til Frelse kaldte for hele Israels Land,
Ham skjenkte Herren Qvinder og rigt velsigned dem,
Halvfjerdsindstyve Sønner blev fostret i hans Hjem.

Saa tæm da Eders Tunge; husk Moses den Prophet,
Som havde Herren legemlig engang paa Bjerget seet,
Som skuede Guds Fingre og hørte tidt hans Stemme —
Tænk bløt, Hustruer tvende den Gudsmand havde hjemme!
Dog mægtig af Egypten han førte Israel ud,
Og Ansigt han til Ansigt samtalede med Gud.
Var disse Mænd i Hoer, hvem Herren hoilig skatted?
Hvi haane I da det, som end I aldrig fatted?
Maaskee I, mine Herrer, har Aabenbaring faaet,
Hvorlunde det med Sagen sig egentlig har staaet?
Maaskee en Himlens Engel til Eder hoit forkyndeb,
At disse Guds Propheter til Helveds Luer syndeb
Og levede i Hoer hvert Dieblik af Dagen?
Saa maae vi lytte til, thi det forandrer Sagen.
Nei! svare I, nei! nei! og næsten heelt forskrækkes,
Vi troe ei Aabenbaring til Jorden mere rækkes!

Nu vel, saa fandt I det maaskee paa Biblens Blade?
Behag at sige hvor, vi ville blive glade.
I sige kjækt, Gudsordet er Lygten paa vor Sti.
Saa see, blandt andre Ting vi læse jo deri,
At Herren David gav de Qvinder, Saul tilhørte,
Og endnu mange flere Hustruer til ham førte.
Ak! Skade, at I ei da holdt Guds Haand tilbage,
Thi grovt han syndet vist dengang i gamle Dage?
I skulde lært ham Tingen paa en langt bedre Maade;
Hvi bad han Eder ei en Smule sig at raade?
I skulde have bedt: Gud, giv os mange Skjøger,
Det ynde vi saa høit, det Mængden ei forøger!

Men hør, I gode Folk, nu Røsten lyder høit,
Al Eders Opspind duer ei mere for en Doit;
Thi Gud har atter talt og sagt, at Krig og Pest
Skal feie over Jorden fra Nord, Syd, Øst og Vest,
At han vil rydde bort den store Synderskare,
Hvad Gammel eller Ung, han vil dem ikke spare;
Men han de Ædle frelse i Zion vil med Ære.
Som Guld saa kostbar da en Mand paa Jord skal være,
Syv Qvinder sige vil og ile i hans Favn:
Vor Skjændsel Du borttag, o kald os ved dit Navn!
Thi da skal Kundskab klart om Ægteskabets Orden
Forstaaes af hver en Mand og Qvinde ret paa Jorden.
Og hæderligt det vil af Alle helligt være
Og agtes som Guds Bud til Hæder, Magt og Ære.
Hvis Nogen da af Eder, som spotter, var ilive
Og havde hellig Ret til Ægtemand at blive,
Og Qvinder syv da kaldte og tog paa Eder fat
Og sagde: See vor Skjændsel, lad os ei gaae forladt!
Siig, vilde I da støde dem bort fra Eders Bryst?
Med Ret den Ene høre, men ei de Andres Røst?
Var det at bøie Eder for Herrens første Ord:
Vær frugtbar og mangfoldige paa denne skjønne Jord!
Var det at staae som Frelsere paa Zions Bjerg engang,
Og møde Patriarcherne med Lammets nye Sang?
Det var at kaste Qvinderne i Skjændsel og i Nød,
Den Mand sit Navn ei fatted, men Herrens Love brød.
O, vender om da Tanken og Hjertet til Jer Gud,
Føl Sjælehunger efter at lyde hvert hans Bud,
Kald ei det Himmelrene, det Hellige, for Synd,
Besudl ei Israels Pagter med Eders eget Dynd,
Og foreskriv ei længer Jehovah Lov og Ret,
Men bliv af Eders Svimmel og Daarskab snarlig træt.

Fat Tro paa Eders Fader, gaa ind i Jesu Pagt,
Bliv døbt og gjør hver Gjerning, som Frelseren har sagt;
Forføer ei Qvinder flere til Skjændsel og til Last,
Og lad ei Skjøgen binde Jer meer til Helved fast,
Men lev som Engle rene i Ægteskabets Baand,
Om een, om mange Qvinder Gud gav i Eders Haand.
Lad Dyd og Sandhed bygge i Eders Bryst sit Tempel,
Og lad kun Abram trykke paa Jer sit Faderstempel.
O, vaagn af Eders Jammer, af Babels vilde Ruus,
Og lad os ædru mødes i Gud vor Faders Huus
Med Elkana og Jacob, med Moses den Prophet,
Med Abraham og Alle, som frem Guds Folk har ledt.
Der endnu vil de findes med Qvinderne i Pagt,
Som Zebaoth dem skjenked til evig Arv og Magt;
Der Sarah og Ketura og Hagar blidt vil staae,
Forenet deres Arme om Abrams Skulder slaae;
Der Lea, Bilha, Rachel og Zilpa sidde ned
Med Jacob, deres Huusbond, i Salighed og Fred;
Og øverst iblandt Alle I Frelseren vil skue
Ved gamle Adams Side i Herlighedens Lue.
Derfra til Eder lyder Elohims Faderbud,
Som Adam og hans Hustru annammede fra Gud:
„Bliv Mange og velsignet, opfylder hele Jorden!"
Den Lov vil evig gjelde for Ægteskabets Orden.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoirct i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

der i fordums Dage byggede paa Templet: „Jeg har en stor Gjerning at udrette og kan ikke komme ned; hvorfor skulde jeg komme ned?“ (Nehem. 6, 3.) Hvis vi som Hellige kunde fatte det Ansvar, der paahviler os, vilde vi føle og sige, naar disse Smaating kom iveien for os: „Viig fra mig, Satan.“ Vi vilde da føle som Nehemias: Jeg har en stor Gjerning at udrette, og jeg selv, min Familie og kort sagt Alt, hvad jeg eier, hører Guds Rige til. Jeg er Guds Tjener; Jehovah er min Fader; han har oprettet sit Rige paa Jorden. Jeg er en af hans Ældster, og jeg stræber at fremme hans Sag og hans Fredsregjering paa Jorden, at bortskaffe det Mørke, som indhyller Verden, samt at gjøre Noget for at udbrede Forløserens Herredømme, og af denne Grund kan jeg ikke nedværdige mig til den verdslige Forfængelighed, jeg seer omkring mig.

Saaledes vilde alle de Helliges Følelser være, hvis de vandrede som de skulde og fattede den sande Betydning af deres Ansvar, og de vilde føle som enhver god Mand vilde føle, der kjender sig selv og har opfattet sit Kald ret. Saadanne gode og retskafne Mænd vilde, hvis Menneskenes Børn i forgangne Generationer havde faret vild af Mangel paa Kundskab om Guds Love, og om Herren atter skulde sende Saliggjørelsens Plan til den nulevende Slægt, annamme den med Glæde, selv om de derved satte deres Liv i Fare. De vilde bestræbe sig for ved deres egen retfærdige Vandel og ved at lære deres Familier de første Grundprinciper for sand Bestyrelse, at bringe Menneskeslægten tilbage til Gud og i Forening med Præstedømmet søge at faae hans Retfærdighedsregjering grundfæstet paa Jorden.

Vi vide, hvor ivrigt Menneskene vilde gramse om en Dollar eller to; vilde de være ligesaa nidkjære i at bede Gud om Viisdom og Kraft til at beherske sig selv og alle deres Tanker og Lidenskaber, da vilde de føle midt under alle deres Forretninger og Sysler, at de ere antagelige for den Almægtiges Øine. Da vilde de føle hos sig selv, at de have Øine at see med, Øren at høre med og Forstand til at fatte Guds Sind og Villie. Da vilde de føle tusind Gange mere Interesse for hans Rige og Udspredelsen af sande og hellige Principer, samt for Alt, hvad der staaer i Forbindelse med dette store Værk, end de nu føle for deres smaa timelige Sager. Og dog, trods al vor Erfaring, hvormegen Omhu have vi ikke for En, og hvilken Ligegyldighed føle vi ikke for en Anden; men Herren er barmhjertig og ihukommer, at vi ere kun svage, usle, vildfarende Skabninger. Han seer Alt, hvad som foregaaer, og han kjender vore Feil og vore Svagheder, og derfor er han naadig mod os; ja vi have i Sandhed Grund til undertiden at skamme os ved vore egne Handlinger.

I have udentvivl hørt Mange sige: Jeg troede, jeg kunde faae et bedre Udkomme, tjene mere Penge, Klæder og Alt, hvad jeg behøvede her! Ja, saaledes tænkte Mange, som kom hid; de reiste herop til de Helliges Samlingssted i den Hensigt at erhverve sig jordisk Formue, saa de kunde svælge i Mad og Drikke og alslags Overdaadighed, hvorimod de skulde komme alene for at opbygge Guds Rige. I behøve ikke at være Medlemmer af Maadeholdenhedsselskaber, thi vor Religion indbefatter alt det Gode, som ogsaa findes i et saadant Selskab. Findes der noget godt Princip i Maadeholdenhedsselskaberne og Fredsselskaberne? Nu vel, vi have ogsaa det; det indbefattes Alt i vor hellige Religion.

Jesus sagde til sine Disciple: „Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; jeg giver Eder ikke som Verden giver.

Lad ikke Eders Hjerte forfærdes, ei heller forsage." (Joh. 14, 27.) Et andet Sted siger han: „Eders Hjerte forfærdes ikke; troer paa Gud og troer paa mig. I min Faders Huus er mange Boliger; men dersom det ikke var saa, havde jeg sagt Eder det; jeg gaaer bort at berede Eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og faaer beredt Eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være." (Joh. 14, 1.)

Fred er en Gave af Gud. Ønske I Fred? Søg Herren. Ønske I Fred i Eders Familie og Eders Hjem? Nu vel, lev efter Eders Religion, og Guds Fred vil hvile over Eder evig og altid, thi det er netop Fredens Kilde — den har intet andet Udspring. Vi have havt Fredsselskaber i Verden i mange Aar, det er sandt; men hvad have de udrettet? Igrunden slet intet; men Freden er god, og jeg siger derfor, stræb efter den, plei den i Eders Bryst, i Eders Huse og hvorsomhelst I færdes, thi det er et godt Princip, udsprungen fra Gud selv, og om vi kun have den, vil Alt være ret med os.

Glem ikke, at det er meget bedre at lide Uret end at gjøre Uret. Vi ere indgangne i dette Rige i den Hensigt at fremme Retfærdighed og Reenhed, saa vi kunde skabe en Himmel i vor egen Familie, i vor By, i vort Land — ja et Zion midt iblandt os. Vi ønske selv at leve deri og vilde gjerne overtale Andre til ligeledes at efterleve Zions guddommelige Love.

Philosopherne have grandsket i deres Philosophi for at udfinde den himmelske Sandhed; men Herren selv har aabenbaret sin Villie baade for Himmelens og Jordens Beboere, og vedbliver uafbrudt at give os Principer. Andre have søgt at udforske Gud ved Hjælp af deres forskjellige Systemer og Troessætninger; men vi have faaet al Sandhed directe fra Sandhedens Ophav, istedetfor en Mængde Systemer. Der findes ingen Religion paa hele Jorden, som indbefatter en Deel af Sandheden, uden den indeholdes i vor Religion, thi denne omfatter al Sandhed, som er eller vil blive aabenbaret. Derfor er vor Religion eens med Mose. I huske nok, at Moses havde en Kjæp, og at Troldmændene havde Kjæppe, og at disse ved en eller anden Magts Indflydelse bleve til Slanger. Da Moses kastede sin Kjæp paa Jorden, blev den ogsaa en Slange, men ved en høiere Magt end Troldmændenes slugte den de andre Slanger. Vi have kastet vor Kjæp paa Jorden — vi have opreist vort Banner, og det vil opsluge alle andre.

Er der noget sandt videnskabeligt Princip i Verden? Om der er, da er det vort. Findes der sande og gode Principer i Musik, Mekanik eller Philosophi? Om saa er, er det altsammen vort. Findes der er godt Regjeringsprincip nogensteds i Verden, da er ogsaa det vort — det er Guds; thi enhver god og fuldkommen Gave, som findes blandt Menneskene, er kommen fra „Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Skygge af Omskiftelse." Det er Gud, som har skjenket Verden hver eneste af alle de Gaver, den nogensinde har været i Besiddelse af. Han er Ophavet til ethvert godt Princip, og han samler dem nu sammen paa eet Sted blandt de Hellige; han unddrager dem fra Verden, og dette er Aarsagen til alt det Mørke og den Elendighed, som begynder at faae saa stærk Overhaand blandt Nationerne, og dette er Aarsagen til det Lys, det Liv og den Intelligence, som begynder at aabenbare sig blandt os.

Men med Hensyn til Bestyrelse, hvem kan regjere Menneskeslægten? Mange af Verdens store Aander have forsøgt det af al Kraft, men hvad have de udrettet? De

have kun forøget Elendigheden. Dog har der paa samme Tid været mange gode Principer blandt Nationerne, baade i retslig, politisk og religieus Henseende; der findes noget Godt i Alting; men Menneskene have ikke kunnet indføre den tusindaarige Fredsregjering, og hvem veed, hvorban Herrens og dem, han giver Viisdom dertil, ville regjere Menneskeslægten? Dette er ubekjendt. Mennesket vil aldrig lære at regjere sine Medskabninger undtagen ved den Viisdom, Magt og Myndighed, som gives fra Himmelen.

Vi have hørt meget tale om republikanske Regjeringer, men see hvilke Prøver paa samme man har! Betragt den Ulykke og Ødelæggelse, som hærjer denne engang saa lykkelige Republik. Jeg spørger, forstaaer Mennesket at regjere sig selv? Nei, han gjør ikke, og hvis ikke Herren tager Regjeringen i sin Haand og indfører sande og rigtige Principer, vil det aldrig skee. Den Forstand, vi have, vil aldrig være tilstrækkelig, og Intet uden den Almægtiges Lys og Aand kan sætte os istand til at udvikles i de guddommelige Ting.

Hvad vil give Eder Kraft til, Søskende, at regjere Eder selv? Guds Aand; uden den og Aabenbaringens Lys stadig boer hos Eder, kunne I ikke gjøre det. Hvis I annamme og bevare den Hellig-Aand og vandre i Lyset for Herrens Aasyn dagligen, da kunne I regjere baade Eder selv og Eders Familier. Man kan nok regjere Folk paa en eller anden Maade som i gamle Dage; men I behøve Guds Aand for at kunne regjere dem overeensstemmende med Guds Villie. Hvad vilde Følgen af et saadant Regjeringssystem være? Det vilde være, at man mødte en Broder og en Ven allevegne, som der staaer i en af vore Psalmer. Naar vi have Guds Aand, ere vi fulde af Kjærlighed, Velvillie og Taalmodighed, og ønske at behandle alle Andre, som vi selv ønske at blive behandlede. Hvad er det, som kan bringe en Mand til at regjere fornuftigt over sin Næste? Det er netop hvad Br. Joseph sagde engang, da man spurgte, hvorban han regjerede et saa stort Folk som vort. „Det er meget let," svarede han, „thi jeg lærer Folket rigtige Principer, og da regjerer det sig selv." Dersom sande Principer kunne have denne Virkning i een Familie, kunne de ogsaa have det i ti, i hundrede, i tusinde. Hvor let er det ikke at regjere et Folk paa denne Maade. Det er med Guds Regjering ligesom med Canalerne fra vor City Creek, der ledes gjennem hver Lod i Dalen. Strømme af Lys ledes fra den himmelske Kilde gjennem de forskjellige Canaler, som den Almægtige har dannet, og deres livgivende Indflydelse spores ikke blot her i denne By, men overalt i Verden, hvor der findes en Hellig, som har adlydt Guds Bud. Kilden er uudtømmelig og Livsens Flod tilflyder rigeligt alle Folk.

Herren sagde, at hans Folk skulde være villigt til at lyde ham paa hans Kraftens Dag, og dette Princip, Lydigheden, sætter os i directe Forbindelse med Viisdommens Kilde, der udvælder fra Guds Skjød; det er den, som fylder ethvert menneskeligt Hjerte med Lys og Kundskab, som baner sig Vei til enhver Familie, ethvert Huus. Alle glædes ved Nydelsen af Guds Aand; under dens Indflydelse begynde de at føle, at Christi Aag er gavnligt og hans Byrde let. Det er denne Følelse, som besjæler de Hellige og controlerer alle deres Handlinger, og denne Aand har ogsaa begyndt at sprede sig blandt Nationerne, og den vil vedblive dermed, indtil Jorden er fuld af Guds Kundskab.

Jeg er ofte bleven spurgt, naar Talen har været om Krig og Trængsler:

Er De ikke bange? Nei, jeg er en Guds Tjener, og det er mig nok, thi min Fader staaer ved Roret. Det er min Pligt at være saa bøielig i Herrens Haand som Leret i en Pottemagers og vandre ret for hans Aasyn bestandig; da kan der komme hvad komme vil. Lad Lynet flamme og Jordskjælvet skralde: Gud er ved Roret, og han vil fortsætte sin Gjerning, indtil han har lagt alle sine Fjender under sine Fødder og hans Rige hersker fra den ene Ende af Jorden til den anden.

Gud velsigne Eder, Sødskende, i Jesu Navn. Amen.

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 135.)

Vi ville nu med Lysets Fart reise bort fra Solen og til

Mercur,

Solens nærmeste Planet, som man kjender, og efter 3 Minutters Forløb have vi reist 8 Millioner Miil, og er saa kommen paa denne Klode. Jordens Tverlinie er 1,719 Miil, Mercurs 602 Miil, altsaa omtrent $^1/_3$ Deel af Jordens. Dens virkelige Indhold er kun $^1/_{15}$ Deel af Jordens, men Indholdet beregnet efter Jordens Masse er $^3/_{17}$, saa vi forstaae, den er af en langt tungere Materie, omtrent $2^2/_3$ Gange tungere end et lignende Qvantum Jordmaterie. Naar vi antage denne som $5^1/_2$ Gange tungere end Vandet, saa er Mercurs 14 Gange tungere end dette — et Stof, der er tungere end Blyet, og omtrent som Qviksølvet i Vægt. Dens Bane er meest oval af alle Planetbanerne og danner den største Vinkel med Jordbanens Plan, omtrent $7^1/_2$ Grad, men den ruller langsommere end Jorden, og bruger samme Tid, 24 Timer, til at dreie sig een Gang om sin Axe, saa dens Dag er kun faa Minutter længere end hos os. Dens Banes Længde er ligesom dens Afstand fra Solen $^4/_{10}$ Deel af Jordens. Den gjennemløber denne om Solen i 88 Dage, saa medens Jorden gjør 7 Omløb, gjør den 29. Altsaa 7 Jordaar er lig 29 Aar paa Mercur. Farten i Banen er hurtigere end Omdreiningen, saa den glider meget frem, ialt $6^6/_{10}$ Miil pr. Secund, i Gjennemsnit — 3,200 Gange hurtigere end Væddeløbshesten, men 6,000 Gange langsommere end Lyset.

Men her maa bemærkes, da enhver Planetbane er en Elipse (Oval), gaae Planeterne derfor alle hurtigere i Perihilet (nærmest Solen), end Apheliet (naar de ere længst borte fra Solen). Saaledes gaaer Mercur nærmest Solen 8 Miil i Secundet, og længst fra den $5_2/_{10}$ Miil. Denne Planet har, seet fra Jorden, Lysskifter ligesom Maanen. Midt imellem Solen og Jorden kan den utydeligt sees, da den vender sin uoplyste Side imod os, og kun naar den passerer Solskiven, som sidst skete den 12te November 1861, seer man en lille graa Plet glide hen over denne. Eftersom den i Banen nærmer sig Apheliet, Ovalens fjerneste Punkt fra Solen, bliver den som Nymaane og tilsidst som Halvmaane. Derfra tiltager

Lyset, og i Periheliet paa den anden Side af Solen, sees den som Fuldmaane med en stærk Glands, men er i Almindelighed Solen saa nær, at den altid mere eller mindre indhylles i dens Straaler, saa det er kun sjelden, og da meget kort, at den viser sig som Morgen- eller Aftenstjerne. Derfor er det meget vanskeligt igjennem Kikkerter at anstille Observationer paa dens Overflade, dog har man iagttaget Ujevnheder, som Bjerge, og en lysbrydende Atmosphære, som Jordens. Om en Klode skulde indenfor Mercur bevæge sig om Solen, er endnu ikke oplyst, men er tvivlsomt, da Solens Atmosphære strækker sig 4 Millioner Miil ud i Rummet; dog selv om en saadan Gisning efterhaanden kunde blive en beregnende Vished, saa kunde en saadan Klode, paa Grund af dens Nærhed ved Solen og Lidenhed, ikke gjøres til Gjenstand for astronomiske Observationer. Mercur har tillige en stærk selvlysende Atmosphære.

Forlade vi nu denne Planet og reise 7 Millioner Miil længere bort fra Solen, saa ere vi fjernede 15 Millioner Miil, og komne til Venus. Dens Omløbstid er $224^{7}/_{100}$ Døgn. Tverlinien 1654 Miil. Omdreiningstiden er 23 Timer og 56 Minutter. Dens kubiske Indhold er $^{15}/_{17}$ og Massen $^{8}/_{9}$ af Jordens, saa Tætheden bliver $^{1}/_{167}$ større. Dens Bane er mere rund end aflang, og saaledes modsat Mercurs, der er meget oval, og danner en lille Vinkel af $3^{1}/_{2}$ Grad med Jordbanens Plan. Undertiden passerer den forbi Solens Skive, mellem denne og Jorden, og vender da altid sin uoplyste Side imod os. Vi see den da som en lille graalig Plet, passere over den store, lyse Solskive, stor $^{1}/_{30}$ af Sol-Tverlinien, saa den dækker kun $^{1}/_{900}$ Deel af Solen. Dette vil kunne sees med blotte Øine den 10de December 1874 og den 6te December 1882. Det samme som er bemærket om Mercurs Lysskifte, ligesom Maanen, og forskjellige Hastighed, gjelder ogsaa om Venus, betragtet fra Jorden, og i Almindelighed ogsaa om Jorden selv og alle Planeterne. Tænker man sig at see Venusbanen under et vandret Plan, vilde det see ud, som Planeten svingede liig et Pendul frem og tilbage forbi Solen. 8 Jordaar ere liig med 12 Venusaar. Efter Planetens forskjellige Nærhed ved Jorden, dens Lysskifter og vor Atmosphæres Reenhed, sees dens Lys prægtigere eller svagere. Fra de allerældste Tider har den tiltrukket sig Menneskenes Opmærksomhed som Himmelens største og herligste Stjerne, der endog ofte sees om Dagen, og er Solens stadige Følgesvend baade Aften og Morgen. Hvem kjender ikke Morgen og Aftentjernen? Oldtidens Astronomer antog den for 2 forskjellige Stjerner. Naar den straalede 3 Timer efter Solnedgang om Aftenen, kaldte de den Hesperus, naar den med sin henrivende, uforlignelige Morgenglands i ligesaa lang Tid bebudede Solens Komme, kaldte de den for Phosphorus eller Lucifer, Morgenrødens Søn. Aristoteles var den første, som sagde, at begge vare kun een og samme Stjerne. Men da denne Planet er Jorden saa nær, kun 5 Millioner Miil borte, har omtrent samme Størrelse, Tæthed og Hastighed, veed man da ikke ogsaa meget om dens Naturforhold? Vi ville kun tage en nogenlunde god Kikkert og betragte den med, strax forvandler det lysende Punkt sig til en Skive med et reent, hvidligt blendende Lys. Eftersom den gaaer langt bort fra Solen og nærmer sig os, bliver dens Skive stedse større, og man seer tydelig ved gjentagne Observationer dens forskjellige Lysskifter, paa den ene Side af Solen fra venstre til høire, og paa den anden Side fra høire til venstre Side. Alt dette foregaaer i en Omkreds indenfor Jordbanen. Desuden opdager man tydelig en lysbrydende

Atmosphære at omgive Venus, der har samme Egenskaber som Jordens. Alle vide, naar man stikker en Stok i Vandet, synes den at brydes; efter samme Lov brydes Lysstraalen i Luften, der er en Materie ligesaavel som Vandet. Ved Solens Op- og Nedgang brydes dens Lys i Jordatmosphæren, saa Solen sees før sin Opgang og ligeledes nogle Minutter efterat den i Virkeligheden er gaaet ned, hvilket sidste dog ogsaa har sin Aarsag i, at Solstraalen behøver omtrent 8 Minutter for at naae Jorden, saa vi altid kun see Solen, hvor den var for den Tid siden, men aldrig hvor den findes i Dieblikket, der kun kan beregnes. Ligesaa see vi stadig Maanen, hvor den var 1 Secund tidligere, ikke at tale om Stjernerne, hvoraf slet ingen befinde sig i det Punkt, vi see deres Lys.

Men nu nok herom ved denne Leilighed; ligesom Jorden har Tusmørke, har ogsaa Venus det; man seer ikke, som paa Maanen, Lys og Mørke skarpt begrændset, men en gradviis Overgang, der danner ligesom en cylindrisk bred Ring om Kloden. Deraf kjende vi ogsaa, at Overfladen er ujevn, og det efter en langt større Maalestok end paa Jorden; thi efter anstillede Iagttagelser skulle Bjergene kunne være 5 à 6 Miil høie. Denne vidunderlige, herlige Klode har noget Fortryllende ved sig for os Jordboere, formodentlig fordi den i Eet og Alt nærmer sig meest Jordnaturen, rigtignok langt herligere og fuldkomnere. Ligesom Mercur er, foruden Solglandsen, omgiven af en selvlysende celestial Glands, et Lyshav svagere end Solens, og saaledes aldrig mørk, saaledes er ogsaa Venus selvlysende, omgiven med en svagere, celestial, phosphoragtig, hvidblaalig Glands, som viser sig bølgende over Skiven, naar Sollyset er aldeles borte, og kun oplyser den modsatte Side. Undertiden sees nogle graalige Pletter som lette Taager at komme og forsvinde, men dens Glands og Reenhed vidner om en paradisisk frisk, reen og let Atmosphære, hvor der slet ikke er tale om de mange Dages Graaveir, Slud og Taage, som vi Jordboere maae døie.

Det kan nu ansees for afgjort, at hverken Mercur eller Venus har nogen Maane, og al Tale derom har kun været Dienforblindelse. Mercurs Vægtfylde var $6^3/_4$ Gange Vandets, og Hastigheden $6^1/_2$ Miil i Secundet; Venus's Vægtfylde er $5^1/_{10}$ Gange Vandets og Hastigheden $4^4/_5$ Miil i Secundet; og sammenlign nu dette med Jorden, hvis Vægtfylde er $5^1/_2$ Gange Vandets og Hastigheden $4^1/_{10}$ Miil i Secundet, saa finde vi et nært Slægtskab i disse Forhold. Findes lignende Kloder mellem Solen og Mercur, kunne vi antage for sikkert, at de ere celestiale og selvlysende, indhyllede i Solglandsen, og dernæst, at der findes flere smaa Legemer. Vi kunne slutte, jo nærmere Solen, jo større er Planeternes Udvikling og Fuldkommenhed, og jo fjernere, desto lavere er deres Trin og Udvikling. Derfor kunne vi med en vis Stolthed og Glæde i Sjælen være tilfredse med, at vor Plads blev paa den 3die store Klode, og vi ville forlade Venus og reise $5^7/_{10}$ Million Miil ud i Rummet, og vil da træffe paa Jordbanen, der er $20^7/_{10}$ Millioner Miil borte fra Solen.

Enhver veed, hvorlangt et Aar og en Dag er. Hastigheden og Vægtfylden har jeg nylig nævnt. Jordens Tverlinie er 1719 Miil. Dens Masse $^1/_{354936}$ Deel af Solens, og omtrent af samme Tæthed og Størrelse som Venus. Ja, hvad skal jeg sige om Jorden? Taler jeg i Almindelighed, vide Alle det, og indviklede Emner er ikke Stedet her at indlade sig paa. (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Opinionens Meningsløshed.

Der er Mange, som troe, at vi som et Folk drive et storartet Bedrageri for at skjule for Offentligheden vore sande Sæder og Skikke; med andre Ord, vore Fjender troe, vi føre to Slags Politik, en indre og en ydre. Ja de tillægge os endog en saadan Fiinhed og Dygtighed i Diplomatien for at gjennemføre vore vidtstrakte Planer, at ingen af Nutidens skarpsindigste Statsmænd formaae at udforske vor sande Tilstand og Hensigter. Den amerikanske Nation har erhvervet sig en mere alsidig Kundskab end Tilfældet er blandt andre Folk paa Kloden, og den kan rose sig af en større Overflod af literaire Frembringelser end nogen anden Nation, naar der tages Hensyn til Folkemængdens Størrelse, og dens Vindskibelighed har tillige frembragt en Mængde Jernbaner og Telegraphforbindelser, og dog tillægger man **os** en Snuhed i politisk Henseende, som aldeles overtræffer og skuffer baade de amerikanske og europæiske Cabinetter.

Skulde vi betragte denne Gjenstand fra et verdsligt Standpunkt, maatte vi føle os meget smigrede ved at tilhøre et Folk, hvem man tillagde en saa fuldstændig gjennemført politisk Organisation. Hvad der gjør Sagen endnu mere besynderlig, er det Factum, at vore Ledere have saa mægtig en Indflydelse over de Hellige, uagtet de, efter vore Fjenders Paastand, ere yderst udannede Mænd, som kun med de taabeligste Historier faae lokket Folk til i tusindviis at forlade deres Hjem og drage til Amerika. Dog det er unødvendig at følge vore Opponenter i alle deres Modsigelser, som fornemmelig stamme fra Geistlighedens Hadskhed mod Sandheden.

Vi erklære, som vore Brødre saa ofte have gjort tidligere, at der hersker ingen physisk Tvang iblandt os. De Hellige ere rigtignok moralsk forpligtede til at staae hverandre bi i Kjærlighed og at være overbærende med vore Fjender, samt at iagttage de øvrige Forskrifter, Frelseren har givet; men hvad den personlige Frihed angaaer, er der intet Folk paa Jorden, som nyder den i fuldere Maal end vi.

Vore Medmennesker behøve ei at antage, at vi ville forføre Folk; Alt, hvad vi anholde om, er simpelthen dette: undersøg vor Lære og vor Vandel; vi ere midt iblandt Eder, døm blot retfærdigt. Om Nogle ere saa svage, at de ikke kunne udholde Forfølgelser og andre Trængsler, som falde i vor Lod, og ikke kunne underkaste sig den Selvfornegtelse, som udkræves, var det bedre baade for dem og os, at vi gik hver vor Vei — vi ville langt hellere være qvit alle saadanne Personer, end opholde dem iblandt os, da det ikke er den numeriske Styrke, det kommer an paa.

Vi troe virkelig, at Gud fra Tid til anden udsanker de Gode og Oprigtige fra Verden og fører dem til vor Hjord, for at de kunne hjælpe til at fremme hans hellige Sag; men vi ville ei heller negte, at ofte kommer der lidt Klinte med blandt Hveden. Ikkedestomindre voxe vi i Kraft hver Dag og blive mere og mere skikkede til at forbedre Menneskeslægtens Tilstand. Kan et Folk blive forandret fra Syndighed til Fuldkommenhed i et Øieblik? Det er umulig, men ved fortsatte Bestræbelser i

denne Retning kan det med Tiden erhverve sig en ophøiet og betydningsfuld Stilling i Samfundet.

Vi vide at Evangeliet vil udvide Forstanden, forædle Følelserne og hæve Sjælen hos enhver oprigtig Sandhedssøger; men derfor er det ikke sagt, at Enhver, som kommer ind under dets hellige Indflydelse, er lige modtagelig for dets frelsende og forædlende Kraft, og Mange ville maaskee opoffre deres guddommelige Ret til Salighed blot for den timelige Vinding.

Vi have seet, hvorledes mange Journalister, blot for at vinde Folkegunst, ikke skamme sig ved at offentliggjøre falske Fremstillinger om os, og at Præster og Folk raabe Ja og Amen dertil; men hvad Virkning har vel al deres Opposition havt? Kun liden eller ingen. Den evige Sandhed seirer i enhver Kamp og vil vedblive dermed; men til vore Fjender sige vi: Vær retfærdige i Eders Dom for Eders egen Skyld. For vort eget Vedkommende forlange vi ingen Gunst; men hvor der findes oprigtige, sanddrue og hæderlige Mænd, dem ville vi gjerne opsøge og villigt understøtte i deres Bestræbelser for at værne om Sandhed og Ret.

Trods ugudelige og ildesindede Mænds Rænker bliver vor sande Charakteer meer og meer almindelig bekjendt, og alle dem, der interessere sig for os, ville vi i al Venskabelighed give et lille Vink, som kan opklare alt Dunkelt betræffende „Mormonspørgsmaalet": antag blot for et Dieblik, at det Budskab, vi bringe, er fra Himmelen, og at Gud er vor Forsvarer — da er denne vanskelige Opgave løst med Eet, og vi sige dristigt, at det er den eneste Maade at løse den paa. Hvem er uvidende om, at de Hellige ere blevne opholdte i Amerikas Udørkener ved den Almægtiges umiddelbare Omsorg? Da vore bedste Mænd vare myrdede af Pøbelen, og hele vort Folk var bleven fordrevet fra Civilisationens Enemærker i det Haab, at vi Alle maatte omkomme af Hunger og Kulde eller blive dræbte af de vilde Steppeboere, hvo kan ikke see, at Herren var vor Beskytter, at han opholdt os i Ørkenen og styrkede os til at opføre nye lykkelige Hjem, ikke alene for os selv, men for saa Mange, som vilde søge Ly hos os? Blind maa i Sandhed den være, som ikke kan see Forsynets Haand heri, saavel som i mange andre Begivenheder i vor Kirkes Historie.

Der rinder os netop en Tildragelse ihu, som er berettet os i Optegnelserne om Jesu og hans Apostlers Fremtræden i gamle Dage, og vi ville her anføre den, da den er ligesaa anvendelig paa vore Opponenter nu, som den var paa deres Opponenter dengang. Nogle af Apostlerne vare nemlig anklagede for Jødernes Raad paa Grund af den store Fremgang de havde blandt Folket. „Men der opstod i Raadet en Pharisæer ved Navn Gamaliel, en Lovlærd, høit agtet af alt Folket, og bød, at de skulde lade Apostlerne træde lidt ud. Og han sagde til dem: I israelitiske Mænd, tager Eder Vare med disse Mennesker, hvad I gjøre ved dem. Thi før disse Dage opstod Theudas, som sagde sig selv at være Noget, og et Antal Mænd, henved fire hundrede, hængte sig ved ham; han blev ihjelslagen, og alle de, som fulgte ham, ere adspredte og blevne til Intet. Efter denne opstod Judas den Galilæer, i Skatte-Udskrivningens Dage, og drog meget Folk efter sig. Han er og omkommen, og alle de, som fulgte ham, bleve adspredte. Og nu siger jeg Eder: Holder Eder fra disse Mennesker og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker, bliver det forstyrret; men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader Eder dog ikke befinde som de, der endog ville stride mod Gud.

Da løde de ham; og de fremkaldte Apostlerne, og løde dem hudstryge og bøde dem, ikke at tale i Jesu Navn; derpaa lode de dem fare." (Ap. Gj. 5, 34-40.) Heraf see vi, at der var Een i hiint Raad, som havde Viisdom nok til at opdage, at hvis saa stort et Værk ikke var af Gud, vilde det falde af sig selv. Vi sige det samme nu: Verden behøver ikke at være saa forskrækket for os, Apostaterne behøve ei at udtømme al sin Kraft mod dette Værk, thi hvis „Mormonismen," som den kaldes, er af Gud, vil han forsvare alle dens Tilhængere, hvis ikke, da vil den falde af Mangel paa Kraft til at bære sig selv.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 173.)

III. Ignatii Brev til Menigheden i Smyrna.

7. Det bør Eder at affende en Broder til Guds Ære, med Lykønskning til Syriens Menigheder,

8. Da de alle have gjenvundet Freden, og ere efter Forfølgelsen gjenforenede i Kjærlighed.

9. Derfor send en Broder af Eders Midte til dem med Brev og Eders Hilsen,

10. At han tilligemed dem maa kunne prise Gud, som har skjenket dem Ro;

11. Saa de formedelst Eders Bønner opnaaede Sikkerhed.

12. Da I ere Fuldkomne, saa vær ogsaa sindede som Fuldkomne.

13. Dersom I altid ere rede til at gjøre det Gode, da er Gud rede til at hjælpe Eder.

12. Capitel.

1. Brødrene i Troas hilse Eder med Kjærlighed.

2. Derfra skriver jeg til Eder med Barrhus, som I sendte til mig med Brødrene fra Ephesus.

3. Han har afhjulpet mine Fornødenheder i enhver Henseende, og gid Alle vilde efterligne ham; thi han er et Exempel paa den guddommelige Gavmildhed.

4. Guds Naade gjengjelde ham det i alle Ting.

5. Jeg hilser Eders i Gud værdige Forstander, og mine Medtjenere, den i Gud ærede Forsamling af Ældster. Ligeledes Diaconerne og Alle, Enhver især,

6. I Jesu Christi Navn, for hans Kjød og Blods Skyld, for hans aandelige og timelige Lidelser og Opstandelse,

7. Og i Guds Navns inderlige Forening med Eder.

8. Naade være med Eder, Barmhjertighed, Fred og Taalmodighed i alle Ting.

13. Capitel.

1. Jeg hilser mine Brødres Huse, deres Hustruer og deres Børn,

2. Og Jomfruerne, og de saakaldte Enker.

3. Vær kun stærke i Aandens Kraft.

4. Philo, som er hos mig, hilser Eder.

5. Jeg hilser Tavias Huus og ønsker, hun maa grundfæstes i Troen og Kjærligheden, saavel legemlig som aandelig.

6. Jeg hilser ogsaa Alce, hendes Navn er mig dyrebart.

7. Levvel i Guds Naade.

Skrevet i Troas til Smyrna.

IV. Ignatii Brev til Diaconen Hero i Antiochien.

1. Capitel.

1. Ignatius, ogsaa kaldet Theophorus, til den af Gud Udvalgte, mit inderligt elskede Barn; jeg hilser Dig i Tro og Kjærlighed, min retskafne Søn Hero, som Guds og Christi Tjener.

2. Naade, Fred og Barmhjertighed fra Gud den Almægtige, og fra Jesus Christus, hans eenbaarne Søn,

3. Der hengav sig selv for vore Synder, at han kunde redde os fra den nærværende onde Verden, og gjøre os salige i sit Himmerige.

4. Jeg formaner Dig for Guds Skyld, at Du er flittig i at fuldkomme Løbet og dit høie Embedes Pligter,

5. Flittig i at arbeide for de Helliges Eendrægtighed, og bære de Svage med Kjærlighed; thi derved opfylder Du Christi Bud.

6. Læg Vind paa Faste og Bøn, men med Maadehold, saa Du ikke fordærver Dig selv derved.

7. Afhold Dig ikke aldeles fra Nydelsen af Viin og Kjød, thi de ere ikke urene Spiser;

8. Thi Herren siger: „I skulle nyde Landets Goder og spise Kjød og Urter."

9. Og et andet Sted: „Vinen fryder Menneskets Hjerte, Olien gjør glad, men Brødet giver Kraft."

10. Dog Alt skal nydes med Maade og Orden, thi det er Guds Gaver.

11. Hvo kunde spise og drikke, hvis han ikke skjenkede os det?

12. Er Noget godt og beqvemt, det kommer fra ham.

13. Bliv ved at læse flittigt, saa at Du ikke alene kjender Skrifterne, men ogsaa, som en Guds Stridsmand, kan udlægge dem for Andre.

14. For at behage den, som har hvervet ham, indvikler ingen Stridsmand sig i Nærings-Handel,

15. Og endskjøndt Alle kjæmpe, bliver dog Ingen kronet, uden den, som kjæmper ret.

16. Gud give, at jeg, den Bundne, kunde hengive mit Liv for Dig.

2. Capitel.

1. Dersom Nogen prædiker og forbigaaer det, som er befalet, da selv om han har et troværdigt Navn, om han end faster, om han end lever i Kydskhed, om han end gjør Undergjerninger,

2. Om han end forudsiger tilkommende Ting, saa hold ham dog for en Ulv i Faareklæder, der fordærver Faarene.

3. Dersom Nogen fornegter Korset, og skammer sig ved Lidelserne, hold ham for Djævelen selv;

4. Om han end giver alt sit Gods til de Fattige, om han end kan flytte Bjerge, om han end hengiver sit Legeme til at brændes, saa lad ham alligevel være Dig en Rædsel.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 159.)

Et Document, bestemt til Offentliggjørelse, blev fremlagt, hvilket angik uordentlige Personer, der falskeligen have eller ville fremstille sig som Medlemmer af Kirken. Dette Document vandt Raadets Bifald. Derefter vedtoges:

1) At Præsident Joseph Smith, Biskop Knights og Broder A. Ripley begive sig øieblikkelig til Iowa Territorium for at udsee et Nedsættelsessted for Kirken.

2) At Conferencens Raad til Brødrene i Almindelighed er, at saamange af dem, som ere istand dertil, skulle flytte til Commerce snarest mulig.

3) At alle Fangerne rækkes Broderhaand og anerkjendes som trofaste Medlemmer af Kirken.

4) At Br. Mulholland bliver beskikket som midlertidig Skriver.

5) At Fader Smiths Sag, vedkommende hans timelige Kaar, henvises til Biskopperne.

6) At Br. Rogers faaer nogle Penge som Godtgjørelse for de Tjenester, han har viist Kirken ved at udføre Forretninger for den i Missouri.

A. Ripley,
Skriver.

Torsdagen den 25de. Jeg ledsagede Committeen til Iowa for at udvælge et Sted, hvor de Hellige kunne nedsætte sig. Ældste Markham kom tilbage fra Tenneys Grove til Far West, hvor han vilde oppebie Brødrenes Ankomst fra Quincy.

Fredagen den 26de. Imorges tidlig, kort efter Midnat, ankom Brødrene til Far West, hvor de udførte deres Kalds Forretninger paa følgende Maade:

I en Conference, afholdt i Far West af de tolv Apostler, flere Overpræster, Ældster og Præster den 26de April 1839 blev vedtaget, at efternævnte Personer udelukkes af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, nemlig Isaac Russell, Mary Russell, John Goodson med Hustru, Jacob Scott senior med Hustru, Isaac Scott, Jacob Scott junior, Anna Scott, Søster Walton, Robert Walton, Søster Cavanaugh, Ann Wanlass, Wm. Dawson junior med Hustru, Wm. Dawson senior med Hustru, George Nelson, Joseph Nelson med Hustru og Moder, William Warnock med Hustru, Jonathan Maynard, Nelson Maynard, George Miller, John Grigg med Hustru, Luman Gibbs, Simeon Gardner og Freeborn Gardner.

Raadet begav sig derpaa til Byggepladsen for Herrens Huus, hvor følgende Sager bleve udførte: Nogle Vers af en Psalme, i Anledning af de Tolvs Mission, bleve afsungne.

Ældste Cutler, Formand for Bygningen, fortsatte Grundlæggelsen af Herrens Huus, ifølge den givne Aabenbaring, ved at rulle en stor Steen op til det sydøstlige Hjørne.

Af de Tolv vare følgende tilstede: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page og John Taylor, hvilke ordinerede Wilford Woodruff og George A. Smith (som tidligere vare udnævnte af det øverste Præsidentskab og anerkjendte af de Tolv og af Menigheden) til Apostelembedet, for at indtage de ledige Pladse efter dem, der vare faldne. Darwin Chase og Norman Shearer, som nylig vare blevne løsladte af Richmond Fængslet, hvor de havde hensiddet for Christi Skyld, bleve derpaa ordinerede til de Halvfjerdsindstyves Embede.

De Tolv afholdt derefter Bøn i følgende Orden: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith. Derpaa sang man Adam-ondi-Ahman, hvorefter de Tolv toge Afsked med efternævnte Søskende, ifølge Aabenbaringen, nemlig Alpheus Cutler, Elias Smith, Norman Shearer, William Burton, Stephen Markham, Shadrach Roundy, William O. Clark, John W. Clark, Hezekiah Peck, Darwin Chase, Richard Howard, Mary Ann Peck, Artimesia Grainger, Martha, Peck, Sarah Grainger, Theodore Turley, Hyrum Clark og Daniel Shearer.

Ældste Alpheus Cutler tog derpaa førnævnte Steen og lagde den paa dens rette Plads, hvorefter han — som Følge af de Helliges eiendommelige Omstændigheder — ansaa det for fornuftigst at lade det beroe hermed, indtil Herren i Fremtiden stillede Sagerne gunstigere, og sagde, at han da bestemt vilde fortsætte Arbeidet; derpaa blev Conferencen hævet.

Bringham Young, Præsident.
John Taylor, Skriver.

Saaledes blev Aabenbaringen af 8de Juli 1838 opfyldt, hvilket vore Fjender paastod ikke kunde skee, da ingen „Mormon" maatte opholde sig i Staten. Brødrene vendte strax tilbage til Quincy og toge Familierne i Tennys Grove og andre Steder med sig.

Committeen vedblev at tage de Nedsættelsessteder i Diesyn, som anbefaledes i Lee County, Iowa, og i Omegnen af Hancock County, Illinois.

George A. Smith, Søn af John og Clarissa Smith, blev født den 26de Juni 1817 i Potsdam, St. Lawrence County, New York. Da han var ni Aar gammel, fik han engang et saa stærkt Slag i Hovedet, at han laa bevidstløs i tre Uger. Fem berømte Læger erklærede eenstemmig, at hans Hjerneskal maatte trepaneres (gjennembores), ellers kunde han ikke leve. Hans Fader satte sig imidlertid derimod, troende at Gud kunde og vilde helbrede hans Søn, og han er overbeviist om, at Drengen blev helbredet paa Grund af hans Tro og Bønner. George fik tidlig en religieus Opdragelse, da hans Forældre vare Presbyterianere, og han gik regelmæssigt til Søndagsskolen. Derfor følte han allerede fra sin Ungdom Trang til at vide noget om Livsens Vei, men kunde ikke tilfredsstilles af Sectererne, der omgave ham.

I Sommeren 1830, da min Fader og min Broder Don Carlos besøgte vore Slægtninge i St. Lawrence County, blev George overbeviist om Mormons Bogs Sandhed, og fra den Tid optraadte han altid som en Forsvarer af vor Sag.

Hans Moder blev døbt i August 1831; hans Fader den 9de Januar 1832 og blev ordineret til Ældste, efterat Lægerne havde opgivet ham, som Følge af Svindsot. Veiret var meget koldt, og Isen maatte først gjennembrydes, men fra den Dag tiltog hans Helbred og Styrke.

George blev døbt den 10de Septbr. 1832, og den 1ste Mai 1833 forlod hans Fader med Familie sit gamle Hjem og flyttede til Kirtland i Ohio. George tilbragte Sommeren med at arbeide paa Templet, endskjøndt hans Oine vare betydelig inflamerede.

Den 5te Mai 1834 begav han sig paa Reisen med Zions Leir og var min troe Vaabendrager, endskjøndt hans Oine fremdeles vare meget daarlige. Den 28de blev han angrebet af Cholera, men frelstes ved Troens Bøn. Han blev ordineret til Medlem af det første Qvorum af de Halvfjerds under min Haand den 1ste Marts 1835, i en Alder af ikkun sytten Aar. Den 5te Juni reiste han i Forening med

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Conferencemødet i Aalborg

den 14de og 15de Febr. 1863.

Af Zionsældster vare tilstede: W. W. Cluff, A. Christensen, H. C. Hansen og A. W. Winberg. Ligeledes Præsidenten for Vensyssel Conference, Ældste H. C. Høgsted, og Præsidenten for Aalborg Conference, Ældste N. C. Edlessen, foruden en Mængde af det arbeidende Præstedømme.

Mødet aabnedes Kl. 7 Aften med Ps. Nr. 5, og Bøn af Præs. Edlessen, hvorefter denne opfordrede Brødrene til at afgive Rapport over deres Mission, hvis Indhold i Korthed var følgende:

I Jetzmark District var der paa flere Steder endeel Opvækkelse, og Nogle vare tillagte Menigheden ved Daab i den senere Tid. Mange ere i Aarenes Løb emigrerede herfra, hvilket har bevirket en vis Grad af Slappelse med Hensyn til Evangeliets Udbredelse, men de Hellige, som endnu ere her, ere velsignede af Herren i Forhold til deres Kundskab. I Løgstør District var Tilstanden saavel blandt Folket som blandt de Hellige bedre end tidligere, og der er Udsigt til stor Fremgang til Foraaret. I Mariager District vare 13 Individer tillagte Kirken i den senere Tid, og Mange ville snart følge disses Exempel. Tilstanden var god og Udsigterne lovende. I Aalborg District var der stor Opvækkelse paa mange Steder; man kan her afholde saamange Forsamlinger, som Brødrene kunne overkomme. Mange ville i den nærmeste Tid slutte Pagt med Herren, hvilket allerede Flere havde gjort i det forløbne Qvartal.

De to omreisende Ældster J. M. Børglum og S. Petersen, som hver have sin Halvdeel af Conferencen at bestyre, stadfæstede de afgivne Beretninger og bevidnede de Ældstes Flid og de Helliges Trofasthed.

Præs. N. C. Edlessen sagde, at Brødrenes Beretning i Et og Alt var stemmende med Sandheden, da han selv var personlig bekjendt med Forholdene; roste Brødrene, som arbeidede under hans Bestyrelse og sagde, at enhver Hellig kunde annamme saameget Velsignelse, som de gjorde sig værdige til ved deres daglige

Vandel; han glædede sig over den Tillid, som var ham viist indtil denne Dag, og haabede at bevare den fremdeles.

Flere af Brødrene, som arbeide i Conferencen, gaves Leilighed til at udtale deres Følelser.

Districtspræsident A. Christensen raadede Brødrene til at passe nøie paa sig selv, for ikke at falde i Fristelse, og at holde sig rene fra Verden og dens Synd, paa det de kunde staae som værdige Repræsentanter for Herrens Sag; formanede til Reenhed og Ydmyghed, saa Forsynet rigelig kunde velsigne Enhver af os.

Ældste W. W. Cluff glædede sig over at være samlet med saamange af de Hellige ved denne Leilighed, og især over de gunstige Rapporter, som vare aflagte, hvilke i det Hele taget vare bedre end forrige Qvartals. Tilstanden er i Sandhed saa god, som den under de forhaandenværende Omstændigheder kan ventes. Opvækkelsen blandt Folket er ikke altid af eens Natur, hvilket de arbeidende Brødre burde lære at bedømme, for at kunne udrette det størst mulige Gode for Værkets Fremme og Menneskenes Frelse. Gav forskjellige Raad til Missionairerne og mindede om Christi Ord: „Værer snilde som Slanger og enfoldige som Duer." Sagde, at vi bør rette os efter Omstændighederne og ikke tvinge os frem efter en fast, ufravigelig Regel; formanede til Aarvaagenhed og Bøn, og henviste til Præsident Cannons Bemærkninger til Præstedømmet i sidste „Stjerne." Et stort Arbeide staaer endnu tilbage at udføre i dette Land, og mange Aar ville hengaae med samme. Ønskede Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Derpaa blev Ps. Nr. 117 afsungen, hvorefter Ældste A. W. Winberg fremstod og udtalte sine Følelser; han glædede sig over Conferencens Stilling, de Helliges Trofasthed og de fremtidige gode Udsigter. Bad Brødrene at lægge Br. Cluffs Bemærkninger paa Hjerte og flittig søge Herrens Aand, at de kunne veiledes af den i alle Ting; sagde, at hvis vi ikke gjorde Alt, hvad vi kunde for dette Rige, vilde vi tabe Aandens Lys, som vi have annammet.

Ældste H. C. Hansen yttrede sin Glæde over at være tilstede i denne Conference, da der var Noget for ham at lære ved denne Leilighed, endskjøndt han allerede havde været i Kirken i 21 Aar; sagde, at vi burde altid stræbe at vandre efter de Mænds Raad, som ere satte over os i Herren, da skulde vi voxe i Gudsfrygt og Viisdom og overvinde enhver Svaghed. Riget, som Daniel omtalte og saae hen til med saa stor Glæde, er nu oprettet og vil seire over Alt, hvad der stiller sig iveien for dets Fremgang, og hvis vi efterleve vor Religion og ere trofaste, ville vi seire med det. Dette Maal kan naaes af Enhver, der vil adlyde Betingelserne, nemlig omvende sig, troe og blive døbt i Jesu Navn og være tro indtil Enden.

Aftenforsamlingen sluttedes med Ps. Nr. 2 og Bøn af Ældste H. C. Høgsted.

Den 15 Febr. Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af Ps. Nr. 97, og Bøn af Ældste A. Christensen. Derefter Ps. Nr. 136.

Ældste H. C. Høgsted fremstod derpaa og udtalte sin Glæde over sit Besøg her. Vor høieste Stræben, sagde han, gaaer ud paa at blive velsignede, og dette ville vi opnaae baade i timelig og aandelig Henseende, dersom vi kun vedblive at vandre paa den Vei, vi have betraadt. Tilstanden i hans Conference (Vensyssel) var ligesaa god som her i Aalborg. Var lykkelig ved at leve paa denne Tid, da Evangeliet i sin Fylde var gjengivet til

Jorden; at Modstand skulde ikke kunne skade os, thi Forjættelsen lyder, at den, som er tro i Sandheden indtil Enden, skal arve det evige Liv. Mange af vore Medmennesker troe Evangeliet, men ville ei adlyde det, thi de vente paa, at større og større Tegn skulle skee først, for at see Prophetiernes Opfyldelse. Saadanne staae i Fare for, ikke at komme ind i Kirken, mens Døren er aaben, thi Ingen bør bygge sin Tro paa Tegnene, hvor store de end ere, thi disse ere ikke Troens Grundvold, men kun Frugter af Troen; ønskede, at Herren vilde forunde ham Helbred og et langt Liv paa Jorden, saa at han altid kunde arbeide for hans Sag.

Ældste S. Jensen (Br. Edlessens Eftertræder) glædede sig over Evangeliets Goder, som vi nyde; dvælede ved Ansvaret, der paahviler os som Guds Tjenere, og Nødvendigheden af at understøtte hverandre i Tro og Gjerning; sagde, at vi altid bør holde os nær til Herren i Bønnen, da dette er den fornemste Kilde for os at øse Kraft af, og formanede til Enighed og Sammenhold.

Efterat Ps. Nr. 4 var afsungen, fremstod Ældste A. W. Winberg, som yttrede sin Tilfredshed med de Taler, han havde hørt her igaar og idag; han følte, at Herrens Aand var her tilstede, hvilket altid vilde være Tilfælde, naar man samledes for at afhandle Guds Riges Anliggender. Enhver burde leve saaledes i sit daglige Liv, at Herrens Aand altid kunde ledsage dem; vi ere komne i en fortrinlig Skole, hvor vi Alle have Leilighed til at udvikles i alt Godt; sagde, det var nødvendigt for os at leve af ethvert Ord, der udgaaer af Guds Mund, hvis ikke, vilde vi efterhaanden synke tilbage i langt tykkere Mørke end det, vi forhen vandrede i. Naar vi forstaae, at dette er Guds Rige, skulde vi saa ikke gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt for at fremme det? Jo mere det voxer, desto mere ville de Hellige vorde velsignede. Formanede Sødskende til at skjenke Br. Jensen deres Tillid, at de kunde annamme Velsignelser gjennem ham. Naar vi sætte vor Lid til Israels Gud, ere vi stærke midt i vor Svaghed.

Derefter blev Ps. Nr. 217 afsungen.

Ældste W. W. Cluff glædede sig over det Privilegium at kunne tale til saamange af de Hellige. Han havde lovet Præs. J. N. Smith at bringe hans Hilsen og Velsignelse til de Hellige i denne Conference, og takke dem for den kjærlige Modtagelse, som blev ham tildeel, da han sidst besøgte denne Deel af Missionen. Sagde endvidere, at han (Cluff) ikke tilforn havde bivaanet et saa talrigt Conferencemøde i Aalborg som idag. Omstændighederne vare her særdeles gunstige for Evangeliets Udbredelse, og han haabede, at Brødrene vilde benytte Tiden vel. Glædede sig over at see saamange Sødskende fra Vensyssel Conference her tilstede, hvilket røbede deres Nidkjærhed for den hellige Sag. Raadede Enhver at være tilfreds i den Stilling, Gud havde sat ham; sagde, at Mange have ofte en for stor Længsel efter Ting, som ikke kunne opnaaes, hvilket hindrer dem at nyde de nærværende Goder. Vi have større Grund til at være tilfredse end nogen Dødelig paa hele Jorden, thi vi have annammet Saliggjørelsens Plan, som kan bringe os Frelse og Ophøielse for Tid og Evighed, om vi kun vedblive at holde Guds Bud. Naar vi ere utilfredse i vor nærværende Stilling, kunne vi aldrig opnaae nogen fremtidig Frelse eller Salighed i Guds Rige. Br. Winberg sagde, vi vare indkomne i en fortrinlig Skole. Ja i Sandhed, det er saa. Vi have her Leilighed til at faae enhver Evne, enhver Egenskab, som Gud har nedlagt i vort udødelige Væsen, udviklet, og Veien til Fuldkommenhed staaer aaben for os; men Mange troe, at de

ere fuldkomne, før de vel have begyndt. Saadanne skuffe sig selv, thi vi have Meget at lære og Meget at forsage, inden vi naae Fuldkommenhed; endnu ere vi kun som Børn. Sectererne troe sig i Besiddelse af hele Saliggjørelsens Plan, naar de blot have Lyst til at tjene Herren; men de kunne ikke fremstaae og sige, at de have følt nogen Velsignelse af deres kirkelige Anordninger. De gaae i en bestandig Døs, og kun naar de høre deres Præster skildre dem et frygteligt Helvede eller lover dem et Himmerige, som de selv intet Kjendskab have til, vaagne de op et Dieblik, men kun for at begræde sine Synder med fornyet Styrke. De have intet livgivende Haab, ingen sikker Fortrøstning, som de Sidste-Dages Hellige have, naar disse have sluttet Pagt med deres Gud og faaet deres Synder aftoede i Daaben. Men naar vi ikke ville gjøre ret Brug af Guds Gaver eller leve efter vor Kundskab forspilde vi endeel af vor Salighed og høste Sorg og Bedrøvelse istedet. Vi ville engang møde dem, som stræbte at lede os fremad paa den rette Vei, og det vil da vorde en sand Helvedsqval at see den Lyksalighed, de have opnaaet, og som vi ligeledes kunde blevet deelagtige i, men som vi forspildte ved vor egen Daarskab og Gjenstridighed. Frelse tilbydes Alle, men det beroer paa deres egen Handlefrihed om de kunne sikkre sig den.

Ældste H. C. Hansen sagde, at her er godt at være, thi Zionsaanden føler han er rigeligt udgydt over denne Forsamling, og om de Hellige altid bevarede den, skulde de erholde større og større Velsignelser. Der er gjort Meget for Evangeliets Udbredelse i dette Land; flere Brødre ere sendte hertil fra det fjerne Vesten og næsten utallige Missionairer ere Tid efter anden blevne opreiste her i Skandinavien, hvilke have baaret et sanddru Vidnesbyrd om den store Gjerning, Herren nu lader udføre paa Jorden, og han var lykkelig ved at kunne være en af disses Tal. Sagde, at han var personlig bekjendt med Propheten Joseph, Brigham, de Tolv og mange andre af Kirkens Authoriteter, og kunde bevidne, at de vare Guds Tjenere. Dette Evangelium skulde forkyndes for Alle, baade Levende og Døde, og deres Vælgefrihed sættes paa Prøve. Formanede til at bevare Aanden, da alt vort Arbeide uden den vilde være frugtesløst. Omtalte i Forbigaaende, at han var tilstede, da Brigham blev valgt til Præsident. Sagde, at Intet burde hindre os fra at adlyde Evangeliet, hverken Rigdom, Armod, Slægt eller Venner; Herrens Bud skulde være os dyrebarere end alt Andet.

Efter nogle Slutningsbemærkninger af Ældste Edleffsen, hævedes Formiddagsmødet med Ps. Nr. 6 og Taksigelse af Ældste W. W. Cluff.

Kl. 1½ Eftermiddag.

Mødet fortsattes med Ps. Nr. 203 og Bøn af Ældste Edleffsen.

Denne fremstod derpaa og gjorde flere Forslag, vedrørende Conferencens locale Bestyrelse, hvilke eenstemmig vedtoges.

Derefter foreslog Ældste W. W. Cluff, at Ældste N. C. Edleffsen ifølge Præsident Smiths Ønske løses fra sin tidligere Stilling for at indtage Præsidiet over Kjøbenhavns Conference efter Ældste P. V. Poulsen, og at Ældste S. Jensen beskikkes som Præsident over denne Conference i Br. Edleffsens Sted. Eenstemmig vedtaget.

Derefter foreslog Ældste A. Christensen Kirkens Authoriteter til Opholdelse efter den sædvanlige Orden, hvilke samtlige vedtoges eenstemmig.

Dernæst voterede Conferencen ifølge A. Christensens Forslag Br. Edleffsen sin Tak for det Arbeide, han havde udført

iblandt dem, hvorefter Br. Edlefsen takkede de Hellige for alt Godt, de havde gjort ham under hans Ophold i denne Egn, og ønskede dem Herrens Velsignelse i Henhold til den af Frelseren givne Forjættelse, at Enhver, der gjør noget Godt for Guds Rige eller hans Tjenere, skal ingenlunde miste sin Løn.

Ældste A. Christensen sagde, at hvad vi havde hørt idag, vilde føre os fremad til det celestiale Rige, hvis vi efterlevede det. Værkets Fremgang havde været meget stor i denne Conference i det forløbne Aar. Alt hvad Menneskene i deres Ondskab have gjort imod dette Værk, har ikke frugtet noget, og vil aldrig kunne skade denne Gjerning, men tvertimod tjene til at forherlige den. Folket i det Hele taget jubler af Fryd, naar man faaer noget at udsætte paa en Herrens Tjener og alle Løgne gribes med Begjerlighed; men til deres store Forbauselse maae de erkjende, at dette Værk voxer i Kraft, Omfang og Styrke Dag for Dag, og er ikke afhængig af enkelte Individer, og baade Nationer og Regenter skjælve for hvad det vil blive til. Mange dygtige Arbeidere for denne Gjerning forlode os sidste Emigration, men vi maae tilstaae, at den afgaaede Kraft er rigelig bleven os erstattet.

Vi staae i samme Forhold til Verden som Jesus og hans Disciple gjorde, og blive foragtede og hadede ligesom de, fordi vi have valgt at vandre paa den snevre Vei, men ved Enden af denne er henlagt en uforvisnelig Krone for enhver trofast Sjæl. Vi have Intet at frygte, selv ikke for Døden, thi om den skulde nedbryde vort jordiske Leer, skulde vi hvile fra vort Arbeide, men vore Gjerninger følge os. Sagde, at Br. Edlefsen havde arbeidet trofast i denne Conference, og at han kunde drage hen til sin nye Arbeidsmark med den Bevidsthed, at de Helliges Velsignelse og bedste Ønsker følge ham, og haabede, at hans Eftertræder skulde blive dygtiggjort til at træde i samme Spor. Opmuntrede Enhver til at arbeide for Herrens Sag efter Evne, at ikke Lyset og Kraften skulde forlade dem. Det er ikke Mængden af de Hellige, som skal fremme dette Rige, men det er deres Villighed, Lydighed og Ydmyghed, det kommer an paa. Mange falde fra Tid efter Tid, og Aarsagerne ere de, som vore Brødre have anført i „Stjernen." Formanede Emigranterne til at ordne deres Sager paa en redelig og ærlig Maade med deres Omgivelser, at Ingen skulde faae Noget at udsætte paa dem, naar de ere reiste, og sagde, at hvis det ikke var deres ramme Alvor, deres Hjertes inderligste Attraa, at ville tjene Herren, burde de heller blive her og ikke gjøre sig al den Uleilighed, som Reisen medfører, og derpaa falde fra paa et fremmed Sted, blandt en fremmed Nation. Lydighed og Opoffrelse bringer Ære og Udødelighed, men Selvklogskab og Gjerrighed fører til det modsatte Resultat.

Efterat Ps. Nr. 14 var afsungen, fremstod Ældste J. M. Børglum, som følte sig lidt ængstelig ligeoverfor saa talrig en Forsamling, og den Tanke paatvang sig ham, at han ei kunde opbygge denne store Skare saa godt som hans Brødre; imidlertid var han lykkelig ved at være samlet med saamange gode Mænd og Qvinder, hvem Herren havde uddraget af Verden ved Evangeliet, og som ved deres Lydighed have faaet Arvret til Fædrenes Forjættelser. Vi ere Abrahams Børn, og hige i vor Landflygtighed efter Guds Folks Forsamlingssted; vi skulde være Verdens Lys, thi vi kjende en Deel af Saliggjørelsens Plan og skulde i vort Liv og Levnet være Exempler for vore Medmennesker.

Ældste W. W. Cluff glædede sig ved atter at kunne udtale sine Følelser for

denne Forsamling. Sagde, at Alt, hvad der er godt, og som er egnet til at fremme Menneskeslægtens Gavn, hører til Evangeliet. Dettes første Principer ere Tro, Omvendelse og Daab, ligesom Bogstaverne ere Begyndelsen til al boglig Kundskab, og Enhver, som har annammet disse første Principer og faaet den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af de Ældste, kjender mere end hele Verden, hvad Religion angaaer. Christenheden røber intet Tegn paa at være i Besiddelse af Christi Lære og Christi Aand, men tvertimod, de afskyeligste Laster og de foragteligste Handlinger udøves i alle civiliserede Lande under Gudfrygtigheds Maske. Christi Mission var ikke til Gavn for Alle ubetinget, men kun for Saamange, som ere villige til at adlyde hans Forskrifter, hvilket hans Tilhængere fordum viste var deres høieste Stræben. Derfor velsignede han dem ogsaa overmaade og skjenkede dem, uagtet de vare simple, dødelige Væsener ligesom vi, mange aandelige Gaver, saa at deres Omgivelser høiligen forbausedes derover. Apostlernes Viisdom og Kraft var vidtberømt, og de Helliges Enighed var en Skræk for den Tids Regenter. Derfor optog Keiser Constantin nogle af Christi Læresætninger og blandede dem med de romerske og hedenske Dogmer, hvilket kan spores endnu den Dag idag blandt alle Secter og Partier. Verden har kun Gisninger om det, der angaaer Sjælens Frelse, men der er ingen Vished i denne Henseende. Derfor er det vor Pligt, som have faaet Aabenbaring fra Himmelen i denne vigtige Sag, at fremsætte vort Lys, naarsomhelst Leilighed gives, og oplyse vore Medmennesker om Guds Villie. Det er besynderligt, at ikke Alle ville adlyde Evangeliet, thi paa faa Undtagelser nær troe alle Folk paa et høiere Væsen, og hvorfor da ikke troe, at det kan yttre sin Villie? De troe, at dette Væsen styrer og ordner Universet, hvorfor da frakjende det Kraft og Evne til at tale med sine egne Skabninger paa denne Klode og underviise dem? Hvorfor ikke lytte til Guds Røst og adlyde ham som Børn en Fader? Hvorfor haber Verden de Faa, som have adlydt Herrens Bud, som have omvendt sig, troet og ladet sig døbe i hans Navn? Vi gaae frem i Kjærlighed til alle Mennesker og søge kun deres Vel, men vor Stræben bliver desværre ligesaa ilde lønnet som Frelserens og hans Apostlers. Aarsagen er den, at Menneskene have fornegtet deres guddommelige Herkomst, have forkastet den faderlige Veiledning og have i deres Selvklogskab indviklet sig i et saa fuldstændigt Mørke, at de ikke ved deres egen Hjælp kunne finde ud deraf. Derfor har Herren gjengivet sit Evangelium for atter at lede saamange af dem, som ville, tilbage til sig.

Ældste N. C. Edlefsen bevidnede Sandheden af hvad der var talt idag og sagde, at ethvert oprigtigt Menneske kunde med Lethed see Forskjellen mellem Christi sande Lære og Christenheden. I Jesu Dage var der et evigt Præstedømme paa Jorden, hvilket var beseglet paa Apostlerne og mange af Brødrene dengang; disse stode som Herrens Repræsentanter og Guds Mund blandt Folket, men vi vide, hvorledes baade de og Frelseren selv bleve behandlede. Siden toge Menneskene sig selv den Ære at være Præster og Lærere for Folket og brugte den physiske Magt, hvor den aandelige viste sig utilstrækkelig. Dette var Begyndelsen til den catholske Geistligheds grændseslose Overgreb, hvilket atter havde tilfølge, at Christenheden adsplittedes i de hundrede Secter. Midt i dette Virvar har Gud paany gjengivet sit Evangelium og oprettet den gamle Orden, og fordi vi have faaet Oie paa den og annammet den, derfor frydes vi i vor Sjæl og søge efter Evne at gjøre Andre med-

deeltagtige i den samme Glæde. Derefter foreslog han at slutte Conferencen til ubestemt Tid.

Taksigelse af Ældste A. W. Winberg, hvorefter en Sang, forfattet i Anledning af Broder Edlefsens Forflyttelse, blev afsungen.

Correspondance.

Amerika

(Fra „Millennial Star.“)

Store Saltsøstad, den 22de Januar 1863.

Ældste George Q. Cannon.

Kjære Broder! Deres Brev af 13de December, adresseret til Præsident Orson Hyde og de Tolvs Qvorum, er rigtig modtaget, og ifølge hans Ønske er sammes Besvarelse overdraget til dem af os, som ere her i Byen for Nærværende.

Præsident Orson Hyde har i det forgangne Aar næsten udelukkende havt sin Virkeplads i San Pete County og undertiden i Juab og Utah Countier; hans Hovedbeskjæftigelse har været Agerbruget, som han har drevet med sine egne Hænder, naar hans Tid ikke har været optaget med Prædiken og anden kirkelig Tjeneste, og han har sandsynligviis aldrig arbeidet saa haardt i hele sit Liv, som i det sidste Aar. Hans Bopæl er i Springtown, en By paa circa 70 Familier. De Hellige i nævnte County have i pecuniair Henseende svunget sig ret godt op. Br. Hyde har reist meget omkring i de syd fornemste Byer i hiin Egn, og prædiket Tro, gode Gjerninger, Taalmodighed, Overbærenhed, Venlighed, Eftergivenhed og Flid, saavel i Ord som ved Exempel, og har saaledes været for de Hellige baade en Prædikant, en Raadgiver og en Fader.

Ældste Orson Pratt flyttede med en Deel af sin Familie til Bomuldsegnen i Efteraaret 1861. I August sidstleden blev han valgt til Medlem af Repræsentanthuset og kom i denne Egenskab hertil Staden i Novbr. Han blev valgt til Husets Ordfører, hvilket Hverv han stilte sig fra med megen Duelighed. Under sit Ophold i Syden gjorde han to Rundreiser i Washington, Iron og Beaver Countier, en Veilængde af omtrent 400 engl. Miil, og prædikede i de fornemste Settlementer. Han har anlagt en smuk Have, hvor han har plantet endeel Frugt- og Skyggetræer, samt lagt Grundvolden til et Huus; han har nemlig hidtil boet i et Telt, hvilket ogsaa hans Naboer have gjort.

Ældste John Taylor boer her i Byen, hvor han prædiker meget i Tabernaklet; han har ogsaa prædiket en heel Deel i Utah, Davis og Weber Countier, og har ledsaget Præsident Young paa hans Reise baade syd- og nordpaa og ved denne Leilighed ligeledes prædiket meget, da Enhver ønskede at høre Br. Taylor tale. Han beskjæftiger sig forøvrigt meget med Maskinarbeide og har saaledes oprettet en Kornmølle i Utah County, en lignende og en Kartemaskine i Weber County og en Sømfabrik i dette County.

Ældste Wilford Woodruff har for det Første været sysselsat i Begavelseshuset, hvor han altid har været een Gang

og undertiden hele fire Gange om Ugen, og Resten af sin Tid har han helliget Historieskriverens Contoir, sin Landeiendom strax udenfor Byen og til at producere den fortrinligste Sirup i dette County. Han er tillige Formand for Deseret Agerdyrknings- og Manufacturselskab samt for Vandvæsenet paa den vestlige Side af Jordan. Desforuden er han Formand for en Committee, der har sat sig til Opgave at modvirke den Overflod af Qvaksalvere, der har trængt sig ind iblandt os, saasom Allopather, Homøopather, Hydropather, Læger af den saakaldte gamle og af den nye Skole, Forkjæmpere for Elektro-Biologien, Astrologien, Botaniken, osv. osv. Den Umage, Br. Woodruff har gjort sig for at afskaffe Anvendelsen af ligefrem giftige Lægemidler og for at modificere Brugen af kogende og isnende ditto, har uden Tvivl været meget heldbringende for Folket. Doctor Anderson og Taite ere fornemmelig Chirurger, Dr. Dunyon har en udbredt Praxis, Dr. Hovey er en ivrig Tilhænger af Samuel Thomsons System, der saagodtsom koger sine Patienter, Dr. Levi Richards practiserer kun meget lidt, da hans Helbred er svagelig. Vi have havt mange Tilfælde af Kighoste og en anden Hoste, der ligner den meget, men som ikke har den samme pibende Lyd; den har bevirket mange Dødsfald, fornemmelig blandt Børnene. Alle disse forskjellige Functioner have ikke undladt at gjøre deres Virkning paa Br. Woodruff, der seer meget medtagen ud.

Ældste George A. Smith har tilbragt det sidste Halvaar næsten udelukkende i Historieskriverens Contoir, endskjøndt ingenlunde saa virksom som tidligere. Han har reist endeel omkring i Tooele, Davis, Great Salt Lake og Utah Countier og prædiket meget blandt de Hellige; han ledsagede ogsaa Præsident Young paa hans Reiser og tog virksom Deel i Ordningen af Missionen i Bomuldsegnene, understøttet heri af Ældste F. D. Richard, thi de fleste af de Tolv vare fraværende fra denne Stad dengang. Henved 500 af Territoriets mandlige Befolkning ere gaaede til nævnte Egn i de sidste femten Maaneder. En Deel af Ældste G. A. Smiths Familie boer i denne By, en Deel i Provo og en Deel i Parowan; han er den sværeste Mand af de Tolvs Qvorum — hans Vægt er nemlig 240 danske Pund, men har i de sidste tre Aar lidt af en Forvridelse i Foden.

Ældste Amasa M. Lyman ankom hertil den 16de Septbr. ifjor. Siden den Tid har han besøgt næsten alle Settlementerne i det sydlige Territorium og prædiket blandt de Hellige. Han er bleven valgt til Repræsentant for Beaver County, og er for Tiden beskjæftiget med at opslaae sin stadige Bopæl i Fillmore, Millard County.

Ældste E. T. Benson boer i Logan Cache County, hvorhen han har bragt hele sin Familie. Han opfører Møller, driver Qvægavl og dyrker Frugt. Hans Virkekreds omfatter tolv større Byer i nævnte County. Hans Tid er fornemmelig optaget med at prædike og ordne de Helliges Affairer med de røveriske Indianere, som have forulempet Beboerne deroppe meget. Br. Benson var ogsaa med Præsident Young paa hans Tour til Syden. Han har været Medlem af den lovgivende Forsamling en 40 Dage. Han er tillige den Første, som høstede Æbler i Cache County.

Ældste C. C. Rich opholder sig især i Centerville. Siden hans Tilbagekomst har han prædiket meget blandt de Hellige i Davis, Morgan, Tooele, Utah og Great Salt Lake Countier, samt varetaget de Interesser, der meest udkræve hans Opmærksomhed, som Følge af hans halvtrediеaarige Fraværelse.

Ældste Lorenzo Snow boer i Brigham

City, Box Elder County. Han har ligeledes fulgt Præsident Young paa hans Reiser, og har siden prædiket en heel Deel i Box Elder og omliggende Countier. Han har bygget Møller og formaaet Folket til at opføre et prægtigt Raadhuus, og hans vindskibelige Aand har bevirket, at Brigham City er en af de smukkeste Byer i architektonisk Henseende i dette Territorium. Han er en Elsker af de skjønne Kunster, hvilket spores i alle hans Omgivelser. Han bærer sin fremrykkende Alder godt.

Ældste Erastus Snow flyttede med sin Familie til Bomuldsegnen for et Aars Tid siden. Han tog en meget virksom Deel i Bestyrelsen af Missionen dernede og gjorde Udkast til Anlæggelsen af St. George City, maalte den op og begyndte dens Bebyggelse. Han har havt meget travlt med Prædiken, Raadgiven og Opførelsen af Møller og diverse Maskiner. Han har ogsaa tilligemed sin Familie maattet boe i Telte sidste Aar. Han har reist meget omkring i Washington og de tilstødende Countier og virket ivrigt for Dyrkningen af Bomuld og andre Producter, der have deres Hjem i et varmere Klima, og arbeider af al Magt paa at see Befolkningen klædt i hjemmevirket Tøi.

Franklin D. Richards har bygget sig en af de fortræffeligste Møller i Territoriet, som for Tiden er i fuld Gang. Han har prædiket meget i Davis og de tilgrændsende Countier.

Ældste O. Hyde boer 140 engl. Miil herfra, A. M. Lyman 165, O. Pratt og E. Snow 340, E. T. Benson 90, C. C. Rich 14 og Lorenzo Snow 60. Heraf kan De see, at vort Qvorum har fuldt op at bestille med at give Raad, prædike, fremme Agerbrug og Industri, at sørge for de Familier, der ere mindre heldigt stillede i timelig Henseende, med Lovgivning, Settlementers Anlæggelse, osv.

Præsident Young nyder fortræffelig Helbred og har Overflod af Forretninger. Han fører selv personlig Opsyn med Alt, hvad der er af offentlig Interesse, saavidt det er gjørligt. At varetage hans private Affairer skulde synes at være meer end Arbeide nok for en Mand; og dog bivaaner han Biskoppernes Møder, besøger Begavelseshuset næsten ved enhver Leilighed, ja han synes at være saagodtsom allestedsnærværende, altid bevarende den samme Ro og Ligefremhed i sin Omgang med de Hellige og den samme urokkelige Lid til Forsynet, som han havde, da han reiste om og prædikede uden Pung og Taske.

Præsident Kimball er sygelig og maa fordetmeste holde sig inde; dog er han altid paa sin Plads i Begavelseshuset, hvor han præsiderer.

Præsident Wells har ogsaa været svagelig baade denne og forrige Vinter, men har alligevel været paa sin Plads som Præsident i den lovgivende Forsamling, medens Sygeværelset vilde været et mere passende Opholdssted for ham. Det er saare vanskeligt for ham at holde sig inde, thi han har i hele sit Liv været rastløs og flittig i sine literaire Studier.

Telegraphen har bragt os mange directe Nyheder fra Yderverdenen, da den i de sidste sex Maaneder har været mere punktlig end Posten. At høre i Store Saltsøstad om Slagene i Staterne samtidig med deres Stedfinden, er i Sandhed et af Nutidens Underværker.

Oberst Conner har udstedt en Ordre til Soldaterne i Camp Douglas, som forbyder dem at besøge vort Theater. Grunden er rimeligviis den, at han ikke vil vise nogen Velvillie for et Theater, der staaer under Brighams Youngs Bestyrelse! men siden har det været bedre besøgt end forhen. Et Detachement marcherede idag

nordpaa, efter Sigende paa en Expedition mod Indianerne nordfor Cache Valley.

Ældste Hyde beder personlig at hilse Dem, i hvilket hele de Tolvs Qvorum samstemme.

Deres Ven og Velynder
George A. Smith.

Vi have hørt ovenstaaende Brev oplæse, og som Beviis paa at det vinder vort Bifald, undertegne vi samme.

Med megen Agtelse, Deres hengivne Brødre i Jesu Evangelium,

Orson Hyde,
W. Woodruff,
Amasa M. Lyman.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Efter „Millennial Star" optages:

Frafaldets Aand — dens Udspring og Frugter.

Der er intet sikkrere Tegn paa Tilstedeværelsen af Apostatiens Aand, end at der hos et Individ spores Lyst til at dadle Præstedømmet for virkelige eller indbildte Feil. Lige siden Kirkens Opkomst indtil vor Tid har dette været et af de første og fornemste Beviser paa, at Vedkommende have ved deres daarlige Vandel tabt Herrens Aand, og at de ere blevne et Bytte for den onde Aand, som kun inspirerer Menneskene til at skade og nedsætte Guds Tjenere. Saalænge denne Kirke har existeret, har denne Aand altid røbet sig hos Folk, der have fornegtet Troen, af hvilke Mange have viist saavel i Ord som i Gjerning at de besjæles af Djævelens Aand, om hvem der siges, han var en Løgner fra Begyndelsen.

Medens Propheten Joseph levede, bestode hans bittreste og meest forhærdede Fjender af Mænd, som forhen havde været hans Brødre, som havde sluttet Pagt med Herren at ville holde hans Bud og som havde annammet en Deel af den Hellig-Aand, men som senere havde brudt deres Pagt og forspildt deres Krav paa Aanden, fordi de svigtede Sandheden. Paa Grund af saadanne usle Apostaters Ondskab var det, at Josephs uskyldige Blod maatte flyde, og siden hans Død har der ingen Forandring viist sig i deslige Individers Færd. De have havet og have fremdeles Propheten Brigham og alle dem, som i Forening med ham søge at fremme Herrens Sag. De forfølge ham med den samme Forbittrelse, som Joseph fordum var en Skive for. Vi behøve kun at henvise til Kirkens Historie for at minde om, hvor ofte han blev udskjeldt for en falden Prophet netop af dem, som ved deres egne Overtrædelser vare afvegne fra Retfærdighedens Sti og vare blevne Fjender af Gud.

Naar man betænker, hvad Br. Joseph havde at kjæmpe mod, som Følge af disse falske Brødres Opposition, naar man erindrer, hvorledes de greb til de skammeligste Midler og forbandt sig med de elendigste Subjecter for at opnaae deres djævelske Hensigter, og hvorledes de søgte at indvikle de Hellige i deres brødefulde Forehavender, maa man i Sandhed beundre den Standhaftighed, hvormed denne Guds Mand trodsede alle disse voldsomme Storme. Man maa beundre den Sjælskraft, Viisdom, Kundskab og Uforfærdethed, som satte denne Guds Mand istand til at

grundlægge dette det største og herligste Værk, som nogensinde er bleven udført paa Jorden, siden dens Skabelse — Tidernes Fyldes store Huusholdning. Herren gav ham den Forjættelse, at Værket skulde skride frem jo mere man stred imod det. Intet uden Guds Kraft kunde opholde ham midt under de sørgelige Tildragelser, som han maatte opleve. Den menneskelige Kraft alene vilde snart have bukket under for den grusomme Forfølgelse og det bittre Had, han var Gjenstand for; men efter enhver saadan Dyst hævede han sig med fornyet Styrke, med forædlet Aand, med forøget Tro, med større Erfaring og skjærpet Blik og med en fastere Beslutning end nogensinde at ville forfegte Sandhedens Sag, som Gud havde betroet ham.

Den samme Aand, der rørte sig i Apostaternes Bryst i Josephs Dage, har som allerede bemærket, ogsaa yttret sig hos de samme Individer efter hans Død. Næsten Enhver, som ved sin Fordærvelse og Ulydighed er bleven udelukt af Kirken, har smigret sig ved den Tanke og i mange Tilfælde offentlig erklæret det, at hele Kirken er i Overtrædelse — at den Mand, der staaer som Hoved for Kirken, og hans Brødre vare faldne. Man skulde synes, at de daarlige Resultater, saadanne Mænds Bestræbelser have havt, maatte afskrække Andre fra at komme med lignende Beskyldninger; men Enhver, som gribes af Apostatiens Aand, indbilder sig, at hvor uheldigt det end har gaaet hans Forgjængere, skal han idetmindste opnaae hvad han ønsker, og give saadanne Grunde for sine Paastande, at Alle maae tage dem for Sandhed. Vi vente ingen Forandring heri, saalænge Satan har Magt over Menneskenes Børn, eller rettere, saalænge Menneskene foretrække Mørket for Lyset, og overtræde Guds Bud, istedetfor at pleie og værne om Guds Aand, der skjenkes Enhver, der søger den i Ydmyghed og Tro.

Af alle de Prøvelser, Apostlerne fordum maatte gjennemgaae, var den største falske Brødre. Vi, som leve i denne Slægt, kunne bevidne det samme; men det er nødvendigt, at vi blive prøvede i alle Ting, og maae følgelig tage denne med de øvrige. Prøvelsec af denne Slags gjøre maaskee mere Godt end andre; thi naar Mænd, som tidligere have vidnet i Forening med de Hellige, at dette Værk er af Gud, og de derpaa vende om og sige, at deres tidligere Vidnesbyrd var usandt, at Kirken er falden, og at Guds Tjenere ere i Overtrædelse, da bevirke de kun, at de Hellige omhyggelig undersøge den Grundvold, hvorpaa de selv staae, samt at de betragte Aarsagerne til Apostaternes Fald lidt nøiere end blot paa Overfladen. En saadan Undersøgelse kan ikke have andet end gode Resultater, naar den anstilles med Guds Aands Bistand. De ville indsee, at de nødvendigviis maae skye alt Ondt og holde Guds Bud for at kunne blive bestaaende til Enden.

De, som ikke anstille en saadan Undersøgelse, men som lytte til Bagvaskerens stedske Tunge, ville lettelig ledes bort fra Sandheden, da de allerede ere smittede af den samme Aand. Naar saadanne Individer ere afskaarne fra Kirken kunne de langtfra ikke tilføie Guds Værk nogen Skade, men derimod gavne det. I sin Viisdom veed vor himmelske Fader at vende enhver af sine Fjenders Bestræbelse, for at tilintetgjøre hans Planer, til Gavn for sit Folk. Men var der ingen Tillokkelser udenfor Kirken for slige Individer, vilde de til stor Skade for Sandhedens Sag vedblive at staae i Samfund med de Hellige. Det er netop det Gode af Prøvelserne og Fristelserne, at Kirken bliver befriet for de Feige og Vankelmodige, hvorved den vinder i Reenhed og Kraft.

Naar man betragter de Helliges Prøvelser i dette Lys, maa enhver trofast Mand og Qvinde glæde sig over dem. Istedetfor at føle sig nedbøiede føle de sig lykkelige, da de vide, at Alting tjene dem til Gode, som elske Gud. „Mine Faar høre min Røst," sagde Jesus, „og jeg kjender dem, og de kjende mig; en Fremmed ville de ikke følge, men flye bort fra ham, thi de kjende ikke den Fremmedes Røst." Ligemeget hvor snilt den Fremmede maatte komme, eller hvor omhyggeligt „Ulven i Faareklæderne" maatte søge at fordreie sin Røst, han kan dog ikke skuffe de sande Christi Faar. De ville opdage Ulven under enhver Forklædning og flye for ham. Ingen Apostat har det endnu lykkedes at forføre nogen af dem, som vare saa lydige til Christi Røst, at de fortjente at kaldes hans sande Faar. Selv om et Lam af Uerfarenhed skulde lade sig forlede til at løbe bort fra Hjorden, vil det snart erkjende sin Feiltagelse og søge tilbage til den sande Hyrde.

Enhver Sidste-Dages Hellig skulde, som vi saa ofte have bemærket i vore Spalter, leve saaledes, at de kunne kjende Hyrden og hans Tjeneres Røst for sig selv, og vi haabe, at de Advarsler, vi i den senere Tid have fundet os beføiede til at give de Hellige, ikke ville blive upaaagtede.

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 184.)

Ligesom de to foregaaende Planeter er Jorden rund, ophøiet under Linien og fladtrykt ved Polerne, omtrent som en Appelsin, naar Blomsten og Stilken ere Polerne. Jorden er, som alle andre Kloder, et fritsvævende Legeme. „Men Vægten," udbryder min Læser. Naar Jordmassen her tiltrækker løse Gjenstande paa Overfladen, kalde vi det Vægt, selv Luftballonen har Vægt og hviler paa Luften, men Jorden, Solen og alle Kloderne i Universet have slet ingen Vægt. Evigheden taler ikke om Vægt i den Forstand, som vi kjende dertil. I den tynde Æther rulle disse mægtige Kloder lydløst frem, regjerede ved Organisationens evige Love, og holdende hverandre i Ligevægt, saa Afstandene og Hastigheden ere i et bestemt, nøiagtigt Forhold til deres indbyrdes Størrelse og Tæthed.

Angaaende Jordens Form havde Oldtidens Philosopher i Almindelighed de meest fabelagtige Forestillinger. Ingen gjættede bedre end Aristoteles, 400 Aar for Christus; han sagde reentud, at Jorden var en Kugle og pegede ved Maaneformørkelser paa Jordens Skygge. Derfor maatte jeg smile, da min gode, gamle Ven en Bonde vaa Hjortespring for nogle Aar siden, 2200 Aar efter Aristoteles, og nu da hans Mening forlængesiden er beviist, forsikkrede mig for ramme Alvor, at jeg foer skrækkelig vild, thi Jorden var flad som en Pandekage. Alle mine Argumenter hjalp ikke, han havde et Modbeviis i sine Tørvemoser; thi var Jorden rund, sagde han, maatte Vandet om Foraaret jo løbe ud af sig selv, og han spare sin Vandmølle og Hestekraft.

De forskjellige Theorier om Jordens

Udvikling, de forskjellige Jordperioder, overhovedet hvorledes Jorden har faaet sin nuværende Form, kunde skrives meget om, men deels henhører det under Geologien, og deels angaaer dette i samme Grad ogsaa alle Himmellegemer, da alle ere organiserede efter samme mere eller mindre fuldkomne Love. Astronomien tager Forholdene som de ere, og ihvor interessante physiske og chemiske Betragtninger her end maatte være, saa forbyder Tid, Sted og Plads dette Blad at indlade sig derpaa.

Da Jordens Omkreds under Linien er en Cirkel paa 5,400 Miil, inddeles den ligesom alle Cirkler i 360 Grader. Hver Grad bliver altsaa 15 Miil, men Graden inddeles atter i 60 Minutter, og hvert Minut bliver da omtrent 6,000 Fod eller en dansk Fjerdingvei. Forskjellen, begrundet i Jordens Fladtrykthed ved Polerne, vil være paa 1 Minut — der ved Polerne er 5,930 Fod lang og under Linien (Æqvator) 5,870 Fod — 60 Fod. Jorden og alle Kloder have ligefra deres Organisations Begyndelse havt den omdreiende Bevægelse, under denne maatte Svingkraften udvide Jorden ved Æqvator og trække den sammen ved Polerne.

Efter Cavendischs' Forsøg skal Jordens Tæthed være $5^1/_2$ Gange større end Vandets. Da nu Jordens ydre Skal, dens Muld og Steenbjerge knapt har den halve af nævnte Tæthed, saa maa Jordens Indre være en overordentlig sammenpresset Masse, hvilket ogsaa er efter Tyngdens Lov, at de tungeste Dele søge Kuglens Midtpunkt, og de letteste blive paa Overfladen. At Jorden engang, førend sin Organisation, har været opløst planetarisk Taage, er en uomtvistelig Kjendsgjerning; derfor kan ogsaa enhver, og hvilkensomhelst organiseret Masse atter opløses i Dampform, og opløses i sine forskjellige Bestanddele eftersom Temperaturen forøges. Alle Stoffer, som ikke ere Urpartikler kunne udskilles under Dampform, der ligesom alle Vandets Former bestaaer af Brint og Ilt, der hver for sig igjen ere grundforskjellige. Man kjender saaledes 56 forskjellige Grundstoffer eller Elementer.

Denne Klode bevæger sig lydløst frem i det store Verdensrum, væltende sig paa Atmosphæren som en Pude, hvoraf den altid har et Slæb efter sig. Verdensrummet er mørkt og iskoldt, 140 Grader under Frysepunktet; derfor maa Jordens Varmeudstrømning være meget betydelig, da man ved Polerne kun har kunnet iagttage 60 à 70 Graders Kulde. Ja, det er nu næsten beviist, at denne Temperatur kun er som et Belte omkring disse, medens Varmeudstraalingen tæt ved Polerne skal være saa stærk, at der ikke allene findes et stort aabent Hav, som aldrig fryser til, men at Klimaet endog skal være yderst mildt og behageligt. Dette er slet ikke saa usandsynligt som Mange troe, thi deels udstraaler Jorden atter aarlig megen Varme, som Solstraalen udvikler i dens Atmosphære, og deels kunne særegne Naturforhold i Luftstrømmenes Krydsning gjøre sig gjeldende ved Jordens Axer (Polerne), som vi ikke endnu vide noget om. Jordens egen Varmeudvikling er saa stor, at man kun behøver at komme i en ringe Dybde, aldrig noget Sted over 60 a 70 Fod, førend man har en Temperatur, der Sommer og Vinter altid er eens.

Graver man sig i Bjergværkerne dybere ned, stiger Varmen 1 Grad for hver 90 a 100 Fod, og tænker man sig nu kun dette Forhold vedblivende, der i Virkeligheden tiltager langt hurtigere, har man i en Dybde af 10,000 Fod Kogepunktet, 80 Grader; i 6 Miles Dybde vil Jernet smelte, og endnu have vi 850 Miil til Jordens Midtpunkt. Jordskjælv, varme Kilder og vulkanske Udbrud ere haandgribelige Beviser nok paa denne Sag.

Spørgsmaalet vil nu maaskee være, „har da Jorden ikke tabt Noget af sin Varme i de sidste 2,000 Aar, saalangt tilbage, som vi have Optegnelser paa Astronomiens og Physikens Gebeet?" Astronomen la Place har beviist, at dersom Jordens egen Varme i nævnte Tidsrum kun var formindsket $^{1}/_{170}$ Grad, vilde denne Formindskelse have medført en Sammentrækning af Kuglen, og en mægtig Forandring vilde være skeet med Omdreiningshastigheden. Dette har imidlertid ikke viist sig, Jorden ruller bestemt, uden nogen mærkelig Forandring nu, som for 2,000 Aar siden. Det er ogsaa tydeligt, at Jordens egen Varmeudvikling for os er Livets vigtigste Factor for Existentsen, at Solstraalevarmen kun har sin største Indflydelse paa Overfladen, og at begge holde hinanden i Ligevægt, saa Jorden, under Menneskeslægtens Tilværelse, vistnok, hverken har havt Varmetab eller Gevinst.

Jeg nævnte før Atmosphæren, eller som vi i daglig Tale sige, Luften; dette lette, gjennemsigtige Slør omgiver Jorden i en Høide af 10 a 12 Miil. Den tungeste Luft er tæt ved Jordens Overflade, og efterhaanden som man stiger op paa høie Bjerge, bliver dette elastiske Element tyndere og tyndere. Ved Havfladen, under $14^{1}/_{2}$ Grads Varme, veier 13 Cubikfod Luft 1 Pd., og Luftmassen udøver et Tryk af 14 Pd. paa hver Qvadrattomme. For at tage et Exempel, ved Havfladen trykkes Qviksølvsøilen i Luftmaaleren (Barometret) 28 Tommer iveiret, i 17,000 Fods Høide 14 Tommer, og beregnet efter samme Forhold, i 8 Miils Høide kun $^{1}/_{2}$ Linie. Altsaa i 12 Miils Høide vil Luften flyde sammen med Verdensrummets Æther.

Ogsaa Varmen aftager med Høiden. Humboldt besteg Andesbjergkjæden i Amerika, og Temperaturen viste ved Foden 26 Grader, i 10,000 Fods Høide 12 Grader og i 15,000 Fods Høide 1 Grad.

Strømningerne i Havet, saavel som Atmosphærens Strømninger, det vi kalde Vindene, ligefra den sagte Luftning til den voldsomme Orkan, have deres Oprindelse i Varmen og Jordens Omdreining. Under Ægvator ophedes Luften stærkt, udvides og stiger tilveirs, indtil den i koldere Regioner afkjøles og kommer i Ligevægt. Ved denne Proces fremkomme 2 Storme, en nordlig og en sydlig. Dertil kommer Jordens Omdreiningshastighed fra Vest til Øst, som i Januar (Perihiliet) er $4^{1}/_{10}$ Miil i Secundet og i Juli (Aphelier) er 4 Miil i Secundet, og Passaten opstaaer, det vil sige paa den nordlige Halvkugle en nordost Blæst og paa den sydlige Halvkugle en sydost. Dette skeer, naar Solen den 22de Marts og 22 September staaer ligeover Linien, men eftersom den i December staaer over den sydlige eller i Juni over den nordlige Vendekreds, forandrer dette Forhold sig efter Aarstiden. Ogsaa Landenes Beskaffenhed, Bjerg- eller Ø-klima, Stepper, Moradser, store Flodstrækninger osv. bestemmer den større eller mindre Opvarmning, Fordunstning og Bevægelse af Luften. Havet er kun et tættere Medium end Luften, og dets Strømninger svare til Luftens Storme; forresten gjøre de samme Love sig gjeldende, samme Aarsag frembringer lignende Virkninger.

Fordampningen er ogsaa en bestandig Virksomhed paa Overfladen, især over Havet. Jo større Varme og tør Luft, desto større Fordampning. Luft af forskjellig Temperatur kan holde en større eller mindre Grad af Dampe opløste i sig. Kan Luften ikke modtage mere, er den mættet. (Fortsættes.)

„Værer enfoldige som Duer."

(Fri Bearbeidelse efter en gammel tydsk Psalme.)

O, min Fader, Du, som kjender,
Hver en Tanke i mit Bryst,
Hver en Ild, som lønlig brænder,
Hver en Sorg og hver en Lyst,
Giv mig, Fader, af din Naade
Det, jeg mangler, og Du veed,
Støvet fattes overmaade:
Reen og sand Enfoldighed.

Giv mig Jesu Tro og Tanke,
Himlens rene Sjælemod,
Saa jeg salig her maa vanke,
Som man saae han gik og stod,
Da skal Himlens Fred og Glæde
Altid fryde Sjæl og Sind,
Og kun Jublens Taarer væde
Saligt Smilet paa min Kind.

Fader, hvad end Du maa ville,
Det, hvorom Du minder mig,
Lad mig følge lydig, stille,
Og gaae frem enfoldelig,
Og om end min Tanke vilde
Sige Noget derimod,
Den maa al sin Umag spilde
Lydig under Korsets Fod.

Fader, naar om Dig jeg taler,
Gjør Du mig i Aanden stærk,
Saa jeg klart med Sandhed maler
Frelsens store Underværk.
Lad mig simpelthen fremføre,
Hvad din Aand forlener mig,
Og med verdslig Kløgt ei gjøre
Jesu Sag forfængelig.

Nu min Fader, jeg i Eie
Har ei den Enfoldighed,
Og ei bringes den tilveie
Kun ved egen Flid og Sved,
Men jeg beder Morgen, Aften,
Med opløftet Haand og Røst,
At Du sender Himmelkraften,
Som dens Fylde i mit Bryst.

Kan Du Noget til din Ære,
Fader, her mig bruge ved
Lad i Ydmyghed mig være
Glad, naar jeg kun har din Fred,
Lad mig elske, men ei vide
Engang, at jeg elsker Dig.
Tro, om jeg end her skal lide,
Naar Du kun annammer mig.

Mind mig, at Du er tilstede
Hvergang Hjertet aabner sig,
Skal jeg synge, skal jeg bede,
Lad det skee enfoldelig.
Lad mig sige høit til Alle:
„Gud har aabenbaret sig,
Sagt, at Babels Magt vil falde,
Folk mod Folk skal føre Krig."

Fred er taget bort fra Jorden,
Saa har Guds Propheter sagt,
Jesu Komme, Dommens Torden
Kalder os med Gud i Pagt.
Fly til Zions fjerne Høie,
Fly fra Synden og dens Nød,
Og lad ingen Trængsel bøie
Hjertet fra det Bud, I lød.

V. Poulsen.

Contoirets Tilgodehavende den 1ste Marts 1863.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	S. Jensen	329	Rd.	2	Mk.	12	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	97	—	5	—	1	—
Bornholm.	P. C. Nielsen	145	—	3	—	15	—
Christiania.	C. C. Dorius	1032	—	4	—	5	—
Fredericia.	J. C. Olsen	72	—	„	—	1	—
Fyen.	P. C. Carstensen ...	804	—	1	—	14	—
Gotheborg.	A. P. Søderborg ...	346	—	„	—	„	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	47	—	„	—	8	—
Lolland.	J. Hansen	180	—	„	—	1	—
Norrkøping.	L. Nilsson	934	—	„	—	„	—
Skaane.	Sven Nilsson	226	—	3	—	15	—
Skive.	S. J. Jonasson ...	390	—	1	—	9	—
Stockholm.	N. C. Flygare	750	—	1	—	3	—
Sundswall.	A. Svedlund	165	—	„	—	10	—
Vensyssel.	H. C. Høgsted	281	—	4	—	1	—
	G. Pegau, Hamborg .	9	—	3		8	—
	Diverse Debitorer ...	135	—	4	—	8	—
	Summa	5948	—	2	—	1	—

Adresse.

N. C. Edlefsen,

Frederik den Syvendes Gade Nr. 3, 2den Sal, Nørrebro,

Kjøbenhavn.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident G. Q. Cannon,

afholdt i Liverpool den 5te Febr. 1863.

(Fra „Millennial Star.“)

Jeg vil iaften oplæse en Deel af Marcus' 10de Cap. begyndende med det 13de Vers.

„Og de førte smaa Børn til ham, at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem. Men der Jesus det saae, blev han vred, og sagde til dem: Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til. Sandelig siger jeg Eder, hvo der ikke annammer Guds Rige som et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.“

Da jeg indseer Nødvendigheden af, at min Tale bliver veiledt af Guds Aand for at kunne være belærende for Eder, vil jeg anmode de Hellige at understøtte mig med deres Tro og Bønner, at jeg kan blive paavirket af denne Aand. Jeg oplæste ikke dette Stykke, fordi jeg forud havde bestemt hvad jeg vilde sige, ei heller i den Hensigt udelukkende at grunde mine Bemærkninger paa samme, thi jeg ønsker at tale ifølge Aandens Veiledning. Principet, som indeholdes i dette Skriftsted, er imidlertid ikke alene anvendeligt paa os, men paa hele Menneskeslægten og er af saa stor Vigtighed, at dersom Menneskene kunde skattere det ret, vilde det lede dem fremad paa den Vei, der fører til Salighed og evigt Liv, og det vilde ovenikjøbet gjøre denne Vei jevnere og behageligere end den nu synes at være for Mange, og sætte dem istand til at vandre paa den ufravigeligt alle deres Dage. Manglen af dette Princip er det, som gjør den trange Vei saa vanskelig at passere, medens den brede Vei er saa iøinefaldende, at de Fleste vælge den.

Alle Guds Aabenbaringer have havt til Formaal at belære Menneskene om Nødvendigheden af at adlyde hans Bud og underkaste sig hans Villie. Men uagtet Herren har sendt saamange Budbærere og saa ofte inspireret sine Tjenere til at forkynde Sandheden ukunstlet og ligefrem,

er det dog ligesaa vanskeligt for hans Tjenere i denne Tid at forkynde Evangeliets Principer og faae Folk til at adlyde dem som i forrige Dage. Det synes at være meget haardt for Menneskene at bøie sig som Børn under Guds Villie. Der er saamegen Selvklogskab og Selvtillid i Menneskets Hjerte — den Tanke, at han forstaaer Alt, hvad der angaaer Saliggjørelsens Plan, er saa fremherskende hos ham, at det er yderst vanskeligt at faae ham til at bøie sig for den Almægtiges Aabenbaringer.

Den Gud, som skabte denne Klode, som befolkede den med Fornuftvæsener, som iførte den Skjønhed og Ynde og fastsatte dens bestemte Tider — den Gud er ligesaa nær Menneskenes Børn idag, som han var i Skabelsens Morgen. Han er ikke forandret. Aarenes Længde har ikke berøvet ham nogen af hans oprindelige Egenskaber; han er den samme Gud idag, som han var for 1800 Aar siden, som han var i Noæ og Adams Dage. Hvis der ikke røbes Tegn paa den samme Magt nu, er det ingenlunde af Foranderlighed hos Gud, thi hos ham har ikke den ringeste Omskiftelse fundet Sted, men fordi Menneskene have afveget fra Sandheden og beflittet sig paa Uret. Dette kan Ingen, som troer paa Gud, negte.

Men hvorfra skriver sig da al den Uvidenhed og Splid, som omgiver os? Hvad er Aarsag til, at Menneskene vandre i Blindhed og Mørke, søgende det, de ikke kunne erholde? Er det fordi Gud har forandret sig? Det være langt fra mig og enhver af Guds Skabninger at tilskrive ham Grunden hertil. Og dog finde vi i alle Lande, hos alle Folk en stor Mangel paa Kundskab om Gud. De ere uvidende og splidagtige i deres Meninger om Alt, hvad der vedkommer Gud, Evangeliet og Saliggjørelsens Principer, uagtet han i enhver Udbeling, ifølge Skriftens Vidnesbyrd, aabenbarede sin Villie til sine Tjenere saa tydelig, at de med Lethed kunde gjøre Folket samme begribelig. Hvorfor nødes vi, naar vi følge denne sørgelige Forandring tilbage til dens Udspring, at tillægge Menneskene selv Aarsagen dertil og ikke Gud? Fordi de alene ere de Skyldige, fordi de have bevirket denne Forandring derved, at de aldrig opfattede ret Betydningen af hvad jeg nylig oplæste; fordi de vare selvkloge og egenraadige; fordi de indbildte sig at forstaae de himmelske Ting ved deres egen Klogt, og fordi de ikke vilde ydmyge sig for Herren og modtage Belærelse af ham, ligesom de Faa, der i gamle Dage annammede hans Aabenbaringer, hvorved de fik sikker Kundskab og Forstand for sig selv.

Hvis kun Menneskene fattede, hvilke Velsignelser Gud er rede til at meddele dem, vilde de komme til ham paa den rette Maade og handle ganske anderledes end de nu gjøre. Men naar man kommer til dem og lærer dem Saliggjørelsens Principer, ligemeget hvem det monne være og hvad Kraft han maatte besidde, ja om han end havde saa stor Kraft, at han kunde føre dem tilbage til Gud vor Faders Nærværelse, begynde de strax at bedømme de Principer, han lærer dem, med deres snevre, indskrænkede Begreber, som de have indsuget gjennem deres Fædre og Opdragere. Selv om en af Oldtidens Propheter skulde komme tilbage til Jorden og gaae omkring i Liverpools Gader eller hvilkensomhelst Stad i dette Land og prædike Evangeliets Sandhed med en Apostels Kraft, vilde ni og halvfems af hvert Hundrede opponere mod ham, og han vilde blive nødt til at tie og forlade Stedet, følende, at hans Principer ikke kunde gjøre nogen Fremgang blandt dem, og at han blot vilde spilde sin Kraft til ingen Nytte. Dette kommer deraf, at Menneskene troe sig at forstaae de himmelske Ting,

medens de i Virkeligheden ere saa uvidende, som de kunne være. Hvis de blot kunde underkaste sig Guds Villie som et lille Barn adlyder sin Fader, da vilde Herren udøse sin Aand over dem, oplyse deres Forstand og velsigne dem.

Guds Tjenere fordum erholdt en vis Grad af Kundskab om Frelsens Plan; de famlede sig ikke frem i Mørket. Herren aabenbarede sin Villie for dem, adspredte det Taageslør, som omgav dem, og udgjød en Strøm af Lys over dem, hvorved de sattes istand til at forstaae hans Hensigter. Dette var Tilfælde fordum. Saaledes aabenbarede han sig for Abraham, Isaak og Jacob, og Propheterne, som levede baade før og efter dem.

Jeg har ofte, naar jeg har talt med egensindige Mennesker om disse Principer, maattet henvise til disse Punkter. Naar jeg har truffet Folk, som ikke troede paa fortsat Aabenbaring i disse Dage, og som vedbleve at opponere mod mig, endskjøndt jeg sagde, at Gud virkelig aabenbarede sig nu, har jeg gjerne gjort dem det Spørgsmaal: Dersom I ikke troe, at Gud har aabenbaret sig til Menneskene, hvorfor stride I da mod mig? I røbe kun Eders egen Uvidenhed, naar I tilstaae Eders Vantro, thi I kunne jo ikke vide, hvad Gud muligviis har meddeelt Andre; I vide kun, at han ikke har aabenbaret sig for Eder, det er det Hele, derfor have I ingen Grund for Eders Opposition.

Hvor Folk ikke have nogen Kundskab om Aabenbaringens Princip for sig selv, eller med andre Ord, ikke selv have modtaget Aabenbaring fra Himmelen, er det deres Pligt, som Guds Børn, at lytte til deres Vidnesbyrd, som sige, de have Myndighed til at undervise dem om Livsens Vei, og som paastaae, at de have havt Aabenbaring.

„Hvad," siger man, „sidde ned og lade sig bedrage? sidde rolig og lade Folk sætte sig Blaar i Øinene?" Nei, mine Venner, jeg forlanger ikke saameget. Det er ikke Guds Ønske, at vi skulle bedrages; men hvis man ikke har annammet Kundskab fra Gud for os selv, hvorledes kan man saa bedømme Ægtheden eller Falskheden af de Principer, som fremsættes? Men naar Menneskene ere i Besiddelse af denne Kundskab, have faaet Aabenbaring fra Gud og kjende Sandheden, da have de ingen Grund mere til at troe Nogensomhelst, der bringer dem en anden Lære. Da har Gud givet dem en Kundskab, som fuldkommen sætter dem istand til selv at undervise Menneskene, og de behøve ei længere at modtage Lærdom af dem. Men Verden ligger i Mørke; den vil ikke annamme Aabenbaringens Lys; den troer ikke derpaa, følgelig vilde det være fornuftigst og meest passende — naar en Herrens Tjener fremlægger det evige Livs Principer for Menneskenes Børn — at de opmærksomt give Agt paa ham, at de muligen kunde faae Visheb for sig selv, og dette ville de opnaae, naar de blot lytte til Herrens Ord og holde hans Befalinger.

Det er netop i dette Stykke, Menneskene saa ofte have feilet. Jøderne fremstode i deres Selvklogskab og forkastede dette Princip; de vilde ikke ydmyge sig for Gud og paadroge sig derfor som Nation Ødelæggelse og Undergang. De forkastede de Mænd, som bragte dem Saliggjørelsens Principer. Hvis de havde adlydt hine Principer og bøiet sig i Ydmyghed for Herren, vilde han have udgydt sin Aand over dem; men de vilde ikke; de vare ikke tilfredse, førend de havde udgydt de Mænds Blod, som bevidnede, at Gud havde aabenbaret sig. De myrdede Jesus, endskjøndt han havde annammet en Fylde af Kundskab fra sin Fader, endskjøndt han handlede og talte blandt Folket, som endnu Ingen havde handlet og talt. Deres

hoffærdige og selvkloge Aand førte dem til Fordærvelse, ligesom den i Fortiden havde gjort med deres Fædre. De vare ikke tilfredse, før de havde brukket Jesu og hans Tilhængeres Blod, og Straffen for disse Voldsgjerninger og deres Forkastelse af Evangeliet var, at deres Nation blev opløst, de adspredtes over hele Jorden, og vanke om i Landflygtighed den Dag idag som levende Vidner om Guds Retfærdighed og Dom.

Hvis de kun havde taget sig ovennævnte Jesu Raad til Hjerte, hvor forandret vilde ikke Alt have været. „Hvo, der ikke annammer Guds Rige som et lille Barn, kan ikke komme derind.“ De kunde ikke ydmyge sig som et lille Barn for Herren deres Gud, det var formeget at forlange af saadanne høilærde Mænd som de vare — Høipræster, Skriftkloge, Pharisæer, osv., Mænd, der vare ærede, ja næsten tilbedte paa Grund af deres høie Kald og tilsyneladende Fromhed, det vilde i Sandhed være altfor nedværdigende for dem at ydmyge sig som et Barn, og derfor forkastede de til deres egen Fordærvelse Frelserens Raad.

Dersom en Mand fremtræder blandt Menneskenes Børn i Jesu Navn og siger, at han er en Guds Tjener i denne Slægt, behøve vi, dersom vi tjene de gamle Helliges Gud i Aand og Sandhed, ikke at frygte for at blive bedragne, thi vi have Krav paa Guds Forjættelser, og dersom vi alvorligt søge hans Aand og holde hans Bud, er det umuligt at blive førte vild af Bedragere. Men det største Onde, Herrens Tjenere have at kjæmpe med, er Mangelen paa denne Ydmyghed hos Menneskenes Børn i Forening med deres Egenraadighed og Selvklogskab, som ophidser dem til at stride mod Sandheden. Dette vil bevirke, at Nationerne hastig nærme sig deres Undergang og fremkalde de Ulykker, som Propheterne have sagt skulle ramme dem før Christi anden Komme.

Menneskene troe ikke paa Gud. Hvis man vil forske efter Hovedbrivfjederen til deres Handlinger i vor Tid, vil man finde, at den bestaaer i Vantro. De troe ikke, at Gud er et saadant Væsen, som han skildres i Skriften; hvis de troede det, vilde de ikke slaae sig til Ro, førend de havde fundet Midler til at sætte sig i Forbindelse med ham.

Sæt, at jeg var ubekjendt med Evangeliet, og en af Eder skulde komme til mig og sige, han var en Herrens Tjener og havde Saliggjørelsens Plan, hvad Skade vilde det gjøre mig, om jeg satte mig ned og hørte paa hans Forklaringer af hvad han kalder Sandhedens Grundsætninger? Hvis jeg var oprigtig i mit Hjerte og havde alvorlig Lyst til at forstaae Sandheden og vandre saaledes, som Herren har betegnet mig i sit Ord, veed jeg, at jeg aldrig skulde blive bedraget. Hvis han virkelig havde Evangeliet, vilde Aandens Vidnesbyrd stadfæste hans Ord hos mig, og hvis han ikke havde Sandheden, vilde jeg, hvis jeg søgte Herren, snart forstaae ved den samme Aand, at det ikke var ret.

Det synes at være meget vanskeligt for Mange at annamme Aandens Vidnesbyrd i denne Tid. Mange af mine Bekjendte have fremført dette som Undskyldning for ikke at adlyde Sandheden. „O,“ sige de, „det kan være vel nok; jeg tvivler ikke paa, I have gode Principer; men der er saa Mange nu for Tiden, som udgive sig for Guds Tjenere og sige, at de tilhøre Christi Kirke, at jeg neppe veed hvad der er det Rette. Methodisterne, Presbyterianerne, Baptisterne, den engelske Kirkes Tilhængere, de Romersk-Catholske og en stor Mængde Andre paastaae Alle at have Saliggjørelsens Plan, og

nu komme I og sige, at I have Ret og alle Andre Uret; min Mening er, at Enhver bliver salig ved sin Tro, og at der ikke forlanges Andet af mig end Oprigtighed og Retskaffenhed."

Det er en meget beqvem Religion denne, dersom man blot kan troe den af ganske Hjerte og dog staae paa en god Fod med Verden. Men jeg kan ikke sammenparre dette med Herrens Forjættelser. En saadan Tro vilde slet ikke være beroligende for mig, i det Dieblik jeg forstaaer Vigtigheden af min Frelse. Naar jeg har betragtet denne Gjenstand, har jeg altid følt Trang til at forstaae Saliggjørelsens Plan for mig selv, og naar jeg er besjælet af Guds Aand, og har det Vidnesbyrd i mit Hjerte, at jeg er født paany og har vandret ret for hans Aasyn, da har jeg altid følt mig istand til at kunne taale hvadsomhelst uden Knur. Men at Herren skulde befale mig at reise Verden rundt med Uvished og Tvivl i Sjælen, er Noget, som staaer i Strid med den Charakteer, som denne Bog (Bibelen) tillægger vor himmelske Fader, og med den Erfaring og Kundskab, jeg selv har om ham.

Jesus sagde, at hver den, som vilde gjøre Faderens Villie, skulde erfare, om han (Christus) var sendt af Gud, eller om han talte af sig selv. Han gav Menneskenes Børn Leilighed til at kjende, at han var fra Gud, og de, han udsendte, forkyndte det selvsamme og tilbød alle Mennesker den samme Leilighed. Der fandtes ingen Tvivl eller Uvished hos Apostlerne i Prøvens og Lidelsens Stund, naar de maatte leve i Skove og Huler og taale alslags Haan, Spot og Forfølgelse. Det var ikke blot Haabet, som opholdt dem under alle Trængsler; de kunde aldrig have udholdt saamegen Gjenvordighed, dersom de ikke havde havt Samvittighedens Vidnesbyrd, at de havde gjort Guds Villie og vidste med Bestemthed, at der var henlagt en evig Krone for dem i Himmelen.

Dersom Evangeliets Principer skulde blive forkyndte for os af En, som havde Myndighed fra Gud, kunde vi med Lethed adlyde dem og prøve dem for os selv. I Skriften finde vi t. Ex. at en vis Lærdomsform blev overdraget Herrens Tjenere, og som disse skulde kundgjøre for Folket. De opfordrede derfor deres Medmennesker allevegne til at omvende sig og lade sig døbe til deres Synders Forladelse, og naar de vare døbte, lagde de Hænderne paa dem for den Hellig-Aands Gave. Dette er ingen almindelig Lære i vor Tid og Slægt, og den ansees som høist besynderlig. Folk sige, at naar man blot troer paa Jesus, kan man blive salig — at Troen alene er Alt, hvad der forlanges; men der findes ingen saadan Lærdomsform i Skriften. Det er denne almindelig antagne Mening, som hovedsagelig ligger til Grund for al den Splid, der hersker i Christenheden.

Ved en vis Leilighed raabte Folket: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?" De vare allerede Troende, det stak dem i Hjertet, og de vare bedrøvede over at have korsfæstet et saa reent og helligt Væsen. Peter svarede ikke: Ydmyg Eder, vær bodfærdige, bekjend Eders Synder, beed flittig og annam Naaden. Nei, der fandtes intet saadant Princip i den første Evangelii-Prædiken, som blev afholdt efter Christi Himmelfart, og efter vor Formening vilde Apostlerne ved en slig Leilighed vist ikke have undladt at give Folket rigtig Besked. Han sagde: „Omvend Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saa Mange Herren vor Gud vil kalde dertil." Med andre Ord: „Disse Velsignelser ere

ikke forbeholdte os, de Tolv, alene, men de tilhøre Eder og Eders Børn, ja alle Mennesker, som ville adlyde Guds Bud." Altsaa tilhøre disse Velsignelser ogsaa denne Slægt, hvori vi leve.

Dette er Hovedindholdet af det Evangelium, Apostlerne dengang prædikede. I Apostlernes Gjerningers 8de Cap. underrettes vi om, at Indbyggerne i Samaria havde omvendt sig og vare blevne døbte af Philippus, men han havde ingen Fuldmagt til at give dem Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Da Apostlerne i Jerusalem hørte, at der var døbt Nogle i Samaria, sendte de Peter og Johannes derned, hvilke bade med dem og lagde sine Hænder paa dem og meddeelte dem den Hellig-Aand. Endskjøndt de havde bedet, omvendt sig og annammet Daab til Syndsforladelse, havde de dog ikke faaet Haandspaalæggelse; men da Apostlerne udførte denne Ordinantse paa dem, fik de den Hellig-Aand og bleve meddeelagtige i de Velsignelser, som vare dem forjættede.

Hvis det var nødvendig i Apostlernes Dage at iagttage denne Fremgangsmaade for at kunne erholde Herrens Aand, hvorledes kan da Nogen vente at erholde den paa andre Maader nu? Det er forgjeves, at Menneskene anraabe Herren om Velsignelser, naar de ikke handle, som han har sagt dem. Jesus siger: „I dyrke mig forgjeves, idet I lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud." Det er forgjeves at raabe Herre, Herre, naar man ikke vil gjøre, hvad han har befalet, og vandre efter de Principer, han har aabenbaret for Menneskenes Børn. Fordi de forbisee disse Ting, derfor famle de i Mørke. En raaber: „Her er Christus!" en Anden: „Her er Christus!" En siger: „Her er Veien!" en Anden siger: „Her er den, vandre paa den!" De ere alle i Tvivl, Uvished og Forvirring, og der er ingen synderlig Forskjel paa de Religieuse og Ikke-Religieuse nu i vore Dage, undtagen i deres Ydre; men saadan var det ikke, da Evangeliet blev forkyndt i sin Reenhed blandt Menneskene. Dengang annammede de et Vidnesbyrd og Kundskab for sig selv; de frydede sig ved Velsignelserne, der udøstes over dem, hvorved de charakteriseredes som Herrens Folk, og kunde synge og juble Hosianna for Gud og Lammet. De kunde give ham Æren, fordi hans Aand var med dem og lærte, opmuntrede og oplyste dem om himmelske Ting. Det er kun Daarskab af Menneskene at indbilde sig, at de kunne forstaae Evangeliet paa anden Maade, end den af Gud bestemte; det er formasteligt at gjøre Krav paa dets Velsignelser, uden at ville arbeide for dem paa den Maade, som han har befalet.

„Men er det da Meningen," spørges der, „at Ingen har annammet Guds Aand uden de, der ere døbte og have erholdt Haandspaalæggelse?" Jeg erindrer godt en Samtale, jeg havde med en Herre, som i flere Aar havde været Methodist af oprigtigt Hjerte. Jeg fortalte ham, hvad min Mission var, og han syntes at føle megen Interesse for det, jeg fremlagde. Men een Ting trykkede ham imidlertid, og han sagde: „Jeg har i mange Aar været Medlem af Methodisternes Samfund, jeg vandrede ærlig og oprigtig for min Gud og er vis paa, jeg havde den Hellig-Aand, thi jeg følte en Glæde og Fred, som jeg aldrig før havde erfaret; dog indseer jeg nu, at jeg ikke vandrede efter den Sandhed, Apostlerne forkyndte; jeg forstaaer derfor ikke, hvorfra denne Sjælefred stammede." Dette er Tilfælde med mange gode, oprigtige Mennesker, thi de troe i Almindelighed, at vi udelukke alle Andre fra Herrens Velsignelser undtagen os selv; men jeg tør sige, at intet Folk paa Jorden er saa tolerant og velvilligt mod Anderledestroende som de Sidste-

Dages Hellige, endskjøndt det efter deres Prædiken at dømme undertiden kan synes, som om de alene ansee sig som de Eneste, hvem Herren skuer ned paa med Velbehag. Vi troe, at hvorsomhelst der findes en Mand eller Qvinde, som holder Guds Bud efter bedste Evne, dem vil han velsigne og være behaget med, ligemeget hvad Kirkesamfund de tilhøre, ja hvad mere er, vi troe, at selv Hedningerne, som aldrig have kjendt Evangeliet eller hørt Jesu Navn nævne, have følt en større Fred og Glæde end mange af deres Medmennesker, saalænge de handlede efter det bedste Lys de havde. Jeg har selv reist meget blandt de saakaldte Hedninger, og jeg har talt med Folk af mange forskjellige Secter, hvilke Alle have følt mere eller mindre Glæde i Hjertet og nydt Guds Velsignelser. Jeg kunde umulig betvivle dette, om jeg ogsaa vilde, ligeoverfor saamange levende Vidner; men at de ikke have faaet den Hellig-Aands Gave — Herrens fornemste Velsignelse — ere de selv villige til at indrømme. Deres Bønner ere blevne hørte, og Gud har tilkjendegivet dem sit Velbehag, fordi de levede efter det Lys, de havde.

Apostelen siger: „Hvor der ingen Lov findes, er der inden Overtrædelse;" men naar Evangeliet kommer til dem i sin Reenhed og Ligefremhed, og de forkaste det, da indtræder deres Fordømmelse. Dette var Dommen for Folket i Jesu Dage. Da Lyset kom til Verden, bleve Menneskene fordømte, fordi de forkastede det. „Dette er Dommen," sagde Jesus, „at Lyset er kommen til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde." Dette, er jeg vis paa, at mine tilstedeværende Søskende ogsaa have bragt i Erfaring, i Særdeleshed de, som have været i Kirken i længere Tid. Mange — hvoriblandt flere Geistlige — have tildeels været overbeviste om Evangeliets Sandhed, men naar de betænkte alle de Gjenvordigheder, der vilde møde dem, og de Offre, de muligviis maatte gjøre, have de lusket sig bort, da de manglede Mod til at paatage sig Christi Kors, og fra den Dag af, de forkastede Evangeliet, have de altid gaaet tilbage. De have tabt deres Medmenneskers Agtelse, som de netop troede at vinde ved deres Forkastelse af Sandheden, og ere netop blevne rammede af de Trængsler og Lidelser, som de søgte at undgaae, thi da de vendte Ryggen til Sandheden af Frygt for Menneskene, er Guds Vrede bleven optændt og hans Straffedomme udøste over dem.

Jeg skal ikke udhale mine Bemærkninger, men vil kun tilføie mit Vidnesbyrd, at Jesu Evangelium atter er aabenbaret til Jorden i sin Reenhed og sin Fylde med alle tilhørende Gaver, Kræfter og Velsignelser. Hans Evangelium er ikke bestemt for en vis Deel af Menneskeslægten, men tilbydes alle Stammer, Tungemaal og Folk under Himmelen. Det er et glad Budskab til alle Jordens Børn, og om end Menneskene modarbeide det som hidindtil, vil det dog gaae ustandseligt frem blandt Nationerne, trods alle Hindringer. Det vil blive bragt fra Nation til Nation, fra Folk til Folk, indtil det har lydt for alle Levendes Øren, ligesom Frelseren har sagt det skulde skee. Han sagde, at hans Riges Evangelium skulde forkyndes som et Vidnesbyrd for alle Folk, og om ogsaa Menneskene forhaane, bespotte, forfølge og latterliggjøre det for at hindre dets Fremgang, vil det dog udrette, hvad Herren har bestemt, og indsamle de Oprigtige af Hjertet. Enhver Mand og Qvinde, som ønsker at tjene Herren, vil adlyde dette Evangelium og vorde udsamlet fra Nationerne og al deres Daarlighed.

Jeg veed, dette er Guds Gjerning,

thi jeg har annammet et Vidnesbyrd derom for mig ſelv, og jeg fryder mig ved, at Herren har banet en Vei for Menneſkene, ad hvilken de kunne komme tilbage til ham. Det er ikke min Attraa at forfølge Nogen — Sandhed, Frelſe og Ophøielſe i Guds Nærhed ſkulde være Gjenſtanden for vor og alle Menneſkers høieſte Stræben. Vi ſkulde vandre i Sagtmodighed for Herren, elſke hverandre, og være villige til at annamme hans Rige ſom et lille Barn, ellers kunne vi aldrig komme derind.

Maa Herren ſkjenke os ſin Helligaand, ſaa vi ved dens Hjælp kunne annamme Sandheden og være den tro indtil Enden, er min Bøn i Jeſu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Til Emigranterne.

Der er neppe nogen vigtigere Periode i de Helliges Liv — en Periode, ſom bringer ſaa hurtige Følger af Godt eller Ondt — end den Tid, da de ſtaae i Begreb med at forlade deres Fædreland og Barndoms Hjem for at drage til Zion. Affkeden med gamle Bekjendte; de nye Omgivelſer, Scener og Pligter; de fremmede Anſigter, man vil ſee om ſig, og de nye Bekjendtſkaber, man vil gjøre, ſamt de mangehaande Prøvelſer og Friſtelſer, der ville møde En, hvilke ere ſaa høiſt forſkjellige fra de vanlige, og ſom udkræve den ſtørſte Taalmodighed og den urokkeligſte Faſthed — Alt bidrager til at forſtyrre deres Sindsſtemning og vil, hvis de ikke ere meget aarvaagne og bevare Herrens Aand, lede dem efterhaanden bort fra Pligtens Sti og forlokke dem til Udtryk og Handlinger, ſom de tidligere vilde rødmet over, hvis det ikke ender med fuldſtændigt Frafald.

Flere — ja, vi ſige det med Bedrøvelſe — Mange have forladt deres hjemlige Arne for at ſamles med Guds Folk i Zion, men have aldrig naaet dertil. Da de forlode deres Fædrenehjem, ſtete det med ligeſaa lyſe Forhaabninger og tilſyneladende med ligeſaa ſtor Kjærlighed for Sandheden ſom mange af dem, der emigrere dette Foraar; men iſtedetfor at glæde ſig blandt de Hellige i Ephraims Dale paa denne Dag og bidrage til at opbygge Guds Rige og nyde dets Fred og Velſignelſer, ere de nu adſpredte rundt om i de Forenede Stater, blottede for Guds Aand, uden en eneſte Straale af Haab eller Fred, men derimod fulde af ængſtelig Uro og Samvittighedsnag over at have forkaſtet Guds Sag og forſpildt deres Ret til hans Beſkyttelſe. Det vilde have været langt bedre for ſaadanne Perſoner at forblive i deres Hjemſtavn og lide med deres fattige Sødſkende, ja om de end vare faldne ſom Offre for Hunger og Kulde, thi vare de døde i Troen, vilde de have annammet en Belønning, ſom langt opveiede deres Lidelſer.

Det ſkulde være os en ſtor Glæde, om ſaadanne Tilfælde ikke indtraf blandt dette Aars Emigranter, og om alle de, der forlade deres Hjem under vort Præſidium for at drage til Zion, maatte lykkelig naae deres Beſtemmelſesſted med idetmindſte

ligesaa megen Reenhed, Tro og Kjærlighed i Sjælen, som da de forlode disse Kyster. Dette kan kun opnaaes ved bestandig Ydmyghed, Bøn og Vagt og ved Lydighed mod alle de Raad, Guds Tjenere maatte give dem paa Reisen.

Der findes endnu enkelte Individer, som det falder de Ældste vanskeligt, om ikke umuligt, at overbevise om Nødvendigheden af at indsamles; men der findes endnu Flere, som gaae til den modsatte Yderlighed og tænke, at Indsamlingen er Hovedformaalet med Evangeliet, og mene, naar de have fuldført denne, at de da have gjort Alt, hvad der kræves af dem, saa at de senere kunne overgive sig til Magelighed og Ligegyldighed, thi de ansee deres Frelse for sikker. For saadanne Folk synes Utah alene at være Maalet for alle deres Ønsker og Forhaabninger; de stræbe ikke efter noget Høiere, Ædlere eller Renere end den blotte Indsamling til Utah, hvilket for dem er Maalet for, og ikke Midlet til deres Saliggjørelse, og efter deres Hjemkomst kaste de derfor deres Rustning af sig og overlade den til at fortæres af Rust, medens hele deres Handlemaade synes antyde, at de ikke ansee Evangeliets Principer bindende længer for dem — at deres blotte Nærværelse i Utah fritager dem for al fremtidig Lydighed mod Sandheden.

Om Nogen af dette Aars Emigranter skulde nære deslige Følelser, gjorde de fornuftigst i at blive, hvor de ere, indtil de lære at forstaae bedre, thi det vil kun bringe dem unødig Besvær og Møie at gjøre den lange Reise til Utah og saa falde fra, hvilket visselig vil blive Tilfælde, medmindre de omvende sig. Vi raade de Hellige alvorlig til at frigjøre deres Sind for alle saadanne feilagtige Forestillinger, og at de ikke maae have andet Formaal for deres Reise, „end at lære om Guds Veie og vandre paa hans Stier."

Indsamlingens Bud er ligesaa nødvendig til Frelse for Enhver, der har Evne til at adlyde det, som Daabens; men det er kun eet Trin i Evangeliets Stige, der naaer fra det Mørkheds Dyb, hvori Menneskeslægten befinder sig, til Guds celestiale Rige. Den arme Fange, som ønsker at undflye sit Fængsel, maa tage Trin for Trin paa Stigen, der giver ham Haab om endnu engang at indaande Frihedens rene Luft, ellers vil Stigen ikke hjælpe ham noget. Stigen er Midlet, hvorved det forønskede Maal, Friheden, naaes. Saaledes er ogsaa Evangeliet et Middel, hvorved vi kunne naae vort Maal, Frelsen; men vi maae adlyde hvert Princip — vi maae tage hvert Trin, ellers kunne vi ei indkomme i det celestiale Rige. I det Øieblik vi sætte Grændser for vor Tro og vore Gjerninger, i det Øieblik ophører vor Salighed.

Vi ere blevne tilskyndede at skrive disse Bemærkninger som Følge af, at mange af de Hellige i forskjellige Dele af Missionen, nu da Emigrationen nærmer sig, unddrage sig Forsamlingerne og forsømme mange andre Pligter, der paahvile dem. Udentvivl have saadanne Personer mange Undskyldninger, saasom Travlhed med Forberedelser til Reisen, knap Tid, osv., osv., men naar Alt kommer til Alt, er det kun Udflugter, og hvis denne Færd ikke modvirkes, vil den drage alvorlige Følger efter sig. Intet Menneske har Ret til at forsømme en nuværende Pligt for, som Nogle tænke, bedre at kunne udrette en fremtidig. Man kan ikke stole paa, at en Mand vil udføre sine Pligter i en tilkommende Livsstilling, naar han forsømmer dem i sin nuværende. Vi maae holde vor Vei ryddelig, eftersom vi skride frem. Lad vor Vandel være uplettet fra Dag til Dag, at ikke vore Daarskaber og Pligt-

forsømmelser paa en kommende Dag skulle stirre os i Ansigtet, og bringe os til bitterligen at beklage vor Eftergivenhed for saadanne Svagheder.

Vi ville paa det Kjærligste advare vore Søskende mod alle saadanne Indflydelser. De ville erfare, at de trænge ligesaa meget til Herrens Aand paa deres Reise over Havet som i deres hidtidige Hjem; der udfordres ligesaameget Tro, Ydmyghed og Paapasselighed paa deres Vandring over Sletterne, som de behøvede under Opholdet i Babylons fordærvede Byer, og om mulig endnu mere efter deres Ankomst til de Helliges Forsamlingssted. Erhverv Eder Guds Aand, før I begynde Reisen, og bevar den under alle Omskiftelser og Forhold, indtil I naae Maalet for al Eders Stræben, da ville I stedse føle Eder lykkelige og tilfredse; men den eneste Maade, hvorpaa dette kan naaes, er ved at opfylde hver Pligt, der paahviler Eder idag.

„Opsæt ikke til imorgen, hvad Du kan gjøre idag." Hver Mand og Qvinde, som iagttager denne gamle, gode Leveregel, vil vandre roligt og trygt gjennem Livet, og vil være et værdigt Tillæg til de Helliges Familie i Deserets fjerne Dale; medens de, som forsømme sine Pligter her, ville gjøre ligesaa der, hvilket uundgaaeligt vil føre dem til Frafald, hvis de ikke hurtig omvende sig.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 188.)

IV. Ignatii Brev til Diaconen Hero i Antiochien.

5. Dersom Nogen foragter Loven og Propheterne, som Christus har fuldkommet, hold Vedkommende for en Anti-Christ,

6. Og dersom Nogen siger, at Herren var kun et Menneske, det er en Jøde, een af Christi Mordere.

3die Capitel.

1. Ær Enkerne, som i Sandhed ere Enker, og vær de Forældreløses Talsmand.

2. Gud er Enkernes Dommer og de Forældreløses Fader.

3. Gjør Intet uden i Raad med Forstanderne, thi de ere Herrens Præstedømme, men Du er deres Tjener.

4. De døbe, de præsidere i Forsamlingerne, de salve og bestikke, de give Haandspaalæggelse; men Du tjener dem, ligesom den hellige Stephanus tjente Jacob og de Ældste ved Menigheden i Jerusalem.

5. Ringeagt ikke Forsamlingerne, og udforsk Enhvers Navn.

6. Lad Ingen foragte Dig for din Ungdoms Skyld, men vær de Troende et Exempel i Ord og Gjerning.

5te Capitel.

1. Undgaa Hovmod, thi Gud modstaaer de Hovmodige.

2. Had Løgn, thi David siger: Du udrydder Løgneren.

3. Vogt Dig for Misundelsen, den kommer fra Djævelen. Kain og hans Efterfølgere misunde deres Brødre, og falde ved den i Blodskyld.

4. Jeg formaner Eder, mine Søstre, at I lade Eder nøie med Eders Mænd.

5. Og ligeledes ogsaa Eder, mine Brødre, at I lade Eder nøie med Eders Hustruer.

6. Bevar Jomfruerne, som Christi Klenodie.

7. Vær langmodig, saa Du kan være riig paa Forstand.

8. Forglem ikke de Fattige med det, Du har til Overflod, thi ved Tro og Almissér blive Synderne udslettede.

6te Capitel.

1. Bevar Dig selv kydsk, thi Du er Guds Bolig, Christi Tempel og Aandens Værktøi.

2. Du veed, hvorledes jeg har opdraget Dig. Endskjøndt jeg er den Ringeste, saa efterfølg min Vandel. Jeg søger ikke Verdens Roes, men Herrens.

3. Min Søn Hero, jeg formaner Dig: Hvo, som roser sig, gjøre det kun i Herren.

4. Min inderlig elskede Søn, forund mig, at jeg maa frydes ved Dig. Den evige Gud og vor Herre Jesus Christus bevare Dig.

5. Tro ikke Alle, forlad Dig ikke paa Alle, om der end siges Dig smukke Ord, thi der gives mange af Satans Tjenere.

6. Hver, som snart troer, er letsindig.

7de Capitel.

1. Tænk paa Gud, saa vil Du ikke synde. Vær ikke vankelmodig i Bønnen. Salige ere de, som ikke tvivle.

2. Jeg har Forvisning til Faderen og Jesus Christus hans eenbaarne Søn, at han kalder Dig, Hero, til at beklæde min Plads.

3. Desaarsag vær endnu flittigere i dit Kald.

4. Jeg beder Dig ved Gud, som er over alle Ting, ved Christus, som er nærværende, ved den Hellig-Aand og alle tjenstgjørende Aander, bevar de Lærdomsstatte, hvilke Christus og jeg har anordnet Dig.

5. Og agt Dig ikke selv ubdygtig til det, som Gud har aabenbaret om Dig.

6. Jeg anbefaler Antiochiens Menighed til din Varetægt.

7. Og ligesaa Polycarp i vor Herre Jesus Christus.

8de Capitel.

1. Forstanderne Onesimus, Betus, Damas og Polybius hilse Dig. De ere Alle komne til mig i Ephesus, hvorfra jeg skriver.

2. Hils dine hellige Medtjenere; Gud give, vi maae frydes tilsammen.

3. Hils Herrens Folk, baade Store og Smaa. Jeg anbefaler dem til Dig, ligesom Moses gjorde det til Josva, som efter ham var Folkets Leder.

4. Lad min Tale ikke være Dig for haard;

5. Thi om vi end ikke ere som disse, saa bede vi dog om at blive det, fordi vi ere Abrahams Børn.

6. Desaarsag, min kjære Hero, vær mandig og tapper; thi fra nu af skal Du føre Herrens Folk ind og ud i Antiochien.

7. Herrens Menighed skal ikke være som Faar uden Hyrde.

9de Capitel.

1. Hils min Vært Cassianum, hans elskværdige Hustru og hans kjære Børn. Gud give, han maa vederfares Barmhjertighed af Herren paa hiin Dag for hans Tjenester imod os. Jeg anbefaler Dig ogsaa dem i Christo.

2. Hils alle Troende i Christo, fornemmelig de i Laodicea.

3. Forglem ei heller de i Tarso, men besøg dem flittig og grundfæst dem i Evangeliet.

4. Jeg hilser ogsaa Forstander Maru i Neapolis ved Anazarbo.

5. Hils ogsaa min Datter, min elskværdige Maria, som har fattet meget, og Menigheden i hendes Hjem. Hun er et Exempel paa gudfrygtige og salige Qvinder, og vil Gud, er jeg rede til at hengive mit Liv for hende.

6. Vor Herre Jesu Christi Fader bevare Dig for hans eenbaarne Søns Skyld, at Du i lang Tid maa være ved godt Helbred, og blive prist i alle Ting til Bedste for Guds Menighed.

7. Hav det godt i Herren, og bed om, at jeg maa naae til Fuldkommenhed.

(Fortsættes.)

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 206.)

Kommer mere Damp til, eller bliver Luften koldere, skeer strax en Fortætning, der danner sig større Vandblærer, som vi kalde Taage eller Skyer, der stedse mere fortættes, indtil de ikke kunne bæres af Atmosphæren, men efter Tyngdens Lov bundfældes paa Jordoverfladen som Regn.

Ogsaa Elektricitet udvikles ved Fordampningen. I det yderste, stille Belte af den nordlige og sydlige Vendekreds strømmer den fugtige, elektriske Luft ind fra begge Sider, stiger snart tilveirs, udvider sig saa Dampene hurtig fortættes, og Elektriciteten frigjøres atter under voldsom Lynild, Torden og Regnskyl, som ere eiendommelige for hine Egne. Varmen frigjøres ogsaa her som under enhver Fortætning og bidrager til at mildne og frugtbargjøre koldere Klimater. Naar Luften naaer Polerne, er den afkjølet og glider saa op over Sydvestpassaten, i sydlig eller vestlig Retning ned imod det stille Belte, ja undertiden kan den pludselig synke paa sin Vei ned til Overfladen, som en tør, kold og bidende Østenvind.

Det aarlige Regnfald over hele Jorden anslaaes til 5 Fod. Antage vi et Belte paa 750 Miil bredt lagt om Jorden, fordampes aarligt et Lag paa 16 Fod tykt, eller det Vand, som aarlig fordampes vil kunne indeholdes i en Sø, som er 5,400 Miil lang, 750 Miil bred og 16 Fod dyb.

Et andet Phænomen paa Jordoverfladen er Ebbe og Flod, nemlig at Havet paa visse Steder og Tider stiger og falder, saa Perioden for Vandets Stigen og Falden beløber sig til 12 Timer og 25 Minutter, hvilket netop er Halvdelen af den Tid, som Maanen bruger til at fuldende sit daglige, tilsyneladende Løb om Jorden. Baade Solen og Maanen udøve en Tiltrækningskraft paa Jorden; vi have hørt, at uden dette stete, vilde Jorden vedblive at følge en lige Linie ud i Verdensrummet. Dog udøver Maanen, paa Grund af sin Nærhed, en større Indflydelse. Hvor den staaer lodret over Jorden, sporer man en Tiltrækning, som paa intet andet Sted, og det er en Lov i Naturen, at Himmellegemernes Tiltrækningskraft forholder sig til hverandre, som

deres Masse ɔ: et Legeme, som er 2, 3, 4 Gange saa tungt som et andet udøver ogsaa en 2, 3, 4 Gange saa stor Tiltrækningskraft.

Ligeledes aftager Tiltrækningskraften efter Afstandene, men efter disses Qvadrater. For Ex. bliver Afstanden 2, 3 og 4 Gange større, er Tiltrækningen 4, 9 og 16 Gange saa lille. Jordens Masse er 80 Gange saa stor som Maanens og Jordoverfladen kun 859 Miil borte fra Centrum, medens Maanen er 60 Gange saa langt bortfjernet, derfor tiltrækker Jorden sine Gjenstande paa Overfladen med en Kraft, som er 60 Gange 80, eller 288,000 Gange stærkere, end Maanen formaaer at trække disse Gjenstande til sig.

Vandet og Luften er en meget bevægelig Masse, den mindste paavirkende Kraft forstyrrer Ligevægten, da der ingen Gnidning finder Sted imellem de enkelte Dele. Staaer Maanen lodret over et mindre Vand, hvor den saa at sige er lige nær paa alle Punkter, forstyrres ikke Ligevægten, men tænke vi os Jorden overskyllet af Vand, eller Maanen at staae over de store Verdenshave, da vil Vandet stige som en høi Bølge lodret under Maanen omtrent 3 Fod, og naturligviis synke paa de fjernere Steder. Efterhaanden som Jorden og Maanen forandre ved Omdreiningen deres indbyrdes Stillinger, ruller denne Vandhævning (Flod) og Vandsænkning (Ebbe) frem og gjentager sig i en regelmæssig bestemt Orden.

Dette er let nok at forstaae, men en besynderlig, længe uforklarlig Fremtoning viste sig, nemlig at dette gjentager sig 2 Gange for hvert Omløb af Maanen. Tidligere hørte vi, at Solen ved Tiltrækningen holder Jorden i sin Bane. Blev Solen taget bort vilde Jorden rulle i en ret Linie ud i Verdensrummet, og var den ikke i en saadan bestandig Stræben, vilde den falde ind i Solen. Efter samme Lov holder ogsaa Jorden Maanen i sin Bane, og hvis Jordens Masse var ligesaa stor i Forhold til Maanens, som Solen er i Forhold til Jordens, vilde Maanen bevæge sig om Jorden, som dens Centrum eller Brændpunkt i Elipsen, men Forholdene ere meget forskjellige.

Jeg fortalte nys, at Jorden var kun 80 Gange saa tung som Maanen, og om dennes Indflydelse paa Jordoverfladen. Af samme Aarsag bliver hele Jordbanen slangebugtende, det vil sige, Jorden falder imod Maanen under dens Paavirkning, ligesom imod Solen under dens Tiltrækning. Altsaa det fælles Tyngdepunkt ligger ikke i Jordens Midtpunkt, men 300 Miil under Overfladen, omtrent ved ¹/₄ Jordradius. Derfor kan man ikke sige det er urigtigt, hvis Nogen sagde, Jorden dreier sig om Maanen; thi det er en gjensidig Vexelbevægelse, hvori rigtignok Maanen, som det mindre Legeme, tager den største Deel. Medens saaledes Jorden synker imod Maanen, opstaaer der lodret under den ved Tiltrækningskraften en Flodbølge. Derved synker Vandet i et Belte om Kuglen; men den modsatte Side er ikke umiddelbart udsat for denne Paavirkning, saa der bliver Vandet staaende og danner en mindre Flodbølge. Her have vi altsaa den simple, naturlige Forklaring paa de 2 Flodbølger, der bestandig under hver Omdreining ruller Jorden rundt.

Solen udøver ogsaa en Tiltrækning paa Havet, men paa Grund af Afstanden er denne langt ringere. Naar Maanen hæver Vandet 5 Fod, vil Solen neppe kunne løfte det 2 Fod. Efter samme Lov og paa samme Maade opstaaer ogsaa 2 Solbølger, der ere mindre end Maanebølgerne, og alle fire gaae Jorden rundt i vestlig Retning. Solen gaaer som bekjendt Jorden rundt, tilsyneladende i et Døgn, medens Maanen, der stedse skal

følge med Jorden, behøver 50 Minutter mere til samme Løb. Derfor indhente Solbølgerne Maanebølgerne, rulle forbi dem, indhente dem igjen og saa fremdeles. Ved Nymaane og Fuldmaane, naar Maanen og Solen staae i samme eller modsat Retning for hinanden, saa virke Solen og Maanen i Forening paa samme Sted af Jordoverfladen, saa Maane- og Solfloden falde sammen, og vi faae den høieste Vandstand. Ved Qvarteerskifterne ophæve derimod Maanens og Solens Virkninger omtrent hinanden. Dog indtræder Høivande ved Fuld- og Nymaane altid lidt efter, forbi Vandet paa Grund af sin Ligegyldighed imod Bevægelse først efter nogen Tid lystrer Himmellegemernes Indvirkning.

Ogsaa her gjøre mange Hensyn sig gjeldende, som ikke nærmere kunne gaaes ind paa. For Ex. om Maanen er nær eller fjern, Solens Declination og Paalandsvind, der under Høivande ofte anretter store Ødelæggelser. Æqvatorialstrømmene fremstaae som en Følge af Varmen og Flodbølgen, thi Solen og Maanen staae netop lodrette over Æqvator og Egnene deromkring.

Det Atlantiske, Indiske og Stille Hav krydses alle af saadanne Strømme. Jeg vil omtale Atlanterhavets mægtigste Strøm, Golfstrømmen, som vore Emigranter gjøre Bekjendtskab med, og som udøver en stor Indflydelse saavel paa Seiladsen som paa hele det nordvestlige Europas Kyst-Temperatur. Den udspringer i den mexikanske Bugt, hvor Vandet ophedes stærkt og uddrives med stor Kraft, og strækker sig som en uhyre Flodstrøm imod Nordost, indtil den taber sig i Polarhavet. Dens Vand er af en indigoblaa Farve, saa det er meget let at kjende, og har dertil en høi Temperatur, ofte 10 Grader varmere end Vandet den løber tæt op til. Desuden er det meget salt og tungt, galvanisk i sin Virkning og blander sig ikke med det omgivende Vand, hvorigjennem det flyder som en Olie.

Hvor den træder ud i Atlanterhavet, mellem Florida og Øen Cuba, er den omtrent 8 Miil bred. Derfra løber den mod Nord, bliver i Bugten ved Savannah omtrent 16 Miil bred, saa dreier den mod Nordvest og bliver smallere, omtrent 12 Miil, indtil den ved Cap Hatteras pludselig udvider sig og bliver ud for Delaware-Bugten omtrent 30 Miil bred. Derpaa gaaer den op mellem Bermudas-Øerne, forbi Sydspidsen af Newfoundlands-Bankerne og peger mod Irland. Dens nordlige Deel gaaer Nord om de engelske Øer og op til Kysten af Island og Norge; dens sydlige Deel gaaer ind i Kanalen og imod Kysterne af Frankrig, Portugal og igjennem Strædet ved Gibraltar. Dette er et Omrids af Havets mægtigste Strøm.

Foruden denne have vi Æqvatorialstrømningerne, der svare til Passaten, Polarstrømmene og mange flere, som vilde være for vidtløftigt at omtale. De samme Love, Varmen og Jordens Bevægelse, drive Passaten og Strømmene frem. Men hvorledes udvikles denne høie Temperatur under Æqvator? Vi kjende allerede Solen, som et Legeme omgiven af en Lysatmosphære, et Stof eller Fluidum, der til alle Sider sender sin Virkning eller sine Straaler ud i Verdensrummet. Ere disse Straaler da varme? Nei, Solens Temperatur behøver ikke at antages høiere end vor, ei heller udstraaler Solen Varme. Ud igjennem det store, kolde Verdensrum gaaer dens Virkning med den uhyre Fart af 40,000 Miil i Secundet og majestætisk Ødselhed, uden at meddele den mindste Varme.

(Fortsættes.)

Poesie.

O, hwad det måtte wara skönt ändå,
Att fri på Zions sköna höjder stå,
Der Herren will Sitt folk lycksaliggöra,
Att hugfull fatta andan i sin tid,
Af ständig utsådd kärlek, ljus och frid,
Och blott frihetens ädla strider föra.

För detta stora, ljusa lefnadsmal,
Med hjerta fullt af hopp, med arm af stål,
I Zions brödrakrets nu fram jag stiger,
Att rulla opp det strålande baner,
Uppå hwars duk man frihetstecknet ser,
Och mig wid Zion och dess fana wiger.

O Gud! Du gjorde nyss ditt segertåg,
Och denna stora kärlek mången såg,
Så — att ej mer de uti mörker famla;
De möta Dig, med bön som Gud och Far:
Wi kände ej, att Du wår Fader war,
Och dina barn engang Du wille samla.

Nyss när Du såg Ditt folk af ädel slägt,
Hur det i träldom och i fallets drägt,
Med möda sina trötta lemmar rörde;
Du Evangelium till frälsning gaf;
Ref de af tiden frätta banden af,
Och Zion åter fram för men'skan förde.

Bak' Klippebergen man det wäxa ser,
Skönt werlden det bespottar och beler,
Dess ljus snart öfwer hela jorden glänser,
Och midt i meningars och striders brus
Djerft kastar ut sitt starka, klara ljus
Långt i ett fjerran, bortom egna gränser.

Der står Ditt folk, endrägtigt starkt og fritt,
I ärans rika solljus och i — Ditt;
Ditt folk, o Gud, lugnt stödjande hwarandra.
Det folket will ej störa andras ro;
Men wörda Herren i sitt eget bo,
Och will blott lära denna konst till andra.

Wår framtidsbild, hwad Du är mäktig, skön!
O, när wi se Dig, i en ödmjuk bön,
Ett ädelt folk, högburen hjessa sänker,
Ty — enadt är hwad länge splittradt war:
Den starka Zions anden åter klar,
En nytänd sol, ur brutna molnen blänker.

Ryt, högt, Du tidens feberwarma haf!
Wi hafwa hoppet, som förbundet gaf!
Ej når, ej slår mer op din wreda bölja.
Med oss är, som med wåra fäder, Gud!
Och Zions folk bereder Han till brud,
Och det med wördnad will Hans lagar följa.

Stockholm den 3. Marts 1863.

N. C. Flygare.

Adresse.

Bogagent J. P. Jørgensen,
Adelgade Nr. 29, 4de Sal,
Kjøbenhavn.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Rige — dets Organisation og dets Borgeres Forædling.

(Fra „Millennial Star.")

Naar Menneskene først annamme Evangeliet i dets Reenhed af et oprigtigt Hjerte, blive de i Almindelighed saa begeistrede ved Beskuelsen af dets herlige Principer, at de indbilde sig, at Ingen, som har annammet det med saa stor Tro som de selv, kan undlade at efterleve dets guddommelige Forskrifter. De ansee det for umuligt, som Følge af deres egne rene Bevæggrunde, at Nogen kan indgaae i denne Kirke af andre Aarsager end ene og alene Kjærlighed til Sandheden, og de troe derfor som oftest, at de Hellige ere næsten uden Undtagelse fuldkomne i Overholdelsen af Guds Bud.

Vi sige ikke, at Alle, som annamme Evangeliet, betragte deres Brødre og Søstre i dette Lys, men Mange gjøre det, og disse blive selvfølgelig, naar de komme til Zion, høilig skuffede ved at finde, at Beboerne ikke ere saa fuldkomne, som de ventede, og de ere da let udsatte for at gaae til den modsatte Yderlighed og sige: dette kan umulig være Guds Rige, og disse kunne aldrig være hans udkaarne Eiendomsfolk. Saadanne Individer glemme, at Guds Rige lignes ved et Garn, som kastes i Havet og samler alleslags Fisk, baade gode og onde. Denne Lignelse fremsattes af Rigets tilkommende Konge, som uden al Tvivl maatte forstaae sig bedre paa dets Beskaffenhed og Love, end vi kunne. Man maa erindre, at Faderens Børn ere blevne samlede til „Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus" fra saagodt som enhver Nation under Himmelen, og have bragt med sig alle deres Svagheder, Fordomme, Meninger og Feil — at de ikke ere komne hid, fordi de *vare* fuldkomne, men for at *blive* det. De elske Sandheden og ønske at blive underviste fuldstændigere om samme, thi *der* er netop den store Skole, hvor man kan lære om Guds Veie og at vandre paa hans Stier, for at de med Tiden kunne blive værdige til at bære Navnet „Hellige" med Ære.

Der gives Mange, som formedelst

Herrens Aands Inspiration have fornummet enkelte Glimt af Zions tilkommende Herlighed, saaledes som den udentvivl vil være, naar den er bleven „al Jordens Glæde,“ og de have i deres barnlige Henrykkelse forestillet sig, at de pludselig skulle paa en overnaturlig Maade bortføres fra al Babels Synd og Elendighed til dette skjønne Sted, og at i samme Stund, de sætte sine Fødder der, skulle de forvandles fra Oldinge til Ynglinge, fra faldne, skrøbelige Væsener til den høieste Reenhed og Fuldkommenhed, ligesom Sectererne troe, at man skal forvandles i et Dieblik, hurtigere end Lynet, fra al Jordens Forkrænkelighed og Synd til Udødelighed og evig Herlighed i Guds Nærhed.

Vi betvivle ikke, at Mange ville fornærmet tilbagevise Beskyldningen for nogensinde at have huset saadanne Tanker i deres Bryst, og ansee det som en Bebreidelse paa deres Forstands Bekostning, og dog nære de paa samme Tid Følelser og Forhaabninger, som ere ligesaa urimelige. De see næsten daglig de Svagheder og Ufuldkommenheder, som charakterisere Fleertallet af vore Sødskende, der stræber at leve som Hellige, saavel som den slette Vandel, der udmærker Enkelte, som i alle Tidsaldere have indsneget sig blandt Guds Folk, og desuagtet nære de den urimelige Tanke, naar man maa dømme efter deres Tale, at den blotte Forandring af Opholdssted, en Reise over Havet og en Tour over Sletterne, burde frembringe en vidunderlig Forandring i Folks Charakteer, saa at de Urene pludselig skulde blive Rene, de Uærlige redelige og de Lastefulde Elskere af Dyden, hvad enten de nu troe, at denne mærkværdige Forandring skal finde Sted paa Veien eller efter Ankomsten til Utah.

Herrens Aand har viist Mange, hvad Zion skal blive, men har ikke altid aabenbaret Midlerne, hvorved den skal naae sin Herlighed, eller de mangehaande Pligter og Prøvelser, som udfordres for at gjøre Zion og dens Indbyggere til hvad de skulle eengang være. Det er ligesom naar man nærmer sig et fjernt Bjerg; man seer det indhyllet i sit smukke Azur, med sine skovkrandste Tinder og krystalklare Bække, som funkle i Solstraalernes gyldne Glands, hvilket afgiver et fortryllende Skue og lokker Elskeren af ophøiede Naturscener til at klavre op ad dets ujevne Sider for at faae en endnu bedre Udsigt over det henrivende Landskab, der ligger udbredt som et Tæppe ved dets Fod. Men hans Die skuer fra Foden op til Toppen, og han seer ikke alle de Klipper, Strømme, Kløfter, Afgrunde, Farer og Vanskeligheder, som møde ham under Opstigningen. Først efterhaanden støder han paa alle disse Besværligheder, og hvis han er modfalden og forknyt, vil han vende om; men hvis han er dristig og behjertet, ville alle disse Hindringer kun anspore ham til forøgede Anstrengelser.

Saaledes er der mange Hindringer, som optaarne sig paa deres Vei, der stræbe efter celestial Herlighed, men de kunne beseires. Mange have allerede og mange ville fremstille sig for de Hellige, men ved Ydmyghed og Aarvaagenhed kan man ufkadt overvinde dem herefter som hidindtil, og Zion vil visselig blive, hvad dens Navn antyder, en Bolig for de „Rene af Hjertet.“ Men for Nærværende maa Klinten og Hveden voxe tilsammen, de Retfærdige omgaaes med de Ugudelige, hvilket baade er nødvendigt og ret. Med Stolthed tør vi sige, at der siden Enochs Dage ikke har levet et Folk paa Jorden, hvis Vandel saavel i offentlig som i privat, i social og politisk Henseende har været saa kydsk og retskaffen som de Sidste-Dages Helliges. Ingen har af frit Valg gjort saa store Opoffrelser, Ingen har arbeidet med saamegen Eendrægtighed og

Iver for sine Medmenneskers Vel, og Ingen har været saa villig til at adlyde Guds og hans Tjeneres Bud som de. Sandt nok, der gives mange daarlige Subjecter iblandt dem, men var det ikke saa, kunde Jesu Ord ikke blive opfyldte, naar han siger: „Efterdi Uretfærdigheden vil blive mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold hos Mange." Med disse Ord sigter han naturligviis ikke til Synden blandt de Vantroe i Verden, thi blandt dem kan man ikke vente at finde Andet end Synd og Last, og Ingen, som har annammet Evangeliet, vil føle sin Tro vakle paa Grund af den Daarlighed, han maa see i Babylon; tvertimod, hvis han besjæles af Herrens Aand, vil det kun anspore ham til større Troskab og Flid. Nei, det var Uretfærdigheden, som skulde blive „mangfoldig" blandt dem, der kaldte sig Hellige, som han forudsaae vilde friste saa Mange. Det var Ugudeligheden blandt dem, de troede vare rene og fuldkomne, som skulde gjøre „Kjærligheden kold hos Mange."

Det er desværre altfor ofte, man seer Mænd, af hvem man paa Grund af deres Alder og Erfaring i Kirken var berettiget til at vente bedre, følge daarlige Exempler, istedetfor at modarbeide dem. Naar de see en eller anden Ældste gjøre sig skyldige i vanhellig Vandel, gaae de ikke hen til ham og advare ham i en kjærlig Aand, men tænke som saa: „Kan Broder Den og Den handle saaledes og dog blive staaende i Kirken, kan jeg det vel ogsaa," eller: „Hvis han kan gjøre saa og blive frelst, kan jeg det ligeledes." Saaledes gaae de med aabne Øine Skridt for Skridt ned ad Bakke, indtil Herrens Aand ganske har forladt dem, indtil Kjærligheden er bleven kold hos dem og de udelukkes af Christi Kirke.

Vi ville til enhver Tid hæve vor Røst mod slig en uværdig, umandig Fremgangsmaade, at tage Andres Daarskaber, som Vedkommende maaskee forlænge siden bitterlig have bebreidet sig, til Mønster for deres Handlinger. Der staaer skrevet: „Gaa ikke efter Mængden til det Onde," og vi ere ligesaa meget forpligtede til at gjøre Ret, om slet ingen Andre vilde gjøre det, som om Alle og Enhver vandrede efter Guds Love. Vi maa lære at handle for os selv; vi maae plante Sandhedens Banner i vort eget Hjerte og holde os til det; vi maae sige af vor Sjæls fulde Overbeviisning: „Om Andre ikke ville tjene Herren, jeg og mit Huus vil tjene ham alle vore Dage og gjøre Ret bestandig." Alene saadanne Personer kunne være standhaftige til Enden og arve den celestiale Krone, de stride for. Herren kan vel en Tid tillade de Uærlige og Vantroe at staae blandt de Hellige i en eller anden viis Hensigt, men der er en Tid nær forhaanden, da „Syndere i Zion skulle frygte, og Hyklerne betages af Forfærdelse." Den store Bygmester benytter sig af dem nu som Redskaber, med hvilke han tildanner og forskjønner de levende Stene, hvoraf Zion skal opføres, eller som Sanden, hvormed han polerer dem, men naar de have gjort sin Tjeneste, ville de blive lagte tilside og forglemte som de første, eller skyllede bort og traadte under Fod som den sidste.

Lad Ingen være modfalden paa Grund af de Ufuldkommenheder, de see hos deres Søskende, og endnu mindre troe, at Nogen kan gjøre Synd, stor eller lille, og dog blive frelst i Ordets fuldeste Betydning, thi det er en Umulighed. Kun de Rene af Hjertet skulle see Gud, og Ingen kunne indkomme i hans celestiale Rige, uden de ere saa rene og hellige som Englene i Himmelen. I den nuværende Prøvestand maae vi stadig stride mod Synden under enhver Skikkelse; vi maae kjæmpe mod Satan og hans Hærskarer om Be-

siddelsen af Jorden; vi kjæmpe for vor Fader og Gud, som er den retmæssige Eier og Konge af denne Klode, og vi opfordre alle Sandhedselskere, som ikke ere bange at leve for ham, ei heller at doe for ham, om saa skulde være, og som ikke ville lade sig rokke i deres Beslutning, hverken af hemmelige Forrædere eller aabenlyse Fjender, alle Saadanne opfordre vi til at træde ind i vore Rækker og hjælpe os at fortrænge Satan og hans Tilhængere fra denne Klode og grundfæste Immanuels Rige istedet.

Vi maae være beredte paa at træffe Fjender i vor egen Midte, men vi maae ikke lade os afskrække derved, og endnu mindre forøge deres Tal ved at slutte os til dem. Men uagtet alle deres Svagheder, gjøre de Hellige dog rask Fremgang paa Fuldkommenhedens Vei, og dersom vi ere trofaste og taalmodige, skulle vi erfare, at Evangeliets Principer ville blive aabenbarede og practiserede ligesaa hurtig vi ere istand til at annamme dem, hvilket vil gjøre alt det ret, som nu synes at være forkeert, stille os i det rette Forhold til Gud og til hverandre og skaffe os et Zion, som i Skjønhed, Storhed og Pragt langt vil overgaae vore dristigste Forventninger.

Correspondance.

Amerika

Hyrum City, Cache Valley, den 22de Februar 1863.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Jeg følte, det var min Pligt at tilskrive mine Venner i Danmark et Par Linier efter vore Emigranters Ankomst til Utah, men det er bleven opsat Dag efter Dag, saa det nu er temmelig silde.

Jeg skal aldrig glemme Deres Selskab og de mange hyggelige og velsignede Timer, jeg har tilbragt hos Dem; jeg betvivler ikke, at De og mine kjære Brødre gjøre god Fremgang, og at Herrens Værk ruller stadig frem, endskjøndt jeg ikke har hørt Noget directe fra Danmark, siden jeg forlod Dem.

I sidste October-Conference blev jeg kaldet til at flytte herop; det er en yndig Dal, som er særdeles skikket til Agerbrug. Her er elleve Settlementer, af hvilke flere ere temmelig betydelige og beboes af en stor Mængde Skandinaver. Jeg har ikke truffet en eneste Misfornøiet her, Alle synes at være besjælede af vor hellige Religions Aand, og Himmelen udgyder sine Velsignelser over dem, saa de hurtig voxe i timelig Velstand. I det Hele taget have de Overflødighed af Huse, Jorder, Heste, Qvæg, Faar, Sviin, Høns, osv.

Jeg har havt god Leilighed til at besøge de forskjellige Settlementer, siden jeg ankom hertil og glæder mig meget i mine Sødskendes Selskab. Præs. C. C. Rich har nylig aflagt Befolkningen i Cache Valley et Besøg; han prædikede her igaar. Præs. E. T. Benson har ligeledes været her. Vi have nu travlt med Forberedelser til at sende Vogne til Staterne for at hente de Fattige; der forventes at kunne afgaae 50 Vogne herfra.

Jeg antager, De er godt underrettet om Regjeringens Foretagender, Krigen og Tidernes Tegn; men een Ting have vi lagt Mærke til her, at Onkel Sam (de Forenede Stater) tilsyneladende bereder sig til en ny Dyst med dette Folk, for om mulig at ødelægge Guds Rige, udrydde hans Tjenere og adsprede Hjorden; dog synes Ingen at frygte, men Alle sætte sin Lid til ham, som har ført dette Folk seirrigt frem fra Begyndelsen af.

Det har glædet mig at see, hvilke mægtige Fremskridt Evangeliets Principer have gjort blandt de Hellige her under min Fraværelse; der spores langt mere Aand og Kraft her nu end nogensinde før. De ere altid villige til at efterkomme enhver Opfordring, som rettes til dem; Fred og Enighed gjør sig gjeldende allevegne; vore Forsamlinger ere talrigt besøgte, livlige og kraftige, og selv nyde vi fuldt op af Herrens kosteligste Velsignelser. Vi skue frembeles fremad med store Forventninger til den Dag, da vor Guds Rige skal reise sig i sin Vælde og straale som et Mønster for alle Jordens Nationer.

Maa Gud velsigne Dem og alle vore Sødskende i Deres Arbeidsmark. Behag at bringe min hjerteligste Hilsen til Br. Cluff og alle Brødrene fra

Deres hengivne Ven
O. N. Liljenqvist.

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 222.)

Kun hvor Straalerne træffe paa Kloder fremkaldes Reflection, og hvor de træffe paa Kloder med Atmosphære fremkaldes Reflection og Varme.

For at tage et Exempel, have vi en saadan Reflection i Maanelyset; dette er Lys uden Varme, da Maanen ingen Atmosphære har, og den ubetydelige Varme, vi mærke i dens Lys, er under Reflectionen udviklet i vor egen Atmosphære. Derfor er Maanen en lys og kold Klode, og endskjøndt den er ligesaa meget oplyst af Sollyset som Jorden, er dens Temperatur dog 120 Grader under Frysepunktet. Deraf forstaae vi, at Lys kan existere uden Varme. Fordi Mennesket gjerne tænker sig Varme og Lys, som udgaaende fra Ilden, kan Forskjellen ikke gjøres tydelig nok; thi dette overført paa Universet er kun barnagtige og ufuldkomne Forestillinger, hvor høiere Love regjere. Altsaa i Solstraalen er **Betingelsen** for Lys og Varme. Træffe saadanne Straaler paa en Klode som Jorden, der har Atmosphære, naae de under en Brydning Overfladen og fremkalde Reflection, ligesom paa Maanen; men komme med det samme under Brydningen i stærke Svingninger og udvikle Solvarmestoffet, der opheder Atmosphæren og Jordoverfladen.

Den første Betingelse for Varmen er altsaa en Atmosphære. Dernæst at Solstraalen falder saa lodret som mulig, og vi hørte nylig om Humboldts Varmemaaling paa Andeskjæden under Æqvator.

Hvorfor bliver det efterhaanden koldere,

eftersom man kommer i Høiden? Fordi Luften bliver stedse tyndere, og som Følge heraf Svingningerne svagere, der fremkalde Varmen. Al Varme fremkaldes paa denne Maade og efter samme Lov. Under Linien ved Havoverfladen og i stille Veir ere Betingelserne tilstede for den største Varmeudvikling; disse blive bestandig mindre, eftersom Solstraalerne falde mere skraae, derfor er Kulden størst og Varmeudviklingen mindst henimod Polerne.

En anden Mærkelighed, der staaer i Forbindelse med Atmosphæren, vil jeg ogsaa nævne her; det er Synskredsen eller Horizonten. Hvorsomhelst vi befinde os paa Jorden, seer det ud som vi stod midt i en Hvælving, hvis høieste Punkt er lige over Hovedet, og derpaa sænker sig, indtil den naaer Jorden. Dette optiske Bedrag lader sig let forklare. Jorden er som en Kugle rundt omkring omgivet af Luften, der i en vis Høide bærer Skyerne og omfatter Kloden. Vi staae paa Bunden af dette Fluidum og have atter et Beviis paa Jordens Kugleform, idet den omgivende Atmosphære viser sig paa alle Punkter som en Skal omkring Jorden.

Uagtet Meget kunde være endnu at omtale, da vor Beskrivelse over Jorden kun er et flygtigt Omrids, saa gjelder Afhandlingen kun Lidt om Universet, og vi maae snart vove os videre frem i Himmelrummet. Endnu ville vi kun erindre Aarsagen til Afvexlingen af Aarstiderne her paa Jorden. Hvis Polerne stode lige eller lodrette paa Planet, hvorom den aarlige Bevægelse skeer, da vilde ingen Afvexling af Kulde og Varme finde Sted; men Herren sagde til Noah: „Saalænge Jorden staaer, skal Sæd, Høst, Frost, Hede, Sommer, Vinter, Dag og Nat ikke aflade." Derfor danner Jordens Axe en Vinkel med sit Plan (Ekliptika), eller staaer skraa paa den tænkte Flade af Banens Elipse, i hvis Brændpunkt Solen ligger. Deraf opstaaer dennes tilsyneladende Bevægelse fra den nordlige til den sydlige Vendekreds. Naar Solen staaer høiest over den nordlige Vendekreds, befinde Jorden sig i Elipsens ene Spids, vendende Nordpolen imod Solen, der bestraaler denne under en bestandig Dag, medens Sydpolen paa samme Tid har en bestandig Nat. Den 22de Juni staaer Jorden her paa sit Høidepunkt. Derefter nærmer Jorden sig Ovalens Bredepunkt, hvor den befinder sig den 22de Marts og 22de September, og den 22de December er Jorden i Ovalens modsatte Længdepunkt, og vender sin Sydpol skraa imod Solen, som da stadig belyser denne, medens Nordpolen er indhyllet i en bestandig Nat. Jorden er altsaa længst borte fra Solen den 22de Juni og 22de December, og nærmest den 22de Marts og 22de September.

Jordens Omdreiningsaxel danner en Vinkel paa 66 Grader og 33 Minutter med Ekliptikas Plan. Om Foraaret og Efteraaret deler Lysgrændsen Polerne, hvoraf Nordpolen om Sommeren og Sydpolen om Vinteren hos os ligger indenfor Lyset. Endnu maa bemærkes, at hver Planet har sit eget Plan (Ekliptika), der afviger fra Jordens, og danner bestemte Vinkler dermed. Saaledes er Hældningen i Forhold til Jordbanens Plan, hos Mercur 7 Grader, hos Venus $3\frac{1}{8}$ Mars $1\frac{5}{6}$, Vesta $7\frac{1}{7}$, Juno 13, Ceres $10\frac{5}{8}$, Pallas $34\frac{4}{7}$, Jupiter $1\frac{1}{3}$, Saturn $2\frac{1}{2}$ og Uranus $\frac{7}{9}$ Grader, saa det er ganske interessant at betragte denne Afvexling, som Naturen ogsaa her er saa riig paa. Forlade vi nu Jorden og reise $59\frac{24}{25}$ Jordradier eller 51,536 Miil ud i Verdensrummet, ville vi omtrent træffe Maanebanen.

M a a n e n s

Hældning til Jordens Plan er $5\frac{1}{7}$ Grad. Dens Omløb om Jorden tilbagelægges i

lidt over $29\frac{1}{2}$ Dag, eller 235 Omløb i 19 Aar. Tverlinien er 470 Miil eller lidt over $\frac{1}{4}$ af Jordens. Kubikindholdet er omtrent $\frac{1}{49}$ af Jordens, dens Masse $\frac{1}{80}$ og Tætheden $\frac{5}{8}$ af Jordens.. Læseren vil deraf kunne danne sig et sammenlignende Begreb om dens legemlige Forhold til Jordens. Hvis vi tænkte os Jorden at staae stille, vilde Maanen kun behøve 27 Dage og $7\frac{3}{4}$ Time for at gjøre et Løb om den, eller gjøre 254 Omløb i 19 Aar; men paa samme Tid Maanen gaaer om, har den ogsaa at følge Jorden paa hele dens Bane, saa den stadig ved sin dobbelte Mission maa have $2\frac{1}{4}$ Dag i Tilskud. Det følger derfor af sig selv, at Maanen bevæger sig langt hurtigere end Jorden, derimod dreier den sig kun een Gang om Axen for hvert Omløb, saa dens Aar, der omtrent er liig Jordens, kun har 12 a 13 Dage. Aarstiderne kunne ikke have nogen mærkelig Afvexling paa Maanen, da dens Axe saagodtsom staaer lodret paa dens Ekliptika, og omtrent parallel med Jordens. Dog kunne vi til de forskjellige Tider betragte dens Nord- og Sydpol.

Maanens Bane afviger ikke meget fra Cirkelen, som vi kunne see af Forskjellen. Naar den er i Perigæum, nærmest Jorden, bliver Afstanden herfra 48,710 Miil, og i Apogæum, længst borte, 54,362 Miil. Den viser sig at være 400 Gange saa nær Jorden som Solen, og med en ligesaa stor Skive. Ja, naar Maanen er i Perigæum, nærmest, og Jorden i Aphiliet, længst borte fra Solen, saa er Maanens Skive paa Himmelen langt større end Solens.

Dens Fart er 3,244 Fod i hvert Secund, og dens Vei meget ujevn, mere spiralformig end egentlig bugtet eller knudret. Den fjerner sig ved hvert tilsyneladende Omløb lidt over 5 Grader fra Solens tilsyneladende Bane, Ekliptika, paa begge Sider; saa Maanen derved kommer under sit Omløb til daglig tilsyneladende at skjære denne to Gange i bestemte Punkter, som kaldes Knuderne, den opstigende og nedstigende Knude. Men hver Gang, eller for hvert Omløb rykker den $1\frac{1}{2}$ Grad mod Vest, og saaledes opstaaer Spiralen.

Den urolige Maane glider altsaa slangebugtende frem, og dens Ekliptika er i en stadig bølgende Bevægelse. Men forresten gjelde disse Uregelmæssigheder endnu i høiere Grad om Planeterne, hvis Baner ofte ere fulde af Bugter, ja Sløifer; ofte staae de (Planeterne) endog ligesom stille lidt, eller gaae et Stykke tilbage, for saa igjen at dreie af og rulle frem.

Ved Bemærkningerne om Flod og Ebbe hørte vi, at Maanen og Jorden ligesom faldt imod hinanden, og disse atter imod Solen. Saaledes udøve alle Kloder stadig gjensidig Virkning paa hverandre. Elipsernes Form kan nærme sig Cirkelen og igjen blive oval. Axernes Stilling undergaaer ofte ogsaa smaa Forandringer (Perturbationer), fordi alle Legemer udøve en gjensidig Paavirkning.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Betragtninger over Opløbene i Lancashire, England.

Efter i flere Maaneder at have sukket taalmodigt i Savn og Nød, som Følge af Arbeidsløsheden, har der fornylig fundet nogle Excesser Sted blandt Arbeidsklassen i Staleybridge og tilgrændsende Steder i ovennævnte County. Pøbelen har gjort sig skyldig i store Uordener og Voldsgjerninger, saa at der har hersket en forfærdelig Rædsel blandt Befolkningen i denne Egn i flere Dage. Betydelige Ødelæggelser anrettedes hos flere Personer, som ved deres Opførsel havde paadraget sig Folkets Mishag; Boutiker og Magasiner bleve opbrudte og aldeles tømte, medens voldelige Fornærmelser tilføiedes Politiet og Andre, der havde vakt Folkets Forbittrelse. De Misfornøiede klage lydeligt over Forsørgelses-Committeernes Fremgangsmaade og søge at retfærdiggjøre de stedfundne Optøier ved at paapege de Lidelser, de Brødløse uden Nødvendighed have maattet bære, som Følge af den mislige Forvaltning af de Midler, Nationen har ydet til Nødens Afhjælpelse. Committeerne og flere fremragende Embedsmænd stræbe at udfinde Anledningen til Tumulten og tilskrive den flere Aarsager, saasom uvise Taler af forskjellige Geistlige — Mænd, som søge at ophidse den offentlige Mening ved stadig at gjentage hvad Folket lider; Trykningen af Breve, hvis Indhold har Tendents til at vække Utilfredshed med Committeernes Uddeling af Fødemidler og Klæder, og flere lignende Grunde anføres. Men Alle maae imidlertid indrømme, hvor uenige de end ere om Oprindelsen til Optøierne, at disse Uordener vilde fremkalde et frygteligt Anarchi i alle Manufactur-Districterne, hvis de ikke itide dæmpes, og endskjøndt Rolighed for Øieblikket er gjenoprettet, ansees det dog for høist nødvendigt, at et stærkt Politicorps og et stort Antal Soldater holdes i Beredskab for alle Eventualiteter.

Endskjøndt Ingen synes villig til at indrømme det, hersker der dog stor Mistro til Folkets Velvillie. Der er Mange, som anvende venlige og formildende Ord for at berolige Gemytterne, men det er øiensynligt nok, at hverken Øvrigheden eller Folk af Rang sætte stor Lid til Arbeidsklassen. De ansee den omtrent som et vildt Dyr, hvem det er klogere at kjærtegne end at tirre. Sagen begynder at antage en meget alvorlig Charakteer i alle Manufactur-Districterne, og der vil udkræves al den Viisdom, som Landets Stormænd ere i Besiddelse af, for at forebygge de Ulykker, der true Nationen, som Følge af Bomuldsfabrikernes Standsning og den deraf flydende Brødløshed blandt Arbeiderne.

Flere Planer ere fremkomne i det Øiemed at standse dette Onde, men ingen af dem giver Haab om et tilfredsstillende Resultat. Den, der sandsynligviis kunde gjøre meest Gavn, Emigrationen nemlig, har mødt afgjort Modstand. Den har fundet levende Uvillie hos dem, hvem det paaligger at afhjælpe Ondet, thi de smigre sig fremdeles med det Haab, at Bomuld snart kan erholdes og Fabrikerne atter sættes i Gang, og hvis Arbeidskraften da var svækket ved Emigration, maatte Fabrikerne

alligevel staae, indtil nye Arbeidsfolk vare anskaffede. Af denne Grund have de hidindtil modsat sig al Hjælp, som tilbydes Arbeidsklassen i Form af Emigration.

Vi maae i Sandhed forbauses over den mærkværdige Maade, hvorpaa Herren lader sin Tjener Josephs Ord opfyldes. Opstanden i Sydcarolina var Begyndelsen til de Veer, som skulde ramme Nationerne. Fra det Sted skulde de udbrede sig, indtil hele Nordamerika var indviklet i Borgerkrig. Endnu er Krigsflammen ikke tændt i Storbritannien, men Herren har sagt, det skal skee; de sørgelige Virkninger af Oprøret i Sydcarolina spores allerede nu paa en følelig Maade i hele dette Land (England). Det var ikke mere end billigt, at Befolkningen i Amerika, som først hørte og først forkastede Herrens advarende Røst, ligeledes først maatte føle Straffen for sin Gjenstridighed. England, som var den næste Nation, hvem Evangeliet tilbødes, bliver den næste i Touren; og Lancashire, det første County i dette Land, hvor Herrens Tjenere først fremtraadte med Saliggjørelsens Budskab, krymper sig allerede under Følgerne af sin Gjenstridighed.

Indbyggerne i dette Land have havt en særdeles gunstig Leilighed til at høre Evangeliet. Der findes vist neppe en By, ja selv ikke den ubetydeligste Flække, uden Israels Ældster have opløftet deres Røst der og forkyndt Folket det Budskab, Gud har overdraget dem. Ethvert lovligt Middel er bleven anvendt med Iver og Ufortrødenhed for at udbrede Kundskab om Saliggjørelsens Principer. Bog efter Bog har forladt Pressen, og en Overflod af Smaaskrifter er bleven udspredt i enhver Krog af Landet. Vi have derfor i den senere Tid følt, at Vidnesbyrd af et andet Slags maa bæres for den britiske Nation end det, der er bleven forkyndt af Herrens Tjenere i dette Land de sidste fem og tyve Aar. Vore Ældster have med Utrættelighed stadfæstet deres Lærdomme med den hellige Skrifts Ord, men det lader til, at kraftigere Vidnesbyrd nu behøves. „Efter Eders Vidnesbyrd," siger Herren til sine Tjenere, „kommer Vrede og Fortørnelse over Folket," og denne Nation kan være vis paa, at medmindre en gjennemgribende Omvendelse finder Sted, vil hans Vrede uundgaaeligt udøses over dem. Uagtet Noah prædikede i 120 Aar for sine Samtidige, kom dog Floden tilsidst. Han var kun et Menneske, og ligesom Andre hjemfalden til den menneskelige Naturs Svagheder; men da Gud kaldte ham til at forkynde sit Ord blandt Folket, var det forpligtet at adlyde samme eller blive haardt straffet for sin Opsætsighed. I hiin Tid havde de udentvivl begyndt at ansee Noæ Prædiken som en „gammel Historie," de havde hørt saa ofte, at den havde tabt al Betydning for dem, og i det Høieste kun fremkaldte et medlidende Skuldertræk hos dem, der ansaae ham som en gal Mand, eller vakte Forbittrelse hos dem, der forfulgte ham som en Bedrager.

Saaledes gaaer det ogsaa i vore Dage. Endskjøndt fem og tyve Aar ere henrundne siden Advarselsrøsten første Gang lod sig høre her i Europa, og Mange maaskee tænke som Skriften siger: „Alting bliver ved det Gamle, som fra Skabningens Begyndelse," og det vil rimeligviis vedblive at være saa — vil dog denne Nation opvaagne tidligere eller senere (og vi troe inden ret længe) til fuld Bevidsthed om sin forfærdelige Tilstand. De nylig stedfundne Opløb ere kun Begyndelsen til Veerne — kun Forløberne for den rasende Orkan, som snart vil bryde løs og sprede Elendighed, Nød og Ødelæggelse blandt et Folk, som forkastede det eneste Middel, der tilbødes det til timelig og aandelig Frelse.

Taknemmelige maae i Sandhed de Hellige være, hvem Gud har skjenket et Middel til at undflye Babels Fordærvelse og paafølgende Straf. Istedetfor at være seendrægtige til at gaae ud, og istedetfor at see sig tilbage ligesom Loths Hustru med Vemod og Bedrøvelse, burde de juble af Tak og Lov til Herren deres Gud for hans faderlige Omsorg, hvorved de kunne erholde en Salighed, der vil strække sig til deres Efterkommere gjennem alle Slægter.

Af „Deseret News" erfare vi, at Ældste D. V. Jones, som en kort Tid præsiderede over de Europæiske Missioner, er afgaaet ved Døden i Store Saltsøstad den 15de Febr. i en Alder af 40 Aar. Han har været Medlem af de Sidste-Dages Helliges Kirke i 22 Aar, og har i al den Tid vundet saavel sine Foresattes som sine Sødskendes Agtelse ved sin retskafne Vandel og utrættelige Virksomhed i Kirkens Tjeneste. Af hans mange vigtige Tjenester ville vi kun nævne hans energiske Deeltagelse i „Mormon-Batallonens" Expedition til Mexico, hans treaarige Mission i Ostindien og hans toaarige Mission til Europa. Siden sin Hjemkomst fra England blev han af Præs. Young kaldet til at lede Driften af Jernværkerne hjemme, hvilket Hverv han røgtede med sædvanlig Energi og Indsigt. Et talrigt Følge ledsagede ham til Graven, hvor det øverste Præsidentskab afholdt Taler, passende for Leiligheden.

Tale af Præsident Heber C. Kimball,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1862.

(Fra „Deseret News.")

Jeg gad vide, om der er Nogen i denne store Forsamling, som ikke finder de idag givne Instructioner anvendelige paa sig. Jeg idetmindste tilegner mig det Hele, og jeg troer neppe der findes en saa retfærdig Mand i denne Hal, som ikke kan anvende Størstedelen af hvad Broder Brigham har sagt paa sig.

Det er meget almindelig at høre Bemærkninger som denne, naar Brødrene have talt i en revsende Aand: Jeg skulde mene nogle af Brødrene have faaet en drøi Irettesættelse idag; godt er det, det gjaldt ikke mig. Er ikke dette og lignende Udtryk meget almindelige? Den Trøie passer ikke mig, siger En. Hvorfor passer den Dig ikke? Fordi Du ikke trak den paa. Havde Du trukket den paa, vilde den have passet fortræffelig. Jeg troer ikke, der er En tilstede her idag, uden han har godt af de Lærdomme, som ere givne, thi Alle kunne forbedres og udvikles baade i vor daglige Vandel og Tale. Jeg veed, jeg kan trænge til Forbedring i mange Henseender og forstaaer, at jeg stadig voxer i Evangeliet.

Nogle ville maaskee sige: Men er De ikke for gammel til at lære? Jeg svarer nei, thi er jeg for gammel til at lære, er jeg ogsaa for gammel til at leve. Naar

en Mand ikke kan lære mere, gjorde han bedst i at forlade denne Verden. Jeg troer, jeg forstaaer ret, hvad Præs. Young har talt om, og han ønsker, at hver især skal sætte det i practisk Anvendelse.

Med Hensyn til de uafhængige Compagnier, her har været Tale om, veed jeg virkelig ikke, om jeg vil præsidere over dem eller ikke. Br. Joseph sagde til det første Compagni, jeg samledes med, og som Præs. Young hentydede til idag, hvilket bestod af omtrent alle Kirkens mandlige Medlemmer: „Kom, Brødre, bring Eders Penge og Alt, hvad I eie, med Eder." Vi samlede Brødre fra Novia Scotia og fra alle Staterne og reiste derpaa 40 engl. Miil i en saakaldet uafhængig Tilstand, det vil sige, hver Mand havde sine Penge i Lommen og var fast bestemt paa ikke at give dem ud: men da vi kom til Portage, organiserede Br. Joseph det uafhængige Compagni, og beskikkede Præsidenter over Hundrede, over Halvtreds og over Ti, der skulde lede og styre dem. Derpaa udnævnte han en Kasserer og enhver Embedsmand, som var nødvendig for en varig Organisation, og sagde: „Brødre, jeg ønsker I skulle komme sammen og bringe Eders Penge med. Jeg vil ikke bede om frivillige Gaver eller Sammenskud, men jeg ønsker, I skulle tage med Eder hver Skilling, I eie!" Nogle havde Intet, Nogle havde hundrede Dollars, Andre havde en halv Dollar, hvilket de Altsammen overleverede til Kassereren. Det blev os derpaa lært Nødvendigheden af at underkaste sig Guds Love og Regjeringsorden.

Det er et vigtigt Hverv at lede Guds Hellige, og medmindre de underkaste sig ham og Kirkens Embedsmænd, kan selv ikke en Prophet lede dem. Lydighed er den fornemste Pligt, der paahviler os. Hvorledes kan vel Guds Rige blive opbygget paa Jorden, hvis vi ikke af al vor Kraft stræbe at efterleve saavel som at prædike Evangeliets Principer? Det er den eneste Maade, hvorpaa hver Mand i denne Kirke kan opnaae Uafhængighed. Jeg overveiede disse Ting, da Br. Joseph fremlagde dem for os. Hvis vi ere villige til at gjøre, som det bliver os lært af Herrens Tjenere, ville vore Offere da ikke blive antagelige for hans Aasyn? Jo, vissselig.

Medens vi vare paa den Reise, jeg har hentydet til, sagde Joseph, at der var henlagt en Begavelse for os, hvorfor? Fordi vi havde gjort, som det blev os sagt, og jeg kan bevidne, at vi fik denne Begavelse. Ere vi færdige med vore Begavelser? Nei, vi have netop begyndt, vi have kun gjennemgaaet Indledningsordinantserne, og ere endnu blot Børn i disse Ting; men ere vi trofaste, ville vi opnaae Alt, hvad vort Hjerte kan ønske sig, thi den Almægtige vil ikke holde nogen Velsignelse tilbage for dem, der elske ham og holde hans Bud.

I erindre udentvivl, at Bibelen omtaler en Qvinde, der var temmelig ærgjerrig, og derfor ønskede, at hendes Sønner skulde indtage en fremragende Plads i Frelserens Nærhed. Hvad jeg sigter til, staaer nedskrevet i Matthæi Evang. 20, 20. „Da gik Zebedæi Sønners Moder til ham med sine Sønner, faldt ned for ham, og bad ham om Noget. Men han sagde til hende: Hvad vil Du? Hun sagde til ham: Siig, at disse mine to Sønner skulle sidde i dit Rige, den Ene ved din høire, den Anden ved din venstre Side. Men Jesus svarede og sagde til hende: I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg skal drikke, og døbes med den Daab, som jeg skal døbes med? De sige til ham: Vi kunne. Og han sagde til dem: Min Kalk skulle I vel drikke, og med den Daab, som jeg døbes med, skulle I døbes; men at sidde ved min høire

og ved min venstre Side, hører ikke mig til at give Nogen uden dem, som det er beredt af min Fader."

Her finde vi altsaa den Lærdom stadfæstet af Frelseren, at det er Faderens Ret at stille hvert Individ paa sin Plads i det Rige, som i Fremtiden skal arves af de trofaste Hellige. Lad mig nu spørge, om vi kunne vandre med Christus i den Gjenfødelse, som er talt om? Men lad os først blive enige om, hvad Gjenfødelsen er. Jeg betragter det som en Forbedring eller Fremadskriden i hvad der hører Gud og hans Rige til. Andre sige, det er en Forandring eller Fornyelse, som Guds Aand bevirker i Sjælen. Atter Andre kalder det en ny Fødsel. Paulus taler temmelig udførligt herom i sit Brev til Titus 3, 4-7. „Men der Guds vor Frelsers Miskundhed og Kjærlighed til Menneskene aabenbaredes — ikke for de Retfærdigheds Gjerningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed — frelste han os ved Igjenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Hellig-Aand, hvilken han haver rigeligt udøst over os ved Jesum Christum, vor Frelser, at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade, skulle efter Haabet vorde Arvinger til det evige Liv." Og Frelseren siger i sin Samtale med Nicodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født paany, kan han ikke see Guds Rige." Og paa et andet Sted siger han: „Sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig udi Igjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, skulle I og sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer." (Joh. 3, 3. Matth. 19, 28.)

Mange andre Skriftsteder kunde anføres, for at vise hvorledes Læren om Igjenfødelsen blev betragtet af Jesus og Apostlerne, men ovennævnte ere tilstrækkelige for Nærværende. Jeg veed, at vi, Israels Ældster, have efterfulgt Christus i Igjenfødelsen, og vi ere blevne fødte paany i ham, hvisaarsag Rigets Velsignelser tilflyde os rigeligt Dag for Dag, og de ville vedblive at tilflyde os i al Evighed. Hvad! jordisk Velstand? Ja, Alt hvad der er godt; om ikke saa var, hvorledes kunne I da komme til at arve Alting, hvilket er forjættet de Trofaste?

Jeg antager, mine Følelser vare ligesom Apostlernes fordum, da jeg i Forening med de Ældste gjennemvandrede Staten Ohio og de Britiske Besiddelser paa min Tour til Staten Maine. Vi kaldte de Hellige sammen og organiserede dem i Conferencer, og vi bestikkede gode og forstandige Mænd til at indsamle Penge blandt de Hellige til Indkjøb af Jord i Missouri. Vi udførte punktlig vor Pligt og vare troe for Herren, og havde alle de Hellige været ligesaa troe som vi, kunde vi havt en betydelig Fordeel; men desuagtet vil Dagen komme, da vi skulle eie hiint Land, og det er min fulde Overbeviisning, at jeg skal faae Alt, hvad jeg gjør mig værdig til, i Herrens egen Tid.

Naar Guds Rige triumpherer, skal hver Mand blive belønnet efter sine Gjerninger og annamme Velsignelser i Forhold til sin Værdighed — hverken Mere eller Mindre.

Jeg erindrer, hvad Joseph sagde, da vi kom tilbage til Missouri fra vor Mission: „Nu, Brødre, er det en god Leilighed til at blive riig; nu er det god Tid for os at samle Formue." Dengang han sagde dette, var det netop den trangeste Tid, de Hellige nogensinde havde oplevet. De fleste af de Tolv indlode sig i Speculationer, og Halvparten af dem faldt fra. Jeg henvendte mig til Broder Joseph med Spørgsmaal om hvad der var bedst for mig at gjøre, og han svarede: „De vil have en prægtig Leilighed til at faae en god Underviisning i disse Tider

her, eller De kan gaae ud og prædike efter eget Valg; Herren vil velsigne Dem i begge Dele." Jeg gik derfor ud og prædikede tilligemed flere Andre, medens Mange indlode sig i timelige Speculationer, hvilke vi, paa to eller tre Undtagelser nær, aldrig have seet siden.

Saaledes var det ogsaa med Oldtidens Apostler. Da Frelseren var korsfæstet, sagde Disciplene til hverandre: Kom Brødre, lad os atter tage fat paa Fiskeriet, hvilket de ogsaa gjorde; men det vilde ikke lykkes dem, før Christus kom langs Søens Bred, antændte en Ild og kogte lidt Fisk, og da han spurgte dem, om de havde noget Kjød, svarede de: Vi have intet. Han bod dem derpaa at kaste Garnet paa den anden Side af Skibet, og de fik Fisk i Overflodighed.

Dette Værk vil stadig rulle frem, Riget skal opbygges, de Retfærdige indsamles, og de Udvalgte vandre tilbage til Zions Centrumstav Der er Mange, som ville forblive i Staterne, indtil vi vende tilbage dertil, men jeg vil sige dem, de maae først komme herop til Utah, thi det er den eneste Maade, de kunne høste noget Gavn af de Helliges Velsignelser i Jackson County i Missouri, hvilket de ville erfare i sin Tid. Lad os tjene Gud, Sødskende, af vort ganske Hjerte, Sjæl og Sind, da vil Alt gaae godt for os, og vor Seir er vis. Som det var i gamle Dage, er det ogsaa nu: de Hellige maae gaae til Bjergene, Oplagsstedet for Guds Riges Velsignelser, for at beredes for Zions fremtidige Herlighed og for at kunne nyde af dens Goder.

Lad vor Vandel være saadan, at vi kunne blive uafhængige af alle andre Folk paa Jorden. Dette burde være vor bestandige Stræben. Vi burde forene vore Følelser, og ligeledes vore Midler, i det Øiemed at opbygge Zion; hvis vi gjøre dette og besjæles af een Aand, ville alle vore Foretagender krones med Held. Jeg kjender ingen anden Maade, hvorpaa vi kunne blive af eet Hjerte og eet Sind med Hensyn til Guds Riges Anliggender. Kun paa denne Maade kunne vi voxe i Kundskab om Sandheden, og inden længe ville Englene komme og besøge os, og Faderen vil tale med os angaaende sit Riges Affairer og sine ophøiede Planer. Lad os stræbe at erhverve os disse Velsignelser, thi de ere vore, naar vi ere trofaste og ydmyge.

Ingen god Mand vil søge at tvinge Nogen ind i Guds Rige; men Enhver maa stræbe i Retfærdighed for sin egen Frelse og sikkre sig en evig Arv. De Retfærdige have ingen Grund til at frygte, om end alle Mørkets Magter, baade synlige og usynlige, vilde ruste sig til Kamp mod dem. Troskab er deres fornemste Værn.

Brødre og Søstre, vi skulde Alle være som Leret i en Pottemagers Haand, og det skulde glæde mig om hele dette Folk forstod, at Enhver skal blive belønnet efter sine Gjerninger, i Forhold til sine Fortjenester.

Maa Gud velsigne dette Folk evindelig. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 191.)

(Fortsat fra Side 191.)

Medens jeg sad fængslet i Liberty, besøgte han mig, og jeg meddeelte ham da, at han var bestikket til at indtage Thomas B. Marsh's Plads i de tolv Apostlers Qvorum. Han tog virksom Deel i at faae de Hellige forflyttede fra Far West, og vendte tilbage med de Tolv for at opfylde Aabenbaringen angaaende Grundstenen til Templet i Far West.

Da de Hellige gik fra Forsamlingen, sagde Br. Turley til Brødrene Page og Woodruff: „Vent lidt, mens jeg siger Farvel til Isaac Russell;" og idet han bankede paa Døren, raabte han Russell. Dennes Hustru svarede: „Kom ind; det er Br. Turley." „Det kan det ikke være," sagde hendes Mand, „thi han reiste herfra for to Uger siden;" men da han med Forundring saae, det var Turley, bad han ham sidde ned. „Det kan jeg ikke," svarede Turley, „ellers mister jeg mit Følge." „Med hvem følges Du da?" spurgte han. „Med de Tolv." „De Tolv!" „Ja, husker Du ikke, det er den 26de idag, den Dag, da de Tolv skulde tage Afsked med sine Venner paa Tempelpladsen for at begive sig paa Veien til Øerne i Havet? Aabenbaringen er nu opfyldt, og jeg er nu paa Reisen med dem." Russell stod aldeles maalløs af Forbauselse, medens Turley bød ham sit Farvel.

Onsdagen den 1ste Mai 1839. Følgende Brev blev afsendt til „Quincy Argus," et Ugeblad, som udgives i Quincy:

„Til Redacteuren af „Argus."

„Paa Grund af den store Indstrømning af Fremmede, der daglig finder Sted til denne Stad, som Følge af deres Uddrivelse fra Missouri, ønske vi at bekjendtgjøre gjennem Deres Spalter for Befolkningen i Quincy og Omegn, at blandt de Ankomne saavel som blandt de, der herefter komme, uundgaaelig maa findes mange Individer, som aldrig have tilhørt vor Menighed, og Andre, som engang have staaet i vort Samfund, men som af forskjellige Grunde ere blevne udelukkede fra os. Blandt disse er der Mange, som ere henfaldne til Vaner, der staae i Strid med Moralens Principer, saasom Banden, Sværgen, Drukkenskab, osv., hvilke Laster de Sidste-Dages Hellige lettelig kunde blive beskyldte for under de forhaandenværende Omstændigheder. Men da vi som et Folk ikke ønske at finde os i saadanne Beskyldninger, ville vi herved erklære, at deslige Individer have intet Samfund med os, at vi med Afsky vende os bort fra alt Saadant, at alle de Personer, som engang tilhørte vor Kirke, men gjorde sig skyldige i nævnte eller lignende Laster, ere blevne udstødte fra os, og at vi ville iagttage samme Forholdsregler med alle saadanne Individer herefter.

„Endvidere erklære vi for Borgerne hersteds, at vi føle os dem taknemmelig forbundne for den Patriotisme, de have lagt for Dagen, saavel som for den hjælpsomme og kjærlige Haand, de have rakt os i vor sørgelige Forfatning, og det skulde bedrøve os meget, om deres Venlighed og Velgjørenhed blev misbrugt af ryggeskøse og rænkefulde Folk, som under Armodens Maske skulde søge at føre sig deres Medmenneskers Godhed til Nytte og sætte sig i Gjeld hos dem, uden fjerneste Udsigt eller Villie til at afbetale den, og tilsidst bevirke, at vi som et Folk blev beskyldt for Uærlighed.

„Vi erklære paa det Bestemteste, at vi afskye al saadan Færd, og advare

Quincys Borgere for alle Individer af dette Slags, som maatte foregive at høre til vort Samfund.

„Ved at indrykke denne Artikel i Deres Blad vilde De, Hr. Redacteur, vise os en særdeles Tjeneste.

„Skrevet og undertegnet paa de Sidste-Dages Helliges Vegne af Deres ærbødige Tjener

John Taylor."

Idag kjøbte jeg i Forening med Flere af Committeen en Farm paa 135 Acres Land af Hugh White for den Sum 5,000 Dollars; ligeledes en Farm af Dr. Isaac Galland for 9,000 Dollars, hvilken er beliggende Vest for ovennævnte Farm. Begge Kjøbecontracterne skulde lyde paa Alanson Ripleys Navn, ifølge Committeens Ønske; men Sidney Rigdon erklærede, at „ingen Committee havde mindste Control over nogen af de Eiendomme, han havde at bestille med." Paa Grund heraf blev Handelen om Gallands Farm sluttet i George W. Robinsons Navn (Rigdons Svigersøn), dog paa den udtrykkelige Betingelse, at han skulde overdrage den til Kirken, naar Kirken havde betalt den efter de i Contracten opførte Clausuler.

(Fortsættes.)

Aftensang.

Mel. Kom lad os nu, Venner, i Kjærligheds Aand.

Nu himmelske Fader, da Dagen er endt,
Saa vil vi os bøie med Tanken henvendt
Til Dig med det Høie,
Hvorfra Du saa nøie
Dem kjender og skuer, som lyde dit Bud.
Saa hør os, o Fadrr, vi bede Dig nu.

Først ville vi takke for Sandhedens Ord,
Du gjengav til Frelse for hver den, som troer,
Saa Ingen kan komme,
Naar Tiden er omme,
Og sige, de kjendte ei Sandhedens Vei;
Thi da vil Du svare, Du kjender dem ei.

Vi dernæst vil takke, Du drage os lod
Til Lyset fra Mørket, hvorudi vi stod,
Saa grant jeg nu kjender,
At Mænd Du udsender
Med Fuldmagt at døbe dem udi dit Navn,
Som Synden bekjender og tyer til din Favn,

Ja takke Dig burde vi tidlig og seent,
Og takke Dig vil vi af Hjertet saa reent,
Modtag den, o Fader,
Hvor lidt det end lader,
For Alt, hvad vi daglig modtager af Dig,
Ja Fader, Du Ingen i Godhed er liig.

Hvad Gave Du giver, den største dog er:
Din Aand i vort Indre, der Vidnesbyrd bær
Om Dig og dit Rige
Og Mænd, der tillige
Os lede og styre paa Sandhedens Vei,
Saa Mørkhedens Magter de skade os ei.

De Mænd, Du udsender, som Vidnesbyrd bær
Om Dig og din Gjerning, vær stedse dem nær
Og leed dem ved Haaaden,
Og før os ved Aanden
Og de, som i Mørket endnu monne gaae,
At de kan til Lyset og Sandheden naae.

Du seer nu vor Hensigt, tilhvile at gaae,
O lad dine Engle som Nattevagt staae
Om os og vort Leie,
Og Alt hvad vi eie,
Og styrk os fremdeles med Sandhedens Aand,
At fremrulle Værket, Du gav os i Haand.

J. Johansen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Orson Hyde,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 25de Januar 1863.

(Fra „Deseret News.")

Trods det ugunstige Veir ruller Tidens Hjul ustandseligt frem og har bragt os sammen paa denne Sabbathsdag for at dyrke Hærskarernes Herre.

Jeg er taknemmelig for denne Leilighed, der tilbydes mig at tale lidt til Eder, Brødre og Søstre. Det er ikke Veiret, det er ikke Nationernes Kraft, der kan standse dette Værk og hindre Jehovahs Hensigter. I en Samtale, jeg havde fornylig med nogle Personer, havde vi Leilighed til at drøfte lidt af Skaberens Hensigter og Planer i disse sidste Dage. Det vilde være umuligt at paapege alle hans Planer, men jeg vil kun sige, det er høist glædeligt for de Retfærdige at kjende lidt dertil, og det er en stor Ære for os at være kaldet til at fremme hans Beslutninger paa Jorden, ja større end Mange fatte. Vi samles her i Fred og Ro Gang efter Gang for at blive underviste om Guds Villie i den udtrykkelige Hensigt at gjøre os bekjendte med hans Planer, som skulle gjennemføres i denne sidste Uddeling, som kaldes Tidernes Fyldes Huusholdning, og for at berede os til at blive nyttige Redskaber i Herrens Haand, samt for bedre at kunne møde de store Begivenheder, som forestaae.

For kort Tid siden gjorde en Herre mig det Spørgsmaal, om jeg virkelig vidste, at dette Værk var af Gud, thi, sagde han, hvis jeg havde en saadan Kundskab, vilde jeg under enhver Betingelse annamme Eders Lære, ja jeg vilde med Glæde gjøre Afkald paa al verdslig Ære og min Stilling i Livet, og i Ydmyghed underkaste mig Eders Religions Forskrifter. Jeg svarede, det tilkom ikke os at bestemme, hvormeget Vidnesbyrd der udfordredes for at bringe Menneskene under Fordømmelse, naar de forkaste Evangeliet. Vi kunne vel forestille os de Døde stige ud af deres Grave; vi kunne tildeels forestille os, hvorledes Bjergene vilde falde ned og Dalene ophøies, eller Flo-

derne standse deres Løb paa Guds Tjeneres Befaling; vi kunne danne os Forestillinger og Begreber, som de her nævnte, men kan De forestille Dem, hvorledes De vil være tilmode paa en kommende Dag ved at fremtræde for Guds Throne, naar De har forkastet Evangeliet, efterat Sandhedens Aand har grundfæstet Overbeviisning i Deres Hjerte? Troer De da, De kan sige til ham: Herre, jeg kjendte Dig, at Du er en haard Mand, som høster der, Du ikke saaede, og samler der, Du ikke spredte; frygtende herfor gik jeg hen og skjulte dit Talent i Jorden; see, der haver Du, hvad dit er? Deres Herre vil svare Dem og sige: Du onde og lade Tjener, Du vidste, jeg høster der, jeg ikke saaede, og samler der, jeg ikke spredte; derfor burde det Dig at have overantvordet Vexelererne mine Penge, og naar jeg kom, da havde jeg faaet mit igjen med Rente. Tag derfor det Talent fra ham og giv det til den, som haver ti Talenter; thi hver, som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo, som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver. Kast derfor denne unyttige Tjener ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel. (Matth. 25, 24-30.) [Eller vil De være som den Mand, der indfandt sig til Bryllupet uden Bryllupsklædningen, hvem Herren spurgte: „Ven, hvordan er Du kommen her?" Hvad Undskyldning havde han at fremføre? Slet ingen. Husk derfor, sagde jeg, at det er al Jordens Dommer, som skjenker Menneskenes Børn Vidnesbyrd om sin guddommelige Indgriben i deres Skjebne, ikke overeensstemmende med Menneskenes Traditioner, men efter den Viisdom, som boer i Evighedens Skjød, thi han kjender nøiagtig hvert Individs Charakteer og veed, hvad der udfordres for at vække deres Forstand og aabne deres Øine for Sandheden. Dette er Noget, som det tilkommer den Almægtige at gjøre, og han dømmer ikke efter vore Ønsker og Tilbøieligheder, men efter den Mængde Vidnesbyrd, han har givet hver især.

Nogle faa Bemærkninger om dette Emne vilde maaskee ikke være paa urette Sted for Nærværende, Søskende. Jeg har lagt Mærke til den guddommelige Omsorg, som har ledsaget dette Folk fra dets Tilblivelse i 1830 indtil denne Dag, og jeg har ligeledes lagt Mærke til, at de, der ikke vilde annamme Evangeliet, have næret fordomsfulde Følelser mod Guds Hellige.

Verden har altid mistænkt de Hellige for at have noget Ondt, noget Forfærdeligt i Sinde, men hvad have de vel gjort indtil denne Dag? Enhver maa svare: Igrunden Intet, saavidt jeg veed. Saaledes omtrent bedømmes vi af dem, der ikke kjende os, men netop den fredelige, rolige Fremgangsmaade, vi følge, er det, som saa ubehageligt berører de Ugudeliges Vei. Den Maade, hvorpaa de nu gaae frem, beviser netop, at de selv have noget Ondt i Sinde, og de have besluttet hos sig selv: Lad os komme vore Fjender iforkjøbet og fjerne den truende Fare, før den rammer os. Dette har været Verdens Anskuelser os betræffende, at dømme efter min Erfaring, Begivenhedernes Gang og dette Folk Udvikling.

Storme have hyppig raset om os, og have bevirket vor Fordrivelse fra det Land, vi havde kaaret til vort Hjem, ikke fordi vi havde gjort Noget, men fordi de Ugudelige troede, vi vilde gjøre Noget, som var skadeligt og farligt. Hele Verden er imod os, og i Særdeleshed have de Lærde altid opponeret mod Guds Retfærdighed. I Kirkens første Dage var det aldeles ulærde Mænd, der sendtes ud med Evangeliet, Mænd, som i Almindelighed intet Begreb havde om Verdens Rænker; det var som oftest kun Drenge,

som ingen forfinet Opdragelse havde faaet, der gik ud i Verden med Livsens rene Ord, og hvad var det, de forkyndte? Omvend Eder, thi Guds Doms Time er kommen; forsag det Onde og adlyd Evangeliet. Der udkræves ikke megen Lærdom for at aflægge dette Vidnesbyrd; det var et ligefrem og simpelt Budskab. Hvis der f. Ex. var Ildløs i Ens Huus, kunde den Allerulærdeste ligesaa godt som den Lærdeste underrette Vagtmandskabet om, hvad der var skeet. Han vilde simpelthen sige, der er Ildløs i dette eller hiint Sted, saa vilde Enhver forstaae ham. Evangeliets Proclamation var netop ligesaa let at forstaae. Var det en vigtig diplomatisk Underhandling, man maatte indlade sig paa, vilde der udkræves en meget høi Grad af Skarpsindighed, for at sikkre den et heldigt Udfald; men Evangeliets simple Budskab udfordrede ikke nogen saadan verdslig Dannelse og Lærdom; der var intet Andet at gjøre, end at opfordre Menneskene til at omvende sig og underrette dem om, at Jehovahs tugtende Haand snart vilde falde paa dem.

Vi gik frem og bragte dette Budskab vidt og bredt i de Forenede Stater, ikke blot een Gang paa hvert Sted, men mangfoldige Gange, indtil det vakte saadan Forbittrelse omkring os, at vi tilsidst vare nødte til at trække os tilbage udenfor Civilisationens Grændser. Og hvilken Grumhed, der udøvedes mod os af vore Medmennesker! Dog var det af idel Naade, Jehovah tillod dem at tilføie os alt dette Onde, hvorved han fik hele dette Folk anbragt mellem disse Bjerge. Han forudsaae de Farer, der truede os, hvis vi bleve, hvor vi vare; vi kjendte dem ikke, men han kjendte dem, og det var nok. Aabenbarede ikke det guddommelige Forsyn sig heri? Var det ikke en Barmhjertighedsgjerning mod dette Folk? Og har vor Fader i Himmelen ikke værnet om os fra Begyndelsen?

Da de Hellige undflyede sine Forfølgere i Missouri, og siden i Illinois; da vi vankede om paa de øde Stepper og tilsidst fandt et midlertidigt Tilflugtssted i Indianernes Land, og da vi afsendte 500 af vore kraftigste Mænd til Mexiko paa Regjeringens Forlangende for at kjæmpe for det Land, der saa troløst og grusomt havde behandlet os; medens vore Qvinder og Børn lodes ubeskyttede midt iblandt Skovens Vilde, var ikke Guds Haand, spørger jeg, tydelig udrakt over dem, som gik, saavel som over dem, der lodes tilbage? Jo, visselig. Vi bleve ledede til disse Dale ved Guds almægtige Arm; vi kom hertil med nogle faa skrøbelige Vogne, og de Fleste af os med meget daarlige, overanstrengte Trækdyr, thi husk, at de, der jagede os fra vore Hjem, forlangte de ublueste Priser af os, og om de havde en gammel Vogn, som de troede kunde hænge sammen, indtil vi vare komne udenfor Civilisationens Enemærker, solgte de den til os, tænkende, at den gjorde Tjeneste mere end nok.

Saaledes kom vi da til disse Dale og maatte leve her i trykkende Uvished, om Jordbunden, som forhen aldrig var prøvet, vilde bære Frugt eller ei. Vi vidste ikke, om vor Udsæd af Hvede, Korn og Kartofler vilde spire frem eller ikke, men Herren velsignede vort Arbeide, vore Anstrengelser kronedes med Held, indtil Landet idag smiler i Overflod. Hvis Guds Vrede havde hvilet over dette Folk i samme Grad som de Ugudeliges Vrede har yttret sig imod os, hvor vilde vi saa have været paa denne Dag? Udryddede! Intet Spor af os vilde været tilbage. Vor Tilværelse vilde være bleven mærket med en Forbandelse i Verdenshistorien og vort saaledes plettede Navn overleveret kommende Slægter.

Men Himmelens Vrede hvilede ikke over os, det var kun Menneskets. Kunne I see Forskjellen mellem Guds Vrede og Menneskenes Vrede, Søskende? Hvis Herren havde forenet sig med vore Fjender, vilde vi ikke have levet paa Jorden idag. Men her, i vort Indre, have vi et uomstødeligt Vidnesbyrd om, at Gud og Verden ikke ere saa ganske enige. De have aldrig været, de ville aldrig blive det, og derfor kan jeg med god Grund sige, at de Hellige ville leve, naar de Ugudelige forlængst ere døde og borte. Naar de Ugudelige blive et Rov for Skjændsel og Udelæggelse, skal dette Folk florere under vor himmelske Faders Velsignelse og Naade.

Disse Ting ere historiske Kjendsgjerninger, om de end ikke offentlig anerkjendes; de ere i frisk Minde hos Jordens Mægtige, om de end ikke yttre sig paa nogen opsigtsvækkende Maade, thi de tale et altfor tydeligt Sprog, til at Verden ikke skulde kunne indsee, hvilken afgjørende Magt de have, naar Nationernes Skjebne skal afgjøres i Jehovahs Vægtskaal. De ere ligesom Planeterne, der lydløst rulle om deres Centrum, og dog i gribende Storhed; man seer dem, men hører Intet; de fare ustandseligt frem, men uagtet de bevæge sig i dybeste Taushed, tale de dog et Sprog, der er altfor kraftigt til at misforstaaes af Menneskene, og med overvældende Kraft forkynde de om Guds Almagt.

Man kan vel tænke sig, at et Individ, som ikke betragter disse straalende Verdener, der svæve omkring ham, vilde udbryde: „Ak, hvis jeg havde Vidnesbyrd om, at disse ere den Almægtiges Gjerninger, vilde jeg prise ham evindelig.“ Disse Kloders majestætiske Gang er et langt større Beviis paa Guds Tilværelse, og at han regjerer i Himmelen, end det, som noget Menneske kan fremføre, thi de vise Dag for Dag, Time for Time, Aar for Aar, at de styres af en mægtig Lov, og de forkynde lydeligt for alle Nationer, at Herren er Gud, at af ham ere de skabte, af ham styrede, og at han beskuer alle sine Hænders Gjerninger med upartisk Øie.

Hver den, som vil betragte de Sidste-Dages Helliges Historie og see det mærkværdige Held, der har ledsaget dem til alle Tider, maa erkjende, at Alt vidner om Forsynets Styrelse. Hvor findes der et andet Folk, hvem Himmelen saa øiensynligt har begunstiget? Hvorfor ruster hele Verden sig til Kamp mod os? Det er fordi vi ikke ere dem liig. Hvis vi vilde oprette et halvthundrede Skjenkestuer, ligesaa mange Spillehuse og ditto Horehuse i dette Territorium, tænk hvor let vi da vilde blive optaget i Unionen som Stat! Alle Hindringer vilde da være ryddede af Veien, Hjulet smurt og Alt i Orden; men fordi vi nu ere af en anden Anskuelse, opstaaer der en heel Deel Friction — man er bange for, at vi have noget rædsomt Noget bag Øret.

Jeg kan imidlertid sige Eder, at dette Folk vil intet Forunderligt gjøre; men hvis vi ere trofaste og holde os ubesmittede af Verden, vil vor Gud gjøre Noget, som skal sætte Nationerne i Forbauselse. Han vil gjøre Noget, som baade er forunderligt og storartet, og som vil være forfærdeligt for de Ugudelige. Han vil vise baade denne og enhver anden Nation, som opløfter sin Haand imod hans Salvede, at de skulle ophøre at existere som Nation. Han har allerede begyndt sit Værk, men det er ogsaa kun Begyndelsen; efterhaanden vil man faae mere at see deraf; ja det vil ikke vare længe, før vi skulle see Guds Almagt aabenbares paa en Maade, som aldrig nogen Dødeligs Øie forhen har skuet. Da vil det blive trange Tider.

Kundskabens Kilde er uudtømmelig, og jeg tør sige, at de Lærde i Verden ere langt mere flittige i deres Grandskninger, naar de komme ind i de høiere Brancher, end de vare, da de begyndte, thi de kunne da see nye Marker aabne sig for deres forskende Blik, hvilke forhen vare skjulte for dem, og saaledes er det ogsaa med Jehovahs Værker; der er altid en Maade, hvorpaa den Almægtige kan aabenbare sin Kraft og Godhed.

Brødre og Søstre, jeg skal ikke opholde Tiden længere i denne kolde Morgenstund, men jeg vil endnu gjentage, at det er mig en stor Glæde at samles med Eder, og ønsker af ganske Hjerte, at Gud vil velsigne de Hellige. Dette er mit inderligste Ønske, min hjerteligste Bøn, og dersom vi kunne leve saaledes, at vi uplettede kunne fremtræde for Christus paa hans Tilkommelses Dag, vil det fuldelig erstatte os for al Møie, al Mangel, al Nød og alt vort Arbeide i Guds Rige.

At det saa maa skee, er min oprigtige Bøn i Jesu Navn. Amen.

Conferencemødet i Kjøbenhavn,

afholdt den 11te April 1863.

Brødrene af Præstedømmet samledes paa Nørrebroes Forsamlingssal Løverdag Formiddag Kl. 10.

Da Forsamlingen var kaldt til Orden, blev Ps. Nr. 14 afsungen, hvorefter Bøn af Præsident N. C. Edleifsen. Ps. Nr. 42 blev derpaa afsungen.

Ifølge Præsidentens Opfordring fremstod Forstanderen for Kjøbenhavns Green, Ældste J. P. Jørgensen, som aflagde Rapport om sin Virkekreds. Grenen var inddeelt i 17 Districter, hvert med sin Præsident, og i det Hele bestaaende af 571 Medlemmer. Der var døbt 17 Individer i sidste Qvartal, men i samme Tidsrum udelukt 28. Sagde, at han aldeles ikke var bedrøvet fordi de Udeluktes Antal oversteg Tilgangen, men ansaae det tvertimod som et sikkert Tegn paa Præstedømmets Nidkjærhed i at holde Guds Menighed saa reen som mulig. Mange kalde sig vel Hellige uden at være det i Virkeligheden; saadanne Personer staae kun som tørre Qviste, der hindre de Oprigtiges Væxt, og kun ere til Forargelse for Verden; derfor glædede det ham ligesaa meget at afskjære Saadanne, som at indlemme de Ydmyge i Christi Faaresti. Især i den senere Tid har Evangeliet gjort god Fremgang, de Hellige ere i det Hele taget nidkjære for Herrens Sag, og fornemmelig havde Brødrene af Præstedømmet ydet ham en væsentlig Hjælp til at bære den Byrde, der paahviler ham som Forstander for saa stor en Green.

Ældste Therning fra Nord-Sjællands District sagde, at dette bestod af 3 Grene med 103 Medlemmer. Der var døbt 21 i sidste Qvartal og udelukt kun 2; en betydelig Deel Skrifter vare afsatte; Tilstanden blandt de Hellige var god, og Evangeliet nyder en temmelig hurtig Fremgang, endskjøndt der hersker ikke saalidt Forfølgelse paa den Kant. Han var tilfreds med sin Stilling, og ønskede fremdeles at beholde den, hvis det var Brødrenes Villie.

Ældste Jens Jacobsen fra Øst-Sjæl-

lands District blev dernæst fremkaldt. I hans Arbeidsmark, der bestaaer af 4 Grene, var der 93 Medlemmer, som alle vare lykkelige ved at have annammet Sandheden. Der var døbt 11, Ingen udelukt. Sagde, at Udsigterne for Fremtiden ere meget gunstige, og at han var tilfreds med sine Brødre, som arbeidede under hans Bestyrelse.

Efterat Ps. Nr. 221 var afsungen, fremstod Ældste H. P. Lund, som sagde, at uagtet hans Helbred var svagelig, følte han sig stærk i Aanden og glædede sig i Evangeliet. Han elskede dets Principer og havde altid stræbt at efterleve dem i sit daglige Liv; han havde erfaret, at det var den bedste Prædiken han kunde levere baade Hellige og Fremmede. Dvælede omstændeligt ved Ordenen i Præstedømmet og formanede Brødrene til at ære Enhver paa den Plads, Herren havde stillet ham; advarede Brødrene at vogte sig for Qvinderne, hvad enten i eller udenfor Kirken; sagde, at Intet var mere skikket til at svække en Broders Indflydelse, end naar han hengav sig til vellystige Tanker og ukydske Begjeringer; men selv om Følelserne for en Søster vare nok saa rene, burde de stræbe at beherske dem itide, thi vi have seet saa mange Exempler paa, at de derved have paadraget sig unødig Kummer og Nød og reist en mange Gange uoverstigelig Hindring for deres Emigration. Formanede Brødrene til at være flittige i deres Kald og altid søge at lære deres Medmennesker Alt, hvad der er godt.

Præsident Jesse N. Smith glædede sig over denne Sammenkomst med de Hellige; sagde, at en Missionair, naar han var, som han skulde være, havde et meget vigtigt Kald, og formanede Brødrene til at røgte det med Troskab. Der er Mange i Zion, som længes meget efter en saadan Bestilling; han havde selv inderlig ønsket at blive udsendt, og nu, da han havde faaet sit Ønske opfyldt, vilde han gjøre sig al mulig Umage for at stille sig fra sit Hverv med Ære. Formanede Brødrene til at være vise i al deres Optræden og navnlig ikke ved utidig Nidkjærhed nedbryde sit Legeme, saa de om nogle Aar blive ubrugelige i Herrens Tjeneste. Vor Opgave er at bringe Velsignelse og Fred til Menneskenes Børn, men hvis vi ikke daglig leve efter Aanden af vor Religion, kunne vi være hverken dem eller os selv til noget Gavn. Opmuntrede til Udholdenhed for Herrens Sag og bemærkede, at vor Mission ikke var tilende, før al Ugudelighed og Synd var udryddet af Jorden; glædede sig over den Enighed, hvormed Brødrene samvirke i deres forskjellige Arbeidsmarker og formanede dem til at vandre i en ydmyg og sagtmodig Aand bestandigen. Sagde, at Alt var vel med Emigranterne, saavidt han havde bragt i Erfaring; de vare Alle besjælede af en mægtig Længsel efter Zion, for der at blive uddannede i det Gode. Flere af Zionsbrødrene reise ogsaa hjem i Aar, og de gjøre det med Glæde, thi de have den Bevidsthed hos sig selv, at de have udført det Bedste, de formaaede i deres Svaghed; ønskede, at vi maatte blive Israel liig, thi det var det eneste Folk, Gud anerkjendte.

Efterat Ps. Nr. 115 var afsungen, hævedes Mødet til om Eftermiddagen Kl. 2.

Bøn af Ældste P. C. Jørgensen.

Kl. 2 Eftermiddag.

Ps. Nr. 17. Bøn af Ældste A. W. Winberg. Derefter Ps. Nr. 12.

Ældste J. C. Olsen fra Vest-Sjælland fremstod og aflagde Rapport om sin Arbeidsmark. Hans District bestod af 2 Grene, som talte 116 Medlemmer, hvoraf 27 vare døbte i sidste Qvartal. De Hellige

følte sig lykkelige ved at have annammet Saliggjørelsens Plan, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare særdeles gunstige. Der herskede ingen Forfølgelse i hans District, men han manglede Missionairer til at arbeide i Viingaarden; de Brødre, som arbeidede i Forening med ham, vare gode og trofaste Mænd, der gjorde Alt hvad der stod i deres Magt for at være ham til Nytte.

Dernæst fremstod Ældste O. Hammerlund fra Nordvest-Sjælland. Dette District bestod af 3 Grene, der talte 131 Medlemmer, hvoraf 19 vare døbte i sidste Qvartal. Tilstanden blandt de Hellige var god, Brødrene af Præstedømmet arbeidede med Flid og selv var han lykkelig ved at kunne bruges i Herrens Tjeneste. Glædede sig ved, at saamange af de Hellige bleve udfriede i Aar; han havde ogsaa haabet at skulle blive En af deres Tal, men det syntes som om hans Time endnu ikke var kommen. Udtalte sin Tilfredshed med hvadsomhelst Herren tilskikker ham.

Ældste Bent Jensen fra Sydvest-Sjælland fremstod dernæst, og udtalte sig i det Væsentligste i samme Aand, som sine Brødre. Hans District bestod af 3 Grene, som talte 146 Medlemmer, af hvilke 15 vare døbte i sidste Qvartal; 8 vare udelukte i samme Tidsrum. Naar Emigrationen var afgaaet, vilde han behøve nye Missionairer, da nogle af de gamle ere løste for at udvandre til Zion.

Ældste Hans Hansen fra Syd-Sjælland fremstod dernæst. Hans District var deelt i 3 Grene, som talte 100 Medlemmer. 20 vare døbte, 4 udelukte i det forløbne Qvartal. Han glædede sig over den gode Forstaaelse, som herskede blandt Brødrene i hans District og roste de Hellige for deres Nidkjærhed for Herrens Værk. Udsigterne for Fremtiden vare meget gode.

Præsident N. C. Edlefsen stadfæstede de aflagte Rapporter, da han selv havde havt Leilighed til at gjøre sig personlig bekjendt med Conferencens Tilstand.

Ifølge Opfordring fremstod Ældste P. V. Poulsen, som glædede sig ved at kunne overlevere Conferencen til sin Eftermand i saa god en Stand, som Tilfældet er. Formanede Brødrene til Sammenhold og Enighed, samt at beflitte sig paa Humanitet baade mod Søskende og Fremmede, da de i modsat Fald vilde være udsatte for at give Forargelse og bringe sig selv i Ubehageligheder. En Herrens Tjener maa finde sig i mangen Ydmygelse; men vi havde ogsaa faaet en større Kraft til at taale Fornærmelser end mange Andre. Fremhævede Nødvendigheden af at elske hverandre i Reenhed og at bære over med hverandres Svagheder, da Ingen af os endnu havde naaet til Fuldkommenhed, men vi stræbe Alle efter dette ophøiede Maal.

Ældste W. W. Cluff var glad ved at være samlet med saamange Brødre af Præstedømmet i denne Conference, og følte sig opbygget ved de Taler, som vare holdte her idag, især over det Emne, Br. Poulsen havde behandlet, da Humanitet og Forekommenhed vare de første Betingelser for at opnaae en god Indflydelse blandt vore Medmennesker, thi et godt Exempel var den kraftigste og velsignelsesrigeste Prædiken, en Ældste kunde levere. Talte om vore Raadsforsamlingers Betydning, at man i Fællesskab skal drøfte de Sager, der tjene til at fremme Guds Rige og gavne Menneskeheden; fremhævede Vigtigheden af en viis Bestyrelse baade i timelig og aandelig Henseende, og formanede de Hellige til at lytte til deres Raad, som ere satte til at lede dem, da de derved vilde betydelig lette de Byrder, der paahvile deres Foresatte, og mindede

om det gamle Ordsprog, at det er lettere at lyde end at byde.

Derefter afsang nogle af Brødrene en engelsk Psalme.

Ældste A. W. Winberg talte om Evangeliets Fremgang i hans Arbeidsmark (Aarhuus, Skive og Fredericia Conferencer). Sagde, at Guds Tjenere vilde altid blive elskede og agtede af de Gode, naar disse først fik overvundet de Fordomme og falske Traditioner, som de havde indsuget fra Barnsbeen af, thi Godt vil ufravigeligt slutte sig til Godt, ligesom enhver Egenskab avler sin Lige. Sagde, at Mange forundrede sig over, at Folk saa gjerne troede alslags Løgn om de Hellige, men Aarsagen er den samme nu, som fordum, da Jøderne korsfæstede Christus; det var ikke Ondskab, som drev dem til denne Handling, thi da Apostelen Peter kort efter med Aandens fulde Kraft forkyndte dem i en alvorlig Tale, hvem de havde myrdet, stak det dem i Hjertet, og de fortrød bitterlig hvad de havde gjort. Deres Spørgsmaal til Apostlerne: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?" viser tydelig, at ikke Ondskab, men Blindhed og Uvidenhed var Bevæggrunden til deres Færd, hvilke Egenskaber den Tids Store og Mægtige paa en rænkefuld Maade forstod at benytte til deres Øiemeds Fremme.

Ældste C. Dorius fremstod efter Opfordring, men følte ikke til at tale meget idag. Han følte sig styrket og vederqvæget ved de Forhandlinger, som vare udførte, og haabede, dette var Tilfælde med alle de Tilstedeværende; omtalte sin Mission Norge og Værkets Fremgang i hiint Land, samt om den Erfaring, han havde høstet, siden han indkom i denne Kirke.

Præsident Edlefsen glædede sig over de Principer, som vare fremførte her i dette Møde, og dvælede ved Nødvendigheden af at efterleve dem i vort daglige Liv, thi da først ville vi kunne fatte deres sande Værd. Han var tilfreds med Conferencen i den Stand, den var bleven ham overdraget, og haabede at vinde sine Brødres Tillid, saa de i Forening kunde offre deres Evner til Guds Riges Opbyggelse. Derpaa foreslog han at hæve Conferencen til imorgen Kl. 10 Form.

Efterat Ps. Nr. 104 var afsungen, sluttedes Forsamlingen med Bøn.

Søndagen den 12te Kl. 10 Formiddag samledes en stor Skare af de Hellige paa Enighedsværn, hvor Forsamlingen begyndte med Ps. Nr. 16, der blev afsungen af Sangchoret, hvorefter Bøn afholdtes af Præs. N. C. Edlefsen.

Lohret sang Ps. Nr. 45.

Ældste C. Dorius fremstod og yttrede sin Glæde over at see saa Mange samlede i den Hensigt at blive belærte om Herrens Veie. Sagde, at det var et overordentlig vigtigt Hverv at være Missionair, at gaae ud blandt Menneskenes Børn for at vise dem deres Veies Vildfarelse og lære dem at tjene den eneste og sande Gud; men naar en Broder er ydmyg for sin Gud og ikke opløfter sig i sine egne Tanker eller indbilder sig, det er ved egen Kraft og Viisdom, han kan løse sin Opgave, da vil han altid have Herrens Aand i sit Hjerte, hvilken vil lede ham i alle hans Tanker, Ord og Gjerninger; da vil han altid kunne fremføre noget Godt for dem, han taler med, og de ville føle sig paavirkede af den samme ædle Aand, hvoraf han besjæles. Mange troe, de have mere end Nok i Bibelen til deres Frelse; men det døde Bogstav kan ikke gavne Nogen; kun naar Ordet ledsages af Himmelens Myndighed, der kan udføre Ordinantserne, naar Menneskene ere bragte til Tro og Omvendelse, vil det være til Velsignelse for dem.

(Fortsættes Side 251.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Den offentlige Mening er ofte vildfarende.

Det synes, som om Menneskene ingensinde have anstrengt sine Evner og Talenter saa meget som i den nulevende Slægt — ikke for at opmuntre de skjønne Kunster, ikke for at dyrke Jorden og Fredens heldbringende Sysler, men for at opfinde de frygteligste Redskaber til Menneskeslægtens Udryddelse af Tilværelsen — for at tage det Liv, som Gud har givet Enhver i en viis og herlig Hensigt.

De Mænd, som offre deres Tid og Evner for deres Medmenneskers Vel, blive aldrig ret paaskjønnede, medens de, der arbeide paa Menneskenes Undergang, blive høiligen roste og hævede til Skyerne, hvergang det lykkes dem at bringe en ny Opfindelse i dette Øiemed for Dagen. Pressen udbasuner jublende deres Navn, og Mængden beundrer dem i sin Tankeløshed som nogle af Verdens største Aander.

Hvormange findes der, som forstaae hvad der tjener til deres sande Gavn og hvem der ere deres sande Velgjørere? Hvormange foretrække ikke den verdslige Pomp og Stads, militaire Operationer og anden opsigtsvækkende Glimmer fremfor de nyttigere industrielle Foretagender?

Naar vi tale om disse Ting, skeer det uden al Fordom, og vi klage ikke over et Onde, uden til samme Tid at paapege Midlet, hvorved det kan afhjælpes, thi vi holde ikke af den blinde, sneverhjertede Politik, som dadler det Onde, uden at paavise noget Middel til Redning for dem, der ønske at unddrage sig fra samme. Naar vi sammenligne Følelserne hos Menneskeslægtens Fleertal med de Motiver, der besjæle dem, som ere blevne vakte af den almindelige Døs ved Sandhedens mægtige Røst, hvor stor er ikke Contrasten! For de trofaste Hellige aabner der sig en herlig Fremtid, som lover at skjenke dem Opfyldelsen af Engelens prophetiske Ord: „Fred paa Jorden, og Velvillie blandt Menneskene." De derimod, som ikke have faaet deres Øine opladte for den guddommelige Sandheds livgivende og frelsende Kraft, de skue fremad i mørk Fortvivlelse, grublende paa hvad Fremtiden vil bringe.

Man skulde troe, at Menneskene beredvilligt vilde følge det Mønster, Frelseren satte dem saavel i Ord som i Handling, men besynderligt nok, næsten alle uinspirerede Mænd opkaste sig til Dommere i denne Sag og erklære dristigt, at det er baade ret og nødvendigt, at Menneskene ødelægge hverandre. Hvis Krigen ikke ansaaes som tilladelig, ja roesværdig (endskjøndt man for et Syns Skyld erklærer den for en stor Ulykke), vilde Ingen kunde indlægge sig Ære og Anseelse ved at opfinde Krigsredskaber til deres Medskabningers Udryddelse.

Man pleier at sige, at naar Nationerne foretage store Rustninger, vil Krigen snart følge efter. Dette kunne vi let troe, thi den samme Aand, som inspirerer dem til at ruste sig, vil sikkerlig ogsaa give dem en eller anden Grund til Kiv. Vor Mening er denne, at ingen Nation, intet Folk, intet Individ har nogensomhelst Ret til at erklære Andre Krig, hverken efter de menneskelige eller guddommelige Love, undtagen i Selvforsvar. Dette er vor faste Overbeviisning, betragtet fra vort Syns-

punkt, og hvorfor skulde vi ikke sige det? thi visseligen Tiden nærmer sig, da Nationerne, ifølge baade de gamle og nyere Propheters Vidnesbyrd, skulle opstaae mod hverandre, og Folkene hjemsøges af Hunger, Sygdom og andre Plager, fordi de have afveget fra Herrens Veie, og ikke ville vende om til ham igjen nu, da han har sendt dem sit Evangelium for at oplyse dem om deres Vildfarelse; thi Menneskene ere tilfredse med deres egen Kløgt, og tillader Ingen at blande sig i deres Sager for at belære dem, end ikke Gud den Almægtige.

Mærkværdigt nok ere Alle enige om, at Himlene i denne og den tilkommende Tid ere og skulle være lukkede, saa ingen Kundskab kan øses af Livets Kilde mere, til Trøst og Opmuntring for den svage, feilende Skabning, og hvad som er endnu forunderligere er, at naar et Sendebud fra Himmelens og Jordens Drot fremtræder blandt dem, høster han kun Haan og Spot for sin gode Villie, og de foreskrive saaledes i Virkeligheden Gud selv Regler, som han skal holde sig efterrettelig. Vi advare derfor Saamange, til hvem vor Røst kan naae: Vogt Eder for en saadan farlig Færd, at den Almægtiges Vrede ikke skal optændes mod Eder og svarligen straffe Eder for Eders Opsætsighed mod ham. Glem ikke, at Guds Veie ere ikke som Menneskenes; han udfører sine mægtige Undere, uden at tage Hensyn til det skrøbelige Menneskes Mening.

Vi vide, at naar en jordisk Konge sender sin Gesandt til et fremmed Hof, venter han, at Enhver skal anerkjende ham som hans Befuldmægtigede, og den Modtagelse, Gesandten nyder, ansees som et Beviis paa den Stemning, det fremmede Hof nærer for ham selv. Den Behandling, der bliver vore Ældster tildeel blandt de Christne, minder os om en Anecdot om en europæisk Statsmand, som uheldigviis havde en Strid med sit Lands Premierminister, og som desuden følte sig meget generet af en Favorit, som dengang havde tilegnet sig betydelig Magt. Da han en Dag traf sammen med Ministeren, beklagede han sig over den Uretfærdighed, han leed under, og truede med, at hvis han ikke fik den Opreisning, han ønskede, vilde han appellere til selve Kongen. „De vil intet Medhold faae paa den Kant," sagde hans Modstander, „thi jeg skal selv indfinde mig der og fremstille Sagen i et ganske andet Lys." „Saa indsender jeg min Klage til Justitsministeren," svarede den Anden. „Det kan heller ikke nytte Dem noget," sagde hans ubønhørlige Modstander, „thi Justitsministeren er min Slægtning og mig fuldkommen hengiven." „Saa appellerer jeg til Himmelen," raabte Statsmanden utaalmodigt. „Ogsaa forgjeves," var Svaret, „thi det er en fremmed Magt, med hvem vi ingen Forbindelse have."

At dømme efter den Maade, vore Ældster blive behandlede paa, maa man antage, at Folket, til hvem de sendes, befinder sig i samme Omstændigheder som Ministeren: Himmelen er en Magt, med hvem de ingen Forbindelse have. Vort Raad er til Alle at være vaersomme i deres Dom, og ikke letsindigt forkaste Nogen, der udgiver sig for en Herrens Tjener, før de have omhyggeligt drøftet det Budskab, han bringer.

Beskikkelse.

Herved bekjendtgjøres, at Ældste A. W. Winberg er beskikket som omreisende Ældste i hele Missionen.

Jesse N. Smith,
Præsident
over den Skandinaviske Mission.

(Fortsat fra Side 248.)

Henviste til de Skriftkloges Paastande: „Vi have Moses og Propheterne,“ og det Svar, Jesus gav dem herpaa. Sagde, at Ingen, selv den reneste og dydigste Mand, kunde indgaae i Guds celestiale Rige uden det hellige Præstedømmes Administrationer. Hvad er det, som bevæger Menneskene til at taale alslags Spot, Haan og Lidelse for Evangeliets Skyld? Hvad er det, som med saa uimodstaaelig Magt drager dem til Ephraims Dale i det fjerne Vesten? Alene den Hellig-Aand, som Gud har skjenket alle dem, der have adlydt hans Evangelium. Han har talet fra sin ophøiede Throne; han har aabnet Himlene og sendt sine Engle til Jorden for at kundgjøre den nulevende Slægt, at Tidernes Fyldes Huusholdning skal oprettes, at hans Rige skal opbygges og hans Israel hjemsamles; han har plantet Sandhedens Banner paa Bjergenes Top, og Jordens Ædle af alle Nationer flokkes jublende dertil. Besjælede af denne Aand ere de største timelige Prøvelser, Trængsler og Gjenvordigheder kun Biting, som ei ere deres Opmærksomhed værd, thi alle Jordelivets Lidelser synke i Forglemmelsens Hav, naar de skue fremad til Zions nærforestaaende Herlighed og den Andeel, som de selv vente at faae i samme. Dette var de Helliges Haab fordum; dette er de Helliges Haab nu, og ingen jordisk Magt formaaer at berøve dem det, saalænge de selv gjøre hvad som er ret. For at lære om Herrens Veie ere vi — en lille Deel af hans Folk — samlede her idag, og vi føle, at hans Forjættelse til sine Børn er sand, naar han siger: „Hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, vil jeg være midt iblandt dem.“ Men trods al denne Glæde, denne himmelske Aand og den Overbeviisning, at vi ere Guds udkaarede Folk, ere vi dog Mennesker — Væsener, ved hvem der klæber mange Ufuldkommenheder. Vi have derfor al Grund til at være Herren taknemmelige for al hans Naade og Overbærenhed med os, thi han er altid villig til at række os en hjælpsom Haand, naar vi med barnlig Tillid henvende os til ham. Bar Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse i disse Dage, om Præstedømmets Gjengivelse, og de forskjellige Grader af Ophøielse, som er beredt for Menneskenes Børn; opmuntrede til at føre os den daglige Erfaring tilgode, saa at, naar vi gribe os i en Feil idag, vi da ikke gjentage den imorgen. Hvis vi blot vilde underkaste os Aandens Veiledning, vilde vi snart naae Maalet for vor Stræben, og hvis hele Menneskeslægten vilde lytte til dens sagte Hvidsken, vilde Guds Gjerning snart være fuldendt paa Jorden. Kastede et Tilbageblik paa Missionens Aabning her i Skandinavien og mindede om de Vanskeligheder, vore Brødre dengang maatte bekjæmpe. Op-

muntrede til Trofasthed og ønskede Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Derefter fremstod Ældste H. P. Lund, som sagde, at det nu var 10 Aar siden han annammede Evangeliet, og har i al den Tid havt den ønskeligste Leilighed til at prøve og undersøge dets Værd. Guds Hensigt med Evangeliets Gjengivelse er at opreise Menneskene fra det dybe Standpunkt, de befinde sig paa, og føre dem tilbage til sig. Han vilde stadfæste det Vidnesbyrd, de øvrige Brødre havde aflagt i disse Dage, thi hvad de havde talt, var som øst ud af hans eget Hjerte; sagde, at Menneskene ikke forstode, hvorfor de Hellige udvandre, og Mange spørge, om man ikke kan dyrke Gud lige saa godt her som i Amerika. Aarsagen er den, at Gud har befalet sine Børn at udvandre fra Nationerne, paa det de ikke skulle smittes af deres Synd og rammes af deres Plager. Han har budet dem at drage ud fra Slægt og Venner, ligesom han bød Abraham fordum og ligesom han befalede Israeliterne at vandre ud fra Ægypten. Israels Indsamling i de sidste Dage er et Princip, hvorom næsten alle Propheterne have talt og glædet sig til, og vi, som leve netop paa den Tid, da deres Haab opfyldes, burde føle os dobbelt saa lykkelige ved denne store Naade.

Choret sang Ps. Nr. 95.

Præsident J. N. Smith sagde, at naar vi levede ret for Herren og opfyldte vore Pligter, vilde vi have Krav paa den Hellig-Aand. Henviste til Lehi Syn i Mormons Bog, hvor der tales om den store Taage, Menneskene vandrede i, og om Jernspiret, hvorved de Retfærdige bleve frelste. Sagde, at om Nogen stred imod dette Værk, vilde han blive tilintetgjort ved den Almægtiges Kraft, thi dette var Herrens Ord. Det gjorde ham ondt, at de Hellige skulde lide Forfølgelse for det Gode, de søgte at udføre, men det var ikkedestomindre nødvendigt for deres Uddannelse. Zion er et Tilflugtssted for de Undertrykte blandt alle Nationer, og Mange ville flye dertil, men salige ere de, som godvilligt gaae derop af Lydighed mod Guds Bud, istedetfor at flye derhen af Frygt for Trængslerne. Den værste Fjende, et Menneske har at overvinde, er hans eget Jeg, men ved Guds Kraft kan ogsaa denne Fjende beseires.

Conferencen hævedes til Kl. 2. Ps. Nr. 8 blev afsungen af Choret. Bøn af Præs. N. C. Edlefsen.

Kl. 2 Eftermiddag.

Choret sang Ps. Nr. 134.

Bøn af Ældste Berglum.

Derefter sang Choret Ps. Nr. 211.

Præsident Edlefsen skred derpaa til at votere for Authoriteternes Opholdelse i sædvanlig Orden, hvilke Forslag eenstemmig vedtoges af Conferencen.

Derefter fremstod Ældste P. V. Poulsen ifølge Opfordring og sagde, at det glædede ham at kunne tage Afsked med de Hellige ved denne Leilighed. Han havde i 2½ Aar staaet som Præsident for Kjøbenhavns Conference og havde i den Tid gjort Alt, for at velsigne sine Søskende. Advarede mod Bagtalelse og Udbredelsen af ubegrundede Rygter, ligeledes mod at nære Uvillie mod Ens Foresatte, da vi derved udsætte os selv for stor Fare — Aanden tabes, Mørket indhyller Sindet og Frafald bliver Resultatet. Omtalte, hvordan hans Følelser vare, da han blev ordineret til Ældste og kaldtes til at overtage Conferencen. Fremhævede Nødvendigheden af at elske Gud over alle Ting, og at ære sine Brødre, hver paa sin Plads.

Choret afsang Ps. Nr. 13.

Ældste A. W. Winberg formanede til Enighed og Sammenhold, da det er heri, dette Folk har sin Styrke, og paa-

pegede Nødvendigheden af at elske hverandre. Hvis vi vilde sky enhver lav og uædel Tanke, som maatte opstaae mod en Broder eller Søster — medmindre de havde factisk overtraadt Guds Love — vilde vi gjøre langt hurtigere Fremgang i vor Udvikling end hidtil har været Tilfælde. Formanede til at holde de Pagter hellige, som vi have sluttet med Herren og at sætte et godt Exempel for vore Medmennesker.

Ældste W. W. Cluff syntes aldrig at have følt saa stor Glæde før som her idag; han følte Virkningen af Herrens Aand og kunde see den afspeile sig paa de Helliges Ansigt. Han var lykkelig ved nu at kunne vende tilbage til sit Hjem i Fredens Dale, efter at have arbeidet i denne Mission i en Tid af to Aar, men han vilde have været ligesaa tilfreds, om han skulde blevet her endnu længere, thi hvorsomhelst han er, er han i Herrens Haand, og kan gjøre Gavn for sig selv og sine Medmennesker. Formanede Emigranterne til at bevare Guds Aand paa deres Reise, da vilde alle Besværligheder og Ubehageligheder lettes, og hele Reisen blive en Lysttour.

Præs. J. N. Smith talte nogle Ord til Emigranterne, med Hensyn til deres Befordring, Bestyrelse osv. Takkede alle de Brødre, som trofast havde arbeidet sammen med ham i denne Mission, og fremhævede især Ældsterne Cluff og Lund. Formanede Emigranterne til at lytte til deres Lederes Raad, da derved mange Ubehageligheder vilde undgaaes.

Præs. Edlefsen bemærkede, at Ældste H. Jensen var løst fra sin Bestilling som Bogagent, paa Grund af hans Emigration, og at Ældste J. P. Jørgensen var beskikket i hans Sted.

Choret sang Ps. Nr. 231.

Conferencen hævedes til ubestemt Tid og sluttedes med Bøn af Præs. J. N. Smith.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 239.)

Præsidentskabet for den britiske Mission, som for Tiden har sin Residents i Preston, modtog idag et Brev fra Ældste Heber C. Kimball, hvori meddeeltes, at Isaac Russell var bleven Apostat og havde udraabt sig selv som Prophet, samt at Joseph var falden. Ældste Kimball skrev, at Aanden vidnede hos ham, at Russell hemmeligt arbeidede paa at lede Menigheden i Alston, England, vild, og ønskede derfor, at Brødrene vilde have Øie med den. Aanden havde vidnet det selvsamme for Ældste Willard Richards, og han blev derfor kaldet af et Raad af Præsidentskabet til at besøge Alston Green.

Fredagen den 3die vendte jeg tilbage til Quincy. Ældste Richards afreiste idag til Alston, hvor han ankom Dagen efter og udfandt tilsidst, at følgende Brev fra Isaac Russell var ankommen.

„Far West, den 30te
Januar 1839.

„Til de trofaste Brødre og Søstre af de Sidste-Dages Helliges Kirke i Alston.

„Kjære Søskende! Saasom Viisdom kun bør tales blandt de Vise, paa-

lægger jeg Eder, ikke at læse dette Brev for Andre end dem, der ville indgaae Pagt med Eder at hemmeligholde de i samme givne Meddelelser for hele Verden og alle Menighederne, undtagen for de Grene, hvor jeg selv har prædiket, nemlig Menigheden i Alston og de omliggende Grene — ingen Andre; og det bør kun læses for de Trofaste blandt Eder. Vee den, som bryder denne Pagt!

„Nuvel, Indianerne, som ere Efterkommere af Nephiterne og Lamaniterne, om hvilke der tales i Mormons Bog, ere alle blevne fordrevne til de Forenede Staters vestlige Grændser af Hedninger, hvilket jeg har sagt Eder. Evangeliet skal nu forkyndes blandt dem, thi deres Forløsningsdag stunder til, og Hedningernes Syndebæger er snart fuldt, og de skulle snart vorde afskaarne, thi de have ihjelslaaet Mange af Herrens Folk og adspredt Resten; men paa Grund af de Helliges Synder, skal det tillades Hedningerne at jage dem fra Stad til Stad og fra Sted til Sted, og kun Faa af de mange tusind Sidste-Dages Hellige skulle blive bestaaende og erholde en Arvelod i Forjættelsens Land, hvilket for Tiden befinder sig i vore Fjenders Vold. Men nogle Faa ville være standhaftige og blive rensede som Guldet syv Gange i Ilden, og disse skulle vende tilbage til Zion med evige Frydesange og opbygge de gamle ødelagte Steder, som ligge øde.

„Hvad jeg har at aabenbare Eder, er hemmeligt, og maa omhyggeligt bevares, thi det er mig ikke engang tilladt at aabenbare det for Menighederne i dette Land (Amerika), paa Grund af deres Ugudelighed og Vantro, ja de have saagodtsom udstødt mig fra sig, fordi jeg vidnede imod deres Synder og advarede dem for de Straffedomme, som vente dem. Hvad jeg nu fremfører for Eder, vil ikke kommes for Menighedernes Kundskab før de ere rensede.

„Hvad jeg sigter til er, at Gud har befalet mig og enkelte Andre, hvis Hjerter han har rørt ved, at drage ud i Ørkenen, hvor han vil opholde os ved sin Haand, indtil vi ere luttrede og beredte til at optræde som Missionairer blandt Lamaniterne, og med os vil Herren tillige sende de tre Nephiter, som omtales i Mormons Bog, og om hvem der siges, de vare med Jesus efter hans Opstandelse, og som have opholdt sig paa Jorden siden den Tid, for at administrere blandt sine Brødre i de sidste Dage.

„Saaledes sender Gud os forud for at berede et Sted for Eder og for dem, der blive tilovers, naar de kommende Straffedomme have hjemsøgt de Sidste-Dages Helliges Kirke; thi vi ere udsete til at berede et Zion, ligesom Joseph fordum blev sendt til Ægypten for at frelse sin Faders Huus; ja et Tilflugtssted, et Fredens Hjem skulle vi oprette, hvor I og alle Hellige kunne i Forening med os skjule sig i Herrens rette Tid, før hans Fortørnelse skal bortfeie Nationerne.

„Disse Ting ere forunderlige for vore Øine, thi stor er den Herrens Gjerning, som vi ere kaldte til at udføre. Hele dette Land vil være forløst ved Lamaniternes Haand og Plads beredt for Eder, naar I næste Gang høre fra mig. Bliv hvor I ere, og vær Kirkens Authoriteter underdanige. Overhold nøiagtig det, jeg lærte Eder, og naar I læse dette, vær beroliget for mit Vedkommende, thi om I end ikke faae mig at see i nogle Aar, ville dog Saamange af Eder, som forblive trofaste, see mig igjen, og det vil skee paa Eders Befrielsesdag. Beed bestandig for mig, og vær forvissede om, at jeg skal ei forglemme Eder. Jeg anbefaler Eder til Guds Naade i Christo. Amen.

Isaac Russell."

„E. Sk. Vi ere endnu ikke dragne ud i Ørkenen, men vi gaae, naar Herren bestemmer Tiden. Hvis I skulde høre Rygter om, at jeg er falden fra, da troe det ikke, thi jeg udfører Herrens Gjerning."
J. R "

Det lykkedes Ældste Richards ved Aandens Hjælp snart at afsløre ovenstaaende Brevs Sophisteri og Løgnagtighed for de Hellige i Alston og Brampton, saa at de tabte fuldkommen al Tillid til Apostaten Russell, endskjøndt de tidligere havde elsket ham som en Fader.

Udtog af Forhandlingerne i en General-Conference, afholdt af de Sidste-Dages Hellige paa Presbyterianernes Leirplads i Nærheden af Qvincy, Adams County, Illinois, den 4de Mai 1839.

Mødet kaldtes til Orden Kl. 11¼, og Præsident Joseph Smith valgtes til Ordfører.

Efterat en Psalme var affungen, gjorde Præsident Smith nogle Bemærkninger angaaende sine eiendommelige Følelser efter saa lang Tids Stilsmisse fra sin Familie og sine Brødre osv., hvorefter han aabnede Forsamlingen med Bøn.

Efter nogle indledende Bemærkninger af Ældsterne J. P. Green og Rigdon, betræffende Kjøbet af visse Landstrækninger i Iowa Territorium, som Præsidentskabet havde afsluttet paa Kirkens Vegne, bleve følgende Resolutioner eenstemmig vedtagne:

1) At Almon W. Babbitt, Erastus Snow og Robert B. Thompson blive beskikkede som reisende Agenter for at samle saamange af de æreskjændende Skrifter og Løgne, som ere udspredte om vor Kirke, samt saamange historiske Facta, der vedrøre nævnte Kirke, som mulig.

2) At Biskop Knights bliver beskikket eller anerkjendt af Kirken som virkelig Biskop.

3) At denne Conference fuldkommen billiger de Indkjøb af Land, som nylig ere foretagne paa Kirkens Vegne i Iowa Territorium, og sanctionerer de Brødres Fremgangsmaade, som have havt dermed at bestille.

4) At Ældste Grainger bliver kaldet til at reise til Kirtland og overtage Tilsynet med Herrens Huus, samt at tage Bestyrelsen over alle Kirkens Affairer dersteds.

5) At denne Conference raader alle Brødrene i de østlige Stater at flytte til Kirtland og sammes Omegn for atter at gjenoprette en Stav af Zion der, medmindre de skulde foretrække at drage endnu længere vestvaa.

6) At George A. Smith bliver anerkjendt som en af de tolv Apostler.

7) At denne Conference er fuldkommen tilfreds med og bifalder de Tolvs Forhandlinger, da de tilligemed deres Venner vare samlede til Conference paa Tempelpladsen i Far West den 26de April sidstleden.

8) At denne Conference tillige anerkjender Brødrenes Handlemaade paa ovennævnte Tid og Sted med Hensyn til Udelukkelsen af de Personer, hvis Navne ere offentliggjorte i hiin Conferences Rapport.

9) At Ældsterne Orson Hyde og William Smith tilstaaes den Gunst at møde personlig for Kirkens næste General-Conference for at gjøre Rede for deres Opførsel, men at de begge imidlertid suspenderes fra deres Embedsvirksomhed.

10) At Conferencen bifalder de Tolvs paatænkte Mission til Europa, og at man understøtter dem efter bedste Evne for at paaskynde deres Reise.

11) At Hensigten med Ældste Rigdons Reise til Washington tages under nærmere Overveielse imorgen.

12) At næste Conference bliver af-

holdt første Løverdag i October i Ældste Rigdons Huus i Commerce.

13) At Mødet hæves til imorgen Kl. 10 Formiddag.

Joseph Smith, Præsident. J. Mulholland, Skriver.

(Fortsættes.)

Farvel til mit Fødeland.

Mit kjære Fødeland jeg vil
Farvel nu sige uden Smerte,
Og reise langt ad Vesten til
Med salig Glæde i mit Hjerte.

En Røst har lydt fra Himlen ned,
At Sandheds Ord os er gjengivet,
Hvorved der Vei til Salighed
Er lagt for hver, som elsker Livet.

Kortsagt, det er den samme Røst,
Som fordum lød: „Omvender Eder,
Bliv troende, kom til mit Bryst
Igjennem Daabens Herligheder."

Den samme Gud, som det har sagt,
Har ogsaa sagt: „Indsamler Eder
At boe, hvor Enighed staaer Vagt
Og Kjærlighed hver Tanke leder."

Derfor jeg, Fødeland, nu Dig
Farvel, trods kjære Minder, siger!
Thi Sandhedsrøsten byder mig
At følge med, hvor Mørket viger.

Ja glad jeg drager nu i Vest
Til fjerne Klippebjerges Dale,
Hvor Christus byder hver som Gjest
Hos sig i Tusindaarets Sale.

Saa Fødeland, Farvel, Farvel!
Ei meer jeg her mig føler hjemme,
Min Faders Røst jeg lyde vil,
Og lydigt Barn kan han ei glemme.

J. Johansen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 22de Januar 1863.

(Fra „Deseret News.")

„I den Nat, der han blev forraadt, tog han Brødet, takkede, og brød det, og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme, som brydes for Eder; dette gjører til min Ihukommelse. Ligesaa og Kalken, efterat han havde holdet Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testamente i mit Blod, dette gjører, saa ofte som I det drikke, til min Ihukommelse."

Skjøndt der ikke findes noget Overordentligt i denne Ordinantce, er den dog en mærkværdig Indstiftelse. Denne hellige Handling, Uddelelsen og Nydelsen af Brødet og Vinen, har fundet Sted i henrundne Tider, og foretages endnu. Uagtet det store Frafald, som er skeet siden Jesu og Apostlernes Dage, er denne Ordinantce dog bleven bibeholdt i alle saakaldte christne Kirker, hvormeget de end have afveget fra andre af Lærdommene, som indeholdes i Evangeliet, og Jesu Ord: „Dette gjører indtil jeg kommer," synes alle Partier at være enige om at opfylde. Denne Jesu Befaling er bleven fornyet til os, og udgjør en Deel af den nye Pagt, Gud har sluttet med sit Folk i de sidste Dage. Den blev udført af de gamle Hellige, som levede i Amerika førend dets Opdagelse af Europæere, saavelsom af de Hellige, der levede i Asien. Naar vi forrette denne Ordinantce, gjøre vi det af samme Bevæggrund som de gamle Hellige gjorde, der levede i Asien og Amerika.

Da Forsamlingen nylig sang Psalmen: „See Menneskets Frelser," ledtes min Tanke hen paa den Tid, da Guds Eenbaarne vandrede paa Jorden; paa Tiden førend hans Komme hertil; til Maaden, hvorpaa han kom, og paa hvad hans himmelske Faders Hensigt var med at sende ham hid, som ogsaa paa Guds Hensigter med Verden og med hans Hellige i Særdeleshed. Det er vor Pligt, eftersom vi leve paa den Tid da Guds Rige gjenopreises, at gjøre os bekjendt med den Stilling, vi indtage her; med

vort Slægtskabsforhold til Gud; med Saliggjørelsens Plan, og faae at vide, hvem der have medvirket til Udførelsen deraf. Af Alt, hvad vi lære af ældre og nyere Aabenbaringer fremgaaer det, at Gud har havt en Bestemmelse, som han vilde gjennemføre, med den Verden, hvori vi leve, saavelsom med dem, der have levet og som skulle leve paa denne Klode; med Himlene og med de Aander, som endnu ikke ere komne ind i denne Tilværelse, saavelsom med dem, der have gjennemgaaet den Prøvestand, hvori vi ere; med dem, der ere gaaede bag Sløret uden at have havt Leilighed til at annamme Evangeliet, som ogsaa med dem, der have adlydt det, og hjulpet til at udføre den Plan, Gud havde fattet førend Verdens Grundvold blev lagt. Det er naturligt, at vi, som udgjøre en Deel af Menneskeslægten, glæde os ved at lære disse vor himmelske Faders Beslutninger, og vi burde tilfulde gjøre os bekjendt med vort Forhold til Gud og vore Medmennesker; vi burde vandre saaledes fremad at Guds Velsignelser maatte vorde os tildeelte, og at vi ved den Hellig-Aands Bistand maatte være istand til at udføre vor Bestemmelse her paa Jorden paa den bedste Maade, og hjælpe til at fremme Herrens Hensigter.

Det synes at Frelserens Komme til Verden, hans Lidelse, Død, Opstandelse og Himmelfart, saavelsom den Plads, han indtager hos sin himmelske Fader, staaer i Forbindelse med vor Interesse og Lykke; det er derfor vi Sabbath efter Sabbath nyder dette hellige Maaltid til hans Ihukommelse. Naar vi nyde Sacramentet, opfylde vi en af Jesu sidste Befalinger til sine Disciple, da han siger: „Saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynder Herrens Død, indtil han kommer.“ Naar vi have Tro paa denne Ordinantce, følger det af sig selv, at vi have Tro paa Jesus Christus; troer, at han kom fra Himmelen til Jorden i et vist Øiemed, hvortil hans Fader havde bestemt ham, nemlig det, at sikkre Menneskene Frelse og Ophøielse i Guds Rige. Alt dette har en stor Indflydelse paa vor nuværende og fremtidige Skjebne. Naar det ikke havde været nødvendigt, vilde Jesus Christus naturligviis aldrig have lidt og dødt for os. Eftersom denne Ordinantce blev indstiftet for at den stadig kunde paaminde Menneskene om den derved forbundne Omstændighed, beviser det, at Gud havde visse Hensigter, som ikke ere blevne os forklarede uden stykkeviis og forstaaes ikke tilfulde; saaledes er det os ikke klart hvad Nødvendighed der var for at Jesus skulde forlade Himlene, hans Faders Opholdssted, og komme hertil Jorden for at opoffre sig som en Forsoning; at han skulde gjøre som Skriften siger: „afskaffe Synden ved sit Offer;“ hvorfor dette skulde være saaledes og hvorfor det var nødvendigt at hans Blod skulde udgydes, er en dyb Hemmelighed. Det er sandt nok at vi ere blevne lærte, at uden Blodsudgydelse er der ingen Syndsforladelse; men hvorfor det? hvorfor skulde der være en saadan Lov? Det er paalagt os at troe, at det var nødvendigt Christus skulde komme og udgyde sit Blod for at borttage Synden, hvilken Mission han ogsaa troligen opfyldte.

Bibelen siger, at Jesus er det Guds Lam, som borttager Verdens Synder. Hvilke Synder borttog han? Det læres os, at det var den Synd, Adam havde begaaet. Vi kjende kun lidt til Adam og hans Handlinger, men vi vide, at dette Offer fandt Sted, og vi ere villige til at troe de Beretninger, vi have modtaget i Henhold til denne Opoffrelse, hvilke ere, at det var Guds Villie hans Søn skulde opoffres og at han kom hertil i den Hensigt. Han var „Faderens Eenbaarne, fuld af Naade og Sandhed;“ han fandt sig i,

at hans Legeme blev hengivet og hans Blod udgydt, idet han ikke gjorde sin Villie, men Faderens, som sendte ham; derfor er det paalagt os at forrette denne Ordinantce indtil han kommer.

Lader os tænke paa, hvorledes hans andet Komme hertil skal være. Han har allerede været her eengang tidligere; det siges, at „i hans Fornedrelse blev hans Dom fuldendt." Det synes at hans Disciple virkeligen saae hen til den Tid da Guds Søn skulde komme igjen, og derfor omtaler Skriften ofte, naar der tales om Jesu Gjenkomst, at for dem, som vente ham, vil han vise sig uden Synd til Saliggjørelse. Esaias siger om ham: „Vi, vi fore alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vei; men Herren lod alle vores Misgjerning møde ham. Den blev krævet, og han, han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klippe, og ikke oplader sin Mund. Men han er tagen fra Angest og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slægt; thi han er fraskilt fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld." Den samme Prophet taler om, at han skal komme i Kraft og Herlighed, og at hans Vrede skulde være optændt mod Jordens Nationer; „Hvo er denne, som kommer fra Edom med bestænkte Klæder af Bozra, denne, som er saa prydet i sit Klædebon, som gaaer frem i sin megen Kraft? Jeg, som taler Retfærdighed, mægtig til at frelse. Hvorfor er der Rødt paa dit Klædebon? og dine Klæder ere som hans, der træder i en Viinperse? Jeg traadte Persekarret, jeg alene, og der var ingen Mand af Folket med mig, og jeg vil træde dem i min Vrede og nedtræde dem i min Grumhed; og Seier over dem er stænket paa mine Klæder, og jeg haver besmittet alle mine Klæder, thi jeg havde Hevnsdag i mit Hjerte, og mine Igjenløstes Aar var kommet." Jesus fuldbyrdede det han var sendt hertil for at udføre, og da han følte sig tilfreds dermed, sagde han: jeg har udført det, min Fader bød mig at gjøre. Men der var en anden Gjerning, som skulde udføres, en anden Begivenhed, som skulde finde Sted i de sidste Dage, da Frelseren ikke skulde føres som et Lam til Slagterbænken, eller være som et Faar for dem, som klippe det, naar han ikke skulde taale Alt og være i sin Fornedrelses Tilstand, men naar han vilde fare frem som en Krigsmand og nedtræde Folkene i sin Vrede; naar Blod skulde være paa hans Klæder og Hevnens Dag i hans Hjerte. Der maa være en Aarsag, hvorfor det blev hans Lod at lide og døe; hvorfor han skulde opoffre sit Liv til en Forsoning for Verdens Synder, og der maa være en Grund, hvorfor han skulde fare frem og tage Hevn over og dømme de Ugudelige. Det angaaer baade os og hele Verden hvorfor det skulde være saaledes, og det er af høieste Vigtighed for os at vide Noget herom. Naar han atter kommer, vil han tage Hevn over de Ugudelige og befrie sine Hellige; thi „Hevnens Dag," siges der, „er i mit Hjerte og mine Igjenløstes Aar er kommet." Det er nødvendigt at vi vide hvilken Afdeling vi høre til, saa at hvis vi ikke allerede ere iblandt de Forløste, vi da strax kunne slutte os til dem, at naar Guds Søn kommer anden Gang og alle de hellige Engle med ham, iførte Kraft og Herlighed, for at tage Hevn over dem, som ikke kjende Gud og ikke adlyde hans Evangelium, eller naar han vil komme med Ildslue, vi da maatte være blandt dem, som ere rede til at møde ham og hilse ham som vor Frelser og Forsoner.

Om vi ikke tilfulde forstaae de Begivenheder, der have fundet Sted, saavel i

vor nuværende Prøvestand som i vor Forudtilværelse, eller hvad Guds Hensigt var med at danne denne Klode og sætte Mennesket paa den, maae vi overlade det, vi ikke fatte, til Opklaring i Fremtiden. Der er sagt, at visse Mennesker kunne erholde den Ret at faae den Hellig-Aand, hvilken, efter Jesu Ord, skulde kalde baade det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende i Erindring og lede ind i al Sandhed. Ingen af os forhindres altsaa fra at faae en Deel af denne Gave, ved hvilken vi ville være istand til at skyde Evighedens Slør tilside og skue Guds Hensigter, som have været skjulte for Slægter, der have levet paa denne Jord og atter ere forsvundne; vi kunne, ved den Hellig-Aands Hjælp, tilbagekalde i vor Erindring hvad Guds Plan var, da han dannede Jorden og Alt, hvad derpaa findes, og udforske hvad Herrens Bestemmelse var med os, baade i vor forbigangne, nærværende og vor fremtidige Tilstand. Jo mere vi forstaae heraf, jo bedre. Hvis vi ikke begribe Alt, hvad der er foregaaet i Fortiden og hvad der vil skee i Fremtiden, er det nødvendigt vi forstaae noget om det, der nu skeer; noget om Stillingen i den Verden, hvori vi leve; om vort Slægtskabsforhold til den Gud, som endnu er til, og som evig vil være, og om den Forsoning, Jesus tilveiebragte for os ved sin Lidelse og Død, hvilken Opoffrelse vi lovede at erindre, da vi nylig nød den hellige Nadvere. Vi skulle forstaae nok til at frelse os selv og hjælpe til at forædle den Slægt, hvori vi leve; til at frelse vore Familier, at vi kunne lære dem Herrens Love og vise dem den Vei, som fører tilbage til Gud og Ophøielse i hans Rige; til at kunne leve og nyde Livet paa rette Maade; til at undgaae de Straffedomme, som ville gaae over Jorden og berede os til den celestiale Herlighed i de evige Verdener. Paa hvad Maade skulle vi faae at vide, hvilke Herrens Love ere? hvorledes kunne vi komme til at kjende Gud, og komme til Kundskab om hvad der skal skee i Fremtiden? Jeg kjender ingen anden Maade, hvorpaa vi kunne faae dette at vide, end den, Menneskene tidligere lærte det paa; jeg kjender kun den Maade, som Abraham, Isak, Jacob, Moses og Propheterne, Jesus og hans Apostler erholdt deres Kundskab paa, nemlig ved Aabenbaring. Jesus sagde: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og Ingen kjender Sønnen uden Faderen, og Ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare.“ Det er ligegyldigt hvor megen Dygtighed eller hvor store Talenter, Mennesket besidder; Alle maae erholde deres Kjendskab til Faderen og Sønnen paa den her forklarede Maade, hvis dette ikke skeer, kan Kundskab i denne Henseende slet ikke opnaaes. Derfor siges der: „Han er den Steen, som er agtet for Intet af Eder, I Bygningsmænd! hvilken er bleven til en Hovedhjørnesteen. Og der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste;“ det er for ham hvert Knæ skulde bøie sig, og hver Tunge bekjende ham; han kaldes derfor Midleren for den nye Pagt, og vi ere lærte at bede om Velsignelser i Jesu Navn og nærme os Faderen ved ham. Vi have lært, at det at kjende Gud og den af ham udsendte Jesum Christum, er det evige Liv. Vi kunne ikke komme til Gud uden ved Jesus Christus, kun han er den, ved hvem vi kunne nærme os Faderen. „Men da Jesus var kommen i Egnen af Cæsarea Philippi, spurgte han sine Disciple ad og sagde: hvem sige Menneskene mig, Menneskens Søn, at være? Men de sagde: Nogle sige, at Du er Johannes den Døber; men Andre, Elias; men Andre Jeremias eller

En af Propheterne. Han siger til dem: men I, hvem sige I mig at være? Da svarede Simon Petrus, og sagde: Du er Christus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: salig er Du, Simon Jonas' Søn! thi Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene. Men jeg siger Dig ogsaa, at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den." Hvad var denne Klippe? Den Vished Petrus havde, at Jesus var Christus, var begrundet paa Aabenbaring, paa hvilken man dengang troede; Kjød og Blod havde ikke aabenbaret det for ham, men Faderen i Himmelen, og paa denne Aabenbaringens Klippe var det Jesus byggede sin Kirke i gamle Dage, og det er efter samme Princip, han i vore Dage har gjengivet os det hellige Evangelium. Kun paa denne Maade er det Menneskene faae Kundskab om Gud og det evige Liv og erholde Kraft til at staae trofast i Prøvens Stund. Det er kun dem, som have Tro paa Aabenbaring, der ere Eet med Jesus Christus og hans Fader; de ere døbte med den samme Daab, de have annammet den samme Aand, de besidde den samme Kundskab og kun de kjende Gud, hvilket er det evige Liv. Naar man har bygget sin Tro paa denne Klippe, lad da Veirene blæse og Vandløbene komme og falde an paa det samme Huus, da vil det dog ikke falde, thi det er grundfæstet paa Aabenbaring fra Himmelen.

Disse Anskuelser, jeg her har omtalt, troer jeg staaer i Forbindelse med Lærdommen om Nydelsen af den hellige Nadvere. Verden er fuld af Uvished i flere af de Puncter, jeg har berørt, men alligevel have de Lærde dannet sig Begreber om det Uvisse, afpassede efter de strengeste philosophiske Regler. Det er sandt nok, at Verdens Philosopher forstaae nogle af de naturlige Regler, men disse ville aldrig føre Mennesket til Kundskab om Gud; dersom han nogensinde erholder denne Kundskab, maa det skee ved Aabenbaring. Alt, hvad Gud har skabt, baade i Himmelen og paa Jorden, er dannet i Overeensstemmelse med de strengeste philosophiske Principer; vi forstaae tildeels de Ting, vi see paa Jorden, naar vi betragte dem fra samme Standpunkt som Gud; naar vi da forstaae den himmelske Philosophi, vil Evighedens Mysterier blive os klare; Sindets og Aandens Virkninger, Øiemed og Hensigt, Aarsag og Virkning og alle Guds vidunderlige Handlinger ville være afslørede for os, og vi ville finde, at de ere overeensstemmende med den himmelske Philosophies strengeste Regler. Vi have havt mange Begreber, hvoraf nogle maaskee vare rigtige, om de Begivenheder, som skulde finde Sted paa Jorden. Vi have troet, at Gud har havt en Hensigt med Jorden, som han vilde gjennemføre, vi have troet vi kom hertil for at opfylde et vist Øiemed og at alle dem, der have levet paa Jorden og atter ere gaaede bort herfra, ogsaa havde en vis Bestemmelse. Vi have troet, at der har været modstridende Magter og Aander, og vi have troet, at Gud har besluttet engang at bortrydde Alt, hvad der strider mod hans hellige Villie og hans Hensigter med Jorden og dem, der leve paa den. Vi troe, at Gud i disse sidste Dage har paabegyndt sin Gjerning, har opreist sit Rige og agter at udrydde al Ugudelighed fra Jorden, og i dens Sted give saadanne Love og Lærdomme, som ville forbedre Menneskeslægten. Vi troe, der er en vis Modstand i Verden mod Gud og hans Love, og mod sande og gode Principer; denne Modstand er ikke alene i Menneskenes Legemer, men i de Aander, som have forladt deres jordiske

Tabernakler og som stride imod Gud. Mangt og Meget arbeider mod Gud og hans Love og mod Oprettelsen af hans Rige paa Jorden, men vi vide, at han vil selv udføre sin egen Gjerning, oprette sin egen Regjering, udrydde de Ugudelige og tage Regjeringens Tøiler i sine egne Hænder. Det er ikke os alene, der troe det; det samme har Enhver troet, der har kjendt Gud, i hvilkensomhelst Tidsalder, han har levet; Paulus siger jo ogsaa: At alle de hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af have talt om alle Tings Gjenoprettelse i de sidste Dage. Alle, som ere inspirerede af Gud, kjende ham og kunne see ind i Fremtiden til den Tid, vi nu leve i; de Gamle saae, at den Tid vilde komme, da Frelseren atter skulde komme til Jorden og regjere i Retfærdighed. Naar han kommer anden Gang, vil Retfærdigheden udøve sit Herredømme paa Jorden; de Sagtmodige af Hjertet skulde fryde sig i Herren og de Fattige glæde sig i den Hellige i Israel; da skal Sorg og Pine faae en Ende; Bespotteren vil blive ryddet af Veien og dem, som elske Ugudelighed, skulde fordærves. Retfærdighed vil gaae istedetfor Uretfærdighed, Falskhed og Brøde give Plads for Sandhed og Oprigtighed, og Alt, hvad der har virket fordærvende og ødelæggende paa Jordens Beboere, vil blive bortryddet; da skal ikke alene et Folk, nogle enkelte Individer, eller nogle Faa være deelagtige i Tingenes herlige Tilstand, men hvert Knæ skal bøie sig for ham og hver Tunge bekjende, at han er Sønnen til Gud Faders Ære, hvis Myndighed da skal anerkjendes af hele Verden. Jorden skal ikke mere vaande sig under Fordærvelse og Synd, og dens Beboere skulle ikke mere plages af Mørkhedens Magter, men være aldeles forløste fra den Trældom, hvorunder de have sukket; Sandhed, Dyd og Retfærdighed skulle herske alene.

Vi troe, at Begyndelsen til disse store Forandringer er skeet i vore Dage; vi troe, at Gud, ved sin Tjener Joseph Smith, har aabenbaret de Principer, hvorpaa det sidste Dages Rige er grundfæstet; vi troe, at Gud nu har begyndt at samle sine Udvalgte, saaledes som Skrifterne vidne om han vilde gjøre; vi troe, at han har begyndt at give sine Love til Jorden og han vil stadig fortsætte dermed, saa hurtig som Menneskene ville modtage dem og leve derefter. Johannes den Aabenbarer siger: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Altsaa skulde dette Evangelium igjen lyde for Folket; hele Verden skulde faae Leilighed til at blive bekjendt med de Aabenbaringer, Gud har givet, og det skulde bydes dem at frygte Gud og give ham Æren, thi hans Doms Time er kommen. Vi troe, at Gud har paabegyndt denne Gjerning, har indsamlet os i den Hensigt, at vi kunne lære Veien at kjende, som fører til Liv og Ophøielse, saa at vi kunne blive beredte for Alt, hvad han agter at udføre med os. Jeg har været bekjendt med forskjellige Philosopher, baade i den gamle og nye Verden, men jeg har aldrig fundet Een, som vidste Noget om disse vigtige Begivenheder, der finde Sted i vore Dage. For nogle Aar siden kjendte jeg en lærd Mand ved Navn Miller, som samlede forskjellige Skrifter, hvoraf han begyndte at udfinde og beregne naar Christus vilde komme; han saae desværre snart, at hans Beregning slog feil, thi Frelseren kom ikke paa den Tid, han havde forventet

ham. Dette kunde han have vidst forud, thi Ingen veed det, der er i Gud, uden Guds Aand. Vi, som ere forsamlede her idag, have annammet Evangeliet og have følt dets Velsignelser, uagtet vore Skrøbeligheder og Svagheder. Vi kjende noget til Gud, og dersom vi ikke gjør det, er der Ingen under Himmelen, som kjender ham. Men vide vi hvorledes vi skulle lede, styre og ordne alle Guds Anliggender? Nei, ikke hvis vi ere uden Aabenbaring, og, hvis vi erholde denne, da er det kun ifølge vor Kaldelse i Præstedømmet. Herren har oprettet sit Rige og dannet sit Præstedømme; han har sat hvert Qvorum og hver Afdeling paa sin Plads, og det er vor Pligt at adlyde og lade os lede af dem, der indtage de forskjellige Stillinger i Præstedømmet; hvis vi ikke gjøre det, hvormeget bedre ere vi da end Verden? Det vilde da være med os som det var med nogle af de gamle Hellige, der begyndte at gaae fremad ved Hjælp af Guds Aand, men som senere søgte at blive fuldkomne ved denne Verdens Viisdom. At kjende Herren og hans Love og at vide sin Salighed betrygget, er langt vigtigere end at forstaae sig paa Verdens Meninger og Lærdomme. „Hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?“ Jesus siger ogsaa: „Frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel, men kunne ikke slaae Sjælen ihjel, men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede.“ Vi burde vide Noget om Gud og hans Befalinger, og søge at blive bekjendte med de Begivenheder, der ville foregaae i de sidste Dage; Tildragelser, som vi selv ere Vidner til i denne Tid. Meget skeer, som vi ved vor menneskelige Forstand ikke kunne forstaae. Jeg, f. Ex., fatter ikke hvorfor Jesus skulde forlade sin Faders Throne og opoffres som en Forsoning for Verdens Synder; ei heller begriber jeg hvorforr Mennesket skal gjennemgaae en Prøve, som den, vi her paa Jorden maae underkaste os; vi grunde paa dette, og den Underretning vi hente herom i Skriften er, at Menneskene ikke kunne naae til Fuldkommenhed uden at der først er gjort et Offer til Forsoning for deres Synder. Man kunde spørge, hvorfor Menneskeslægten ikke kan blive frelst paa nogen anden Maade og om man ikke kan faae Frelse uden Forsoning? Jeg har lært, at dette er den eneste Maade og jeg er glad ved at vi have en Frelser, som vilde komme ned og forløse os, og som endnu seer fremad til Verdens Forløsning; jeg fryder mig over, at Guds usynlige Magter vaage over os og at disse ere bestemte paa at gjøre en Ende paa Mørke, Ugudelighed og Elendighed, som Verden har været fuld af, og at han vil befrie os, og ikke alene os, men ogsaa de Hedengangnes Aander. Hvilken stor og herlig Tanke, at vide at vore Forfædre ikke ville fortabes. Da jeg første Gang læste Aabenbaringen til Joseph Smith angaaende dette, tænkte jeg, at det var een af de største Aabenbaringer, jeg nogensinde havde læst om.

Herren vil bringe Orden i al den Forvirring, som existerer, uddele sine Naadegaver til alle Adams Sønner og Døttre og give Alle en god Leilighed til at blive frelste. Ofte har jeg overveiet de Ting, der skulle skee og glædet mig derover ligesom jeg gjør idag, Hvis vi ikke tilfulde forstaae de Utydeligheder, som vi mene der findes i Guds Handlemaade med os, da kunne vi godt oversee disse, naar han opfylder den Aabenbaring, jeg her har henpeget til, og naar vi see, at Gud har udstrakt sin Naade, saavidt som han paa nogen Maade kunde, endog til den Usleste, der levede paa Jorden; at han vil frelse hele Menneskeslægten saavidt gjørligt og ophøie dem i sin Nærværelse,

forsaavidt de ere istand til at modtage nogen Ophøielse. Mange ville finde det underligt, at Gud vil straffe de Ugudelige i sin Vrede; men naar vi betænke, at vi have med Evigheden at gjøre saavelsom med Tiden, og at det er nødvendigt, at Jorden skulde renses og Retfærdighed gaae istedetfor Uretfærdighed, som jo engang skal have en Ende, saa ville vi lettelig indsee, at Jordens Dommer vil kun handle rigtigt naar han ødelægger Alt, hvad der har vanæret og fornedret Menneskene. Vi, Brødre og Søstre, burde søge at ære vor Kaldelse eller den Stilling, vi indtage i Guds Rige, erindrende, at vi skulle hjælpe til at rulle den Gjerning fremad, han har begyndt. Herren tugter Nationerne nu; han har begyndt med vor egen, som han vil lade sine Vredes Skaaler gaae ud over, og saaledes vil han lade alle Nationerne føle, at han har udrakt sin Haand for at straffe dem, indtil han, hvis Ret det er at regjere, selv vil tage Regjeringens Tøiler i sine Hænder og han vil vedblive at fare fremad indtil Alt, hvad der findes i Himmelen, paa Jorden og under Jorden skulde raabe: Hæder og Ære være den, der sidder paa Thronen og Lammet i al Evighed. Brødre og Søstre, skulle vi blive fundne iblandt deres Tal, som saaledes ville forherlige Guds Navn, raabende Halleluja for Herren vor Gud, som regjerer?

Min Bøn til Gud er, at dette maa være Tilfældet, at vi ikke skulde være nødt til at raabe til Klipperne at falde over os, og til Bjergene at de skulde skjule os for hans Ansigt, som sidder paa Thronen og for Lammet, der sidder hos Kraftens høire Haand. Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Emigranternes Afreise.

Vor Emigration har iaar været særdeles begunstiget af den Almægtige. Dem, der have havt med Emigrationsaffairerne at bestille, have været meget heldige, og vor himmelske Faders Omsorg for sine Børn har været saa tydeligt lagt for Dagen, at vi kun have Aarsag til at udtrykke vor store Glæde og Taknemmelighed mod ham.

Den 20de April afgik den første Afdeling af de Hellige fra Kjøbenhavn til Kiel, hvor vi, som vare paa vor Reise til England, havde den Glæde at møde Emigranterne og reise i Selskab med dem til Altona, hvor man blev deelt i to Compagnier, som samme Aften gik ombord paa to Dampskibe; det ene af disse, „Tiger," bestemt til Hull; det andet, „Lord Cardigan," til Grimsby i England; vi selv vare ombord paa det førstnævnte.

Veiret, der var stormfuldt, foraarsagede et Ophold paa omtrent 36 Timer ved Cuxhaven; endelig gik man tilsøes. Det stolte Skib stred tappert mod den stærke Modvind og det fraadende Hav, og, skjøndt Overfarten var lang og ubehagelig, ankom vi dog lykkelig til vort Bestemmelsessted om Morgenen den 26de f. M. Førend nogen Landsætning skete, hilste vi paa Ældste John Kay, der ventede paa os med et mindre Dampskib, der, efter en Times Seilads, ilandsatte vore Emi-

granter i Grimsby, hvor et stort og passende Huus var leiet, hvori de Hellige bleve indlogerede.

De, der vare ombord paa „Lord Cardigan," ankom til Grimsby den næste Dag; under Overfarten havde saavel Officererne som Mandskabet ombord behandlet dem med den meest udsøgte Høflighed.

En anden Afdeling forlod Kjøbenhavn den 23de April; skjøndt Veiret var ugunstigt i Begyndelsen, naaede de dog Alle lykkelig Hamborg, hvor de gik ombord paa Dampskibet „Grimsby," der afgik til Grimsby, hvor man ankom næsten ligesaa hurtigt som det Compagni, der var reist forud for dem.

Den 28de s. M. ankom 633 af vore Emigranter til Liverpool, hvor de bleve indskibede paa Paketskibet „John J. Boyd," Capt. J. H. Thomas, til New York; der var desuden 133 engelske Hellige ombord, saa at det samlede Antal udgjorde 766. Skibet afseilede ikke førend om Aftenen den 30te. Compagniet blev organiseret af Præs. Cannon, som tilligemed Ældsterne C. W. West, Jesse N. Smith, John M. Kay, B. Young jun. og Andre, besøgte Skibet, der kun var seilet lidt op af Floden. Ældste W. W. Cluff blev beskikket til at præsidere over Selskabet med Ældsterne K. H. Bruun og W. S. Baxter som Raadgivere. Præs. Cannon talede til de Hellige ved en Tolk; Ældsterne Jesse N. Smith og W. W. Cluff talede ligeledes belærende og opmuntrende til Emigranterne, der syntes at lytte med Glæde til de givne Raad, hvilke vi haabe de ville sætte i Udførelse.

Den sidste Afdeling af vore Emigranter, som var fra Christiania, Lollands og Bornholms Conferencer, forlod Kjøbenhavn den 30te April; den samme Dag optog en Damper de Hellige fra Vensyssel, Aalborg, Skive, Aarhuus, Fredericia og Fyens Conferencer ved Stederne Aalborg, Aarhuus og Fredericia; disse to Hold samledes i Hamborg, hvor de bleve indskibede paa Dampskibet „Roland" til Grimsby, hvor de ankom den 3die Mai efter en ualmindelig heldig Reise, paa hvilken de nøde al tænkelig Opmærksomhed af Skibets Besætning.

Den 6te Mai ankom 681 af Emigranterne fra Grimsby til Liverpool, (paa denne Route, omtrent ved Sheffield, døde en Søster fra Fredericia Conference ved Navn Else Pedersen, som havde lidt af Brystsvaghed i længere Tid) hvor de indskibedes for New York, 644 paa Paketskibet „B. S. Kimball," Capt. H. Dearborn, og 37 paa Skibet „Consignment," Capt. Tukey. Ældste A. Christensen blev beskikket til at præsidere over det sidstnævnte lille Hold. Begge Skibe afseilede den 8de s. M. Præs. Cannon organiserede Compagniet paa „B. S. Kimball." Flere Brødre, hvoriblandt Ældsterne Jesse N. Smith, C. W. West, John M. Kay, B. Young jun. og Joseph Bull besøgte de Hellige førend Afseilingen fandt Sted. Ældste H. P. Lund blev beskikket som Præsident over Compagniet med Ældsterne P. Beckstrøm og C. S. Winge som Raadgivere. Ældste P. W. Poulsen blev valgt til Selskabets Skriver. Forsamling afholdtes paa Dækket; Præs. Cannon og Ældsterne Jesse N. Smith og H. P. Lund talede til Belærelse og Opmuntring for de Hellige. Nogle af de engelske Emigranter, omtrent 12, reiste ogsaa med dette Skib. Efter de sidste Oplysninger var der endnu 144 af de skandinaviske Hellige i England, men de ere udentvivl nu afreiste derfra til New York.

Emigrationen fra den skandinaviske Mission i dette Aar har ingenlunde været

lille; Antallet af de Hellige, der ere afreiste, udgjør 1,458 Sjæle foruden de hjemreisende Missionairer, som vare 8.

De hjemvendende Brødre, der have arbeidet i Viingaarden, have udført et godt Arbeide. Mange af de Hellige ville velsigne dem saalænge de leve, fordi de bragte Evangeliet til dem.

Vor Bøn til Gud vor himmelske Fader er, at han vil velsigne disse Brødre, saavel som de Hellige under deres Bestyrelse; at den Hellig-Aand bestandig maa være udgydt over dem Alle, at de maatte være bevarede fra det Onde og have Styrke til at modstaae enhver Fristelse og give dem en hurtig og lykkelig Reise til Zion.

Hjemreiste Missionairer.

Nogle af de Ældster, der bleve udsendte fra Zion, ere i dette Foraar løste med Tilladelse at reise hjem med dette Aar Emigration.

Vi have arbeidet i Forening med disse Brødre og glæde os ved at kunne bevidne dem vor Taknemmelighed for den Iver, hvormed de have virket for Udspredelsen af Evangeliet i denne Deel af Herrens Viingaard. Otte af disse trofaste Brødre have forladt os; maaskee en lille Beretning om deres Arbeide i Missionen ikke vilde være uden Interesse for de Hellige.

Ældste W. W. Cluff ankom til Kjøbenhavn den 11te Januar 1861. Skjøndt han var aldeles ubekjendt med Sproget, erhvervede han sig dog snart saa stor Kjendskab dertil, at han kunde tale det med Lethed. I det sidste Aar arbeidede han under Missionspræsidentens Bestyrelse i Egenskab af omreisende Ældste i hele Missionen.

Ældste H. P. Lund forlod sit Hjem i Store Saltsøstad i April 1860 og ankom hertil i September s. A., siden hvilken Tid han præsiderede over Kjøbenhavns, Lollands og Bornholms Conferencer; i det sidste Aar var han omreisende Ældste i Skandinavien.

Ældste P. Beckstrøm ankom ogsaa i Efteraaret 1860, fra hvilken Tid han arbeidede i de svenske Conferencer.

Ældste K. H. Bruun ankom samtidig med sidstnævnte, og har arbeidet trofast som Præsident over Fredericia og Fyens Conferencer.

Ældste A. Christensen ankom ogsaa til Kjøbenhavn i 1860, og blev strax beskikket til at arbeide i Nord-Jyllands Distrikt, som bestaaer af Vensyssels og Aalborgs Conferencer, over hvilket han i det sidste Aar præsiderede.

Ældsterne C. C. og J. F. Dorius ankom ogsaa i September 1860. De bleve Begge beskikkede til at arbeide i Norge, som nu kaldes Christiania Conference, hvor deres Arbeide har baaret gode Frugter.

Ældste H. C. Hansen ankom i Efteraaret 1862; han blev beskikket til at reise omkring i Aalborgs og Vensyssels Conferencer, hvor han arbeidede trofast og flittigt under sit korte Ophold.

Disse Brødre forlade os med vor Tak og Velsignelse; de have udført et godt Arbeide og vi ere forvissede om, at de ville ikke miste Lønnen derfor.

Mange af de indfødte Ældster, som have baaret Dagens Byrde og Hede, reiste ogsaa med Emigrationen iaar, hvoriblandt var: Ældste P. O. Thomassen med Familie, som i flere Aar har arbeidet paa „Skandinaviens Stjernes" Contoir; Ældste P. V. Poulsen med Familie, som var Præsident for Kjøbenhavns Conference; Ældste N. Rosengren, senest Præsident over Skaane Conference, og C. S. Winge, der præsiderede over Skive Conference, foruden et Antal af Andre, som have arbeidet trofast og nidkjært i forskjellige Dele af Missionen.

Vi ønske disse Brødre en lykkelig Reise til deres Bestemmelsessted, at de maatte finde et hyggeligt Hjem iblandt Guds-Hellige og leve længe nydende Frugterne af deres Arbeide.

Correspondance.

England

Liverpool, den 29de April 1863.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Endskjøndt vi endnu ikke ere komne ret langt paa vor Verdensreise, vil jeg dog efter Løfte berette Dem, hvordan vi have havt det indtil denne Stund.

De Hellige fra Kjøbenhavns Conference, blandt hvilke jeg med Familie befandt os, afseilede fra Kjøbenhavn den 23de dennes med Dampskibet „Aurora," Capitain Walthersen, og ankom til Kiel næste Morgen omtrent Kl. 9. Allerede henad Eftermiddagen begyndte Havguden at indkræve sin Tribut, som jeg saavel som min Familie maatte yde i rigeligt Maal. Børnene i det Hele taget vare næsten alle raske. Paa „Aurora" bleve vi behandlede med almindelig Forekommenhed, hvorfor Broder Bruun ogsaa overrakte Capitainen en Takadresse, som jeg her sender Dem en Copi af.

Takadresse
til Hr. Capitain Walthersen, Fører af
Dampskibet „Aurora."

Undertegnede tillader sig herved paa de ombordværende Sidste-Dages Helliges Vegne, circa 290 i Tallet, at aflægge Dem tilligemed Styrmanden og Mandskabet sin hjerteligste Tak for den Velvillie og Forekommenhed, hvormed Passagererne ere blevne behandlede. Vi ere os fuldkommen bevidst, hvormegen Taalmodighed og Overbærenhed, der udkræves ved Omgangen med saamange Mennesker, som ere aldeles ubekjendte med Sølivet, og det er os en sand Glæde at kunne bevidne, at vore dristigste Forventninger i denne Henseende ere blevne opfyldte. Mindet om vort Ophold paa „Aurora" vil altid staae indpræget med uudslettelig Skrift i vor Erindring, naar vi ere fjernt fra vort hidtidige Hjem, og vi ville i Forening ihukomme Dem, Hr. Capitain, og Deres Undergivne i vore Bønner og ønske Dem Held og Lykke i den Plads, Skjebnen har stillet Dem.

K. H. Bruun,
Compagniets Fører.

De vil af Ovenstaaende see, at vi havde al Grund til at være tilfredse. Efter

et Par Timers Ophold i Kiel, hvor vi vare indkvarterede i et stort og bekvemt Hotel, toge vi med Jernbanen til Hamborg, og samme Aften indskibedes vi paa Dampskibet „Grimsby." Løverdag Morgen begyndte Touren over Nordsøen; vi havde en temmelig stiv Kuling imod os, og her begyndte man naturligviis forfra med sin Søsyge. Endskjøndt vi maatte tage Bekvemmeligheder og Ubekvemmeligheder som det bedst traf sig, havde vi dog en bedre Reise end det Compagni, som forlod Kjøbenhavn den 20de. Dette blev i Hamborg fordeelt paa to Dampskibe „Lord Cardigan" og „Tiger." Disse maatte vende om igjen og ligge tilankers i Cuxhaven et Par Dages Tid, ifølge Anmodning af Ældste N. Rosengren, da Søsygen var altfor stærk for de Hellige. Et af Skibene havde Oxer og Faar ombord, af hvilke mange formelig knustes mod hverandre paa Grund af Uveirets Heftighed og bleve kastede overbord.

Den 27de om Morgenen kom vi til Grimsby, „Tiger" ankom til Hull Dagen før og „Lord Cardigan" til Grimsby kun et Par Timer før os. Den 28de reiste de Fleste af os med Jernbanen Kl. 5 om Morgenen til Liverpool, hvor vi indtraf Kl. 2 Middag. De Hellige fra Gøtheborg og Norrkøping Conferencer reiste med et senere Tog.

De kan troe, det var en sand Vederkvægelse for os Alle at faae denne Jernbanetour ovenpaa alle vore Gjenvordigheder paa Søen. Alting stod i fuld Flor; Skove, Marker og Haver havde iført sig deres nye lysegrønne Foraarsdragt, og de eleganteste Villaer fore os forbi i susende Fart. Et Stykke længere frem, og den ene mægtige Fabrikstad efter den anden dukkede frem med deres Skove af skyhøie Skorstene og næsten skjulte i en bestandig Taage af Steenkulsrøg og andre usunde Uddunstninger, hvoraf de engelske Manufakturstæder have vundet saa sørgelig en Navnkundighed. Det er næsten overvældende at blive saa pludselig hensat fra vort stille, rolige Danmark til denne larmende, støiende Deel af Verden, hvor man saa godt som ved hvert Stridt faaer nye Beviser paa den rastløse Menneskeaands Triumpher paa Industriens Gebeet. Hvilken Rigdom, hvilket Geni, hvilke Kjæmpeværker udfolde sig ikke for det forbausede Blik, og dog hvilken Elendighed, hvilken mageløs Nød og Nedværdigelse skjuler sig ikke under den glimrende Kaabe. Nei Babel, behold din Glands og din Pragt, medens Fleertallet af dine Børn mangle det nødtørftige Brød, trods al deres Slid; vi ville ikke bortbytte vor Fremtid for alt dit Guld og Alt, hvad Du sætter din Stolthed i. Takket være Gud i det Høie, vor Aand har faaet et høiere, et ædlere Maal at stræbe efter; han har anviist os et sikkert Sted, hvor vi — fjernt fra Verdens Synd og Forlokkelse — kunne blive underviste af ham selv i hvad som er ret og godt, og vi ere nu paa Veien dertil. Verdens Børn beklage os, de spotte os, de see med Gru vor Fremtid imøde; stakkels Daarer, de bedømme hvad de ikke kjende; med deres snevre, fordomsfulde Følelser ville de bedømme den Almægtiges Handlinger, medens vi med god Grund kunne sige med Frelseren: „Græd ikke over os, men over Eder selv." Undskyld, kjære Br. Smith, jeg fordybede mig i disse Betragtninger, men Evangeliet er mit Alt, og hvor gjerne vilde jeg ikke, at Alle maatte forstaae det ret.

Vi ere nu indskibede paa et overmaade stort Seilskib „John J. Boyd," Capitain Thomas, som flere Gange tidligere har ført vore Emigranter til Amerika. Her er i det Hele omtrent 730 Sjæle ombord, som ere fordeelte paa to Dæk, hvert med to Koier i Høiden, og saavidt jeg

kan bedømme, er her rummelig Plads for Alle. Der har ingen Dødsfald eller Ulykkestilfælde fundet Sted, naar undtages Br. P. V. Poulsens mindste Barn, der døde i Hamborg, men han reiste, som De veed, med egen Befordring før Emigranterne, saa man strengt taget vel ikke kan sige, at det Dødsfald indtraf blandt os. En Kone fra Jylland faldt ned gjennem en Luge, men slap mærkværdig nok med et fareløst Stød i Skulderen.

Her er en Sværmen og Surren omkring En, som grændser til det Utrolige, inden han faaer sine Kufferter og Kasser paa rette Sted og faaer sig indrettet efter Ønske. Dog, jeg skriver om dette til Dem, som om De ikke kjendte disse Ting, men for mig, som kommer lige ud af „Stjernens" stille Contoir, hvor min Virkekreds har været de sidste syv Aar, og pludselig kommer ind i alle disse nye Forhold, for mig er det et Vendepunkt i mit Liv og fængsler selvfølgelig mit Sind med hele Nyhedens Interesse.

Tillad mig til Slutning at bevidne Dem min hjertelige Tak for al udviist Kjærlighed mod mig og alle Mine. Det er et behageligt Afsnit i mit Liv, jeg har tilbragt i Deres Selskab, og det skal være mig kjært at kunne fornye det inden ret længe i Zions yndige Dale. Maa Herren velsigne Dem, kjære Broder, i den Plads, han har stillet Dem, at De efter fuldendt Arbeide kan vende tilbage med de Helliges Tillid, Kjærlighed og Agtelse, medens en retfærdig Guds Velsignelser tilflyde hans troe Tjener. Hav den Godhed ogsaa at bringe Br. John min Tak og Hilsen fra mig og Familie; vi ere Alle raske i Legemet og lykkelige i Aanden.

Deres Broder i Christo,
P. O. Thomassen.

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 231.)

Ligesom Maanens Bane blev ujævn ved dens tilsyneladende Fald imod Jorden, saaledes forrykkes Jorden ogsaa, omend i mindre Grad, ved Maanens Paavirkning og faaer ogsaa en bugtende Bane, ja, der gives intet Himmellegeme, som ruller i en fuldkommen jevn Ellipse. Ogsaa de øvrige Planeter, især Jupiter, Venus, Mars og Saturn foraarsager under deres forskjellige Stillinger Uregelmæssigheder i Jordbanen, alt i et nøiagtigt Forhold til Afstanden og de tiltrækkende Massers Størrelse. Ved at iagttage Uregelmæssighederne i Ceres', Pallas', Junos og Vestas Baner, der alle ligge mellem Mars og Jupiter, lære vi nøiagtig at kjende disse to Planeters Masse. Saaledes vide vi, at Jupiter er 334 Gange tungere end Jorden, Saturn 102 Gange, og Mars er kun $1/7$ af Jordens Vægt, medens Venus er næsten ligesaa tung som Jorden. Maanen har Lysskifter, ligesom vi omtalte ved Venus og Mercur. Den vender altid mod Jorden samme Side. Er denne oplyst af Solen, have vi Fuldmaane. Er den mørk, og den modsatte Side op-

lyst, sees Maanen ikke. Oplyser Solen en lille Deel af Skiven, haves Nymaane; og er det udbredende Lys i Tiltagende, da haves første Qvarteer, naar den halve Skive er oplyst. Ved aftagende Lys sidste Qvarteer, naar Solskinnet for os atter er indskrænket til dens halve Deel, og saaledes vedbliver en periodisk, regelmæssig Vexling af Maanens forskjellige Phaser. Enhver veed hvor uendelig stor Værdi Maaneskinnet har for os, hvor oplivende det virker i Nordboens lange, mørke Vinternætter, hvor ufatteerlig det er Sømanden paa de store Verdenshave, saavel som Vandreren paa uveisomme Stier og i mørke Skove. Ligt et levende og mægtigt Spørgsmaalstegn stirrer den paa os i den tause Nat med sit kolde, alvorlige Ansigt, som den vilde sige: „Hvad mener Du, o Menneske, om mig." Og hvilken tænkende Sjæl har ikke stirret i det runde Aasyn, i de mørke Oiengruber efter Lys til at see ved for at kunne give et Svar. Aldrig glemmer jeg de overvældende Følelser, som greb mig, da jeg 8 Aar gammel første Gang betragtede Maanen gjennem en stor Kikkert; det alvorlige Ansigt var forvandlet til et prægtigt Landkort med mægtige Bjerge, Dale og vidtudstrakte Sletter. Læser, fattes Du Ydmyghed, eller har Støvets Forfængelighed og Hovmod omtaget dit Syn, saa stir ind i Naturens Vidundere, sku ud i Universet og drag Skoene af dine Fødder og blot dit Hoved, thi Du er Støv og Aske og tør skue Guddommens Værk og Majestæt.

Paa Grund af Maanens Nærhed og Indvirkning, skjøndt Jordens Overvægt, ligger det fælles Tyngdepunkt ikke i Jordens Centrum, men 300 Miil indenfor Jordoverfladen, hvilket bliver Punktet, der gjennemløber den elliptiske Bane om Solen. Ganske, som naar vi vil svinge en Spand Vand, saa bøie vi os tilbage for at holde Ligevægt og det fælles Tyngdepunkt ligger da noget længere tilbage i en lodret Linie fra Ryggen og ned ud for Midten imellem Fødderne. Det samme er ogsaa Tilfældet med Maanen og Jorden. Den Linie, som forener begges Midtpunkter, falder ikke ganske sammen med den Plan, hvori det fælles Tyngdepunkt bevæger sig om Solen. Ligesom naar en Kugle haves i et Baand og svinges om Haanden, saa bevæges denne frem og tilbage, saa Kuglen, der her vil være Maanen, snart vil være et Stykke over og snart under Baneplanen. Hvergang Maanen er foroven, er Jordens Midtpunkt lidt forneden, og omvendt, naar hiint er forneden, dette foroven, og saaledes vedligeholdes den fælles Ligevægt. Axeomdreiningen er derimod fuldkommen jevn ligesom Jordens, men da Løbet er ujevnt, saa see vi Maanen sommetider lidt ind paa høire eller venstre Side, og det seer ud, som Maanen svingede lidt frem og tilbage. Dette kaldes Maanens Libration, eller dens Rysten paa Hovedet, og har sin Grund i, da Maanen ikke er nogen regelmæssig Kugle, at dens Tyngdepunkt ikke ligger i Midtpunktet, men noget nærmere Jorden.

Ligefør Nymaane staaer Jorden, Solen og Maanen i samme Retning. Solen og Maanen staaer op og gaaer ned sammen, saa Maanen sees ikke fra Jorden. Den er da ovenfor eller nedenfor Solen, mellem denne og Jorden, og vender sin uoplyste Side mod os. To Dage efter er den flyttet saameget øst for Solen, at vi kunne see en svag Rand af den oplyste Deel, og vi sige: Maanen tager til. Den bliver hver Aften en Time længere oppe paa Himmelen, indtil den efter 14 Dages Forløb omtrent staaer op naar Solen gaaer ned, og vi have da Fuldmaane og see hele den oplyste Flade. Saa begynder de mørke Aftener; Maa-

nen vedbliver at staae en Time sildigere op. Ved sidste Qvarteer, henad Midnat, saa skinner den kun i Morgentimerne, indtil den atter forsvinder og staaer op og gaaer ned med Solen. Da befinde vi os atter ved Nymaanens Begyndelse, hvorfra vi gik ud. Ved Fuldmaane er Jorden mellem Maanen og Solen, altsaa Maanen længst borte fra denne.

Ogsaa i Maanens Stilling for os aabenbarer sig den høieste Viisdom. Da Fuldmaane altid vil være, naar Maanen staaer ligeoverfor Solen, saa vil denne om Vinteren, naar vi trænge haardest til den, være høiest paa Himmelen, hvor Solen findes om Sommeren, medens den om Sommeren vil staae lavt, hvor Solen viser sig om Vinteren. Derfor see vi kun i den lange Vinternat Fuldmaanen næsten lodret over Hovedet.

Ikke altid gaaer Maanen ved Nymaane foroven eller forneden forbi Solen, undertiden passerer den tvers over Skiven og bedækker denne omtrent, eller en Deel af den for os og vi kalde det for en Solformørkelse. Vi see den uoplyste, mørke Maaneflade ved Dagen formørke Solskiven. Ved Fuldmaane kan et andet Phænomen indtræde. Jordens uoplyste eller Natside kaster en meget lang Skygge ud i Universet paa over 150,000 Miil. Denne ender sig som en spids Kegle. Kommer nu Maanen til at passere denne Skygge, som kun kan skee i dens Stilling som Fuldmaane, da bedækker Jordskorpen dens Skive, der indhylles i Mørke, og skjules for Sollyset. Dette kalde vi Maaneformørkelse.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 256.)

Certificat.

„Herved bevidnes, at i en General-Conference, afholdt af de Sidste-Dages Hellige i Qvincy, Adams County, Illinois, den 4de Mai 1839, under Præsidium af Joseph Smith, jun., blev der vedtaget, at Almon W. Babbitt, Erastus Snow og Robert B. Thompson beskikkes som omreisende Agenter for at samle saamange af de æreskjændende Skrifter og Løgne, der ere udspredte om de Sidste-Dages Helliges Kirke, samt saamange historiske Facta, der vedrøre nævnte Kirke, som muligt.

Joseph Smith,
Præsident.
James Mulholland,
Skriver."

Søndagen den 5te. Conferencen fortsattes Kl. 10, og aabnedes med Bøn og Sang, hvorefter man eenstemmig vedtog:

1) At denne Conference sender en Delegeret til Washington for at fremlægge vor Sag for Hovedregjeringen, samt at Præs. Rigdon bliver denne Delegerede.

2) At Almon W. Babbitt sendes til Springfield i Illinois med Fuldmagt til at varetage Kirkens Affairer derstedes i enhver Henseende, overeensstemmende med Jesu Christi Orden.

3) At Oberst Lyman Wight bliver beskikket til at samle alle de eedlige Vidnesbyrd, som skulle sendes til Washington.

Eftermiddagen benyttedes af Præsidentskabet og de tilstedeværende af de Tolv til at give nyttige Lærdomme. Kl.

5 hævedes Conferencen, overeensstemmende med Gaarsdagens Beslutning, til første Løverdag i October i Commerce, Illinois.

Joseph Smith,
Præsident.
James Mulholland,
Skriver.

I en Conference, afholdt i Quincy, Illinois, den 6te Mai 1839, under Præsidium af Joseph Smith, jun., bleve følgende Resolutioner eenstemmig vedtagne:

1) At Eldsterne Marks', Graingers og Biskop Whitneys Familier skulle ophølde sig blandt os for Nærværende.

2) At Eldste Marks herved beskikkes til at præsidere over Menigheden i Commerce, Illinois.

3) At Biskop Whitney ligeledes begiver sig til Commerce og der virker i Fællesskab med Kirkens øvrige Biskopper.

4) At Broder Turleys Bøssemagerværktøi skal afbenyttes til Kirkens fælles Bedste, indtil hans Tilbagekomst fra Europa.

5) At følgende Brødre af de Halvfjerds have dette Raads Samtykke til at ledsage de Tolv til Europa, nemlig Theodore Turley, George Pitkin, Joseph Bates Nobles, Charles Hubbard, John Scott, Lorenzo D. Young, Samuel Mulliner, Willard Snow, John Snider, William Burton, Lorenzo D. Barnes, Milton Holmes, Abram O. Smoot og Elias Smith, samt følgende Overpræster: Henry G. Sherwood, John Murdock, Winslow Farr, William Snow og Hiram Clark.

6) At det for Fremtiden bliver en fast Regel, at de af de Halvfjerds, som ikke tidligere have prædiket, skulle fritages for at blive sendte paa udenlandske Missioner.

7) At Eldste J. P. Green bliver beskikket til at præsidere over Grenene i New York og Omegn.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præs. Daniel H. Wells,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 29de Marts 1863.

(Fra „Deseret News.")

Jeg er glad og taknemmelig fordi jeg, ligesom I, Brødre og Søstre, er kaldet til at tage Deel i det sidste Dages store Værk. I en saadan Kaldelse burde hele vor Interesse bestaae, da det alene er de Principer, som indeholdes i dette Værk, der kunne frelse Menneskene. Min Sjæl glæder sig ved dem og ved at de skulle forkyndes for Alle, om end hele Verden sætter sig derimod.

Vi leve paa den Tid, om hvilken de hellige Propheter talede, da de Ugudelige skulde „holde et Menneske for en Synder for Ordets Skyld; og stille Snarer for den Retfærdige i det Øde." Jeg har ofte tænkt paa, at Verden veed ikke hvori Lydighed mod Gud bestaaer. De Lærde lægge megen Vægt paa denne eller hiin Lærdom, som nødvendig til Frelse, hvorpaa Ingen har tænkt, der har været udsendt af Gud for at vise Menneskene Veien til Saliggjørelse. De have givet Love og Regler for Troen og indført kirkelige Forordninger, om hvilke der ikke tales i Bibelen eller nogen af de Aabenbaringer, jeg kjender.

Lydighed mod Gud er Retfærdighed mod ham. „Jesus svarede og sagde: om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham og vi skulle komme til ham, og tage Bolig hos ham." For at vi kunne blive et helligt og retfærdigt Folk, er det nødvendigt at vi lytte til og adlyde hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund, gjennem de af hans Tjenere, som han har sat til at styre sit Rige paa Jorden. Dette er den Retfærdighed, vi skylde Gud. Der siges, at vi kunne ikke gjøre Noget for vor himmelske Fader, thi om han var hungrig, vilde han ikke bede os om Brød osv., men vi kunne opfylde de Pligter, vi have mod ham, ved at handle saaledes mod vor Næste, som vi skulle; paa denne Maade kunne vi vise os lydige mod vor Fader i Himmelen. „Og Kongen skal svare:

sandelig siger jeg Eder: hvad I have gjort mod Een af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig." Hvem har vel større Leilighed til at gjøre Godt mod Brødrene end de Sidste-Dages Hellige? Hvem Andre end vi kunne bedre vise sin Tro i sine Gjerninger?

Jeg vil nævne Israels Indsamling som een af de mange Leiligheder dette Folk har til at vise sine gode Gjerninger mod deres Brødre, der ere ude mellem de forskjellige Nationer og som mangle Livets Nødvendigheder; som Dag for Dag trygle baade Gud og deres Medbrødre om timelig Frelse. I disse Dale har Folket det godt; vi ere rige; vi have været heldige i vore Bestræbelser og vi kunne med Lethed vise vor Kjærlighed til Gud og hans Rige ved at give en Deel af vore Midler til Hjælp til de Fattiges Hjemsamling fra Babylon. Mange troe, de have gjort Alt, hvad de kunne gjøre, men jeg synes at vi, som et Folk betragtet, kunne gjøre endnu mere for at samle Israel, hvilken er en Deel af det store Værk, der skal udføres i de sidste Dage. Vor Religion byder os at gjøre Alt, hvad vi kunne, for at hjælpe vore Brødre og Søstre, der sukke i Nød og Elendighed i Babylon og sætte dem i en Stilling, liig den, hvori vi selv ere, i disse fredelige Dale, hvor de kunne være befriede fra Synd og Trældom, hvorunder de have sukket til nærværende Tid. Vi, som ere her, have saavidt bevirket vor Udfrielse, idet Herren har været saa naadig mod os at føre os til dette Sted, hvor vi ere blevne rigelig velsignede, og hvor Ingen behøver at mangle Livets første Fornødenheder. Hvormeget ville vi yde til Hjælp til Udfrielsen af vore Brødre og Søstre, som hige lige saameget som vi efter at sætte hele deres Interesse i Guds Sag her paa Indsamlingsstedet, hvor de kunne nyde Opbyggelse ved de Lærdomme, vi mo tage Tid efter anden. Jeg har mange Gange tænkt paa, at vi ikke tilfulde skattere den Naade og Velsignelse, den Almægtige har skjænket os; dersom vi gjorde det, skulde vi vise vor Taknemmelighed i vore Gjerninger ved at hjælpe dem, der længes saa inderlig efter at blive udfriede fra Babylon, og komme til dette Sted, hvor de kunne blive deelagtige i de samme Velsignelser, vi nyde.

Verden er imod os, som jeg sagde før, men vi have Intet at gjøre med den; vi skulle blot gjøre vor Pligt og understøtte retfærdige Principer, altid havende Guds Herlighed for Øie; heri vil han hjælpe os og tilsidst bringe os seirrig ud af Kampen mod Mørke og Ugudelighed. Vi have Aarsag til at være taknemmelige fordi vi, som et Folk betragtet, nyde Fred og Stilhed; vi have Grund til at udtrykke vor Glæde for Hærskarernes Herre, som har været en god og venlig Fader mod os fra vor tidligste Opkomst indtil denne Dag. Er der Noget, vi kunne tænke os, som han ikke har skjenket os? Leve vi ikke paa den Tid da han har aabenbaret og gjengivet sit hellige Evangelium og sendt sine Budbærere med Sandhedens Lys, og ere vi ikke deelagtiggjorte i dette? Have vi ikke sat vore Fødder paa Saliggjørelsens Klippe? Har han ikke befriet os fra onde og ugudelige Menneskers Magt og givet os et Tilflugtssted, hvor de Uretfærdige ikke kunne skade os eller gjøre os bange, men hvor vi i Fred kunne dyrke ham? Har han ikke velsignet dette Land overmaade, saa at det frembringer Overflødighed af Alt, hvad vi behøve? Har han ikke skilt os fra vore grumme Fjender og givet os Indflydelse over dem, hvorved vi ere satte istand til at reise frem og tilbage fra Sted til Sted med ligestor Sikkerhed for vort Liv. Hvorledes kunne vi vise ham den tilbørlige Taknemmelighed, Priis og Ære, og vise

ham, at vi skattere de mange Velsignelser, han har skjenket os? Jeg kjender ingen anden Maade at gjøre dette paa end at være lydige til de Opmuntringer og Lærdomme, vi Tid efter anden modtage, og vise, at vi frivillig ville gjøre Alt, hvad vi kunne for at fremme hans Sag her paa Jorden.

Lad os ikke holde os tilbage, naar Noget skal gjøres, som kan fremme Herrens Værk, men lad os undertrykke de Fordomme og Traditioner, vi maatte have eller som maatte opstaae i os. Naar Herren befaler os, lader os da adlyde, hvad han byder os at gjøre. Ligesom Folkemassen gjør Plads naar en Konge viser sig, saaledes skulle vi lade alle vore Bekymringer og Betænkeligheder vige tilbage for Guds Ord og den Viisdom, som udgaaer fra ham; lad Alt bøie sig for de Principer og Lærdomme, vi modtage fra ham gjennem hans Tjenere. Saaledes har jeg altid følt siden jeg lærte Evangeliet og dette Folk at kjende.

Evangeliet forkyndes ikke i en Afkrog af Verden, men det tilbydes alle Folk; de Gode og Oprigtige have Leilighed til at annamme den samme Sandhed, som vi have adlydt, hvis de ønske det, om ikke, da skulde det derfor ikke være hverken dem eller os til en Anstødssteen. Vi have paataget os at understøtte og udsprede de Sandheder, der ere blevne aabenbarede til os i disse sidste Dage; skulle vi da nu svigte vore tidligere Forsætter, eller skulle vi skamme os ved at bekjende vor hellige Sag fordi Andre pege Fingre af os? Gjør det Noget til Sagen hvad Andre tænke om os? Nei, vi skulle kun være mere forenede og gaae fremad paa den Vei, vi have begyndt at vandre paa.

Der er vistnok Ingen i denne Kirke, som ikke har det Vidnesbyrd, at dette Værk er paabegyndt af Himmelens Gud. Tusinder udenfor Menigheden vide, at det er sandt, men ville dog ikke adlyde det. Aanden er nødt til at troe og modtage denne Sandhed efter det Vidnesbyrd, den faaer, men formedelst Haardhjertethed og Stolthed vil den store Mængde ikke bekjende det aabent og ærligt, skjøndt de gjøre det hemmeligt. Lad Menneskene gjøre hvad de ville, det er ingen Grund for os til at trække os tilbage, forandre vor Mening eller afvige fra den Vei, vi have slaaet ind paa; lad os hellere vandre fremad og vise Herren, at vi ville være trofaste mod ham.

Vi leve i et frit Land, hvor Kraften boer i Folket eller skulde idetmindste gjøre det. Vi have stor Frihed, uagtet man har anstrengt sig for at berøve os dette Gode; alligevel er Herren ikke ligegyldig for os, thi han leder og styrer Menneskenes Handlinger til Gunst for os, mere nu end nogensinde før, eller rettere, nu see vi bedre Herrens Styrelse med os; thi det er jo klart, at han altid har været med sine Børn; Himlene have været tillukkede for Menneskene i lang Tid, men nu er hans Handlemaade med de tidligere Slægter tydeligere for os at see; vi kunne nu bedre see hans Fodspor og vi fatte lettere den Maade, hvorpaa han handler og udfører sine Hensigter til Frelse for Verden, til Udryddelsen af Synd og Ugudelighed og til Oprettelsen af hans Rige, hvilket de gamle Propheter saae skulde gjenoprettes paa Jorden i de sidste Dage. Vi have paataget os at gjøre hvad vi kunne for at fremme hans Rige, hvis Regent tilsidst skal regjere over hele Jorden, og alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk skulde erkjende Guds Kraft, naar Jorden skal være oplyst af hans Herlighed og være beredt for hans Gjenkomst.

I disse Dale boer Kjærnen af et Folk, der er indsamlet fra alle Jordens Natio-

ner i den udtrykkelige Hensigt at understøtte hellige og retfærdige Principer, som den Almægtige har aabenbaret og danne et Slags Samfund, der kan opholde sig selv uden Hjælp af Fremmede. De Sidste-Dages Hellige have forsamlet sig her for at vise Herren og hele Verden, at de kunne regjere sig selv og derved bevise, at de Lærdomme og Grundsætninger, Gud har aabenbaret til dem, ere af den Beskaffenhed, at de kunne bringe Harmoni og Enighed iblandt Folk af alle Slags ved Overholdelse og Efterlevelse af disse Guds Aabenbaringer. Det er derfor Fjendens Pile ere rettede mod os for om muligt at omstyrte og ødelægge den Grundvold, hvorpaa vi have bygget.

Vi have fuldkommen Vished om, at dette Værk er oprettet af Gud; vi have Kundskab om Gud, vor himmelske Fader, og om hans Søn Jesus Christus; vi vide paa hvem vi haabe; vi forstaae, at de Lærdomme, vi have annammet, ere grundfæstede paa en sikker Grundvold og at de ere sande; Sandheden er evig og vil føre til Ophøielse i Guds Rige, hvis vi ere trofaste mod den og mod hinanden. Vi gjette os ikke til dette eller famle i Mørke efter Vished derom. Vi skulde derfor afvende enhver af Fjendens Pile, ikke alene dem, der ere rettede mod os selv, men ogsaa dem, der ere bestemte til at ramme vore Brødre og Søstre. Naar vi see vor Broder er i Fare, skulle vi advare ham og bruge al vor Flid for at hjælpe ham til at vandre trofast fremad paa den rette Vei; vi skulle beskytte hinanden fra Fjendens Magt og forsøge paa at drage dem tilbage, der ere gaaede udenfor den til Saliggjørelse slagne Vei og vise dem et følgeværdigt Exempel. Vi skulle vaage over de Unge og Uforstandige og lære dem de Principer, som ere beregnede paa at bringe dem paa den Vei, der fører til Liv og Ophøielse; vi skulle prøve paa at overvinde enhver Svaghed og bortjage alle urene og uædle Tanker og Ønsker og aldrig sætte vor Fod paa de forbudte Stier. Altfor ofte see vi Ligegyldighed og Skjødesløshed iblandt dette Folk i de Punkter, jeg her har omtalt.

Vi burde indpode i vore Børn det rette Begreb om Ærefrygt for Gud; vi skulle lære dem at tale Sandhed, saa at naar de voxe op de da kunne modtage og skattere hellige Principer, som, naar de efterleve dem, ville sætte dem i Besiddelse af evigt Liv og Frelse. Mange tale ofte ligegyldigt om de hellige Ordinantser, som vi skulle agte og ære. Naar jeg har hørt Nogen gjøre det, har jeg altid sagt, at det vilde fornøie mig mere, hvis de ikke spøgede med det, jeg betragtede som helligt. Jeg erindrer at en Mand i Nauvoo, som var godt kjendt af de Hellige der, engang i et Selskab sagde til Violinspilleren: „Lad mig velsigne den gamle Violin, saa vil De maaskee ikke have saameget Bryderi med Strengene.“ Jeg var dengang Hedning, som man kaldte os, og han troede formodentlig, at en saa god Spøg med det, der var helligt, vilde more mig, men siden den Tid har jeg altid foragtet ham fordi han brugte et saadant Udtryk og gjorde Spas af en af de hellige Ordinantser, som han selv syntes at troe. At spøge med det, der er helligt, klinger daarligt i mine Øren. Jeg troer ingenlunde, at de, der gjøre saaledes, mene noget Ondt dermed, men det har en skadelig Indflydelse paa vore Børn, som vi burde lære at have Agtelse og Ærefrygt for hellige Ting. Det vilde være godt, om de fik det Begreb indpodet at gjøre Ret fordi de elske det Rette, og ikke afholde sig fra at gjøre Ondt blot fordi de ere bange for at Nogen skal see det. Lad Kjærligheden til at handle rigtigt voxe op med dem, thi det er Bevidstheden

om at de gjøre det Gode, og ikke det Onde, der skal bevare dem i Fristelsens Time. At elske Ret og Sandhed skulde indprentes i deres unge og boielige Sind, saa at Kjærligheden til det Ædle og Gode kunde voxe efterhaanden som de voxe, og blive stærkere hos dem ligesom de tiltage i Styrke, elskende Sandheden for dens Skjønheds Skyld og Guds Befalinger fordi de ere værd at elske. Mennesket undlader ofte at handle rigtigt fordi han er bange for den Dom, Verden vil fælde over ham, eller for at man skal pege Fingre af ham. Verdens Dom skulde ingen Betydning have for os, naar vi vide vi handle retfærdigt; at behage Gud og gjøre hans Villie, skulde være vort Løsen; det samme skulde vi lære vore Børn; vi skulde formane dem til at leve helligt og dydigt for at behage vor himmelske Fader og lære dem at afsky det Onde fordi det mishager ham. Naar Barnet bliver bekjendt med den Ugudelighed, der existerer i Verden, lærer det Hykleri og alle andre tænkelige Laster, og Frygten for at Nogen skal lee af dem, eller hvad man tænker om dem, har en stor Indflydelse paa det barnlige Sind. Derfor er det høist nødvendigt at lære dem at indsee det Rigtige i at være ærlig og sømmelig, saa at de maatte være stærke i Prøvens Stund. Den Pligt, Forældre have, at opdrage deres Børn, burde ingenlunde forsømmes, fordi det er medens Barnet er ungt man har den største og varigste Indflydelse over det. De Hellige i disse Dale have god Leilighed til at opfylde denne hellige Pligt, fordi vi her leve adskilt fra den ugudelige Verden, i hvilken vi ikke vilde have de Rettigheder og Friheder, som vi nyde her. Her leer Ingen af et Barn, fordi dets Fader og Moder ere Sidste-Dages Hellige. Lad os da, Brødre og Søstre, opfylde de Pligter, der ere paalagte os, handlende i Overeensstemmelse med de Lærdomme, der ere blevne aabenbarede; lad os leve efter vor hellige Religion, at vi kunne nyde de Velsignelser, den Almægtige vil skjænke os, naar vi ere beredte til at modtage dem og gjøre Brug af dem for os selv og ogsaa benytte dem til Fordeel for den Sag, vi ere interresserede i.

Barnet maa først kunne skjelne mellem Godt og Ondt og være i Besiddelse af en god Forstand, førend Faderen kan betroe det noget af Vigtighed til Udførelse; saaledes er ogsaa vor himmelske Faders Handlemaade med os; han veed bedre end vi, naar det er meest passende for os at modtage store Velsignelser, som kunne være os til Gavn. Vi skulle først gjøre rigtigt Brug af de Velsignelser, han allerede har skjenket os, og ikke bekymre os om hvad Fremtiden vil føre med sig, eftersom det ligger udenfor vort Omraade. Naar vi blot vandre fremad paa den Vei, jeg ved mine Bemærkninger har søgt at vise Eder, ville vi erholde Alt, hvad der er nødvendigt for os i rette Tid. Ved at benytte hvad vi allerede have faaet, ved at holde os rene og ubesmittede af denne Verden og ved at vandre fremad i Tro og Lydighed til Gud, ville vi erholde flere Velsignelser end vi have tænkt paa; thi der staaer skrevet „intet Øie har seet og intet Øre har hørt og det er ikke opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud haver beredt dem, som ham elske".

Det er ikke min Hensigt at henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa Fremtiden og glemme de Velsignelser, vi nu nyde eller de Pligter, der ligge os nærmest. Lad os tænke paa de Velsignelser, vi nyde idag; lad os see tilbage paa Fortiden og erindre os alle de Goder, der have tilflydt dette Folk, om hvilke vi kunne læse i vor Kirkes Historie; lad os ikke standse nu og sige, vi have Alt, hvad vi behøve, men idet vi ønske os Velsignelser,

som ligge foran os i den store Fremtid, bør vi ikke tilsidesætte eller lade haant om de Goder, vi kunne erholde idag, men bestandig leve efter vor hellige Religion, flittige og trofaste i Udførelsen af vore Pligter idag, holdende os nær til Herren, i hvis Hænder vi ere og hvis Børn vi bekjende at være, havende Tillid til ham og hans bemyndigede Tjenere paa Jorden, saa vil Lyset og Kundskaben voxe i os og Velsignelser ville stadig tilflyde os. Det, vi have at udføre i den nærmeste Fremtid, er at tjene Gud og indrette os et lykkeligt og behageligt Hjem; at benytte Alt, hvad Jorden frembringer til vore Fornødenheder; at bygge Huse, lave Veie, dyrke Jorden, plante Frugthaver og Viingaarde som ogsaa at hente Tømmer fra Bjergene osv.

Disse Arbeider maae vi udføre for at sikkre os vort Ophold; paa samme Tid vi udføre dette, vise vi for Herren, at vi ønske at være et Folk, nidkjært til alle gode Gjerninger; et Folk, som vil gjøre hvad han befaler det; ved dem vil han oprette sit Rige paa Jorden og de skulle danne et Samfund, som i enhver Henseende styres og ledes af den Høiestes Aabenbaringer. Dette Folk er det bedst regjerede i hele Verden, og hvad der naturligviis bidrager meest hertil er, at vi have den bedste Regjering. I Spidsen derfor staaer vor himmelske Fader, fra hvem al Viisdom, Sandhed og Retfærdighed udgaaer. Om vi end have mange Vanskeligheder at overkomme, have vi ogsaa Meget til at opmuntre os; vi kunne gaae til Kilden, fra hvilken alt Godt udrinder; Intet kan sammenlignes med dette. Burde vi ikke føle os opmuntrede og tilfredse og være taknemmelige mod Gud, som er en kjærlig Fader mod os og som har vaaget over os til denne Dag, ikke at tale om den herlige Fremtid, han har aabnet for os.

Dette Folk har en Fremtid, hvorom Verden ikke har drømt. Den Tid vil komme da de, som nu søge at udrydde os af Jorden, ville komme hulkende og bukkende for os, lydige og føielige mod os. Dette skulde dog ikke i mindste Maade virke til at gjøre os stolte eller hovmodige; vi skulle kun gjøre Ret og søge at tjene Gud af et oprigtigt Hjerte, paa det at hans Villie kan skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen. Herren vil ikke tage sin Haand tilbage eller lade sit Folk vandre alene, men han vil hjælpe dem fremad, som ere trofaste mod ham. Retfærdighed skulde herske iblandt dette Folk og Ugudelighed aldeles udryddes iblandt os; om Nogen her ønsker at vandre fremad i Vederstyggelighed, og ikke fryde sig ved de hellige Lærdomme, vi have, saa vil det være bedst for Saadanne at opsøge sig et andet Sted, hvor de kunne finde deres Ligemænd og hvor de ikke ville blive forhindrede i at gjøre det Onde. Ingen har Ret til at gjøre Ondt, om man endog besidder Magt dertil. Der er intet Forbud mod at gjøre Godt, men mod det Onde. Mennesket kan have Magt til at gjøre Ret eller Uret, men han er ansvarlig for hvorledes han bruger denne Magt.

Maa Gud velsigne og hjælpe os til at handle retfærdigt, til at holde hans Bud og Befalinger og være lydige mod ham i alle Ting, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Correspondance.

(Fra „Millennial Star.")

Amerika.

Store Saltsøstad, den 22de Febr. 1863.

Præsident G. Q. Cannon.

Kjære Broder!

Tilstanden i vort Territorium er omtrent som sædvanlig. Alt er Fred og Stilhed, og almindelig Lykke og Tilfredshed hersker, uagtet Enkeltes Knurren. Jeg troer Selskaber have været hyppigere i den senere Tid end forhen. Vor saakaldte Selskabssal her i Byen har i lang Tid været afbenyttet tre Aftener i Ugen til Dands, foruden de almindelige Sammenkomster af Medlemmerne i de forskjellige Distrikter i Byen. En god Orden har herskat og Intet er foregaaet, hvorover man kunde anke, hvilket viser, at de Hellige voxer i Kundskab om Himmelens første Lov, som jo er god Orden. Vort Theater har, ved de atten Forestillinger, som allerede ere givne, gjort Byen og Folket Ære, skjøndt Soldaterne fra Camp Douglas ved adskillige Leiligheder have søgt at vække Forstyrrelse; Politiets Paapasselighed har dog hidtil tilintetgjort deres Anstrengelser. Man har forskjellige Onder at klage over i Theatret, hvilke udentvivl ere Vaner, som man har bragt med sig fra Verden. Eet af disse er den Puffen og Støden, der er for at faae Pladser, naar Dørene blive aabnede. Der er ingen Nødvendighed for dette, og det synes mig, at det ikke tjener til Roes for et Folk, der i andre Henseender er længere fremme end dem, der boe i den nærmeste Deel af Landet. Jeg veed ikke, om det er dem, som have fulgt Apostler og Propheter i mange Aar, eller det er de nyere Ankomne, der gjøre sig skyldige heri, men jeg vilde ønske, at Enhver, der foraarsager denne Ulempe, vilde overtænke dette og spørge sig selv hvorledes Gud og gode Mennesker seer paa saadan en Adfærd. Et andet Onde er den slemme Vane Nogle have, at stampe og raabe som Tegn paa Bifald, naar Noget morer dem. Naar jeg hører denne Slags Tilkjendegivelse af Tilfredshed, tænker jeg ofte paa de Belærelser, vi fik herom for flere Aar siden i Nauvoo. Broder Joseph sagde os, at hvis Guds Engle vare tilstede i de Helliges Forsamling, og een af de tilstedeværende Brødre eller Søstre blot lo høit, da vilde Englene øieblikkelig forlade Stedet. Høi Latter og Stampen med Fødderne er, mildest talt, upassende for de Hellige og burde ikke finde Sted. Man kan ikke have Noget at indvende imod Klappen i Hænderne, som et Tegn paa Bifald, thi jeg troer vi kunne læse, at Englene klappede i Hænderne af Glæde og at gode Mennesker undertiden raabte af Tilfredshed, men dog aldrig i den Grad, som vi ere Vidner til i Theatret. Med disse Undtagelser ere Forestillingerne paa Theatret gaaede godt af, og Efterspørgselen efter Billetter til den næste Forestilling synes at være et Tegn paa Tilfredshed med den foregaaende. Vi have nu lukket Theatret i to Uger til den 3die Marts, saa ville vi atter fortsætte 10 eller 12 Aftener, efter hvilken Tid Foraarets Komme og vore Forretninger ville nøde os til at standse i denne Saison.

Vi have ofte Beviser paa, at Gouverneur Harding og Dommer Waite og Drake gjøre Alt, hvad de kunne, for at bringe det til et Sammenstød mellem de Forenede Staters Regjering og os. Fornylig indbragte en Committee til Con-

gressen i Washington Spørgsmaal om Gouverneur Hardings Budskab til den lovgivende Forsamling i Utah var bleven holdt tilbage osv., hvilket tydelig beviser mit Udsagn. Committeen gav da den bittre Rapport, som De vist vil have læst i Bladene; men da Sessionen, i hvilken Congressen skal være samlet, snart er tilende, og eftersom der er saameget Andet at gjøre, der ligger nærmere og er af større Vigtighed, vil Committeens Rapport formodentlig blive liggende hvor den er og senere gaae til Forglemmelse. Det er imidlertid vist, at dersom Regjeringen ikke havde nok at bestille med deres egne Affairer, vilde den overrumple os. Hvorfor? For at tilfredsstille politisk Had og for at efterkomme de Raab, den hyklerske Pøbel har udstødt mod os. Hvis Gouverneur Harding havde forsøgt at give et saa fornærmende og ærekrænkende Budskab til nogen anden Forsamling af Mænd, som det, han gav til Utahs Rigsdag, betvivler jeg han nogensinde vilde have faaet Leilighed til at udstede noget oftere.

De Frivillige fra Californien, som have leiret sig ved Camp Douglas, forholde sig rolige siden Træfningen med Indianerne. Det var en dyrekjøbt Seier. De paalideligste Efterretninger meddele, at 140 Mand bleve dræbte, saarede eller frøs ihjel. En stor Deel af Oberst Conners Folk ville aldrig mere være istand til at forrette Tjenesten. Siden Sammemstødet mellem Indianerne og dem, have de brugt deres Theater til Hospital, og deres Spil er saaledes endt, idetmindste for en Tid. Man siger, at de have faaet Ordre til at drage bort herfra i Foraaret, og jeg tvivler ikke heller derpaa.

Medlemmerne af de Forenede Staters Høiesteret samles om to Uger. Om de ville gjøre noget ved Loven om Polygami, vil Fremtiden vise. De have udentvivl Villien dertil, men hidtil have de forholdt sig rolige og arbeidet i Smug. Mislykkes deres Plan, er det ikke første Gang, at Taaber ere blevne skuffede, naar de strede mod Principer og Lærdomme, som baade Gud og Himmelens Hærskarer understøtter.

Præsident Youngs Helbred er god. Han har reist mere omkring i Vinter end sædvanlig. I Søndags besøgte han Davis County og kort forud havde han gjort en Tour til Tooele. De Lærdomme, han giver, ere faderlige og velmeente, men bestemte. Det synes ikke han foruroliges af de Hyl, vore Fjender, baade hjemme og ude, opløste. Brødrene Kimball og Wells have været skrantne hele Vinteren, og have maattet forholde sig i Rolighed.

Førend dette Brev naaer Dem, vil De vist erfare, at Nathaniel V. Jones døde i Søndags, efter kun at have været syg i otte Dage. Hans Bortgang var baade pludselig og uventet, og han vil dybt savnes, ikke alene af sin Familie, men ogsaa af sine Venner.

Der er al god Grund til at troe, at vi ville faae en ny Oversvømmelse i Foraaret. Bjergene ere opfyldte med Snee og endnu sneer det lidt næsten hver Dag. Utah Søen er endnu to Fod over dagligt Vande, og Vandet i Jordan River er nærved at gaae over sine Bredder. En ny Oversvømmelse saa hurtig paa den anden, vil udentvivl gjøre megen Skade. Det vil maaskee blive seent inden Vognene kunne komme ned til Staterne for at møde Emigranterne, men sidste Aars Erfaring i denne Henseende lader al Frygt tilbage for at komme for seent. Jeg erfarer, at De vil blive underrettet om at have alle Emigranterne ved Florence mellem den 1ste og 15de Juli; hvis dette skeer, ville Vognene være tidsnok nede for at føre dem over Sletterne. Det vilde være mig kjært at see en stor Emigration komme lykkelig herop iaar; hvorledes det

vil blive, kan jo Ingen forudsee. Skjøndt flere Ting see mistænkelige ud, haaber jeg dog, at Herren vil lede Alt til sit Folks Bedste og til sine Hensigters Udførelse.

Maa Gud velsigne og bevare Dem og Deres trofaste Medarbeidere i Evangeliet er mit Ønske.

Deres Broder i Pagten
William Clayton.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Hvorvidt Fortidens Historie kan tjene os til Rettesnor.

Menneskene regjeres for en stor Deel af forudgaaede Exempler, som man overveier og senere bestemmer som Mønster til Efterlignelse ved fremtidige lignende Tilfælde. Visse Aarsager frembringe sædvanligt visse Virkninger, og naar Omstændighederne og Aarsagerne ere af samme Slags som dem, man tidligere have iagttaget, forventer man ogsaa de samme Virkninger, som frembragtes ved første Iagttagelse. Naar usædvanlige Omstændigheder af en fremragende Art indtræffe, optegnes Følgen deraf, og denne Optegnelse bliver da en Rettesnor ved alle lignende Tilfælde i Fremtiden. Derfor tages der saameget Hensyn til forudgaaede lignende Tilfælde i Folkeforsamlinger og i retslige Kjendelser, og ved samme Lys prøver Statsmænd og Politikere at læse Fremtidens Historie; de ville gjerne afsløre de store Forviklinger i fremtidige Begivenheder ved Henviisning til det Forbigangne, og dømme efter de Regler, de have dannet sig ved tidligere Iagttagelser; de ville afværge de Vanskeligheder, de see i Fremtiden og bringe Fred og Sikkerhed istedet. Historien gjentages ofte, og den samme Tilstand, hvori Nationer vare for flere Aarhundreder siden, vil vise hvilke Omvæltninger, der vil foregaae nu, dog med de Forandringer, som Omstændighederne bevirke. Politikere kunne derfor ofte forudsige Følgen af de revolutionaire Optrin saavel som den Skjebne, der vil ramme de Kongeriger, der ere i en Overgangstilstand.

Der gives dog Eet, for hvilket ingen Rettesnor haves, og hvorefter Mennesket forgjeves seer tilbage paa Fortidens Historie; men vilde han søge rigtigt efter og gaae tilbage i Tiden til et vist Punkt, kunde han lære meget derved, om han end ikke fandt Regler for det Ene, vi mene, nemlig Guds Rige. Evangeliet har siden dets Gjengivelse i de sidste Dage havt en større Udvikling end nogensinde før. Det er vel muligt, at Udfaldet af dets Forkyndelse har fundet sin Lige, da Jesu Apostler levede paa Jorden i gamle Dage, men dets Fremadskriden i vor Tid har bestandig frembragt noget Nyt, der har sat dem i Forlegenhed, som vare ivrige efter at nedrive, hvad Herren havde opbygget, og som forgjeves søgte at berolige sig ved at henvise til de gjentagne Feil, som Bedragere have gjort sig skyldige i, og derpaa begrunde Haabet om Guds Riges hurtige Tilintetgjørelse. Hvis disse Daarer ligesaa

flittigt vilde undersøge Jesu og Apostlernes Forudsigelser om den Skjebne, der vilde ramme Jøderne, fordi de vare blodtørstige og forkastede Evangeliet, og den frygtelige Propheti om Jerusalems Ødelæggelse, Jødernes Elendighed, Fornedrelse og lange Adspredelse, og naar de da havde dannet sig en Regel, hvorved de vilde blive ledet til at annamme Guds Tjenere, som ere beskikkede til at prædike Evangeliet, vilde da al Elendighed, Krig og Blodsudgydelse være undgaaet? ja, Jøderne vilde have handlet anderledes, naar de havde fundet denne Regel og adlydt Evangeliet. Herren opfyldte, hvad han havde sagt, og han lod sine Trusler gjennemføre paa et ugudeligt og stridigt Folk, hvor naturlige Midlerne, han brugte, end syntes at være. Jøderne have bestandig med Stolthed i Hjertet tilbageviist Herrens Naadesbeviisninger mod dem og have bragt Følgerne af deres Gjenstridighed over sig. Christendommen kan læse sin Dom, naar den betragter Jødernes Skjebne; thi det vil ikke gaae de saakaldte Christne bedre, hvis de vedblive at forfølge Guds Tjenere og forkaste Evangeliet, der tilbydes dem.

Endskjøndt der ikke mangler Exempler paa hvorledes det vil gaae dem, der ere opsætsige og gjenstridige mod Herren, hjælper det dog kun lidt til at fremme Guds Rige. Dersom det blot var en menneskelig Opfindelse, dannet efter Menneskets Viisdom, opholdt ved hans Kraft, udstrakt saavidt hans Indflydelse rakte og regjeret ved hans Klogskab alene, kunde dets Fremtid læses ved den menneskelige Forstand, naar Kundskaben om Fortiden blev tagen tilhjælp. Det kunde da betragtes som Spiren til en Stat eller Magt, som paa een eller anden Dag vilde indtage sin Stilling ved Siden af Jordens Nationer formedelst dens Vælde, Kraft og Betydning og blive som enhver anden Stat, underkastet de samme Omvæltninger og Forandringer og indblande sig i den samme Strid og Misundelse, som forstyrrer Nationernes Fred og som forhindrer dem i at være lykkelige. Skjøndt Guds Rige om kort Tid alligevel skal anerkjendes som en Magt paa Jorden, er dets Bestemmelse dog af en høiere Natur end man vil tilskrive det. Hensigten med dets Oprettelse paa Jorden er større end den, de andre Nationer tragte efter; dets Formaal er Menneskeslægtens Gjenfødelse og Oprettelsen af Guds Regjering paa Jorden. Vore Ældster have forkyndt dette i flere Aar; Herren vil sikkerligen udføre dette; han har udrakt sin Haand for at gjennemføre sine Hensigter, og hvert Ord, som han har inspireret sine Tjenere til at sige, skal gaae i Opfyldelse.

De Forandringer og Gjenvordigheder, Kirken har undergaaet, give de Hellige ingen Regel for Fremtiden. Hvis saa, kunde de Midler, hvormed Sandhedens Fjender ere blevne slaaede tilbage i tidligere Dage, bruges med Held i Fremtiden. Den Tro, som det er nødvendigt for de Hellige at øve for at de kunne udvikles og blive hvad Gud ønsker de skulle være, kunde undværes, og vi behøvede da ikke at bede om den Hellig-Aands bestandige Nærværelse hos os. Skjøndt vi forvente, at Uroligheder med vore Fjender ville opstaae og Hindringer lægge sig paa vor Vei, hvilke skulle bortryddes, og skjøndt vi kunne vente at komme i lignende Farer i Fremtiden, som dem, hvori vi vare i Fortiden, saa behøve vi ikke at være bange for at de ville komme i samme Form eller have samme Udseende, som dem, vi allerede have gjennemgaaet. Enhver ny Vanskelighed, der optaarner sig mod Guds Gjerning, vil have et forandret Udseende, og naar den er overvunden, vil Værket forfremmes og vi ville have større Kraft til at imødegaae den næste Modstand med. Efterhaanden

som Guds Rige voxer og tiltager i Magt og Vælde, vil Modstanderen bringe nye Kræfter og stærkere Hjælpere til Angrebet, hvilke dog kun ville blive overmandede, hvis de Hellige ere tro i de Pagter, de have sluttet, og holde Guds Befalinger.

Intet andet Folk har større Aarsag til at gjøre Ret, eftersom ingen Andre gjør Fordring paa saa store Velsignelser som vi. Disse Velsignelser kunne ikke erholdes uden ved bestandig Trofasthed; de, som ikke ere trofaste og som forsømme at holde Herrens Befalinger, ville engang i rette Tid og paa rette Sted blive prøvede og deres Mangel paa Tro vil blive synlig. Det er kun dem, som leve for den Hellig-Aand, som stadig vil boe i dem, og som oplyser Sindet og befæster Troen, der ville være beredte for de Begivenheder, som skulle finde Sted i Fremtiden. Medens Verden forgjeves seer tilbage paa Fortiden for deraf at udlede, hvad Fremgang Guds Rige vil have i Fremtiden, medens den glæder sig, naar den seer vore Modstandere udrustede til Kamp mod Sandhedens og Retfærdighedens Budbærere, vil den Forstandige lade sig lede ved Prophetiens Aand og ved det Lys, den giver; han vil blive opmuntet og trøstet og skue lyse Udsigter foran sig; han vil besidde Kraft og Taalmodighed til at vente i Haab om at overvinde enhver Hindring, der vil lægge sig paa Veien mellem ham og de Velsignelser, Gud har i Behold for sine trofaste Børn. Om end Skyer skulle vise sig paa Horizonten, vil han dog kunne see Solen skinne bag dem, thi Troens Øie kan skue igjennem den tykkeste Støvsky, der kan samle sig paa en Helligs Vei.

Emigranterne. De i forrige Nummer af „Stjernen" omskrevne 144 skandinaviske Emigranter, der dengang endnu vare i England, afreiste fra Liverpool til New York den 23de Mai paa Skibet „Antarctic." Ældste John Needham var Præsident over Compagniet med Ældsterne Philip de la Mare og Samuel H. B. Smith som Raadgivere. Paa dette Skib var der desuden et Antal Emigranter fra Tydskland, Frankrig, England, Italien og Schweitz. Vi haabe, at disse vore Emigranter maatte have en heldig Reise til deres Bestemmelsessted.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 272.)

Jeg overrakte følgende Brev til John P. Greene:

I en Conference, afholdt af de Sidste-Dages Helliges Kirke i Quincy, Adams County, Illinois, den 6te Mai 1389, hvor Joseph Smith junior præsiderede, blev det eenstemmig vedtaget, at Ældste John P. Greene bliver beskikket til at reise til New York og præsidere over de Hellige dersteds og i dens Omegn, samt at ordne

alle Kirkens Affairer overeensstemmende med nævnte Kirkes Love og Lære. Han er fuldkommen bemyndiget til at modtage frivillige Pengebidrag, som de Hellige maatte give til Understøttelse for de Fattige blandt os, som ere blevne forfulgte og drevne fra deres Hjem i Missouri. Paa Grund af det Bekjendtskab, vi have til Br. Greene, og i Betragtning af den Erfaring han har erhvervet sig i Guds Rige, anbefale vi ham paa det Bedste til de Hellige som En, til hvem de kunne sætte fuldkommen Tillid, baade i timelig og aandelig Henseende.

Vi bede Brødrene at modtage denne Broder med Glæde og overlevere ham, hvad de maatte ville yde til de Fattige, og at give ham, hvad han selv behøver, „thi hvad I have gjort mod Een af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig."

Eders i Pagten forbundne

Joseph Smith jun.,
Præsident.

Quincy, Illinois, den 8de
Mai 1839.

Til Alle, hvem dette maatte vedrøre.

Undertegnede Borgere i Quincy have herved den Ære at anbefale til Publicums velvillige Opmærksomhed Ihændehaveren heraf, John P. Greene. Hr. Greene staaer i Forhold til de Sidste-Dages Helliges Kirke, og foretager nu en Reise til den østlige Deel af Landet, i den Hensigt at skaffe Midler til at afhjælpe dette ulykkelige Folks Savn med; de ere Alle blevne plyndrede, fordrevne og adspredte overalt i denne Deel af Staten.

Vi sige til de Gavmilde og Godædige: frygter ikke for at de Midler, som I overdrage til Mr. Greene, ikke skulle blive benyttede til det her omskrevne Diemed. Han er af Kirken bemyndiget til at virke til Gavn for dette Folk; vi anbefale ham derfor paa det Bedste som en gudfrygtig og ærlig Mand.

Med Agtelse

Samuel Holmes,
Kjøbmand.

J. N. Morris,
Sagfører, Red. af „Argus."

Thomas Carlin,
Gouvern. i Staten Illinois.

Richard M. Young,
Senator.

L. W. Ralston,
Dr. med.

Samuel Leach,
Pengeincassator.

Hiram Rodgers,
Dr. med.

J. T. Holmes,
Kjøbmand.

Nicholas Wren,
Countiets Skriver.

C. M. Woods,
Skriver i Circuit-Retten,
Adams County, Illinois.

Quincy, Illinois, den
8de Mai 1839.

Til Deres Excellencer Præsidenten for de Forenede Stater, Cheferne for Hoved-Departementerne og Alle, hvem dette maatte komme for Die!

Undertegnede Borgere i Quincy, Illinois, tage sig herved den Frihed at anbefale velbyrdige Hr. Sidney Rigdon, som er et Medlem af de Sidste-Dages Hellige; da vi have været bekjendt med ham i Fortiden, er det os en Glæde at kunne anbefale ham til Deres særdeles Velvillie som en gudfrygtig Mand og god Borger.

Til Alt, hvad han maatte forelægge

angaaende Hensigten med sin Sendelse, kan man fæste fuldkommen Tillid.

Med særdeles Agtelse

Samuel Holmes.
Thomas Carlin.
Richard M. Young.
J. N. Morris.
Hiram Rogers.
J. T. Holmes.
Nicholas Wren.
E. M. Woods.

Torsdagen den 9de. Jeg reiste med min Familie til Commerce, Hancock County, og opholdt mig om Natten hos min Onkel John Smith ved Green Plains, hvor jeg blev hjertelig modtagen.

Fredagen den 10de. Idag ankom jeg med min Familie til White Purchase, hvor jeg tog Ophold i et Brædehuus ved Flodbredden, haabende, at jeg og Mine her maatte finde et Hvilested, idetmindste i nogen Tid.

Quincy, Illinois, den
10de Mai 1839.

Ihændehaveren heraf, Hr. Sidney Rigdon, er et Medlem af et Samfund, som kaldes „Mormoner" eller Sidste-Dages Hellige, hvilke, efter Gouverneurens Ordre, ere blevne drevne fra Staten Missouri og have nu nedsat sig her i et stort Antal. Jeg overdriver det ikke, naar jeg siger, at dette Folk er bleven forfulgt paa den skammeligste og forfærdeligste Maade af Indbyggerne i Missouri.

Hr. Rigdon har boet paa dette Sted eller i Nærheden heraf i tre eller fire Maaneder, i hvilken Tid han har opført sig som en Gentleman og en god og retskaffen Borger.

Samuel Leech.

Mandagen den 13de. Jeg var optaget af almindelige Sysler hjemme, og udførte endeel Forretninger med Broder Oliver Granger, hvem jeg overleverede følgende Skrivelse:

Commerce, Illinois, den
13de Mai 1839.

Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Hyrum Smith, præsiderende Ældster for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, bevidne herved og erklære høitideligt for de Hellige, hvor de end ere, at vi altid have kjendt Præsident Oliver Granger som en redelig, retfærdig og gudhengiven Mand.

Vi have længe kjendt Broder Granger og have overdraget mange Forretninger til hans Omsorg, hvilke alle ere blevne udførte saavel til vort som ogsaa til Kirkens Gavn. Han er nu bestikket i en Generalconference til at udføre vigtige Foretagender som Agent for Kirken og han vil derved være lydig til den Befaling, Herren gav ham den 8de Juli 1838, hvilken var: „Lad Broder Granger gjøre hvad han formaaer for det første Præsidentskab for min Kirke."

Vi bede de Hellige at komme ham tilhjælp med hvad de kunne og give ham saadanne Midler ihænde, som kunne sætte ham istand til at udføre hans Kaldelse, og vi bede dem lytte til de Raad, han maatte give dem.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Polen. Opstanden vedbliver at gribe om sig. En Correspondance fra Moskau meddeler, at Opstanden ogsaa er udbrudt hiinsides Dnieper i Gouvernementerne Charkow, Pultawa og Tscheringow. Ved Charkow staae 1,000 Insurgenter under russiske Officerer. „Gazette Narodowa" meddeler, at 1,500 Insurgenter have besat Zwiahel ved Sluzz i Wolhynien. I Nærheden af Kiew have Insurgenterne lidt et Nederlag. Deres Anfører befinder sig blandt de Fangne. Ogsaa ved Beresina har der fundet heftige Kampe Sted mod Insurgenterne. Ved Grochow har der staaet en blodig Kamp. Mange Vogne med saarede Russere vare indtrufne til Kalisch samme Dag, og Russerne kom stærkt forringede tilbage. Kampen syntes endnu at vedvare, og friske russiske Tropper vare rykkede ud. Insurgenterne beholdt Valpladsen og erobrede 2 Kanoner.

Grækenland. Under 6te dennes har Prinds Vilhelm Georg af Danmark modtaget Tilbudet om den græske Throne under Navn af Georg den Første.

Mexico. „Moniteur" indeholder detaillerede Beretninger om Franskmændenes Operationer i det Indre af Puebla. Franskmændene have foretaget en Recognoscering, ved hvilken Leiligheb de sloge 3,000 Mexicanere ved Atlesco. Franskmændenes Tab fra 23de Marts til 17de April er: 70 Døde, 578 Saarede, hvoraf de Fleste let saarede, og 43 Savnede. Stillingen i det Hele tilfredsstillende. Det hedder, at den mexicanske General Comonfort har forstærket Puebla med 15,000 Mand, og at Franskmændene have ophævet Beleiringen og trukket sig tilbage henimod Orizaba. Fra Puebla meldes under 30te April, at der har fundet to Fægtninger Sted. I den første beholdt Mexicanerne deres Positioner, i den anden bleve de Herrer over Valpladsen og toge 157 Zouaver tilfange.

Amerika. Ved Chancellorsville har der den 2den og 3die Mai staaet et blodigt Slag, hvori Sydstaternes Armee under General „Stonewall" Jackson har seiret. Af de unionistiske Tropper udmærkede General Schußes Division, der saa godt som udelukkende bestaaer af Tydskere, sig ved den Hurtighed, hvormed den blev dreven tilbage af Fjenden. Ved det allerførste Sammenstød gave Tropperne efter og styrtede afsted i vild Flugt; det var ikke muligt at faae dem til at staae stille, hele Regimenter kastede Vaabnene fra sig og løb. Officielle Beretninger angive Unionsarmeens Tab ved Chancellorsville til 18,000 Mand.

Unionsgeneral Grant har vundet en fuldstændig Seir over en confoedereret Styrke paa 11,000 Mand 4 Miil syd for Port Gibson. — General Stonewall Jackson er død efter en Amputation af Armen. Den confoedererede General van Dorn er ligeledes død.

Den 16de Mai har der staaet et Slag mellem Unionsgeneral Grant og hele den confoedererede Armee under Pemberton. De Confoedererede mistede 4,000 Mand og 29 Kanoner. Grant har i de følgende Dage leveret Fjenden flere heldige Slag, som ialt have kostet denne 6,000 Fanger og 74 Kanoner, og fra den 18de har han cerneret og bombarderet Vicksburg. Den 25de lød hans Rapport endnu gunstig; det var lykkedes ham heelt at indeslutte den fjendtlige Fæstning. Under 30te Mai meldes der fra New York, at Unionsarmeen har foretaget en Storm paa Vicksburg, og er bleven fuldstændig slaaet tilbage, efter at have lidt et stort Tab.

Confoederationens General Lee har overstredet Floden Rappahannock uden at man rigtig veed, om det er Maryland eller Washington, han agter at angribe. Unionsregjeringen lader Negre opføre Forskandsninger foran Washington, da den venter et Cavalleriangreb mod Byen.

Blandinger.

At samle nyttig Kundskab er en passende Beskjæftigelse, ikke alene i den yngre Alder, men i hele Livet.

Venlighed. Alfons, Kongen af Neapel og Sicilien, der er berømt i Historien for sin Mildhed, blev engang adspurgt, hvorfor han var saa venlig mod Alle, endogsaa mod dem, som vare onde? „Fordi," svarede han, „gode Mennesker kunde man vinde ved Retfærdighed, men de onde derimod med Mildhed." Da hans Ministre ved en anden Leilighed tillode sig at beklage dem over hans Overbærenhed, hvilket ikke, efter deres Mening, sømmede sig for en Fyrste, udbrød han: „Ville I da have Løver og Tigre til at regjere over Eder? Vide I ikke, at Grumhed er et Kjendetegn paa vilde Dyr, men Mildhed paa Mennesker?"

En virkelig Gentleman. Intet velopdraget Menneske vil være grov mod sine Undergivne; han vil tvertimod være omhyggelig i sin Opførsel mod dem, og tale og handle saaledes, at det maatte hjælpe til at lette Byrden for dem. En saadan Fremgangsmaade er det sande Kjendetegn paa en stor og ædel Aand, og den Herre eller Dame, som besidder denne Egenskab, er ikke fleersidig. Naar man seer en Person, hvis Sprog er udsøgt og som er tilbageholdende ved Middagsbordet, men som alligevel er istand til at fornærme de Ulykkelige, kommer man uvilkaarlig til at tænke paa Fablen om Æslet, der iførte sig et Løveskind, men som naar det aabnede Munden, strax forraadede hvem det var.

Verdens Skjebne. Vi have intet Begreb om hvilken Forandring, der vil foregaae med vor Jord, men vi see i Himlene Spor af ødelæggende Elementer og enkelte Tegn paa deres Magt. Vi see Levningerne af søndersplittede Planeter, Meteorstene falde ned paa vor Klode, de omvandrende Cometer smeltende deres løse Bestanddele ved Solens Varme, de vulkanske Udbrud paa vor Drabant, Maanen, nye Stjerners Tilsyneladelse og andres Forsvinden, Alt er det Forvarsler paa den forestaaende Rystelse, som vor Jord skal undergaae. Eftersom vi leve paa en Planet, som skal forgaae ved Ild, og leve under Himle, der skulle forsvinde; eftersom vi, saa at sige, ere paa Veien til vort Begravelsessted og bygge paa den Jord, i hvilken tidligere Slægter ere begravne — lad os da lære at være ydmyge og vise, hvis vi ikke allerede have lært det i Aabenbaringens Skole. (Timbs's „Things not generally known.")

Poesie.

Mörkret rufwade hän öfwer jorden,
Ingen wänlig stjerna war att se,
Paradis till hed war wandlad worden,
Glömd war Herrens uppenbarelse.
Otro, twifwel, sorg och tungt bekymmer
Hela wida menskowerlden skymmer.

Intet ljus man såg på firmamentet,
Som war öfwerhöljdt med dyster sky,
Glömdt låg Gamla, Nya Testamentet,
Ej man kunde mörkret undanfly.
Menskan owiss wacklade och skälfde,
Tunga moln sig öfwer henne hwälfde.

Mammon, Mammon allas hjertan fyllde,
Girighet och hat war hufwuddrift,
Dödens grifter skönt man wäl forgyllde,
Men man trampade den Helga Skrift,
Som oss Liffens bud från Himlen förde —
Sökte ej hwad ewig frälsning rörde.

Se! så plötsligt solen genomträngde
Tjocka dimman, som oss skiljt från Gud,
Fjättrarne den lösta fången sprängde,
Då han om sin frihetsdag fick bud,
Tusenden till Zions land hemwandra,
Som till samma mål inbjuda andra.

Menskan wandrade på egna wägar
Wilseförd från ljusets himlastig,
Dräggen fyllde hennes njutningsbägar,
Och hon kände icke Gud — ej sig.
Bandet, som med Gud oss sammanknutit,
War för längesedan löst och brutit.

Alltså se wi hur Guds Kyrka strålar
Skön med helighetens hufwudkrans,
Werlden falskt med Christna namnet prålar,
Hycklar Christendom, hos dem ej fanns.
Prydd står Herrens brud, Guds prestadömme,
Derför Jehova wi högt berömme.

J. Engberg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den 33te Aarsconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Mandagen den 6te April 1863, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.“)

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood og John Van Cott.

Af Overpræsternes Præsidentskab: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Young.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsident Young.

Choret sang: „Know then that every soul is free.“

Eldste Wilford Woodruff aabnede Mødet med Bøn, Choret sang en Psalme.

Præsident Daniel H. Wells talte om Templets Opbyggelse; han viste Nødvendigheden af at gjøre Alt, hvad man kunde gjøre for at opbygge Guds Rige paa Jorden, saa at de Hellige kunde blive et uafhængigt Folk. Idet han omtalte hvad der var at gjøre for Templets Opbyggelse iaar, beklagede han, at Brødrene vare saa henfaldne til visse Unoder, især til Nydelsen af Tobak; han sagde, det syntes som om Brødrene ikke kunde arbeide uden

dette. Det var Authoriteternes Hensigt at lade Arbeidet paa Templet igjen begynde strax efter Conferencemødet, hvorfor han haabede, at Brødrene vilde have deres Vogne og andre til Arbeidet nødvendige Redskaber i Orden, saa at man kunde begynde at kjøre Steen fra Bjergene til Templet. Han sagde, at det burde altid glæde os, naar vi kunde gjøre Noget for Opbyggelsen af Guds Rige. Man havde isinde, sagde han, at bygge et nyt og større Tabernakel, som kunde rumme Folket, og om kort Tid kunde vi da begynde at forrette Ordinantser for de Døde.

Præsident Heber C. Kimball fortalte nogle interessante Begivenheder om sine første Reiser og om de første Missioner, han var beskikket til. Gjorde nogle opmuntrende Bemærkninger om den Udsigt, vi havde til at bygge et Tempel til Guds Ære, i hvilket Arbeide vi Alle vare lige interesserede.

Ældste George A. Smith udtalte sin Glæde over at være samlet med saamange af de Ældster, som indkom i Kirken i dens tidligste Dage; han frydede sig over, at Sønnerne af disse gamle trofaste Ældster ogsaa nu kunde tage fat og arbeide for den samme gode Sag, som deres Fædre havde bekjendt i mange Aar; han omtalte den anden Afdeling af Missionairer, som blev udsendt til Europa; fortalte hvilken Stilling de Ældste befandt sig i, da de Christne i Staten Missouri havde røvet Alt, hvad Missionairerne eiede, hvorledes de sidenefter lede af Sygdom og udholdt de største Lidelser, noget Menneske kan gjennemgaae. Han sluttede med at henlede Opmærksomheden paa den forarmede Tilstand, hvori de Hellige i Europa befandt sig og fremhævede Nødvendigheden af at hjælpe de Missionairer, der nu bleve sendte herfra paa Missioner i fremmede Lande.

Choret sang: „How happy every child of grace.

Taksigelse af Ældste George A. Smith.

Eftermiddagen.

Man blev kaldet til Orden igjen Kl. 2.

Choret sang en Psalme, hvorpaa Ældste John Taylor aabnede Forsamlingen med Bøn.

Choret sang: „Come let us join our cheerful songs"

Ældste John Taylor talte om de Artikler, man selv kunde fabrikere i Hjemmet; glædede sig ved den hurtige Fremgang, Guds Rige havde. Sagde, at det var Meningen, at det Zion, vi opbbyggede her, skulde møde det, der vilde komme fra oven. Det er de Hellige, sagde han, som skulle opbygge Guds Rige paa Jorden, og vi skulde derfor ikke stole paa Hedningerne i denne Henseende, thi de ville ikke gjøre det; de Hellige burde derfor vandre fremad paa Sandhedens og Saliggjørelsens Stier. Han gjorde nogle Bemærkninger om Indsamlingen af de Fattige iaar, og var glad ved at erfare, at man udrustede 500 Vogne med Trækdyr, som skulde føre de fattige Hellige fra Florence herop.

Ældste Ezra T. Benzon gjorde nogle passende Bemærkninger om den hurtige Udspredelse af Sandheden og om de store Fremskridt, Guds Rige gjorde; sagde, at det var med Guds Rige, som med Principet om Polygami: det var nu godt i Gang og kunde ikke standses.

Ældste Erastus Snow gav en kort Beretning om den gode Forfatning, hvori Bomuldsdistrikterne i den sydlige Deel af Utah vare.

Choret sang: „Hard times come again no more."

Ældste F. D. Richards sluttede med den almindelige Taksigelse.

Tirsdagen den 7de April Kl. 10 Formiddag.

Choret sang en Psalme, hvorefter Bøn af Biskop Lorenzo D. Young.

Ældste George A. Smith sagde, at han haabede den Tid maatte komme at de Hellige kunde samles i et beqvemt indrettet lille Tabernakel, som var 125 Alen langt og 75 Alen bredt, bygget saaledes, at Alle kunde høre Taleren. Han var glad ved at betragte de gode Udsigter for dette Aars Emigration; han følte det var hans Pligt at paavise det Gavnlige i at vælge gode og skikkelige Kudske, saadanne som ville være Lærere, Præsidenter eller Apostler for Emigrant-Compagnierne — Mænd, der vilde passe deres Vogne og gjøre deres Pligt. Zion, sagde han, skal være det skjønneste Sted paa hele Jorden, hvorfor det er nødvendigt at vi arbeide for at gjøre denne Plet til et hyggeligt og behageligt Opholdssted for os; han haabede de Hellige forstode, at det var de timelige Pligters Udførelse han henpegede til.

Ældste Orson Hyde gjorde nogle faa Bemærkninger, hvorefter Skriveren oplæste en Liste over Navnene paa Missionairerne, som nu skulde udsendes.

Præsident Heber C. Kimball gav nogle belærende Raad til de unge Mænd, hvis Navne nylig bleve oplæste blandt Missionairernes til Europa. I ere Sønner af Apostlerne, Propheterne og de første Ældster i denne Kirke, sagde han; jeg er glad ved at I blive sendte ud; sagde, at da han første Gang blev udsendt for at prædike, stolede han paa Gud, hvilket han ogsaa ønskede disse unge Brødre skulde gjøre, paa det de maatte vandre i deres Fædres Fodspor.

Ældste Charles C. Rich talte dernæst om vor timelige Frelse.

Præsident Brigham Young bestemte et Møde for Missionairerne Kl. 5 om Eftermiddagen. Han sagde, han ønskede disse Missionairer skulde gaae ud stolende paa Israels Gud, prædike Evangeliet og opmuntre de Hellige; sagde, at de maatte ikke bede de Fattige om Noget, men hvad de fik af dem, der havde Midler, skulde de bruge med Viisdom til deres Ophold, saavidt det rakte.

Choret sang: „Come, O thou King of kings.

Ældste Orson Pratt sluttede med Bøn.

Eftermiddagen Kl. 2.

Choret sang en Psalme og Ældste W. W. Phelps aabnede med Bøn.

Choret sang: „On the mountain tops appearing."

Ældste Amasa M. Lyman foreslog Kirkens Authoriteter til Opholdelse som følger:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, John V. Long, John L. Blythe, George Nebeker, John T. Caine, Joseph W. Young, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, Tho-

mas B. Broderick, James H. Hart, John Squires og William H. Folsom som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyve.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum, og James Smith og Peter Latter hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel A. Moore, Præsident for Præsternes Qvorum, og Richard W. McAllister og George Openshaw hans Raadgivere.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, og Adam Speirs og David Bowman hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og Samuel G. Ladd og Warren Hardie hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ovenstaaende Qvorumer og Autoriteter bleve hver for sig voterede for og eenstemmig opholdte af Conferencen.

Ældste Lyman talte dernæst om at opbygge Templer, Tabernakler og andre større Foretagender, der kunde pryde og forskjønne denne Stad af Zion; talte om den fornyende og helliggjørende Kraft, Sandheden havde, naar den blev rigtig benyttet og udøvet i Menneskets Liv og Levnet.

Ældste Erastus Snow bar Vidnesbyrd om de gode Lærdomme, som vare blevne givne, og om den gode Aand, der havde hersket under Conferencens Forhandlinger. Gjorde derpaa nogle Bemærkninger om den Frihed, Jesu Christi Evangelium frembragte; talede derpaa om den Religion, de Hellige burde besidde.

Choret sang: „God is my song."

Taksigelse af Ældste George D. Watt.

Tirsdag Aften.

Præstedømmets Møde.

John Young præsiderede.

Forsamlingen sang en Psalme.

Bøn af Ældste George B. Wallace.

Præsident John Young sagde, han ønskede Rapporterne fra Overpræsternes Greens Qvorumer, hvis Brødrene havde dem færdige. Man indleverede derpaa Rapporterne, som bleve oplæste af Skriveren for Overpræsternes Qvorum.

Biskop Hunter talede derefter til Forsamlingen; talte om den Ansvarlighed, Brødrene havde ved at sende saamange Vogne til Staterne for at hente de fattige Hellige; ønskede at henlede Landmændenes Opmærksomhed paa at dyrke hvide Bønner, saavelsom Hør, Hamp, Bomuld, Sukkerrør og andre Nødvendighedsartikler.

Præsident Brigham Young talte til Præstedømmet om Nødvendigheden af at de Hellige bleve et Folk, der kunde opholde og regjere sig selv, og frembringe i

Territoriet, saavidt muligt, Alt, hvad det behøvede. Indholdet af hans Tale, der varede i længere Tid, var at vise hvorledes vi her kunde leve uafhængigt, uden at benytte andre Folks Frembringelser.

Paa Opfordring sang Ældste George Goddard: „The city I love so well."

Ældste Samuel W. Richards sluttede med Bøn.

Onsdagen den 8de April Kl. 10 Formiddag.

Choret sang: „The glorious gospel light has shone."

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Choret sang: „Lift up your heads ye scattered Saints."

Præsident Brigham Young henledede Conferencens Opmærksomhed paa Missionsfondet; han sagde, vor første Forretning idag skulde være at fremlægge for Conferencen den Subscriptionsliste, hvorpaa man igaar havde tegnet sig for Bidrag til nævnte Fond. Broder Thomas Bullock oplæste derpaa Navnene og de Summer, man havde tegnet sig for paa Gaarsdagen.

Præsidenten gav dernæst en kort Beretning om Missionsfondet; han viste, at ved den Subscription, der for tre Aar siden blev udstedt, indkom der 12,000 Dollars til dette Fond, men nu vare de Bidrag, for hvilke man havde tegnet sig, saa smaae, at han næsten skammede sig for at omtale det; sagde, at der vilde ingen yderligere Opfordring finde Sted her i Conferencen, men at denne Sag vilde blive aldeles overladt i Biskoppernes Hænder i Territoriet; det blev sagt til Brødrene at indsende deres Bidrag hertil; hvad der blev ydet burde leveres til Brødrene John T. Caine og Archibald N. Hill i Saltsøstaden.

Han syntes det var overflødigt at tale videre om denne Gjenstand, eftersom de Hellige jo godt vidste, at det var rigtigt at understøtte de Ældster, der bleve sendte paa Missioner herfra. Vi, som boe i disse Dale, sagde han, trykkes ikke af en saadan Fattigdom og Elendighed som den, hvori de fattige Hellige i Europa sukker.

At være sparsommelig og søge at anskaffe sig Livets Nødvendigheder og Behageligheder ved en retfærdig Fremgangsmaade, saavelsom den Pligt, der paahviler enhver Mand, at gjøre sin Familie lykkelig, vare de Punkter, Præsidenten dvælede meest ved og om hvilke han gav gode og nyttige Lærdomme.

Opførelsen af en ny Forsamlingssal, der kunde rumme Folket, dannede en interessant Deel af Præsidentens Bemærkninger, idet han omtalte dens Hensigt og Dimensioner.

Præsident Young talte dernæst om Gjelden til det vedvarende Emigrationsfond; han beklagede, at Brødrene ikke vare mere punktlige i at betale hvad de skyldte til dette Fond; hvis man betalte sin Gjeld dertil, vilde Bestyrelsen for nævnte Fond være istand til at hjælpe flere af de fattige Hellige herop.

Choret sang: „I saw a mighty angel fly."

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Eftermiddagen.

Choret sang: „When all thy mercies, o my God."

Bøn af Ældste J. V. Long.

Choret sang: „Great God attend while Zion sings."

Præsident Brigham Young sagde, at han agtede at besøge de sydlige Settlementer i Løbet af Foraaret og vilde begynde Reisen den 20de d. M. Indbød Alle, som ønskede det, at gjøre Selskab;

fortalte hvorledes de bedst udrustede sig for Touren.

Præsident Heber C. Kimball talte derpaa til Forsamlingen om flere praktiske Lærdomme.

Præsident Daniel H. Wells prædikede om Lydigheds-Principet og om Nødvendigheden af at erhverve sig Brødrenes Tillid, hvorsomhelst vi ere. Sagde, det var de Helliges Pligt at have deres Sæd og anden Eiendom i Beredskab, saa at det levende Præstedømme kunde disponere over det, naar det blev nødvendigt; talte ogsaa om hvilke Producter, det var meest nødvendigt at frembringe og sluttede med at tilraade Efterlevelse af Præsident Youngs Raad i enhver Henseende.

Paa Forslag af Præsident Kimball hævedes Conferencemødet til næstkommende 6te Octbr. Kl. 10 Formiddag.

Choret sang den af de Hellige saameget yndede Kirkesang: „O God bless Brigham Young."

Ældste Orson Hyde sluttede Mødet med Bøn.

J. V. Long,
Conferencens Skriver.

Correspondance.

(Fra „Millennial Star.")

Amerika.

Store Saltsøstad, den 18de April. 1863.

Præsident G. Q. Cannon.

Kjære Broder!

Siden jeg sidst skrev til Dem, den 1ste April, have Brødrene her været beskjæftigede med at forskaffe og udruste Vognene, som skulle til Florence; det forventes, at de første halvtredsindstyve ville afgaae den 20de d. M. og Resten vil vist være paa Veien allerede den 25de. De nuværende Omstændigheder tyde paa, at Vognene ville ankomme til Florence tidligere end jeg skrev om forrige Gang, maaskee den 1ste Juli, hvis ikke før, istedetfor den 15de. Skulde Vognene komme der tidligere end de Fleste af Emigranterne, er det meget bedre og billigere for de forholdsviis faa Personer, som ankomme med Vognene, at hvile sig der og faae deres Oxer og Trækdyr i god Stand, end det er for de mange Emigranter at vente der paa Beforbring, som jo baade er kjedeligt og bekosteligt. Et Antal Vogne, som tilhørte forskjellige Brødre, afgik herfra den 16de dennes, paa hvilke vare nogle af de 47 Brødre, der ere kaldte til at gaae paa Mission.

Paa disse Missionairers Beskikkelser staaer „England" angivet som det Sted, hvortil de blive sendte, hvorved forstaaes, at Brødrene melde sig til Dem, og at De saa baade naar de ankomme, ligesom ogsaa senere, anviser dem Arbeidsmarker paa de Steder, De præsiderer over, efter Deres bedste Skjøn og efter Aandens Veiledning. Vi have tænkt, at dette var den bedste Maade at handle paa, eftersom De bedre end vi veed, hvor der behøves Arbeidere paa de forskjellige Steder i Mis-

sionen. Det blev dem Alle paalagt at skynde sig saameget som muligt for at naae Liverpool.

Conferencen her varede tre Dage og var besøgt vistnok af Brødre fra alle Settlementerne; Forsamlingerne syntes at være baade til Talernes og Tilhørernes Tilfredshed.

Den 20de April.

I Formiddag begiver jeg mig paa en Tour til vore sydlige Settlementer i Selskab med Præsident Kimball og nogle andre Brødre, hvoraf flere af det Qvorum, hvortil De hører; jeg forventer at være borte omtrent sex Uger. Præsident Wells bliver hjemme for at varetage de almindelige Forretninger og for at fremskynde Opførelsen af et stort og rummeligt Tabernakel, Vesten for det Sted, hvor Templet bliver bygget.

Alt her er i en fredelig Tilstand. Sandhedens Fjender blive synligen lammede af en Kraft, som for dem er ukjendt, og som lægger sig mellem dem og deres onde Planer.

Udsigten for en riig Høst, baade af Frugt og af Jordens andre Frembringelser, er meget levende. Deres Familie og Venner ere raske, ligesom ogsaa Folket i Almindelighed nyder en god Helbred.

Deres Broder i Pagten.

Brigham Young.

Australien.

(Fra „Millennial Star.“)

Minmi, New South Wales, den 9de Marts 1863.

Præsident G. Q. Cannon.

Kjære Broder.

Deres kjærkomne Brev, saavelsom en Pakke Skrifter, har jeg rigtig modtaget, hvorfor baade jeg og de Hellige takker Dem. Det skal altid være mig kjært at modtage Lærdomme fra Dem om Opbyggelsen af Guds Kirke og Rige paa denne Deel af Kloden. Siden Broder Thomas Fords Død, har jeg indtaget Pladsen som Præsident for denne Mission. De Raad, jeg han givet, har baade Præstedømmet og de Hellige søgt at sætte i Udførelse.

Det synes som om Herrens Gjerning har staaet stille i de sidste to eller tre Aar i disse Lande; jeg er derfor glad ved at kunne berette, at Udsigten til at gjøre Godt begynder endnu engang at see god ud. Vi have nylig dannet en ny Green, kaldet Tommago-Grenen, som bestaaer af sytten Medlemmer, to Ældster, to Præster, een Lærer og een Diacon; de staae Alle i godt Forhold til Menigheden og stræbe at leve efter deres Religion; i denne Green er der bleven døbt fem Personer i de sidste Uger. Hunters River Green bestaaer af femogtyve Medlemmer, hvori fem Ældster iberegnet. Om Sydney Green kan jeg for Øieblikket ingen Rapport aflægge; den har været i en uordnet Forfatning i tolv Maaneder eller længere; der var engang tredsindstyve Medlemmer i den, men hvormange der er nu, kan jeg ikke sige. Jeg har skrevet to Breve til den omreisende Ældste efter jeg fik Deres Skrivelse, men endnu har jeg intet

Svar erholdt. Det er min Hensigt at besøge den Deel af Missionen; jeg vil da senere kunde give Dem en Beretning om Tilstanden og Udsigten der. Syd-Australiens Conference har, saavidt jeg veed, tre Grene med et stort Antal Hellige. Jeg antager, at de sidste Conference-Rapporter fra dette Sted, ere mistede i et Dampskib, som gik fra Melbourne til Sydney. Præsidenten for den Conference troer jeg er en meget god Mand, og de Hellige under hans Bestyrelse ere lydige og villige til at modtage Raad og Lærdomme og adlyde dem. Conferencen tæller, troer jeg, eet Hundrede Hellige, saa at Antallet af Sidste-Dages Hellige i disse Lande udgjør omtrent to Hundrede.

Saasnart der er nogle Bogpenge at indsende, vil jeg fremsende dem uopholdeligt. Naar jeg skriver næste Gang, skal jeg sende Dem en Beretning om vor General-Conference. Indlagt fremsender jeg en Attest fra een af vore nydøbte Hellige for Guds helbredende Kraft ved Hænders Paalæggelse af hans Tjenere, der ere kaldte til Præstedømmet. De Hellige her ønske, at deres Brødre og Søstre i den britiske Mission ville bede for dem.

Maa Gud vor evige Fader skjenke Dem alle de Velsignelser, De behøver, saa at De maa være istand til at udføre alle de ansvarsfulde Pligter, der paahviler Dem, og at De maa gaae hjem til Zion med mange Neg for der at nyde de Velsignelser, Gud har beredt for alle Trofaste, er mit Ønske. Deres hengivne Broder i den nye og evige Pagt.

William Broadbent.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Bemærkninger om dette Aars Emigration. — Raad til de Ældste og Hellige hvorledes at komme til at emigrere.

Det sidste Skib med Hellige ombord er seilet og Emigrationen for iaar er sluttet. Sex Skibe opfyldte med vore Folk have forladt dette Land (England) og ere seilede til New York. Antallet af de Hellige fra Europa, som ere reiste til det langt bortliggende Sted, hvor Guds Børn indsamles til, har været større iaar end nogensinde tidligere. Hvad der især glæder os, naar vi tænke paa dette Aars store Emigration, er, at vi ere forvissede om, at der var Ingen, idetmindste meget Faa, som ikke havde Midler tilstrækkeligt til at betale deres Reise for til Florence, i Nebraska Territorium, hvor Vognene, der ere sendte ned fra Utah, ville være for at bringe Emigranterne over Sletterne. I den korte Tid af sex Uger — det første Skib afseilede den 30te April og det sidste den 4de Juni — er der igjennem vort Contoir expederet 3,650 Sjæle. At faae et saa stort Antal Emigranter besørget afsted paa saa kort Tid, har naturligviis givet os meget Arbeide, hvilket vi dog ikke have agtet for Noget i Sammenligning med den Glæde, vi havde, at see saamange af Adams Sønner og Døttre blive udfriede fra Babylon, for hvilket de have stridt i

mange Aar. Naar man betragter, hvorledes de Hellige ved deres Tro og Gjerninger have overvundet enhver Hindring, der har lagt sig iveien for deres Udfrielse, kan det vistnok ikke Andet end glæde og opmuntre enhver af de Tilbageblevne, som længes efter at komme til Zion, og anspore dem til at stræbe mere end nogensinde tidligere for at opnaae den samme Glæde, som dette Aars Emigranter nød — at komme hjem til Zion.

Det har været klart for os at see, at Guds Velsignelser have været udgydt over hans Folk i alle deres Bestræbelser for at adlyde hans Befaling, at hjemsamles til Zion; især har det viist sig for os, idet vi have været heldige i at fragte Skibe, som vare passende til at føre Emigranterne over Oceanet. Udvandringen til de Forenede Stater har været større dette Aar end i de ti foregaaende. Af denne, saavel som af andre forskjellige Aarsager, har det næsten været umuligt at faae Skibe, passende til Overførelse af Emigranterne, og vi have erfaret, at flere Emigrationsagenter have maattet tilbagesende de Penge, Personer have fremsendt for at faae Plads paa et Emigrationsskib til Amerika, blot fordi de ikke have været istand til at kunne faae Skib fragtet for Emigranter til dette Sted; uagtet dette have vi dog været heldige i at sikkre os gode og rummelige Skibe for vore Emigranter, som dog ikke have betalt saameget for Overfarten, som andre Rhedere have faaet paa samme Tid. Det Ry, vore Emigranter staae i hos Capitainer og Skibseiere for den gode Orden og Fred, der existerer under Overfarten, saavelsom den udmærkede Disciplin, vore Compagnier ere i Besiddelse af, gjør det lettere for Missionspræsidenten at fragte Skibe for de Hellige. Denne Mangel paa Skibe har foraarsaget, at den sidste Afdeling Emigranter afreiste noget senere, end vi havde ønsket; alligevel føle vi os forvissede om, at hvis de Hellige blot have en almindelig heldig Reise til New York og derfra videre til Florence, ville de ankomme tidsnok for at gaae videre i Selskab med dem, der reiste noget tidligere herfra.

Da vor Emigration for iaar er forbi nu, ønske vi baade de Ældste og de Hellige at begynde at gjøre Forberedelser for næste Aars Emigration. Præstedømmet saavelsom de Hellige i hver Green, Conference, District og Mission skulde bruge al den Indflydelse, de have, for at overbevise og indlemme de Oprigtige af Hjertet, saaledes, at hvad der aftog i Antal af Tilbageblevne ved dette Aars Emigration, snart igjen maae udfyldes. For den trofaste Arbeider for Guds Sag tilbyder der sig en god Leilighed overalt til at bringe Sjæle til Kundskab om Sandheden. Paa mange Steder føler Folket Interesse for dette Værk, af hvilken vi skulle benytte os. Den store Udvandring af Hellige iaar, er et mægtigt Vidnesbyrd for de Helliges Slægtninge, Venner og Naboer, som emigrerede iaar, og det vil udentvivl bære gode Frugter. Det er den bedste Prædiken, man kan holde og det bedste Vidnesbyrd, man kan aflægge, og det vil virke til det Gode eller Onde paa dem, der vare Vidner til deres Bekjendtes Emigration, naar først et mundtligt Vidnesbyrd er bleven aflagt, hvilket i Regelen har været Tilfælde. Alle Hellige burde føle stor Interesse for at udsprede Sandheden; hvis de gjøre saa, vil Antallet af Nydøbte i de kommende tolv Maaneder langt overgaae det Antal Hellige, som emigrerede. De, som reiste, ville udentvivl savnes, eftersom de vare trofaste og flittige i at opfylde alle deres Pligter, hvilket ogsaa viste sig i deres Bestræbelser for deres Udfrielse fra Babylon. Vore Ældster burde lære de tilbageblevne Hellige at see hvorledes Punktlighed i

Opfyldelsen af vore Pligter giver Glæde og Velsignelse, hvoriblandt en af de største er at komme til at emigrere. Eftersom mange af vore Abonnenter paa „Stjernen" nu ere udvandrede, er Abonnentantallet følgelig formindsket, hvorfor vi opfordre Missionairer og Bogagenter at søge at samle nye Subscribenter istedetfor dem, der ere afreiste. Indskud i Emigrations-Sparefondet saavelsom Bidrag til Tiende og frivillige Gaver burde ikke heller tilbageholdes.

Naar de Ældste besøge de Hellige i deres Huse, bør de spørge, hvorledes Udsigterne ere for deres Emigration; de skulle ogsaa give saadanne Raad, som kunne gavne dem, der agte at reise et andet Aar. Den Erfaring, vore Brødre have, vil i flere Tilfælde sætte dem istand til at vise de Hellige en Maade, som, hvis den bliver antagen, muligen vil sætte dem istand til selv at tilveiebringe Midler til næste Aars Emigration, hvis der bliver nogen. Endnu er der ni eller ti Maaneder at virke i for Udfrielse til næste Aar og Meget kan udføres i den Tid, naar Herren lægger sin Velsignelse til. Ethvert ærligt Middel, de Hellige besidde, burde de benytte for at forskaffe sig Penge til at betale Reisen hjem for. Det nytter ikke at lære Børn, at de ikke maae ødelægge Skillinger, naar man selv ødsler Marker bort. Ov Tro, Brødre og Søstre, og beed til Gud om hans Velsignelser maae være udgydt over Alt, hvad I besidde, og hjælpe Eder i alle Eders Foretagender, saa vil Resultatet blive, at mange af Eder, som nu ingen Udsigt seer til at emigrere næste Gang, ville faae Alt, hvad I behøve og være istand til at drage op til Zion, syngende Frydesange for vor Gud og Fader for hans Godhed og Naade imod Eder.

Apostelens Svar til Stokmesteren.

„Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig," var det Svar, Apostelen Paulus gav Stokmesteren i Philippus paa hans Spørgsmaal: „Hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig?" At der udfordredes Mere end blot Tro alene, fremgaaer deraf, at Paulus talede Herrens Ord til ham, hvilket bevirkede en større og mere gradviis Lydighed, end den, der indeholdes i Apostelens første Befaling — Lydighed til Daabens Ordinantse nemlig — og det fortjener at bemærkes, at Daaben var af største Nødvendighed og indeholdes jo i den saa bekjendte Befaling, Jesus gav Disciplene kort før hans Himmelfart. Uagtet denne Ordinantse er saa tydelig forklaret i Bibelen, er dog Menneskene i Almindelighed ubekjendte med at den danner en nødvendig Deel af Evangeliet og ere tilfredse med blotte Formodninger. Apostelens Svar formodes at indeholde et uundgaaelig nødvendigt Princip som Grundlag for en videre Fremadskriden i Saliggjørelsens store Plan.

Jesu Evangelium indeholdes ikke i en simpel Sætning alene; det er Guds Kraft til Saliggjørelse; deri er Guds Villie aabenbaret til Mennesket, bydende ham selv at anstrænge sig eller gjøre Noget for at adlyde sin Skabers Befalinger. I Apostelen Peters andet Brev formaner han de Hellige til at føie til Tro Dyd,

il Dyd Kundskab, til Kundskab Afholdenhed, til Afholdenhed Taalmodighed, til Taalmodighed Gudfrygtighed, til Gudfrygtighed Broderkjærlighed, til Broderkjærlighed Kjærlighed til Alle, og sagde, at naar dette fandtes hos dem i Overflødighed, vilde de ikke blive orkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse. Thi den, siger Apostelen, som ikke haver dette, er blind, tillukker Dinene og har glemt Renselsen fra sine forrige Synder. Med samme Ret kunne vi sige til Den, som troer Apostelens Svar, føi til Tro Omvendelse, til Omvendelse Daab, til Daab Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aand af dem, der ere beseglede med det melchisedekske Præstedømme, og vedbliv saaledes at gaae fremad til Fuldkommenhed, havende Tanken henvendt paa den høie og hellige Bestemmelse, Gud har med Dig, tilføiende ethvert af Retfærdighedens Principer, som ere aabenbarede i Evangeliet til din Tro. Dersom Du ikke gjør dette, saa er din Tro forgjeves. Dersom vi drikke af Sandhedens Kilde, ville vi snart erfare, at de Lærdomme og Befalinger, som indskærpedes af Apostlene, vare affattede efter den Stilling, i hvilken de befandt sig, som modtog disse. Lad os tage Fangevogteren som et Exempel. Paulus og Silas vare blevne pidskede og kastede i Fængsel; om Natten bade de til Gud og deres Hjerter udbrød i lydelige Lovsange, som opsteg for Naadens Throne. Guds Kraft aabenbaredes, idet der skete pludselig et stort Jordskjælv, Fængslets Grundvold rystede, Dørene bleve opladte og Alles Baand løstes. Stokmesten følte Kraften og Virkningerne af dette Optrin i Midnattens Time og faldt skjælvende ned for Paulus's og Silas's Fødder, spørgende: „Hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig.“ Svaret er nøiagtig afpasset efter den Stilling, Fangevogteren var i, nemlig en Vantroes. Hvis han derimod allerede havde troet, at den Jesus, for hvis Bekjendelses Skyld Paulus og Silas vare fængslede, var baade Herren og Christus saavel som Menneskets Frelser og Forløser, saa vilde Svaret have lydt: Omvend Dig og bliv døbt i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse. For at man ikke skal troe, at vi selv tilføie Noget, ville vi henvise til et andet Sted i Bibelen, hvor vort Udsagn bekræftes.

Pintsefesten var den Dag, paa hvilken man frembar Tak og Priis til Skaberen for en god Høst, og denne Fest helligholdtes desuden af Jøderne i et andet Diemed, nemlig til Erindring om Loven, som blev given paa Sinai. Paa denne Dag havde Disciplene forsamlet sig for at vente paa Opfyldelsen af den opstandne Herres Forjættelse til dem, da der pludselig kom en Lyd fra Himmelen, som af et fremfarende vældigt Veir, og fyldte det ganske Huus, hvor de sadde. Tunger som af Ild fordeelte sig og satte sig paa Enhver af dem, og de bleve Alle opfyldte af den Hellig-Aand. Da denne Tildragelse snart baade hørtes og rygtedes i Nærheden, forsamlede der sig en Mængde Folk af alle Nationer og Apostlene talede til dem i deres forskjellige Tungemaal om Guds Gjerninger. Nogle bleve forfærdede, Andre tvivlede og atter Andre spottede og sagde: „De ere fulde af sød Viin.“ Men Peter stod op og forklarede den store Vildfarelse, de vare i; som et trofast Vidne erklærede han, at Jøderne havde korsfæstet Frelseren, Jesus af Nazareth, hvem Gud havde gjort baade til Herre og Christus; han forklarede dem ogsaa, at Jesus var opstanden og ophøiet ved Faderens høire Haand og at Frelseren havde lovet dem Trøsteren, den Hellig-Aand, hvilken Forjættelse de nu saae gaae i Opfyldelse. Bibelen siger, at det gik de Forsamlede til Hjertet og de spurgte: „I Mænd,

Brødre! hvad skulle vi gjøre?" Spørgsmaalet var ligesom Fangevogterens, men Svaret ikke, thi det lød: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse." Aarsagen hertil er indlysende: Fangevogteren spurgte førend han troede, hvorimod den forsamlede Mængde paa Pintsefestens Dag troede førend de spurgte. Resultatet i begge Tilfælde blev alligevel det samme, thi de bleve Alle døbte i Overeensstemmelse med Apostelens Befaling. Apostlernes Levnetsløb er en fortsat Beretning om en ufravigelig Nøiagtighed i disse Lærdomme, og Kjendsgjerningerne ere liig Forbilleder, som Fortidens Erfaring giver som Exempler for Fremtiden. Dette er saa tydeligt, at det behøver ingen yderligere Forklaring. Det er en indlysende Sandhed, som ethvert rettænkende Menneske burde lægge sig paa Sindet.

De paafølgende Slægter havde ingen Ret til at forandre disse Principer, eller give dem en mindre Betydning end den, de først havde; alligevel er dette skeet, og Prophetens Ord: „De overtræde Love, forvende Skikke og gjøre en evig Pagt til Intet," ere gaaede i Opfyldelse. Denne Afvigelse fra Evangeliets oprindelige Ordinantser er frembragt ved en tilsyneladende Sophisteri, som stærkt paaminder En om Saul, Kongen i Israel, som, da han ved en vis Leilighed blev bebreidet af Propheten Samuel for ikke at have opfyldt Herrens Befalinger, svarede: Jeg adlød dog Herrens Røst og gik paa den Vei, paa hvilken Herren sendte mig; og jeg førte Agag, de Amalekiters Konge, hid, og ødelagde Amalekiterne." Men Folket tog af Rovet smaat Qvæg og stort Qvæg, det Ypperste af det, som var sat i Band, til at offre til Herren din Gud i Gilgal. Der udfordres ikke nogen stor Eftertanke til at opdage, at dette var en Afvigelse fra Guds Befaling, paa samme Tid som det var en Undskyldning for Krænkelsen af den Høiestes Anordning. Der er stor Lighed mellem Sauls og den nyere Tids Christendoms Beviisførelse, kun med den Forskjel, at sidstnævntes er mere snild og dog ligesaa modstridende. Istedetfor at blive ledet til at adlyde Evangeliets Ordinantser, betragter Undersøgeren dem med Haan, som han troer forbliver uforstraffet, og paaberaaber sig endog Jesu Opoffrelse for os som en Undskyldning for en aabenbar Fordreielse af hans Love. Forsoningen skete ikke for at Menneskene kunde trøste sig dermed og saa stedse vandre fremad i Ulydighed, den blev tvertimod iværksat for at vi skulde vise den største Lydighed mod og Underkastelse af Guds Befalinger. „Hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig?" „Intet," er Svaret, „thi Du kan ikke gjøre Noget." Saaledes er Menneskenes Lære, men det stemmer ikke overeens med Bibelens, thi, som vi tidligere have beviist, Troen er Grundlaget for Menneskets Lydighed til Evangeliets Principer, hvilke ere nødvendige til vor Frelse. Kunne vi ikke gjøre Noget, naar Gud befaler det? Jo, vi kunne adlyde; det er kun til de Lydige han har givet Forjættelserne." „Salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maae faae Adgang til Livsens Træ og indgaae igjennem Portene i Staden." Vær da ikke gjenstridig mod Guds Kjærlighed, Naade og Barmhjertighed; fordrei ikke Evangeliets Principer, thi det er Lydighed mod disse, i Forening med Jesu Christi Forsoning, der skal frelse Menneskene. At undlade at adlyde disse og saa, ligesom Saul, erklære at vi have adlydt dem, er at lyve for Gud. „Thi Gjenstridighed er en Trolddoms Synd og at blive ved deri, er Uretfærdighed og Afgudsdyrkelse." Den rettænkende Sandhedssøger bør ikke lade sig tilfredsstille ved

noget andet Svar end det, Apostelen gav Stokmesteren. Nu har Herren atter sendt os Evangeliet til Frelse for alle Folk, og vi bære Vidnesbyrd derom, bydende alle Mennesker at lytte dertil. Det er det samme uforandrede Evangelium, de gamle Apostler lærte og, hvis det adlydes, vil Belønningen blive den samme som den, Jesus og Apostlerne lovede de Trofaste.

H. W.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 285.)

De skulle ogsaa anbetroe ham Penge, Land, Eiendele og Effecter, og hjælpe ham i hans Arbeide; det skal blive til Gavn for mine Hellige, thi det er en ærefuld Kaldelse, jeg har bestikket ham til, siger Herren. Og atter, saa siger Herren, jeg vil ophøie min Tjener Oliver, og gjøre hans Navn stort paa Jorden og iblandt mit Folk for hans Hjertes Oprigtigheds Skyld; lad derfor mine Hellige give ham rigeligt, da skal Velsignelserne ikke udeblive.

Til alle de Hellige, som ere vidt adspredte fra hinanden, sige vi: lad os udbryde i Glæde og Taknemmelighed til Gud, vor himmelske Fader, som har kaldet os til vort høie og hellige Kald ved Jesu Christi Aabenbaring i disse sidste Dage, og som saa naadigen har staaet os bi ogført os ud af den syvende Vanskelighed, hvori vi vare i Missouri. Maa Gud tildele vore Fjender efter deres Fortjeneste. Vi haabe, de Helliges Bønner opstige for os.

Eders ydmyge Brødre i Evangeliet.

Joseph Smith jun.
Sidney Rigdon.
Hyrum Smith.

Til Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige!

Jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa en Sag, som er af betydelig Vigtighed for vor Kirke, og som, hvis den ikke skjenkes tilbørlig Opmærksomhed, let kunde vække Uvillie hos en stor Deel af dem, vi komme i Berørelse med, og tilbageholde de velvillige og menneskekjærlige Følelser, Mange have lagt for Dagen for os som et Folk; jeg mener nemlig de af Lyman Wights Breve, der have været indrykkede i Quincy Whig. Ved et flygtigt Blik paa disse, kan man ikke finde Noget at udsætte paa dem, men ved at overveie Indholdet deraf, vil man være istand til at opdage flere Punkter, hvorover man kunde faae Grund til at besvære sig; f. Ex. der, hvor han fordømmer det demokratiske Parti i Missouri, hvilket der maaskee var Grund til, men derfor burde han dog ikke fordømme hele Unionen; hvorfor giver han ogsaa T. H. Benton en saadan Benævnelse som Pøbelleder, fordi denne ikke har besvaret hans Brev, hvilket maaskee skete fordi Benton ikke havde faaet det, for hvilket der er megen Sandsynlighed.

Igaar fandt jeg Hr. Morris ventende paa mig; han spurgte mig, hvad Hensigten var med at trykke saadanne Breve og hvorfor vi vilde rive ned paa det demokratiske Parti i Landet, da dette dog søgte at hjælpe os i hvad det kunde. Han

kunde ikke forstaae hvorledes dette var, sagde han, og ønskede gjerne at vide, om vort Folk bifaldt en saadan Fremgangsmaade. Jeg svarede ham, at jeg for min Deel var bedrøvet over, at omtalte Breve vare komne tilskue og troede, at denne Maade at gaae frem paa, stred imod den største Deel af vort Folks Følelser.

Jeg fremlagde denne Sag igaar for de af Kirkens Authoriteter, som ere her, hvilke beviste, at hans Opførsel ingenlunde har været rigtig. Brødrene ønskede at afbryde al Forbindelse med Den, der bar sig ad paa den omtalte Maade; en Committee blev nedsat, som skulde formane Broder Wight, naar han kommer tilbage, og bede ham indstændig at holde op med denne Fremgangsmaade, som, hvis det ikke skete itide, muligen kunde bringe Forfølgelsen med alle dens Rædsler over et uskyldigt Folk, blot ved eet Individs Uforstandighed.

Man har underrettet mig om, at Gouverneurens Følelser skulle være meget saarede ved denne Fremfærd. Jeg troer, det vilde være godt at udtale vor Mening om denne Sag offentligt, og, som et Samfund, intet Hensyn tage til Politiken. Paa denne Maade kunne vi maaskee tildeels afværge den fordærvelige Indflydelse, hans Breve have frembragt. Dersom den Fremgangsmaade, som han (Broder Wight) har begyndt paa, fortsættes (hvilket jeg erfarer, han agter at gjøre), vil den spærre os Veien og vi ville da ikke have nogen Udsigt til at faae Ret hos Unionens Authoriteter, hvilke vi paa en letsindig Maade fordømme førend vi have indgivet vor Ansøgning. De samme Følelser begynde at gjøre sig gjeldende i Springfield hos dem, der have været vore Venner paa dette Sted.

Tilhængerne af Folkepartiet ere glade for saadanne Vaaben og benytte disse paa den fordeelagtigste Maade. Man kunde maaskee synes, at jeg handler overilet i at omtale dette, men jeg føler mig paavirket dertil ved en saadan Handlemaade. Jeg føler for mine Brødre; Enkens Taarer, de Forældreløses Skrig og de Ulykkeliges Sukke staae endnu klart i min Erindring, hvorfor jeg mener det er rettest at tage saadanne Forholdsregler, som kunne være gavnlige for os.

Hvis man om tre, fire eller fem Aar skulde, foraarsaget af enkelte Individers Uforstandighed, begynde at nedrive vore Gudsdyrkelsessteder, ødelægge vore Huse og ihjelslaae vore Brødre, saa at vore Hustruer blive Enker og vore Børn Forældreløse, saa ønsker jeg, Eders ringe Broder, at opløfte mine Hænder mod Himmelen og sige til Gud: Du, som kjender alle Ting, veed ogsaa, at jeg er uden Skyld i alle disse Ulykker.

Jeg undertegner mig

Eders hengivne Broder.

R. B. Thompson.

P. S. Dersom De ikke agte Dem til Quincy i denne Uge, ville et Par Linier om Deres Mening i denne Sag være meget velkomne.

R. B. Thompson.

Quincy, Mandag Morgen den 13de Mai 1839.

Staten Missouri, Richmond, Ray County, den 13de Mai 1839.

Høivelbaarne Austin A. King, Dommer for dette og nærliggende Countier.

Velbyrdige Herre!

Efter at have hensiddet i Fængsel i næsten syv Maaneder, og da Tiden nu er kommen at det er muligt for mig at blive forhørt i et andet Distrikt, og eftersom jeg nu kan lade mine Tanker faae frit Løb uden derved at udsætte Andres Liv for Fare, men kun mit eget, tager jeg mig den Frihed at nedlægge en bestemt

Paastand imod ethvert Forhør udenfor denne Stats Grændser, bedende Deres Velbyrdighed saavelsom alle Authoriteterne, baade civile og militaire, at min Sag maa blive dømt efter Loven for Landsforviisning, hvortil over ti Tusinde af vort Samfund, hvoriblandt min Kone, mine Børn, mine Vidner og Venner ere dømte.

Mine Bevæggrunde til dette Forlangende ere indlysende og ere støttede paa Kjendsgjerninger, som baade De og Folket i Almindelighed kjender, hvorfor jeg ikke behøver at give noget yderligere Beviis; de ere følgende:

1) Jeg har aldrig faaet nogen Beskyttelse ved Loven, hverken for min Person, min Eiendom eller min Familie, medens vi have opholdt os i denne Stat, hvortil jeg udvandrede i 1835.

2) Jeg blev dreven fra Jakson County ved Vaabenmagt, saaret og blødende i 1833; mit Huus blev nedbrændt, mine Marker ødelagde, mit Forraad af Fødemidler røvet fra mig og min Eiendom taget fra mig indtil nu, medens min Familie blev uddreven uden Ly midt i Vinterens Tid.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Polen. Banken i Warschau er bleven bestjaalet for 3,500,000 Rubler, hvoraf 3,200,000 Rubler i Pantebreve, udstedte af den polske Hypothekforening. Kassereren ved nævnte Bank har taget Flugten.

Polakkerne have lidt betydelige Nederlag. Czachowskis med tvende andre Corpsers forenede Styrke er bleven slaaet vestfor Radom og tilsidst aldeles sprængt. Czachowski flygtede tilligemed sin Generalstab og blev energisk forfulgt. Polakkerne havde en Mængde Døde. Opstanden i Volhynien griber om sig.

En frygtelig Oversømmelse har ifølge „Levant Herald" den 23de Mai fundet Sted ved Akserad i Nideh Distriktet, idet den nævnte Dags Aften forfærdelige Strømme af Regn styrtede ned over Byen og Omegnen og bragte den næsten udtørrede Flod, der strømmer igjennem Passet, i hvilket Staden ligger, til pludseligt at stige over dens Bredder. Indvaanerne havde lykkeligviis Tid til at flygte itide, saa at kun syv Menneskeliv gik tabt, men af Stadens 1,100 Huse ere kun 300 tilbage, og over 1,500 Stykker Qvæg druknede, medens megen Eiendom gik tabt og betydelig Skade anrettedes paa de langs Flodbredden liggende Viin- og Frugthaver.

Mexico. Franskmændene have indtaget Puebla. Af den franske General Foreys Rapport fremgaaer det, at den mexicanske General Ortega har overgivet sig uden Betingelser efter at have tilintetgjort en stor Deel af Armeens Vaaben og Materiel. Antallet af Fanger angives til 18,000 Mand, hvoriblandt 900 Officerer. I Slutningen af Rapporten hedderdet, at Armeen har sat sig i Marsch imod Staden Mexico. Tre Dampskibe have faaet Ordre til at indtage Tropper og Krigsmateriel i Cherbourg for strax derpaa at afgaae til Mexico.

Amerika. Den 27de Mai angreb General Banks Port Hudson og fandt overalt en fortvivlet Modstand. Kampen fornyedes den 28de, men det endelige Resultat var ubekjendt. Ifølge „Tribune" har Slaget været meget blodigt, og Banks har mistet mellem 2,000 og 4,000 Mand.

Fra New York skrives under 1ste Juni: Unionisterne have gjort tre Angreb paa Vicksburg, men ere slagne tilbage med stort Tab. General Johnstone skal staae i Ryggen paa Unionisterne med 15,000 Mand.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Mai 1863.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	S. Jensen	372	Rd.	2	Mk.	4	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	130	—	1	—	4	—
Bornholm.	P. C. Nielsen	169	—	„	—	15	—
Christiania.	N. Johansen	826	—	4	—	13	—
Fredericia.	J. C. Olsen	22	—	5	—	3	—
Fyen.	P. C. Carstensen	799	—	„	—	8	—
Gøtheborg.	A. P. Søderborg	337	—	1	—	8	—
Kjøbenhavn.	J. P. Jørgensen	72	—	3	—	3	—
Lolland.	J. Hansen	193	—	1	—	13	—
Norrkøping.	L. Nilsson	986	—	1	—	5	—
Skaane.	Sven Nilsson	520	—	1	—	13	—
Skive.	S. J. Jonasson	430	—	3	—	11	—
Stockholm.	N. C. Flygare	846	—	„	—	8	—
Sundswall.	A. Svedlund	208	—	1	—	12	—
Vensyssel.	H. C. Høgsted	318	—	4	—	13	—
	Diverse Debitorer	135	—	4	—	8	—
	Summa	6369	—	3	—	13	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Præster og Ledere, indsatte af Mennesker.

(Fra „Millennial Star.“)

„Men der vare og falske Propheter iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere. (2 Peter, 2, 1.) Og i Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Vinding af Eder. (2 Peter, 2, 3.) Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. (2 Timotheus, 4, 3.)“

Hvor nøiagtigt ere disse Ord ikke blevne opfyldte! Nutidens Christenhed bestaaer af et uhyre Slæng af Præster og Ledere, der ere indsatte af Mennesker, hvilke opholdes ved at handle med Religionen eller det Hellige. For os, som Hellige, synes det forunderligt, at Menneskene kunne være ligesaa blinde for dette saavelsom for alle de Tegn, der skee i vor Tid. Een af de vigtigste Befalinger, som Jesus og Apostlerne søgte at indprente Menneskene, var at forvente Frelserens andet Komme til Jorden, hvilket skulde finde Sted paa en Tid, den store Hob ikke ventede det, eftersom falske Lærere skulde indbilde den, at der var Fred og ingen Fare. Vi skulle lægge nøie Mærke til Tidens Tegn, paa det at vi ikke ligesom de gamle Jøder, ved at forsømme denne Pligt, skulde være uforberedt naar han kommer. Ligesom ved Christi første Komme hertil, saaledes ere ogsaa nu falske Lærdomme, Stolthed og Ligegyldighed de store Hindringer, der lægge sig i Veien for at Mennesket kan komme til Kundskab om Sandheden; Resultatet heraf vil blive, at Krig, Hungersnød og Ødelæggelse vil gaae over Nationerne, thi Herrens Ord ere ikke talede forgjeves, naar han siger: „Er mit Ord ikke saa som Ild? siger Herren, og som en Hammer, der kan sønderslaae en Klippe?“

Lad os undersøge naar denne store Hob af falske Lærere opstod. Grundlæggerne eller de første Begyndere levede samtidig med Apostlerne. De vare en Bande af syndefulde Mænd, der lode sig lede af deres egne Lyster og bleve paavirkede af en vis Classe af Christne, der ikke kunde fordrage den sunde Lærdom. Af flere for-

skjellige Skrivelser fremgaaer det, at man endog saae med Mistænkelighed paa tre af de meest fremragende Apostler, nemlig Paulus, Peter og Johannes, og at disse tildeels, om ikke ganske, bleve forkastede af en stor Deel af dem, der bekjendte sig at være Christne. Disse taabelige Mennesker tillode, at man drog dem fra den rette Vei, idet Nogle fortalte, at Apostlerne ikke vare hvad de udgave sig for, at de vare afvegne fra den sande Tro og at de prædikede for at fremme deres egne Interesser, og endelig, at de ikke vare skikkede til at være Sjælesørgere. Man laante villigen Øre til disse Fortællinger. Følgelig opstod falske Lærere; vrange Lærdomme voxede op og trivedes mærkværdigt indtil Christi sande Evangelium tilsidst veeg bort fra Mennesket, saaledes som Apostlerne havde forudseet det vilde skee. Derefter begyndte Ugudelighed at tage Overhaand; Moderen til Skjøger og al Vederstyggelighed begyndte at arbeide og saa meget forøgedes alle Laster, at kun faa Aar efterat Apostelen Johannes var bleven forviist til Øen Patmos, spredte hendes fordærvelige Indflydelse sig over hele Christenheden, efterladende den i den forfærdeligste Tilstand, uden Aabenbaring, uden Propheter og uden den mindste Straale af Evangeliets Lys til at skinne i Sorgens og Uvidenhedens Midnat. En saa stor Ugudelighed havde sine Virkninger, thi den omskrevne Periode blev paafulgt af de mørke Tidsaldere — Tider, paa hvilke Ondskaben og Undertrykkelsen satte sit Stempel. Disse vare Grundlagene for de Samfund, der opstode i de paafølgende Tider og saaledes som her beskrevet vare Lederne for disse Secter og Partier; ikke anderledes er det i vore Dage. Ligesom Lederne for Fortidens Religionspartier ikke vare bemyndigede af Gud, saaledes har ogsaa Nutidens Præsteskab taget Myndigheden af sig selv, uden Guds Inspiration. „Et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter." De første Lærere vare uden Aabenbaring og gave ingen Tegn paa deres Myndighed, og saaledes har det været med alle deres Efterfølgere. Hine prædikede af deres egen Viisdom for timelig Vindings Skyld; disse gjøre det samme i vore Dage. Folket, der levede strax efter Christi Dage, deelte sig i utallige Secter og Partier, banlysende hinanden; ligeledes gjøre de i vore Dage. Eftersom Træet er, saaledes ere Frugterne.

De to første større Kirker, der opstode, var den romersk-catholske i Vesten og den græske i Østen, hvilke spredte sig over Europa og Lilleasien, indhyldende Folket i Mørke og Overtro indtil i det 16de Aarhundrede, da Videnskaberne og det trykte Ord syntes at give nyt Liv og Kraft nok til at afkaste det Jernaag, der i Aarhundreder havde trykket Folkets Skuldre. Reformationen banede sig Vei, men dog først efter megen Blodsudgydelse havde fundet Sted. Alligevel gaaer Aanden af de gamle romerske Love og den catholske Dyrkelsesmaade gjennem mange af de europæiske Riger. „Alt dette tilstaaer jeg," siger den protestantiske Indvender, „men havde vi ikke flere hellige Mænd i den herlige Reformationstid, som, ledte ved den Hellig-Aand, forstode Skrifterne rigtig og satte den sande Religion i Gang igjen?" Reformatorerne vare ikke i Besiddelse af tilstrækkelig Kundskab og Kraft til at indføre eller oprette den sande Kirke paa Jorden. De vare jo selv Lærlinge af falske Lærere, og Ingen af dem beraabte sig paa at have modtaget ny Aabenbaring eller mere Klarhed i Tanken end den, de erholdt ved deres eget Studium. Hvor tydeligt kunne vi ikke see Virkningerne af de kraftløse Systemer, som findes i det nittende Aarhundredes Christendom.

Efterat vi have sagt tilstrækkeligt til at bevise, at de secteriske Præster og Ledere,

der prædikede i vore Dage, ere udsprungne fra den feilagtige Kilde, ville vi sammenligne den Myndighed, de have til at prædike med den, de Hellige havde i det første Aarhundrede. Eftersom Christus nedstammede fra simple Forældre og hans Herkomst ikke hjalp meget til at fremme den store Sag, han blev sendt for at udføre, gav han dem, som gik ud for at prædike hans Ord, Kraft til at gjøre visse Tegn til at stadfæste disse med, ved hvilke de Troende endmere kunde blive overbeviste om Sandheden af hvad der blev dem forkyndt. Dette omtales i Mark. 16, 14-18. Hvis han ikke havde givet Disciplene denne Magt, kunde Menneskene have undskyldt sig med, at de ikke kunde skjelne hvilke der vare udsendte af Gud og hvilke der havde taget Myndigheden til at prædike af sig selv. Ethvert Menneske kan, saaledes som det nu er, skjelne mellem Ledere, der have taget Myndigheden af sig selv, og de Mænd, Gud har opreist, ved at troe de Virkninger eller Tegn, som vise sig ved Udøvelsen af Evangeliets Principer, naar dets Ordinantser forrettes af een af Herrens Tjenere, der har den dertil fornødne Myndighed. Herren udgyder sin Hellig-Aand, der bringer Velsignelse med sig, over alle sine trofaste Børn til at beskytte dem mod Bedragere og til at forhindre dem i at lade sig vildlede af ethvert Lærdomsveir. Nutidens Lærde paastaae, at saadanne Tegn og Virkninger ikke ere nødvendige, og antage kun saameget af Jesu Befalinger, som de synes om, thi de vide vel, at deres tilranede Myndighed ikke kan bestaae en saadan Prøve. Iblandt de Onder, der fremkomme ved Præster og Ledere, indsatte af Mennesker, kan nævnes: Mangel paa Aabenbaring, Handel med Religionen, Uvidenhed, Meningsforskjel, Tvivl, Vantro, religieus Intolerance, medens Hundreder af Secter og Partier hver prædiker et forskjelligt Evangelium, alle beraabende sig paa, at deres Lærdomme ere grundlagte paa Apostlernes Skrifter, skjøndt de alligevel fornegte den vigtigste Deel af disse. Som et Exempel ville vi fremsætte nogle af Secternes Lærdomme og see om de, naar de sammenlignes med Apostlernes, stemme overeens:

Tegn skulle følge dem, som troe.	Tegn behøves ikke i vore Dage.
Der maa ikke findes Splidagtighed iblandt Eder.	Vor Religion kan ikke fremmes uden Splid.
Ikke med menneskelig Viisdoms overtalende Ord.	Ingen i vore Dage maa prædike uden han besidder en stor Deel menneskelig Viisdom.
Og Ingen tager sig selv denne Ære, (at være Præst) men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.	Enhver, som synes om det, kan godt tage denne Ære af sig selv og ogsaa beskikke Andre, ellers vilde alle vore store Prædikanter jo aldrig faae nogen Myndighed.
Derfor, Brødre! tragter efter de prophetiske Gaver.	Søg ikke efter en saadan Gave, thi den er uopnaaelig.
Tragter efter de aandelige Gaver.	Beed ikke om noget Saadant, thi det kan aldrig erholdes.
Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himmelen er fuldkommen.	Naar vi ere døbte, saa er Alt opnaaet, og Mere kunne vi da ikke gjøre.

Apostler og Propheter ere nødvendige til Embeders Forvaltning og de Helliges fuldkomne Beredelse.

Vi kunne gjøre det meget bedre uden Hjælp af disse Embedsmænd.

Det er unyttigt at fremsætte flere Exempler, thi vil man tage enhver af Partiernes Lærdomme, vil man finde, at de prædiker et andet Evangelium end det, Paulus forkyndte, og dog siger han i Brevet til Galaterne 1, 8. „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangeliet anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!" Det er en ufravigelig Sandhed, at der ikke har existeret nogen sand Kirke paa Jorden i de sidste sytten Hundrede Aar. Ingen af Christendommens Kirker siden Apostlernes Dage har nydt de Gaver og Velsignelser, som Christus lovede til de Helliges Beredelse, og ikke heller ere de blevne regjerede ved de samme Love. Særkjendet paa Guds Kirke er Enighed og Samdrægtighed, men de Kirker, der have existeret i de sidste femten Hundrede Aar, have deelt sig i utallige Secter og Partier, af hvilke ingen hverken har eller vilde tillade, at der var fortsat Aabenbaring fra Gud, uden hvilken ingen sand Kirke kan bestaae.

Vi omtalte tidligere i denne Afhandling, at naar Præster og Ledere vare indsatte af Mennesker, ledte det til Handel med Religionen. „Og i Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Vinding af Eder." Hvor tydeligt see vi ikke Opfyldelsen af dette Skriftsted, naar vi kaste Øiet henover Christenheden, i hvilken vi finde ikke færre end een Million Præster, som det aarlig koster i millionviis at lønne. Vilde Apostelen Peter have negtet at forrette Evangeliets Ordinantser uden at faae i tusindviis aarlig? Hvis man spørger nogen af Præsterne i vore Dage, om ikke Simon Troldkarl syndede, da han tilbød Apostlerne Penge for at sælge dem den Hellig-Aands Gave, indrømme de vist villigen, at han gjorde Synd deri; alligevel gjøre de dem skyldige i det, som Apostlerne tilbageviste med Foragt. En Religion, som er paabegyndt af Mennesker, ligner alle de Planer, som menneskelig Kløgt søger at opfinde og iværksætte. Naar en Fader har tre Sønner, udvælger han de Livsstillinger, han troer vil være gavnligst for dem. Den Første troer han er skikket til Kjøbmand, den Anden til Procurator og den Tredie til Præst. Han forsyner Kjøbmandens Boutik med Varer, Procuratorens Hoved med Loven og Præstens med Theologi; derpaa drage de Alle ud i Verden for hver af dem at gjøre den Stilling, han er sat i, meest frugtbringende. Ligesom der i alle Fag opstaaer Concurrence, saaledes ogsaa i de tre nævnte, eftersom Enhver i samme Fag troer at have bedre Varer eller kunde udføre de til hans Kald henhørende Pligter bedre end nogen Anden.

Sluttelig ville vi tilføie, at i lovgivende Forsamlinger eller ved andre større Sammenkomster, har Ingen Myndighed til at bede eller befale Præsten at tale i Herrens Navn. I begge Tilfælde er det imod Skriften. Endog i de Tider, da der ingen Aabenbaring fandtes og Menneskene vandrede i Mørke, vilde de have været bedre uden falske Lærere, thi det har altid viist sig, at de, der udgave sig for at kunne undervise Andre, have været de første til at modsætte sig Sandheden, naarsomhelst den har begyndt at ville bane sig Vei til de Oprigtiges Hjerter. Naar det sande Evangelium prædikes, frembringer det altid nogle Virkninger, hvilke kunde blive meget skadelige for de ubemyndigede Lærere; derfor er det, at disse søge at

skjule Alt, hvad der kan oplyse Folket, naar det skader deres egne Interesser. Der udfordres nu al deres Kraft for at holde Brudstykkerne sammen af deres tilranede Myndighed. Folket begynder at blive utilfreds med de Religionsformer, de have, og at see efter noget Andet, hvorom det dog ingen Idee har. Aarsagen til dette er, at Tiden er kommen da alle disse falske Lærdomme skulle afskaffes og Christi Kirke trives i deres Sted. O, I falske Lærere i Christenheden! hvorledes have I handlet? I have bedraget Nationerne og handlet med Menneskenes Sjæle; I have tillukket Himmelen, ikke alene for Eder selv, men ogsaa for Folket paa Jorden; I have forkastet den Almægtiges Aabenbaringer, og saaledes afbrudt al Forbindelse med de himmelske Verdener; I have ophævet de Rettigheder, Gud havde bestemt til de Helliges Trøst, Belærelse og Fuldkommengjørelse; I have forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet, og derved optændt Guds Vrede mod Jordens Nationer. Omvend Eder derfor, førend det er forsilde; forlad Eders vildfarende Systemer og ophør at prædike falske Lærdomme; lyt hellere til det Budskab, Gud atter har sendt til Jordens Indbyggere; ydmyg Eder og bliv som smaae Børn lydige mod hans Befalinger, paa det I maatte faae den Hellig-Aand og vandre fremad iklædt Magt og Myndighed fra det Høie til at prædike det sande Evangelium, udføre dets Ordinantser og hjælpe til at fremrulle hans Rige paa Jorden.

Nødvendigheden af Indsamlingen.

(Fra „Millennial Star.“)

„Kunne vi ikke ligesaa godt blive frelste ved at blive i dette Land, som naar vi reise til Amerika?“ Dette Spørgsmaal gjøres os ofte og sædvanligen anfører man derpaa det 34te Vers af 10de Capitel af Apostlernes Gjerninger som Beviis mod Indsamlingen, hvilket lyder saaledes: „Men Peter oplod Munden og sagde: jeg befinder i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer; men Hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig.“ Dette Skriftsted er ligesom alle de Beviser af Bibelen, man fremsætter mod de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, snarere for end imod Indsamlingen. Det var et Argument, Apostelen Peter brugte for at bringe nogle af de Hellige ud af den Vildfarelse, at Ingen kunde finde Naade for Gud, medmindre han var af Israels Huus. Men Gud tilkjendegav Peter, at ikke alene Jøderne, men ogsaa Hedningerne, dersom de frygtede ham og vandrede retfærdigt, vare ham behagelige, saaledes som Tilfældet var med Cornelius, som, tilligemed hele hans Huus, skjøndt de vare Hedninger, dog fik den Hellig-Aand. Jesus sagde, at de, der gjorde hans Faders Villie, skulde vorde frelste. Det næste Spørgsmaal bliver altsaa: Er det at udvandre fra Babylon til Amerika at frygte Gud og øve Retfærdighed? Hertil svare vi: Alle, som i Ydmyghed adlyde Evangeliets første Fordringer — Tro paa den Herre Jesum Christum, Omvendelse fra de Synder, der hænge ved os, Daab til Syn-

dernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave — ville faae Visshed om, at de ere behagelige for Gud og forsaavidt som de veiledes af hans Aand, ville de forstaae, at det er hans Villie, de skulle udvandre til Amerika.

Saasnart det bliver bekjendt, at et Menneske har sluttet sig til de Sidste-Dages Helliges Samfund, opstaaer Forfølgelsen mod ham øieblikkelig, og det er ikke sjeldent, at han mister den Beskjeftigelse, ved hvilken han erhvervede sig sit Ophold, eller han udkastes af sin Families eller sine Venners Huus; Christi Ord, en Mands Huusfolk skulle være hans Fjender, gaae saaledes i Opfyldelse. Dersom Nogen besad et agtet Navn førend han indkom i denne Kirke, kan han være ganske sikker paa at miste det, naar han adlyder Evangeliet; det vil blive med ham, som med de gamle Hellige, hvem man betragtede som „Udskud i Verden;" jo retfærdigere han lever, desto større vil Modstanden og Hadet mod ham blive; derfor raaber mange af de Hellige Dag og Nat til Gud, bedende ham at udfrie dem fra Babylon, at de kunde drage op til det Sted, hvor deres Aand kan blande sig med sine Beslægtede, med dem, hvis Tro og Haab er concentreret i Opbyggelsen af Guds Rige, hvortil de have helliget sine Kræfter.

Der er flere Bevæggrunde, hvorfor de Sidste-Dages Hellige skulle indsamles til et bestemt Sted paa Jorden. Gud har befalet det og dette vide vi. Hvoraf vide vi, at det er hans Befaling? Ved at gjøre hans Villie, have vi erfaret, at det Evanvangelium, Propheten Joseph Smith prædikede, var sandt. I dette Evangelium indeholdtes Læren om Indsamlingen. Gud erklærede ved de gamle Propheter, især Daniel, at han vilde oprette sit Rige paa Jorden. I disse sidste Dage har Herren aabenbaret for Propheten Joseph, at Amerika var det Sted, Gud havde udseet til Paabegyndelsen af hans Gjerning og at alle de Oprigtige af Hjertet skulde samles til dette Land fra Verdens fire Hjørner og flokke sig om Evangeliets Banner. Paa denne Maade skulde det Rige paabegyndes, som skulde sprede sig over hele Jorden; thi Rigerne i denne Verden skulde eengang tilhøre Gud og Christus. Fra den Tid, Frelseren vandrede paa Jorden, har man, hvorsomhelst det nye Testamente er bleven anerkjendt som en Bog, streven af hellige Mænd, fra Barndommen og til Graven opsendt den Bøn: „Til os komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden." Nu er hans Rige kommen og dog strider Menneskene mod det, ligesom Jøderne mod Messias, skjøndt de længe havde talet og bedet om hans Komme til Jorden.

Prophetierne kunne ikke heller blive opfyldte uden Indsamlingen skeer, thi Gud har erklæret ved sine hellige Propheters Mund, at han vil samle sit Folk. Frelseren siger selv, at hans Hellige skulle komme fra Norden, Syden, Østen og Vesten, og sidde tilbords i hans Rige. Herren har sagt, at han vil lade sine Straffedomme ramme de Ugudelige. Det stemmer ikke overeens hverken med hans Retfærdighed eller hans Naade at straffe de Retfærdige tilligemed de Ugudelige; han vil derfor bringe sit Folk i Sikkerhed ved at samle dem til eet Sted, førend han tager Hevn over de Onde. Vi læse, at som det var i Noah Dage, saa skal det være i Menneskenes Søns Tilkommelses Dage. Bibelen siger os, at Noah frygtede Gud og det blev regnet ham til Retfærdighed. Herren ønskede at frelse Noah fra den Vandflod, han lod komme over Jorden, og befalede Noah at bygge en Ark, i hvilken han og Alle, som vilde annamme det Vidnesbyrd, han bragte, skulde indsamles og vorde frelste fra Ødelæg-

gelse. Hvis han ikke var gaaet i Arken, kunde det ikke siges om ham, at han var retfærdig, fordi han derved vilde have undladt at adlyde Guds Befalinger, ei heller vilde han have bleven reddet fra at drukne. Det samme vil blive Tilfældet med denne Slægt; skjøndt Mange ere oprigtige og ærlige, ville de, dersom de ikke antage det Budskab, som Gud nu har kundgjort ved sin Tjener Josephs Mund, dog omkomme fordi de forkastede de eneste Midler, ved hvilke Menneskene kunne blive frelste.

Læren om Indsamlingen indskærpes meget i Bibelen. Vi see, at naarsomhelst Gud havde nogle særdeles Velsignelser at tildele sine Børn, samlede han dem ud fra den øvrige Menneskeslægt. Dette var Tilfældet med Abraham, Loth og Moses, saavel som med mange Andre, baade Propheter og Hellige, hvorom vi kunne læse saavel i Bibelen som i Mormons Bog. Jesus selv gik til eensomme Steder, til Ørkenen, Bjergene og Haverne for at modtage Ordinantser og Begavelser. Ved en Leilighed tog han Peter, Jacob og Johannes op med sig paa Bjerget, hvor de ved Moses og Elias modtoge den Hellig-Aand og Ild, og saa herligt var Stedet, at Peter ønskede at blive der og bygge Boliger, paa det de kunde nyde et uafbrudt Samqvem med himmelske Magter. Een af Jesu sidste Befalinger til Disciplene førend hans Himmelfart var at vende tilbage til Jerusalem og tøve der til de bleve iklædte Kraften fra det Høie. For at Johannes kunde samtale med Englene og for at han kunde blive viist de Begivenheder, der skulde foregaae fra hans Dage og til Verdens Ende, blev han ført til Øen Patmos; iblandt alt det, han der saae, var en stor Skare, hvilken ingen kunde tælle, som var udsamlet fra alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

I Aabenbaringens Bog, 14de Capitel staaer der, at efterat en Engel havde bragt Evangeliet fra Himmelen til Jorden, raabte en anden Engel med høi Røst til Folket at gaae ud fra Babylon. Vi lære ogsaa, at alle de, der døe i Herren, skulle blive velsignede og deres Gjerninger skulle følge dem — det vil sige, det er dem, der have adlydt det Evangelium, som Engelen bragte, og som have levet ved ethvert Ord, der er udgaaet af Guds Mund, men som døe førend de have havt Leilighed til at blive hjemsamlede. Derimod ville de, der ikke adlyde Befalingen: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk" og alle dem, som ere paa Veien til Indsamlingsstedet og see dem tilbage, ligesom Loths Hustru, lide med de Ugudelige.

Vi bære herved det Vidnesbyrd, at den Engel, Johannes saae „flyve midt igjennnem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden," har aabenbaret sig for Joseph Smith og gjengivet Rigets Evangelium, som skal prædikes til et Vidnesbyrd fo ralle Folk og derpaa skal Enden komme. Lader os da, medens det prædikes midt iblandt os, adlyde Guds Love og søge at erholde hans Velsignelser, medens vi vente paa vor Udfrielse; men dersom vi ikke benytte de Midler, vi have, eller som vor himmelske Fader maatte give os til at bevirke vor Udfrielse ved, forsømme vi vor Frelse, paadrage os Guds Mishag og ville blive fordømte paa den yderste Dag. De Sidste-Dages Hellige ere ikke uvidende i dette Punkt, thi ved Daaben sluttede de den Pagt med Gud at holde hans Befalinger. Alle Andre ville heller ingen Undskyldning have, thi Evangeliet prædikes og vil blive prædiket for alle Folk med den advarende Røst: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." „Hvorledes skulle vi da undflye, dersom vi ikke agte saa stor en Salighed."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Følgerne af at undervurdere Guds Tjenere.

Det har været en almindelig Feil i Verden i hvilkensomhelst Tidsalder, naar Gud, ved Gjengivelsen af sit hellige Præstedømme, har søgt at sætte sine Hensigter i Udførelse, at undervurdere de Mænd og de Midler, han har betjent sig af, og at skjenke dem liden eller ingen Opmærksomhed. De Mænd og de Midler, Herren har valgt til Udførelsen af hans Planer, have været saa forskjellige fra dem, Verden havde ventet at see et saadant Hverv anbetroet, at de have behandlet dem alle med Ringeagt med faa Undtagelser. Syndfloden, som Noah sagde vilde komme, saavel som Sodomas og Gomorras Ødelæggelse, om hvilken Loth advarede Folket, kom saa uventet over Menneskene, ikke fordi de aldrig havde hørt om disse Straffedomme, men fordi de vare uvillige til at troe, at de Mænd, som sagde, at disse Ulykker nærmede sig, vare de eneste Udvalgte til at forkynde saa vigtige Begivenheder, der angik en saa stor Deel af Menneskeslægten. De samme Følelser gjorde sig gjeldende hos Jøderne, der forkastede Jesus og hans Apostler. Efter deres Begreber, antoge de, at han var det meest upassende Menneske, Gud kunde sende og give Myndighed og Kundskab til at forudsige deres Skjæbne. Hans Herkomst, Opdragelse og Omgivende var saa vidt forskjellig fra det, Verden formodede var nødvendigt for en Mand, som skulde besidde den Kundskab, han sagde, han besad om deres fremtidige Skjebne, at de følte sig fuldkommen betryggede, da de, efter at have givet deres Samtykke til hans Korsfæstelse, sagde: „hans Blod komme over os og vore Børn." De undervurderede hans Betydning og Magt; det faldt dem aldrig ind, at hvert Ord, den saakaldte Bedrager udtalte, skulde gaae i Opfyldelse og at hans Død vilde nedkalde en fortørnet Guds Vrede og Mishag over dem og deres Nation. Resultatet af denne deres Opførsel var en Gjentagelse af de Scener, som saa stadigen havde ledsaget tidligere Slægters Daarskaber og djævelske Gjerninger.

Man skulde troe, at Fortidens Exempler i dette Punkt ikke have været uden Virkning til det Bedre paa denne Slægt og at Menneskene nu undersøge en Sag af saa stor Vigtighed, førend de forkaste den. I denne Henseende have de dog ikke lært Noget. Den samme Taabelighed, som lagdes for Dagen i Fortiden ved at undervurdere og ringeagte dem, den Almægtige havde udvalgt til at udføre sine Hensigter, gjør sig gjeldende nu. Vi see de ulykkelige Følger heraf for vore Øine, og desuagtet vil Ingen troe det. De, som myrdede Joseph Smith og andre af Guds Tjenere, ville ikke troe det er saaledes. Skjøndt hans Prophetier opfyldes Ord for Ord, som han udtalte dem, bliver dog baade han og de Midler, Gud ved ham valgte til Udførelsen af hans Hensigter, ringeagtede og forhadte. En stor Nation gaaer sin Opløsning imøde; dette skeer endogsaa ligefor alle Nationers Øine, og den Nation, som lider, og de, som ere Vidner dertil, see ikke Guds Haand deri. De ville ikke troe, at Mordet paa en saa ringe og som det syntes mindre vigtig Mand, som Joseph

Smith var, endskjøndt han paastod at være en Guds Prophet, kan have nogen Indflydelse paa den Nation, som samtykkede i Udgydelsen af hans uskyldige Blod ved at lade hans Mordere gaae ustraffede af Landets Love. De spotte ved Tanken om, at de skrækkelige Begivenheder, som have fundet Sted i de sidste halvtredie Aar, skulde staae i Forbindelse med eller være Følgerne af den Behandling, man tildeelte ham og hans Samfundsfæller. De sidste ere og have altid været for ubetydelige, mener Verden, til at man skulde antage, at de Trængsler, de have gjennemgaaet, skulde have saa skrækkelige Virkninger. Det er nu ligesom dengang Jøderne indenfor Jerusalems Mure strede mod Romerne, da de udholdt enhver tænkelig Besværlighed; de troede ikke, at det var Følgerne af at have korsfæstet Nazaræeren og forfulgt hans Disciple.

Den amerikanske Nation har endnu ikke gjennemgaaet noget Onde, uden det jo har været forudsagt af Guds Tjenere for flere Aar siden, og der er Intet, den har udmaalt til Guds Folk, som den jo ikke selv skal tilmaales i en Grad, hvorom den kun havde et lidet Begreb, da den søgte at tildele os det paa en saa grusom Maade. Indbyggerne i de Forenede Stater have allerede begyndt at smage Bitterheden af de militaire Regler og den Undertrykkelse, som Krigsloven udøver over de Private, der blive domfældte ved den militaire Ret. Denne Maade at dømme Folket paa, blev antagen imod de Sidste-Dages Hellige, og den er for nylig bleven brugt imod en fremragende Personlighed i Staten Ohio, Hr. Vallandigham, der har været Dommer og Repræsentant i Congressen i Washington; dennes Domfældelse ved den militaire Ret har frembragt megen Bevægelse i de nordlige Stater. Da Regjeringen ikke ved lovlige og retfærdige Midler var istand til at udføre sine slette Hensigter mod Guds Folk i Zion, var den ivrig i at faae en Krigsret nedsat og militaire Regler at dømme efter, istedetfor den civile Lov. Nationen drømte kun lidt om, at med det Maal den tilmaalte Indbyggerne i Utah, vilde den blive gjenmaalt inden føie Tid ved dens egen Armee og egne Officerer. Paa den Tid man søgte at udrydde de Sidste-Dages Hellige, blev det lydeligt forkyndt, at alle de Rædsler, de Forenede Stater lod udgaae over os, vilde vende tilbage paa deres eget Hoved og at de skulde have nok at bestille med at forsvare dem selv og ikke faae Tid til at tænke paa at udrydde Herrens Tjenere. Skjøndt disse Forudsigelser ere blevne offentliggjorte og vidt udspredte, tages der kun lidet eller intet Hensyn dertil af dem, det angaaer. De see Intet, der kan lede dem paa den Tanke, at de foragtede Sidste-Dages Hellige vide nogen Besked om de store Begivenheder, der skee i Amerika, og allermindst ville de anerkjende, at det er Følgerne af den Behandling, de tildeelte os. De ere henfaldne til den samme Feil, tidligere Generationer have gjort sig skyldige i — de undervurdere og ringeagte de Mænd og Midler, Gud har udvalgt til at fremme sine Hensigter. Ingen Post ankommer fra Amerika hertil, uden den jo bringer Beretninger, der bevise Sandheden af hvad Guds Tjenere havde forudsagt vilde skee.

Hvorlænge skal Herren tugte Nationerne for at faae dem til at anerkjende hans Magt og at alle Ting ere i hans Hænder? I mange Aar har han bedet Jordens Indbyggere om at vende sig bort fra Synden og komme til ham og blive frelste; men dette har kun havt liden Virkning. De forhærde deres Hjerter mere og mere og trodse hvert Beviis, han giver dem paa, at han arbeider midt iblandt dem; de vedblive at tilbagevise hans Tilbud om Naade og Frelse. Vil Folket i Europa,

og især Folket i dette Land, for hvem Evangeliet længe har lydt, lade sig advare ved de Begivenheder, der nu foregaae i det eengang lykkelige Amerika, og ville de med dette Exempel for Øie bruge en bedre Fremgangsmaade?

Correspondance.

Amerika

Ombord paa Skibet B. S. Kimball ved New York,
den 14de Juni 1863.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Det er med Glæde jeg i denne Morgen tager Pennen for at give Dem en kort Beretning om vor Reise hertil. Da De selv var med paa Reisen fra Kjøbenhavn til England, vil jeg ikke opholde mig ved den, men derimod lade Dem vide, hvorledes Reisen over Atlanterhavet er gaaet.

Vi gik ombord i Liverpool den 6te Mai om Aftenen. Den 7de blev vort Skib trukket ud af Dokken og den 9de begyndte vor Seilads. Efterat De og Brødrene fra England vare gaaede iland, inddeeltes Compagniet i 7 Distrikter med en Præsident og en Vagtcapitain og andre Medhjælpere i hvert af disse. Vi havde udmærket god Plads og mange Senge vare tilovers. De første Dage havde vi kun liden Vind og seilede kun langsomt fremad; vi havde da Leilighed til at indrette os det beqvemt og faae en god Orden indført. Vi have havt godt Veir paa hele Reisen, kun een Nat stormede det; vi havde ofte Modvind og undertiden var det koldt og taaget. Reisen er i Sandhed gaaet godt af. Forsamlinger afholdtes hyppigt, i hvilke vi havde Leilighed til at takke og prise vor himmelske Fader for hans Godhed mod os. Der vare gode Musikanter ombord; de Hellige glædede dem mangen Gang ved Dands, saavel som ved andre uskyldige Fornøielser. Vi havde i Virkeligheden et Zion ombord. Capitainens, Doctorens og Mandskabets Opførsel ligeoverfor os har været roesværdig. Vor Proviant, hvoraf vi fik i Overflødighed, var udmærket god. Der blev uddeelt Extra-Rationer til de Syge, Gamle og til Børnene, bestaaende af Viin, Porter, Sago, Salep, Mælk osv. Jeg vil af min Dagbog uddrage Navnene paa de Fødte, Døde og Ægteviede:

Fødte: Den 11te Mai fødte F. O. Wetterlings Hustru fra Gøtheborg Conference en Søn, som blev kaldet Joseph Kimball, og den 12te fødte C. Mikkelsens Hustru fra Vensyssel Conference en Datter, der fik Navnet Atlantine.

Døde: Den 17de Mai døde N. M. Skougaards Søn, Daniel, ½ Aar gammel, fra Fredericia Conference; den 20de samme Maaned Hans Simonsen fra Lollands Conference, 65 Aar; den 2den Juni David Stuards Søn, 2 Aar, fra Skotland, og den 7de samme Maaned August Nyborgs Søn fra Gøtheborg Conference, 2 Aar gammel.

Ægteviede: C. S. Winge og Ane

Marie Salvesen; Johannes Næss og Christine Larsen; Jørgen Dinesen og Christine Christensen; Søren Petersen og Ane Nielsen; L. M. Poulsen og Christine Weibel; J. H. Hendriksen og Maren Rasmussen; N. Nielsen og Maren Sørensen; S. G. Bergstrøm og Johanne Engstrøm; P. G. Stephensen og Mariane Berthelsen; S. J. Christensen og Ane M. Nielsen; Niels Larsen og Vilhelmine Høvinghoff.

De vil see, kjære Broder, at vi kun har havt fire Dødsfald, hvilket, naar man tager i Betragtning, at vi ere omtrent 650 Emigranter ombord, ikke kan siges at være meget. Da der er to Fødte, har Afgangen i dette Compagni altsaa kun været to. Den 12te Juni kom Lodsen ombord og den 13de om Aftenen faldt vort Skibs Anker i New York Havn. De kan troe, Glæden var stor blandt de Hellige, da de saae Kysten af Amerika, og især, da de saae New York, som, naar man ligger paa Rheden, tager sig ganske deilig ud. Jeg, for min Deel, følte til at love Herren, fordi han har ført os saa langt paa vor Reise og for hans Naade mod os. Alle ere raske, med Undtagelse af Jens Johansen fra Kjøbenhavn og Else Nielsen fra Vensyssel Conference; det er endog tvivlsomt, om disse to faae Lov at reise videre, uden først at blive indlagte til Helbredelse paa Hospitalet i New York.

Det er med Glæde jeg erindrer de mange lykkelige Timer, der henrandt i Deres Selskab, da jeg var i Danmark. Modtag min hjertelige Tak for al udviist Godhed mod mig.

Brødrene Beckstrøm og Winge forene sig med mig i en venlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Contoiret.

Deres altid hengivne Broder i Evangeliet.

H. P. Lund.

Nedenstaaende Skrivelse fra Broder K. H. Bruun, der var ombord paa Skibet „John J. Boyd," er os bleven velvillig overladt til Optagelse i „Stjernen" af Adressaten.

Ombord paa Skibet „John J. Boyd,"
den 25de Mai 1863.

Ældste P. C. Carstensen.
Kjære Broder!

Da der idag gives mig Leilighed til at skrive nogle Linier, vil jeg begynde et Brev til Dig, da det ikke er vist, om jeg senere faaer Tid til at skrive et fuldstændigt Brev.

Som Du maaskee allerede veed, reiste vi fra Kjøbenhavn den 23de April. Det blæste og regnede stærkt, men da 1ste Kahyt velvilligt blev overladt til Søstrene, gik den korte Tour til Kiel godt af. Ældste W. W. Cluff mødte os i sidstnævnte By Kl. 9 om Morgenen den 24de. Vi begave os strax til Jernbanestationen, hvor et Extratog, der ventede paa os, kjørte os til Altona, hvor vi ankom ved Middagstid. I Hamborg bleve Emigranterne indlogerede paa et stort Udvandrerhuus, indtil Bagagen var bragt ombord paa det store og smukke Dampskib „Grimsby," paa hvilket vi samme Dags Aften gik ombord. Den næste Morgen Kl. 6 seilede vi ned af Elben. De Hellige bød her

deres Fødeland det sidste Farvel. Vi havde en heldig Overfart til Grimsby i England, hvor vi ankom efter to Dages Reise den 27de; det første Skib med vore Emigranter var fire Dage om at gjøre samme Tour. Vi bleve modtagne af to Brødre, der vare sendte fra Liverpool til vor Veiledning. Næste Dags Morgen Kl. 5 afgik vi med et Extratog gjennem det deilige England til Liverpool. Det var i Sandhed et smukt Syn at see Træerne i fuld Flor allerede. Paa denne Tour kjørte vi undertiden under Jorden gjennem de lange, mørke Tunneller og til andre Tider i lige Linie med Skorstenene paa Husene i de større Byer. Efter Ankomsten til Liverpool, kom vi strax ombord paa Paketskibet „John J. Boyd." Den næste Dag lagde vi ud paa Strømmen. Den 1ste Mai lettede vi Anker og begyndte vor Reise over Atlanterhavet, efter forud at være blevet organiseret af Præsident Cannon. Ældste W. W. Cluff blev Præsident over Compagniet, og en Broder fra Zion ved Navn Baxter og jeg bleve hans Raadgivere. Senere deeltes Selskabet i 7 Distrikter, af hvilke et bestaaer af Hellige fra England. Jeg kan med Sandhed sige, at Herren har velsignet os. Der har vistnok aldrig gaaet et Compagni af Emigranter over det store Dyb, i hvilket en større Enighed eller Kjærlighed har gjort sig gjeldende, end den, der har herstet mellem os. Endnu har jeg ikke hørt Nogen knurre, hvortil man heller ingen Grund kunde have, da der har været sørget saa godt for os. Hver Person faaer hver syvende Dag 1½ Pund Risengryn, 2 Pund Ærter, 1 Pund Flæsk, 2 Pund Kjød, 3 Pund Kartofler, 3 Pund Havremeel, ¼ Pund Thee, 2 Lod Peber, 2 Lod Sennep, ¼ Pot Eddike og engelske Hvede-Biskøiter. Desforuden faaer de Syge, de Gamle og Børnene Mælk, Sago, Viin, Melis og Bullion fra Capitainens Kjøkken. Vi har kun hidindtil havt to Døde, en Dansk og en Engelsk, hvilke begge vare syglige, da de gik ombord. To ere fødte, saa vort Tal er fuldt. Saavel jeg som alle Emigranterne maae erkjende, at Brødrene Jesse N. Smith og G. Q. Cannon have sørget udmærket for os. Alt har været beqvemt og behageligt indrettet. Maa Gud velsigne disse Brødre for deres faderlige Omsorg for os. Paa Reisen har vi havt Leilighed til at erkjende Br. Cluffs Værd som Præsident for os. Han har været som en Fader og Leder for os. Hver Aften har vi havt Forsamling paa Dækket. Jeg glemmer aldrig den Glæde, jeg nød ved at arbeide iblandt de Hellige i min Arbeidsmark i Danmark. Min Bøn er, at jeg maa faae Leilighed til at see mange af mine Venner i Bjergenes Dale næste Aar. Til mine efterladte Brødre og Søstre i Evangeliet er mit Raad at være trofaste i de Pagter, I have sluttet med Herren. Hjælp til med at rulle Herrens Værk fremad, saa vil han udfrie Eder i rette Tid.

New York, den 30te Mai.

Iaftes kom vi hertil efter en heldig Reise paa 29 Dage. Vi har fra den 24de dennes havt to Døde til. Alle ere raske. Med Pennen kan jeg ikke beskrive den Glæde, jeg føler, ved at betragte dette Land, hvor min Familie og mine Venner boe. De Hellige have givet deres Glæde Luft i Sang, saa det er vanskeligt for mig at skrive mere. Hils alle de Hellige og mine Bekjendte fra mig. Jeg haaber snart at see Dig, kjære Broder; vær trofast og arbeid flittigt for Herrens Sags Fremme.

Jeg forbliver din altid hengivne Ven og Broder.

K. H. Bruun.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 303.)

(Fortsat fra Side 303.)

3) Disse Forbrydelser blive endnu ustraffede fortsatte; uagtet jeg har været taget i Eed af Dommer Riland, dengang Dommer i Circuit-Retten i dette Distrikt, for de omskrevne Voldsgjerninger; jeg har ligeledes henvendt mig personlig til Hs. Excell. Daniel Dunklin, dengang Gouverneur for Staten, om Hjælp og Beskyttelse og Skadeserstatning for mig selv og omtrent 1,200 af dem, der leed tilligemed mig — men Alt forgjæves.

4) Min Hustru og mine Børn ere blevne drevne fra vort Huus og Hjem i Caldwell County og landsforviste fra Staten, truet med Dødsstraf, hvis de undlode at forføie sig bort, hvilket ogsaa var Tilfældet med omtrent ti Tusinde af vort Samfund, hvoriblandt mine Venner og Vidner. Alt dette efter Ordre af Hs. Excellence Lilburn W. Boggs, Gouverneur i Staten Missouri, hvis Ordre udførtes af Generalerne Lucas og Clark. Mord, Plyndringer, Voldtægt, Tyverier og Røverier bleve udøvede af en lovløs Pøbel, som Tid efter anden i mere end fem Aar har trodset Loven og Authoriteterne og traadt alle menneskelige Rettigheder under Fødderne.

5) Alle disse grusomme Forbrydelser og Misgjerninger hengaae upaaagtede og ustraffede baade af Dem og alle Statens Authoriteter.

6) Den lovgivende Forsamling i Staten har givet sit Bifald til denne Landsforviisning med alle dens Rædsler, idet den har vedtaget at udbetale to Hundrede Tusind Dollars som Løning til de Tropper, der have deeltaget i dette ulovlige, forrædersfe og mod Constitutionen stridende Foretagende. Man har ofte forviist Forbrydere efter at de have været forhørte og dømte efter Loven, men at jage uskyldige Qvinder og Børn i Landflygtigh, fra Huus og Hjem til et fremmed Land, hvor de ere uden Beskyttelse og hvor Ingen sørger for deres Ophold, medens deres Mænd og Fædre holdes fangne for at forhøres og dømmes ved en eller anden Lov, er en Handling, ukjendt i Historiens Annaler, med Undtagelse af dette enesteaaende Tilfælde i det nittende Aarhundrede; dette er foregaaet i en republikansk Stat, hvor Constitutionen garanterer hver Mand Beskyttelse for Liv og Eiendom og giver ham Ret til at blive forhørt af en Jury. Disse ere Voldshandlinger, som de despotiske Tyranner fra den mørke Tidsalder vilde skamme sig ved at udøve og som de vilde betragte med Afsky. Ved denne Fremgangsmaade har Missouri skrevet sit Navn paa Listen over udødelig Berømmelse; Erindringen herom vil rulle ned af Tidens Strøm til de sildigste Slægter, som med Forbauselse og Bestyrtelse ville læse Beretningen om disse skammelige Handlinger, hvortil der ikke findes Mage i Tidens Aarbøger. Hvorfor vil Authoriteterne sie Myggen af og sluge Kamelen? Hvorfor være saa streng imod mig efter Loven, at nødsage mig til at gaae igjennem alle de sene og retslige Forfølgelser førend man frigiver mig under Paaskud af, at det er af Agtelse for de Love, som man aabent har trampet under Fødder og til hvilke der intet Hensyn er taget i vor Sag fra først til sidst? Hvorfor har man ikke forviist mig ligesom alle de Øvrige af vort Samfund, saa at jeg kunde have hjulpet til at forskaffe Opholdet for min Familie, der nu næsten maa tigge i et fremmed Land? Naar Authoriteterne i Staten gjøre det godt igjen, som har

været gjort galt, naar de straffe de Skyldige efter Loven, gjengiver min Familie og mine Venner alle de Rettigheder, som ulovligen ere os berøvede baade i Jackson og andre Countier, naar de erstatte os for al den Skade, vi som et Folk har lidt, da skal jeg troe, at den Iver, de sige de have for at udøve Retfærdighed efter Loven, er oprigtig og ikke paatagen; saa vil jeg blive overbeviist om, at jeg bliver retfærdigt forhørt og dømt i denne Stat. Indtil den Tid nedlægger jeg en bestemt Paastand imod at blive forhørt i denne Stat, med den fulde Overbeviisning, at jeg har ingen Grund til at vente en retfærdig og upartisk Domfældelse.

Jeg tager mig derfor den Frihed at bede Deres Velbyrdighed, saavelsom alle Statens Authoriteter, at jage mig i Landflygtighed uden videre Forfølgelse, eller lade mig blive forhørt og dømt af de Forenede Staters Dommere.

Jeg har herved den Ære at undertegne mig som Deres Velbyrdigheds ydmyge og lydige Tjener.

P. P. Pratt.

Til Austin A. King!

Tirsdagen den 14de. Jeg vendte tilbage til Quincy.

Onsdagen den 15de og Torsdagen den 16de var jeg beskjæftiget med forskjellige Forretninger, der angik Kirkens Velvære.

Commerce, den 17de Mai 1839.

Til Redacteurerne af Quincy Whig.

Mine Herrer! I Deres Blad har der været flere Breve indrykkede undertegnet Lyman Wight, hvilke have omhandlet vort Forhold i Missouri. Vi troe, det er Hr. Wights Rettighed at udtale sin Mening om religieuse og politiske Sager, og vi agte ingenlunde at forbyde det; men vi have tænkt og troe det endnu, at det ikke er Retfærdighed mod vor Sag at gjøre den til et politisk Spørgsmaal.

Vi have aldrig regnet noget politisk eller religieust Parti det til Last, at vi have udstaaet Grusomheder i Missouri; thi disse bleve udøvede af en Pøbel, bestaaende af alle Partier uden Hensyn til deres Meningsforskjel i religieuse eller politiske Sager.

For den bestemte Holdning, man tog i denne Stat, og især Folket i Quincy, imod de af den lovløse Pøbel begaaede Voldsgjerninger i Missouri, frembære vi vor hjerteligste Tak, og vi haabe, mine Herrer, at man altid skal modtage Hengivenhedsbeviser fra vor Side, thi det, Indbyggerne i denne Stat have gjort for os, vil altid staae klart for vor Erindring.

Vi tillade os at underrette Offentligheden igjennem Deres ærede Blad om, at vi ikke have havt til Hensigt at gjøre vore Forhold til Befolkningen i Missouri til et politisk Spørgsmaal, da vi ikke troe, vi have Ret til at gjøre saaledes.

Vi anholde om Hjælp fra alle Partier, baade politiske og religieuse, til at skaffe os Ret og til at faae den gode Orden igjen oprettet. Idet vi udtrykke denne vor Mening, kunne vi sige, at vort Samfund, som et Hele samtykker heri, om endog enkelte Individer maatte have en anden Mening. Vi ønske derfor, at De vilde betragte de Anskuelser, som Lyman Wight har udtalt i sine Breve, som et Individs og ikke som Samfundets. Vi ere overbeviste om, at Folket i vort Samfund fraskjender sig saadanne Anskuelser, som ere fremsatte i oftnævnte Breve, da det er lige forbunden til begge Partier i Staten, hvad Venlighed og god Villie angaaer. Vi troe ogsaa, at alle politiske

Partier i Missouri ere lige skyldige i vor Skjebne.

Hvis denne vor Udtalelse maatte indrømmes en Plads i Deres ærede Blad, vilde De derved forbinde Deres lydige Tjenere.

Sidney Rigdon. Joseph Smith jun. Hyrum Smith.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Det Skjønne i at rødme. Den berømte tydske Digter Goethe var engang i Selskab hos en Moder og hendes lille Datter. Da den sidste, efter en Irettesættelse af Moderen, rødmede og derpaa stak i at græde, sagde Goethe: „See hvor smuk Deres Tilretteviisning har gjort Deres Datter! Den karmosinrøde Farve og disse sølvfarvede Taarer, klæder hende bedre end Guldsmykker eller Perler. Disse kunne hænge om Halsen paa hvilkensomhelst Qvinde, men hine sees kun hos Den, der besidder en uplettet Dyd. En udsprungen Rose, bestænket af den reneste Dug, er ikke saa smuk som dette Barn, der rødmer, naar hendes Forældre ere misfornøiede med hende, og som græder af Sorg over den Feil, hun har gjort sig skyldig i. Rødmen er et Tegn, som Naturen hænger ud for at vise, hvor Reenhed og Ære boe.

Det Atlantiske Ocean har et Areal af 1,626,000 Qvadratmiil. Antag, at blot een Tomme Regn faldt paa $1/5$ af dets Størrelse, vilde den veie 180,000,000 Commerce-Læster. Saltet, som vilde blive tilbage, hvis man fordunstede Vandet, vilde veie 8,000,000 Commerce-Læster eller næsten to Gange saa meget som alle de Skibe, der findes i Verden, kunde tage som Ladning. Hvis det Vand, der løber af Missisippi Floden i eet Aar, kunde optages i et umaadeligt stort Kar og kastes ud i Oceanet paa eengang, vilde det ikke gjøre større Virkning, end om den Regn faldt, som her omskreven. Alligevel ere Naturens Virkninger saa milde, at saa store Bevægelser ikke mærkes.

Det store Theater i Ephesus har fornylig været underkastet en Undersøgelse og Opmaaling. Det er vist det største Theater, der nogensinde er bygget. I Diameter var det 660 Fod — 40 Fod mere end Colosseum. Naar man beregner 15 Tommers Plads til hver Person, vil det kunde rumme 56,700 Tilskuere. Drury Lane i London kan kun rumme 3,200 og Convent Garden blot 2,800 Personer. Denne store Bygning var Skuepladsen for Hippolonius's Taskenspillerkunster; den er mærkværdig derved, at Folket i Ephesus gjorde Oprør og anklagede Paulus og de Christne i den samme Bygning. Det er vist til denne Bygning Apostelen sigter, naar han skriver i Brevet til Corinthierne: „Stred jeg, efter menneskelig Maade at tale, med vilde Dyr i Ephesus, hvad hjælper det mig, dersom de Døde ikke opstaae?"

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For 1ste Halvaar 1863.

Conferencer.	Grene	Overpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn .	18	2	1	86	30	31	24	899	187	70	215	6	1073
Aalborg . . .	7			42	6	16		282	55	24	30	1	346
Vensyssel . .	11			56	17	17	8	507	59	26	109	5	605
Fredericia . .	9			22	4	7		232	71	16	66	1	265
Lolland . . .	6			16	3	5	2	126	20	13	35	1	152
Bornholm . .	3			9	1	1	1	62	3	4	9		74
Fyen.	8			18	8	9	3	129	30	13	36		167
Aarhuus . . .	9			23	9	11	2	197	42	12	81	3	242
Skive	3			8		1		60	16	8	19	2	69
	74	2	1	280	78	98	40	2494	483	186	600	19	2993
Norge.													
Christiania. .	16		1	77	40	39	14	687	90	38	94	4	858
Sverrig.													
Skaane . . .	18		1	46	33	28	23	617	205	53	145	5	748
Stockholm . .	11		1	28	4	9	5	161	32	12	32	1	208
Gøtheborg . .	9			17	6	4	6	112	56	12	161		145
Norrkøping . .	14			32	13	18	3	234	47	16	23	2	300
Sundswall. .	4			5	5	3		34	4	6			47
	56		2	128	61	62	37	1158	344	99	361	8	1448
Summa . .	146	2	4	485	179	199	91	4339	917	323	1055	31	5299

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præs. Heber C. Kimball,

afholdt i Bowery, Store Saltsøstad den 6te Februar 1862.

(Fra „Deseret News.")

Aanden og Legemet udgjør Mennesket's Sjæl; det ene er ikke fuldkomment uden det andet, ligesom vi ikke kunne blive fuldkomne i den udødelige Tilstand, uden dem, der ere gaaede forud for os, og de paa den anden Side ikke heller uden os. For at Alt kan blive fuldkomment, maa der være en Gjenoprettelse af alle Ting i Himmelen og paa Jorden. Det, som vi kalde det nærværende Liv, har i Virkeligheden ingen Ende; det, som vi kalde Tid, er Evighed. Vi sige, at de, der ere døde, have forladt dette Liv, som om de vare gaaede bort til noget andet Liv, men dette er ikke saaledes. At døe er ligesom at gaae fra et Værelse til et andet, eller fra det ene Sted paa Jorden til det andet. Livet vedbliver at existere, skjøndt Legemet henvisner, men Sjælen eller Aanden, som boede i det, kan ikke forgaae eller tilintetgjøres. Vi læse om Mænd, der bleve optagne; alligevel maae de undergaae en Forandrig, omtrent som den, Døden bevirker, thi der er sagt, at alle Mennesker skulle døe og derefter dømmes. Dette er ikke noget Nyt for Eder, Brødre og Søstre, men det er dog godt at tale derom, saa at vi bestandig kunne erindre, at vi skulle leve evindelig i en eller anden Tilstand. Hvis ikke dette var saaledes, vilde Udødelighed være liig en unyttig Fortælling, og dette Liv maatte da gaae fuldstændigi Opløsning ved Legemets Tilintetgjørelse. Ved nøie at iagttage Evangeliets Forskrifter, kunne vi lære, hvorledes vi kunne leve for bestandig og hvorledes vi kunne faae vore Tabernakler igjen i den første Opstandelses Morgen og leve paa denne Jord bestandig. For at opnaae disse Velsignelser, maae vi leve saaledes, at vi kunne være dem værdige.

Der er ingen Synd, der er afskyeligere i Guds Aasyn, end Utaknemmelighed. Alle de Væsener, som høre til denne Jord, hvadenten de ere synlige eller usynlige, faae deres Ophold ved den. Him-

lene og Jorden ere forenede; den ene hjælper den anden. Dersom det Jordiske adskilles fra det Himmelske, eller det Timelige fra det Aandelige, saa døer det Timelige eller Jordiske; det ene er nødvendigt for det andet til en fuldstændig Glæde og uendelig Vedvaren. Jorden adlyder den Plan, hvorefter den blev dannet; dersom den kunde bryde denne, maatte den være fordømt. Hvis vi bryde den Lov, efter hvilken vi bleve dannede, forspilde vi vor Ret til Ophøielse og evigt Liv. Jorden er Moder til os Alle; ved den fødes vi og fra den modtager vi Styrke, ligesom et lille Barn ved Moderens Omhu. Vi skulle have Kraft til at velsigne og indvie Jorden til Gud, paa det hans Aand maatte forblive paa den bestandig, saa at det Jordiske, ved disse Egenskaber, maatte deelagtiggjøres i det Himmelske og blive helligt og beredt til at kunne taale Guds Nærværelse.

Det er ofte bleven sagt fra dette Sted, at vi er det lykkeligste Folk paa Jorden og at vi ere velsignede fremfor alle andre, hvilket er fuldkommen sandt. Vi boe her mellem Bjergene; vi kom ikke hertil efter vor egen Villie, men efter Herrens. Vi ere paa Bjergenes Toppe, hvor Propheten sagde, Guds Folk i de sidste Dage skulde være. „Og det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være beredet ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Hedninger skulle løbe dertil." Det glæder de gamle Propheter at see de Ord, som de talede, medens de vare her paa Jorden, gaae i Opfyldelse. Jesus gav en Lignelse til Pharisæerne og de Skriftkloge, der lyder saaledes: „Hvilket Menneske af Eder, som haver hundrede Faar, og haver tabt eet af dem, forlader ei de ni og halvfemsindstyve i Orken, og gaaer bort efter det tabte, indtil han finder det? — — Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Venner og Naboer, og siger til dem: glæder Eder med mig; thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt. Jeg siger Eder: saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelse behov." Vi ere her paa Bjergenes Toppe; der var Glæde i Himmelen, da vi annammede Sandheden og bleve samlede til den sikkre Fold. De Faar, som endnu ere adspredte, behøve vor Hjælp og Medlidenhed. Mange af dem, der allerede ere hjemsamlede, troe, at de behøve Hjælp fremfor alle Andre, og dog er der Tusinder, som endnu vandre udenfor den sande Fold. Vi skulle tidligere eller sildigere blive Frelsere for Menneskene, hvis vi ere trofaste, og vi skulle have Kraft til at forløse og frelse Menneskene ved den Forsoning, der skete ved Christus.

Hvorfor skulde de Faar, som ere i Folden og vel fødte, være misundelige paa et Faar, som jeg opsøger og muligen kan frelse? Dersom vi ikke kunne frelse et Menneske med den timelige Frelse, er det meget værre at forskaffe ham en aandelig. „Lader Eder frelse fra den vanartige Slægt." Herved menes, at hvert Menneske skulde frelse sig selv, saavidt han kan. De Hellige, som endnu ere adspredte blandt Jordens Nationer, ere ligesaa gode som vi, men hindindtil have de ikke kunnet undflye den Trældom, hvori de ere. De have ikke Midler tilstrækkelig til at bevirke deres Udfrielse. Iaar vil der sandsynligviis blive givet Eder Leilighed til at indsamle de Faar, som endnu vandre om i Orken, søgende det Ly, som vi, den store Faarefold, have fundet. Jeg erfarer, at Præsident Young agter at sende fem hundrede Vogne til Florence iaar for at kjøre de Hellige herop. Nogle have tænkt, at saamange Vogne kunne ikke blive udrustede. De Vogne, der bleve

sendte ned forrige Aar, vare fuldt belæssede med Fodemidler og andre for Emigranterne nødvendige Sager, og saaledes ville de, vi sende iaar, ogsaa blive. Det er sandt, at „Gud hjælper Den, der vil hjælpe sig selv." Hvis vi sende Vogne ned efter de fattige Hellige, ville vi tabe derved? Nei, thi dette stemmer ikke overeens med Guds Retfærdighed ei heller med hans Engles.

Hvilke ere Guds Engle? De ere Mænd, som vare trofaste i alle Ting og som udholdt alle Prøver; de ere Propheter, Apostler og Patriarker, som eengang levede paa denne Jord og bar Vidnesbyrd om Sandheden af Guds og hans Søns Evangelium — om det samme Evangelium, vi prædike. Dersom vi prøve paa at indsamle de Fattige, saa vil Herren og hans Engle hjælpe os og aabne Veien for os, og naar vi vende tilbage til dette Land, vil han være bag os. Det er vor Ret at vandre fremad og vise os værdige til Herrens Velsignelser mod os. Om det ikke er Guds Villie, at vi skulle have Fremgang ved den Maade, paa hvilken vi handle, eller paa den Tid, vi ønske det, lad os da være tilfredse dermed, vidende, at vi have viist vor gode Villie. Naar Herren befaler os at gjøre Noget og vore Fjender forhindre os deri, da vil Gud kræve det af deres Haand og de maae betale det igjen og derved tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer. Om Halvdelen af de Folk, vi indsamlede hertil, ikke ere sande Hellige, gjør dette dog ingen Forskjel, thi om der ikke er meer end een af ti, som virkelig er en Hellig, vil Herren dog bevare de ti uværdige Personer for den ene Godes Skyld. Om blot nogle faa oprigtige Hellige reise i Selskab med en Mængde Andre, der troe de ere Hellige, men i Virkeligheden ikke ere det, vil Herren dog holde sin Haand over de Skibe, Jernbanetrain og Vogne, hvorpaa de reise; dette har jeg erfaret fra den Dag af jeg indkom i denne Kirke indtil idag. Gud er den samme idag som han var da Syndfloden kom over Jorden; han agter og elsker dem, der elske ham; saaledes bør vi ogsaa elske og agte dem, der ere trofaste og oprigtige, og søge at hjælpe dem fremad. Vi have ikke bragt i Erfaring hvorledes de Hellige ere, der ere i Adspredelsen, ei heller have de nogen Kjendskab til os. De have maaskee viist for Brødrene i det Land, de ere i, at de ere trofaste og holde Guds Befalinger. Om blot eet Hundrede af tusinde Hellige, som kommer herop, bliver trofaste, hvor stor Glæde vil der ikke være over disse i vor himmelske Faders Rige.

Brødrene burde være rede til, naar det bliver paakrævet, at kunne møde med deres Oxer og Vogne for at gaae over Sletterne og hente de Hellige; hvis man ikke behøver alle, er det ingen Skade til at have dem rede, thi da kan de bruge dem til deres Markarbeide.

Vi nyde nu Nadveren. Idet vi nyde Brødet, lad os da bede vor himmelske Fader at gjøre vore Legemer stærke og at vi maae opnaae en høi Alder; naar vi nyde Vinen, eller Vandet, som er Sindbilledet paa Christi Blod, lad os da bede til Gud, at vort Blod aldrig maae flyde, uden det skulde være til Forfremmelsen af hans Rige og til hans Forherligelse. Vi ere i den sande Fold, hvor vi fødes med Livets Brød, Guds Ord, hvilket, dersom vi annamme det og gjøre derefter, vil være som en Kilde, hvoraf det evige Liv udrinder, og vi skulle aldrig blive tomme paa Kundskab om Gud, thi vi skulle blive deelagtige i hans Egenskaber. Min Bøn er, at vi maatte være opfyldte med Guds Ord og Kraft, at vi kunne vise, vi staae i Forbindelse med ham, med hans

Søn Jesum Christum, med den Hellig-Aand og med alle de hellige Engle, Propheter og Apostler, der boe i Himlen.

Jeg vil gjøre endnu en Bemærkning om Englene. Gud sendte en Engel til Johannes den Døber paa Øen Patmos, om hvilken Apostelen siger: „Og jeg faldt ned for hans Fødder at tilbede ham, og han siger til mig: gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud." Mennesket er noget ringere end Englene, som jo allerede have seiret over Døden, men naar Mennesket er paalagt det hellige Præstedømme og udsendt for at prædike Livsens Ord, er Forskjellen mellem ham og Englene mindre. „Om Englene hedder det, han bruger sine Engle som Vinde og sine Tjenere som Ildslue." Naar Guds Tjenere forkynde Evangeliet, kunne de ansees som Engle. „Glemmer ikke Gjestfrihed, thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle." Guds Tjenere ere Engle i een Forstand, som ere udsendte for at samle Israel fra Verdens fire Hjørner. De Ældste i denne Kirke have tildeels opfyldt Jesu Ord, naar han siger, at To skulle være paa Ageren; den Ene skal annammes og den Anden lades tilbage; To skulle male paa Qværnen; den Ene skal annammes og den Anden lades tilbage. Disse Jesu Udtalelser ville uden-tvivl vorde opfyldte førend hans andet Komme hertil. „Ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aad og drak, toge tilægte og bortgiftede, indtil den Dag, der Noah gik ind i Arken; og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom, og tog dem Alle bort: saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være." Der er i hundredeviis, som annamme Evangeliet ved os, men de faae ikke Guds Kraft og samles derfor ikke med Faarene i den sande Faarefold; paa den anden Side er der Mange tilbage i England, som jeg for sex og tyve Aar siden døbte, som ere trofaste, efter hvad jeg erfarer; disse ville naturligviis blive indsamlede hertil i rette Tid. Englene eller Ældsterne i denne Kirke reise omkring foruden Pung og Taske og mangle Midler til at bringe disse trofaste Sjæle med sig hertil; men vi vente paa Leilighed til at befrie dem førend den almindelige Ødelæggelse udgaaer over Jordens ugudelige Nationer.

Herren sendte tre Engle til at vaage over Abraham og Loth i gamle Dage. De opholdt sig hos Abraham; Sara bagte Kager til dem, medens Abraham slagtede en Kalv, ved hvilket de forfriskede dem efter at de havde toet Fødderne. Ved en Leilighed brødes Jacob med en Engel hele Natten, uden at kunde overvinde ham. Jacob havde fat i et Væsen, der besad Kraft og Styrke, som enhver anden Mand, og derfor kunde Jacob ikke mærke Forskjellen; den Fremmede var baade en Mand og en Engel. Vi paamindes hver Dag om, at vi skulle blive som Englene og som Gud; at være som Gud er at gjøre som han ønsker vi skulle gjøre. Herren føder de Onde med de Gode, han klæder de Retfærdige og de Uretfærdige, og er naadig mod alle hans Skabninger. Jeg seer tilfulde Nødvendigheden af at blive ædlere, ydmyg, trofast og sanddru. Dersom vi Alle tragte efter dette, Brødre og Søstre, da vil vor Løn blive stor. Ingen Velsignelse vil blive tilbageholdt for de Trofaste. Naar en Mand bliver sat til at præsidere over os, lad os da have Tillid til ham og modtage ham som om han var en Engel, der kom fra Guds Nærværelse. Jeg ønsker, at I maatte forstaae og skattere hvad jeg her har sagt og gjøre derefter.

Den, der løfter sin Haand mod Guds Præstedømme paa Jorden, maaler sin Styrke med den Almægtiges. Hvis en Hustru, der ikke er trofast, søger at gjøre Ondt for sin Mand, der er trofast mod Gud, fører hun Krig mod den Almægtige og hun vil svinde hen og tilsidst forbande Gud og døe.

Maa Gud velsigne sit Folk, hvor det end er paa den ganske Jordens Kreds, er mit Ønske. Amen.

Conferencemødet,

afholdt i Veile den 4de og 5te Juli 1863.

Tilstede vare Præsidenten for den Skandinaviske Mission Jesse N. Smith, Eldste A. W. Winberg, P. C. Carstensen, Præsident for Fyens Conference, og J. C. Olson, Præsident for Fredericia Conference, foruden et stort Antal af de arbeidende Brødre og Hellige i Fredericia Conference.

Forsamlingen aabnedes Løverdag Aften Kl. 7 med Psalmen Nr. 2: „Fryd Dig, o Jord, see Herren vil," og

Bøn af Præsident J. C. Olsen, hvorefter Ps. Nr. 17: „Herligt det er jo at samles tilsammen."

Præsident J. C. Olsen gjorde derpaa nogle indledende Bemærkninger om Hensigten med dette Møde; yttrede sin Glæde over, at Præsidenten og Eldste Winberg vare i de Helliges Midte; han ønskede, at Herrens Aand maatte være udgydt over de Hellige ved denne Sammenkomst; bad de Brødre, der vilde blive fremkaldt, for at aflægge deres Rapporter, at gjøre dette i Korthed, men dog i tydelige Ord.

Eldste A. Hansen foresloges til Conferencens Striver.

Eldste G. Pegan gav Beretning om sin Arbeidsmark, Kolding Distrikt, der bestod af fem Grene. De Hellige vare i Almindelighed gode og trofaste, dog fandtes der naturligviis Undtagelser. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode, især i Brestrup Green; paa andre Steder var Folket mindre modtageligt og næsten ligegyldig for Sandheden. Omtalte de Brødre, der arbeidede i Forening med ham, paa en rosende Maade; han selv ønskede at gaae fremad og arbeide for Guds Sag.

Eldste P. Jensen, omreisende Eldste i Horsens Distrikt, sagde, at hans Arbeidsmark var stor i Udstrækning, men bestod desuagtet kun af een Green, for hvilken han selv var Forstander. Nogle vare tillagte Kirken ved Daab siden sidste Møde og Enkelte emigrerede; troede, at der vilde kunde udrettes mere for Sandhedens Sag om flere Missionairer bleve udsendte til at arbeide i Distriktet.

Eldste N. C. Lund, der arbeider i Veile og Læborg Distrikter, gav dernæst Beretning om Tilstanden i den Deel af Conferencen. Udsigterne for Værkets Fremgang vare gode overalt hvor han havde været; i Hveisel Green havde han Leilighed til at afholde saamange Forsamlinger hos Fremmede, som han kunde overkomme, da Folket var begjerligt efter at høre Sandheden. De Hellige, sagde

han, læste „Stjernen" med Interesse; følte sin Svaghed ved at arbeide for en saa høi og hellig Sag, som den han virkede for.

Ældste J. Hansen, Forstander for Veile Green, sagde, at de Hellige havde det godt, med nogle Undtagelser; opgav hvormange der vare døbte, emigrerede og udelukte siden sidste Conference; følte stor Glæde ved at arbeide i Viingaarden, naar hans timelige Omstændigheder tillode ham det.

Præsident J. C. Olsen bekræftede Brødrenes Udsagn om Tilstanden i de forskjellige Distrikter i Conferencen; han udtalte sin Glæde over at arbeide for den store Sag i Forening med de Brødre, der havde talt; sagde, vi burde være overbærende med de Svagheder, der hang ved de Hellige; vi skulde søge at opreise Enhver, sagde han, der ikke ligefrem ved Overtrædelse af Herrens Befalinger havde fortjent Udelukkelse af hans Rige; opmuntrede Brødrene til at være trofaste og flittige i Udførelsen af deres Pligter, og ikke tabe Modet, om end Frugterne af vore Bestræbelser ikke viste sig strax; han var vis paa, at de vilde engang i Tiden komme tilsyne.

Ps. Nr. 5: „Kom, alle Zions Sønner" blev dernæst afsungen.

Præsident J. N. Smith haabede, at Herrens Aand vilde assistere ham, medens han talede til Forsamlingen. Glædede sig over, at Guds Sag endnu var de Hellige kjær; sagde, at der maatte Tid til at saae saavel som til at høste; saaledes ogsaa med Evangeliets Prædiken; Følgerne eller Frugterne af det saaede Ord viste sig ikke altid strax; man maatte derfor ikke blive mismodig, hvis man ikke strax kunde spore Virkningerne af Ens utrættelige Flid; talte om at sende Lærere til dem, der syntes at være lunkne eller ligegyldige for de Pagter, de havde sluttet, for at bede med disse og at opmuntre dem til at tage fat igjen; men, sagde han, naar Barmhjertigheden har været tilstede længe nok, maa Retfærdigheden gjøre sine Fordringer gjeldende og rense Viingaarden eller Menigheden fra det Fordærvelige. Ligegyldighed kan nedbryde i kort Tid, hvad man har været mange Aar om at opbygge; advarede mod Hovmod; sagde, at Guds Rige var oprettet paa Jorden formedelst Guds Kraft og ikke ved menneskelig Viisdom; vi havde derfor ingen Grund til at blive stolte eller hovmodige, men, naar vi virkede for Evangeliets Fremgang, skulde vi gjøre det i Ydmyghed og med Tro, givende Gud Æren for alle Ting; talte om de Ulykker og Plager, der vilde ramme de Ugudelige og Gjenstridige i vore Dage. Salighed, sagde han, bestaaer i at have handlet ærligt og dydigt hele Livet igjennem; raadede slutteligt de Hellige til at være forsigtige i deres Domme om hinanden indbyrdes saavelsom om Verden.

Ps. Nr. 95: „Røsten snart lyder: Nu Babel er styrtet," blev dernæst afsungen.

Forstanderen for Fredericia Green, Ældste A. Pedersen, berettede i Korthed om Tilstanden i hans Arbeidsmark. De Hellige vare gode og trofaste, paa faa Undtagelser. Nogle vare døbte i Qvartalets Løb og Andre lyttede til Sandheden.

Mødet hævedes til næste Dags Formiddag Kl. 10.

Taksigelse af Ældste P. C. Carstensen Kl. $9\frac{1}{2}$.

Søndagen den 5te Form. Kl. 10.

En stor Forsamling af Hellige og Fremmede var tilstede.

Mødet aabnedes ved Afsyngelsen af Ps. Nr. 142: „Vi atter forsamlede ere," og Bøn af Ældste N. C. Lund. Ps. Nr. 102: „Glade vi os sammenklynge."

Præsident J. C. Olsen ønskede, at Forsamlingen vilde bevare den størst mulige Ro og Orden, saa at Guds Aand maatte være rigelig tilstede og lede de Brødre, der maatte fremstaae og tale til de Hellige. Aflagde sit personlige Vidnesbyrd om dette Værk, der var bygget paa Aabenbaringens Grundvold og som ledtes fremad ved Apostler og Propheter. Denne Overbeviisning havde han ikke faaet ved eget Studium, eller ved Andres Tro, men Himmelen havde aabenbaret ham det.

Ældste P. C. Carstensen talte om Skriftstedet: „Hvor deilige ere deres Fødder, som bære godt Budskab." Talte om Indsamlingen af Israel, saaledes som Propheterne havde forudsagt. Sagde, at Tidens Fylde var kommen og Guds Rige var atter oprettet paa Jorden; formanede de Hellige til at aagre med det Pund, der var dem anbetroet. Bragte sin Hilsen fra de Hellige i hans Virkekreds, Fyens Conference.

Ældste Winberg fremstod dernæst og talte om Evangeliets Principer i Almindelighed; især dvælede han ved Nødvendigheden af at bede til Gud om den Hellig-Aand, uden hvilken man ikke kunde faae Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden af dette Værk; formanede de Hellige til at leve ret hver Dag, saa vilde Mørkets Magter vige fra Een, naar de prøvede paa at sætte an paa os.

Præsident J. N. Smith talte om hvorledes Sandheden blev forkyndt i 120 Aar for dem, der levede før Syndfloden; viste, at der opnaaedes ikke mere ved Noa utrættelige Prædiken og Advarsel end at han og hans Familie (af hvilken een endog gik tabt senere) bleve frelste fra den almindelige Ødelæggelse, som ramte Menneskene; forklarede hvorledes der altid fandtes en Udvei for dem, der omvendte sig fra deres Synder og adløde Guds Befalinger, naar de Ulydige og Gjenstridige gik Undergangen imøde; sagde, at det var Abrahams Trofasthed mod Herren, der gjorde, han fik saamange Velsignelser og Forjættelser; viste hvorledes Israel, som var Guds udvalgte Folk, faldt formedelst deres Ulydighed og Afvigelser fra den af Herren viste Vei til Frelse og Ophøielse; formanede til at være overbærende med hinandens Svagheder og Feil; opmuntrede de Hellige til at leve et gudsfrygtigt Levnet og være trofaste i Pagten, de havde gjort med vor himmelske Fader, og sluttede med at nedbede Himmelens Velsignelse over Forsamlingen.

Ps. Nr. 113: „Jeg føler nu en Glæde," blev afsungen.

Præsident J. C. Olsen følte sig glad over de givne Raad og Lærdomme; var lykkelig ved at have oplevet denne Dag; omtalte Guds store Kjærlighed til sine Børn paa Jorden, idet han havde tilkjendegivet sin Villie for dem, hvorefter det var vor Pligt at leve.

Mødet hævedes til Kl. 2 Eftermiddag. Taksigelse af Ældste Winberg Kl. 12 Middag.

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen aabnedes med Ps. Nr. 31: „Sidste-Dags Værket Herren fremskynder," hvorefter Bøn af Ældste A. Pedersen; derefter Ps. Nr. 34: „De lette Bud i Skib med Rør."

Ældste A. Pedersen talte til Belærelse og Opbyggelse; udviklede hvad Hensigten var med vort Komme hertil Jorden.

Præsident J. C. Olsen omtalte Nødvendigheden af at de Hellige opfyldte deres Pligter, hvilket vilde forøge Troen paa og Glæden i Evangeliet; oplæste derpaa den statistiske Rapport, der viste, at i Conferencen fandtes 4 Distrekter, 9 Grene, 22 Ældster, 4 Præster og 223 Med-

lemmer; 21 vare døbte, 5 udelukte og 66 emigrerede i sidste Qvartal. Dernæst foreslog han Kirkens Authoriteter til Opholdelse, nemlig: Propheten Brigham Young og hans Raadgivere som Kirkens øverste Præsidentskab, de tolv Apostler, de Halvfjerdsindstyve og alle de øvrige Grader af Præstedømmet i Zion, G. Q. Cannon som Præsident for den Europæiske og J. N. Smith som Præsident for den Skandinaviske Mission, Eldste Winberg som omreisende Eldste i samme, Præsidenten for Fredericia Conference og alle de øvrige Brødre af Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed, hvilke Forslag hver for sig eenstemmig vedtoges. Det glædede ham at see de Helliges Eenhed i at votere for disse Forslag og paamindede om, at det var ikke for Mennesker dette blev gjort, men for Gud. Talte om Forskjellen paa Guds Rige og Verden; i det første herskede Enighed og Orden, i Verden derimod Splid og Uenighed; formanede de Hellige til at bevare denne Samdrægtighed i alle Kirkens Affairer.

Eldste Winberg talte om at understøtte og opholde Guds Tjenere i Tro og Gjerning; sagde, at det var af Vigtighed for os at kunne gjøre Forskjel paa sande og falske Aander, som efter Frelserens Ord vilde søge at snige sig ind iblandt de Hellige; talte om Prophetiens Gave; formanede Forsamlingen til at skattere de Gaver og Velsignelser, Herren uddeler til sine Børn.

Præsident J. N. Smith sagde, at man skulde kjende Træet paa dets Frugter; saaledes kunde man kjende de Hellige paa deres Gjerninger; formanede til at opholde og understøtte Præsident Olsen i enhver Henseende. Sagde, at det var kun ved Guds Kraft dette Værk vilde rulle fremad; de Gode vilde holde sammen og de Onde gaae deres egen Vei. Han var glad ved at see den Enighed og Kjærlighed, der fandtes blandt de Hellige i denne Conference.

Præsident J. C. Olsen sagde, han følte sig ikke skuffet ved det Haab han nærede, da Conferencemødet aabnedes, hvilket var, at Herren vilde velsigne ham og alle Tilstedeværende; han havde følt sig storlig velsignet ved denne Sammenkomst med Brødrene, der besøgte Mødet, og med de Hellige; takkede Præstedømmet og de Hellige for den Assistance, de havde ydet ham i den Tid, han havde arbeidet iblandt dem, haabede, at de i Forening med ham ved Enighed og Samdrægtighed vilde udrette meget for Herrens Gjerning; raadede de Hellige til at lægge Mærke til de Raad, der vare givne i „Stjernen“ om Emigrationen; hvis Nogen ønskede at hjælpe deres fattige Søskende til Zion, da var det bedst at raadføre sig med Brødrene af Præstedømmet om hvem de skulde hjælpe, paa det at de meest Værdige og Trængende maatte blive udfriede først. Derefter prædikede han om Evangeliets første Principer; forklarede de tilstedeværende Fremmede Nødvendigheden af at slutte Pagt med Herren ved at adlyde de første Ordinantser — Tro, Omvendelse og Daab. Foreslog at slutte Conferencen til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident J. N. Smith.

A. Hansen,
Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Bemærkninger i „Times" angaaende Krigen i Amerika.

Ingen, som har læst de Prophetier, Propheten Joseph for tredive Aar tilbage forudsagde angaaende den nuværende Krig i Amerika, kan læse følgende Udtog af London „Times" af 23de Juni, uden at føle sig slaaet ved den mærkværdige Overeensstemmelse mellem den Beskrivelse, Joseph Smiths Propheti giver om det, der skulde finde Sted og de Begivenheder, der naae os saa hurtig fra Krigsskuepladsen om de Begivenheder, der nu foregaae i det eengang lykkelige Land. Nationer saavelsom Individer vaagne op ved at betragte de Tvistigheder, som hersker i den forhen stolte og stærke nordamerikanske Republik, og de skrækkelige Følger, som uundgaaelig maae komme, hvis Krigen fortsættes. Man begynder at afvige fra det Haab, man nærede om en Udjevning af Striden, eller at en hurtig Fred vilde blive sluttet og en forøget Handel og Omsætning mellem de krigsførende Parter og de Nationer, med hvem de have været forbundne tidligere, maatte paafølge. Man seer nu den usædvanlige Bitterhed, hvormed Striden føres, og man venter kun at see endnu skrækkeligere Scener finde Sted i Fremtiden, — Rædsler, hvortil man ingen Mage har i Fortidens Historie, og som, naar man blot tænker derpaa, kan faae Blodet til at stivne i enhver Menneskeven; Hjertet maa bløde i Een, naar man betænker, at det er paa Grund af Folkenes Ugudelighed og Haardnakkethed mod Gud og hans Værk, der foraarsager, at Millioner af Mennesker sukker i Nød og Elendighed nu. Alt dette og endnu mere, om hvilket intet Menneske har noget Begreb, forudsaae Propheten Joseph Smith vilde skee; han og hans Broder offrede deres Liv ved deres Forsøg paa at frelse dette Folk og denne Nation fra den Ødelæggelse, de saae hængende over den og som nu hærjer Landet. Men dette er endnu ikke Alt. Joseph Smith forudsagde, at en lignende Skjebne vilde ramme alle de Nationer, der ikke omvendte sig og underkastede sig Guds Regjering. Regenter og Statsmænd kunne grant see den Ødelæggelse, som gaaer over Amerika, men de kunne ikke see de Onder, der ere i deres egen Midte, ei heller kunne de see, at Krig og Undergang vilde blive Følgerne af at lade disse Onder voxe og tiltage. Det er forunderligt, at andre Nationer, som nu have det amerikanske Folk som et Exempel for sig paa hvorledes det vil gaae dem, hvis de ringeagte Gud, dog forkaste hans Tjenere og det Budskab, de forkynde. Det Følgende er Udtoget af London „Times":

„I Staten Louisiana, under General Banks Commando, er Brugen af Negre til Soldater meest udstrakt. Den store By New Orleans faldt for meer end eet Aar siden i de Nordliges Hænder, hvorfor den nærmeste Omegn blev tildeels forladt af den hvide Befolkning; et stort Antal Negre er bleven stillet under Generalens Commando, og det er paalagt ham at forskaffe dem Opholdet og drage Nytte af dem, hvis han kan. Armeringen af disse blev begyndt af General Butler og er bleven fortsat af hans Eftertræder. Skjøndt Antallet af dem, der nu ere under Vaaben, er overdrevet betydeligt af de Nordliges Beretning, er der dog alligevel saamange paa

Krigsfod, at de kunde gjøre en kraftig Virkning paa Modstandernes Indbildningskraft, og som vi tydelig kunne see, virke meget til Kampens Heftighed.

Alle Krige, hvori det har været almindeligt, at Herren og Slaven stred mod hinanden, ere blevne betragtede som udenfor Grændsen af en lovlig Krigsførelse. En saadan Krig har fundet Sted imellem dem, der have staaet i Europæernes Tjeneste, hvor Regenterne og de, der blive regjerede, ere af eet og samme Blod, bekjende sig til samme Religion og have samme Sprog. Men Striden mellem den amerikanske hvide Mand og den amerikanske Neger, er sandsynligviis den ubarmhjertigste, der er bleven ført; dens Lige findes ikke i den gamle Verden, der ellers er frugtbar paa saadanne Optegnelser, ei heller kan de nyere Beretninger fra Algier eller Afrika maale sig med den, der nu bliver ført hiinsides Atlanterhavet. Man havde Grund til at haabe, at Begivenheder, som dem, der fandt Sted i Indien i 1857, ikke maatte finde deres Lige i vor Tid eller i Fremtiden. Derpaa opstod asiatisk Vildhed, der gik ud over en Stamme, der var spredt over hele Landet, hvilken yttrede sig paa en saa afskyelig Maade, at det vilde være bedst at glemme den. Det har været forbeholdt den nye Verden at frembyde Synet af en Borgerkrig, der tager Slaver tilhjælp; Mænd af engelsk Stamme og Sprog ere saa forbittrede paa hinanden, at det ene Parti giver de halvvilde Negre Vaaben ihænde, og det andet vil ikke give den oprørske Stamme eller dem, der commandere over den eller fægte paa dens Side, Pardon. I Missisippi-Dalen, hvor Negrene ere i activ Tjeneste, synes man at berede sig til lignende Begivenheder, som dem, der ere foregaaede ved St. Domingo — Tildragelser, hvorover hele Verden kan blive oprørt. Ingen, som har læst Beretningen om Slaget ved Port Hudson og de Skildringer, Bladene give om Tildragelser, der ere foregaaede paa andre Steder, kan betvivle, at det Værste er endnu ivente, og at et Folk, som for kort Tid siden pralede af, at det var langt fremme i Dannelse og bidrog væsentlig til Civilisation og Oplysning, nu fører en Strid i den skarpeste Modsætning til alle Regler for Krigsførelse — paa den ene Side lære de Negre at kjæmpe mod dem, der ere Hvide, som de selv ere, og paa den anden Side slagte de hinanden uden Naade, naarsomhelst de finde hinanden i Marken.

Det synes, at det 2det Louisiana Regiment af Sorte blev aldeles ødelagt eller slaaet af de Confoedererede ved Port Hudson. Dette Regiment, 800 Mand stærkt, blev ført frem mod Forskandsningerne; det lykkedes dem at skaffe sig Indgang paa nogle Steder, som sandsynligviis ikke vare stærkt bevogtede; denne Bedrift var uheldsvanger for dem; de vare ligesom fangne i en Fælde, hvor de vare udsatte for hele Fjendens Styrke. „Synet af de sorte Soldater indenfor Fæstningen," siger en Fortælling, „bragte ligesom en ny Raseries Aand over Fjenden. De Hvide og Sorte vare øieblikkelig i et Haandgemæng med hinanden. Negrene bleve snart afvæbnede og, for at forsvare sig, grebe de til den vilde Menneskenaturs Vaaben. I hvilkensomhelst Stilling, de bleve satte i Slagets Gang, sloges de med deres Tænder, bidende deres Modstandere i Legemet, sparkende og kradsende dem. De maatte alligevel snart bukke under; Bajonetten, Geværet, Revolveren og de unaadige Hænder paa deres Struber bearbeidede dem med stor Heftighed. Fjenden nøiedes ikke med at saare Afrikanerne; af 800 bleve 600 strax dræbte; naar Een var saaret, fornyedes Angrebet paa ham til han var dræbt." Saadan har udentvivl de Sydlige altid baaret sig ad, naar de have truffet Negre som Soldater, og saaledes maa man antage

det ogsaa vil blive i Fremtiden. Det er ynkeligt at see disse ulykkelige Afrikanere, hvis klodsede Legemsbygning ikke kan maale sig med den stærke og behændige hvide Amerikaners, føres frem for at ødelægges af en unaadig Fjende. Hvis Krigen fortsættes paa denne Maade, er det muligt, at Blodbadet paa Afrikanerne ikke alene indskrænkes til Kampen i Marken. Hidindtil have de Hvide havt tilstrækkelig Tiltro til Negrene til at lade dem udkadte, endogsaa naar Fjenden nærmede sig; men med to eller tre Regimenter Sorte i hver af de Nordliges Corps og naar saadanne Begivenheder finde Sted, som dem ved Port Hudson, der opflammer Sindet paa begge Sider, hvem kan da forudsee, hvad Krigen i tre Maaneder til kan frembringe? Alt, hvad vi kunne sige er, at den ulykkelige Neger vil blive den, der vil lide meest i denne ulige Strid. Et større Onde er det imidlertid for de to stridende Parter, at indsætte de halvvilde Allierede i de Nordliges Armeer. Koldblodigt Mord og Henrettelser have allerede fundet Sted paa begge Sider. De Rædsler, Europa for et Aar siden saae vilde foregaae, ere nu i fuld Gang. Den Ene vil gjengjelde den Anden efter Fortjeneste, indtil Menneskenes Hjerter ere forhærdede og Landet oversvømmet af Blod."

Emigranterne. Af Brev fra Ældste A. Christensen, dateret New York den 22de Juni, erfare vi, at Skibet „Consignment," paa hvilket befandt sig 37 af dette Aars Emigranter herfra Missionen, er ankommet til Amerika den 20de Juni, efter en heldig Reise over Atlanterhavet paa 1 Maaned og 12 Dage. Ingen vare døde paa Reisen og Alle vare raske, da Br. Christensen skrev sit Brev.

Correspondance.

Amerika

Store Saltsøstad, den 3die Juni 1863.

Kjære Broder
Jesse N. Smith!

Sommerens Varme er nu ganske alvorlig. Da Sneeleierne paa Bjergene ikke ere saa store iaar, som de pleie at være, er Mangelen paa Vand til Vanding af Marker og Haver følelig. Landmanden ønsker derfor Regn. Gartnerne gjør det bedste de kan med det Vand, de kunne samle fra City-Creek. Udsigterne for en god Høst af Frugt ere udmærkede iaar; for Sæd og Urter er det kun et Middelaar. Præsident Young nyder en god Helbred; sidste Søndag prædikede han 1 Time og 45 Minutter i den nye Bowery, øst for Tabernaklet; omtrent 5,000 Personer vare tilstede og hørte hans Prædiken, hvoriblandt mange Fremmede, af

hvilke nogle formodes at være Pengemænd fra Staterne; hans Prædiken den Dag var een af de bedste jeg nogensinde har hørt. Præsidenterne Kimball og Wells talte om Eftermiddagen omtrent lige saa længe. Præsidenten sagde isøndags, at de, der forlode Huus og Hjem, Fader og Moder, Hustru og Børn for Guds og Evangeliets Skyld, skulde faae hundrede Fold igjen i dette Liv og et evigt Liv i den tilkommende Verden. Vore Venner udenfor Menigheden bleve noget lange i Ansigtet ved denne bogstavelige Udlæggelse af Christi Ord.

Jeg ledsagede Præsident Young paa hans sidste Besøg til Bomuldsegnen; jeg tilbragte tre Dage i Parowan. Oberst Dame havde Opsigten over de Brødre, der bygge en Forsamlingssal dersteds. Præsident Young syntes, at Folkenes Tilstand i Parowan var bedre nu end nogensinde før. Jeg fik under mit Ophold der kun Tid til at hilse paa Deres Familie. Deres Børn samlede sig rundt om mig med en saa stor Hjertelighed, at det paamindede mig om, at de savnede en fraværende, kjær Fader. „Naar kommer han hjem," spurgte de mig om. Jeg opholdt mig blot nogle faa Minutter i Deres Broders Huus.

Bomuldsegnen gaaer godt fremad. Der findes Overflødighed af Vindruer, Ferskener, Aprikoser og andre Frugter i alle Settlementerne. Efterspørgselen efter Brædder vil snart blive efterkommet, eftersom fire Saugmøller allerede ere byggede og i fuld Virksomhed; nogle flere ere under Opbyggelse. De smaae Landsbyer, De og jeg besøgte for et Par Aar siden, voxe nu op til store Byer. Byerne selv ere fulde af Viingaarde; det synes, at hver Plet Jord snart er en Viingaard. Springdale paa den nordlige Bred af Floden Rio Virgin beboes nu af 35 Familier, skjøndt det kun er fem Maaneder siden de Første nedsatte sig der.

Jeg har forsynet min Faders og Moders Grav med Gravstene, der ere dannede af kiselagtige Sandsteen. Modtag en venlig Hilsen fra Deres hengivne

George A. Smith.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 319.)

Løverdagen den 18de tilendebragte jeg mine Forretninger i Quincy for nærværende.

Søndagen den 19de. Iaften ankom jeg til mit Hjem.

Mandagen den 20de tilbragte jeg hjemme med at varetage forskjellige Forretninger.

Tirsdagen den 21de. For at vise Følelserne af den længe adspredte Green af Israels Huus, Jøderne, anfører jeg her et Brev, skreven af en Mosait, der havde hørt, at hans Søn havde antaget Christendommen.

Breslau, den 21de
Mai 1839.

Min kjære Søn!

Fra Rabbineren i Berlin modtog jeg et Brev, som, da jeg havde læst det, be-

virkede, at mit Indre blev bevæget, mit Hjerte blev som en Steen og Taarerne trillede fra mine Øine. Veed Du ikke, at Herren allerede har ladet mig udstaae mange Prøver og at mange Ting plager mig? Men denne nye Sorg, som Du er ifærd med at forvolde mig, faaer mig til at glemme alle de øvrige, thi den overgaaer Alt, hvad jeg hidtil har gjennemgaaet. Jeg ligger paa Sygeleiet og skriver disse Liner til Dig; mit Legeme er ikke mindre angreben end min Sjæl ved den Underretning, jeg modtog, at Du var ifærd med at gjøre Noget, jeg ikke havde ventet Du vilde gjøre. Jeg besvimede; mine Nerver rystedes, og det er kun ved en Læges Hjælp, som jeg strax sendte Bud efter, jeg er saa rask at jeg er istand til at nedskrive disse Linier med en skjælvende Haand.

Ak! min Søn, som jeg har opfostret og opdraget, som jeg har født og styrket legemligt og aandeligt, Du vil begaae denne Forbrydelse mod mig. Udgyd ikke dine Forældres uskyldige Blod, thi vi have ikke gjort Dig noget Ondt; vi have ingen Skyld imod Dig, men vi have altid tænkt det var vor Pligt at udvise mod Dig, som er vor Førstefødte, al Kjærlighed og Godhed. Jeg haabede at høre nogle gode Beretninger om Dig, men ak, hvor skuffet er jeg ikke bleven i mine Forventninger!

Men jeg maa fatte mig i Korthed. Dine pecuniaire Omstændigheder ere saaledes, at de maae forbedres for at Du kan fortsætte dine Studeringer. Troer Du, at de Christne, til hvis Parti Du vil gaae over, vil opholde Dig og være saaledes, som vore Troesfæller have været mod Dig? Tro blot ikke, at dine timelige Omstændigheder ikke have nogen Betydning. Maaskee det er ved Overtalelse Du vil forlade vor hellige og sande Religion og antage de bedrageriske, usande og fordærvede Lærdomme, som findes i Christendommen.

Vil Du bortgive den kostbare Perle for det, som er Intet i sig selv eller hvori der ingen Værdi findes. Du er letsindig. Tænk paa Dommedagen, naar Bøgerne skulde oplades og de skjulte Ting aabenbares; husk paa den Dag, da Døden vil standse Dig paa den snevre Vei; da skal Du ikke undslippe. Tænk paa din Dødsseng, af hvilken Du aldrig mere skal staae op, men fra hvilken Du skal kaldes frem for Herrens Domstol!

Veed Du ikke, eller har Du ikke hørt, at der er eet Øre, som hører Alt, og eet Øie, der seer Alt? at dine Gjerninger ville blive optegnede og Du blive dømt derefter? Hvem skal da hjælpe Dig, naar Herren med Tordenstemme spørger Dig: Hvorfor afveeg Du fra den hellige Lov, som evig er værdifuld og som jeg gav min Tjener Moses og intet Menneske skulde forandre den? Hvorfor afveeg Du fra den og antog Løgn og Falskhed istedet?

Kom derfor tilbage, min Søn, til dine Fædres Religion; fjern dine onde Raadgivere og følg mine Raad, saa vil Herren være med Dig. Din bedrøvede Fader maa nu slutte, overvældet af Sorgen.

A. L. Landau,
Rabbiner.

Commerce, Illinois, den
22de Mai 1839.

Min Herre! Som Svar paa Deres Skrivelse af 23de f. M. til John P. Greene tjener: Det skulde glæde os, om De i Fremtiden brød Dem mindre om vore Forretninger, men passede Deres egne og lod os tage vare paa vore Affairer. Vi ville hellere miste vore Eiendomme end at være besværede af Deres Indblanding. Vi troe, at vi allerede have taalt meget, hvortil De har været

Ophavsmand, idet De har indblandet Dem i Ting, som alene henhøre til vore egne Forretninger, hvorfor vi nu, eengang for alle, beder Dem at befrie os fra Deres Mellemkomst i Alt, hvad der vedrører vore Foretagender i Fremtiden.

Joseph Smith jun.

Til W. W. Phelps.

En Klage var bleven indgivet til Retten i Ray County imod Parley P. Pratt, Morris Phelps og Luman Gibbs for Mord, og King Follet for Røveri. Da de havde Leilighed til at blive fremstillede for Distrikts-Retten i Boone County, bleve de om Morgenen den 22de lænkede sammen to og to med Jern omkring Haandledene paa hver af dem; i denne Stilling bleve de førte fra Fængslet til en Vogn. Folket i Richmond samlede sig omkring dem, da de skulde kjøre, men Ingen syntes at føle for dem uden to Personer; den ene af disse var General Parks Frue, som hilste dem igjennem Vinduet, idet de kjørte forbi; hun syntes ogsaa at have nogen Medlidenhed med dem; den anden var Mr. Hugins, Kjøbmand i Richmond, som bøiede sig ærbødigt.

De forlode Richmond, ledsaget af Landsdommeren Brown og fire Mand, der skulde passe paa dem, som vare forsynede med Pistoler, og kjørte imod Columbia. Det havde regnet og tordnet i de sidste Dage, hvilket vedvarede næsten uden Ophold paa Reisen til deres Bestemmelsessted, der varede fem Dage. De smaae Strømme vare saa opfyldte med Vand, at det næsten var umuligt at sætte over dem.

Torsdagen den 23de. Fangerne kom til en Flod, som var temmelig bred og hvori Strømmen slog stærkt og desuden var den meget dyb. Det var henimod Aften og langt borte fra noget Huus, da de kom hertil; de havde ingen Forfriskning nydt den hele Dag; de standsede nu, uden at vide hvad de skulde gjøre; de ventede en Stund paa, at Vandet skulde synke, men dette skete kun langsomt. Alle vare sultne og utaalmodige; en skyfuld Nat syntes at nærme sig, i hvilken Floden muligen vilde stige høiere inden Morgen, da det saae ud til at blive Regnveir igjen.

Medens de befandt sig i denne Forlegenhed, begyndte de at raadslaae om hvad de skulde gjøre. Tilsidst foreslog Mr. Pratt for Landsdommeren at aftage hans Jern, saa vilde han gaae ud i Vandet for at prøve hvor dybt der var; dette indvilligede Mr. Brown i efter nogen Betænkning.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Polen. Den i Daghestan mod Russerne udbrudte Opstand griber om sig. Tscherkesserne have taget den befæstede Landsby Zakatal, ved hvilken Leilighed Russerne mistede 920 Soldater og 2 Generaler.

Galacz, den 15de Juli. Ved Tulkza satte iforgaars 400 velbevæbnede Polakker over Donauen. De dem forfølgende wallachiske Tropper kjæmpede igaar med dem ved Kagul. Tabet var paa begge Sider betydeligt. Efter endt Fægtning fortsatte Polakkerne deres Marsch langs med den russiske Grændse.

Amerika. Ved Gettysburg har der staaet et stort Slag, i hvilket Unionens Overgeneral Meade har vundet Seir. Der skal paa Unionstroppernes Side være 20,000 Faldne og Saarede, og paa Modstandernes Side 30,000. Ogsaa en anden vigtig Fordeel har Nordstaternes Hær vundet, idet Fæstningen Vicksburg nu endelig har maattet overgive sig, ved hvilken Leilighed Unionstropperne gjorde 27,000 Fanger, Unionskavalleriet stødte ved Williamsport paa Fjenden, men maatte trække sig tilbage med Tab af to Kanoner. Et Forsøg af Unionsgeneral French paa at tage Williamsport, blev slaaet tilbage. Sydstaternes General, Lee, har forenet sig med Beauregard, hvis Armee er 40,000 Mand stærk, og de indtage nu en meget stærk Stilling. Lee og Unionsgeneral Meade staae ligeoverfor hinanden og træffe paa begge Sider Forberedelser til et Slag. — I Newport er der udbrudt alvorlige Uroligheder.

Mexico. Hovedstaden Mexico har uden Sværdslag overgivet sig til Franskmændene.

I Madagaskar er der den 12te Mai udbrudt en Revolution. Prinds Radama den Anden er myrdet og hans Enke er udnævnt til Dronning. Traktaterne med Europæerne ere ophævede; Samvittighedsfriheden forbliver opretholdt. Dronningen har undertegnet en Forfatning. Der hersker stor Utilfredshed, og man frygter for en Borgekrig.

Bud til Israel.

Der er sendt Bud til Nordenland,
Hvor Fjeldet, klædt i Fyr og Gran,
Staaer taus og mørk og drømmer.
Der er sendt Bud til Nordens Pol,
Hvor kun en kold og døsig Sol
Langs Horizonten svømmer.

Der er sendt Bud til Bjergets Top,
Hvor Sneen aldrig smelter op,
Hvor Himlens Taager tættes.
Der er sendt Bud til Fjeldets Kløft,
Hvor Stormens vilde Suus og Snøft
Ei standser og ei trættes.

Der er sendt Bud til Havets Ø,
Hvor fraadende den vrede Sø
Slaaer ind mod golde Kyster.
Der er sendt Bud til dybest Krat,
Hvor Dagen selv er dunkel Nat,
Da Green i Green sig kryster.

Der er sendt Bud til Palmers Hjem,
Hvor Solens Straaler tvinger frem
Ildfarvet Blomsterklynge.
Der er sendt Bud langt ned mod Syd,
Hvor skjult i Myrthens mørke Pryd
De smaae Guldfugle synge.

Der er sendt Bud til græsklædt Strand,
Hvor mellem Blomster sølvklart Vand
Mildt sine Vaager sænker.
Der er sendt Bud til Landet der,
Hvor Druens Ild og Purpurskjær
Er lagt i Livets Lænker.

Der er sendt Bud til kjølig Lund,
Hvor frem af Jordens bløde Bund
De klare Kilder bryde.
Der er sendt Bud til Eng og Vang,
Hvor Bækken gaaer og kjælen Sang
Af Foraarsvinde lyde.

Der er sendt Bud al Jorden om,
Saavidt Naturens Virkning kom,
Den barske og den blide.
Det Bud er sandt, det Bud er godt,
Det kom i Hytte, kom i Slot;
Hver Sjæl om det skal vide.

Thi Budet kom fra Israels Gud,
Han stikked det paa Jorden ud
Til hver en Mand og Qvinde.
Og hvo, som da af Sandhed var,
For dem blev Israels Sag heel klar,
De kjendte den iblinde.

Men Budet lød: Vaagn op, hver Sjæl,
Som ei vil være Løgnens Træl
Og gaae i Syndens Lænker.
Men Helved vaklede derved
Og Djævle fnøs og Satan stred
Med gamle Præsterænker.

Men Budet lød: Gaaer ud, gaaer ud!
Iför Dig Stadsen, Christi Brud,
Nu Zions Konge kommer!
Og Verden rusted sig til Krig
Mod Israels Sag med Vold og Svig,
Og rased mod sin Dommer.

Men Budet lød: Saa bygger op
Jacobs Guds Huus paa Bjergets Top,
Bered mit Kongedømme!
Og hele Verdens Magt og Mod
Blev liig med Skummet paa en Flod,
Ja liig med falske Drømme.

End lyder Budet paa vor Jord,
I Vest og Øst, i Syd og Nord,
For hver en Mand og Qvinde:
Slut Jer om Zions Banner tæt
Og kjæmp for Sandhed, Dyd og Ret,
Da skal vi Djævlen binde.

J. P. Jørgensen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Bowery, Store Saltsøstad den 31te Mai 1863.

(Fra „Deseret News.")

Vi have idag forsamlet os for at helligholde den første Dag i Ugen, og vi haabe, at Enhver er forenet med os i de Pligter, der ligge foran os at udføre. Vi troe ikke, at det alene er den første Dag i Ugen, paa hvilken vi skulde tilbede Gud, thi vi bør ogsaa gjøre det paa den anden, tredie, fjerde, femte, sjette og syvende. Det var Brug blandt Christi Apostler at komme sammen den første Dag i Ugen og bryde Brødet til Ihukommelse om Jesu Død og Opstandelse; vi følge den samme Skik. Herren veed, hvad hans jordiske Børn behøve, og han har derfor bestikket en Syvendedeel af Tiden til deres Hvile. Vi kunne dog ikke sige, at denne Dag, i Ordets strengeste Betydning, er en Hviledag for de Sidste-Dages Hellige, og mindre er den det for mange af dem, der sige sig at være Christne, af hvilke nogle staae op, naar Solen staaer op, og holde strax Bønforsamling, derpaa spise de Frokost og skynde sig saa til Formiddags-Gudstjenesten, som varer til om Middagen; om Eftermiddagen begynder Forsamlingen igjen, som paafølges af Bede-Forsamlinger, Bekjendelses-Sammenkomster osv. og som varer til Kl. 9 om Aftenen. For saadanne Personer kan jeg ikke troe, at Dagen er en Hviledag. Efter de Aabenbaringer, der ere os givne, er det blevet os befalet at komme tilsammen og bryde Brødet og bekjende vore Feil for Gud og for hinanden indbyrdes, tagende den Bestemmelse at aflægge Alt, hvad der hænger ved os, som ikke er af Herren og berede os til at udføre de Pligter, der paahvile os i den kommende Uge. Paa denne Maade er det vi komme sammen for at dyrke Gud og tale om hans Godhed, og for at faae vort Sind oplyst om hvilken Vei det bør os at vandre for at faae det evige Liv, og for at erindre Herrens Død indtil han kommer. Jeg er glad over, at vi have Leilighed til at forsamles her i denne Morgen i denne Egenskab under Skyggen af vort godt indrettede nye Bowery.

Vore Hjerter føle den guddommelige Indflydelse, som kommer fra Himmelen for at berede os til at opbygge Guds Zion paa Jorden i disse sidste Dage. For at vi kunne nyde Godt af vor Sammenkomst idag, er det nødvendigt, at vi samle vore Tanker, thi vi ere tilbøielige til at lade Sindet dvæle ved flere Ting undertiden, og der fordres derfor nogen Anstrængelse til at fæste Opmærksomheden paa een Gjenstand alene. Omsorgen for Livets Nødvendigheder beskjæftiger vore Tanker meget, men naar vi faae vor Forstand rettelig opklaret, ville vi erfare, at Gud har sin Haand med heri. „Bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføres. — — Giver Agt paa Lilierne, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, spinde ei heller. — — Klæder da Gud Græsset saa, som i Dag staaer paa Marken og i Morgen kastes i Ovnen, hvor meget mere Eder, I Lidettroende!"

„Han giver Dyr deres Føde, Ravneunger, som raabe." Hvis vi ere trofaste, ville vi i rette Tid lære, at alle Ting opholdes og ere til formedelst hans algode Omsorg. Vi ere tilbøielige til at stole paa vore egne Kræfter for at forskaffe os Livets Nødvendigheder; vi ere henfaldne til at tænke, at det er os alene, der udfører Alt og bevirker Resultaterne deraf, og vi ere altfor tilbøielige til at hige efter Kraft til at kunne styre hele Verden og faae Alle og Alt til at bøie sig for vore Ønsker og efter vore Befalinger.

Skjøndt Mennesket er Jordens Herre, kan han dog med den Kraft og Kundskab, han besidder, ikke forklare hvorledes et Græsstraa voxer. Alle Mennesker maae eengang komme til den fornuftige Slutning „at Paulus plantede, Apollos vandede, men Gud gav Væxt." Det var ikke efter vort eget Valg vi kom her midt i Ørkenen, men det var efter hans Styrelse, som regjerer alle Ting. Der var en Aarsag for dette, og Aarsager frembringer Virkninger; i Korthed, vi ere her i den udtrykkelige Hensigt at beredes for Menneskenes Søns anden Tilkommelse, at udbrede hans Rige mellem alle Jordens Nationer og indsamle dem, der ere af Israels Huus, ifølge de gamle Propheters Udsagn og Aabenbaringer, givne til os i vore Dage.

Vi samle nu Abrahams Børn, som ere udgaaede af Josephs og hans Sønners Lænder, eller rettere af Ephraims, hvis Afkom er blandet mellem alle Nationer paa Jorden. Ephraims Sønner ere vilde, uregjerlige og ustyrlige; de besidde en modig, men oprørsk Aand; de ere den angel-saxiske Stamme, som er adspredt paa hele Jordens Kreds; de bære en Regjerings- og Erobringsaand med sig; de undersøge nøie hver Afkrog og hvert Hjørne af Jorden, for at udfinde hvad der er i den og paa den. Jeg seer en Mængde af dem foran mig idag. Ingen Møisommelighed kan afskrække dem; de ville udforske de største Ørkener og overvinde næsten utænkelige Vanskeligheder for at udfolde Jordens Skatte og derved tilfredsstille den næsten utæmmelige Lyst, de have for at gjøre Opdagelser.

Vi ere ikke her i disse Dale efter vort eget Valg. Der er ikke nogen Møisommelighed, dette Folk vil være bange for at imødegaae og som det ikke vil kunde overvinde. Hvis der gives en eller anden ubeboet Afkrog eller et Hjørne paa Jorden, som ikke er beboet og som paa nogen Maade kunde befolkes, da vilde de Sidste-Dages Hellige være dristige nok til at vove sig derud, hvis de troede det var deres Pligt; de vilde overvinde enhver Hindring og snart faae Ørkenen til at blomstre som en Rose. Saadant et Foretagende er ligesaa let for dem som at gaae fra en By til en anden, sammen-

lignelsesviis talt. Det er forunderligt for Verden, at de stakkels, eenfoldige og bedragne „Mormoner," som de kalde os, dog kunne gjøre saa store Fremskridt og Forbedringer. Er der noget andet Folk paa Jorden, der, under de samme Omstændigheder, kan udføre saameget som de kunne? Nei. Findes der noget andet Folk, der er ligesaa forenet som det er, eller som kan regjeres saa let som det lader sig regjere? Nei, der er ikke. Der er en god Grund for dette. Der existerer en vis Deel af det Guddommelige hos Mennesket, hvilket tilskynder dem til at søge efter det, der er istand til opretholde ham.

Det er sandt, at Mennesket har vandret bort fra det, som kunde have frelst ham ved Christi Forsoning; men der er dog eet Punkt, hvori jeg ikke er enig med de orthodoxe Theologer i vore Dage. Disse sige nemlig, at Mennesket er af Naturen tilbøielig til at gjøre det Onde. Dette er ganske rigtigt Tilfældet i nogle Henseender, som f. Ex. der, hvor Exemplet har virket skadeligt eller hvor falske Traditioner ere indgroede; men dersom han altid havde fulgt sin Naturdrift og altid forfulgt den høie og hellige Hensigt, i hvilken han blev skabt, da vilde han være blevet ledet ind paa det evige Livs Sti, som hele Menneskeslægten søger at finde.

Ethvert Menneske søger, dreven af Egenkjærlighed, i større eller mindre Grad at erholde Indflydelse, Magt, Rigdom, Viisdom og Kundskab. Det er forunderligt, at Rigdom betragtes som en Basis for jordisk Indflydelse og Magt, medens Sandheden dog er, at Guld er ikke Magt. Et Menneske kan besidde alt det Guld og Sølv og alle de Ædelstene, der findes i Verden, hvilket jo kaldes Rigdom, og alligevel kan han døe af Sult. Sand Storhed bestaaer ikke i jordisk Gods. Rigdom kan forskaffe Medicin i Sygdomstilfælde; med Penge kan man kjøbe Foden og Klæderne og erholde Huusly; men den sande Rigdom bestaaer i at være dygtig nok til at frembringe af Jordens og Himmelens Elementer det, der kan gjøre Livet behageligt for os. Al den Kraft og Værdighed, som Rigdom kan forskaffe, er kun en Skygge mod den Styrke, de arbeidende Millioner af Mennesker besidde. Et godt udført Arbeide er sand Styrke; det fyldestgjør alle vore Fordringer. Ved Penge vinde Fyrster Storhed, religieuse og politiske Embedsmænd forfremmes derved og ved samme Middel kjøbe Millioner af Jordens Mænd og Qvinder deres Fornødenheder. Jordisk Rigdom kan ikke afvende en indtrædende Crisis eller andre ulykkelige Hændelser.

Hvor sikker og lykkelig vilde ikke den Nation eller det Folk være, der forstod at opholde og regjere sig selv bestandig. Hvis de, der regjere vor egen Nation, havde vidst hvorledes de skulde bevare Unionen, hvor kostbar vilde denne Kundskab ikke have været for dem? Hvis de havde havt Viisdom til at opretholde Nationen saaledes som den burde opretholdes i dens liberale Constitution og retfærdige Love, vilde Regjeringen have vedblevet uafbrudt at tiltage i Magt og Indflydelse og dens Herredømme vilde have faaet en større Udstrækning. Sand Kundskab vilde have udrettet alt dette. Sand Kundskab er Magt; Magt forener sig med Magt og Indflydelse med Indflydelse. Hvis Kundskab og Magt havde gjort sig gjeldende i vort Regjeringssystem, vilde ikke alene Texas have staaet under vor Nations Flag, men saa vilde hele Continentet, Nord- og Sydamerika, have været forbundet til et Hele. Hvad vilde Regjeringen ikke have givet for at have havt Viisdom til at udføre dette? Hvormeget vilde de nuværende Regenter ikke give for at erholde Kundskab og Magt til at styre

Sindet paa dem, der endnu ere i Unionen og faae dem til at blive deri, og faae Lederne af Folket til at give Love, som vilde bevirke Lykke i Fremtiden hos det store og ædelmodige Folk?

Da Pionererne kom til disse Dale, kjendte vi næsten enhver Familie, som boede i Setlementerne i Øvre- eller Nedre-Californien. Hvem er der, som har repræsenteret disse Folk i Congressen, som ikke har kjøbt sin Udvælgelse med Penge? Mennesket er rede til at udgive Alt, hvad han eier, for at opnaae sine Hensigter i politisk Henseende; men alt dette kunde opnaaes af dem, der aspirere til politiske Stillinger, hvis de besadde sand Kundskab. Jeg kunde repræsentere dette Folk i Congressen uden at udgive en Stilling for min Udvælgelse, fordi jeg har sand Kundskab. Lær Folket sande og gode Principper, saa regjerer det sig selv.

Man undrer sig over, at jeg besidder saa stor Indflydelse over de Sidste-Dages Hellige, ligemeget hvor de boe paa Jordens Overflade. Hvis der var halvtredsindstyve Tusinde Medlemmer af denne Kirke i China, saa vilde de adlyde mig, endskjøndt de ikke kjende mig og have aldrig seet mig; det vilde da være fordi jeg sendte sand Kundskab til dem og lærte dem saadanne Principper, som, hvis de efterfulgtes, vilde bevirke deres Lykke og Velvære. Dette Folk have deres Øine opladne og see, at det er saaledes; derfor adlyde de gjerne mine Raad. Nogle troe, at den Kraft og Indflydelse, jeg besidder, har jeg faaet ved Trolddom eller ved en eller anden djævelsk Magt. Djævelens Magt er stor paa Jorden, men den gaaer nu stærkt tilgrunde, og Jordens Beboere maae have sand Kundskab istedet.

Man har fortalt mig fra min tidligste Ungdom af, at Modstand bevirker Liv i Forretningerne, i Særdeleshed i politiske Sager. Det er netop Modstand og Uenighed, der har ødelagt vor Nation; det er det samme, der har bevirket, bevirker og vil bevirke enhver Nations Undergang. Spørgsmaalet om Slaveriet er Tvistens Æble i vor Nation. Modsætter vi os Principet om Slaveriet? Dersom jeg har en Tjener eller Tjenestepige, ere de Kjød af mit Kjød og Been af mine Been — de ere Guds Børn ligesaavel som jeg og alle Andre. Efter Guds vise Uddeling af Gaver og Egenskaber have de ikke faaet større Evner end til at indtage en tjenende Stilling, og de ere derfor villige til at tjene mig og udføre, hvad jeg siger de skulle gjøre. Naar de tjene mig, er det min Pligt at behandle dem retfærdigt og at give dem en god Omgang, saavelsom at betale dem for deres Arbeide. Alle Nationer paa Jorden ere af eet Kjød og Blod; Gud vil derfor drage den Nation til Ansvar, som misbruger sine Rettigheder. Dersom han har givet mig Magt til at regjere dette Folk eller eiede jeg hundrede Slaver, saa fordrer han af mig, at jeg skal gjøre Regnskab for hvorledes jeg har brugt min Magt og Indflydelse over disse hans Skabninger, og han vil straffe mig, hvis jeg har misbrugt min Rettighed. Hvis jeg var Leder for den Nation, af hvilken jeg udgjør Een, var jeg ansvarlig for Gud for den Magt, jeg havde. Han vilde naturligviis have, at jeg skulde regjere i Retfærdighed.

Verden forbauses over dette Folk. Vi have dobt i hundredeviis af Gadetiggerne i England; vi bringe dem hertil, hvor de komme i en Stilling, i hvilken de blive istand til at fortjene deres Ophold. De eiede Intet forend de kom her, men efter deres Ankomst hertil, tjene de snart saameget, at de kunne kjøbe et Sviin, en Ko og nogle Kyllinger og muligen et Kjøretøi; derefter anskaffe de sig Eiendomme og blive snart rige Folk. Det er

vor Pligt at oplære Tiggeren og ikke lade ham forblive i Uvidenhed.

Dersom I ønske at faae Indflydelse over noget Folk, giv dem da den samme Leilighed, I have havt, til at blive uafhængige, saaledes at de kunne opholde sig selv; bibring dem derpaa al den Lærdom og Kundskab, de kunne modtage, saa ville de voxe og blive forenede med Eder. Det er ved Eenhed de Sidste-Dages Hellige ere blevne en Skræk for Sandhedens Fjender. Vi kjøbe ikke Folk for Penge, men vi have prøvet paa alle hæderlige Maader at faae Penge indsamlet, saaledes at vi maatte være istand til at hjælpe de Fattige og Forladte fra andre Nationer hertil og sætte dem i en Stilling, saa de selv kunne forsørge sig. Det gjør mig Ondt at maatte sige, at nogle Faa have gjengjeldt denne vor Venlighed ved at forene sig med vore Fjender imod os, og selv ere de blevne vore største Fjender. De have dog ingen Magt til at skade os, thi Gud styrer alle Ting i Himmelen og paa Jorden; dersom vi blot vedblive at vandre fremad paa den Maade, vi hidtil have gjort, vil Herren lade Sandheden udspredes i Verden og alle Nationer skulle føle dens Indflydelse; saa ville de blive istand til at regjere sig selv, hvilket de nu ikke kunne. Med al min Magt kan jeg ikke forhindre et Menneske fra at bande og sværge, hvis han er oplagt dertil, ja Herren selv kan ikke afholde ham fra det; hvad skal man da gjøre ved ham? Leed ham paa en bedre Vei og viis ham hans Daarskab og Gavnligheden af at vandre fremad paa en mere retfærdig og hellig Maade, saa vil han betræde Sandhedens Sti, være fredsommelig og slutte Venskab med alle Guds Børn, baade i Himmelen og paa Jorden; han vil voxe i Viisdom og Kundskab, hans Kjærlighed til det Gode vil tiltage og hans Magt forøges. Er dette ikke Sandhed? Døm selv, mine Venner.

Man beskylder mig for at have gjort mig skyldig i tusinde Feil; jeg har altid frygtet for een Ting, nemlig den, at man med Rette kunde dadle mig for at have gjort galt; saalænge man ikke med Sandhed kan sige noget Ufordeelagtigt om mig, bryder jeg mig ikke om hvad man beskylder mig for. Jeg tager intet Hensyn til, at man udspreder falske Rygter om mig, naar jeg veed, at jeg trofast følger Himmelens Raad til mig; jeg bryder mig ikke mere derom end om Tranens Skrig, der flyver over mit Hoved. Hvis jeg seer, at en Overpræst, en Ældste eller en anden Mand, med hvem jeg kommer i Berørelse, handler urigtigt, vil jeg ligesaa gjerne sige det til ham som ikke, og derpaa lære ham at gjøre bedre; hvis han bliver vred paa mig derfor, beviser det, at han mangler Kundskab. Dersom Mørkets Engel tilretteviser Dig for dine onde Handlingers Skyld, saa tak ham derfor, men beed ham at holde sig i ærbødig Afstand og siig til ham, at Du vil prøve paa at undvære hans velvillige Tjeneste.

Den Nation, som harmes over, at de Retfærdige dadler den, viser, at den gaaer sin Undergang imøde. Vi paalægge ikke Folket nogen Tvang. Jeg veed, det vilde være unyttigt, om Nogen forsøgte paa at drive mig enten til Himmelen eller Helvede. Min Uafhængighed eller Frihed er mig hellig — det er en Deel af den Guddom, der regjerer i Himlene. Intet jordisk Væsen, der er skabt i Guds Billede og Lignelse, og som er dannet liig Gud, burde berøves Brugen af sin Handlefrihed, saalænge man ikke trænger ind i Andres Rettigheder uden ved gode Raad og Lærdomme.

Der staaer skrevet i Bibelen: „Havde I kjendt mig, da havde I og kjendt min Fader; og fra nu af kjende I ham, og have seet ham. Philippus siger til ham: Herre: viis os Faderen, og det er os nok.

Jesus siger til ham: saa lang en Tid er jeg hos Eder, og Du haver ikke kjendt mig, Philippus? Hvo mig haver seet, haver seet Faderen; hvorfor siger Du da: viis os Faderen?" Faderen er en fuldkommen Mand i enhver Henseende, en Person, der er i Besiddelse af alle de Egenskaber, der udmærker et fuldkomment Væsen.

„Jorden er Herrens og dens Fylde." Hvor forgjeves er det ikke for os at troe at skulle gribe alle Ting uden Guds Tilladelse. Monarkerne paa deres Throner have selv taget sig det paa at styre og lede det Folks Skjebne, over hvilket de regjere; men pludselig griber Døden dem, og deres Throner staae da ledige og kunne tiltrædes af nye Aspiranter. Naar Magten er misbrugt til en vis Grad, fordrer den Guddommelighed, der er i Folket, sin Ret og de befrier sig da fra Despotismens Aag. Herren vil kalde den Nation, som strider mod ham og regjerer i Uretfærdighed, til Regnskab i sin beleilige Tid.

Herrens Hensigt med at befolke denne Jord med sit Afkom er at ophøie og herliggjøre os. Troe ikke jeg siger formeget, naar jeg kalder hans jordiske Børn hans Afkom. Mange af Nutidens Christne troe, at det gamle Testamente er blevet forældet; de betragte det som en Bog, der indeholder Historien om de forbigangne Tider og ikke har noget Værd for os; men jeg vil deraf bevise, at Gud er vor Fader og vi ere hans Afkom. Moses lærer os, at Adam blev skabt i Guds udtrykte Billede og Lignelse. I det nye Testamente siger Jesus Christus: „I skulle Ingen kalde Eders Fader paa Jorden; thi Een er Eders Fader, som er i Himlene. Og I skulle ikke lade Eder kalde Veiledere; thi Een er Eders Veileder, Christus." Paulus siger: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?" Han er Faderen til alle de Aander, der have faaet jordiske Tabernakler. Paulus skriver til Hebræerne: „Hvilken, efterdi han er hans Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede." „Jeg og Faderen, vi ere Eet," siger Jesus; mener han eet Legeme? Nei, Frelseren troede naturligviis ikke, at noget Menneske, der besad en almindelig Forstand, kunde faae denne Mening ud af hans Ord. De ere ikke mere een Person end jeg og en af mine Sønner ere. Dersom min Søn tager mod mine Raad og Lærdomme og vandrer paa den Vei, jeg udpeger for ham, hvis hans Tro er den samme som min, bliver hans Hensigter de samme som mine og han gjør da sin Faders Gjerninger ligesom Jesus gjorde sin Faders; paa denne Maade er min Søn eet med mig. „Derfor sagde Jesus til dem: naar I faae ophøiet Menneskens Søn, da skulle I kjende, at det er mig, og at jeg gjør Intet af mig selv, men som min Fader haver lært mig, taler jeg." Jesus var Faderens udtrykte Billede og dog lignede han alle Andre saameget, at han vandrede frem og tilbage imellem Folket paa hans Tid, uden at vække nogen særdeles Opmærksomhed. „Siger ikke Skriften: at Christus kommer af Davids Sæd, og af Bethlehem, den By, hvorfra David var?"

Christus og Faderen ere eet i deres Tro, Anskuelser, Virken og i de Foretagender, de udføre for at fremme deres guddommelige Hensigter. Jesus kommer fra Himmelen til Jorden for at underkaste sig alle Ting og for at bøie Alle til Lydighed mod Guds Villie. „At de og skulle være Eet i os, at Verden kan troe, at Du haver udsendt mig. Og jeg haver givet dem den Herlighed, som Du haver givet mig, paa det de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet, jeg i dem, og Du i

mig, paa det de skulle være fuldkommede." Ingen vil vel antage, at Jesus meente, at han, hans Fader og Disciplene vare Alle een Person.

Vi troe paa een Gud, een Midler og een Hellig-Aand. Vi troe ikke, at Gud ikke har Legeme, Lidenskaber og Egenskaber. Egenskaber kunne kun vise sig gjennem et Væsen, der er skabt og dannet, de indesluttes i og ere Virkninger af en organiseret Tilværelse. Sand Kundskab vil lære Menneskene hvad Hensigten med deres Skabelse er. Vi ere Sønner og Døttre af celestiale Væsener og Guddommens Spire. Da vore Aander toge vore jordiske Tabernakler i Besiddelse, vare de ligesaa rene som Guds Engle; Læren om en total Fordærvelse kan derfor ikke være sand. De maa være en Fritænker, Hr. Young, tænker maaskee en eller anden af Tilhørerne; ja, og jeg er ogsaa Een, der handler frit. Jeg er ikke bange for at rette Nogen, naar det er nødvendigt, ei heller for at sige Sandheden paa hvilketsomhelst Sted, naar det er passende og naar det paalægges mig at gjøre det.

Min Kundskab er begrændset; det falder mig ogsaa vanskeligt at bibringe Andre den Kundskab, jeg er i Besiddelse af; jeg tager ofte min Tilflugt til Gesticulationer for at udtrykke, hvad jeg ved Sproget mangler; jeg er heller ikke bygtig i Skrivning; jeg kan tydeliggjøre min Mening bedre ved min Tale end ved Skrift.

Ønsker Du at gjøre din Indflydelse større i politisk Henseende, saa saml alle de ærlige og fattige Mennesker om Dig og vær medlidende mod dem, ikke paa den Maade, paa hvilken Medlidenheden i Almindelighed udøves og forstaaes, men forsyn dem med Arbeide, som vil forrente dine udlagte Midler og som paa samme Tid vil forskaffe Arbeideren Føde, Klæder og Huusly; paa denne Maade bliver Pengemanden en Velsignelse for den Slægt, han lever i. Lær Arbeideren hvorledes han skal dyrke Jorden, plante Haver og Viingaarde; lær ham derpaa Brugen af Kreaturerne og hvad Nytte han kan have af dem; efter at Du har lært ham at dyrke Uld og Hør, viis ham da hvorledes han kan forfærdige Klædningsstykker deraf. Naar dette er gjort, kan han altsaa erhverve sig sit Brød, sine Klæder, Urter, Frugter og sit Huusly ved Hjælp af den rige Mands Formue og Kundskab; derved er Arbeideren bleven ophøiet fra Nød og Elendighed til en uafhængig Stilling. Nu spørger jeg, har Velgjøreren ikke vundet stor Indflydelse over Folk, som han paa denne Maade ophjælper? Vil hans Indflydelse ikke ogsaa voxe, ligesom Arbeiderens Lykke forhøies? Lær ham derpaa hvad der er Sandhed og led ham ikke i Vildfarelse, saaledes at han ikke skal slutte sig til et vist politisk Parti.

Hvem er den eneste competente Dommer mellem Menneskene? Det er den, der kan skjelne bedst mellem Ret og Uret; han bør sidde paa Dommersædet; spørg ham saa ikke, om han er en Demokrat eller Republikaner. Naar blot han er en retfærdig Mand og vil være en upartisk Dommer, er det mig ligegyldigt, enten han hører til det ene politiske Parti eller det andet; jeg vil gjerne lade ham afsige Dommen mellem mig og min Nabo.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Angaaende Tiende.

Som Følge af, at Ældsternes og de Helliges Opmærksomhed i den seneste Tid har været henvendt paa Emigrationen, er der ikke blevet ydet Lærdommen om at betale Tidende tilbørlig Opmærksomhed. Eftersom Emigrationen for iaar nu er ophørt, er det ikke mere end rimeligt, at Alles Tanker skulle være henvendte paa det Gavnlige i at opfylde denne vigtige Lærdom. Dette er saameget mere nødvendigt, som vi troe, at Jagttagelsen af denne Lov bevirker meget til vort Held i at opdrive Midler til Udvandringen næste Gang. Der følger en Velsignelse af at betale Tiende, om hvilken de, der have trofast opfyldt denne af Herren befalede Lov, kunne bære Vidnesbyrd. Det er en Kjendsgjerning, som vore Ældster ofte have Leilighed til at bemærke, at de, der have været ret punktlige i at betale Tiende, saavelsom ogsaa i Udførelsen af de andre Pligter, der paahvile dem, have havt lettest ved at bevirke deres Befrielse fra Babylon. Denne Erfaring have vi selv været Vidner til hvert Foraar, idet de Ældste have udtalt deres Frygt for, at alle Ting skulde kunne vedblive at gaae i en god Orden, eftersom de, der have været meest punktlige i at betale Tiende, yde Bidrag til Missionsfondet og subscribere paa „Stjernen," udvandre. Denne Frygt har ikke været udtalt fordi det var dem, som eiede Noget, der emigrerede, men snarere fordi de ydede godvilligt af det Lidet, de eiede. Aldrig saasnart er Emigrationen afgaaet, førend et nyt Sæt opstaaer, (der deels bestaaer af dem, der altid have været punktlige i omskrevne Henseende, deels af nye Medlemmer og ogsaa af dem, der før have været ligegyldige i at betale Tiende, men som nu indsee Nødvendigheden af at gjøre dette,) som udviser den samme Nidkjærhed, som dem, der emigrerede, og med Tiden faae disse da ogsaa Leilighed til at vandre hjem til Zion.

Den Vantroe kan betvivle, ja endog spotte af den Tanke, at der følger Velsignelse af at betale Tiende. Det er og bliver alligevel et Factum, som ikke kan modbevises, at den, der opfylder Tiendeloven, velsignes i langt høiere Grad end den, der ikke gjør det. Man kunde f. Ex. tage to Grene eller Conferencer, i hvilke baade de Helliges Antal og Indtægterne vare lige store. Folket i den ene af disse betalte en vis Deel af deres Indkomst som Tiende etc., medens Medlemmerne i den anden syntes de vare for fattige eller af andre Grunde tilbageholdt deres Skjærv og anvendte den paa een eller anden Maade til deres eget personlige Gavn eller Fornøielse; efter en vis Tids Forløb, naar alle Omstændigheder end ellers vare eens, vilde man dog erfare, at den Green eller Conference, hvis Medlemmer opfyldte Tiendeloven, vilde være i en langt bedre Forfatning, saavel i timelig som i aandelig Henseende, end den anden, hvis Medlemmer undlode at efterkomme denne Lærdom. Vi ville ikke nedlade os til at anføre de timelige Fordele, der kunne vindes ved den Fremgangsmaade, som et Beviis for at betale Tiende; derimod vove vi at sige, at

den Mand, som betalte sin Tiende i den Hensigt at gavne sin Pung alene, vilde være udsat for at blive skuffet. Ved at opregne de Fordele, man vinder ved at betale denne Skjærv, kan denne dog ikke oversees eller tilbagevises. Hvadenten Pengene gaae over i en anden Mands Haand, der er sat til at tage Vare derpaa, eller Individet, som yder dem, føler han selv har Viisdom til at bruge dem til Kirkens Bedste, eller hvad der maaskee er det rigtigste, forener begge disse Dele, saa vil han føle, han er mere velsignet end en Anden, som er svag i dette Punkt.

Skjøndt vi nu tydeligt have henviist til det Rigtige i at betale Tiende, ønske vi dog ikke vore Ord skulle forstaaes saaledes, at Betalingen af Tiende skal opkræves eller paalægges de Hellige som Tvang eller Byrde; vi føle derimod, at ingen Velsignelse vil følge, hvis ikke Vedkommende selv ganske frivilligt offrer Herren sin Gave. De Hellige burde selv føle Nødvendigheden af at adlyde dette Priincip. De Ældstes Pligt er kun at fremsætte og forestille Gavnligheden af at opfylde denne Pligt, som paahviler enhver Hellig; de bør lære de Hellige at fæste Tro og Tillid til alle de Forjættelser, Herren har givet saavel angaaende dette Princip som ogsaa alle andre. Naar dette skeer, under Aandens Indflydelse, ville de Hellige selv see Lærdommen i dens rette Lys og de ville da gjøre i denne Henseende, hvad de kunne efter de Omstændigheder, hvori de ere, og efter den Kundskab, de have. Vi ere overbeviste om, at der hersker nogen Forsømmelse paa de Ældstes Side i at lære de Hellige om dette Princip. I deres Iver for at fremme nogle andre Sager ere de tilboielige til at tabe denne Lærdom af Syne og til at lade den gaae af Brug. Nogle have den Feil at hengive sig til altid at tale om dette Emne, saa at de gaae til Yderlighed og altid bentyde hertil. Vi ønske ikke, de Ældste skulle bruge Haardhed og Tvang, men blot forstaae, at det er deres Pligt, hvadenten de Helliges Omstændigheder tillade dem at opfylde Tiendeloven eller ikke; den Pligt, der paahviler Brødrene af Præstedømmet, der er sat til at præsidere over et vist Antal Hellige er, at belære disse om dette Princip paa rette Tid og Sted, ligesom de lære om alle de andre Lærdomsprinciper, Herren har aabenbaret. Hvorledes kan man ellers komme til en fuld Forstaaelse om dette Princip? De, hvis Evner tillade dem at betale Tiende, men ikke gjøre det, ville, ved at blive belærte herom og ved at faae Vidnesbyrd om det Rette heri og dets Anvendelse paa dem selv, maaskee antage denne Rettighed, som det i Virkeligheden er, og begynde at opfylde Tiendeloven; den, i hvis Magt det ikke staaer at yde Noget, kan sige i sit Sind: „jeg kan ikke bidrage Noget, eftersom mine Omstændigheder ikke tillade det, men hvis jeg var istand dertil, vilde jeg gjerne.

Vi vide med Vished, at Lærdommen om Tiende, saaledes som de Sidste-Dages Hellige ere blevne den lært, er fra Gud, og at Kirkens Medlemmer ere blevne gavnede ved at efterkomme den, kunne vi tydelig see. Vi kunne see Frugterne af Lydighed mod dette Princip paa Guds Børn i Zion, idet de have opdynget sig baade himmelske og jordiske Skatte. Naar man tager de Opoffrelser af baade Tid og Penge, som de Hellige i Zion have gjort, maa den gode Tilstand, hvori de befinde sig, næsten betragtes som et Mirakel. Ordsproget: „Der er den, som udspreder, og ham tillægges ydermere, og der er den, som holder tilbage Mere, end Ret er, dog kun til Mangel,“ see vi altsaa opfyldt paa de Sidste-Dages Hellige.

Besøg af Eldsterne C. W. West og Brigham Young jun.

Vi havde den Glæde at blive besøgte af ovennævnte Brødre fra Zion, der have været paa Mission i den britiske Mission. Paa deres Tour til Fastlandet besøgte de Kjøbenhavn, hvor de overværede en Sammenkomst med de Hellige. Da Tiden for deres Reise hjem til Zion var saa fremrykket, kunde de kun opholde dem her i Missionen nogle faa Dage, hvilket vi meget beklage, da ellers de Hellige i andre Dele af denne Mission kunde have faaet Leilighed til at nyde Glæde og Velsignelse af deres Besøg. Af et Brev fra dem, efter deres Afreise herfra, erfare vi, at de vilde afreise den 1ste dennes med Dampskib til Boston i Amerika og derpaa fortsætte Reisen til Utah. Vi ønske disse Brødre Held og Lykke paa deres Reise.

Ankomne Missionairer.

Løverdagen den 8de dennes havde vi den Glæde at byde fire unge amerikanske Missionairer fra Zion velkommen. Deres Navne ere: Samuel L. Sprague, John Gray, George M. Brown og John E. Evans. De bleve beskikkede i Conferencen i Store Saltsøstad den 6te April sidstleden, og afreiste fra denne By den 25de s. M.

Vi haabe disse Brødre maatte være istand til at virke til Gavn og Velsignelse for de Hellige, hvilke vi bede modtage disse unge Mænd med Hjertelighed og Forekommenhed.

Correspondance.

Amerika.

Florence, den 8de Juli 1863.

Præsident Jesse N. Smith,

Kjære Broder!

Da jeg skrev til Dem fra New York, troede jeg ikke, jeg skulde vente saalænge paa en Leilighed til atter at lade Dem høre fra mig; men eftersom jeg hidtil, efter min Ankomst hertil, ikke har havt Tid til at skrive, haaber jeg, De vil undskylde mig.

Jeg har maattet være her paa Contoiret hele Tiden og være behjælpelig med at oversætte for de Hellige fra Skandinavien; vi have nu opgjort alle vore Affairer med Hensyn til hvem, der skulde have Kjøretøi, Kreaturer osv. Jeg erindrer ikke at have været saa optaget af Forretninger, som siden jeg forlod Danmark; der har ikke været en Time tilovers, i hvilken jeg kunde udføre nogle af mine egne Sager. Min Broder Samuel kom hertil fra Utah for at hente mig hjem, men da Agenten her sagde, han kunde ikke være uden min

Hjælp, naar der skulde tales dansk, saa maatte han reise tilbage uden at have mig med.

Vi ankom hertil den 12te Juli, men da de Vogne og Kreaturer, der vare bestilte, endnu ikke vare ankomne hertil, maatte vi vente to til tre Uger inden man blev færdig til at begynde Reisen over Sletterne. Nu ere de Alle paa Reisen til Utah, og jeg haaber, de maae have en lykkelig Reise. Vognene og Kreaturerne vare af bedste Slags. Det sidste Hold, der reiste, bestod af Skandinaviere, med Undtagelse af Capitainen John R. Young; det udgjorde 45 Vogne. Det troer jeg var det netteste Compagni, jeg har seet begive sig paa denne lange og besværlige Reise. Jeg fulgte med paa Veien til den første Leirplads, hvortil man ankom uden noget Ulykkestilfælde, hvilket næsten maa betragtes som et Mirakel, naar man betænker, at flere af de Kudske, der kjørte, vare uvante til denne Tour og Kreaturerne heller ikke allesammen havde været over Sletterne før. Brødrene ønskede gjerne, at jeg skulde have fulgt med heelt op, hvilket jeg ogsaa havde god Lyst til, skjøndt det vilde have blevet baade besværligt og kjedeligt. Da vi igaar Morges organiserede Compagniet ved Strømmen Lille-Pappio og jeg holdt min Afskedstale til de skandinaviske Hellige, følte jeg mig dybt rørt; jeg var blevet saa nøie bekjendt med dem og det smertede mig at skulde skilles fra dem; men jeg var glad ved at overdrage Omsorgen for dem til en Mand, som jeg veed vil gjøre dem alt det Gode, han kan paa Reisen.

Ti Compagnier af de Kjøretøier, der ere sendte ned fra Utah, ere ankomne hertil, medens vi have været her, og to af disse ere allerede sendte tilbage; de øvrige otte vente her paa de Emigranter, der ikke ere komne hertil endnu. Alle de skandinaviske Hellige, der emigrerede dette Aar, ere ankomne hertil, med Undtagelse af de norske Hellige under Br. Dorius's Bestyrelse; vi vente dem dog hver Dag.

Nogle af Emigranterne have været lidt syge her i Florence, dog ikke saameget som Tilfældet har været i tidligere Aaringer. Ingen smitsom Sygdom har gjort sig gjeldende; det er meest Diarrhoe og Feber, der har hersket. Nogle Dødsfald ere indtrufne, af hvilke de fleste vare Gamle og smaae Børn. Eftersom jeg har havt saa travlt, har jeg ikke kunnet seet til de Syge saameget som jeg ønskede, men jeg troer, at Reisen over Sletterne og den rene Bjergluft vil virke helbredende paa dem. Broder F. Little er Agent for Emigrationen iaar og Broder Bigler er hans Medhjælper. Paa deres Anmodning blev jeg her for at hjælpe dem med deres mange Forretninger og jeg vil sandsynligviis ikke komme til at begynde min Reise over Sletterne førend om fire eller fem Uger. Apostaterne, som boe her og i de omliggende Byer, gjorde Forsøg paa at drage nogle af vore Emigranter fra Menigheden saasnart vi ankom hertil; det bedrøvede mig at see, at Nogle vare eenfoldige nok til at troe deres Løgne og falske Fremstillinger af Ting, hvorom Apostaterne ingen Kundskab havde; dog troer jeg ikke, at Nogen har forladt os, som var værdig til at komme hjem til Zion. De værste Apostater, som kunne findes, boe her. Her er ogsaa nogle Faa, som ønske at komme i Menigheden igjen og oprette hvad de have nedbrudt, men de føle, at det næsten er umuligt for dem. Iblandt disse er der Een, som, da Soldaterne vare oppe i Utah, søgte at forraade sine Venner; han føler til at omvende sig nu og vilde gjerne slutte Pagt med Herren og faae sine tidligere begaaede Feil tilgivne; men han siger det er vist umuligt for ham, thi han veed, han er forbandet; alligevel ønsker han at drage

op til Zion. Jeg har stødt paa en heel Mængde af dem, der ikke have været i Kirken siden vi boede i Nauvoo og som af en eller anden Aarsag havde forladt Sandheden; nu ville de med Glæde slutte sig til deres forrige Troesfæller.

Jeg fremsender min hjerteligste Hilsen til Brødrene John Smith, Winberg, C. Larsen og til Alle, som spørge efter mig. Jeg erindrer med Glæde de mange opbyggelige Timer, jeg tilbragte i Deres Selskab.

Maa Herrem velsigne Dem, kjære Broder, ønsker Deres i den nye Pagt forbundne Broder

W. W. Cluff.

Den 10de Juli.

Da jeg har et Dieblikks Leilighed til at skrive, vil jeg tilføie et Par Linier til hvad jeg skrev den 8de dennes. Broder Dorius med de norske Hellige er endnu ikke ankommet; de bleve nok opholdte i Liverpool noget længere end den første Bestemmelse var. Jeg haaber de snart ville ankomme, thi Kjøretøierne have allerede ventet længe paa dem, og nogle af Kudskene, der ere sendte ned fra Dalen, begynde alt at føle Hjemvee. Folk troe i Almindelighed, at de Hellige i Utah ønske at komme bort fra dette Sted; dette er dog en stor Vildfarelse, nogle af Kudskene her have villet renoncere paa hele deres Fortjeneste, naar de blot maatte have kommet til Utah med det første Compagni, som gik over Sletterne. Jeg har truffet paa flere Brødre her, som kjende Dem og Br. John Smith; de spørge til Deres Befindende.

Maa Gud styrke Dem og Deres Medarbeidere for Sandhedens Sag, saalænge De er paa Deres ansvarsfulde Plads, ønsker Deres Medarbeider i Evangeliet.

W. W. C.

Krigen i Missouri.

(Fra „Millennial Star.")

Vi have paa ingen Maade Ret til at glæde os over de Ulykker og Plager, som ramme vore Medmennesker, om end de ere vore største Fjender. Det er derfor ingenlunde glædende, men snarere bedrøvende for os at optage nedenstaaende Artikel fra „London Times," som giver en Beretning om de Lidelser, Folket i Staten Missouri maae udholde. Jesus lærte Disciplene, at de skulde gjøre Godt mod deres Fjender, at de skulde velsigne dem, der forbandede dem, og bede for dem, som forfulgte dem og gjorde dem Skade. Der har aldrig været noget Folk paa Jorden, som har søgt at efterleve denne Jesu Befaling mere bogstavelig, end de Sidst-Dages Hellige. Beretningerne om de Forfølgelser, vi have lidt i Missouri, kunne oprøre ethvert Menneske, der har en Smule Følelse og Medlidenhed med sine Medskabninger. Uagtet vi ere blevne forfulgte, fordrevne, plyndrede, røvede, insulterede og myrdede, vore Qvinder skjændede af Djævle i menneskelig Skikkelse, indtil Døden kom og befriede dem fra deres Lidelser, vore Børn skudte eller lemlæstede for vore Dine, vore Brødre bespiste med Kjødet af deres Med-

brødre og Bekjendte, og alle de, der overlevede disse barbariske og djævelske Handlinger, drevne i masseviis udenfor Statens Grændser, uagtet alt dette, gjentage vi, have vore Wloster dog atter og atter betraadt dette blodbestænkte Land, bærende Fredens Oliegreen med sig og tilbydende Folket Saliggjørelsens Evangelium, advarende dem paa samme Tid om de Farer og Ulykker, der hænge over Hovedet paa dem, hvis de forkaste Guds Naade. Vi have gjort Alt, hvad vi have kunnet, ja endog mere end Retfærdigheden fordrede, for at frelse dem; den Tilstand, hvori Missouri nu befinder sig, er et klart Beviis for Sandheden af Jesu Ord, hvor han siger: „Med hvad Maal I maale, skal Eder igjen maales." Men Missouri har kun begyndt at smage paa Lidelsernes Kalk, hvor fortvivlet Tilstanden i Staten end allerede nu synes at være. Den Behandling, der blev tildeelt de Sidste-Dages Hellige, vil blive tildeelt Indbyggerne i Missouri; de skulle drikke af den bittre Kalk indtil Herrens Ord angaaende Staten og dens Indbyggere ere gaaede i Opfyldelse, indtil de have gjort Bod for alt det uskyldige Blod, de have udøst i saa mange Aar; indtil de Ugudelige udrydde hverandre og Landet ligger øde, saaledes at de Sidste-Dages Hellige kunne vende tilbage og gjenerholde deres Besiddelser, opbygge Guds Zion og reise et Tempel til Ære for den Høieste, over hvilket en herlig Sky skal hvile om Dagen og en flammende Ild om Natten. Alt dette vil skee i denne Slægt, thi Herren har talet det. Vi føle for dette ulykkelige Land ligesom Frelseren følte for Jerusalem, da han græd over den. Men deres Saliggjørelses Dag er gaaet dem forbi, thi de fornegtede den Befrielse, der blev dem tilbudt; nu ere deres Huse tomme, eller ville snart blive det, og de ville staae øde. Det Følgende, som oprindelig er taget af et Brev fra en Englænder, som har boet i Missouri, til „Montreal Commercial Advertiser," er den Artikel, vi henviste til:

„Jeg veed, at det er i den Deel af Staten, som grændser til Kansas, at de Nordliges Tropper have forøvet saadanne Handlinger, som overgaae de, Russerne udøve i Polen. Det vilde være uretfærdigt at sammenligne Kosakkerne med Unionstropperne, thi disse have i mange Maaneder ingen Modstand stødt paa hos Folket i Missouri, hvilket, berøvet Vaaben og Ammunition og uden nogetsomhelst Tilflugtssted paa den aabne og øde Slette, er et let Rov for deres Undertrykkere. Jeg har seet Qvinder med deres smaae Børn boe i Skure og Udhuse, eller de ere blevne drevne fra deres brændende Eiendomme af Flokke af Soldater, der have været beruscde, medens Statlernes personlige Beskyttere ere blevne skudte eller hængte i deres egne Huse eller slæbte afsted til et eller andet Fængsel i nogen Frastand. Mange Qvinder bleve ogsaa fængslede og hensadde i flere Maaneder berøvet deres Frihed, underkastet de største Fornærmelser og Offre for Brutalitet og Ryggesløshed; Børn bleve endog bortførte som Gidsler. Tropperne brændte deres Huse, Marker og Agre og dreve dem derpaa ud paa den nøgne Slette, berøvet Alt, undtagen Klæderne, de havde paa. Det Qvæg, som ikke var bleven ført bort, blev skudt. De Vogne, som vare udsendte fra Commissionen, bleve fyldte med Bytte; endog menige Soldater tilegnede sig større og mindre Vogne. Officererne udpyntede deres Heste med Silketøi og Schawler. Ved en Leilighed blev en Styrke af nogle Mand i Byen befalet at drage bort; denne havde tre Fanger, af hvilke den ene var en Soldat under Prices Commando; de to andre vare Landmænd; da man var kjed af at være bebyrdet med disse tre Personer, bleve de myrdede koldblodigt.

De bleve først dømte i Retten; Vagten befalede dem derpaa at gaae hen til Vinduet i deres Værelse; da de viste sig her, blev en Salve affyret paa dem, hvorved den ene døde strax, medens de to andre bleve saarede; disse bleve derpaa slæbte bort til en nærliggende Skov, hvor de bleve skudte. Et ungt Menneske ved Navn Turley blev, omtrent paa samme Tid, som Ovenstaaende gik for sig, bogstavelig slagtet; Grunden hertil var den, at han havde nogle Brødre i den sydlige Armee, om hvilke han talte formeget; han boede paa den Tid hos sin Søster; skjøndt han havde negtet at gjøre Troskabseed, havde han meldt sig til den Officeer, der commanderede Garnisonen, og efter at have overleveret alle sine Vaaben, erholdt han Tilladelse til at blive hjemme for at drage Omsorg for sin Søster og nogle smaae Børn. Uden at man vidste noget deraf, blev Huset en Dag omringet af Soldater. Hans Søster, som slyngede sine Arme om ham for at frelse ham, havde nær lidt samme Skjebne som han; det var kun ved at løsrive sig fra hende, da han hørte Bajonetternes Klirren, at det modige unge Menneske frelste hendes Liv, netop som de toge Sigte paa dem. Jeg omtaler dette i Særdeleshed, eftersom det hændte heri Byen ved høilys Dag og Offeret var en Person, som jeg godt kjendte. Dette Tilfælde, jeg her har omskrevet, er kun eet iblandt Hundreder, som udøves af djævelsk Ondskab, og som daglig finder Sted. I de Stæder, der ligge nord og vesten for os, som eengang vare de rigeste og mægtigste i Staten, ere Forbrydelser langt værre end den her omskrevne, begaaede af den lovløse Hob, hvis Anførere ere Montgomery og andre af Kansas's Barbarer. Hele Distrikter ere blevne gjort tomme paa Folk; Mænd, ja endog Qvinder bleve myrdede og Landet blev gjort til et tomt Øde. Missouri er idag overgivet til en ubarmhjertig Hob af militaire Barbarers Naade. Mænd, som hverken besidde Opdragelse eller Charakteer, have de største Embeder. Staten har ingen Lov mere, Skoler og Kirker ere forsvundne. Mænd fra Norden have kun Lov til at kjøbe og sælge, og, i nogle Tilfælde, har den commanderende Officeer Monopol paa at handle med St. Louis. Der er Overflødighed af Spioner, hvis Bestilling det er at anklage Folk for at være Landsforrædere, saa at deres Eiendom kan blive confiskeret og falde i Hænderne paa en Abolitionist. Blade, som tale om Frihed, sælges af Yankee-Officererne, og Pas gives til forskjellige Dele af Landet, saa at Staten ligner Tydskland i Middelalderen, hvor de fribaarne Baroner toge Betaling af enhver Reisende for at passere gjennem deres elendige, smaae Besiddelser. Missouri er undertvunget og „Orden hersker," men de ægte Missourianere — de, som først grundlagde dets Byer og nedsatte sig paa dets udstrakte Stepper — ere blevne mere og mere fremmede for Norden."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 334.)

Pratt sprang derpaa i Vandet og svømmede tversover Floden og prøvede paa at vade tilbage; han mærkede Bunden var haard og Vandet gik ham op til Hagen med en meget stærk Strøm.

Derefter forsøgte Fredsdommeren at svømme over Floden paa sin Hest, men denne kastede ham af og han dumpede i Vandet. Dette afgjorde Dagens Skjebne. Da Mr. Brown var bleven aldeles vaad ved sit Forsøg paa at sætte over Floden, besluttede han, at hele Selskabet med deres Bagage skulde paa eengang prøve paa at naae den anden Flodbred. Nogle klædte sig derpaa af og besteg Hestene, tagende deres Klæder, Sadler og Vaaben tilligemed en Kuffert og Sengklæderne paa Skuldrene; paa denne Maade kom de over uden at Tøiet blev vaadt; dette skete ved at ride frem og tilbage i Floden adskillige Gange. I dette Arbeide toge baade Vagten og Fangerne lige Deel. Alt var nu i Sikkerhed undtagen Vognen, Phelps foreslog at bringe den over ved at lade to Heste spænde for den og lade dem svømme over med den; han selv steg derpaa op paa den ene Hest, medens Pratt og en af Vagten svømmede ved Siden af Vognen for at holde den, at ikke Strømmen skulde kaste den tilbage; paa denne Maade naaede de Alle den anden Bred lykkelig. Hver Ting var snart paa sin rette Plads igjen; Fangerne steg i Vognen og Følget tilhest, hvilke derpaa droge videre og naaede, da det var blevet aldeles mørkt, et Beværtnigssted, medens det tordnede og regnede frygteligt.

Jeg var optaget med at raadføre mig med Brødrene, skrive Breve og udførte flere af de almindelige Forretninger i Kirken.

Fredagen den 24de.

Commerce, Illinois, den 24de Mai 1839.

Min Herre!

Det er for at underrete Dem om, at jeg har udvalgt en Bylod til Dem ligeoverfor min egen, jeg tilskriver Dem disse Linier. Jeg har ogsaa udseet en Lod til Mr. Cleveland. Det har ikke været mig muligt at faae nogen, som jeg syntes passende, til at opføre et Huus, hvori De midlertidigt kunde boe; muligen kan De finde en eller anden Person i Quincy, der vil vaatage sig dette Arbeide.

Forretningerne gaae for sig her paa en livlig Maade; vi haabe snart at see Broder Harris med Familie samt andre Venner, der kunne hjælpe os i vort besværlige, men herlige Foretagende. Vore Familier ere raske; Alt gaaer rolig og stille af, saavidt mig bekjendt.

Deres hengivne
Joseph Smith jun.

Til
Mr. G. W. Harris.

Commerce, Illinois, den 24de Mai 1839.

Kjære Hr. og Md. Cleveland!

Vi tilskrive Dem nu for at opfylde vort givne Løfte, hvilket vi gjerne havde villet gjøre forend nu, hvis ikke Forretninger af alle Slags havde lagt Beslag paa vor Tid lige siden vor Ankomst hertil. Vær forsikkret om, at vi have hverken forglemt Dem eller Deres Familie, men erindre godt den store Venlighed og det ømme Venskab, De altid have udviist mod os.

Vi have udvalgt en Huuslod for

Dem, lige over for vor egen paa den anden Side af Gaden, jevnsides Mr. Harris's. Efter Søster Clevelands Ønske er den beliggende i Haven og ved Floden, netop passende for Hr. Clevelands Handel.

De forskjellige Forretninger, der ere nødvendige at udføre, naar man nedsætter sig paa et nyt Sted, gaae rask fremad her; Alt omkring os er roligt og stille, saavidt vi vide. Det vilde glæde os meget at have dem Alle her hos os, hvilken Glæde vi haabe at nyde inden ret længe. Vi have ogsaa omtalt Rufus Cleveland for Landmaaleren; det glæder os at kunne sige, at Eiendommen i Iowa langt overgaaer vore Forventninger, saavel hvad Jordens Godhed som Stedets Beliggenhed angaaer; den overgaaer Alt, hvad vi nogensinde have seet i Missouri.

Vi ønskede gjerne Hr. Cleveland og hans Broder vilde komme hertil saa hurtigt som muligt; De kunde da see Beliggenheden af Stedet og selv bedømme den; det skal glæde os at give Dem alle de Oplysninger, vi ere istand til. Min Fader og hans Familie ankom hertil igaar; hans Helbred bliver bedre hver Dag. Vi forene os i en venlig Hilsen til dem Alle, forblivende Deres hengivne

Joseph Smith jun.
Emma Smith.

Til
Hr. Dommer Cleveland og Hustru,
Quincy, Illinois.

Commerce, Illinois, den
24de Mai 1839.

Det er for at underrette Dem om, at Ældste Granger har været heldig med at erholde det Huus, han havde taget i Diesyn førend han forlod dette Sted, jeg tilskriver Dem disse Linier. Da vi længes efter at see Biskop Whitney og hans Familie i vort Selskab, haabe vi, De vil fremskynde Deres Afreise hertil saa meget som Deres Forretninger tillade det.

Joseph Smith jun.

Til
Biskop N. K. Whitney.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tidernes Tegn.

Af Ældste P. C. Geertsen.

Iblandt de Mange, der have søgt at udgrunde Fremtidens skjulte Historie, gives der en Klasse, bekjendte under Navnet Propheter, hvis Syn aldrig har forfeilet. Skjøndt de have talet om Mangt og Meget, der var skjult for Massen af Folket og hvortil kun Faa fæstede Lid paa den Tid, de forkyndte tilkommende Tiders Begivenheder og ufødte Slægters Skjebne og Historie, saa har dog Tiden altid godtgjort, at deres Ord vare sande, medens deres Navne ere blevne optegnede af Efterslægten i Historiens Aarbøger til udødeligt Minde, og deres Viisdom er bleven tilkjendt Berømmelse og Hæder.

Naar man betragter hvormeget Mennesket higer efter Storhed, kunde man fristes til at troe, at disse Mænd vare agtede, i den Tid de levede; men hvor forbauses man ikke, naar nan begynder at undersøge Historien og finder, at næsten Alle have lidt Døden og været et Udskud blandt Menneskene. Man kunde spørge: Hvad har Aarsagen været til dette forunderlige Særsyn? Simpelthen den, de sagde deres Viisdom havde sit Udspring fra en høiere Kilde, og de toge ikke Æren, men gave Gud den, idet de erkjendte, at „Herrens Frygt er Viisdoms Begyndelse.“ Jesus sagde: „Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; dersom en Anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I annamme. Hvorledes kunne I troe, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er af den eneste Gud, søge I ikke?“ (Joh. 5, 43, 44.) Ligesom Folket i hiin Tid hellere vilde troe Een, der kom i sit eget Navn, end ham, som var sendt af Gud, saaledes ogsaa i vor Tid. Medens Menneskene søge Ære, er der kun Faa, der tragte efter Guds Ære, og ere villige til at bekjende hans Navn og søge den Viisdom, som har sit Udspring fra Gudsfrygt; dog til de Faa sige vi: Giv Agt paa Tidernes Tegn.

Det er bleven vor Lod at leve paa en Dag, da Tæppet for et stort Drama ruller op — en Dag, paa hvilken Folk reise sig mod Folk, paa samme Tid som forskjellige Mænd virke for Frihed; alt

dette er, som de formene, for at afkaste det gamle Aag og de gamle Lænker og gjøre sig frie. Nationerne have tildeels seet de gamle Institutioners Uholdbarhed; de have seet disse ikke duede til at bringe den Fred og Enighed, som maatte være ønskelig blandt Riger og Folk. De have lært, at en Nations Lykke tildeels beroer paa dens Regjeringsform, hvorfor de forbedre Stillingen, samle af Rigets Børn nogle af Folket valgte Mænd i Congresser, Thing eller Raad for at tage Tilstanden under Overveielse og udfinde Midler til at forbedre de stedfindende Mangler. Man skulde nu troe, at disse vare istand til at træffe Foranstaltninger til at afhjælpe Ondet; men nei! de kjende ikke de Midler, der ere mægtige nok dertil, og, selv om En eller Anden gjorde det, vilde man dog ikke komme overeens derom og antage det. Resultatet bliver derfor Uenighed og Splid i Folkeforsamlingerne, og Folkets Stilling forbliver uforbedret, den undertrykte Følelse dukker atter frem og en ny Kamp udbryder, medens Folket overlades til at grunde paa den af Propheten udtalte sørgelige, men dog stadfæstede Sandhed: „Naar de Ugudelige herske, sørger Folket.“

Vi ville i faa Ord søge at vise Aarsagen til Ovenstaaende. Vi erkjende, at Gud, som er alle Tings Skaber og Opholder, er ogsaa den, der har skjænket Mennnesket sin Tilværelse og sat ham paa Jorden. Herren er derfor den, for hvem Alle skulde bøie sig og hvem de skulde adlyde — den, hvis Regjering Enhver burde underkaste sig, ligesom Børn maae være deres Forældre lydige. Hvor findes det fornuftige Menneske, som ikke anerkjender en Faders Ret til at regjere sin Søn og raade ham i vigtige Anliggender? Apostelen siger: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?“

Guds Regjering er faderlig. Ligesom en jordisk Fader, der ønsker et vigtigt Arbeide udført, vælger en af sine troe Sønner til at forestaae dette, saaledes har ogsaa vor himmelske Fader sendt Mænd, som underviste af ham og fyldte med Himmelens Viisdom, have repræsenteret hans Regjering, mod hvilken Mennesket har gjort Oprør og, som det hedder i Bibelen, ihjelslaaet de Mænd, han han har sendt for at kræve af Viingaardens Frugt. Arvingen, Jesus Christus, blev, uagtet han var Himmelens og Jordens Konge, ei heller sparet; han blev forkastet af sin Slægt og det var først efterfølgende Generationer, der gjorde hans Navn hæderligt, medens de alligevel vedbleve, som Skriften siger, at overtræde Lovene, forvende Stikke og gjøre den evige Pagt til Intet. Da Apostlene og deres troe Tilhængere vare udryddede af Jorden, organiserede Folkene sig efter menneskelig Viis, og idet de forvendte Christi Bud eller blandede dem med menneskelige Tilsætninger vedbleve de at omtumles indtil Esaia Ord „Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene,“ vare gaaede i Opfyldelse. Den store Skjøge, Moderen til alle Skjøger og Vederstyggeligheder paa Jorden, har ikke alene fordærvet Menneskene med sine falske Lærdomme, hvoraf de bleve beruseде, men opkastede sig ogsaa til Herre over Menneskets Samvittighed, idet hun samlede Troesartikler, der skulde være Rettesnor for hendes Tilhængere. For desbedre at være istand til at lede Folket bort fra den sande Sti, vedtoges, at ingen silbigere Aabenbaring end den canoniske Samling maatte antages. Her satte Djævelen Kronen paa sit Værk. Folket var ikke alene ledet bort fra Sandheden, men en Regel vedtagen, der afskaffede al Forbindelse med Himmelen. Resultatet blev

da, at Gud ophørte at tale til Menneskene; saaledes overladt til sig selv, tabte de efterhaanden Kundskaben om den sande Gud. Han blev beskrevet som et Væsen bestaaende af tre Personer, hvilke, paa en for Mennesket ubegribelig Maade, vare forenede til een, og denne Ene havde hverken Legeme eller Dele og kunde ikke betegnes ved noget Billede. At en saadan Lære er i høieste Grad ufornuftig, for ikke at sige ubibelsk, vil Enhver letteligt indsee, naar man blot vil gjøre det simple Spørgsmaal: Hvad er det, der ikke bestaaer af Dele? Det, der ikke bestaaer af Dele, har intet Hele, eftersom Noget ikke kan bestaae af Intet; det existerer følgelig ikke, og en saadan Gud kunde derfor aldrig aabenbare sig. Naar Nogen gjør os det Spørgsmaal: Hvorfor har Gud ikke aabenbaret sig i saamange Aarhundreder førend nu? svare vi paa dette Spørgsmaal med Prophetens Ord: „See, Herrens Haand er ikke forkortet, at den ikke kunde frelse; og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre. Men Eders Misgjerninger gjøre Stilsmisse imellem Eder og imellem Eders Gud; og Eders Synder gjøre, at han skjuler sit Ansigt fra Eder, at han hører Eder ikke. Thi Eder Hænder ere besmittede med Blod, og Eders Fingre med Misgjerning. Eders Læber taler Løgn, Eders Tunge udsiger Uret." (Es. 59, 1—4.) Heri ligger altsaa Aarsagen hvorfor Herren ikke aabenbarede sig. Vi ville ligeledes anføre Joh. Aab. 17, 3—6. „Og han førte mig i Aanden hen i Ørken; og jeg saae en Qvinde, som sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. Og Qvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og udziret med Guld og med Ædelstene og Perler; hun havde en Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Ureenhed. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed! Babylon den store, en Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden. Og jeg saae Qvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, der jeg saae hende, med en stor Forundring." (18 V.) „Og Qvinden, som Du saae, er den store Stad, som haver Herredømme over Jordens Konger."

Læser! forestil Dig Johannes' Forviisning til Øen Patmos, efter først at have gjennemgaaet en Række af Forfølgelser og seet mange af de Hellige segne i Graven, efter at have gaaet gjennem Luerne eller naar vilde Dyr havde sønderrevet dem, og alle disse rædselsfulde Forfølgelser, der ere altfor velbekjendte til enkeltviis at omtales her, udøvet af den romerske Regjering og bifaldet, ja endog ofte udtal af Keiseren selv, hvis Hovedsæde var Rom, da vil Du heri ikke alene see Opfyldelsen af alle Johannes's Ord: „Og jeg saae Qvinden, drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod," men tillige anerkjende, at Esaia Ord: „Eders Hænder ere besmittede med Blod, og Eders Fingre med Misgjerning," ere opfyldte paa hiin Regjering.

O Babel! din Hemmelighed begynder at blive aabenbaret; det, Du har udgivet for Christendom, er et Bæger fuldt af Vederstyggelighed. Skjøndt Du er klædt i Purpur og Skarlagen og udziret med Guld, Ædelstene og Perler, kan Du dog ikke skjule din Skam; din Viin har gjort Nationerne beruset og de rave liig en Drukken; din Føde kan ikke mætte den hungrige Sjæl, men som Propheten siger: „Og det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og see, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom naar den Tørstige drømmer, og see, han drikker, og naar han opvaagner, see da er han træt, og hans Sjæl

er tørstig." Saaledes har mangen en søgende Sjæl følt, naar han har søgt efter Lys og Sandhed, men efter al Undersøgelse tabt Troen paa Alt, der bærer Navn af Religion.

Velsignet være Herrens Navn, som atter har aabnet Himmelen og givet sin Villie tilkjende, saa at de forvildede Aander kunne komme til at kjende Forstand, og de, som søgte, kunne tage ved Lærdom.

Efter at have sagt saameget om den mørke Fortid, ville vi rette vort Blik mod Fremtiden for at hilse den Dag Propheterne skuede hen til, haabende, det prophetiske Ord maa være os et Lys paa et mørk Sted, indtil Dagen frembryder og Morgenstjernen opgaaer i Hjerterne; indtil den Dag, da vi see Ansigt til Ansigt og kjender ligesom vi ere kjendte. Læser! dersom Du ikke allerede kjender Veien, dersom dit Øie ikke er opladt, saa Du kan see hvad der bevæger sig omkring Dig, da lad ingen Tid gaae tabt for Dig, men bøi Dig paa dine Knæe og søg Viisdom hos Herren. Lad brændende Begjær efter at gjøre hans Villie fylde din Sjæl, og vi ville da begive os ind paa Undersøgelsens Mark, paa det vi kunne lære at kjende Tidernes Tegn.

Først ville vi henvende vor Opmærksomhed paa Daniels 7de Capitel. Efter at han henrykt i Synerne havde seet fire Dyr gaae frem for hans Blik, fremstillende de fire universale Riger, hvilke skulde opslaae efter hverandre, af hvilke det fjerde Dyr var anderledes end alle de andre, havende Jerntænder og Kobberkløer, som aad, nedtrampede og knusede de Overblevne med sine Fødder, efterat han havde seet Riget, hvilket det fjerde Dyr forestiller, ødelægge de Hellige og „omskifte Tider og Lov og de skulle gives i hans (Dyrets eller Rigets) Haand indtil en Tid, og Tider, og en Deel af en Tid," siger han: „Derefter skal Retten sættes, og man skal borttage hans Magt til at ødelægge og til at fordærve indtil Enden." „Men de Hellige af de høie Himle skulle antage Riget og besidde Riget evindelig, ja indtil Evighedernes Evighed." I et foregaaende Syn Daniel havde havt, da han begjærede Barmhjertighed af Gud og at give ham at kjende Nebucadnezars Drøm, blev der viist ham en Steen, der slog det store Verdens-Billedes Fødder og knuste det, saa at det, liig Avner paa en Loe, blev optaget af Vinden og dets Sted blev ikke fundet; medens Stenen blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden. Da Daniel forklarede Drømmen og kom til den Deel, der omhandlede Stenen, siger han: „Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger; men det, det skal bestaae evindelig." Apostlene havde udentvivl Hentydning til det samme, da de spurgte: „Herre! vil Du paa denne Tid oprette Israel Riget?" Skjøndt geistlige Leiesvende have søgt at indbilde deres bedragne Tilhængere, at Guds Rige var i Himmelen, og maatte aldrig forventes oprettet paa Jorden i den Forstand, som naar vi tale om et andet Rige, saa lære vi dog tydeligt af de anførte Steder, tilligemed en Mængde andre, som kunne anføres, at Herren i en af ham forud fastsat Tid virkelig vil oprette et Rige paa Jorden og indsætte en Regjering, der skal blive ligesaa universal i sin Udstrækning, som noget af de store Monarchiers, der skulde gaae forud for det og som det skulde afløse i Følgerækken; thi „Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, er givet til et Folk, som er de Hellige af de høie Himle; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham."

Da vi nu have seet, at Herren virkelig vil oprette et Rige og at Verdens Riger skulle blive vor Guds og Magten hans Salvedes, saa lad os søge at udfinde Tiden for Rigets Oprettelse, paa det vi ikke skulde famle i Mørket og Herrens Dag overraske os som en Tyv om Natten. Spørgsmaalet: „Herre! vil Du paa denne Tid oprette Israel Riget," lærer os, at Disciplene vel vidste, at et Rige skulde oprettes, men de vare ubekjendte med Tiden. Frelseren svarede: „Det tilkommer ikke Eder at vide Tid og Stund, hvilke Faderen haver forbeholdt sin egen Magt." Her maa det erindres, at Disciplene paa den Tid, de gjorde dette Spørgsmaal, vare endnu ikke tildeelt den Aand, der leder ind i al Sandhed. Skrifterne vare endnu tildeels tillukkede for dem, hvorfor Frelseren, istedetfor at indlade sig paa en vidtløftig Drøftelse af dette Emne, ved sit Svar ligesom gav dem tilkjende, at dette var Noget, i hvilke de ikke skulde tage Deel, men at hans Navns Udbredelse derimod var noget, der var af større Vigtighed paa den Tid, thi han sagde: „I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende."

Vi have allerede seet hvorledes dette femte Rige, hvorom vi tale, skulde være universal i Udstrækning og indtage de tidligere bestaaende Rigers Plads, medens disse skulde blive som Avner paa en Lo om Sommeren, og deres Sted ikke findes. Altsaa havde dets Oprettelse aldeles ingen Hentydning til Christi Kjøds Dage, men skulde i de sidste Dage oprettes for at bringe en evigvarende Fred og tilintetgjøre Fjendskab, Synd, Sorg og Elendighed, hvorimod det skulde udøve Retfærdighed mod dets Indbyggere og give dem Glæde i den Hellig-Aand. Propheten Esaias siger, idet han seer hen til denne Tid: „En Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge ved Siden af et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Affødninger skulle ligge ved Siden af hverandre; og en Løve skal æde Straa som en Oxe. Og et diende Barn skal forlyste sig ved en Ogles Hul, og et afvant Barn stikke sin Haand ind i en Basilisks Hule. De skulle ei gjøre Ondt, og ei fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Men førend den Tid skal indtræde, „skal Herren slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aand." Paulus har netop Hentydning hertil, naar han, efter at have omtalt Frafaldets sørgelige Følger, siger: „Da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aande og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse."

Vi kunne nu ikke længere betvivle, at det Rige, hvorom Propheterne have talet og som skulde udstrække sin velgjørende Indflydelse til hele Skabningen, skulde oprettes ved Frelserens Herligheds Tilkommelsesstid. Det maa derfor være det samme, som Johannes den Aabenbarer hentyder til, naar han siger: „Og jeg saae Throner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saae deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ei heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Christo de tusinde Aar." Førend Johannes saae Ovenstaaende, havde han seet en Engel bringe en Lænke, hvormed Djævelen blev bunden og derpaa kastet i Hulen. Denne Lænke er hverken meer eller mindre

end Præstedømmet i dets Orden og Grader, saasom: Propheter, Apostler, Evangelister, Hyrder, Ældster, Præster, Lærere og Diaconer, af hvilke den ene Grad, liig en Kjæde, griber ind i den anden. Naar man nu føier dette til det tidligere omtalte Daniels Syn 7, 9., da vil Sagen blive os klar. „Jeg saae, indtil at Stolene bleve satte, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder vare hvide som Snee, og Haaret paa hans Hoved som reen Uld, hans Stol var som en Ildslue, Hjulene derpaa som brændende Ild. Der var en Ildstrøm, som udflød, og som udgik fra ham: tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti Tusinde Gange ti Tusinde stode for ham; Retten blev sat, og Bøgerne opladne."

Naar vi læse saavel Johannes's som Daniels Vidnesbyrd, saa see vi en fuldkommen Overeensstemmelse; Begge omtale den afholdte Dom; Begge saae de Throner, hvorpaa man satte sig. Daniel saae, at den Gamle af Dage (Adam, Menneskeslægtens Stamfader, den ældste Mand) havde Ledelsen af dette store Raad. For at vi tilfulde kunne fatte hvem det er, der skal sidde paa Thronerne, ville vi anføre nogle af Jesu Ord til Apostlene: „Sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig, udi Gjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, skulle I og sidde paa tolv Throner, og dømme de tolv Israels Stammer." Ligesom Apostlene skulle dømme den Slægt, til hvem de bleve sendte, saa skal hver Mand, der har erholdt Fuldmagt at løse og binde ved det hellige Præstedømme lige op til Adam, være et Vidne for eller imod dem, til hvilke de bleve sendte. Paulus siger: „Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden?" Vi bevidne i Herrens Navn, at Myndigheden nu atter er given fra Himmelen, paa det Jesu Ord skulde fuldkommes: „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme." Hensigten med Evangeliets Forkyndelse nu er den samme som i tidligere Tider, nemlig at udsamle de Lydige fra de Gjenstridige af den Trængsel, som skal komme formedelst Menneskets Overtrædelse og berede de Gode til Menneskets Søns Komme. Propheten Micha siger herom: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem. Og han skal dømme iblandt mange Folk, og straffe stærke Hedninger indtil langt fraliggende Steder" osv.

Vi lære heraf den dobbelte Hensigt med Udsamlingen, der er forbunden med Rigets Oprettelse i de sidste Dage. Naar Herren har udsamlet sit Folk fra Nationerne, da vil Præstedømmet, under Ledelse af den Gamle af Dage, samles i ovenomtalte Raad; de Døde i Christo ville komme frem; thi „tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti tusinde Gange ti Tusinde stode for ham;" disse skulle da erholde deres Belønning, som bestaaer i at leve og regjere tusinde Aar med Christus eller Menneskens Søn, hvem Daniel saae komme i Himmelens Skyer og som gik ind til den Gamle af Dage, der gav Christus „Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Almue og Tungemaal skulle ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaaer, og hans Rige, som ikke skal fordærves."

Da vi nu have forvisset os om den vigtige Sandhed, at Oprettelsen af Guds

Rige skal skee ved eller kort førend Christi anden og herlige Komme, advare vi Alle om at være varsomme, at de ikke, som en Følge af deres egen Ligegyldighed og Ringeagt, skulle blive udelukte fra den herlige Sabbaths Hvile, hvis Morgengry vi begynde at skue opgaae over den formørkede Horizont, efter sex tusinde Aars Mørke og Forvirring. I tre og tredive Aar har Evangeliet allerede lydt for Nationerne. Straffedommene begynde at blive udøst over den Nation, til hvilken det først blev tilbudt, og Ulykker og Plager ville følge efter Sandhedens Forkyndelse; thi „efter Eders Vidnesbyrd, kommer Vrede og Hevn over Folket," siger Herren i en Aabenbaring til sin Tjener Joseph Smith, hvem Gud kaldte og gav Myndighed til at lægge Grundvolden til Tidernes Fyldes Huusholdning eller Riget i de sidste Dage. Vi gjentage vær varsomme; Prophetierne opfyldes for Menneskenes Dine, og uden de omvende sig og slutte Pagt med Herren og hjælpe til med Forfremmelsen af hans Værk, kunne de ikke blive deelagtige i Rigets Velsignelser, thi „de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes." (Aab. 20, 5.)

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Bowery, Store Saltsøstad den 31te Mai 1863.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 343.)

Vi lære alle Mennesker Veien til Liv og Ophøielse at kjende. De Sidste-Dages Hellige have det samme Fortrin, som Peter havde fordum, nemlig det at vide, at Jesus er Christus: „Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene."

De Sidste-Dages Hellige saavelsom ethvert andet Folk, som er berettiget til Frelse, ja Alle, undtagen dem, der have syndet mod den Hellig-Aand, kunne faae at vide, at Jesus er Christus paa samme Maade som Peter fik. Miraklerne give ikke Menneskene denne Kundskab, om de endog samle nok saa mange Beviser for at styrke den Troende. Jøderne kjendte Jesu Mirakler, men alligevel dømte de ham til Døden som en Bedrager og som Een, der besad Djævle.

Hvis Mirakler bevise, at en Person er sendt fra Gud, saa kunne vi antage, at Troldqvinden i Endor, som lod Samuel fremmane, og ligeledes at Magikerne i Egypten vare udsendte af Gud for at udføre en Mission i hans Navn. Skjøndt Jesus gjorde Mirakler ligefor Jødernes Dine, raabte de dog paa hans Blod, sigende: „Korsfæst ham! korsfæst ham! hans Blod komme over os og over vore Børn!" Dette er i Sandhed kommen over dem. Jesus forudsagde, hvad der vilde hænde den jødiske Nation, og det er virkelig gaaet bogstavelig i Opfyldelse. Hvis jeg skulde gjøre Noget for at bevise Sandheden af vor Religion, vilde jeg anføre den Mands Forudsigelse om vor egen Nation, som Gud sendte for at bringe evigt Liv til Menneskene i disse sidste Dage.

Det, at en Mands Propheti opfyldes, er et større Beviis for hans guddommelige Sendelse end alle de Mirakler, han kan udføre.

Det nittende Aarhundrede mangler ikke Mirakler; vi have Aande-Banken, Aande-Skrivning, Borddands og langvarige Sygdomme blive helbredte ved samme Magt. „Og naar de ville sige til Eder: søger til Spaaqvinderne og til Tegnsudlæggerne, dem, som qvidre og dem, som mumle, da siger: skal ikke et Folk søge til sin Gud? skal man søge til de Døde for de Levende?

Dersom alle Mennesker kjendte det store Værk, som Propheten Joseph paabegyndte, og hvad dets Resultater ville blive, vilde de bruge alle deres Kræfter og deres Midler til dets Forfremmelse. Vi tragte efter Magt, Kundskab, Throner, Herredømmer og efter det evige Liv. Vi tragte efter de Riger, den Almægtige har lovet de Retfærdige, til hvem han har givet mange store og herlige Forjættelser. Paulus siger: „Thi alle Ting ere Eders; være sig Paulus, eller Apollos, eller Kephas, eller Verden, eller Liv, eller Død, eller det Nærværende, eller det Tilkommende," og der staaer et andet Sted i Bibelen: „Der er vel Ingen, som haver forladt Huus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn for min og Evangeliets Skyld, der jo skal faae hundrede Fold igjen nu i dette Liv, og i den tilkommende Verden et evigt Liv." Christus har valgt de Fattige af denne Verden, men Rige i Troen, til Arvinger til Himmeriges Rige og han vil give dem alle Ting. Vi tjene en god Herre, som vil give os Alt, hvad han har lovet os. Dersom vi alle ville tjene denne Herre og stride med ham indtil Enden, saa ville vi erholde al den Magt og Indflydelse, vi kunne ønske os.

I Guds Rige er der Sikkerhed for enhver af dets Tilhængeres personlige Eiendom; hvis jeg eiede Millioner, vilde jeg anbringe dem paa et Sted, hvor jeg fik de største Rettigheder og hvor de vare fuldkommen sikkre. Gud regjerer i Himlene og paa Jorden; han lader Aarstiderne følge efter hinanden i rette Orden; han leder Alt, baade det Onde og det Gode; han standser Ugudelighed og Plage, naar han finder det passende; naar de krigsførende Parter i vor egen Nation have opfyldt hans Hensigter, vil han byde, at Freden skal igjen indtræde, hvorpaa Krigen vil ophøre.

Mine Brødre og Søstre ere bange for, at jeg ikke skal være i Sikkerhed og advare mig om de Farer, for hvilke de troe jeg er udsat. Alligevel veed jeg selv bedre end nogen Anden, naar der er Fare paafærde og ogsaa, naar min Fjende er uskadelig, ligesom Tigeren, naar den ligger ved Jægerens Fødder. Der har været den Tid, da jeg kunde reise frem og tilbage i Sikkerhed og fire og tyve Timer efter har Snigmorderen været mig i Hælene, saa at sige. Der er de Gange jeg kunde have reist til Californien og man vilde have hilset mig som en Ven hilser en anden, men alligevel vilde Tingene snart forandre sig. Joseph Smith vidste dette meget godt, thi han sagde, da han reiste til Carthago: „Jeg gaaer Døden imøde, ligesom et Lam til Slagterbænken." De, der forstaae, hvilken Aand, der rører sig i Menneskenes Hjerter, vide, at de ikke føle idag som de gjorde igaar eller imorgen som idag. Mange have hilset baade mig og mine Brødre med den største Hjertelighed, hvormed det ene Menneske kan hilse det andet, men paa en kort Tid have deres Følelser forandret sig til det meest uforsonlige Had. Tilliden til hinanden har forladt Menneskene; der er kun liden eller næsten ingen Tillid tilbage i de fleste Tilfælde. Vi skulle derfor gjen-

oprette Tilliden i Verden ved at være retfærdige og sanddru mod os selv, mod vor Næste og mod vor Gud fra dette Dieblik af og evindelig.

Jeg antager, at over en halv Million af dette Lands kjække Sønner nu hvile i Graven som Følge af hvad jeg kalder en unyttig Krig; alligevel er den endnu ikke tilende. De Tappre, som ere faldne, have efterladt deres Hustruer og Døttre uden Forsørgere; hvad skal der blive af dem? Skriften siger: „Guds Sønner saae Menneskens Døttre, at de vare skjønne, og toge sig Hustruer af alle, som de udvalgte." Gud kunde sige nu i de sidste Dage: mine Sønner, udvælger Eder Hustruer af Menneskenes Døttre og opreis mig en Sæd; lær dem Livets og Saliggjørelsens Vei og at holde Fred med hverandre og aldrig mere føre Krig. De ville da samle alle de gamle Kanoner og andre Krigsvaaben, hvormed de nu anrette saa store Ødelæggelser, og de ville deraf kunne danne Avlsredskaber og andre brugbare og nyttige Sager. Tid efter anden vil Guds Tjenere faae Leilighed til at reise omkring og see om der er Noget det er værd at spare, thi der staaer skrevet: „Dine Folk skulle falde ved Sværdet og dine Stærke i Krigen. Og syv Qvinder skulle paa den samme Dag tage fat paa een Mand og sige: vi ville æde vort eget Brød og iføre os vore egne Klæder; lader os ikkun kaldes efter dit Navn; borttag vor Forsmædelse."

Lad os leve trofast efter vor Religion og lære hvad Værd vort nærværende Liv har for os.

Maa Gud velsigne Enhver, som selv ønsker at være det, er altid min Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Angaaende Tiende.

Forskjellige Spørgsmaal ere blevne gjorte os til forskjellige Tider angaaende Tiendeloven, som den udøves af de Sidste-Dages Hellige. Vi foretrække at besvare disse Spørgsmaal i „Stjernens" Spalter fremfor Brevvexling; paa samme Tid kunne ogsaa Andre end de Spørgende faae et lille Begreb om Anvendelsen af dette Princip, skjøndt at forklare alle dets Enkeltheder vil Pladsen ikke tillade os.

De meest fremragende Spørgsmaal, der ere blevne gjorte os af dem, der undersøge de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, ere: Hvad Nødvendighed er der for at betale en Tiendedeel af Eens Indkomst? Hvad bliver der af alle de Penge, der saaledes blive betalte? Hvem har Gavn deraf og i hvilken Hensigt ydes den? Een af dem, der have tilskrevet os angaaende dette Punkt, siger: „Jeg seer det er en Regel iblandt Mormonerne eller de Sidste-Dages Hellige, at de betale en Tiendedeel af hvad de eie, naar de indkomme i Menigheden og siden betale de hvert Aar ligeledes

en Tiendedeel af den Indtægt, det forløbne Aar har indbragt. Eftersom Medlemmernes Antal stadig forøges paa hver en Plet af Kloden, forekommer det mig, at disse Bidrag snart maatte voxe op til uhyre Summer." At disse Tanker og Spørgsmaal opkomme i den Uindviedes Sind, er ganske naturligt, naar man er ubekjendt med Lærdommen og Anvendelsen af disse Midler; men for den Indviede eller de, der forstaae Lærdommen om dette Princip i det rette Lys, stiller Forholdene sig anderledes.

Alle, som have nogen Tro paa et høiere Væsen, ville vist indrømme, at han har givet Menneskene Jorden til et Opholdssted; at han har sat Dyrene paa den, forsynet den med Urter, Træer og alle andre Producter, nødvendige til Menneskenes Ophold, Velvære og Lykke; at han kan skjenke faa eller mange af disse Velsignelser, eftersom han synes; at vi som ogsaa Jorden og dens Fylde med Alt derpaa, som vi kalde vort, i Virkeligheden tilhører ham. Gud kan altsaa ikke alene forlange en Tiendedeel af Jorden og hvad dens Frembringelser ere, men han kan endog forlange det Hele. De Sidste-Dages Hellige troe derfor, at de kun betale en lille Tribut af alt det Gode, de nyde, idet de betale Tiendedelen af hvad de eie, og dette var uden-tvivl ogsaa de Følelser, der gjorde sig gjeldende hos de Hellige i forbigangne Tider. Det er neppe Umagen værd at bevise, at Tiendeloven blev udøvet i den mosaiske Huusholdning. Da Præstedømmet var iblandt Israel, forlangte det, at Folket skulde betale Tiende til Herrens Huus, og i Nehemia Dage efter Fædernes Fangenskab, i hvilken Tid de havde ophørt med at betale Tiende, var Indførelsen af Tiendeloven een af Herrens Befalinger, og hvo, som undlod at efterkomme dette Bud, blev betragtet som Een, der røvede fra Gud hvad der tilkom ham, at dømme efter hvad Herren siger til Propheten Malachias. De bedrog eller røvede fra Gud, naar de tilbageholdt deres Bidrag og derfor bleve de forbandede; men han sagde til dem, at hvis de vilde adlyde denne Ordinantse, vilde han aabne Himmelens Sluser og Velsignelser skulde da nedstrømme over dem i Overflødighed; Æderen, som der staaer i Bibelen, skulde blive straffet, paa det han ikke skulde fortære Jordens Frugter; Viintræet skulde ikke give Frugt førend i rette Tid, og Folket skulde være kaldet velsignet af alle Nationer.

Iagttagelsen af denne Lov var dog ikke alene indskrænket til den mosaiske Huusholdning eller til det aaronske Præstedømme. Den blev ogsaa udøvet af dem, der besad et høiere Præstedømme end det aaronske. I det melchisedekske Præstedømme, det samme Præstedømme, som Christus besad og som han tildeelte sine Disciple, blev denne Lov fuldkommen forstaaet og udøvet. Melchisedek mødte Abraham, da han vendte tilbage efter at have forfulgt og ødelagt de Konger, der havde taget Lot tilfange, og modtog Tiende af ham og velsignede ham. Dette skete førend den mosaiske Huusholdning og ved det samme Præstedømme, som det, der existerede i den christne Uddeling. Det er altsaa en Kjendsgjerning, at det altid har været nødvendigt, naar Herren har havt et bemyndiget Præstedømme paa Jorden, at have et Fond af dette Slags, ved hvis Hjælp han var istand til at udføre sine Hensigter. Templer, Tabernakler osv. skulde opbygges; de, der brugte al deres Tid for at udføre Herrens Ordinantser til Gavn for Folket, skulde opholdes; Tienden og Offringen vare altsaa nødvendige til Udførelsen af disse Hensigter. Naar Guds Rige nu atter er opreist paa Jorden og det hellige Præstedømme atter gjengivet Menneskene, er det da ikke rimeligt at antage, at denne Lov ogsaa skulde indføres igjen, ved hvilken Huse

og Templer blive opbyggede til Guds Ære og i hvilke hans Ordinantser kunne blive administrerede ligesom i gamle Dage?

Skriften lærer os, at Jesus vil komme til Jorden. En af Propheterne siger, at det Sted, hvorpaa han vil sætte sine Fødder, skal være herligt. Malachias siger, at Herren, hvem I opsøge, pludselig skal komme til sit Tempel. Esaias siger i det 2det Cap., at i de sidste Dage skal Herrens Huus bygges paa Bjergenes Top. Hvem skal bygge det Sted herligt, til hvilket Frelseren vil komme? Hvem skal bygge det Tempel, til hvilket Malachias siger Christus vil komme? Hvem skal bygge Herrens Huus paa Bjergenes Top? Hvis de skulle bygge ligesom i gamle Dage efter Herrens Befaling, saa er det Guds Folk, til hvilke han vil give Befalingen, der skulle bygge Templer og Tabernakler. Men paa hvad Maade eller ved hvilke Midler skulle de bygge dem? Skal det overlades til hvert enkelt Individ selv at bestemme hvormegen Deel han vil tage i Udførelsen heraf, eller vil der blive foreslaaet en Plan, som stiller Alle lige, den Rige med den Fattige, hvorefter man opkræver Andelen af den rige Mands Skatte og den fattige Arbeiders Smuler? Hvis det blev overladt til Mennesket selv at bestemme hvad han vilde yde, vilde der blive stor Ulighed i det Beløb, man erlagte; denne Ulighed vilde ikke fremkomme ved Forskjellen i de Evner, Vedkommende besad, men ved de forskjellige Stillinger eller den Tilbøielighed, der gjorde sig gjeldende til at erlægge Skjærven; thi den Mand, der ønskede at handle oprigtigt efter hans Samvittigheds Bydende, skjøndt fattig, vilde yde rundeligen, medens hans rige Broder eller Nabo, der ikke besad saa stor Tro eller saa godt et Hjerte, vilde kun ugjerne yde det Lidet, han maatte finde for godt at give.

Vanskeligheder af denne Slags undgaaes ved Indførelsen af Tiendeloven; det er en simpel og dog retfærdig Maade, paa hvilken Enhver kan yde sin Andeel til hvilketsomhelst Arbeide, Herren ønsker der skal udføres. Den er anvendelig paa alle Klasser, Høie eller Lave, og dog er det ikke nogen byrdefuld Skat paa Nogen. Resultaterne af en rigtig Opfattelse og Udøvelse af denne Lov have viist sig tydelig i Guds Rige, der er oprettet i vore Dage. Templer, Tabernakler og Huse til Herrens Ære ere blevne opbyggede og mange andre Foretagender ere blevne udførte af de Sidste-Dages Hellige formedelst dette Princip, hvilke aldrig vilde have bleven paabegyndt eller udført saa fuldstændig, hvis ikke denne Lærdom var bleven given og adlydt. Til Fuldførelsen af saadanne Foretagender og ikke til Præstedømmets Ophold er Tiendefondet indtil denne Dag bleven benyttet i denne Kirke. Man har ikke kunnet opdynge Noget i Tiende-Departementets Kasser, ei heller vilde der blive Noget tilovers, om endog hele Verden gav en Tiendedeel af hvad den eiede; endog da vilde der ikke være formeget til at udføre Alt, hvad der er nødvendigt paa Jorden førend Skrifterne kunne fuldkommes.

Jagttagelsen af dette Princip iblandt de Sidste-Dages Hellige har virket betydelig til hele Folkets Velvære og Jorden er bleven forskjønnet derved. I Store Saltsøstad ere mange store Bygninger, beregnede paa at forøge Individernes private Formue, allerede opførte og under Opførelse. Grundvolden til et Tempel, der skal være 90 Alen langt og 49 Alen bredt, er allerede bleven lagt; til at udføre dette Arbeide ere utallige Arbeidere blevne antagne, Steenbrud aabnede, Veie lagte; Hjælpekilder ere blevne aabnede, hvortil hele Menigheden har bidraget. For at

fuldføre Templet, behøves der Steen af den bedste Slags, hvilke maae hentes to eller tre Miil fra Staden. Til at transportere disse Steen fra Steenbruddet til Tempelpladsen behøves der Vogne og Trækdyr som ogsaa Mænd til at kjøre frem og tilbage og for at tage Vare paa dem. Desuden bliver et nyt Tabernakel bygget, 125 Alen langt og 75 bredt, som man venter vil blive færdigt i Efteraaret; det vil kunne rumme 9,000 Personer. En Deel af Tienden bruges aarlig til at hjælpe de fattige Hellige fra Florence til Utah, til at betale Kudskene, som kjøre Vognene og mange andre Udgifter, forbundne ved en saa lang Reise. Dette er kun faa af de Goder, der udføres ved de Midler, Tienden indbringer. Alle blive i Virkelig- heden gavnede, Intet gaaer tabt, thi de Penge, der indbetales som Tiende, omsættes igjen i hele Menigheden ved Udførelsen af de forskjellige Slags Arbeider.

Dersom Jordens Beboere vilde adlyde denne Lov og ikke bedrage Herren for det, der med Rette tilkommer ham, vilde Jorden snart blive et Sted, han kunde besøge og hvorpaa han kunde regjere i tusind Aar; et Tempel, ja flere Templer vilde blive opførte, og det Sted, hvor han vil sætte sine Fødder, vilde blive herligt. At undlade at opfylde denne saavel som de andre Love, Herren har givet til Men- neskene, vil foraarsage hans Mishag; han vil tillukke Himmelens Sluser for dem, saa at Velsignelserne ville blive tilbageholdte; de ville endda saa lære, at Alt, hvad de besidde her paa Jorden, er Herrens og at han hastigt kan berøve dem det. Tusinders Erfaring kunde fremsættes, som praktisk have erfaret, at Tiendeloven, naar den efterkommes, bringer Herrens Velsignelse med sig. Men Verden har jo allerede Vidnesbyrd nok deri, at den seer med hvilken Hurtighed det fattige og forjagede Folk, som udøver denne Lov, have opbygget Byer og forskjønnet den Ørken, i hvilken det boer.

Generalraad.

Fredagen den 18de og Løverdagen den 19de September afholdes et General- raad i Kjøbenhavn, hvori Præsident Cannon vil være tilstede, til hvilket ogsaa saa mange af de arbeidende Missionairer i Missionen, hvis Leilighed tillader det, indbydes.

Correspondance.

(Fra „Millennial Star.“)

Amerika.

Store Saltsøstad, den 25de Juni 1863.

Præsident Cannon,

Kjære Broder!

Deres ærede Skrivelse af 23de Mai modtog jeg den 18de ds. Det glædede mig at erfare Deres Held i dette Aars Emigrationsaffairer, saameget mere som

Overfartsprisen var høiere iaar end tidligere og Mangel paa passende Skibe krydsede Deres Planer. Jeg indseer tilfulde, at De og Deres Medarbeidere have havt en travl Tid, men udentvivl føler De Belønning derfor ved at erfare de gode Resultater, der kroner Deres Arbeide.

Jeg beklager, at Broder Wests Helbredstilstad er mindre god, dog haaber jeg, hans Tour til Fastlandet vil styrke ham.

Uagtet vi ere blevne skuffede med Hensyn til Skibet „Shakspeare," haaber jeg dog, at alle Emigranterne ville naae Florence tidsnok; thi, som jeg før har yttret, anseer jeg det for baade bedre og billigere, at Vognene vente paa Emigranterne end for disse at opholde sig i en usund Egn, uden at have Noget at bestille.

Det første Compagni af Emigranterne, omtrent 800, naaede Florence den 12te Juni; den første Afdeling af Kjøretøierne, som ere sendte herfra under Capitain J. R. Murdocks Ledelse, haabede man vilde ankomme til Florence den 19de s. M. Capt. John M. Woolleys Compagni, hvor stort det var erindrer jeg ikke, naaede samme Sted den 22de, og jeg haaber, at alle ti Afdelinger med Vogne og Trækdyr ville være i Florence den 1ste Juli. Af disse Data vil De see, at hvis Passagererne paa det Skib, der reiste fra London, naae New York paa den Tid, Capitainen antog, ville de ikke foraarsage nogen Standsning; i hvilketsomhelst Tilfælde ville Emigranterne ankomme i en langt heldigere Tid end de gjorde forrige Aar.

Siden Gouverneur Hardings Afreise herfra den 11te ds., ved hvilken Leilighed ingen Demonstration fandt Sted, (der var nok kun eet Individ, der bød Farvel med ham) have de gjennemreisende Personer forholdt sig meget rolige; det synes, at de have opgivet Haabet om at vække Forstyrrelse under den nuværende Bestyrelse. De ville sikkerligen ikke være istand til at gjøre Noget, hvis Præsident Lincoln staaer ved hvad han sagde til Broder Stenhouse den 6te ds., hvilket var: „Jeg vil lade dem (Utahs Indvaanere) være i Fred, hvis de ville lade mig uforstyrret." Vi have altid søgt at lade de Forenede Stater være i Fred; Alt, hvad vi have gjort, har været at prædike Evangeliet for dem og søge at gjøre dem godt, naar de have tilladt os det; dersom de ville ophøre at behandle os ulovligt og uretfærdigt, som Præsidenten har lovet, ville de naturligviis ingen Leilighed faae til at yppe Klammeri med os saalænge Lincoln regjerer.

Søndagen den 21de ds. besøgte jeg, i Selskab med Præs. Wells, min Broder Joseph, Broder J. Taylor og nogle Andre, Bountifull, hvor vi afholdt Forsamling og vendte tilbage samme Dags Aften. Mange vare tilstede og Forsamlingen var interessant. Imorgen agter jeg og nogle af Brødrene at reise til Provo, hvor vi ville holde Forsamling i to Dage, nemlig næste Løverdag og Søndag.

Den 22de og 24de d. M. havde vi betydelige Regnbyger, som netop kom i rette Tid, idet de brød den haarde Jordskorpe, som den usædvanlige Tørke og Heden havde frembragt; Træer og Planter bleve rensede og vi haabe, at vi maae vedblive at være velsignet for at den ellers lovende Høst af alle Slags kan blive god og ogsaa for at Græsset, der er saa nødvendigt for vore Hjorder, maatte spire ret frodigt.

Min Helbred er god som ogsaa baade Deres og min Families.

Maa Gud velsigne Dem, Deres Medarbeidere og al Israel, er mit Ønske. Deres Broder i Evangeliet.

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 352.)

(Fortsat fra Side 352.)

De Tolv udfærdigede en Rapport over de Halvfjerdsindstyves Foretagender, i hvilke jeg samtykkede. Jeg bifaldt ligeledes, at nogle af de Tolv bleve udsendte paa Mission til England.

Idag satte de forhen omskrevne Fanger over Missouri Floden ved „Arrow Rock," saaledes kaldet fordi Lamaniterne fra alle Dele af Landet gik hertil for at hente haarde Stene til Pilespidser. Paa denne Reise havde de sovet hver Nat paa Gulvet uden Sengklæder; de vare alle Fire lænkede med Jern omkring Hænder og Fødder. Efterat dette var gjort, bleve Vinduer og Døre aflaasede; fem Mand af Vagten med ladte Pistoler bleve posterede i Værelset, af hvilke Een ad Gangen sad oppe for at passe paa dem. Dette blev kun udført af Ondskab mod dem, thi det vilde have været forgjæves for dem at gjøre Forsøg paa at undslippe, om de end havde været uden Jern; dersom det havde været deres Hensigt at rømme, havde de desuden havt en god Leilighed dertil, da de satte over Floden.

Løverdagen den 25de.

Commerce, Hancock
County, Illinois,
d. 25. Mai 1839.

Velbyrdige Herre!

Som Svar paa Deres ærede Skrivelse af 13de ds., angaaende Oberst Lyman Wights Skrivelser om vore Forfølgere i Missouri, tjener: at vi misbillige fuldkommen, at en Beskrivelse over disse blive gjorte til et politisk Spørgsmaal. Eftersom vi alligevel have stor Tillid til Oberst Wights gode Mening, og da vi ansee det for enhver Mands Rettighed at udtale sin Mening saavel angaaende Politik som Religion, ville vi kun betegne hans Fremgangsmaade som uviis, eftersom det ikke er rigtigt at beskylde noget enkelt politisk Parti eller nogen vis religieus Sect som vore Forfølgere og Undertrykkere, da vi jo godt vide, at vore Fjender i Missouri bestaaer af alle Secter og Partier, og da Broder Wight benegter at have talt ilde om Nogen, undtagen Bestyrelsen for Missouri, befrygte vi ikke, at fornuftige Folk ville antage, at han med Villie søgte at indvikle Andre i Sagen.

I disse Bemærkninger troe vi ikke at have udtrykt vor personlige Mening alene, men ogsaa hele Kirkens Følelser. Til Slutning sige vi, at vi ere fuldkommen forvissede om, at naar vore Lidelser ere blevne undersøgte af de Forenede Staters Regjering, ville vi faae Opreisning ved den, medens vore Fjender og Undertrykkere ville lide deres velfortjente Straf, ligemeget hvad Sect eller Parti de end høre til.

Vi bede Dem at gjøre hvilketsomhelst Brug af dette Brev, De matte finde passende. Vi forblive Deres Venner og Brødre.

Joseph Smith jun.
Hyrum Smith.
Sidney Rigdon.

Til
Ældste R. B. Thompson.

Idag holdt jeg Raad med de Tolv. Broder William Smiths Sag blev undersøgt og sluttet.

Søndagen den 26de tilbragte jeg hjemme. Ældste Orson Pratt og John Taylor prædikede i Forsamlingerne.

Eftersom Fangerne i Missouri ankom til dere nye Hjem i Boone County, vil

jeg give et lille Uddrag af Broder Pratts Vidnesbyrd:

Fire Miil (engelske) fra Columbia var der over en Flod en Bro, hvilken var ødelagt; det varede nogle Timer inden vi kunde seile over Floden i en lille Baad; vi maatte efterlade vor Vogn, vore Sengklæder, Gangklæder og en Kuffert med flere Sager i, som ogsaa vore Bøger, Papirer osv., hvilket vi dog Altsammen erholdt efter to Dages Forløb. Efter at vi havde sat over Floden, over hvilken Vagten reed deres Heste, som de bestege, reiste vi videre til Columbia, hvilken Tour Fangerne gjorde tilfods, lænkede to og to sammen om Haandledene. Efter at have gaaet de to eller tre Miil, leiede Mr. Brown en Vogn og vi kjørte da til Columbia. Til dette Sted ankom vi ved Solnedgang Søndag Aften; da Vognen kjørte gjennem Gaderne, ledsaget af de bevæbnede Vogtere, forsamlede der sig i hundredeviis af Tilskuere, som droge gjennem Gaderne, aabnede Døre eller Vinduer, nysgjerrige efter at see disse fremmede Væsener, kaldet „Mormoner."

Efter vor Ankomst bleve vi øieblikkelig førte til Fængslet, uden først at begive os til et Gjæstgiveri for at faae nogle Forfriskninger, endskjøndt vi havde reist en lang og varm Sommerdag uden at faae Noget at spise. Da vi vare befriede fra vore Lænker, bleve vi strax førte fra Vognen til Fængslet; i det næste Dieblik aabnedes en stor Faldbør og vi maatte gaae ned i et afskyeligt Fangehul, der var fuldt af Spindelvæve og Smuds saavel i Loftet og paa Gulvet som omkring paa Væggene; dette Sted var vist ikke bleven benyttet eller reengjort i to Aar; der var hverken Senge, Stole, Vand, Føde, ei heller Venner eller noget Menneske, hvem man kunde bede om en Drik koldt Vand; thi Brown og alle de Andre vare gaaede til et Sted, hvor de kunde blive forfriskede. Da vi vare henviste til dette usle Opholdssted, vare vi nærved at besvime af Hunger, Tørst og Træthed.

Vi gik op og ned af Gulvet i nogen Tid; derpaa sank vi ned paa Gulvet i Haabløshed og ønskede at døe; thi ligesom Elias i gamle Dage, da Herren spurgte ham: „Hvad haver Du her at gjøre?" kunde vi svare med Propheten: „De have nedbrudt dine Altere og slaget dine Propheter ihjel med Sværdet; og vi ere alene overblevne, og de søge efter vort Liv, til at tage det fra os; lader os derfor døe."

Da vi havde været nogen Tid i Fængslet, bragte vor nye Fangevogter noget Mad ned til os, men ved denne Tid var jeg for afkræftet til at kunne spise Noget; jeg smagte kun paa det, der var bleven os bragt; derefter aabnedes Falddøren og nogle Stole bleve bragte os; den nye Dommer Mr. Martin og hans Medhjælper Mr. Hamilton talte dernæst meget venligt til os, saa at vort Sind igjen blev oplivet. Om Natten havde vi det koldt og ubehageligt, eftersom der kun var faa Sengklæder. Næste Morgen bleve vi befalede at komme ud af Fængslet; noget senere paa Dagen fik vi Lov at boe en Etage høiere oppe i et bedre Værelse.

Nu begyndte vi at blive venligt behandlet af vor nye Fangevogter og Dommer; thi det var Mr. Brown, som var Skyld i at vi bleve daarligt behandlede den foregaaende Aften. Vort Fængsel i Columbia var et stort Træhuus, deelt i to Afdelinger; i den ene boede Fangevogteren og hans Familie, den anden tjente til Opholdssted for Fangerne.

Mandagen d. 27de var jeg hjemme.

Commerce, Hancock County, Illinois, den 27de Mai 1839.

Fader Bigler!

Vi have troet det rettest at skrive Dem til ved Broder Markham angaaende det

Land, vi have opkjøbt her; thi De erindrer vel, at Kirkens Raad udnævnte os til at varetage disse Forretninger paa Kirkens Vegne. Vi have, som Menigheden er underrettet om, afsluttet Contracter og lovet Betaling paa adskillige Eiendomme her, for hvilket vi altsaa ere ansvarlige.

(Fortsættes.)

Til Bogagenterne.

De Bogagenter, der maatte være i Besiddelse af rene og brugelige Exemplarer af „Stjernens" nedenstaaende Nummere, vilde behage at indsende disse hertil, mod Godtgjørelse.

Hele 1ste Aargang. 2den Aargangs Nr. 1, 2, 3, 4, 6, 10 og 24. 4de Aargangs Nr. 24. 5te Aargangs Nr. 1, 2, 4, 5, 14 og 21. 7de Aargangs Nr. 1, 2, 3, 4, 7, 8 og 19. 8de Aargangs Nr. 2, 3, 5, 6, 7, 8 og 10.

Rettelse.

I forr. Nr. i Br. Cluffs Brev, Side 347, 4de Linie f. o. staaer 12te Juli, læs: 12te Juni.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Straffen i Fremtiden.

(Fra „Millennial Star.“)

Som Følge af Præstedømmets Borttagelse fra Jorden kunde Menneskene ikke længere tilfulde nyde de af Evangeliets Rettigheder og Velsignelser, som Præstedømmet ved visse Ordinantser alene var istand til at give. Resultatet heraf er, at ikke alene mange feilagtige Principer have faaet Indgang i Menneskenes Hjerter, men Lærdomme, som tidligere forstodes og udøvedes, kjendes nu ikke længere; mange af Guds Ord, som forstodes vel af dem, til hvem de bleve talede, blive i vore Dage oversete af dem, der sige sig at være Religionslærere, som om de ikke indeholdt Noget, der kunde gavne den nulevende oplyste Slægt.

Iblandt de falske Anskuelser, som gjøre sig gjeldende i vor Tid, er den, at hvis et Menneske blot før sin Død faaer hvad der kaldes et sundt Begreb om Saliggjørelsens Plan, uagtet hans tidligere Liv har været ryggesløst, saa vil han dog opstige til den Himmel, han tænker sig, hvor han vil leve i en himmelsk Glæde i al Evighed; paa den anden Side vil han, selv om han altid har ført et moralsk Levnet og udøvet alle de Dyder, som kan forædle Menneskene og ophøie dem i Guds Aasyn, og været til Gavn for sine Omgivelser, blive dømt til at lide Straf med dem, der ere fordømte til at lide Pine i al Evighed, hvis han ikke er bleven bekjendt med hvad man kalder evangeliske eller orthodoxe Anskuelser om Salighed.

Vi have ofte hørt disse Udtalelser af dem, vi engang vare stolte af at kalde vore Ledere og Lærere; nu derimod vende vi os med Foragt bort fra disse Meninger, der ere saa ulige med Guds Retfærdighed, om hvilken vi læse i de hellige Skrifter, og vi vende vort Sind og Tanke til Sandhedens evige Principer, saaledes som de ere aabenbarede os ved Guds Aand, og vise vor Taknemmelighed for de Rettigheder, vi nyde, idet vi ere blevne satte i Besiddelse af den Aand, som leder ind i al Sandhed og som har ledet os ud af Mørke og Vildfarelse.

Medens mange falske Lærdomme have banet sig Vei hos Menneskene, gjentage

vi, ere mange herlige Sandheder, som ere forbundne med Guds Rige, gaaede tabt for den store Masse, som vandrer i Mørke, lyttende til Menneskets Forskrifter, uvidende om Guds Folks Rettigheder, med hvem han har sluttet Pagt og som, hvis de ere trofaste, engang ville nyde Ophøielse med vor Frelser og Forsoner.

En stor Vildfarelse, hvortil Verden er hengiven, er den at troe paa en evig Vedvaren af Straffen i Fremtiden for de onde Handlinger, man i Fortiden har begaaet. Vi ville ikke tøve med at give vor Mening tilkjende angaaende denne Gjenstand: vi troe nemlig ikke paa en evigvarende Straf og Pine i Fremtiden eller det andet Liv; vi ville søge at godtgjøre at vore Anskuelser ere rette ved Beviser, hentede fra Guds Ord. Man beskylder os ofte for, at vi troe paa Skjærsilden; dette er rigtigt, naar der ved Skjærsilden forstaaes, at Menneskene blive dømte efter de Gjerninger, de have udøvet i dette Liv og lide Straf for det Onde, de have gjort sig skyldige i; men vi troe, at der er en Ende paa deres Pine, ligesom at der ogsaa er forskjellige Grader af Straffen, der bliver tildeelt Mennesket i Forhold til hans Handlinger her i Kjødet.

I Petri første Brevs 3die Capitel, 19de og 20de Vers læse vi: „I hvilken (i Aanden nemlig) han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes."

Det fremsatte Skriftsted lærer os, at der vare Aander i Fængsel; at disse vare ulydige i Noe Dage, der Guds Langmodighed ventede; at det var Jordens Beboere dengang, nemlig Antediluvianerne; at de vare i Fængsel for deres Ulydighed mod Gud og fordi de forkastede Saliggjørelsens Principer og endelig, at Jesus Christus efter sin Opstandelse besøgte disse Aander og prædikede for dem, medens de vare i Forvaring.

Det er en ufravigelig Sandhed, at der finder ingen Omvendelse Sted i Graven; hvis et Menneske døer efter at have forkastet Sandheden og været ulydig mod Guds Bud, maa han tage Følgerne, som de komme — som han har saaet, vil han høste; han maa stige ned i Underverdenen og blive indelukket i Fængsel, fra hvilket han ikke vil slippe ud førend han har betalt den sidste Hvid; men Tiden for ham vil oprinde, naar han har bødet for sine onde Handlinger, da Saliggjørelsens Betingelser atter ville blive fremsatte for ham.

Vi have seet af det anførte Skriftsted, at vore Forfædre, der levede før Syndfloden, i hvilken de omkom, maatte lide deres Straf og, at Frelseren efter sin Opstandelse prædikede for dem. Det næste Spørgsmaal, som da opstaaer hos os, er: hvad prædikede han for dem? Vi ville lade den samme Apostel svare. I hans 4de Capitels 6te Vers staaer der: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." „Men," siger Nutidens Aandeliggjører af Sandheden, „de Døde, som her menes, ere de, der ere døde i Synd og Overtrædelse." Ved at læse det Vers, der gaaer forud for vor Anførelse, underrettes vi om, at de Ugudelige skulle aflægge Regnskab for ham, som er rede til at dømme Levende og Døde, og derpaa følger vort anførte Skriftsted „thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde." Evangeliet blev prædiket for de Døde i Overeensstemmelse med Retfærdigheden og for at de Døde kunde blive dømte i Lighed med de Levende; eftersom Alle, som ere døde i Misgjerning og Synd, ere i Kjødet, saa see vi det Urimelige i at fortolke et tydeligt Skriftsted paa den ovenfor anførte Maade.

Dette er et af de herlige Principer, om hvilket den saakaldte religieuse Verden er uvidende og over hvilket den Enfoldige og Skinhellige opløfter sine Hænder i Fortvivlelse fordi det netop gnaver ved Roden af den Lærdom, hvori han har troet at skulle triumphere og hvorover han har udbredt sig i Tale og søgt at vinde Menneskene for Frelseren ved bestandig at fremstille Helvedes Qvaler for dem; men hos den Uhildede og Fornuftige og hos den, der har adlydt Sandheden og faaet den Aand, som leder ind i al Sandhed, er et Vidnesbyrd indgroet i hans Indre, hvilket stemmer overeens med det, vi her have forsøgt at tydeliggjøre; han vil ære sin himmelske Fader og begeistret istemme Sangen: „Hans Miskundhed varer evindelig."

For tydeligere at bevise, at Individernes Stilling ikke er uforanderlig, skjøndt de maae lide Straffen for deres Overtrædelser, ville vi henvise til det 37te Capitel af Ezechiels Propheti, i hvilket vi kunne læse om det Syn, Herren gav sin Tjener i en Dal, som var fuld af tørre Been: „Og han sagde til mig: Du Menneskes Søn! disse Been, de ere alt Israels Huus; see, de sige: vore Been ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, vi ere afhugne. Derfor spaa, og Du skal sige til dem: saa sagde den Herre, Herre: see, jeg oplader Eders Grave og vil lade Eder komme op af Eders Grave, mit Folk! og lade Eder komme til Israels Land. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader Eders Grave, og naar jeg opfører Eder af Eders Grave, mit Folk! Og jeg vil give min Aand i Eder, og I skulle leve, og jeg vil nedsætte Eder i Eders Land; og I skulle fornemme, at jeg Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren."

Lader os her nøie lægge Mærke til Udtrykket: „disse Been de ere alt Israels Huus," hvilket fuldkomment stemmer overeens med hvad Paulus har skrevet om denne Gjenstand, idet han erklærer, at Naadegaverne fortryder Gud ikke, begrundet paa, at Herren seer Enden fra Begyndelsen af og at hans Handlemaade er eens altid. Den samme Apostel siger ogsaa: „At Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet, og saa skal det ganske Israel frelses, som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudelighed fra Jacob, og denne er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder." Den Stilling, som de forskjellige Medlemmer af Israels Huus indtage i den usete Verden, er altsaa ikke uforanderlig, thi Herren vil vise, at han er en Pagtens Gud, som ikke fortryder sine Naadegaver. Den Forjættelse, Herren gav Abraham, at han og hans Afkom skulde faae Canaans Land til en evig Eiendom, er ikke endnu bleven opfyldt; hvis den Stilling, Abraham og hans Afkom indtage nu og som de have indtaget efter deres Udgang af denne Verden, er uforanderlig, saa kan dette Løfte jo ikke blive opfyldt; skjøndt Stephanus kort før sin Martyrdød erklærede, at Abraham end ikke havde eiet saameget af Canaans Land som han kunde sætte sin Fod paa, nærmer dog Tiden sig hurtigt, da hele Verden skal bekjende, at Gud er retfærdig og at han holder sine Pagter og at „hans Miskundhed varer evindelig."

Vi have nu viist af Skrifterne, at den Stilling, de indtage, som ere gaaede over i den anden Tilværelse, ikke er uforanderlig; vi ville nu gaae videre, førende Beviser af samme Slags for at tydeliggjøre Gjenstanden for vor Undersøgelse.

Israels Børn skulle ikke alene opstaae igjen og Herren gjøre en ny Pagt med dem, naar han skal borttage deres Synder, men Folket, som levede i Sodoma

og i Stæderne paa Sletten, skjøndt de bleve udryddede, idet Guds Hevn ramte dem for deres Ugudeligheds Skyld, skal vende tilbage igjen. I Ezechiels 16de Cap. staaer der: „See, denne var Sodoms, din Søsters (talende til Jerusalem) Misgjerning: Hovmodighed, Brød til Mættelse og stille Rolighed havde hun og hendes Døttre, og hun styrkede ikke en Nødtørftigs og Fattigs Haand. Men de ophøiede sig og gjorde Vederstyggelighed for mit Ansigt, derfor tog jeg dem bort, der jeg saae det." Vi vide af Bibelen, at disse Stæder bleve ødelagte ved Ild fra Himmelen; alligevel siger Herren, at han vil vende deres Fængsel midt iblandt dem og, at de skulle vende tilbage til deres forrige Tilstand igjen; dette skal finde Sted, naar Herren opreiser Israels Huus og ligeledes bringer dem tilbage til deres forrige Tilstand og opretter sin Pagt med dem og de komme til Kundskab om Gud, som han sagde de skulde, naar han vilde opreise dem af deres Grave.

I Esaia 4de Capitel forudsiger han den Skjebne, der vil ramme den sidste Generation af Menneskene i den nærværende Prøvestand; han taler om, at Præster og Folk skulle ødelægges fordi de have overtraadt Guds Bud, forandret Lovene og gjort den evige Pagt til Intet; det er for disse Tings Skyld Jordens Beboere skulle opbrændes og kun nogle Faa skaanes. Skjøndt vore Forfædre vare de første, der overtraadte Herrens Befalinger og forandrede Skikkene og gjorde den evige Pagt til Intet, saa vil dog den sidste Menneskeslægt i dette Liv blive retfærdigt dømt, om de endog blive ødelagde og straffede ligesom vore Forfædre, thi i de sidste Dage bliver jo Pagten fornyet, Evangeliet, saaledes som det oprindelig udsprang fra Gud, bliver den tilbudt, og dets Ordinantser blive igjen administrerede ved Myndighed fra Gud — Ordinantser, ved hvis Adlydelse vor himmelske Fader vilde bringe Menneskeslægten i Forbindelse med sig selv og ved hvilke man kan hæve sig op til ham og nyde Rettigheder som Guds Børn. Men vi ville vende tilbage til vort Emne. Endog de, der blive bortfeiede af Jorden ved den fortærende Ild, og som sandsynligviis ville overgaae de tidligere Slægter i Ugudelighed, endog de, gjentage vi: „Skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel; men de skulle hjemsøges mange Dage derefter." (Es. 24, 22.)

Vi troe ikke, at Følgerne af at forkaste Sandheden vilde blive en evigvarende Straf eller som Nogle antage at brænde i Helvede i al Evighed; vi troe heller ikke, at den, for hvem der ikke har været Leilighed at høre Evangeliet, skal straffes fordi han ikke annammede Sandheden, men hvis han afviger fra Samvittighedens Lov — den indre Paaminder, Gud har givet ethvert Menneske, vil han blive nødt til at tage de Følger, der deraf maatte flyde.

I Forbindelse med vort omhandlede Thema staaer der en Ordinantse af overordentlig Vigtighed, men paa hvilken vor Tids Religionslærere ingen Forstand have, nemlig Daab for de Døde. Hvis den Tilstand, Mennesket kommer i efter sin Død, er uforanderlig, saa kan der ikke være Tale om Udøvelsen af Ordinantsen Daab for de Døde.

Dette vidste Apostelen godt, da han, efterat have beviist at Opstandelsen skete, sagde: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" Her henviser Apostelen den corinthiske Menighed til en Lærdom, hvis Udøvelse de havde lært om og som de godt forstode; derfor taler han ikke vidtløftigere om Gjenstanden, hvilket han vilde have gjort, dersom Folket havde været

uvidende om, at en saadan Lærdom existerede. Vi lære af denne hans Hentydning, at der var en Daab foruden Daaben til Syndernes Forladelse, og at Daaben for de Døde stod i nogen Forbindelse med Opstandelsen.

Naar en jordisk Regjering fordrer, at dens Love skulle overholdes, er det nødvendigt, at Udøverne af disse Love ere retteligen og lovligen bemyndigede og underrettede om hvorledes de skulde forvalte deres Embeder; det vilde jo være Daarskab at formode, at Orden kunde overholdes, naar Undersaatterne kun anerkjendte Regjeringen som deres Overhoved, men ikke overholdt Lovene, eller hvert enkelt Individ gav disse den Udlæggelse eller Betydning, han syntes om.

Mange religieuse Mennesker i vore Dage ere villige til at anerkjende, at Jesus Christus er den, hvem Faderen har beskikket til at regjere og hvem han har givet al Magt i Himmelen og paa Jorden; alligevel ere de saa bedaarede og forblindede ved Præstelist, at de antage, at Enhver kan forvalte Himmelens Love uden at have faaet Myndighed fra Gud; de troe, de kunne udlægge Guds Riges Love som de synes, naar blot de anerkjende Christus som deres Overherre. Forgjæves raabe de Herre, Herre! og gjøre ikke hvad han befaler dem. Aarsagen til deres Blindhed er let begribelig — de have nemlig ikke Præstedømmet, der er den eneste Myndighed, som kan forvalte Himmelens Love og administrere Ordinantser, som høre til Guds Rige.

Daaben for de Døde er altsaa en af de Ordinantser, som Præstedømmet kun kan administrere; Følgerne af dens Udøvelse for dem, for hvis Skyld Ordinantsen bliver administreret, ere Opstandelsen og den fremtidige Tilstand, de vilde blive satte i, efterat de allerede ere gaaede bag Sløret. Det er de falske og feilagtige Begreber om Guds Love, der have forblindet Folk i at see det Skjønne i Alt, hvad Gud har befalet. Jesus sagde, da han vandrede her i Kjødet: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Dette stemmer fuldkommen overeens med den Befaling, han gav sine Disciple, at lære alle Folk og døbe dem osv., hvilket de ogsaa gjorde, som kan sees af deres Levnetsløb, idet de, ledede af Sandhedens Aand, formanede den Troende til at omvende sig og lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse. Det var nødvendigt, at denne Lærdom blev indprentet naar vi erindre, at Menneskene vare blevne Udlændinge for Gud og at det var hans Hensigt at bringe dem tilbage fra deres Udlændingsfærd og antage dem som sine egne Børn og gjøre dem til Arvinger med ham og til Christi Medarvinger. Er Optagelsesloven, indstiftet af Himmelen, bekræftet ved Christi eget Exempel og beskikket i den Hensigt at give den Troende en lovlig Ret til den lovede Antagelse ikke nødvendig og af Vigtighed? Vi kunde ønske, at dette Spørgsmaal maatte staae i levende Erindring hos den, der hykler at være gudfrygtig og som er ulydig mod Guds Bud, indtil Følgerne af dets Forkastelse maatte blive synlige for ham.

Det er altsaa Guds Lovs Ukrænkelighed, der stempler Lærdommen om Daab for de Døde som en Nødvendighed. Vor himmelske Fader har i en god Hensigt indstiftet Optagelsesloven for hans jordiske Børn for at de kunne indkomme i hans Rige; denne Lov skulle Alle engang komme til at anerkjende. Eftersom Mange ere gaaede bag Sløret, hvilke aldrig havde Leilighed til at erfare Noget om denne Adoptionslov og følgelig ikke kunde vise Lydighed mod Evangeliet, og eftersom de

nu ere i en Tilstand, i hvilken de ikke kunne adlyde det, men alligevel kunne faae Vidnesbyrd herom, maae de vise deres Lydighed mod Optagelsesloven derved, at Andre i deres Sted modtage Administrationen; paa denne Maade er det, at Fædrenes Hjerter vendes mod Børnenes og Børnenes mod Fædrenes og derved opfyldes Obadia Ord: „Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dømme Levninger af Esau, og Riget skal høre Herren til." Man vil maaskee indvende, at Intet maa udrettes ved Befuldmægtigede; lad Enhver staae eller falde for sig selv. Paa denne Maade kan der altsaa slet Intet gjøres for Menneskenes Frelse ved Befuldmægtigede. Men ved at søge efter om der ikke tidligere er udført Noget til Gavn for Menneskene af dem, der ingen Skyld havde, ville vi erfare, at dette har været Tilfældet. Vi læse saaledes om Frelseren: „At den, som ikke vidste af Synd, haver han (Gud) gjort til Synd for os, paa det vi i ham skulle vorde retfærdige for Gud." Og i Petri 1ste Brev staaer der: „Ved hans Saar ere I blevne lægte."

Vi vide, Nogle ere rede til at svare: „Hvad! ville I stille Eder lige med Frelseren?" Men dette er blot Spidsfindighed, thi Spørgsmaalet angaaer jo ikke Personens Rang eller Værdighed. Hvis Een, ligegyldig af hvad Rang han er eller hvad Stilling, han indtager, kan udføre en Lydighedshandling for et andet Menneske, saa kan en Anden ogsaa. Lader os gjøre os selv det Spørgsmaal: Er Guds Lov sand, eller vil Herren forlange et Menneske til at udvise en Lydighed mod hans Love, han ikke er istand til formedelst Omstændighederne? Hvis ikke en Anden maa modtage Administrationen af den Ordinantse, Herren har befalet de Lydige skulle efterkomme, saa maae Guds Ord jo være døde og magtesløse. Vi vide, at Gud er en Ordens Gud og ikke nogen Forvirrings Gud; følgelig maae de Bud og Love, han har indstiftet til Menneskenes Frelse, kunne udføres, og dersom altsaa Een er gaaet bag Sløret uden at have hørt Jesu Evangelium blive prædiket, maa en Anden her paa Jorden modtage Administrationen af den Ordinantse, der indlemmer ham i Guds Rige, i det Tilfælde, at han efter at have faaet Vidnesbyrdet, ønsker at være lydig til Evangeliets Fordringer.

De Hellige burde glæde sig over, at de have modtaget den Aand, der udgaaer fra Gud og som vil lede dem ind i al Sandhed. Det er ved Besiddelsen af denne Aand de ville kunne see i Evighedens skjulte Hemmeligheder; det er den samme Aand, som gjorde, at Frelseren sprængte Dødens og Gravens Baand, og ved denne Aand ville de Hellige, saafremt de blive trofaste, kunne overvinde Død og Grav og opstaae i de Retfærdiges Opstandelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Tilbageblik paa sidste Emigration og Raad for den næste.

De Efterretninger, vi have faaet fra den Emigration, der afgik fra disse Lande iaar, ere i enhver Henseende gode. Uagtet nogle af Emigrantskibene afseilede herfra senere end sædvanlig, hvilket skrev sig fra den store Mangel paa Skibe, og uagtet de have været længere om at gjøre Overfarten end tidligere, ville de Hellige dog efter al Sandsynlighed have tilbagelagt Reisen over Sletterne saa betids, at de kunne være i Dalene førend den kolde Aarstid indtræder. Vi have været noget ængstelige over, at dette ikke skulde lykkes. Breve, som vi have modtaget, underrette os om, at alle Skibe ere lykkelig og vel ankomne til New York og at det første Skibs Compagni allerede er paa Sletterne paa Veien til Zion. I Almindelighed har der hersket Sundhed hos Emigranterne. Paa et Skib (Cynosure, paa hvilket ingen af de Hellige fra Skandinavien befandt sig) har Mæslingerne bortrevet adskillige Børn. Vi haabe, at de Ældste og de Hellige ville bruge forøget Anstrængelse for ikke at komme i Berørelse med Folk, der have smitsomme Sygdomme, lige før deres Afreise til Zion. Vi have gjort hvad vi have kunnet for at forhindre Enhver fra at reise, hos hvem Tegn paa Sygdom har yttret sig, men uagtet al anvendt Omhu, kan undertiden Børn, i hvilke man ikke kan see at Sygdommens Spire er skjult, faae Lov at slippe ombord; den eneste Maade, hvorpaa Ulykker af denne Slags kan forhindres er, at Enhver tager Vare paa hvem han kommer i Berørelse med førend han afreiser. Det er meget bedre for en Familie, som har været udsat for Smitte, at blive et Aar længere i deres Fødeland, end begive sig ombord paa et Skib, hvor Passagererne ere i saa nær Berørelse med hinanden, at smitsomme Sygdomme let forplantes, for hvis Følger de Skyldige blive ansvarlige. Vi omtale dette for at de Hellige kunne erindre det ved næste Emigration, og især paalægge vi de Ældste at paasee, at dette Forbud ikke overtrædes. Et Vink i denne Retning burde allerede være Nok for de Forstandige.

Det var i visse Henseender heldigt, at de to sidste Skibe ankom saa seent til New York. De Opløb, der have fundet Sted i nævnte Stad, vare akkurat blevne dæmpede, da vore Emigranter ankom, hvilket ikke vilde have været Tilfældet, dersom de havde gjort Overfarten hurtigere; det vilde ikke alene have været ubehageligt at ankomme til den store Stad medens Tumulten varede, men det kunde endog have blevet farligt. I denne Henseende, ligesom i mange andre, have vi havt Leilighed til at see Herrens Haand styre alle Ting til sine Børns Bedste; vi haabe, at de ligeledes i Fremtiden maatte have hans Beskyttelse paa deres lange Reise.

Det Arbeide, de Brødre have havt, der havde Omsorg for Emigranterne i New York og Florence, har været besværligt. Ingen, som ikke har havt Erfaring i denne Henseende, kan danne sig noget rigtigt Begreb om den Ansvarlighed og det Besvær, der paahviler de Ældster, der have faaet det Hverv at hjælpe de Hellige; thi til at overtage en saadan Bestilling fordres der flere Aars Erfaring. Vi have forundret os over at erfare, at vor Agent i New York, Ældste Eldredge, har været i stor Forlegenhed, idet flere af Emigranterne ankom til New York uden at have Penge nok til at betale deres Reiseomkostninger derfra til Florence. Vi troede, det var almindeligt forstaaet i hele Missionen, at Ingen maatte forvente, at Kirkens Agenter vare istand til at forstrække dem med Penge til Reisen fra New York til Florence, og, at Ingen vilde forlade deres Hjemstavn i et saadant Haab. Vi synes, at det er at lade Troen gaae for vidt, naar Nogen begiver sig paa Reisen uden noget Andet end Tro paa at deres Brødre, som ere betyngede nok med andre Tings Varetagelse, vilde hjælpe dem fremad. En Tro af denne Slags vil ikke hjælpe den, der besidder den, men vil derimod give de Ældste, der forestaae Emigrationen, nye Bryderier. Vi troe derimod, det vilde behage Gud mere og være tilfredsstillende for hans Tjenere, om de Hellige øvede mere Tro førend de reiste hjemmefra for at erholde Midler nok til at betale Reisen med til Florence og ikke vente indtil de ere begyndte paa Reisen for at erholde en saa stor Udvikling. Mange have havt flere Aar til at øve Tro i og det er vist ufornuftigt at antage, at de kunne faae den store Tro nogle Uger efter deres Afreise, som de i mange Aar have savnet, medens de vare i deres Fødeland. Den Mand og Qvinde, som har en sand og levende Tro, vil kunne give Beviser paa den her; Ingen maa antage, at en Forandring af Klimaet er nødvendig for at frembringe en saadan.

Idet vi behandle dette Emne, ville vi atter gjøre de Hellige opmærksomme paa at indskrænke deres Bagage saa meget som muligt. De, der have modtaget Emigranterne paa den anden Side af Atlanterhavet, have udtrykt deres Forundring over den Mængde Reisetøi, de Hellige i Almindelighed have med sig. Mange kunne tilsyneladende knapt opdrive Midler nok til at betale deres Reise med og alligevel ere de overlæssede af Bagage. Vi vide af den Erfaring, vi have havt ved Udrustningen ved Florence, at hvis de første Hellige, der droge op til Zion, havde havt saameget Tøi, som mange af de Emigranter, Kirken besørger over Sletterne, vilde de ikke kunnet have meget Proviant med og de kunde neppe have levet, medmindre Rødderne og Tidslerne havde været frugtbarere end de vare. Det maa være et umætteligt Ønske, der gjør sig gjeldende hos de Hellige, naar de emigrere, idet de anvende hver Skilling, der er tilovers, efter at de have betalt Reisebilletten, til at kjøbe indbildte Nødvendigheder for. Vi have gjentagne Gange i „Stjernens" Spalter udpeget det Urimelige i en saadan Fremgangsmaade hos de Hellige, og vi fremhæve det atter for om muligt at de Ældste kunne forhindre, at de Hellige handle saa uviist. Ingen bør troe, at fordi han har nogle Skilling mere end der medgaaer til at betale Reisen herfra til Florence for, at han strax skal udgive dem til unyttige Ting eller til Noget, han godt kan undvære. Enhver Sidste-Dags Hellig, der har Zions Uafhængighed og Forløsning kjær, burde ikke betynge Kirkens Byrde, men hellere lette den. Ingen, derb esidder den rette Aand, vilde, selv om Leilighed tilbød sig, føre mere med sig, end der var yderst nødvendigt, men hellere bruge, hvad de maatte have tilovers af deres

Midler efter Brødrenes Raad og ikke kjøbe unyttige Sager. Vi forvente, at disse Vink, skjøndt givne saalænge før Emigrationen, ikke maae blive glemte, men maae udøves saavel af de Ældste som de Hellige, saa at de her paatalte Anker maatte undgaaes ved næste Emigration.

Præsident G. Q. Cannons Besøg.

Den Skandinaviske Mission har atter iaar den Glæde at blive beæret med et Besøg af Præsidenten for Europa. I Stokholms, Gøtheborgs og Christiania Conferencer har han allerede overværet Sammenkomster med de Hellige, hvilke have været til gjensidig Glæde og Opbyggelse. Vi love os store Velsignelser af det i forrige Nr. omtalte Generalraad i Kjøbenhavn, hvilket han vil overvære, og som vi haabe vil blive besøgt af saamange af Missionens Missionairer, hvis Leilighed tillader at overvære Mødet.

Vanddaaben.

(Fra „Millennial Star.“)

I den religieuse Verden træffer man kun Faa, som ikke strax anerkjende, at hvis de ti Bud, givne paa Sinai, retteligen overholdtes, vilde de bringe Fred og Lykke. Man indrømmer gjerne, at Menneskenes Hjerter ere saa fordærvede, deres Smag er saa forskjellig og deres Domme saa forunderlige, at de kunde behøve disse Bud indgravede paa deres Hjerters Tavler for at forhindre de slemme Følger, deres Daarskab let kunde lede til; men de Begreber, Menneskene have om Ordinantserne, ere vidt forskjellige. Jøden, som ikke vilde have Noget mod det første Bud at indvende, vilde i sit stille Sind benægte, at man ved at see til den Kobberslange, Moses opreiste i Ørkenen, kunde blive helbredet fra de Slangers brændende Bid, som fik ham til at vride sig i Støvet; i dette Tilfælde vilde Den, som troede paa det Bud, der forbød Afgudsdyrkelse, dog blive helbredet for Slangens Bid, hvis han efterkom den af Herren indførte Ordinantse, at see paa Kobberslangen. I de Dage, Herren befalede Kobberslangen skulde opreises, gav han dem et Beviis paa Ordinantsernes Vigtighed og Betydning. Jøderne troede vist neppe paa Kobberslangen og bade uden tvivl flittig til Herren, naar de bleve bidte af Slangerne, men ved nævnte Leilighed see vi, at det var kun de Troende, der erholdt Velsignelserne og deres Bønner bleve uhørte.

Antediluvianerne opsendte mange inderlige Bønner, da de saae, at Vandet steeg og at Floden snart vilde tage dem alle bort, men paa den Tid var det kun Arken, og ikke Bønner, der frelste Noah og hans Familie. Det er Lydighed mod

alle Guds Befalinger, hvor forskjellige de end ere, der vil ophøie Menneskene i hans Nærværelse. Som det var dengang, saaledes er det nu; det er kun den, som troer paa Ordinantserne og handler derefter, der vil erholde Velsignelserne, hvorimod den Vantro vil erfare Følgerne af ikke at adlyde Befalingerne. „Jeg kan ikke see Vanddaabens Nytte," siger den Tvivlende, „thi hvorfor skulde Neddyppelsen i Vandet af En, som I siger har Myndighed, bevirke Syndernes Forladelse? Jeg foretrækker at bede til Gud om mine Synders Tilgivelse; jeg troer, at Jesu Blod renser fra al Synd; Troen paa Jesus Christus vil være tilstrækkelig." Men Straffen følger altid paa Ulydighed mod hvilketsomhelst af Guds Bud. Paulus siger: „Syndens Sold er Død," og dersom vi tage det Modsatte af dette Skriftsted, vil det lyde: Lydigheds Belønning er Liv.

Vi læse ogsaa om en meget forunderlig Ordinantse i Bibelen. I det Tilfælde, vi sigte til, blev det befalet Aaron at sammenkalde Folket og føre en Buk frem. Derefter siges der: „Og Aaron skal lægge begge sine Hænder paa den levende Buks Hoved, og bekjende alle Israels Børns Misgjerninger paa den, og alle deres Overtrædelser i alle deres Synder, og han skal lægge dem paa Bukkens Hoved, og sende den bort i Ørken, ved en Mand dertil beqvem. Og Bukken skal bære alle deres Misgjerninger paa sig i et udyrket Land, og han skal lade Bukken løs i Ørken." (3 Moseb. 16, 21 og 22.) At denne Ordinantse tilligemed de andre, Herren befalede, blev udført, kan sees af det sidste Vers i samme Capitel, hvilket lyder saaledes: „Og han (Aaron, Præsten) gjorde det, ligesom Herren havde befalet Mose."

Hvis den christne Verden kan troe, at Bukken løb bort med Folkets Synder paa sig, hvorfor kan den saa ikke ogsaa troe, at Vanddaaben, forrettet af En, der har Myndighed, kan bevirke Syndernes Tilgivelse?

Den, som vil bestride Nødvendigheden af Vanddaaben, vil sikkerlig begaae samme Feil som Cain, der offrede Jordens Frugter istedetfor det Førstefødte af Qvæget; eftersom Herren afslog Cains Offer fordi det ikke var det rette, vil saa Guds Retfærdighed tillade ham at antage Barnebestænkelse istedetfor voxne Personers Neddyppelse i Vandet? Fornuften svarer nei. Cains Ansigt falmede, staaer der i Bibelen, fordi Herren ikke antog hans Offer; saaledes ville ogsaa de Menneskers Ansigter falme, som prøve paa at forandre Guds Ordinantser. De elendige Følger af at forsømme at udøve Ordinantserne ere omtalte paa mange Steder i den hellige Skrift. Vanddaabens Ordinantse er ligesaa betydningsfuld som Ordinantsen for Ægteskab; hvorfor saa forkaste den første og antage den sidste? Hvis elendige Følger er Resultatet af at forsømme Giftermaals-Ordinantsen, vil Straffen da udeblive, naar Daabens Ordinantse ikke overholdes? De Dydige i Verden tænker haant om Elskeren og hans Maitresse, fordi de ikke have gjennemgaaet Ordinantsen for Ægteskab, som er indstiftet af Herren; de, som have forsømt at efterkomme Daabens Ordinantse, ville, naar dette Bud bliver retteligere forstaaet, see at de Retfærdige ville vise Tegn paa Mishag, naar de see de Ulydige, som, hvis de havde efterkommet Budet, vilde have faaet Syndsforladelse og havt Guds Naade og Beskyttelse, hvilken de gaae tabt af ved Ulydighed mod denne Guds Befaling.

Da Apostelen Peter havde overbeviist Jøderne om, at Jesus var Guds Søn, stak det dem i deres Hjerter, fordi de i deres Vantro havde samtykket i Frelserens

Korsfæstelse; de spurgte Apostelen hvad de skulde gjøre for at blive salige, hvortil han svarede: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig-Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“

Hvis man ikke efterkommer Daabens Ordinantse, hvorfor saa ikke gjøre ligeledes ved Ordinantsen om Herrens Nadvere? Hvis det er rigtigt at erindre Herrens Død efter et af hans Bud, hvorfor saa undlade at opfylde et andet af hans Bud, der byder, at man skal lade sig døbe til Syndernes Forladelse? Religieuse Mennesker troe, at Herren har Velbehag i dem, naar de samle sig om Nadverbordet og nyde Brødet og Kalken; hvis Overholdelsen af en af Herrens Befalinger vil forskaffe hans Gunst, saa er det jo tydeligt, at denne vil forøges, naar man overholder alle hans Bud. Propheterne i Israel formanede idelig Folket til ikke alene at holde Herrens Befalinger, men ogsaa leve efter de Forskrifter, de fik Tid efter anden, for at Herren kunde tildele dem sine Velsignelser.

Hvis en Undersaat overtræder de Love, Befalinger og Forskrifter, som en Konge har givet, maa han lide Straffen derfor, hvorimod Overholdelsen deraf vil bringe ham Ære og Forfremmelse til Belønning; skulde vi da tjene Kongernes Konge ved streng Lydighed mod alle hans Bud og Forskrifter uden at blive belønnede? Det er urimeligt at troe.

Maatte de Traditioner, som hænger ved Menneskene og som forhindre dem i at adlyde denne vigtige Ordinantse, forsvinde, paa det de maatte bøie sig for Nutidens Prophets, Joseph Smiths, Lærdomme, er en Bøn, som alle sande Sidste-Dages Hellige opsende for deres vildfarende Medmennesker.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 368.)

Eftersom Pengene kun komme ind i smaae Summer og vi knapt ere istand til at indfrie vore Løfter og Forbindelser, have vi besluttet at henvende os til Dem, hvis Gavmildhed vi kjende, med Begjæring om at lade os faae fem eller sex hundrede Dollars, hvilke De bedes levere Broder Markham, og for hvilke De vil erholde Sikkerhed af nævnte Comitee foruden Kirkens Tak.

Joseph Smith jun.
V. Knight.

Til
Mack Bigler. Quincy, Illinois.

Commerce, Illinois, den
27de Mai 1839.

Min Herre!

Da jeg sidste Uge modtog et Brev fra Broder R. B. Thompson angaaende Deres sidste Inserater i „Quincy Whig“ og da jeg af dette erfarede, at Kirken i Almindelighed følte ilde over Deres Fremgangsmaade i denne Henseende, antog jeg det naturligviis for rigtigst at forhandle Sagen i et Raad; et saadant blev ogsaa afholdt i Løverdags og Sagen drøftedes i længere Tid; Slutningen blev, at man vilde fremsende Svar paa Broder Thomp-

sons Brev, hvilket jeg antager vil blive offentliggjort, og saa vil De faae Leilighed til at see det.

De vil af det Brev see, at vi ikke billiger Deres Handlemaade, idet De har gjort vore Forfølgelser til et politisk Spørgsmaal.

Paa samme Tid vil De erfare, at vi deri udtrykke, hvad vi virkelig føle — at De har havt gode Hensigter med hvad De har gjort. Hvad jeg havde Leilighed til at sige i Raadet, gjentager jeg her: at jeg kjender Deres Redelighed og Deres Trofasthed i at forsvare Christi Sag, hvorfor jeg ikke engang vil give Dem Raad i oftnævnte Sag, men kun bede Dem at erindre dens Vigtighed og hvor let man, og især Brødrene, kunne misforstaae Deres Mening, og endelig, at hvis De vedbliver at gaae i den Retning, De har begyndt paa Deres eget Ansvar, vil De derved opfordre Menigheden til enten at understøtte eller forkaste Deres Politik, hvilket let kan lede til Forfølgelser mod Kirken, som kan undgaaes ved at bruge Viisdom og Forsigtighed.

Jeg veed ikke om det er nødvendigt, at jeg saaledes har advaret Dem i denne Henseende, men eftersom jeg har gjort det, haaber jeg, De vil tage det op i en god Mening og at Alt tilsidst skal vise sig at have været til Gavn for de Hellige.

Det vilde være mig kjært, om De tog Opholdssted her, hvilket jeg haaber. Tak for Deres ærede Skrivelse af 20de ds., hvis Indhold jeg har overveiet; det skal være mig kjært at udføre hvad De deri foreslaaer, hvilket altid vil være mig magtpaaliggende, naar De forlanger Noget.

Med en venlig Hilsen til Dem, som har været min Medfange og som er min Broder i Christo, tegner sig Deres hengivne Ven.

Joseph Smith. jun.

Til
Oberst Lyman Wight, Quincy, Illinois.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

